ஸ்ரீரஸ்து,

ஸ்ரீமதே வேதாந்த குரவே நம:||

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:||

ஸ்ரீ தத்வ நிர்ணயம்.

இஃது

வங்கீபுரம் ஸ்ரீ-உ-வே

வேதாந்த ராமாநுஜாசாரியார் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

குமாண்டூர்.

அ' முத்துவையங்கார் அவர்களால்

கும்பகோணம்

S. மார்க்கண்டய்யரவர்களது

ஸ்டாண்டர்டு அச்சுயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1st Edition 1000 Copies.

REGISTERED COPYRIGHT.

Price 1-8-0 1913. இதன்விலை 1-8-0

This book is printed under following presses.

Namely:-

From A 1 up to A 9 at Sarada Vilasa Press,

From B 1 up to B 11 at Vaithika Varthani Press,

From C 1 up to C 10 at Hayavathana Vilasam,

From 1 to 20 (the whole of the 2nd part) printed at the Standard Press.

ஶ்ரீரஸ்து ॥

ஶ்ரீமதே வேதா³ந்தகு³ரவே நம: ॥

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

உபோத்³கா⁴த: ॥

ஶ்ரீமத்³பா⁴ஷ்யமஹாப்³தி⁴மத்⁴யவிலஸத்ஶ்ருத்யர்த²ரத்நாவலீம்
ப்ரோத்⁴ருத்ய ப்ரத²யந்நயம் ஸுமநஸாம் ஜ்ஞாநப்ரதீ³ப: ஸதா³ । யோ வக்த்ராம்பு³ஜநிர்க³தைர்வசநை:
ஸந்தோஷயந்தி ஸதா³ ஸ த்³விஷ்டாந் ஸுத⁴ய நிராசிகீர்ஷு: ஸோ(அ)வ்யாத்ஸதா³ ॥

அநாதி³காலமாய் ஸம்ஸரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஜீவாத்மாக்கள் ஏதேனுமோர் ஸாத⁴நாநுஷ்டா²னத்தால் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரியதமர்களாக த்தீர்ந்து அதனால் ஸர்வேஶ்வரன் இவர்களை ரக்ஷிப்பதாய் வரித்தாலொழிய வேறு இஜ்ஜீவாத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லாததால், அப்படிப்பட்ட ப்ரியதமத்வத்தை ஸம்பாத³நம் செய்ய ஸர்வேஶ்வரன் அருளிய ஶாஸ்த்ரங்களல்லாதே வேறு வழியில்லையாகையால் "மந்மநா ப⁴வ மத்³ப⁴க்தோ மத்³யாஜீ மாம் நமஸ்குரு । மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோऽஸி மே ॥" என்றபடி அவ்வீசுவரனுக்கு ப்ரியனாக வேண்டி அவன் கொடுத்த ஶ்ருதிகளையே கொண்டு முன்னடிபார்த்து நடக்கவேண்டியவர்களாகிறார்கள். இவ்விதமுள்ள ஶாஸ்த்ரங்களையறியாதவர் "ஜ்ஞாநேந ஹீநா: பஶுபி⁴: ஸமாநா:" என்றபடி பஶுப்ராயர்களாவார்களாகிலும் "உபாயோபேயபா⁴வேந ஶக்யம் த்ரிவர்க³நிரபேக்ஷதா" என்கிறபடி தமக்கு அத்யந்த ஹிததமங்களான ஶாஸ்த்ரீய வசநங்களை யாவது அவஶ்யமறிந்து கொள்ளவேண்டுவது ஶாஸ்த்ரஸம்மதம். இங்ஙனன்றிக்கே கேவலம் பஶுப்ராயர்களாயிருப்போமென்னில் யாரேனுமொரு தத்த்வஜ்ஞாநியின் கடாக்ஷவிஶேஷத்தாலாவது ஒடுவில் அப்பஶுப்ராயனுக்கும் ஜ்ஞாநமுண்டாய் அந்தஜ்ஞாநத்தால் தானே அல்லது தத்த்வஜ்ஞாநியே இவனுக்காக வோர் ஸாத⁴நத்தை யநுஷ்டிக்க அதனாலேயே அவஸாநத்தில் மோக்ஷம் பெறஶாஸ்த்ரஸித்³தா⁴ந்தங்களிற் காணப்படுகின்றது. ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் முந்தி தத்த்வவிவேகத்தையறிந்து, அதன் மூலமாய் நித்யாநித்யவிவேகத்தை யடைந்து, அதன் மூலமாய் முமுக்ஷுத்வத்

து வ்யாபித்து, அதன் மூலமாய் ஸதாசார்யனை யடைந்து அவ்வாசார்யனது திருவருளாலோர் ஸாதநாநுஷ்டாநத்தை யறிந்து, பிறகந்த ஸாதநத்தைக்கைப் பற்றி, அந்தமில் பேரின்பமான மோக்ஷத்தை யடைந்து ஶாஶ்வதாநந்தஶாலிகளாக வேண்டும். இவ்வகை வேதவேதாந்தார்த்தங்களை யறிவதற்குங் அவைகளில் ஆரோஹணம் செய்வதற்கும் முக்யமாயுள்ளது ஸாரதமமான ஸதாசார்யோபதிஷ்டஸம்ப்ரதாயமானதால் அந்த ஸம்ப்ரதாயமின்னதுதானென நிஷ்கர்ஷித்தறியவேண்டியது ஒவ்வோர் முமுக்ஷுவிற்கும் அத்யாவஶ்யமாவது பற்றி அவ்வகை நிர்ணயத்தை ஸ்ரீதத்வநிர்ணயத்திலுள்ள வக்ஷ்யமாணயுக்திகளில் பரக்கக்கண்டு தெளிந்துகொள்வது. மேலும் பானகத்துரும்புபோல் உக்தஸம்ப்ரதாயவர்ணாவஸரத்தில் சிற்சிலர் ஶங்கித்த பூர்வோத்தரவிரோதங்களுக்குப் பரிஹாரங்களும் காண்கலாகும். ஆகயிப்படி பூர்வபக்ஷங்களும் அவைகளின் பரிஹாரங்களும் அவைகளுக்குமேற்பட்ட ஸம்ப்ரதாயஸித்தவிஶேஷார்த்தங்களும் யதாவத்தாக ஒரே ஸ்தலத்தில் அறியக்கூடிய ஸௌகர்யவிஶேஷத்தையும் கணிசித்துக் கூறப்பட்டிருக்கும் வாக்யார்த்தங்களையும் காண்கலாகும். மேலும், வீணை வைதிஹ்யங்களாலாவது, வ்யர்த்தமான வசனங்களாலாவது, பூர்வபக்ஷங்களாலாவது, க்லுப்தங்களாலாவது, ஹடாத்காரத்தாலே ஸாதித்தெழுதப்படும் வாக்யார்த்தங்களுமில்லாததால் உக்ததோஷயுக்தர்களல்லாதே நிஷ்பக்ஷபாதிகளான ஸம்ப்ரதாயவிவித்ஸையுள்ளவர்களுக்கே அதிமநோஹரமாயிருக்கும். பித்தாவஹதனுக்குப்பால் திக்தமாவதுபோல் அஸூயாவான்களுக்கு விரஸமாய்த்தோன்றுவதுபற்றி ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனும், ஸர்வஜ்ஞப்ரப்ருதிகளுமே நிர்ணயப்பட்டொடுவில் உபேக்ஷித்தார்களேயானால் அஸூயாளிகளுக்குக் கேட்கவேண்டாமாயிற்று.

ஆனதால் ப்ரஜ்ஞாவான்போன்ற மேதஸ்ஸையுடைய ஸஜ்ஜநாக்ஷர்களெல்லாம் "யுக்தியுக்தம் வசோ க்ராஹ்யம் பாலாதபி ஶுகாதபி" என்ற ந்யாயப்படி எமது ஸ்ரீதத்வநிர்ணயஹிதவாக்யார்த்தங்களைக்கண்டு மனமகிழ்ந்து கொண்டாடுவரே

ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம: ॥

ஸ்ரீ தத்த்வநிர்ணய: ॥

[வ்யாக்யாநப்ராரம்ப:]

ஸர்வாத்மநாம் ஶரணம் ஸர்வநிர்வாஹகஸ்ய ।
ஸர்வாபீஷ்டதாரம் ஹரிம் தத்ஸர்வஸ்ய ॥ க ॥

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸௌலப்யமா கிற ஸர்வேஶ்வரத்வத்தை ப்ரகாஶிக்கத்தக்கதான தத்த்வத்ரய ஜ்ஞாநபூர்வக ப்ரபோதபாஸநாத்யநுஷ்டாந ஸஞ்ஜாத ஜ்ஞாநவிகாஸவிஶேஷமானது, ஸ்ரீமத்ராமாநுஜன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரந்தயோக்யமான விஶிஷ்டாத்வைதப்ரக்ரியையாலேயல்லது, வேறு பாஹ்யகுத்ருஷ்டிஸமயஸித்தாந்தங்களெல்லாம் அந்யதாஸித்தங்களாகையால் அவைகளால்ஸித்தியாது. ஆகையால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளும் தத்ஸம்பந்தஸாரத்தால் தத்ஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரந்தங்களுமே வேதவித்துக்களான வைதிகர்களுக்கு உபஜீவ்யங்கள்.

இங்ஙனல்லாது ஸ்வதந்த்ரதர்ஶனங்களைமாய்ப்பேசும் ப்ரதிவாதங்களெல்லாம், விவிதஶாஸ்த்ரவிருத்தமாம். ஆகையாலிறே இது தத்ஸம்ப்ரதாயமாய்ப்போந்தது. ஸதாசா ர்யஸர்வஸாக்ஷிகமான யதார்த்தமொன்றே ஸர்வருக்கும் தஞ்சமாமென்பது, ப்ரத்யக்ஷமாகப் ப்ரஸித்தமா

யதுல்யஸாதிசயதிவ்யஸம்ருத்திகளோடிசைந்திருக்கும் ஸம்ப்ரதாய ஸம்ப்ரதாயத்தைப்பற்றி. இதுவே ஸம்ப்ரதாயசிஷ்யர்களல்லது மற்றவர்க்கு துர்க்ராஹ்யமாம் பஹுப்ரமாணவிஷயமாயிருக்கச்செய்தேயும், இதில்சிலருக்கு வைபரீத்யமும், ஸம்சயமும் தோன்றக்காரணம் “தைவாஸுரவிபாகப்ரதய:ப்ரபவஹேதுர்பகவத்ஸங்கல்பம்’’ என்ற ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவுள்ளப்ரகாரமல்லது வேறு கதியேயில்லை. ஸம்சயவிபர்யயங்களை உத்பாடனம்செய்தபொழுதும் விதண்டாஹேத்வாபாஸங்களைக்கொண்டு ஸமாதானிப்பார்; “தாநேவ பஜதே ஜநார்தநவிமுகோ நிரயக:’’ என்றபடி ஷட்ஸஹஸ்ரங்களாலும் அஸமாதேயரேயாவர். ஸாக்ஷாத்விசேஷமடியான ஸ்வாசார்யகடாக்ஷத்தால் ஸ்வாதிசய ஜ்ஞாநவைபவரானால் அவருக்கும், மற்றுள்ள ஜிஜ்ஞாஸுவிசேஷாதிகர்களுக்கும், ஸ்வாசார்யபரம்பராகதஸத்ஸம்ப்ரதாயஸம்ப்ரதாயங்களில் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்கொண்டு மாயாவாதமாகவாவது கலக்கம் வாராமைக்காக ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் அநுஷ்டான ஸ்ரீவேதவ்யாஸப்ரப்ருதிகளான ஸர்வஜ்ஞசிரோமணிகளும் ஸ்வாமிநாதநாராயணகோடிகளும் பஹுப்ரந்தத்தால் த்ருடீகரணம் பண்ணியிருக்கச்செய்தேயும் கலிகாலவைஷம்யத்தால் அவ்வர்த்தங்களையும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைப்போல் தம்தமக்கே ஸ்வாநுகூலமென நயனம்பண்ணுவார்க்கு ப்ரத்யுத்தரமாக ஷட்த்ரிம்சச்ச்லோகங்களால் தத்த்வநிர்ணயமென்றவோர் க்ரந்தத்தை ப்ராரம்பிக்கின்றார். இது தத்த்வவிசாரத்திலுள்ளோர்க்குத் தத்த்வநிஷ்கர்ஷத்திலோர் நிர்ணயமுண்டாகவேண்டியதற்காக ப்ராரம்பிக்கப்படுகின்றது. இங்கு “நிச்சயம் ஸந்தேஹம் நயதீதி நிர்ணய:’’ என்ற வ்யுத்பத்தியால் விசாரவஸாயி நிர்ணயமென்பது நிர்வசநஸித்த வர்ணநமாகின்றது.

ஸ்வாசார்யப்ரக்ருதிகளான சிலர்க்குப் பாண்டித்யம் ஸாக்ஷாத்விசேஷமடியாக ப்ராப்தமானாலும், அது ஸத்த்வத்திலிழியாது பரிவர்ஜிதமாய் ஸ்வேச ப்ரவர்த்த வைலக்ஷண்யமாய் ப்ரசாவஸ்த்ர மோஹதாவாகும். அக்ஷிதாக்ஷரஞான வ்யாஷன் ஸாரோந்யனாய் ஜாதிரோத்பராணனாயிருக்குமோர் விப்ரனை கு

க்ஷேபிப்பதை யிங்கு ஆக்ஷேபிப்பது. ஆனதுபற்றி யப்ப்ராந்தியும் அஜ்ஞாநஸஹசரிதஸம்ஸ்காரவேசத்தோடு கழியும். ஆசார்யாபிஷிக்த ப்ரதிபத்தர்களுக்கு ஐக்யமான ஶாஸ்த்ரஜந்ய யதார்த்தஜ்ஞாநமும் அவஸானத்தில் ஸகலஸந்தாபஹாரணமேயாகுமென்பது ஶாஸ்த்ரங்களாலும் அநுபவத்தாலும் ஸித்தம். ஆகையாலிறே சிற்சிலவைஷ்ணவதாஸர்கள் ஶ்ரீரங்கராஜதிவ்யாஜ்ஞாலப்த வேதாந்தாசார்யாபிதராயும் கவிதார்க்கிகஸிம்ஹ ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரராயும், ஶ்ரீவேங்கடேசாவதாரராயுமுள்ள ஸ்வாமிதேசிகனுடைய பிதும், நிகமாந்தமஹாதேசிகன் போல் ஸ்வஸ்வக்ருத க்ரந்தங்களைக்கொண்டு ஆக்ஷேபித்ததாக ஸ்வபக்ஷத்தையில் ஸ்தாபித்து ஸ்வமதஸ்திதிஸ்தாபகத்துடன் ஸந்தோஷிக்கின்றனர். அவையாவும் ஜாமாத்ருகர்களான ஸாத்விகர்களுக்கு, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தால் கிலேசித்தேனுமினிகலக்கம் ஸம்ஹவிக்காதே ஸ்வபரஸம்ப்ரதாயமர்யாதைகேஷ வேஷஜ்ஞாநவிஶதீகரணமே, இந்த தத்வநிர்ணயம் ப்ராரம்பிப்பதற்கு ஹேது. இதில் அது கூறப்படுவதே விஷயம். இதிலது ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதும், அதையிது ப்ரதிபாதிப்பதுமே ஸம்பந்தம். ஸ்ருதிநிவாரணபூர்வகஸத்ஸம்ப்ரதாயாமதஸ்வேதார்த்தஜ்ஞாநாபேக்ஷகரே இதற்கு அதிகாரி.

இங்கு ப்ராரிப்ஸிதக்ரந்தத்திற்கு நிர்விக்நபரிஸமாப்த்யாயச்செய்யவேண்டியதோர் மங்களாசரணம். அது இதில் குருஸ்துதிரூபம். அதிலும், ஸர்வஜ்ஞப்ரவர்த்தகர்களான திவ்யதம்பதிகளின் மௌக்யத்தைக்கூட ப்ராபித்துவைக்க ஸமர்த்தகாரணபூதர்களானவர் ஶ்ரீஆசார்யர்களென்பது, “ஆசார்யவானான புருஷனே அறிவான்” என்ற வேதவாக்யத்தால் ஸித்தமாவதுபற்றி, அவர்களுள் பரக்ருபையால் பசு பக்ஷ்யாதிகளுங்கூட உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரஸாதித்த ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகமான நமது தேசிகனே ப்ரதானதமர். ஆதலாலிறே அத்தேசிகனார் விஷயமான குருஸ்துதிரூபமங்களாசரணம் விவக்ஷிதமாயிற்று. ஆசிஸ் ப்ராயதிகமாயிருக்கச்செய்தேயும் நமஸ் ஶரணாக

கிவயஸாயமாவதுபற்றியும், ப்ரஹ்மஸ்வரூபவிஷயவ்யாவண்ய த்தைப் பேசுவதைப்பற்றியும் இதுவே விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இவ்விதமுள்ள மங்களாசரணம் ஸகலசிஷ்டர்களுக்கு ஸமாசாரமென்னுமிடம் "ஸமஸ்தநிர்விக்நபரிஸமாப்தி ஸித்திஹேதோ ப்ரஹ்மணிஸ்ரீநிவாஸே, பரிசரணஸமேதம் ஸமஸ்த சித்தே, விஷயே நித்யம் நமோஸ்து தம், இத்யாதிகளிலும் "தொழுதெழென்மனனே" என்றவருளிச்செயலின் ஆதியிலும் கண்டுகொள்வது. ஆதியில் மங்களாசரணமில்லாதபொழுது நாஸ்திகருடைய க்ருத்யமாமத்தனை. இதையே ஸ்வயம்பி த்து ஜமதக்நியென்ற ஸ்வேதாசார்யன் தனது ஸாங்க்யஸா ஷ்யத்தின் ஆதியில் மங்களாசரணத்தை விட்டொழிந்தான். "யஷ்டவ்யஸ" என்றல்லவோ இவனது ஸாஷ்யாரம்பம். இதுபோலில்லாது, ஸகலஸத்ஸம்ப்ரதாயாகதமான விசேஷார்த்தங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளெல்லாம் "ஸூமங்கள ப்ரயிதா" என்றும், "மாரமாஸ்யாஸநாராஸ்யா" என்றும் துடங்கப்பட்டிருத்தல்பற்றி ஸ்ரீவேதஸாஸ்த்ரார்த்தஸாராதி ஸஹஸ்ரங்கள் எம்பெருமானாரையுள்ளிட்ட ஸத்ஸம்ப்ரதாயநி ஷ்டர்களுக்கெல்லாம் ஆவஸ்யகமாயிற்று.

மற்றதோ, மங்களாசரணத்தைத்தன் ஆதியில் உடைத்தாகாதல்பற்றி ஆஸ்ஸம்ப்ரதாயி ஆரம்பகரிஷ்யமே யாகும். இதற்கடி உபாதானங்களிலிதையுமொன்றென ஸ்மித்தபடியாம். "சித்தாஸ்திகாதயஃ" என்றபடி ஸ்ரீஸாஷ்யகாராதிகளையுங்காட்டில் தமக்கு உபயோபாதானத்வ மத்திலுள்ள ஸகிஸாம்யத்தைக்காட்டிய ஸகிவாதத்தினடியுமாம்.

ஸ்வயவா ஜமதக்நியபாத்மான யோகமாரமவென்ற திருநாமமாகும் உபவக்ஷஸிதாவால் ஸ்வேதாசார்யனே யிவராவதுபற்றி, எம்பெருமானார் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் "ராக்ஷஸாஃ கலிமாஸ்ரித்ய ஜாயந்தே ப்ரஹ்மயோநிஷு, ரக்ஷாம்ஸி ப்ரஹ்மவாணி" என்றபடி ஓர் ப்ராஹ்மணயோநிஸம்பவத்தால் பிறந்து புகுந்து ம்யாஸக்தி ஸ்வபாவாதிகளை ஸ்ரீஸாஷ்யகார

ர் ஸம்ப்ரதாயம்போல் அவிரோதியொன்றைக்காட்டி, ஒடுவில் தனது அபிமதஸம்ப்ரதாயத்தில் அவதாரணம் செய்விப்பதாகிய ஸ்வேநோதயப்ராப்திக்குத்தக்கதான பூர்வகாண்டமாகையால் க்ரந்தத்தில் மங்களாசரணாவஶ்யமெனப் பெரியோர்கள் மூவாயிரப்படியிலும், பன்னீராயிரப்படியிலும் ஸங்க்ரஹித்தருளினர். வ்யாவஹாரிகதசையிலாவது தத்வஜ்ஞாநப்ரயோஜநாநுஷ்டாநம் அவஶ்யம்வேண்டுமெனப் பூர்வபாவகாரத்தில் விஸ்தரம். இவ்வவதாரத்திலோ ஜந்மத்தாலேயே ப்ரஸித்தமாகையால் அஸாதாரணங்களை யொழித்த மற்றவையெல்லாம் உபாயாந்தரத்தில் திருவுள்ளம்பற்றி நித்யகர்மாதிகளையும், வர்ணாஶ்ரமதர்மமான பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளையும், மங்களதீபப்ரஸாதநவஸ்த்ரப்ரஸாதமான ப்ராயஶ்சித்தப்ரவ யத்நங்களையும், ஸவாஸனங்களாய் அவஸ்தாப்ரக்ரியையன்றிக்கேவிட்டொழிவதே ப்ரபந்நக்ருத்யமாக வருளிச்செய்தாரிறே. ஆகையால் ஜொகாசார்யரென்ற இவ்வவதாரம் அதைவிட மாதாப்ரயாஸமாய், ஸம்வாதநத்தில் மிகவும் ஶக்தமாய் ஸாரோபமாநமான ஸாரகோஶத்தில் தேட்டமுள்ளதுபோலுமாயிற்று.

அங்ஙனன்றிக்கே, தனது ஸத்வநிஷ்டாஹிதகஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகமாவதுபற்றி அவஸ்தாகாஞ்சீநிஷ்டாதிஶ்லோகத்தால் மங்களாசரணம் செய்கின்றார்:—

[ஶ்லோகம்]

அவஸ்தாகாஞ்சீவாதிஹம்ஸஜலதேஷ்ணாஜ்வடாம்பு வாக ஸ்ரீராமாநுஜஸத்தமதத்வப்ரணவாத்ம வவித்ம ஸதாம் । ஜ்ஞாநாயாரவிஶாகவாஜிவதநாவதூதஜ்ஞாந ஹம்ஷாயதம் தாத்ரூஜ்ஞாநவிஶேஷஶ்வஸாமஹிதே ரோமாரூதவொஜ்ஜ்வலம் ॥ ॥ க ॥

ஸ்ரீமத்வேங்கடநாயதீர்யதிவஶே தவெஶ்வ மதேஃ க்ருபாஜாதம் வேங்கடநாயகாயதநவம் வஹாரம்பரநாஸ்ரிதம் । ஸ்ரீரங்கேஶக்ருபாதூவேஷ்டகாபாயதவஶீஷாதிஹி: வ்ரதம் தம் ப்ரணமாமி ஶாஶ்வதம் தத்ஸம்ப்ரதாயாப்தயே ॥ ॥ உ ॥

அஶேஷாத்வரஸூரீத்யாதி ॥ இங்கு அஶேஷாத்வரஶப்தம் ப்ரயோகத்தி ல் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதாலேயே ஜ்யோதிஷ்டோமாதி ப்ரயோகங்களும், ஸகல ஶ்ருதிகளுடைய அர்த்தஸித்தியும், ஸகலஶ்ருத்யர்த்தஸம்ப்ரதாயாபி வ்ருத்தியும் ஸம்பவிப்பிக்கலாயிற்று. அதிலும், அகாரத்தைமு தலில் ப்ரயோகித்ததால், ஸர்வநாராயணனாகிய தேவர்களுக் கும் தேவனான தேவதையின் அர்த்தாநுஸந்தித்தது. ஆகை யாலிவ்விரண்டும் ஜ்யோதிஷியில் விசேஷதமம். (அஶேஷாத்வரஸூரி) அ ளவில்லாத யாகங்களைச்செய்தருளினவர், என்றதால், ஆசா ர்யத்வத்திற்கு அபேக்ஷமான ஶ்ரோத்ரியத்வம் இங்கு ஸூசிதமெ னக்கூறப்பட்டது. ஸாமர்த்யமாவது, ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் தேவர்ஷியான ஸ்ரீநாரதபகவான் கச்சித் ஸ்வதீதவேதா:?” என்று யுதிஷ்டிரனைப்ரஶ்நம்பண்ணி இதற்கு அர்த்தத்தையும் மேல் தாமே “அக்நிஹோத்ரபலாவேதா:” என்றருளினர். எ ன்றயிதனால் ப்ராஹ்மணனுக்கு ஸர்வப்ராதாந்யமான வேதா த்யயனத்திற்கு அக்நிஹோத்ராதிகளே பலமாயின. இங்ஙனல் லாது, திவ்யதேசங்களில் ஸர்வதர்களைப் ப்ரதிக்ஷித்து ஸந் ஸாரர்களுக்குமுன்பு பகவத்தேவர்கள்போல் செல்வதும் உத்ஸவம் செய்வதும் இதனால் தேவாநாம்ப்ரியர்களாய்த்தீரு வதுமல்ல. தேவாநாம்யாசைத்ரியில் ஜனிக்கவேண்டுவதும் ஸா க்ஷிகஸாக்ஷியோடுராஜஸூத்ரவராயஸம்ஹாரமுமில்லாதிறே. ஸ்ரீவைஷ்ணவவிஷயத்தில் ஸ்ரீதேவியும் “பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந்” என்றஞ்சினான். இவ்விதம்ராஜஸதாமஸகாயேதா வயோகியன்றிக்கேசுத்தஸாத்விகஸ்வபாவவேதஜாதரென்றாயிற்று. (வாதிஹம்ஸஜலதா:) உபநிஷத்யர்த்தங்களை ப்ரதிகூலமாய் வாதிக்கின்ற அத்வைதிப்ரப்ருதிகளான வாதிகளாகும் ஹம்ஸ ங்களை வித்ராவணம் செய்வதற்கு கருண்டமேகம் போன்றவர்; இதனால், வேதஶிரஸ்ஸான உபநிஷத்யர்த்தஸாரஸர்வஜ்ஞர் எ ன்றாயிற்று. அன்றியும், அதிதஸாங்கஸஶிரஸ்கவேதவிஜ்ஞாதா வெனவும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸித்தரெனவும், ஸூரியெனவு மாயிற்று. (காஞ்சீ) மேலும், திருக்கச்சிநகராகும் அஸிஜாததே ஶவாஸஜநிதஸகோத்தரரென்றபடி. (வடாம்பா)இப்படிதே

ப்ரஸாதத்தால் கிடைத்த ஸம்பந்தத்தையுடைத்தாயிருத்தலால் ஸர்வேஶ்வரனான எம்பெருமானும் திருவுள்ளம்பற்றியருளும்படியான ஸம்ப்ரதாயத்தில் நிர்வாஹம்செய்தருளிய ஸத்வம்ஶீயர். இது குலத்தால் வந்த திருநாமம். இவ்விதம் கச்சிக்கடாம்பு வென்றதால், குடியும் குலமும் கோத்ரமாயுள்ளவரும், ஶ்ரீபாஷ்யகாரஸ்வஹிதஶிஷ்யரும் "ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநநிதிம் ஜயந்தம் தீர்த்தாஶேஷகோடிம் ஸத்யஸம்ஸ்ம்" என்ற அபியுக்தஸூக்தியின்படி உடையவர் திருவடிநிலையுமான ஶ்ரீவேதாந்தோதயநாராயணருக்கும் கிடாம்பியாச்சான் திருமேனி ஸம்பந்தமிவருக்கு ப்ரகாஶிதமாயிற்று. இங்கு "ஸதிஸம்பந்தே நஹாமிநே நயஸ்ய தாஸ்யஸ்வாம்யவ்ருத்தி:" என்றந்யாயத்தை ஸூசிப்பது. (ஐக்க) இப்படி ப்ரஸித்தவித்யாப்ராசீநாஸஹிஜாத்யாதிஸம்பந்நரான (ஶ்ரீராமாநுஜஸம்ப்ரதாயஸித்தர்) நாமதோஷமுமில்லாதே அழகிய ஜ்ஞாநஸாரத்துள்ள இராமானுசனென்னும் ஸம்ப்ரதாயபெயர்த்தனென்றபடி. இத்திருநாமமும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைக்கொண்டு "அப்புள்ளாரேயிவர்" எனப் பெரியோர்புகழ்ந்து அருளிச்செய்தது. ஆனதாலிறேயிவர்கிடாம்பியப்புள்ளாரெனப்ரஸித்தராயது. இந்தஸம்ப்ரதாயநிர்வாஹமும் பலதலைமுறைகளில் அவிச்சிந்நமாயும் ஓரான்வழியாயும் வந்தபடியால் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு ஹேதுவில்லாதேமேல் ஸம்ப்ரதாயஸித்தரெனப்பேசப்பட்டது. ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டராதலாலும் ஸம்ப்ரதாயஸித்தரென்றுபொருள். குலத்தளவேயல்லவோகுணமுமாகும். ஆனதுபற்றியே இவ்வப்புள்ளாரை வித்யாப்ராசீநாஹிஜாத்யஸம்பந்நரெனக்கூறியது. இங்கு "ஜாமதக்ந்யாநதாநா பாஶிவத்ஜ்ஞாநதாநாக்ரியா । க்ஷமோதாநாதாநா தேவதாநாஸ்யாதநாதக்ஷா ॥" என்றநீதியைநினைப்பது. இங்ஙனல்லாதே சிலர், அபியுக்தரைத்தஸ்யயிலே உள்ளங்கையுகந்தருளனாயிருந்து, பிறகு பெரியதிருமலைநம்பிகளால், திருவிலைச்சினை ஸம்ஸ்காரம்முதலியவைகளைக்கொண்டு ஸ்வரூபவைஶிஷ்ட்யம்பெறப்பெற்று, அப்பொழுது ஶ்ரீகோவிந்தபட்டரென்றும், எம்பாரென்றும் திருநாமத்தையுடையவராய் ஶ்ரீபாஷ்யகாரர்

திருவடிவாரத்திலேயே ஸந்ந்யாஸாஶ்ரமத்தராய் ஜீவநமெய்யைக்க ழித்தருளினரென்றும், ஸ்ரீபாஷ்யஸ்ரீபாஷ்யவ்யாக்யாநஸம்ப்ர தாயிகாசார்யத்வபட்டத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளில் செய்தருளினர் என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வெம்பாருடைய ஸாம்ப்ரதாயபரம்பரையிப்பொழுது இரண்டுவகையாயிற்று. இதையோரான்வழியென்று ஶ்ரீஸாராசார்யர்கள் கூறிக்கொ ண்டாடுவர். எவ்விதமாகிலும் ப்ராசீநிகர்கள் எம்பாருக்கு நேரில் உடையவர்ஸன்னிதியில் திருவிலச்சினைமுதலியவைக ளுண்டெனக்கொள்ளார். ஆகையால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸந்நிதி யில் செவிதாழ்த்திய கிடாம்பியாச்சான் தமது ஶிஷ்யர் பரம் பரையாய்ப்பெருக்கினதுபோலல்ல காணெம்பாருக்குக்கிடைத் த உபதேஶபரம்பரை. இங்கு ஸம்ப்ரதாயமென்றதற்கு, "ஸம் யக் உபதேஶபரம்பரயாஸம்ப்ரதீயத இதி ஸம்ப்ர தாய:" என்றநிர்வசநத்தையநுஸரிப்பது. எம்பெரு மானாரும், எம்பாரும், ஆழ்வானும், பிள்ளானும், ஆச்சானும், முதலியாண்டானும், ஸ்ரீபட்டரும் ஸமகாலமாயிருக்க, உடைய வர்தாமுமுபதேசித்தருளாதே, ஆழ்வானைக்கொண்டுமுபதேசி ப்பியாதே, எம்பாரைக்கொண்டு ஸ்ரீபட்டருக்குஉபதேஶிப்பித்த தென்? இதனுண்மை கேவலம்ஶிஷ்யாசார்யக்ரமமாகவுபதேசித் து அபிஜ்ஞவிஷயமாம். இந்த ஹேதுவைக்கொண்டே ஸ்ரீப ட்டர், எம்பாரையும், ஆழ்வானையும் சேர்த்தனுஸந்தித்தருளி னர். இங்ஙனில்லையாகில் எம்பாருக்குப் பெரியதிருமலைநம்பி கள் ஸம்பந்தத்தைப் பற்றி ஸ்ரீபட்டருக்கும் உடையவர் ஸம்பந்த மில்லையாகும். ஸவ்யே கட்டுவது பரம்பராபர்யந்தமாய மாயிருக்கவேணும். விதயமான வைதிகஸூத்ரம் தலைக்கட்டாது. காலக்ஷேபத்திலாழ்வானும், அர்த்தத்திலெம்பாரும், ஸம்ப்ரதா யாதிகளில் உடையவரும் ஸ்ரீபட்டருக்கு ஆசார்யர்களாயினர். இப்பட்டருக்குப்பின் இப்பரம்பரையில் ஆசார்யத்வத்தை நிர்வ ஹிக்கவந்தவர் கர்ணாடகஜாதீயரான மேனாட்டுவிப்ரர். இவ ர் திருநாமம் நம்பெருமாள்ஜீயர். இத்திருநாமம் சுருங்கிச்சுரு ங்கி நஞ்சீயரெனவாயிற்று. ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையிலே வேதாந்தி

யென்றவர். இந்த நஞ்ஜீயருக்கு ஸ்ரீபராசரப⁴ட்டர் திருவடி ஸம்ப³ந்த⁴ம் ஸாக்ஷாத்தாயுண்டென்பது ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரம் சரமஶ்லோகாதி⁴காரத்திலுள்ள, 'பெரியஜீயரும் ஸ்ரீபராஶரப⁴ட்டார்ய சரணௌ ஸம்ஶ்ரயேஹி' இத்யாதி³யாலே ஸம்ப்ரதா³ய விஶேஷஜ்ஞாபநார்த²மாக க்³ரந்த²நிர்வாஹாதி³களைப் பண்ணி' என்று தொடங்கி "என்றருளிச்செய்தார்" இத்யாதி³மான வாக்யங்களால் ஸ்பஷ்டம். சிலர் இங்கு ஸித்³தோ⁴பாயஶோத⁴நாதி⁴காரத்திலுள்ள 'ஆச்சான் பக்கலிலே கேட்டு நஞ்ஜீயர் ஸங்க்³ரஹித்தார், ஸ்ரீஸூக்தபா⁴ஷ்யத்திலே பெரியஜீயரும் அபேக்ஷிதார்த²ங்களெல்லாமுபபாதி³த்தார்" என்ற வாக்யங்களைக் கொண்டு நஞ்ஜீயரை ஸாக்ஷாத்தாகக் கிடாம்பியாச்சான் திருவடிஸம்ப³ந்த⁴முள்ளவராக்கப் பார்த்தார்கள். இவ்வாக்யங்களின் வ்யாக்யானத்திலும், "ஸ்வகு³ருப்ரக்ருதிவிரோதா⁴ஸ்வகு³ரூக்தேய இதி ஸப்ரவநாய நஞ்ஜீயர் ஸங்க்³ரஹித்தாரித்யுக்தி:" என்றதால் எம்பார் பட்டர் இவர்களுடைய பரம்பரையை அந்வயித்தவர் நஞ்ஜீயரென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. இங்கு ஆச்சான் என்ற பத³த்திற்கு வ்யாக்யாதாக்களெல்லாம் கிடாம்பியாச்சானென்றே வ்யாக்யானித்தார்கள். என்றாலும் விசேஷார்த²ங்களைமட்டில் கிடாம்பியாச்சான் ஸந்நிதியில் செவிதாழ்த்தியிருக்கக் கூடும். இதனால் நஞ்ஜீயர் ஸ்ரீபட்டர் திருவடி ஸம்ப³ந்த⁴மில்லாதவரென்றாவது, ஆச்சான் திருவடிஸம்ப³ந்த⁴மேயுள்ளவரென்றாவது கூறவிடமில்லை. சரமஶ்லோகாதி⁴காரத்தில் க்³ரந்த²நிர்வாஹாதி³ என்று வாக்யமிருப்பதால் ஸாக்ஷாத்³கு³ரு ஸ்ரீப⁴ட்டரேயென்பதற்குக் கிஞ்சித்தேனும் ஸம்ஶயமில்லை. இவ்விஷயத்தில் செய்த சிலருடைய அதிவாத³ங்களெல்லாம் ஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநஶூந்யர்களுடைய வித⁴மைதிஹ்யப்ரதிவாத³கமான கு³ருபரம்பரை புஸ்தகத்திலெழுதப்பட்ட கலிவருஷக்கணக்கால் வந்தனவாம். இப்படி பரஸ்பரார்த²விரோத⁴மாய் ப்ரதிபக்ஷியொருபுஸ்தகத்தை யெழுதிக்கொள்வதும், அதற்கிணங்க வாக்யபே⁴த³ங்களை யமைத்துக்கொள்வதும், அதனால் ஸந்தே³ஹம் ஸையுண்டாவதும், ஒடுவில் ஜக³த்திற்கே அநர்த²ம் விளைவதும்

க்ஷிதேஷிதங்களையொழிய வேறில்லை. இப்படி நஞ்ஜீயரையும் ஸ்ரீபட்டார்யர் அங்கீகரித்தருளிச்செய்தது "ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த விஹங்கமாம்போதவாஹவஸந்தாயமாநாதிகள் ஸங்க்ரஹித்தார்கள்" என்றாப்போல் ஜிஜ்ஞாஸுவன்றிக்கே ஸுஹ்ருதீநிஷ்டராகத் திருவுள்ளம்பற்றியென்பது, ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யையில் ஸ்பஷ்டமாகக்கடவது. இந்த நஞ்ஜீயரை ஸ்வாசார்யராகக் கொண்டு இவருக்குப்பின் ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிர்வாஹகராய் வந்தவர், சோழநாட்டுநம்பூர் வரதாசார்யரான கலிவைரிதாஸரென்ற நம்பிள்ளை. இவர் தமது ஆசாரியரான நஞ்ஜீயரை பட்டரோடும், பட்டரை எம்பாரோடும், எம்பாரை உடையவரோடும் சேர்த்தநுபவித்தார். இவரிடையில் முதலியாண்டானுடும் தாசரதியோடும் ஆழ்வானோடும் கூட்டியநுபவிப்பது ஸூக்ஷ்மதர்சிகளின் ஸம்மதம். அபியுக்தர்களோ "விஷ்ணுசித்தபதாந்தீர் ஸம்விஷ்டசீலக்ஷணாந் ராமாநுஜமுநிப்ரணதிநிரதாக்ரோத்ஸவோத்ஸவாந் । வேதாந்தார்த்தநிதிம் கலிவைரிதிம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதாச்ரயம் ஸ்ரீரங்கேசவாஹநாதிஸோகாஸ் ஹஸ்தேகஸ்ய" என்று ஆண்டானையும் ஆழ்வானையுமிடையிடாதே அநுஸந்திக்கின்றார்கள். இது ஸத்ஸம்ப்ரதாயக்ரமம். இவ்விதம் ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தனரை வளர்த்தபின் அந்தநம்பிள்ளைக்கு முக்யசிஷ்யர்களாவார் இரண்டு க்ருஷ்ணபாதர்கள். இவர்களுள் ஒருவர் சோழநாட்டுச்சேங்கநல்லூர் யாமுநாசார்யரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை. மற்றவர் கௌசிககோத்ரஜரான குமாண்டூர் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை. இவ்விருவர்களுக்கும் ஸமமாகவே ஸகலவிஷய ப்ரதிபாதநங்களை ப்ரஸாதித்தருளினபின்பு இவ்விருவரும் ஆழ்வார் அருளிச்செயலாகும் திருவாய்மொழியின் ஆராயிரப்படிக்கு வ்யாக்யானமாக வோரோர் க்ரந்தத்தை யருளிச்செய்தார்கள். இந்த க்ரந்தமான துயிரண்டுவகை. அவற்றுள் (௨௪௦௦௦) கிரந்தமுள்ள ஸ்ரீ ச்ருதப்ரகாசிகைக்கீடான வ்யாக்யானம் பிற்காலங்களில் மணவாளமுனிவரால் ப்ரவசனம் செய்யப்பட்டது. அதனிடையில் க்ரந்தம் வ்யாக்யாதமானதால் வேறு ஸ்ரீகோ

ஶங்களெழுந்தருளப்பண்ணுவது அஸாத்யமாயிருந்து ஒடுவில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையினிடம் ந்யாஸமாய் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனதுபற்றி ஆஹ்யஞாதகாசார்யஷிகளுக்கு யதேஷ்டம் நவீநமாய் ஜீவனம் செய்வதற்கும், உள்ளதை அந்யதாகரணம் செய்வதற்கும் அநுகூலமாயிருந்தது. ஆனதாலேயே நித்யஸூரி என்றதை நித்யஸம்ஸாரியென திருத்திப்பணிகொண்டாரென்பது நிஶ்சயம். இப்படித்திருத்தினதற்குக்காரணம், வர்ணாஶ்ரமபேதங்களை ஸவாஸனமாய் த்யாகஞ்செய்யவேண்டியேயாம். அதெவ்விதமெனில், நித்யஸம்ஸாரியாயிருப்பானொரு சேதநனு வர்ணாஶ்ரமவர்ஜியாய், அதேஜந்மத்தில் ஸமாஶ்ரிதனானபொழுது அவனது ஜாதிபோய் ப்ராஹ்மணவைஷ்ணவனாலும் வந்த்யனாகிறான், என ஸ்தாபனம்செய்ய திருவுள்ளம்பற்றி முடிவில் திருப்பாணாழ்வார்முதலிய நித்யஸூரிகளைப்பறத்திருமேனியெனப் ஸ்பஷ்டமாய்க்கூறியருளியதாயிற்று. ஸாவத்யமாயிருக்குமது த்யாஜ்யமாவதுபோலன்றிக்கே, ஜாதிப்ரஷ்டனான சேதநன் வைஷ்ணவனானபொழுது தேவஸந்நிதிகளில் ப்ராஹ்மணாதிஸேவ்யனென்று காட்டவும், புதிதாயொருகதையையும் மதத்தையும் கட்டவும் காட்டியதே நித்யஸம்ஸாரியென திருத்தியதென நிர்ணயிக்கத்தக்கது. இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அபஶூத்ராதிகரணத்தின் அஜ்ஞதையாலே வந்த பணிப்பு. ஆதலாலிது ஸ்ரீபாஷ்யவிருத்தம். ப்ரமாணவ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிப்பரக்க ஸ்ரீதேஶிகரு அருளிச்செய்தார். இவ்விஷயத்தை மேல்வரும் ப்ரகரணங்களில் பரக்கப்பேசுவோம்.

இப்படி இவ்வாஹ்யஞாத காசார்யஷிகளுக்கு உள்ளபடி உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமில்லாததாலேயே ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் அவிஶ்வாஸமும் அஶ்ரத்தையும் மேலிட்டு தம் தம்மகங்களிலுண்டாகும் ஸப்தஸப்ரஸூதங்களிலுங்கூட ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்பாவனையைச் செய்யாதது. இது ஸ்ரீபட்டர் திருமேனிஸம்பந்தமுள்ள திருமாளிகைகளில் மாத்திரம் ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யத்தால் தங்களுக்குவந்த ஸ்ரீபாஷ்யாந்வயத்தை முன்னிட்

டு ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர்ஸம்ஹாவனை செய்தருளப்படுகின்றது. ஆலய முவஜீவ்யமாதல்பற்றி உடையவர் ஸூஹ்ருதாகாங்க்ஷீகளால் ஸேவ்யராகின்றார். அல்லது உஸ்ரீநஸ்லாவகத்வத்தைப்பற்றியல் ல. மேலுமிவர் இராமானுசநூற்றந்தாதியையும், வதாஸூ ஷியோடுகூட்டாது கேவலமோர் காவ்யமாக்கினர். இவையெ ல்லாம் வஸ்தாதீ தங்களுக்குள்ள உடையவர் ஸம்பந்தத்தை ஊர்ஜிஹவெளிஷ்யாலகற்றியதாம். அதாவது மணவாளமு னிவர் பக்கலிவர்களால் உஸ்ரீநஸ்லாவகத்வத்தின் ஸூப்ராவண மாத்திரமாம். ஆகயிவ்வளவாலிவர் உடையவர் திருவுள்ளத்தி ற்குகப்பில்லாதும், ஈதவாவ உடையவர் திருவடிஸம்பந்த மில்லாதும் தீர்ந்தனர். ஶாஸ்த்ரதமாராவரம்வராவ்யாஹவரம் யங்களெல்லாம் ஊஷாநீஷ நகூத்ரங்களாகையால், வ்யாக்யாகீ நய யாயக்யஷாவ்ய திவாஊகவூம்யங்கள் விநயாஹிநேதாக்களுடை ய விதயெத்ஹ்ருகஜநாரமூயிகளால், விஷிதங்களாயின. த னியனும், மற்ற வசூங்களும் கவிகள் ஶ்ருஷ்யர்களாம்பொழு தே ஶ்ருஷ்யங்களாம்.

மேலும், நம்பிள்ளை நித்யஸம்ஸாரிகளாஷ்யயங்களை யருளிச் செய்தாரென்பது யயாயமெனில் இப்பிள்ளை ஸந்நிதியில் நே ராகச்செவிதாழ்த்திய பெரியவாச்சான்பிள்ளை தமது வ்யாவ்யா னத்தில் "பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து, குலந்தரும்" உதா ஹிபாசுரவ்யாவ்யாவஸாத்தில் "ஜந்மத்தால் வ்ருத்தத்தால் குறைந் தானொருத்தனுக்கு ஸமவத்ஸம்பந்தமுண்டானால், அவனையிவை யுடையானொருத்தன் தாழநினைக்கக்கூசவேண்டும்படியாயிற்று ஸமவஸ்வஹாவமிருக்கும்படி, ஆனால் அவர்களோடு பெண் கொடுத்துக் கொள்ளுகிறதில்லையேயெனில், அதுஜாதிநிபந்தன நம்ஸ்காரவைமண நிபந்தனை"யென்றுநிஷ்கஷித்தார். "குலந்த ரும்" என்றதும், "பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்து" என்றதுவு ம் தொண்டைக்குலத்திலுத்கஷம் சொன்னபடி" என்றருளி ச்செய்யக்காரணமில்லை. ஆகையால் பிள்ளை திருவுள்ளம் பிள் ளைலோகாசார்யருடைய வேதகப்பொன்னிதாஷூஷவிஷா ரத்திலும், ஈட்டிலுள்ள நித்யஸம்ஸாரிகளாஷிதாதூயத்திலும்

நோக்கேயில்லையென்பது கருத்து. இவையெல்லாம் "சித்ர வசநம்" என்ற நமது க்ரந்தத்திலும், "ஸர்வ ஸ்வாமித்வ விசார" மென்ற க்ரந்தத்திலும் கண்டுகொள்வது.

இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதஸூநுவான பிள்ளைலோகாசார்யரென்ற ஸூரி, தமது வசநபூஷணத்தில் ௨௨௫-வதுவாக்யந்துடங்கி "அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்மநிரூபணம், இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம். அத்தை மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொக்குமென்று சாஸ்த்ரஞ்சொல்லும்" என்றவாக்யங்களால் சில ஆழ்வார்கள் ஜந்மம் ஜகந்யமென ஸ்வஸூக்தத்தில் நிர்ணயித்தருளித்தப்ரகாரம் இஜ்ஜந்மத்தை நிரூபணம்பண்ணுவது மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொக்குமென்றருளினர். இவ்விடத்தில் "ஷோடாஷாந்விஷ்ணுநாமா ஸூத்ரவலி த்ருஷ்டீகரோதி வைராக்யம்" என்ற ஸ்லோகத்தை யநுஸந்திப்பது. இவ்விதமருளிய ஜந்மநிரூபணஸ்ம்ருதிவிஷயம் ஔஷதவைஷம்ய விஷயத்தில் மூடகவ்ருஷவிஷநிஷேதத்தைச்சொன்ன விஜ்ஞன் கணக்கோடொக்கும். இவ்வாக்யங்களின்வ்யாக்யானத்திலும் மணவாளமுனிவர் "அர்ச்சாவதாரோபாதாநவைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் । மாத்ருயோநிபரீக்ஷாயாஸ்துல்யமாஹுர்மநீஷிண: ॥" என்று ப்ரமாணித்தார். ஆகயிவ்வளவும் நம்மாழ்வார் துடக்கமான சில ஆழ்வார்கள் பக்கலிவர்கள் ஒரோர்ஜாதியையிசைந்தாராயிற்று. என்றிவ்விதமேற்பட்ட ஸாம்ப்ரதாயிகவசநங்களை யெல்லாம், யதிவரசரணஸரஸிஜஸம்பந்தஸாதிகாதிஜித்க்ருஷ்ணயோகாசார்ய ஸ்ரீஸைலேஸ்வரயோகிகளென்று ப்ரஸித்தமாய்க்கட்டிய ஸூரிவரவரைபோலன்றிக்கே ஓரான் வழியாய் உடையவர் கிடாம்பியாச்சான் துடங்கி கிடாம்பியப்புள்ளார்வரையில் ஸம்ப்ரதாயாகதமாய்வந்த அர்த்தவிஸேஷங்களையுடைத்தான அவ்வப்புள்ளார் ஸூநுக்குப் பாத்ருஸஹோதரரான ஸ்ரீவேதாந்ததேஸிகரும் இவ்வாழ்வார்களை "அஸிநவமாகவொருப்ரஸாவதாரம்பண்ணி" எனவருளிச்செய்தார். இவ்விதம் ப்ரஸாவதாரம் என்றபொழுதே, ஆழ்வார்களும் ஸ

ஹவானைப்போல் ஆநந்தமும் கோபமில்லாதும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமில்லாதும் "நதஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:, மாம்ஸமேதோஸ்தி ஸம்பவா" இத்யாதிகளின்படியே அப்ராக்ருத திவ்ய திருமேனியோடும், திவ்ய பூஷணங்களோடும் கூடினவர்களானவாயினர். அவ்வகை கர்மஹேதுக தேஹ ஸம்பந்த நிஷ்டரல்லர்காண் என்பதைக்காட்டவே (ஸர்வ ஹேதுர்வ்யாபாரா:) என்றதால் கூறப்படுகிறது. மேலுமிவ்விதம் அருளிச்செய்தபொழுது இவ்வுபதேசம் லோகஸ்ருஷ்டிக்கு அவகாசமின்றிக்கே உத்தமவ்ருத்தாவஸ்திதிக்கே ஹேதுவாயிற்று. ஆகையால் அந்த கர்மம் அவஸ்தாவமடியாகவந்த அஜ்ஞதையால்கட்டியதே.

(ஸதாசார்யம்) எம்பெருமானார் திருவடிகளையாச்ரயித்த ஸாத்விகர்களுக்கெல்லாம் சிறந்ததும், ஸதுபதேசிகவாரம் பரத்தால் ப்ரஸாதமாகிற விசேஷமான பரத்தை ப்ரகடனம்செய்தபடியால், அந்த ஸ்வரூபமாகவே விளங்குகின்றனர், அல்லது ஸத்வநிஷ்டரான ஸத்துகளுக்குள் மாசற்றவர், அதாவது:— அவஸ்யா அயாகஜனையன்றிக்கே ஞானாநுஷ்டான விசேஷ ஸம்பத்திஜ்ஞான வைராக்ய நிஷ்டாநவிநய ஸத்வ ஸத்வதாதிகளால் பூஜ்யர் என்றபடி. இதனால் ஒரு ராஜஸ தாமஸ வாஸநை வேறோர் வாஸனையுமில்லையென்றது ப்ரதிபாதிதம். மேலும் (ஜ்ஞாநாய) மோக்ஷவிஷயகமானஜ்ஞாநத்திற்கு முக்யகாரணமாகிய (விசேஷ) வ்யாக்யாநம்போலன்றிக்கே விசேஷமானவாசிஷ்டத்தையுடைய (வாஜிவஹந) ஆதி ஸூத்ரங்களிலொன்றாகியும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஆச்ரயித்து அதை ஜ்ஞாநாயிக்யத்தைக்கொண்டு கிடாம்பியாச்சானுக்கு ப்ரஸாதித்து அப்பரம்பரையாய் கிடாம்பிஅப்புள்ளார் பெற்று ஆச்ரயித்து, அவர் தமதருளால் உபதேசவாக்யத்தைக்கண்டு ப்ரஸாதித்தருளியதுமான ஞானப்பிரானாகிய ஸ்ரீமத்பதீவப்பெருமாளிடமிருந்து (ஸ்வ) அவரதருளால் பெறப்பட்ட (ஜ்ஞாநஹே

ஷாயாதம்) தி³வ்யமான பராவரஜ்ஞானமாகும் திருவாபரணத்தோடுகூடியவரும், (தாத்³ருக்) அப்படி அத்யாஶ்சர்யமான, அதாவது:—ஸ்ருஷ்டிகாலாஶ்ரயத்வமன்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டியானபிறகு ப்ரதோஷபாராஶ்ரயாத்வமன்றிக்கே, ராஜஸஸத்த்வாஶ்ரயாத்வமன்றிக்கே, நீசாஶ்ரயாத்வமன்றிக்கே, தேவதாந்தராவதாரத்வமன்றிக்கே, ஶுத்³த⁴ஸ்ரீஹயக்³ரீவ ஸ்வரூபமாகவுமென்றபடி. இவ்வெம்பெருமானை "ஏயிஸ்த்த ஹயக்³ரீவ நரநாராயணஹரிக்ருஷ்ண மத்ஸ்யக்ரூர்மா வராஹாத்³யவதாரவிஶேஷங்களு" மென்று ஸாதாரணமாய்ப்படித்து, இவை "மோக்ஷார்த்திகளுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்குமென்று ஶ்ருதயத்தில்: ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஶோகாபாயமனுமிசைந்தருளினர். "ஹயக்³ரீவோ தேவமயஶ்ஶோபதே வேத்³யஶ்ருதிந:" என்று ஸ்ரீவாதி³ராஜயதி என்ற வைஷ்ணவரும் யுக்தித்திகையில் ஸ்ரீஹயக்³ரீவப்ரஸாதம் பராவரதத்த்வயாதா²த்ம்யஜ்ஞானஹேதுவென ஒப்பினர். ஸ்ரீதே³ஶிகனும், ஹம்ஸாத்மா ஹயக்³ரீவநரநாராயண னென்று ஸாதாரணமாய் அருளிச்செய்தனர். மேலும், (ஜ்ஞானவிஶேஷ) மோக்ஷவிஷயக ஸாக்ஷாத்காராபரோக்ஷவிஷயக விஶத³ஜ்ஞானவிஶேஷத்தால் (ஊர்த்வ) ஶ்ரேஷ்டமான (ஸம்ஸாரஸ) ஒருவராலும் எப்பிரகாரத்தாலும் அஸாத்⁴யமான மிகவும் மேன்மையுள்ள தாத்³ருஶஜ்ஞாநாநுஷ்டாநமான (வைராக்³ய) தேவதாந்தரப்ரயோஜநாந்தரங்களிற் பற்றின்மையாகும் விரக்தியினுடைய (ரூப) ஸ்வரூபத்தால் (உஜ்ஜ்வலம்) ப்ரகாஶமானராய் எழுந்தருளியிருக்குமென்றபடி. சிலருக்கு இந்த ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞானம் அபவர்க்கங்களுக்கேதுவாகும், சிலருக்குச்செருக்கிற்கேதுவாகும், சிலருக்கு ஸத்துக்களுடைய உபத்³ரவத்திற்கேதுவாகும், சிலருக்கு அதிவாதத்திற்கேதுவாகும், சிலருக்கு ஸாதநபரிஹேதுவுமாகுமாம். இங்ஙனன்றிக்கே ஸமஸ்தநாஶமாகும் மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்திற்கு விரோதிகளான விஷயங்களை வெறுப்பதாகிய ப்ராதிகூல்யவர்ஜனத்திற்கேதுவாயிற்றென்பதிதன் திரண்டபொருள். ஆகயிவ்வளவால் "ராகா³நநுஷக்தம் ஜ்ஞானவைராக்³யபூ⁴ஷணம்" என்

ற வாக்யவ்யாஜேந வ்யாக்யாதம்.

மேல் அடுத்த ஶ்லோகத்தால் உத்தராஜேநம் விவரிக்கப்படுவ தாவது:—

(ஸ்ரீஶைலகூடநாயகு) ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ப்ரவர்த்தகமான ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் உடையவர் மங்களாசாஸனஞ்செய்தருளிய காலே ஶேஷனுகிற திருமலையெம்பெருமானுகியும், ப்ரபன்னஜநகூடஸ்த நகைருடஸ்தரான நம்மாழ்வாராஶ்ரயித்ததுமான திருமார்பைவி ட்டகலாத திருவையுடைய திருவேங்கடமுடையானது, இங் கு ஸூத்ரகாரத்ருஷ்டிகளும் ஸ்வாயம்புவலாஶ்ரயணகாலத்தில் ஸ்வாயம்பநியமநவாக்யமாய் அநுஸந்திக்கும் பாசுரமும் "அகலகில்லேன்" என்றதுபற்றி யிவரடைக்கலம்புகுவதும் திருமலைத்திருவேங்கடமுடையானே. இதன் ரஹஸ்யங்களெல் லாம் மேல் வ்யவஸ்தாபத்தில் பரக்கக்கூறப்படும். (தீயம்ஶி லை) உத்தமான் புறட்டாசித்திருவிழாவின் ரயோத்ஸவோத் ரமான சுவஸ்யோத்ஸவமாகிய விஷ்ணுசேஷவதாசமும் வரிஶா ஜமுமான திருவோணத்திருநாளில் (தமெஸ்வஶேஷசேதம்) அந் தத்திருவேங்கடமுடையானுடையவே, இங்குள்ள வசவகாரம் ஐசரசேஷவதாவ்யாவஸ்தியை ப்ரகாஶிப்பிக்கின்றது, (க்ருவா) அநகவேஸாயோஜியார் செய்த ஸேவாவிஶேஷமாகிய ஹேதா வாலுண்டான வரக்ருபையால் (ஜாதம்) ஸ்ரீவகாஉஹஷிஷண நாயயாநிநஹமவதாரோநாஜாதிகளைப்போல் அவதரிக்கப்பட் டவரும் (அநவம்) ஸ்வதவவ அவஷகமான வாஸத்தையுடை யவரும், ஆனதாலேயே (வஹாரவ்யஹாஸ்ரீதம்) நிஸ்ப்ருஹர்க ளாய் கேவலம் ஆத்மோஜ்ஜீவநநிமித்தகலேஸாகாங்க்ஷிகளாய் வரஶி ஹாமவதஶிவாணிகளான ப்ரஹ்மதத்வஸ்தத்வஸ்வாமிப்ரஹ்ருதி களாகிய ப்ரஸிஷஶிஷ்யப்ரஶிஷ்யஜநங்களால் ஆஶ்ரயிக்கப்பட் டவரும் (ஸ்ரீரங்கேஶ) திருமலையெம்பெருமான்போல் அருள முதம் பொதிந்த கோயிலெம்பெருமானுடையவும் (க்ருவாத்) பெரியவாச்சான்பிள்ளையும், ஸ்ரீஸாதஶநஹட்டரும், பிள்ளை ஸோகாவாயரும், வாதிகேஸரியென்ற பெயரைத் தானேசாற் றிக்கொண்ட ஸ்வாயம்ஹ்ருதயவாஸ்துககதாவான அழகியம

ணவாளப்பெருமாள்நயினாரும் ஜீவதஶையில் கோயிலிலெழுந் தருளியிருக்கச்செய்தே, க்ருஷ்ணமிஶ்ரனென்றவோர் அத்வைதி விஶிஷ்டாத்வைதமாகும் உடையவர் தர்ஶநத்தின்பேரில் ப்ரதிவாதம்பண்ண, அதைநிரஸித்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடையஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம்செய்யவிரகற்று த்ரிதண்டம்பிடித் து ஸாக்ஷாத்நாராயணஸந்யாஸம்போல் ஸேவைஸாதித்தருளிய பொழுது, ஸ்ரீதேவராஜனுடைய ஶாஸனத்தை ஶிரத்தால் வகித்து அதிக்ஷமையாய் திருக்கச்சிநகரிலிருந்து எழுந்தருளி க்கோயிலேறிப்பெரிய பெருமாள் நியமனவசாத்ஸாக்ஷாத்மாக மற் ற வித்வான்களும் ஜாமாத்ருகர்களாய்ப்பார்த்துக்கொண்டிருக் கையிலேயே ஸ்ரீதேஶிகரும் அக்கிருஷ்ணமிஶ்ரனை வாதத்தால் ஜயித்துஸ்ரீமத்ராமாநுஜஸித்தாந்தத்தைப் ஸாதநப்ரதி ஷ்டாபநஞ்செய்து, ததநந்தரமாக அதிகரணஸாராவளி முதலிய்ஸூக்திகளையும் செய்தருளிய ஸம்ப்ரதாயநிர்வாஹகத்வ த்தையுங்கண்டு ஸ்ரீ அழகியமணவாளனுக்குப் பரமக்ருபையுண் டாக அக்க்ருபையால் ப்ரஸித்தமான (வேதாந்தாசார்யர்) வேதாந்தாசார்யரென்ற குணக்ருதப்ரதிதமான திருநாமத்தி ன் தன்மையென்ன, (ஸ்ரீமதிதி) யயாஜாதர் தம்போலன்றி க்கே ஶ்ருதாயனிடமிருந்து ஶ்ரவணம்பண்ணியருளியப்படி வா ராஹாதிகளன்றிக்கே யயாவத்தாய் ஶ்ருதமான ஸந்மார்க்கத் தில் நிஜாவாய்ச்செல்லுகிற ஒழுக்கம்முதலிய கல்யாணகுண ங்களால் (ப்ராதம்) ஸாயம்ஶாஸ்த்ரத்தில் ஸர்வப்ரஸித்தாயுமுள்ள (தம்) அப்படிப்பட்ட நித்யஸந்நிதியாயும் கல்யாணவித்யாஸ நைகதீக்ஷிதமாயுமுள்ள திருவேங்கடமுடையான் மணி யின் அவதாரவிஶேஷமான (வேங்கடநாயகாய) ஸ்ரீவேங் கடநாயகாரயனென்ற திவ்யதிருநாமமுடைய ஸ்ரீவேதாந்த தேஶிகனை இங்கு, வேங்கடவராஹம் ப்ரபந்தபாராயணங்களையு ம் ஸ்ரீகோவிந்தாசார்யஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி களையும் விஶேஷிக்க ப்ரஸித்தம். ப்ரகாணிகராயெழுந்தருளியி ருந்த இவரது ஸம்ப்ரதாயம் ப்ரயோகமும் ஆந ஸஞ்சயம். அன்றியும் 'ஶ்ரீமாநிதி' இத்யாதி ஶாஸ்த்ரம்

முள்ளவனும், ஸகலவேதவேதாந்தார்த்த வேதாந்தங்களுமானவேதார் ரூபாய ஸர்வ வாத்யு, மாதவிடாய்த்தீர்ந்து ஸ்நாதையாய்வந்த, ஸாத்ரோடு தாயாத்ரீகா ஸாவிக்கத்தகுந்த ஸிஷ்யனுடைய ஸத்பூயின் அடிவ யிற்றைக்கையால் ஸ்பர்சித்து ஸங்கல்பிக்க, அதற்கு அவளுடைய ஸதயாவுமிசைய, அதனால் ஒரு கேஸரீகா ஜநதஸித்தானெ ன்று காரணநாமதேயமாயிருந்தவொரு தாஸ்யாமாயிகட்டிய தா ஸ்ரீதம் போலன்றிக்கே, ஸ்ரீய:பதியான திருவேங்கடமுடை யான் ஸ்வப்நத்தில் கொடுத்தருளிய திவ்யகண்டாவதாரமே ஸ்ரீ ஜமாய்க்கொண்டவதரித்தவர் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனென்பது இவ்வளவால் ஸூசிதம்.

ராவணனுடைய புறப்பாட்டில், இந்த்ராதிகளெல் லாம் நாமதாரர்களாய் ஓடியிருக்க ஸ்ரீராமனொருவனே அவ்விராவணனை ஜயித்தருள, அந்த ஹேதுவைக்கொண்டு ராஸங்களில் மஹர்ஷிகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனே தேவதேவதை னென்று ஸித்தாந்தம் செய்ததுபோல் பற்பலநாமதாரரூபாயர் ர்கள் திக்ரமம் கொண்டிருக்க, அவர்கள் ஸமக்ஷத்திலேயே அ க்கிருஷ்ண மிஸ்ரனென்ற வாயியை கநகதேவராயாஜியின் திரு மகனொருவரே விஜயம் செய்தருளிநிற்க, அப்பொழுது பெ ரியபெருமாள் "வேதாந்தாசார்யன்" என்ற அபிதானஸாயாரண மான திருநாமத்தை "ஸ்டருக்கு வேதாந்தாசார்யனென்றரு ளியதுபோல்" ப்ரஸாதித்தருளினரென்பதும், ப்ரதிவக்ஷிக ளுள்பட ஸமஸ்தபக்ஷிகளும் ஸ்ரீதேசிகனை வேதாந்தாசார்ய ரென இன்னமும் அநுஸந்தித்து வருகின்றனர். ஏதேனுமோ ர்திருமாளிகையில் பிறந்த ஷிஷ்யஸிஷ்யானது, அந்த ஷ ஸ்வ்னுடைய வாத்ஸல்யத்தால் "காஞ்சநம்" என்றழைக்கப்ப ட்டாலும்அச்சிசுவாக்ஷாத் காஞ்சநமாகாததுபோலன்றிக்கே, ஸாஸ்ரனுககுப்போலும்,வாதீனுக்குப்போலும், ராஜாவுக்குப் போலும்,ஸாமந்தஸ்ர்க்குப்போலும், நாராயணனுக்குப்போலு ம் அந்வர்த்தமான வேதாந்தாசார்யனென்ற திருநாமமிவருடைய து. மேலுமித்திருநாமம் உதாரவாயர்களுக்கும், ஸாக்ஷாத்தார ஷ்யகாரருக்கும்; ப்ரதிஷ்டிதஸ்ர்களுக்கும், மற்றெவர்க்கும்,

த்ருஷ்டதமமாய், பரமபுருஷனயிவருக்கே ஸஹஜ ஸ்வபாவமு மென்பது "வேதாந்தேதேசிகபதேவிநிவேச்யபாலம்" என்றவி டத்தில் ஸ்பஷ்டம். இதன்சீர்மை ப்ரஸந்நம்போன்ற சித்தசை யுடைய ஸந்நிதாந்ருக்கே ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கும். ஆ கயிவ்வளவால் "ராமாநுஜார்யசிஷ்ய" என் றபடி ஸம்ப்ரதாயசுத்தியும், ஸ்ரீமானவரவரமுனி யுடைய ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் திருவடிஸம்பந்தத்தாலேயே ப்ராப்யமென்றும் பரதத்வப்ராப்யகோடிஸம்பந்தத்தா ல்ப்ராப்யமென்றும் ஸித்தித்தது. "ராமாநுஜதாஸாநுக ரண" மாகிற குணத்தையுடையவர்களுக்கு உபாதேயமாய ந்யாயம்போலிவரது ப்ரபாவம் ஸ்வஸித்தமாயிருக்கக்காரணம் இதை ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியில் "ஸ்வதேசிகபாதா" இத்யாதிகளாலருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட தே சிகனை (ராமாநுஜமுநிம்) பரிபூர்ணமானதும் மாசற்றதுமான பரிசுத்தஞானத்தை யெப்பொழுதுமுடைய (ஸத்) மேன்மையா ன, அல்லது நிலைக்கக்கூடிய, அல்லது சிறந்த, அல்லது ஸார மான, அல்லது ஸாதுவான, அல்லது ப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீயப தி விஷயமான (ஸம்ப்ரதாயாபயே) ஔபதேசிகமாயும் ஸம் ப்ரதாயமாயும்வரும் உபதேசப்ரக்ரியையின் ப்ராப்தியி ன் பொருட்டு (ப்ரணமாமி) ப்ரணாமம் செய்கின்றேனென்று தனது ப்ரஹ்மஞானத்தை ப்ரதர்சித்தார். ஆகயிச்ச்லோகத்தா ல் "ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம்வந்தே வேதாந்ததேசிகம்" என்ற உ த்தரார்த்தம் வ்யாக்யாதமாயிற்று. இந்தப்ரகாரம் இவ்விரண்டு வாக்யங்களாலும் இந்த ஸூக்திகாரர் செய்யப்போகும் சிறந் த தத்வமீமாம்ஸைக்கு விக்னமில்லாது பரிஸமாப்தியாகதன் பொருட்டும், ஸம்ப்ரதாயாவிச்சேதகஜ்ஞான ப்ராப்தியின் பொருட்டும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்கடாக்ஷத்திற்கும் ஸ்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயமொக்ஷநிஷ்ட ஸ்வஸூஹ்ருத்ஸம்ப்ரதாயகடாக்ஷத்திற் கும் பாத்ரதையின்பொருட்டுமாக இந்தமங்களா சரணம் செய்யலாயிற்றென்றபடி. இதி ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம்.

அத க்ரந்தாரம்பஸங்கல்ப: ||

இவ்விதம் மங்களாசரணம் செய்து மேல் வக்தவ்யார்த்த ஸ்ஸரமாய் க்ரந்தாரம்பத்தை ஸங்கல்பிக்கின்றார்.

ஸ்ரீமத்ரக்ஷணவிதாநே தர்ஶநே விஶதீக்ருதாம் |
கார்த்ஸ்ந்யேந தத்த்வநிர்ணயம் விதநிஷ்யே யதாமதி || ௧ ||

ஸ்ரீமத்ரக்ஷணேத்யாதி || ஸ்ரீமத் = ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸாகும் செல்வத்தோடுகூடிய, ரக்ஷண = ஸம்ரக்ஷணனுடைய, விதாநே = ப்ரஸித்தமான நிஶ்சயத்தையுடைய தர்ஶநமாகிற, அல்லது, விஶீகரிக்கப்பட்ட நிஶ்சயத்தையுடைய தர்ஶநமாகிற, அல்லது, அத்வைதாதிபாஹ்யகுத்ருஷ்டிமதங்களான் வ்யாவ்ருத்தமாக "அத்வைதவிதாநம்" என்றபடி அதன் அர்த்தத்தில் விதமான விஶிஷ்டாத்வைததர்ஶநமாகிற, என்றது "விதா:, ப்ரகார: = நிஶ்சய:, அநேநேதி விதாந:" என்பது இங்கு விவக்ஷிதநிர்வசநம். இங்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் விதானம் ஸ்ரீமத்தானது என்று ஸ்ரீமச்சப்தத்தை விதான ஶப்தத்தோடு கூட்டியாரயுக்கவும் கூடும். அப்பொழுது ரக்ஷண ஶப்தத்திலேயே ஸ்ரீமத்த்வம் "ரக்ஷணாத்ரக்ஷிதாம்வர:" என்ற வ்யுத்பத்தியால் அர்தஸித்தம். ஆகையால் ரக்ஷணமார்கவினுடைய விதாந: = விதானமும் ஸ்ரீமானாயிற்று என்றபொருளாகும். அதாவது, அழகியவிதானம், அல்லது, மோக்ஷமாகும் செல்வத்தைத்தரக்கூடிய சிறப்போடுகூடிய விதானம், அல்லது, நிர்குணமான அத்வைதவிதானம் போலன்றிக்கே ஸ்ரீஸஹிதமாயும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணமாயுமுள்ள நாராயணனையே ஜகத்காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கும் விதானம், அல்லது பேதாபேத பக்ஷவாதியுக்திகளால் ஸம்ப்ரதாயஸித்தமான ராமணீயக யுக்தவிதானம், அல்லது, ஸ்வரூபைக்யமன்றிக்கே சிதசிதீஶ்வர தத்த்வங்கள் மூன்றையுமிசைந்து ஶரீரஶரீரிந்யாயத்தால் ஸமர்த்திக்கப்பட்ட அழகிய அத்வைதத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் விதானம், அல்லது, ப்ரபவிப்ரம்ஸாதிகளுக்கா ஸ்பதமன்றிக்கே ஸம்ப்ரதாயஸித்தமாய், ஸம்ப்ரதாயநிர்வாஹ

ரமாய், பௌமாதிஸமஸ்தஜந்து ஜநாநந்தநமாய், ஸகலவேத உபக்ரமோபஸம்ஹாராவிரோதமாய், ஸமஸ்தப்ரமாணஸம்ஜ்ஞமாய், ஸத்வித்யாநுஷ்டாத்ருகளுக்கு மூலகாரணமாய், ஸமஸ்தஸாக்ஷிகோபஜீவ்யமாய், நிர்ஹேதுகாவதாரகாரணாத்ய நாதகலிதமாய், ஸச்சித்ருஷ்டாந்த ஸ்ரீவைராக்யபராயணாவாப்தவிவக்ஷாநந்தநமாய் விளங்கும் செல்வத்துடன் கூடியதான ஸித்தாந்தம்.

இப்படிப்பட்ட ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தஸித்தாந்தமாகிற மஹாசாகீ=மஹத்தானவேர் வ்ருக்ஷவிசேஷம். மஹாதேசிக: என்றதுபோல் மேன்மைபொருந்திய வ்ருக்ஷவிசேஷமெனக்கொள்வது. ஸர்வவிசேஷஸித்தியர்த்தமான ஸ்தாவராதிகளைக்காட்டிலும், தன்னடியில் வந்தொதுங்கிய ஆஸ்ரிதர்களுடைய ப்ரார்த்திதங்கள் யாவற்றையும் ப்ரஸாதிக்கத்தக்கவல்ல ஸர்வம்தநாதி கல்பவ்ருக்ஷதர்ம்யமென்றபடி. மேலுமிவரது தர்சநப்ரவேசம் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டமன்றிக்கே யதேஷ்டாதிப்ரஸங்கங்களையும், ஸகலத்தையும் ஸத்யமாய் ப்ரஸாதிக்கத்தக்கதெனக்கருத்து. அன்றியும் கல்பகம் ஆஸ்ரயணமாத்ரமன்றிக்கே ப்ரார்த்திதோபஜீவ்யமானதுபோல் கேவலம் தர்சநப்ரவேசமன்றிக்கே ஸித்தாந்தோக்தயதாநுஷ்டானமே ஆஸ்ரிதர்களுக்கு விஹித ஸர்வப்ரதமாவதற்கு ஹேது. மேலும் மஹாசாகாவத்வம் பஹுசாகஜ்ஞத்வமாவதன் நிமித்தமாம். ஸ்ரீஜஸ்தம் ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கும் பதிகளுக்கும் ஸமாஸ்ரயம். அல்லாதும், ஸம்ஸாரதாபத்ரய பீடிதர்களான ஸர்வர்க்களுக்கெல்லாம் விஸ்ராமஸ்தாநமான வ்ருக்ஷமென்பதை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றது. இதனால் இவ்விருக்ஷம் ஆஸ்ரிதர்களுக்கு பாரமார்த்திகமான பரப்ரஹ்மம் போலாகக்கடவது. இங்ஙனல்லாது பஹுசாகாஸத்த்தால் அவாந்தரஸம்ப்ரதாய பேதங்களைக்கணக்கிடுவது, ப்ரயோக்த்ருவிவக்ஷாநந்தணம். கிஞ்சித்பேதமும் பஹுபேதமுமில்லாதே யிந்தஸித்தாந்தம் ஏகரூபியாயிருக்க அவாந்தரபேதயுக்தமென்பது அநுசிதம். வேதத்திலுள்ள சாகாபேதங்களும் ஏகாயநப்ரதிபாதகமேயாதல்பற்றி ஏகரூபியை

யேயுள்ளது. ஸஞ்ஜாதம் = நன்குமுளைத்தெழப்பட்டது. இதனால் சுதிவ்ருஷ்டியையுடைய சில ப்ரதேசங்களில் திந்த்ரிணாதி வ்ருக்ஷங்களிலுங்கூட சில அபூர்வமான மூலவிசேஷங்கள் முளைத்தெழுவதுண்டு, அதுபோல் கலிகோலாஹலமாகிற சுதிவ்ருஷ்டியால் ஸம்ஸாராநலஜ்வலிதமாகிற கல்பவ்ருக்ஷத்தில் முளைத்தெழப்பட்டது. குத்ருஷ்டிகுலவேதண்டம் = குத்ருஷ்டியாவது, ஸத்த்ருஷ்டியில்லாதே ப்ரஸித்தஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராண ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ப்ரஹ்மஸூத்ராதிப்ரமாணங்களை விபரீதத்ருஷ்டியாலே பொருள்பார்ப்பவர். இவர் பாஹ்யகுத்ருஷ்டியென்றும், ஆந்தரகுத்ருஷ்டியென்றுமிருவகைப்பட்டவர். பாஹ்யகுத்ருஷ்டியாவார் சைவசிவாத்வைதிகள். ஆந்தரகுத்ருஷ்டிகளாவார் ஸௌராஷ்ட்ரவைஷ்ணவர்கள். இப்பொழுதுமோர் ஆந்த்ரராகிய ஸௌராஷ்ட்ரவைஷ்ணவரொருவர் ஆலங்காரிகரும், தார்க்கிகவாதகவிகளுமாயிருக்கச்செய்தேயும், "ஸாவஸிதஸ்ய தாரபூர்வஹஸ:" என்றவிடத்தில் ஸாவஸிதமொன்றும் உள்ளில் வாராதே யிருக்கைதோர் கோட்டையாகும் பெரிய ஆவரணமென வர்ணம் பண்ணினார். ஆகையாலிவர் போன்றஸகலரும் ஆந்தரகுத்ருஷ்டிகளாவார். இது த்ரியாபசாரபரம்பரையை முன்னிட்டுவந்த ஸ்வாநர்த்தமான வினைப்பயன். இப்படிப்பட்ட பாஹ்யாந்தரகுத்ருஷ்டிகளுடைய குவாதா: = குத்ஸிதமான வாதத்திலிழியச்செய்விக்கும் உக்திகள். அதாவது, ஸாரமல்லாத விதண்டாப்ராயமான வ்யவஹாரங்களென்றபடி "வ்யாஹார உக்திர்லபிதம் பாஷிதம் வசநம் வச:" । என்றது நிகண்டுவாக்யம். பாஷிதங்கள் போன்ற இக்குபாஷிதங்களாகிற தம்ஷ்ட்ரா = பல்லுருவியை "தம்ஷ்ட்ரா வ்ருக்ஷாதநீ வ்ருக்ஷரோஹா" என்றது நிகண்டு. பல்லுருவியாவது, எதிலுத்பந்நமாயிற்றோ, அந்தத்தனக்காச்ரயமான வ்ருக்ஷத்தை சோஷணமாகச்செய்யும் ஸ்வபாவாதிக்யங்களுடையது. அதனாலேயே வ்ருக்ஷரோஹாவாயிருக்கச்செய்தேயும் வ்ருக்ஷாதநியாய்த்தீர்ந்தது. இதனால் ஸம்ஸாராநலஜ்வலிதமாகும் தேஹவ்ருக்ஷத்தில் அதன் க்ஷுத்ரஶாகா மூலாதிகளைப்போல் வடிவுடையதாய், கலிகாலதோஷமாகும்

அதிவ்ருஷ்டியால் முளைத்தெழுந்து சிறிது காலங்களுக்குள் தனக்கு ஜநநஹேதுவான அந்த ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷத்தையே படும்படி செய்யத்தகுந்ததான அக்நியாகும் பில்லுருவியாகிற ஸ்ரீமயமான வேர் புகரை யென்று கருத்து. மேலுமிதனால் வ்ருக்ஷங்களிலுள்ள இவைகளை வெட்டிக்கழித்தாலும் மேன்மேலும் அப்பொழுதப்பொழுது அசேஷவிசேஷ ப்ரகாசிக்கக்கூடிய இந்த ஸம்ப்ரதாயானுஷ்டானத்தால் அக்நியின் ஸ்வாபாவ்யம்போல் அந்தந்த காலங்களில் ப்ரபவர்களான தத்தத்கர்த்தாக்களும் உத்பந்நர்களாய் அதை ஸேவித்திருக்கினும், அநந்தாக்ஷத்தில் ஜனித்த அஹங்காரமாகும் அக்நியைக்கழிக்க ஸாமர்த்யப்ராப்தியான ஸம்பந்நமனத்தால் இந்த ப்ரதக்ஷிணா ஏற்பட்டாரென்பது ஸித்தாந்தம். இங்ஙனில்லையாகில், அதஃபதிதமே வர்ஜிதமான அவஸ்தைகள் மறுபடியும் உன்னால் வர்ஜிக்கப்படுவதென்று விப்ரதிபத்தி தோன்றாக்குமென்ற தோஷத்தால் த்யாஜ்யமாகும். ஆதலால் அசேஷவிசேஷ ப்ரகாசிக்கக் கூடிய இந்த அனுஷ்டானம் கூறப்பட்டது. மேலும், இவ்வகை வ்ருக்ஷரோஹங்களெல்லாம் யாதொன்றுக்கும் ப்ரயோஜனமில்லாது, கேவலம் ஸாரங்களுக்கே உபயோகமாதல்பற்றி இவ்வநாதாந்யமான ஸம்ப்ரதாயமும் ஸாரதார்யர்களான ஆசார்யர்களாலேயே ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டிருக்குமென்பதும் ஆஶ்ரயிக்கப்படுமென்பதும் வ்யஞ்ஜிதம். இது ஸ்வயோநியை நாசம் செய்வதுபோல், தனக்கு மூலமான ஸம்ஸாரகாரணனுடைய அபாயநமாகும் ஸம்ஸாரவியையும் காரணமென அபாயநமாக்குமென்பதும் ஸித்தம். இங்கு ஸம்ப்ரதாயமாயிவர்களுக்கு உடையவர் வைபவத்தை யருளிச்செய்யும் நூற்றந்தாதியோ அதாஸ்ஸஹஸ்ரியில் சேராது ஸாரோத்தாரமாயிற்று. உடையவர் ஸம்ஸாரவனையோ கஸம ஸாவிதமென அங்கீகரித்தனர். உடையவர் ப்ரணீதமான ஸ்ரீபாஷ்யமோ, ஸ்வமதஸித்திக்கு காரணமும் ப்ரமாணமுமாயிற்று. உடையவரின் ஸாயநாநுஷ்டானத்தை நிரூபிக்கும் ப்ரபந்யங்களோ ஆசார்யஸம்பந்நமாய் முடிந்தன. உடையவருக்கு வேண்டிய பஹுமானாதிகளோ, இவருடைய அவதாரமென்று

கட்டிவைத்த வித்யாரண்யாசார்யரும் ஸாக்ஷிகள்க்ளுக்கு ஸஂஹாரிகராய் ஸ்ராவகாதிகளுக்கும் நிர்ணயமானமான ஸாரோத்தரமாக்யரான ஸர்வஸித்தாந்தின் ஸமாதானத்தாலேயே ஸித்தமாகும் இங்கு "த்ரயீமய ஸர்வ ஸ்வாமிநே நம: । ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாயாநந்த ஸுகே ஹேதவே நம: ॥", கர்ம கர்மேஷு ப்ரபந்நாநாம் ஸ்ரீநாதம் ஸ்வாமிநம் ஸததம் । விசாரதர்சிநாம் ஸ்ரீரங்கே நிர்ணயமே" । என்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்யமாகிற ஸமாஹாரவசனத்தை ஸ்மரிப்பது. மேலுமிவர் ஸமயத்தில் உடையவர் என்கிற திருநாமத்தின் அர்த்தவிசேஷமோ, உள்ளத்திலொன்றையும், உதட்டிலொன்றையும், வாக்கிலொன்றையுமுடையவர் என்றும். இங்கு "ஸத்யந்த்ரஸந்த்ய கர்மண்யந்த்ய ஜாதநா" என்றதின் தாத்பர்ய ப்ரதிபத்தியாகும் ஜ்ஞானகார்யங்களுக்கென வறியத்தக்கது. அன்றியும், ராமாநுஜாசார்ய நயோக்யமாயுள்ள ஸ்வாமிவிசேஷத்திற்கும், உடையவருக்கஸாதாரண திருநாமமாகிய இராமானுசமென்ற பெயர் வழங்கப்படுகின்றது. இவர் ஸ்வயமாசார்யன் பணித்திருக்கும் தனிஅயம் சுவதாரிகையில் மாத்திரம் "எம்பெருமானார் தரிசனமென்றே" என்று துடங்கி "எல்லாரும் பாஷ்யத்திலே வாஸனை பண்ணுகையே நமக்கு ப்ரியம்" என்று எழுதியருளினர். ஆகிலும் ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபம், ஸ்ரீவேதாந்தஸி ஷிகள் தனியனையனுஸந்தானம் செய்யவேண்டுவது பற்றி ஸத்ஸம்ப்ரதாயமே. சிலர் இதனால்தேசிகனைத்தமது கோஷ்டியில் புகுவிக்கப்பார்ப்பர். இது இவரதுகாலார் ஸ்ரீநயினார்ஆசார்யருடைய த்ராவிடோபநிஷந்நிர்வாஹாதிப்ரபந்தங்களால் ஸஂஸித்தம். மேலும், இவர் ஸ்ரீபாஷ்யமிக்கப்பதும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயமே யுடனென்பது ப்ரபந்நாம்ருத திவ்யதேசங்களில் அப்பளாசாரியாரிடமும், கோவளவேடு ரங்காசார்யருடைய ஸாத்ஜனங்களிடமும் ப்ரத்யக்ஷமாய் நம்மால் காணப்பட்டது. அன்றியும் ப்ரதிபக்ஷிகளான யிவர் இப்பாஷ்யம் படிப்பதும் ஈஸ்வரவான வியோக்யாதி ஸாதநு கோயிலெம்பெருமானைக்கிட்டிப் பல ஸம

ஸத்தாங்கள் வரையில் ஸமஸ்த்ஸைவபண்ணுகிறவன்போலிருந்து ஒடுவில் இலக்கு வைத்துப் பெருமாள் களஸ்த்ராதி திருவாபரணங்களை அபஹரித்ததுபோல், ஸ்ரீபாஷ்யஸ்ரூமான திவ்யார்த்தங்களை யபஹரித்து விபரீதகாமயத்தை ஸ்தாபநம் செய்ய வேண்டுமென்றது; "ஶக்தித: ஸந்த்யாஸநாத்யநுஷ்டாநம்" இத்யாதி வாக்யவிஸங்களான வர்த்தங்களை விட்டொழிந்து திரிவதேயெனத் தாமுமனுஷ்டித்துச் செய்வோரையும் பரிஹஸிப்பதால் விஸம். மேலும் சிலர் "ராஜநு ஸஷ்டவபாதாணி வஸ்த்ராணி வஶ்யவி" என்று மஹாபாரதத்தில் ஶகுநிகளை சொன்னதுபோல் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் உடையவர் திருவடிகளில் தங்களைப்போல் அவ்வளவு அபிமானமில்லாதவர்களெனத் தமது மொழியில் வாஸ்தவமேகாதத்தில் ஸம்பாஷித்தானந்திக்கின்றனர். இது கபடகபடத்தின் வ்யூஹநவிஷயகலேஶாஷிக்கு நிகரானது, ஆகயிவ்வளவால், ஶாகுநு வேதத்தையொப்பி யொடுவில் வைஸதமான நாஸ்திக்யத்தையே விஸாஷித்ததுபோல், இவரும் உடையவரை யொப்புவதுபோல் காட்டி ஒடுவில் தமது ரஹஸ்யவாக்யங்களாலும், ரஹஸ்யமான ஆசாராநுஷ்டாநங்களாலும் திரஸ்கரித்தனர். ஆதல்பற்றி இவ்வகையாரும் ஶாகுநர் போல் வ்யூஹவைதிகளாயினர். இவ்விதமுள்ள யிவ்வாஹ்யகுதர்க்கவாதிகளுடையகபாஷிதங்களாகும் பில்லுருவியை ஸதநாந்ஸுதைகவாதுனையான் (யிஷணாஸிநா) = கத்யாதமான ஸ்வாமியுடைய க்ருபாவிஶேஷமாகும் கூர்மையையுடைய ஜ்ஞாநவிஶேஷமாகிற பெரியகத்தியால் ஓிநத்தி = வெட்டுகிறேன் என்றார். ப்ரதிவக்ஷவாதம் கவாதமானபொழுதே ஸ்வபக்ஷவாதம் ஸவாதமென்பது விஸம். இந்தஹேதுவாலேயே ஸ்வாமியின் க்ருபாவிஶேஷத்யாதியால் விஶேஷித்தது. ஆகயிவ்வளவால் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸதத்தாபவேக்ஷயாப்ரவ்ருத்தமான பரபக்ஷவாதம் ஸதத்தரீநஸாமாந்ய ஸந்தோஷார்த்தமும், பரபக்ஷநிரஸநபூர்வக ஸ்வபக்ஷப்ரதிஷ்டாபநார்த்தமுமாக, அந்தபரபக்ஷவாதத்தையே தனது ந்யாயஸம்ஸ்காரத்திற்கு

ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஜ்ஞாநவியால் விச்சிந்நப்ரமாண ஸாரத்தை நம்தேசிகர் க்ருபாஸஹாயத்தால் முன்பொருகா லக்ஷேபரென்றதீயர்ர் ஸோதநம் செய்ததுபோல், இப்பொழுதும் ஸோதநம் செய்வதற்கு அந்த தேசிகர் க்ருபாலவலேசமா ஸஹாயத்தையுடைய மஹாத்மாக்களுடைய க்ருபாவிசேஷத்தைப்பற்றியே, ப்ரதிவாதிகளாகும்இம்மஹா ப்ராஹ்மணகூஹாஷித நிரஸ்தஸாரமானவோர் க்ரந்தத்தைச் செய்ய வெண்ணங்கொண்ட இந்த க்ரந்தகர்த்தா இந்த ஸ்லோகத்தால் ஸங்கல்பித்தனர்.

ஜதி க்ரந்தாரம்பஸங்கல்ப: ||

அத க்ரந்தாவதாரிகா

ஸ்ரீமந்நாராயணோ ப்ரகடிதவதவீயாவிநாம்ஸ ஹாரமார்ணம் மதஜ்ஞோ ஜகாயுநாமா தத்யநமவரி ஜாய ஹாஷ்யாதிகாண: | ஹ்ராஸ்யா காம்ஸ்சித்து கொமா நநிவத்ய க்ருதீ வெதவத்மாயுநாம தம் வெஹாஷ்யாதிதுஷ்ட்யா வரமமாராவமெ ஸாவயாமாஸ ஹெய: || ௧ ||

இவ்விதம் க்ரந்தாரம்பத்தை ஸமர்த்தித்ததன்பின் ஸகலருக்கும் ஸாஹமாக போயமாவதின்பொருட்டு ஸ்ரீமந்நாராயணாதிவதாரலொகியால் ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகர்களான வாவாயர்களுடையவும், அதனிடையில் வந்த வேதவிநாஸகர்களுடையவும் சரிதத்தை ஸங்க்ரஹிக்கின்றார்.

ஸ்ரீமந்நாராயணோத்யாதி || ஸ்ரீமத்= பெரியபிராட்டியாரோடுபிரியாத ஹமவதக்டாக்ஷத்தால் விசேஷமானதிவ்யதேஜஸ்ஸோடு கூடிய வெளாருயர்முள்ள, அல்லது, ப்ராக்ருதமியர்க்கள் போலன்றிக்கே, தாம்நிதயஸந்நிதியின் சுவதாரவிசேஷமென்றுகாட்டக்கூடிய அப்ராக்ருததிவ்யதேஜஸ்ஸோடு விளங்கும், மாராயண= "மாரன்சடகோபன், காரிமாறப்பிரான்" இத்யாதிகளில் ப்ரஸித்தமான "மாரன்" என்ற திருநாமத்தையுடைய சுயவா, திவ்யதேஜோயஸ்தையாகிற ஹேதுவைப்பற்றியே

நாட்டாரும் மாறன் என்று இடுகுறியன்றிக்கே காரணப்பெயராய் விளித்த திருநாமத்தையுடைய, காரி, பிதாவிற்குப் புத்திரன்போல் எம்பெருமானுடைய ஸகலகுணங்களையும் பெற்று நிர்வஹித்து தத்த்வோத்தாரஜ்ஞாநவிஶேஷஶாலியுமாயிருத்தல்பற்றி தத்த்வதர்ஶியுமாகிற ஶடகோபஸம்ஜ்ஞமிவருக்கென்றுவரும் ந்யாயத்தால் ஸார்த்தமான ஶடகோபனென்றதிருநாமமுடைய யோகி = ஸமஸ்தஸம்ஸாரிக்கு ஹேதுவான ஷடங்கயோகநிஷ்டர், என்றபடி. இங்கு அஷ்டாங்கயோகமும் ஸாதநமாயிருக்க ஷடங்கயோகமென்றது, இவரது திவ்யப்ரபந்தத்தாலும், இவரது அவ்யவஹிதஶிஷ்யரான நாதமுநிகளும் அவர் ஶிஷ்யர்களுமுடைய ஸூக்திஸந்தர்ஶனமான ஶ்ரீயோகரஹஸ்யாதிகளால் அவிச்சிந்நமாக நடந்துவரும் ஔபதேஶிகஸம்ப்ரதாயபரம்பரையாலும் ஊஹ்யம்.

இதனால் அஷ்டாங்கயோகம் பக்தனுக்கு ஸ்வரூபவிரோதியென்றல்ல. தண்டாபூபந்யாயம்போல் உபாஸனையும் ந்யாஸமும், ஶக்தாஶக்த விஷயாபேக்ஷை விஷயாபேக்ஷையாயிகாரிபேதத்தையிட்டு விகல்பமாக ஆசார்யர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவை. இவ்விடத்தில், லோகாசார்யர் தமது ஶ்ரியப்பதிரஹஸ்யத்தில் "பக்தியோகத்தில் அஶக்தர்க்கும் அப்ராப்தர்க்கும் ஸாதநமுமாய் ஶீக்ரபலப்ரதமுமாய்" என்றும், வசநபூஷணம் நான்காம்ப்ரகரணத்தில், "பக்தியில் அஶக்தனுக்கு ப்ரபத்தி" என்றும், பரந்தபடியென்ற ரஹஸ்யத்தில், கீழில் உபாயத்துக்குச்சொன்ன பலந்தானே, இவ்வுபாயத்துக்கு பலமாய் வேறிதுக்கு பலமன்றிக்கே யொழிகையாலே" என்றும், தத்த்வஶேகரத்தில், "(உபாயஸாதநஸாத்யம் ஸாக்ஷாத்ஸாதநம்) என்று அத்யவஸாயமாத்ரத்தாலே ஸாத்யமாகையாலே கூடும். பூர்வாநுஜ்ஞையாலும்" என்று துடங்கி "இங்கு விகல்பம்கூடும்" என்றும், "அதிகாரிபேதந்துடக்கமானவற்றாலே வடிக்கும்" என்றும், அருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தை மணவாளமுனிவரும், தமது வசநபூஷணத்தில் கருத்துரையில் "பக்தியில் அஶக்தனுக்கு ப்ரபத்தி" என்பதற்கு "இப்படி ஸ்வத

ஞமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி யின்னரென்றருளிச் செய்கிறர் பக்தியிலசக்தனுக்கென்று துடங்கி'' என்றாரம்பித்து சில அதிவாதங்களை யெல்லாம் பரக்கப் பேசி முடிவில் ''பக்தியிலசக்தனைக்குறித்து விஹிதமான ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸகத்ருமானாற் போலே'' என்று கூறினர். இவைகள் பக்திப்ரபத்திகளைக் குறித்து தாத்பர்யவிசத்வமினை போற் கண்டாலும், மேல் உபாயப்ரகரணத்தில் இந்த ராஜமார்க்கானுஸாரியர் உட்கருத்தை விவரமாய்க் கூறக்கடவோம். ஏனெனில், இந்த ஸமயாசார்யர்கள் ப்ரமேயத்தில் சாஸ்த்ரானுஸாரியாய்ப் பேசி முடிவில் ஆசார்யாபிமானங்களைகளால் மாற்றும் ப்ரக்ரியையையுடையவர்களாவார்கள். இங்ஙனன்றிக்கே ஸ்ரீப்ராதவ்ரகாசிகாதிக்ரந்தங்களில் ஸ்ரீஸாஷ்யகாரர் நடாதூர் அம்மாள் ஹ்ருதயத்தைப் ப்ரகடனம் பண்ணி யருளிய விசேஷார்த்தங்களுக்கிணங்க ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனும் தமது ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் அதிகாரசோதனாதிகாரத்தில் ''ஸர்வாபேக்ஷ ஷடங்கயோகநிரதாவஸ்தா வ்யவஸ்தாபிகா'' என்றும், ''பக்த்யாதௌ சக்த்யா:'' என்றும், ''காலக்ஷேபாக்ஷமத்வம்'' என்றும், ''இப்படி ப்ரபத்திக்கும் பக்திக்கும் அதிகாரிவிசேஷத்தைப் பற்றி தாத்பர்யபேதமுண்டாகையால் விகல்பமாகக்கடவது. இவற்றிற்கு ''நாநாசப்தாதிபேதாத்'' என்கிற விடத்தில் பேதம் வித்யம்'' என்றும் தாத்பர்யாநுஸந்தானமின்றி அருளிச் செய்தார். ஆதலால் இங்கு யோகிசப்தம் ப்ரபந்நஜநஸந்தாந கூடஸ்தரான இவ்வாழ்வார் விஷயத்தில் ஷடங்கயோகநிஷ்டவென வ்யாக்யானிக்கப்பட்டது. ஆனலிவர் பக்தியாகுமஷ்டாங்கயோகத்தை ஸர்வவிரோதியென்று விட்டவரோ, அல்லது, அசக்தியால் விட்டவரோ, அல்லது, விளம்பாக்ஷரோய் விட்டவரோ, அல்லது, இவர் ஸ்வஸிஷ்யானுஷ்டானமாய் ஷடங்கயோகத்தை உபதேசித்தது பேதமோ, அல்லது ஸ்வஜாத்யனுஷ்டானமாய் பக்தியிலதிகாரமில்லாதது பற்றி விட்டவரோ, என்னில் வேதத்தில் விதி, ஜோடி, ஸ்தவ்யாதிவாதங்களையுடைய வாக்யங்களால் வேதவிஹிதமானபடியாலும் ''ஹ

த்ர வஶயா வாசவி ப்ரவ்ருத்தா வா தேஹாதிஷ்வேவ ப்ராப்யா சேஹம் நாந்யதா ப்ராப்ய:” என்ற ப்ரமாணத்தாலும், “யொகு புணர்ந்தவன் தன்னேடொன்ருக, மனனகமலமற” இத்யாதிகளான ஶாஸ்த்ரங்களாலும் ஸித்தமானதால் ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதியென விட்டவரல்ல. ப்ராதேயைகநியமாய், வேண்டும் பரிக்ரஹவிஶேஷங்களாய், உத்தேஶ்யபூர்வாளுய், ஸ்வாதந்த்ர்யமாகையால் ஸ்வதந்த்ரரால் விட்டவருமல்ல, எப்பொழுதும் உள்ளபடியே பரிபூர்ணமாய் தம்முள்ளில் ஸம்ஶயநிஷ்ட முள்ளவராகையால் ஸம்ஶயநிஷ்டத்தில் ஆசைபட்டு விஷயாஸக்தராய் விட்டவரல்ல. ப்ராயஶ்சித்தஸிஷ்யரான ஸ்ரீநாராயணாதிகள் ஸக்தி ஶ்ரவ்யாதிகாரியாதலால் ஶிஷ்யாநுஸந்தானத்தைக்கொண்டு உபதேஶித்தவருமல்ல. ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரத்தில், விஶ்வாமித்ராதிகளும், ஜநகாதிகளும், அக்ரூரதிகளும், ஸுக்ரீவனும், விபீஷணனும், ஹநுமாரும் போலும், ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அபாயமாகும் விதாவின் க்ரியைகள் அநுஷ்டேயங்களானாலும், அனுயாயியான வாஸுதேவன், வஸுதேவஸுதனுய் அவதரித்தபொழுதும் தமது தத்வஜ்ஞானத்தை இசைந்ததும், ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வஸாக்ஷிமாய் தத்த்வநிரூபணமாய் “யத: ஸர்வாணி பூதானி அந்தர்யாமி வைஸ்வாநர:” என்றபடி ப்ரத்யக்ஷமாய் ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரத்தை “ஸர்வம் ஸமஸ்தகம் ஸத்யம் ப்ரஹ்மணோ ஸாக்ஷாத்ஸ்தூலஸூக்ஷ்மம் விஶிஷ்டாஶேஷம் ஶாஸ்த்ர நியதமேவ ஹி ॥ தத்த்வாநுஸாரணம்” என்று ப்ரதிபாதித்ததுமன்றி “யதி தோஷோ ந வித்யதே” என்று ஸ்வயம் ஶாஸ்த்ரமானதால் ஜாத்யநுஸந்தானமான தோஷத்தையும் இசைந்து கூறினதால் ஸித்தம். நிவேதனாதிமானயிவ்வநுஷ்டானம் ப்ரதிராத்ரமும் ஸ்வாத்யாயாதிவிஷயத்தில் நிராபாயமாய் நடந்துவர, அதில் அத்யயனாதியின் நிஷேதமேயில்லையாம். இப்பொழுது மாத்திரம் விஸர்ஜனமேயாதல் பற்றி தம் அநுஷ்டானத்யாகத்தையும் ததாவி ஸ்ரீயவண்ஸாக்ஷத்தையுமங்கிகரித்து அவைகட்கு ப்ரத்யுத்தரமாக “அஹோஸ்வ

ஸ்நேஹகாருண்யம் த்வயி ஸர்வத்ர வர்த்ததே । இதி ஸஞ்சிந்த்ய தேநஸா ப்ராவாப யதாவாஞ்சிதம் ॥ அயம் தேந ஸர்வத்ர விஸ்ராவவிஸ்ரிதாஸ்ந । அஸ்ப்ருஸ்யம் தேவ்யமேஸாத்ய ப்ராஹ்மண்யம் ஸம்ப்ராப்தவாந் ॥ ப்ராஹ்மணஸ்ஸர்வதா பூஜ்யோ ஜ்ஞாநிபிர் தர்மகாங்க்ஷிபி: ॥ ” என்று ஸரண்யனருளிச்செய்தான். இங்கு ஜ்ஞாநிபி: என்றதால் ஜ்ஞாநஸம்பந்நர்களில் தன்னையுமோர் ஜ்ஞாநியாகவும், அத்ய என்றதால் ஸ்வாமிகாரகாலாபேக்ஷயால் தாத்ருஶதோஷஸம்ஸர்க்ககாரணத்தையும் ஒப்பியருளினானாயிற்று. இந்த ந்யாயம்போலேயே, ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேநாவதாரபூதரான இவ்வாழ்வார் ஸ்வாமிகமான தமது ஜாதியையுமிசைந்து தந்நிஷ்டமாகவே “நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே, நன்மாலைகொண்டு நமோநாராயணா, நாவாயிலுண்டே நமோநாராயணவென்று” இத்யாதிகளால் திருவஷ்டாக்ஷரத்தை ப்ரணவரஹிதமாய் அதவைத ஸர்வாதிகாரமாய் அருளிச்செய்தது போல, யதிவிஷயமன்றிக்கே தமக்கு ஸாக்ஷமொப்பின ஷடங்கயோகத்தையே அநுஷ்டித்தருளினார் என்றிதன் திரண்ட பொருள்.

ஸ்ரீநாதமுநிகளுக்கு யோகதஶையில் ப்ரத்யக்ஷமான பொழுது ஜாதிநிர்ணயமில்லையாதல் பற்றி அஷ்டாங்கஷடங்க யோகங்களிரண்டையும் மற்றும் வேண்டிய யாவையும் உபதேஸித்தருளக் குறையில்லை. ஆதலால் ஸ்ரீநாதயோகிஸம்ப்ரதாயம் ஸ்ரீநாதமுந்யநுஷ்டிதயோகதஸாப்ரத்யக்ஷீக்ருதஸ்ரீநாதயோகரஹஸ்யங்களாதல் பற்றி அஷ்டாங்கஸம்ப்ரதாயபரம்பரையில் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி விஹிக்கும் ஸாஸ்த்ரீயமர்யாதாதிலங்கநாதிதோஷலேஶமுமில்லை. இவ்வகையிலுமுண்டென்னில், ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரத்திலும், ப்ராந்தத்திலும், தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஸ்ரீநாதமுநிகள் தாம் பக்திக்கதிகாரியாகவும், அநுஷ்டாதாவாகவுமிருக்கச்செய்தே, ப்ரபத்தியை ஆழ்வாரிடம் பெற்றது, பக்தியில் ஸ்வரூபவிரோதஶங்கையைப் பற்றியென்னில், தாம் யோகரஹஸ்யமென்ற க்ரந்தத்தைப் ப்ரவர்த்தி செய்தருளக்காரணமில்லை அன்றியும் “ஸர்வ

பக்தியோகாய நாதமுநயே யதிநாம் வராய” என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் மங்களாஶாஸநம் செய்தருளவுமிடமில்லை. ஆகையால் இவர் ஷடங்கயோகத்தைப் பரிக்ரஹித்தருளியது விஶேஷாக்ஷேபஸமாதாநாதிகளைப்பற்றியென மேல வரிஷ்டவைஷ்ணவரன்றிக்கே யுள்ள ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அங்கீகரித்தருள்வர். ஆகவிவ்வளவால் (ஶ்ரீநாதார்யயோகி) என்ற பதம் வ்யாக்யாதமாயிற்று. இங்கு யோகஶப்தம் ஔசித்யத்தால் உபாயபரம். “யோகஸ்ஸந்நஹநோபாயத்யாநஸங்கதியுக்திஷு” என்றதிற்கு ப்ரமாணமான நிகண்டு.

இவ்விதமுள்ள பராஶரப்ரஜ்ஞனை ஶ்ரீமந்நாதமுநியாகும் ஶ்ரீநாதார்யயோகியால் (ப்ரகடித) = ஸகலஜநஜநஸம்ரக்ஷண நிமித்தமாக ஶ்ரீஶடஜிந்முநிகளுடைய ஜ்ஞாநாதிவரணாத்மமானவைகளை வ்யாஜமாய்க்கொண்டு ஶ்ரீஶடஜிந்முநிகளிடத்தில் ப்ரகாஶம்பண்ணியருளப்பட்ட (பத்வீ) = நல்லதோர் ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையாகும் மார்க்கத்தில், “பந்தாந: பத்வீஸ்ருதி:” என்றிங்கு நிகண்டு, (யாவிநாம்) = யாதொரு தோஷமாகும் கண்டகாதிகளில்லாமையால் க்ஷேமமாய்ச்செல்லாநிற்கும் (ஸத்தர்ஶிநாம்) = ஶ்ரீஶடஜித்யாமுநராமாநுஜாதிஸதாசார்யர்களுடைய, இங்கு “ஸத்” என்றபதம், ப்ராஶஸ்த்யாதிகளுக்கு விவக்ஷிதமாயும் சொல்லும் பாதப்ரகாஶாதிகளை விலக்குகின்றது. மார்கஶப்தம் ஶிஷ்யனுக்குள்ள அஜ்ஞாநாந்தகாரநிவர்த்தநஸாமர்த்யத்தையை ப்ரகாஶிப்பிக்கின்றது. (மத்யே) = நடுவில், அதாவது பராவரதத்த்வயாதாத்ம்யங்களை ஶாஸ்த்ரங்களாலும், உபாஸநாப்ரபத்திபரமநஸோநாகாரஜ்ஞாநத்தாலும் தெளிந்த ஆசார்யகோஷ்டியின் மத்தியிலென்றது. (லோகாசார்யநாமா) = உலகாசிரியன் என்ற திருநாமமுடைய ஒருவர், இங்கு பிள்ளையென்றுமேவார் பதத்தை முன்கூட்டி பிள்ளை லோகாசார்யரென்று ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர் கூறுவர். பிள்ளை யென்பது நம்பிள்ளையெனப்பொருள்படும். இவருடைய பிதாவான க்ருஷ்ணபாதர் என்றவடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தம் மா

ரூபவான நம்பிள்ளையின் ஸம்பந்தத்தால் ஜனித்ததுபற்றி இச்சிசுவிற்குப்பிள்ளையெனப்பெயரிட்டனர் எனவும் கூறுவர். ஆனதால் லோகாசார்யனென்றேயிருக்கவேண்டும். ''ஸர்வலோகாசார்ய ஶிஷ்யாணாம் லோகாசார்யேண ஸம்மதம்'' என்றதால் லோகாசார்யர் க்ருஷ்ணருடைய ஸூநுவென்பதும், அவர் ரஹஸ்யக்ரந்தங்களின் தலைப்புகளிலும் ஈற்றிலும் ''பிள்ளையுலகாசிரியன் திருவடிகளேசரணம்'' என்றிருப்பதால் பிள்ளைலோகாசாரியர் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். பிள்ளையென்றஶப்தமிவர் பிதாவின் திருநாமத்தினீற்றிலிருக்க யிவர் திருநாமத்தின் முன்னே வரக்காரணம், ஐயா திருவுள்ளத்திற்கும், குமாரர் திருவுள்ளத்திற்கும் ஒரு வேதநனுக்கு வரும் ஸம்தத்தில் ஆசாரஸாரமேயொழிய வேறில்லை. மேலும், பிள்ளையென்பது ஶ்ரேஷ்டமாக வாலிபர்களைப் பற்றியாகையால் பாலர்களாகும் ஶிஷ்யர்களுடைய, லோக=கூட்டங்களுக்கு ஆசார்ய=குருநாதனென்றபடி. பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை, நம்பிள்ளை, தூப்புற்பிள்ளை யென்று பஹுமானவசும் ஸகலாசார்யர்களுக்கும் தலையிலிருக்கக்கடையிலிவ்வொருவருக்கே யுண்டாயிருத்தல் பற்றி, பிள்ளைலோகம் என்ற வோர் ஸமஸ்தபதமாக்கி அவர்களுக்குக்குருநாதனெனப் பொருளாக்குவது ஸாரஸமாயிருக்கும். அதற்கடி யிவரது க்ரந்தங்களெல்லாம் ஸர்வஸாரமொழ்யமன்றியும், உதாரமொழ்யமன்றியும், தளவிவ்யஸ்திவெபோல் ஸம்ஸ்க்ருதமுமில்லாது தமிழுமில்லாது ''அதுக்கு, இதுக்கு'' இத்யாதி நன்னூற்கருத்திற்கிசையாதும் ஸந்தர்ப்பவிஶேஷமில்லாததும் பாலர் கவிதை பாடும்போல் ஶப்தஜாலவாணாதி ஸந்தேஹஸ்வபாவமில்லாது ''ஸுநிதாஸாரணதாஹாத்யதாநேத்யா நந்தஸம்வாத:'' என்று தமக்குள்ளே தாமே யாதரிக்கவல்லதாயுமிருத்தல் பற்றியாம்.

தூப்புற் பிள்ளை யருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களெல்லாம் வேதாந்தவிஷயாதிகளானலோகாசார்யக்ருதரஹஸ்யார்த்தாரம் ஸுவதரித்தபடியால் ''விஶாவாநாம் விஶாவஹாஷ்யெவ வ்யா

திவக்ஷ்யதி” என்ற ந்யாயம்போல் மந்தமதிகளான சிலர் அவ்வோ ரஹஸ்யங்களைக்கண்டு கலங்கி ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயத்தை யிழந்து விடும்படி வருமே யென்ற வருளாலும், லோகாசார்ய ரைச்சேர்ந்த முமுக்ஷுக்களும் பார்த்துத்தெளிவதன் பொருட்டு மெனக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்விஷயத்திலல்லாதே, மற்ற எவ்விஷயங்களுக்கும் தேவபாஷையிலேயே வ்யவஹரித்த தேசிகரும் இம்மந்த்ரார்த்தவிஷயமான ரஹஸ்யக்ரந்தங்களில் மாத்திரம் த்ரைவர்ணிகப்ரவாகபாஷையிலீடுகைக் குறுப்பு உக்தஹேதுவே. தேவபாஷையில் நிக்ஷேபரக்ஷையையும், மற்றுற்ள ரக்ஷைகளையும் அருளிச்செய்திருப்பதால், தேவபாஷையைக்காட்டில் த்ரைவர்ணிகப்ரவாகபாஷைக்கு ஏற்றமில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் த்வயவிவரணமான கத்யத்தை ஸம்ஸ்க்ருதமன்றிக்கே ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையிலேயே வ்யவஹரித்தருளினர். ஸ்ரீபட்டரும் தேவபாஷையிலேயே அஷ்டஶ்லோகி முதலியவைகளை யருளுச்செய்தார். ஆனதுபற்றி முமுக்ஷுக்களுக்கு உபஜீவ்யமாவதின்பொருட்டு ஸ்ரீதேசிகரஹஸ்யத்ரயஸாராதிக்ரந்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. முமுக்ஷுக்களாவது, ஸம்ஸ்க்ருதபாஷாமயமான ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் நல்லதெளிவில்லாதேயும், அருளிச்செயல்களிலும் தெளிவில்லாதே “யத்ர ஶாப்திகாஸ்தத்ர தார்க்கிகா:, யத்ர தார்க்கிகாஸ்தத்ர ஶாப்திகா: । யத்ர நோபயம் தத்ரோபயம், யத்ரோபயம் தத்ர நோபயம் ।” என்றிருக்குமவர்கள். ஒவ்வொருவருடையவும் புத்திவைஶாத்யம், அவரவர்விதத்திலேயல்லது தேவகார்யத்திற்குவேறுவகையால் ஸ்பஷ்டமாகாது. ஆகையால் இவ்விவேகமிப்பொழுதும் பரமாசார்யபுத்திகளால், அவ்வோக்ரந்தங்களைக்கொண்டே ஜ்ஞாதவ்யங்களாகின்றனவாம். ஆகயிவ்வளவால் பிள்ளை லோகாசார்யர் என்றவசனத்திற்கு மந்தமதிகளான சிறுவர் கூட்டங்களுக்காசான் எனப்பொருளாயிற்று. இப்படிப்பட்ட இந்த லோகாசார்யரென்றவர் (தத்வயநம்) அந்த மஹாஜநங்களாகிய ஸதாசார்யர்கள் கதாகதம்செய்யும் ஸ்ரீதேஶிகாசார்யவிஷயக்ருத

ஸம்ப்ரதாயமாகிற வைபவத்தை, "அயநம்ஸம்ப்ரதாயமார்க்கம் யாந: பரவீஸ்ய்ரீ:" என்றிங்குள்ள அயநஸப்தத்திற்கு நிர்வசநம் ப்ரமாணம். இங்குள்ள அயநஸப்தத்தால் வேதநகோடிகளுக்குத்தஞ்சமாயுள்ள மார்க்கமென்றுப்பொருள். (அவரிஜ்ஞாய)= அந்த ஸந்தாநமின்னதென வர்ணிமாயறியாது அரசுலேசம் வாயாமாத்ரமாய் மட்டிலறியுமெனக்கருத்து. அது இங்குள்ள அரியென்ற உபஸர்க்கம் காட்டுகின்றது. இதனல் குருபரம்பரையில் உத்தமதரான க்ருஷ்ணரருக்கு ஸந்தினுவாய்ப்பிறந்து, அப்பிதாவினிடம் சிற்சில ப்ரமேயங்களைமட்டில் கேட்டவராகையால், அர்தலேசஜ்ஞாநமாத்திரம் அஸ்யுக்தம். ஏனெனில்; ஒரு வகையிலும் ஜ்ஞாநமில்லாதார்க்கு விவாதமேயில்லையாதல்பற்றி அங்ஙனம் கூறவிடமாயிற்று. அவரிஜ்ஞாநத்திற்கு ஹேது (ஸாஷ்ட்ராதிகாரண:) என்றதால் கூறுகின்றார். ஸாஷ்டம்=ஸர்வராமாநுஜாநுஸ்ருதமான ப்ரஹ்மஸூத்ரமாகிற ஸ்ரீவிஸிஷ்டாத்வைத தர்ஸநப்ரதிஷ்டாபகஸாஸ்த்ரம், ஆதி= ப்ரபந்நாநுஸாரியாயுள்ள ஔபதேசிகபரம பரமார்த்தமான மந்த்ரார்த்தத்தைப்பற்றிய ஸம்ப்ரதாயஸாஸ்த்ரம், அர்வாசீநஸாஸ்த்ரயார்த்தங்களுக்கும் ப்ரமாணமாயமானது ஸ்ரீமந்நாராயணாதிகருததிவ்யப்ரபந்தமாகிற ஸாஸ்த்ரமும், ப்ரபந்நஸ்மரணமான ஸ்ம்ருத்யாதிஸாஸ்த்ரங்களுமாம். இவைகளில் (காரண:)= "ஜ்ஞாநஸாதநா:" என்றபடி காரயவிஸிஷ்டர் எனப்பொருள். அதாவது பரவீ அவரிஜ்ஞாநா ஸாவத்திற்கு த்ருஷ்டஸாவம் ஹேதுவாதல்போல்; இங்கும் ஸர்வாவயவஸம்பந்நத்திலிழிந்து ஜைவாய் அநுஷ்டியாமல் போவதற்கு ஸ்ரீஸாஷ்ட்ர உபாயாதிகளான ஸாஸ்த்ரங்களில் அவரிஜ்ஞாநம் ஹேதுவாயிற்று. ஸம்ப்ரதாய விவரணம் ஸ்ரீஸாஷ்டகாரருக்குப் பிற்பட்டுண்டான ஸ்ரீபட்டருளிச்செய்த அஷ்டஸ்லோகீத்யாதிக்ரந்தங்களும், முற்பாடுண்டான ஸ்ரீமத்த்ருயாதிகளும் ஷட்பதஸம்க்ஷேபாதிகளுமாம். இவ்வகைகளால் ஸாஷ்ட்ராதிகாரணவம் வ்யாக்யமெனக்கொள்வது. இப்பிரகாரம் ஸ்ரீஸாஷ்டத்தாலும், ஸம்

ப்ரதாயஶாஸ்த்ராதிகளாலும் ஶூந்யத்தையடைந்த ஹேதுவால், “ஸ்வயம் நஷ்ட: பராந் விநாஶயிதுமேவ ப்ரவ்ருத்தே” என்ற ந்யாயம்போல் (ஜாத்யந்தா) = இது ஸுமார்கம், இது குமார்கம், இது விஹிதப்ரவேஶமார்கம், இது நிஷித்தமார்கமென்ற நிர்ணயமறியாதே வழிதெற்றிச்செல்வதற்கு ஜந்மஹேதுவாகும்போல், இஸ்ஸம்பிரதாயவிஷயத்திலும் யாதார்த்யம் தெளியாதேயுண்டான ஜாட்யத்தால் (கம்ஶிவகோஶா:) சிற்சில புஸ்தகங்களை, அதாவது மூலமேடைப்படிமுதல் தனிப்ரணவமீறாகவுள்ளபதினெண் ரஹஸ்யக்ரந்தங்களை. (ஸ்வகீயதியா) ஸ்வதிபோனவழி எழுதிவைத்தருளினர். (அய) இப்படி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் தெளிவில்லாதே மூடமதிகள் கண்டுகலங்கும்படி எழுதிவைத்தபுஸ்தகங்கள் வெளிப்புறப்பட்டபின்பு, (வேதவேதாந்தநாதோ) ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யனென்ற (க்ருதீ) ஸத்புருஷன் “க்ருதீகாமாகரத்வீ” என்று இங்கு நிர்ணயம். இங்கு யோகாசார்யரென்ற திருநாமம் விஶேஷணங்களைப்போல். ஏனெனில், “யோகாசார்யாய ரூபாய க்ருஷ்ணாதவஸுதாபதயே” என்றயிவர்தனியனே யோகாசார்யரென்பது ஓர் இடு குறிப்பெயரெனவும், “ரூபயே” என்றதால்இந்தபதமே ஆசார்யப்ரதோதகமென்றும்காட்டுகின்றது. ஆகையால் யோகாசார்ய ரூபாவென்றபொழுது தான்ஸம்பந்தார்த்தவாசகமாகும், மற்றப்படி ஸாதாரணவாசகமேயாகும். அன்றியும்ஜபதாசார்யனென்ற பொருள்படக்கூடியவாசகமுமல்லவாம். அங்ஙனன்றிக்கே இவ்வேதாந்தாசார்யரென்ற திருநாமம்தேவதிவ்யாஜ்ஞைத்தைப்பற்றியுண்டானதும், நிரவதிகவாத்ஸல்யஜலதியான ரங்கநாதனால் அருளப்பட்டதுமான காரணவிஶிஷ்டமென்றதால்வாசகஶப்தம் ரூபவைக்காட்டிலும் ஸர்வோத்தமான ரூபவதீயாது என்று விவக்ஷிப்பதால் (தம்) = அந்த யோகாசார்யரை க்ருதியான இவ்வேதாந்தாசார்யர் (பாஷ்யாதிதர்ஶநா) ஸ்ரீபாஷ்யஸம்ப்ரதாயங்களாகிற ஜ்ஞாநத்தினால், இங்குணகவசநம்ஜாதேத்யகவசநம். வதேவம் சொன்ன காரணமும் பாஷ்யாதிகளால் வந்தபடியாலிங்கும்

ஶாஸ்த்ராதிஶ்ரேஷ்ட்ர என்றுகூறப்பட்டது. அன்றியும், மார்க்கத்தில் நடக்கவேண்டியவன் த்ருஷ்டிஹாநியால் வழிதப்பிப்போக அங்கோர் திவ்யபுருஷன் வந்து த்ருஷ்டிப்ரதாநம் பண்ணியருளி மார்க்கத்தைக் காட்டிச் செல்லுவிக்குமாப் போல், இங்கும் (பரமகாருணிகை:)= பரமாசார்யர்களான ஸ்ரீமந்நாத, நாய, யாமுந, ஸமஸ்த்ராமாநுஜயோகிகளால் ப்ரகடீக்ருதமான பந்தாவில் (பூய:) = மறுபடியும், அதாவது, பின்புமுண்டான கலிதோஷம் பாஹ்யகுத்ருஷ்டித்ருஷ்டிகாம்யத்திலிழியாது, தத்வத்ரயாதிகாராதிகளைப்பற்றி ஸம்ப்ரதாயபரம்பரமாகிற பந்தாவிலிழிந்திருந்ததால் இங்கு பூய: என்று கூறப்பட்டது. அல்லது, ஸமஸ்த்ராமாநுஜதர்ஶநத்தில் அவதரித்தும், திருவிலச்சினை முதலானதுகளைப் பெற்றும், அயாதிகளைக் கேட்டும், ஒடுவில் தானறியாதே பாஹ்யகுத்ருஷ்டிஸாரையையனுஸரிக்கப்போனது பற்றியுமாம். (பூயாவாஸ) ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருளினர். ஆக யிவ்வளவால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயத்திலேயே அவதரித்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் பரிபூர்ணஜ்ஞாநமில்லாது ஸ்வஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு தன்தெளிவுக்கோ, தம் ஸாத்ஜனங்களுக்கோ, மும்முக்ஷுப்படி முதலிய பதினெண் ரஹஸ்யப்ரபந்தங்களை யருளிச்செய்ய, அவையாவும் அவைதிகஸரணியையனுஸரிக்க அதைக்கண்டு ஸாமாந்யஜ்ஞாநமுள்ளவர் கலங்க, அதன் நிமித்தமாகக் கோயிலில் பரஸ்பரம் ஸாத்விகமான ஸம்வாதமுண்டாக அதில் ஜ்ஞாநஸம்பூர்ணரான ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யர் தெளிவிக்க, அதைக் கேட்ட வயோவ்ருத்தரான பிள்ளைலோகாசார்யர் தேறி ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டரானார் என்றதும், தூப்புற் பிள்ளையின் ஜ்ஞாநவைராக்யாநுஷ்டாநாதிகளையும், வைபவகாருண்யாதிகளையுங் கண்டு பிள்ளை லோகாசார்யர்,

> "சீரொன்று தூப்புற் றிருவேங்கடமுடையான்
> பாரொன்றுசொன்னபழமொழியுள்—ஓரொன்றுதானே
> யமையாதோ, தாரணியில் வாழ்வார்க்கு வானேரப்போம
> ளவும் வாழ்வு."

என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணியருளியதால் ஸ்பஷ்டம். (௪)

ப்ரஸ்தூதஸ்யாநுஜஸ்து ஶ்ருதிசிகரகுரும்
ரம் உஜ்ஜ்ருதம்ப்ரத்யயோ வாதேஷு ஜேதும் ப்ரவ்ரு
த்த: பதகமலபரித்ராணஸூக்த்யா விஜிக்யே | தத்ரா
ஹம்ஸாக்ருதஜாதாத்ருதிஷு யதிபர ப்ராப்ய ஸம்ப்ர
விஶ்லேஷார்த்தநம் தாக்ஷிணாத்யாயுதிக்ருதசதே
தேஶிகேந்த்ரம் விபக்தே ‖ ‖௫‖

இப்படிப் பிள்ளைலோகாசார்யர் தாம்புறப் பிள்ளையின் ஸதா வசத்தால் தேறித்தெளிந்துபோனதால், உதாஸீநங்கொண்டு(ப்ரஸ்தாக்ஷ) தத்ஸ்தாநம்(தஸ்ய) அந்தப்பிள்ளைலோகாசார்யருடைய(அநுஜஸ்து) அழகியமணவாளப்பெருமாள்நயினார் என்ற தம்பியோவென்றால், இங்குள்ள “து” என்றது ஜ்யேஷ்டரைவிட அநுஜர் ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநத்தில் கீர்த்தியதிசயம் பெற்றவர் என்பதைக் காட்டுகிறது. (உஜ்ஜ்ருதம்ப்ரத்யய:) தன்னையோர் வித்வத்ரேஸரனாக எண்ணினவராய்க் கொண்டு (ஶ்ருதிசிகரகுரும்) வரிஷ்டரான ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனை (வாதேஷு) கண்டவிடமெல்லாம் ஸாஸ்த்ரீயம்போலிருக்கிற விதண்டாவாதங்களால், இதனால் இவ்வநுஜர்ஸாத்விகரான ஜ்யேஷ்டரைப்போலன்றிக்கே பரஸம்ருத்தியை ஸஹியாத தமோகுணமுள்ளவரெனத்தோன்றுகிறது. (ஜேதும்) ஜயிப்பதற்கு, அதாவது; தானே பண்டிதரென்றும், கவியென்றும் ப்ரஸித்தியைப் பெறவேண்டி குணேஷு தோஷாவிஷ்கரணமாகிற அஸூயையால், ஸாத்விகபுத்தியோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவவிஷயத்தில் ஒதுங்கி வஸிக்கும் ஸ்ரீதேசிகனை யதாகதஜல்பவாதங்களால் ஜயிப்பதற்காகவென்றபடி. (ப்ரவ்ருத்த:) ப்ரவ்ருத்தராய்க்கொண்டு ஒடுவில் (பதகமலபரித்ராணஸூக்த்யா) ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளின் பரித்ராணமாகிற ஸ்ரீபாதுகைகளின் விஷயமான ஸ்ரீபாதுகாஸஹஸ்ரமென்ற திவ்யஸூக்தியால், அதாவது, ஏகராத்ரியில் ஒரே விஷயத்தைப் பற்றி ஆயிரம் ஸ்லோகம் செய்கிறவரே உத்தமரெனப் பெரியோர்கள், ஒருவரைப் ப்ர

கூரேசவிஷயத்திலும், ஒருவரைப்பாதுகாவிஷயத்திலுமாக ஸ மஸ்தஸ்ஜநியில் நியமித்தருள, வ்ருத்திவைகுந்த ஸுவாமியே ப்ரத்தால் வர்ஷிக்க, அவ்வண்ணமில்லாது ஸ்ரீதேசிகநு ஸ்ரீவாதசா காவஹஸ்ரத்தை நிரூபித்தருள, இவ்விரண்டையுங்கண்டு பெரி யோர்கள் உத்தரேஷ்வாயவேவதாரதஸ்ரத்தை ஸ்ரீதேசிகனிடத்தி லும்வாதிகேஸரியினிடத்திலும்ஸ்தாபித்தருள, அதைக்கண்டு ஸ்ரீதேசிகனும் ஸாமவதாவவாரத்திற் புகாமலிருக்கத்தனது நெடிநவ்ருத்தை "ஸர்வதேஸர்வகாரயாவதி:" இத்யாதியால் தி ருவோலக்கத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்தருள, அதன்பேரில் வாதி கேஸரியென்ற அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நயினார்நிவிஷ் வாதராய்த்தனக்குண்டாயிருந்த செருக்கினின்றும் (ஜ்ஞா) தணி ந்தவராயினர். இங்கு சிலதுர்வாதர் "ஸர்வதேஸர்வகாரயாவ தி ஸ்ஸதப்ரதத்ரஜ்ஞவாஷ்டம் ஸூசிதி।" என்றிதாதிகளையி ட்டு வாதிகேஸரியே ஜயித்தாருமன்றி ஸ்ரீதேசிகனே தன் னையொப்பவில்லையென்று பிதற்றுவர். அவர் "ஸ்தாவராவமேரா வஜநவார:" என்று ஸ்ரீஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததால், தனக்குள்ள காரேதரவத்தை யொப்பிஞுருயிற்றென்று ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்கும் ஸாணநாயகத்வத்தை யொப்பிஞுருயினர். மேலும், "சுத்ராவிவஜநவேரா ஜத்யதீஶ்வரவதேஷ், காதவஷ் வஸ்ரத்ரஷ்டய:" என்றுமணவாளமுனிவர் சொன்னதால், இவ ரும் ஜேமாவஜநரென்றும், மன்மதனுக்கு வசப்பட்ட மனமு டையவரென்றும் சொல்லக்கூசாத வாயுடையவருமாவார். ஆ கையினுல் இவ்வதிவாதத்தைவிட்டு சூவாயஷ்ர்களுடைய நெந ஷ்ராநா ஸம்யாநங்களையெல்லாம்வாஸ்தவத்திலாவஸிதங்களென யினிக்கூறுர் போலும். ஆகயிவ்விதம் ஜ்ஞாதலால் அன்றுமு தல் காவ்ருத்திலும், தகஷ்த்திலும், சுநிதாரஸாயாரண வாஞ் ச்ருத்தையுடைய காரணத்தைப்பற்றி சுஸ்தேசிகனையன்றுமு தல் பெரியோர்களும், தஷ்ஜைவாஸிகளும் "கவிதாகிஷ்கதே ஸரீ" என்று வஹுமாநமுள்ள சுஸ்யஷ்திருநாமத்தால் கொ ண்டாடினர். இங்கு தகஷ்மென்பது, ஸ்ரீஸாஷேத்ராவயோமி யான ஸாதகஷ்மென்றதை. ஊஸ்கஷ்ம் மளதரேஶாஸ்துமாதல்

பற்றி அது மஹாஜநஹேதுவாய் ஸாவஶேஷமானதால் அநாவஶ்யம். இப்பிரகாரம் பிள்ளைலோகாசார்யரும், அவருடைய அநுஜரான வாதிகேஸரியென்றவரும் ப்ரவசநத்தாலும், ப்ரபந்தத்தாலும் முறையே ஸ்ரீஸூக்திவிஶேஷமான ஸம்ப்ரதாயத்தை விட்டவாறே, கோயிலில் ராஜவிப்லவத்தால் கலஹம்வர அதனால் அழகியமணவாளன் கோயிலைவிட்டு அங்கங்கெழுந்தருளியிருந்து முடிவில் வெளிக்கெழுந்தருளும்படிவர, அதன்மேல் கோயில் ஶூந்யமாக, ஸ்ரீதேஶிகனும் ஸ்ரீஸுதர்ஶநஸூரியுடைய அநுவர்த்திகளாயிருந்த குமாரர்களுடன் மேல்நாட்டிலுள்ள ஸத்யாகாலமென்ற அக்ரஹாரத்திற் கெழுந்தருளினர். பிள்ளைலோகாசார்யரும் ஸ்ரீரங்கநாயகனுடன் சிலஸஹஸ்ர பரிஜனங்களுடைய ஸஹாயத்தின் பேரில் அதிகாரவர்த்தமாய்த் திருக்காவிரியின் வழிமாய் எழுந்தருளிக்கொண்டிருக்கையில் ஸ்வயம்வார்த்தக்யத்தாலும், க்ஷாமவாஸையாலும் ஒடுவில் ஜ்யேஷ்டஜ்யேஷ்டஸுக்லதிநக்ஷணம்செய்து திருநாட்டிற் கெழுந்தருளினர். இதன்முன் இப்பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடியான திருநாராயணபுரத்தாயி என்றவோர் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் நம்மாசார்யன் ஸந்நிதியில் தாம் செவிதாழ்த்திக்கேட்டிருந்த பகவத்விஷயத்தின் அர்த்தங்களையெல்லாம் திரட்டி அதற்கோர் வ்யாக்யாநமாய் எழுதிவைத்திருந்து, தமது அத்யந்தவார்த்தக்யத்தில் பெரியபெருமாளைத் திருவடிதொழத்திருவுள்ளம்பற்றி உபத்ரவஶேஷவாஸியாதலால் வர்த்தமாநமொன்று மறியாதே கோயிலேறிவந்து கடாக்ஷிக்கத் தமது வ்யாக்யாநத்தில் ஶோகாவஸாயத்திற்குண்டான நிர்வாஹம் போலிருக்க வ்யஸனித்து, அங்கிருந்தபடி திருக்குருகைக் கெழுந்தருளி ஆழ்வாரைத்திருவடிதொழுது அங்கேயே கிஞ்சித்காலம்வாஸம்பண்ணி தேஹவியோகத்தைப்பெற்றனர். பிறகவருடைய ஸந்நிதியிலிருந்த "ஆயிபடி" என்ற அவ்வ்யாக்யாநம் மாத்திரம் காகதாலீயந்யாயம் போல் முடிவில் மணவாளமுனிவருக்கு அவரது பூர்வாஶ்ரமத்தில் கிடைக்க அதைக்கைப்பற்றி வைத்திருந்தார். இது 'ஸம்ப்ரதாயஃ பரம்பராகத-

வ்யஸநாத் ஹீநாவஸீததி” என்ற ந்யாயப்படியிவருக்குக் காலக்ஷேபஸஞ்ஜீவனத்திற்கு ஆபத் வந்தபொழுது, “ஶாந்திகாலா ஹவிஷ்யாஶோபநயோ யோகிநோரவிஶா” என்றபடியே அப்புஸ்தகத்துடனும் ஸந்ந்யாஸிவேஷத்துடனும் கூட ஸ்ரீரங்கத்திற்கெழுந்தருளினார். (௬௰) இவ்விதம் தென்றிசையிற் பிரகச்சரணகுலத்திற்பிறந்த வந்தணராகுமவர் ஸந்ந்யாஸிவேஷத்துடனும் மணவாளமுனிவர் என்ற திருநாமத்துடனும் கோயிலுக்கெழுந்தருளியபின்பு, ௬௰வா, லோகாசார்யருடைய திருத்தம்பியார் ஸாக்ஷாத்காரரானபின்பு, (தந்நாமதேயம்) லோகாசார்யவாதிகேஸரிகளால் விதிதார்த்தமாயிருந்த அவர்கள்வழியை (ரஹஸ்யார்த்தஸித்தயே) ப்ரவர்த்தகரான அழகியமணவாளரென்ற முனிவர் (வ்யாக்யயா) வசநபூஷணாதிரஹஸ்யங்களுக்குத்தாம் செய்த வ்யாக்யாநத்தால், அதாவது, ஆயிபடியென்றவ்யாக்யாநத்தைக்கைக்கொண்டதன் ஸஹாயத்தால், வசநபூஷணாதிகளுக்கும், வாதிகேஸரிசெய்த ஆசார்யஹ்ருதயத்திற்கும் ஓர் விஶதவ்யாக்யாநமெழுதி; அதன்வழியாய் (ஸம்ப்ரதிஷ்டாப்ய) அவர் மதத்தை நன்றாய் ப்ரகாஶித்து (தாக்ஷிணாத்யாயதிக்ரமதயே) தென்றேயத்திலுண்டான ஸம்ப்ரதாயவம்ஶீயராயுள்ள நம்பிள்ளை திருவடிகளிலாஶ்ரயித்த வடக்குத திருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான லோகாசார்யர் என்ற ப்ரப்ருதி தடங்கிய பற்பல ஆசார்யர்களுடைய ஸூக்திவிசேஷங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட மதத்தில், இங்கு லோகாசார்யர் ஸூக்தியில் முளைத்து இடையிற்பல வழிகளாற்றழைத்து, முடிவில் மணவாளமுனிவர் ஸூக்தியில்ஸித்தித்தது இம்மதமென்பது இதன்பரவுதலுக்குண்டான வுண்மை. இடைக்கிடைவரும் மற்றவரெல்லாமிதற்கு ஸஹகாரிகளேயாம். வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை ஆழ்வார்களை நித்யஸம்ஸாரியென ஈட்டிலெழுதியருளினாரென்று ஸ்தாபநம்பண்ணியதன்மேல், அவர்குமாரரான லோகாசார்யர் தமது புஸ்தகத்தில் “க்ஷத்ரியனான விஶ்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான், யஜ்ஞத்திலே தீக்ஷித்தவனுக்கு விஹிதாம்ஶமும் த்யாஜ்யமானவோபாதி இங்கு “ஸர்வயஜ்ஞாநுவர்த்தஜ்ஞ”

என்கையாலே விஹிதாம்ஶமும் த்யாஜ்யம், இவ்விடத்தில் வேறே ஈயமாகவேணும், அதாவது, ஸவாஸன த்யாகத்தைச்சொல்லுகிறது. ஸவாஸனமாக விடுகையாவது, ஶங்கிகையிலே ரஜதஹ்ரமம்போலே” என்றிப்ப்ரகாரம் ஸவநஹ-புஷண தனிவரங்களில் ப்ரகடநம்செய்தருளினர். இவருக்குமேல் மணவாளமுனிவர் பட்டது போலிருந்த இவ்விருட்சத்திற்கு ப்ரயம் ஸெவகராயிருந்து, பின்பு ஸதியாக்யதால் அவரும் “க்ஷத்ரியகாயொஉ வஞன விஶ்வாமித்ரன் அஜ்ஜன்மத்திலேதான்பண்ணின தபோவிசேஷமடியாக ப்ரஹ்மஷியாய் விட்டானிறே.” என்று துடங்கி “ஸவஶக்திஸம்பந்தவிஶேஷம் என் செய்ய மாட்டாது.” என்றளவாய் ஜாதிநிபந்தனையை நிஶ்ஶேஷமாய் ஐஜ்ஜை ஷீதியன்றிக்கே மாற்றினரிறே. இங்கு “யஸ்யாஜ்ஞாநு வர்த்திநாய தஸ்மை தெஹி யொ நர: । கரோதி ஷாடவ்யாஷா ஸீநம் தாஹஹ்ஷவ்யஹவா தாகூ ॥ வ்யாகெதா ஹவதி வணா ஜொப்யாஹணாநுதெஹி யொ நர: । ஶ்வாநயொநிஶதம் கத்வா கஷ்டெஷ்வ ஜாயதெ ॥” என்ற ஷோஹார தஸிவைஷ்ணவ நத்தை நினைப்பது. ஆகையாலதன் பேரிலும் மணவாளமுனிவர் (ஜ்ஞாநம்) தம்மை (தெஶிகேந்த்ரம்) ஶ்ரேஷ்டாசார்யனாக, அதாவது, பிள்ளைலோகாசார்யர் துடங்கி ஸ்ரீஶைலேஶாசார்யாந்தமாயுள்ள ஆசார்யர்களைக்காட்டிலும், யாதொரு வ்யாவ்ருத்தியன்றிக்கே கிஞ்சித்தேனும் கூசாதே “ஸாகரோ நாகாயெவ” என்றதையும் பொருட்டாக்காதே ஜாதிநிபந்தனாதிகளை யறுத்துப் பேசும் வாக்யத்தில் ஶ்ரேஷ்டத்தாலென்றபடி, ஆனவிவர்களெல்லாம் ஆசார்யஸம்ப்ரதாயத்தில் “ஆசிநோதிஹி ஶாஸ்த்ரார்த்தான் ஆசாரே ஸ்தாபயத்யபி” என்ற வசனத்தை ஸாத்ரம் அநுஷ்டித்தார்களேயொழிய இன்றுவரையில் அவர்களும், ஶிஷ்யப்ரஶிஷ்யர்களும் உத்தராதிகாநுஷ்டாநத்தைப் ப்ரகாஶமாய்ச் செய்திலர். ஈஷ்டர்கள் செய்வது ஸவாஜாதிஸாமாந்யமாதலால் அது ஶிஷ்டாசாரமாகாது. ஸவர்ருக்கும் ப்ரமாணமுமாகாது. உத்தராதிமாவது “ஸயாவர தெ யஸ்யாத்ஸாதாயஉ உவதெ ॥” என்பது. ஆகயிவ்வ

ளவால் மணவாளமுனிவரால் ஸாக்ஷமான ஸித்தாந்தம் ஸம்ப்ர
தாய ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யப்பட்டதென்பதிதன் திரண்
டபொருள். ஆனது பற்றியே தன்னை ஜீயர்கொண்டாக
(விவக்ஷ்ய ஸ்ரீ) ப்ரஸித்தம் செய்தாரிறே. இங்கு "ஸ்ரீ" என்
றது முன்னோரிற் காட்டில் இவருக்குள்ள இம்மதப்ரவர்த்
தகத்வப்ரஸித்தியைக் குறிக்கின்றது. (௫)

இவ்விதம் மணவாளமுனிவருடைய செங்கோலுக்காதார
மான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச்சொல்லி அந்த ஸிம்ஹாஸநாதிப
த்யத்தில் அவர் செய்தருளிய நியமநாநுஷ்டாநாதிகளை மேல்
சுலோகத்ரயத்தால் கூறுகின்றார்:—

சுலோகஸ்ஸங்கேதகார்யைர்யதிவர ஸ யதீந்த்ரஸ்ய
ஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயே ஜயதி ஹ்ருதம் ப்ரகாஶ்ய ஸ்ரீ ஸ்ரீதநிஜ
ஶ்ரீநிஜேஶ: ப்ராப முக்தம் ஶமாஜ்ஞ | வஸ்த்ராதாவேந
வஸ்த்ராஹ்ருதிஶக்தமுமோர: ப்ராப்ய ஸம்ப்ரதாயம்
ஸ்ரீஹார்ஷாதீநு வஶ முநாநு விபிவதயிஜமாவித்யோஹா
தஸ்மித்ய || ||௫||

சுலோகைஸ்ஸீதி || (சுலோகை:) வேறுசிற் சில (ஸங்கேதகா
ர்யை:)கட்டுப்பாடான காரியங்களாலும், (ஸ யதி:) அ
ந்தமணவாளமுனிவர், ஸங்கேதகாரியங்களாவன:—சுஷ்டூரோ
த்ரிகளைப் பிரித்து ஶ்ரீஜநிவாஸநம், விஶ்வஸாகேஶபாரணம்,
பஞ்சஹாயஜ்ஞாத்யநுஷ்டாநம், ஶ்ரீஹாராயநத்தில் ஸ்நா
நாத்யாகம், ஶபதயுவஜ்ஞயாரணம், வேதிஹ்யகஷ்டணைகள்,
ஸூத்ரோபவமன்றிக்கே சுநாதிமோரசான ஸம்ப்ரதாயஸங்கே
தம்போல் புதிதாய் ஒரு காயாக்தியைக்கொண்டு ஸ்வீயகோஷ்டியி
ல் ஸ்வஸ்வாரணஸமோஸநம், யதிப்ரதிஷ்டநம், ஶங்காதிதீய
ஸ்நாநாத்யநிஷேவணம், சுஶநவ்யாயங்களை யொழித்த மற்ற
வர்ணாஶ்ரமங்களுக்கெல்லாம் காஶ்யவர்ஷ்டநம், முப்
பத்தாராயிரப்படி யென்ற திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநஸேவி
களைப்பற்றி ஹோஜநவிஷயகவர்த்தேஷகரணம், ஸஙவிபஸ்வ
கோஷ்டீவ்யவஸ்தாரணதீத்யாதிகள். ஆக இவ்வகை காரியங்க
ளால் (ஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயே) ஸ்ரீஆழ்வாருடைய ஸம்ப்ரதா

யத்தில் ப்ராசீநமாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகரான ஆசார்யர்கள் அநுஷ்டித்த ப்ரகாரமில்லாதே, நவீனமாயுள்ள பரிசேஷ ஸம்ப்ரதாயங்களைக்கொண்டு (ஸ்வயம்) இரண்டு ப்ரகாரமாக [ஹேதும்] பிரிவை [ப்ரகாஶ்ய] வெளிப்படுத்தி [ஸ்ரீகரிஜநநேஜ:] தன்னை யாஶ்ரயித்த ஶிஷ்யர்களான ஜநங்களால் [மஹாந்தம்] பெரியதான [மஹத்வம்] செருக்கை [ப்ராப] அடைந்தனர். ஆகயிதனுல் மணவாளமுனிவர் சில மனிதர்களைக்கூட்டி ஓர் ஸமாஜமாக்கி அவர்களுக்குச் சிற் சில ஸம்ப்ரதாயங்களைக் கல்பித்து, அவர்களுமதற்கிணங்கி நடக்க, அதைக்கண்டு தம் கார்யம் ஸித்தமதென்றும், இதன் மூலமாய்த் தன் பெயர் சிரஞ்சீவியாக லோகத்தில் நீடித்திருக்குமென்றும் நினைத்துப் பெரிய வோர் மதத்தை யடைந்தனரென்பது இதன் கருத்து. இவர் இவ்விதம் அஶாஸ்த்ரீயமான ஆசாரபேதங்களைக் கற்பிக்கக் காரணம் ராக்ஷஸம்பந்தமான மூலநக்ஷத்ரத்தில் ஜநித்ததுபற்றியெனப்பெரியோர் கூறுவர். இவ்விஷயம் ஸ்ரீஹரிவம்ஶத்தில் ஹம்ஸடிபகஜநார்த்தநோத்பத்தியை விவரிக்கும் அத்யாயத்தில் பரக்கக்காண்கலாம். இங்கு ப்ராஹ்மணனுக்குள்ள ஶாஸ்த்ரீயப்ரமாணமில்லாதே பரிபேதம் செய்வது, "யஜ்ஞஸூத்ரே வ்யயகராகே நித்யம் ப்ராஹ்மணஜிநகா: । ஶூத்ரஶஶீ வேதவிக்ரேதா ஸமேதோ ப்ராஹ்மணாதமா: ॥ காம்போஜகே ஸ்வமஹாவேஶே உஷ்ட்ரஜநோ யாஜயாந்தி । தயோ ஸ்திரம் ஸமஸாத்ய ஸர்வகர்மஸமாகதா: ।" என்ற யிப்பரிஶேஷ வேதாப நிஷத்ஸூத்ரப்ரமாணங்களால் நரகாவஹமும், ஸர்வாதிஜநநாவஹமும் உண்டென்பதை ப்ராமணிகர் அறியவும். விஶ்வாமித்ரன் க்ஷத்ரியனுயினென்றதும் கௌஶிகவிஶ்வாமித்ரபோத்ரங்களுடைய ப்ரவரங்களை பயநாமொழிக்கும் பொழுது விஶ்வாமித்ரப்ரவரத்ரயமிதி யின்னதென்பது ஸ்பஷ்டமாகும். ஆனதால் உஶாநஜநகயாஜ்ஞவல்க்யாதிகளைப்போலன்றிக்கே ஈதோர் க்ஷத்ரியனென்றும் ஸகலருக்கும் வ்யக்தமாகும். என்கிலும் விஶ்வாமித்ரன் பஹுகாலதபஸ்ஸினாலேயே ப்ராஹ்மண்யத்தை ஸாதித்தான். அதன் பின்பே

அவனுமோர் கோத்ராதிபதியானது. அவன் ப்ராஹ்மண்யத்தை ஸம்பாதிக்கும் முன்னம் தக்ஷிணதிக்கில் தபஸ்வியாயிருக்கையில் ஸ்வீயதபோபலத்தால் உள்ள இந்திரனை மாற்றவும், வேறோர் இந்திரனை ப்ரதிஷ்டிக்கவும், இந்திரனேயில்லாது இவ்வுலகத்தை யாக்கவும் வல்லவனாய் ஸ்வர்க்காந்தரத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்துத் தனது யாஜ்யனை த்ரிஶங்குவை யாதொரு குறைவுமில்லாதே ஸ்தாபித்தான். அதை தேவாதிகளுமொப்பினர். ஆனது பற்றி இவன் தபோமஹிமை மாத்திரமிங்கு பேசப்பட்டதென ஸர்வர்க்களங்கீகரிக்கவேண்டியது. இதற்குப் பின் உத்தரதிக்குந்தீர்ந்து பூர்வதிக்கில் தபஸ்வியானபொழுது தேவஸ்த்ரீப்ரேக்ஷைக்குமிடங்கொடாதே அதிஸாத்விகனாய், ஜிதேந்த்ரியனாய், யாதொரு காமக்ரோதாதிகளன்றிக்கே ப்ரகாஶிக்க, அவைகளைக்கண்டு அஞ்சிய தேவரும், நான்முகனாரும், முனிவரும் ஸம்மதர்களாய் ப்ரஹ்மர்ஷியென அருளிச்செய்து, ஸ்வாஹா ஸ்வதாகாராதிகளுக்கும் அதிகாரமுண்டென ஒப்பினார்கள். வஸிஷ்ட மஹர்ஷியைக்கொண்டும் ஒப்பிட்டார்கள். இதன்பின் இவ்விஶ்வாமித்ரனு ப்ரஹ்மவேத்யேபோல் காமக்ரோதாதிகளுக்கு வஶனாதலில்லை. இவரது சரிதமிப்படியிருக்க இவரது வம்ஶபரையில் பல்கோடிவருஷங்களுக்குப் பின்னுண்டாகுமொருவருக்கு மஹர்ஷியின் ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரமுண்டெனக்கூறும் ஶ்ருதிகளின் கதி எவ்வளவுதூரம் நிலைநிற்குமென்பதை ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களே அறியவேண்டும். அன்றியும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் கூறப்பட்ட விஶ்வாமித்ரப்ரபாவமெல்லாம் நமது ஸ்ரீவால்மீகிஹ்ருதயத்தில் பரக்கக்கண்டு இவர் தெளிவாராகையாலிங்குமொருதரம் கூறவேண்டியதில்லை. ஶாஸ்த்ரீயா ஶாஸ்த்ரீயவிஷயம் ஶாஸ்த்ரபரிஶீலனையா லாகவேண்டியிருக்க வேதபாஹ்யவாதிகளான ப்ரதிபக்ஷிகள் ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனை, விஶ்வாமித்ரகோத்ரோத்பவரானதால் ஸம்ப்ரதாயங்களையெல்லாம் அப்ராமாண்யமாக்கினரென்றார். கோத்ரமல்லது ப்ரதிபக்ஷிகளுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு வேறு ஶாஸ்த்ரீயவாதமில்லையாதலாலிவர் இவ்விதமெழுதியது. ப்ராஹ்மணரான இப்

ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு ப்ரயோஜநம் ப்ராஹ்மண்யத்திற்குறுப்பான கா
யத்ரியின் உபதேசம் பெறும்பொழுது "விஶ்வாமித்ர ருஷி:"
என்றல்லவோ கூறவேண்டியிருக்கிறது. இப்படியிருக்கப் ப்ர
திபக்ஷிகள் க்ருதக்நர்களாய் விஶ்வாமித்ரனை ஸாவித்ரீபதபதித்த
அநுயோககாரணம் செய்தவரென்றார். அன்றியும்;— இவ்விஶ்வா
மித்ர ருஷியின் பெயரைச்சொல்லியே ஒவ்வொருப்ராஹ்மணனும்
ப்ராஹ்மண்யத்தைப் பெறவேண்டியிருக்கையால், அப்படிப்பெ
ற்ற ஒவ்வொரு ப்ராஹ்மணனும் அஸாவித்ரீயாவராஜந்மதனாய்
க்கெட்டானாயிற்று. ஆகையால் ப்ரதிபக்ஷிகளாகும் சைவ
ஸம்ப்ரதாயாநுஜீவர் ஸம்ப்ரதாயத்தை மாத்ரம் பார்த்து உ
த்தாரஸ்தமான "ஜந்மத்விதீயம்ருஷிபி: கதிதம் யதஸ்யா வேதீ
வ விஶ்வஜநநீ யதநந்யமாத்ரா" என்பதை யறியார் போ
லுமாயிற்று. ஸ்வாபிமானமும் அதன் மூலமாய்க் கல்ப
னைகளுமிவருக்கே தொழிலாதலாலும் வேறு ஶாஸ்த்ரவ்யாபார
த்தாலுமிவ்விதம் கொக்கரித்தனரேயொழிய மத்ஸரமில்லை.
இவையெல்லாமிப்பிரதிபக்ஷிகளுக்கு "காகாநாம் ஶ்வபாகம்
தா ஹோமத்ரவ்யம் பாவஸ்யமேவச |" என்றபடி ஜந்மஜநாதே
ராஜிப்ராதத்யாக்கூடாவாவ விசேஷங்களடியாக ஸ்வீயதீர்த்த
ப்ரஸாதபாஜநரிடமுண்டான ஹோமத்ரவ்யாபசாரவிசேஷங்க
ள். கவிராஜவராஹவிம்ஶதியிலும் "ஸ்வாராககாரம் காரம் கநகமே
யதாட்டம் கஷ்டமணே ஸமேத்தம் த்ரவ்யம் ஸ்வராராஶ்யநகஶ்ரீஷு
காத்மாம் । உத்தாஹ்ருதமேத்ரதீஹ்ய ஸ்ரீதிநயவிரோதவெ
ஹாவியெ பஹுதாம் ஶதரூணாமேவிமாராவதம் ப்ரா
வ்யவாரதி ॥" என்று கவிஸ்ரேஷ்டன் சொன்னான். இங்குஸ்வராகார
னென்றது மாறனேர்நம்பியை, காரவென்பது யஜ்ஞவஸு
காமோஹ்ஹவரான பெற்றாரென்றவரை, த்ரவ்யமென்பது பருத்
திக்கொல்லை யம்மாள் மனைவியார் காதிலிருந்த பொன்னோலை
யை அவள் நித்ராவஸ்தையிலிருக்கும்பொழுது திருடின
ஸ்வணபுத்ரியை, மாராதமனென்பது திருக்கோட்டியூர்
நம்பிஸம்பந்தமான வொன்றை, காடையென்பது கோமுட்
டியிடஞ்சென்றுவது ஸ்ரீவைஷ்ணவஹோஜநம் செய்துவைத்த

ஸாமவதாரமாயுள்ள ஸ்ரீயைசை. இவர்களையெல்லாம் பற்றிய வோர் கட்டுக்கதைகளையெல்லாம் புராணங்களுக்கும் ந்யாயத்திற்கும் விரோதமாய்ச்சிற்சில புஸ்தகங்களிலுபஸம்ஹரித்துண்டாக்கி, அவைகளை நிரக்ஷராகுஷர்களான மூர்க்கஜனர்களுக்குக்காட்டித்தன் ஜாலத்தில் சிக்கவைத்து அவர்களுக்குதன் மூலமாய்த்தானோர் ஸம்ப்ரதாயனைப்புறப்பட்டு அவ்வோஸம்ப்ரதாயர் கொடுக்கும் ஸம்பாவனமாகும் யாத்ராதிகளை வாங்கி ஜீவனம்செய்கின்றாரிம்மதஸ்தரென்பது இச்ஸ்லோகத்தின்கருத்து. இங்கு "ஸம்ப்ரதாயவஸ்துஷு தேஹாநாம் வேஷஸாமேஷ்விதிஷு தாஸு। ஸங்க்யாநிரூபணாநாஞ்ச ஹ்ருஷிகேஹாத்ம்யவிதிஷு தாஸு। ஸந்தேஷாம் நிஷ்க்ருதிநயராஸ்திவஸ்த்ரதாயஸித்தாதிகவுதோநி।" என்ற காண்டவேதவப்ராணத்தை யநுஸந்திப்பது. இவ்வகைக்கட்டுக் கதைகளெல்லாம் மணவாளமுனிவருக்குப்பின்பு வந்த பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் முதலியோர், ராமாநுஜதிவ்யஸம்ப்ரதி வரிதைமுதலிய சிற்சில புஸ்தகங்களில் வரைந்துவைத்தனர். ஸத்யஸ்ரீயும், பாஹ்யனும் வரிஸமரி க்கும்படி யிவர்கதை யிவ்விதமிருக்க, கஸ்மேஷ்விகன் விஷயமாக மொதாழவத்தை ஈம்ப்ரஹமாதிகளைக்கொண்டு கூறியது ப்ராஹ்மணஸமாநத்தையும் ஈஷிதத்ததாகும். இது தம்மைவானரங்களாகவொப்பி அதனடுவில் வந்த ஸ்வயம் வாநரஜாதியல்லாதே க்ருதிரேவாநரர்களாகவான ஸாகஸாரணர் களாகஷேஷிகஸம்ப்ரதாயஸ்ர்களை ஈஷித்த ஆஹன் கஷ்டனை போலாயிற்று. ஈம்ஷநக்ஷத்ரத்தைப்பற்றி யம்ஷேகேதா தொட்டிருப்பதால், இதுவே ராக்ஷஸர்களைக் கொல்வதற்கு நல்ல ஸமயமென்று "கௌரோத்ரகம் கௌரோத்ராநாஞ்ச நக்ஷத்ரேஷீவீஷ்யதே। ஈம்ஷோரம்ஷவதாஸ்யேஷா யம்ஷ்யதே யம்ஷேகேதாநா। ஸபூர்ணேர்ஜதஸிநாஸாய ராக்ஷஸாநாஞ்வ ஷூதழ॥" இத்யாதியால் அருளிச்செய்த சக்கிரவர்த்தித்திருமகனரின் ஸாவத்தைநோக்கித்தமது ஸாஜஸ்ரீயரான மணவாளமுனிவர் ஈம்ஷநக்ஷத்ரஷ்ரராகையாலும், அவர் உண்டுபண்ணின புஸ்தகங்களும் நவீநாசாரவிசேஷங்களும் க

ஶாஸ்த்ரீயமானவைகளாதலாலும், ஸாமாந்யமான விஶேஷோக்தியில் வாதத்திற்கு நிலைநில்லாததாலும், ஸ்வாபிமாநஸம்ஹாரஜ்ஞயா தொன்றுமில்லாதே பற்பல யதார்த்தத்ருஷ்டிகளான பெரியோர்களெல்லாம் ஸஜ்ஜநப்ராப்ய ஶுத்தஸித்த வைஷ்ணவஸித்தாந்தத்தில் பற்பல ஸந்தேஹங்களைக்கொண்டு அதில் ஸத்யாம்ஶமபேக்ஷித்து ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திலிழிகின்றார்களாகையாலும், பிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிச்செய்து, அது ஶ்ரீதேஶிகனால் நடுவில் ஸந்தேஹமாய்ப்போக்கப்பட்டு, அதைமறுபடியும் தமக்கோர் பெருமையை வேண்டியிடைகிட்டியவிடத்தில் புதவாரைப்போல் விரலைநுழைத்து பின்புதானே முழுமையும் நிஶ்ஶங்கமாய்ப்புகுந்துண்டாக்கிய மணவாளமுனிவர் கட்டியமைஶ்ரீவைஷ்ணவமதம் ஸத்துக்களுக்கு ஸம்மதமே. மேலும் ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரத்திலும் "ஸம்க்ராந்திர் வைஷ்ணவாத்மஸம்வர்ஷ, । ஶ்ரூத்ராக்ஷேயவோஸம்வரம் த்ருஹாரணீ । தவேஶ்யாந்தராந்த்யாஸம்வர்ஷ । க்ஷிவ்யஸ்வாதிர்ப்யதீர்க்யவாஸ ரவோவிஷ்ணுத்யாவேத்யாஷ " என்று ரேவதீநக்ஷத்ரம் குஸும்ரமாகவே கூறப்பட்டது. வடவேணுமோ "வ்யாணாயிதேவம்ஹாரத்வம்" என்ற ஶ்ரீவாஸுதேவஸம்ஹிதாவ்யாகாரம் ஸாத்விகதமமான வேதாந்தவை ஸ்பஷ்டநாரதவைதவ்யதேவதையாகவுடையதாலும் தேவதாஸ்ரீதர் ஶ்ரீவிஷ்ணுநக்ஷத்ரமான ஶ்ரவணநக்ஷத்ரவதரிதராகையாலும், ஶ்ரீஹரிவம்ஶத்திலுள்ள ஜநார்த்தனென்ற வரஹோமதகன் கம்மெயபோல் ஸத்யதேவ தேவஸம்பந்தமுள்ளவராய் ஸாத்விகோத்தமராய் விராஜமாநராஜரென்பது கருத்து. ஶ்ரீதேஶிகபாதார்விந்தஸம்பந்தத்திலும், ஶ்ரீதேஶிகவைபவப்ரகாஶிகையிலும், ஸம்ப்ரதாயவிஷயத்தில் வேண்டிய பெருமையை நன்றாய் ப்ரகாஶித்தருளினார். இவர் முன்பு ராஜஸேவாகாரஜீபராயிருந்து பிறகு தேஶிகஸம்ப்ரதாயத்திலிழிந்தருளி யதார்த்தஜ்ஞாநஜீயராய்ப்போர்ந்தவர். இவர் அருளிச்செய்த தேஶிகவிஜயம் நிஶ்ஶேஷமாய் ஶாஸ்த்ரவம்ஶத்தை நிரூபிக்கின்றதாகையாலுமிவர் பிற்பட்ட காலத்தில் ஶாஸ்த்ரவம்ஶத்தைச் சாற்றிக்கொள்ளாதவரென்ப

தும் திண்ணம். இவரைப்போல் எவ்வளவோ ஹோதாக்கள் அக்காலையில் ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயநிஷ்டரானார்கள். இவரையும் அப்பய்யதீக்ஷிதர் "ஏன்குலம் புகுந்தீரென்றனர்" "யஸ்யா ஸ்ரீ: விதரம்தேஷ்டி" இத்யாதிகளெல்லாம் ஸதஸம்ப்ரதாய நிஷ்டையிலிருந்து தவறுகின்றவர்களுக்கல்லாது, ஸ்வஸம்ப்ரதாயநிஷ்டருக்கல்லவாம் அங்ஙனன்றெனில், நாஸ்திகாவதூர்ணராவர்ண யதிவேதத்ஸகஷண ஜோரநதேரஜந வாதசாரமநோதிகளையும் ஸத்ரன் தவராதே யனுஷ்டிக்க ப்ராப்தமாம். ப்ரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்ரீ அண்ணா திருவமிசத்தில் ஜநித்தபின் புள்ளார் ஸ்ரீதேசிகநு திருவடிகளைத் தவரியதும், ஸுதப்ரகாசிகாசார்யர் திருக்குமாரர்கள் ஸந்ததியார் ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயத்தைத்தவரியதுமே வரதிவேர்ஜதப்ரமாணப்படி ஸம்மதம். ஆகயிவ்வளவால் மணவாளமுனிவர் அடைந்த ஹோத்தானசெருக்கு நிஷ்ப்ரயோஜனமேயென்றாயிற்று. அதனோடு சூயாதிகஷ்டர்கள் சொன்னசங்கைகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்களென உபவாதிதங்களாயின. இங்ஙனன்றிக்கே ஜீவா ஸியோடு வாராதேசித்து, விஷ்வாதித்ரன் பெருமாளைப் பிராட்டியாரோடு சேர்ப்பித்து ஜநகாதி ஸகலப்ரஹ்வித்துக்களுங்கண்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினுகையால், அவனுடைய மோத்ர ஸ்ஹோதரான ஸ்ரீதேசிகனும் ஸர்வோஜ்ஜீவநஹேதுவிற்காகப் பெருமாளோடு பெரியபிராட்டியாரையுஞ்சேர்த்து ஸாக தத்வமாக்கி அதற்கிணங்கிய ஸாஸ்த்ரப்ரமாணங்களையும் ப்ரதர்ஷிப்பித்து ஸ்வீகாரணம் செய்தருளினுரென்று ஏன் எழுதக்கூடாதோ? ஆகையாலிறே ப்ரதிபக்ஷவாதிகர்வாதியாயிற்று. (பஸ்ராக) இவ்விதமானபின்பு அம்மணவாளமுனிவர் (பஸ்ராத்தாபேந) இவ்விதமாக வுடையவர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் விபரீத யோஜனைகளைச்செய்து அநேகம் ஸாதுவாதிகளையெல்லாம் நரகயோக்யர்களாக்கி விட்டதுமல்லாமல், தாமும் அதற்கு ஹேதுவானேமேயென்ற பஸ்ராத்தாபத்தால் (ஸ்ருதிகாமரோ:) ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய, அதாவது; தேசிகனுல் வரிஷ்ணரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸம

ஸம்ப்ரதாயமென்றகருத்து ஏனெனில், உடையவர் திருவுள்ளத்தை, உடையவர் இவரது ஸம்ப்ரதாயமெனுமிதில் நியமித்தருளியபிரகாரம் பாஹ்யாப்யந்தர குத்ருஷ்டிவிக்ஷேப மொன்றுமன்றிக்கே ஸஹஸ்ரகந்த்ரவர்த்தகரால் ஸுரக்ஷிதமாக்கினாராதலால் “பதீம் த்ரயாந்தார்த்தவிதாம் । ஸ்ரீபாஷ்யகார: பரமாப்ரவீணாந்தாத்ருஶீதம் ப்ரவர்த்தயாமாஸ । உபதேஶகர்மாணம் ॥”, ஸ்ரீபாஷ்யம் ப்ரவசந்ஸம்யமிராஜ ஏவ ஸம்வாதிந: ॥” இத்யாதிகளாலிவரை ஸ்ரீபாஷ்யகாரரவதாரமோவென்றும் பற்பல வழியார்கள் அருளிச்செய்தன ரென்றதலாலென்றறிக. (ஸத்ஸம்ப்ரதாயம்) ஶாஸ்த்ரஸித்தத்வமாவத்தால் வாதத்தில் நிலைக்காத பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைப் போலன்றிக்கே, நிலைத்த ஶாஸ்த்ரீயமான நல்லஸம்ப்ரதாயத்தை, அல்லது, ஆசார்யாதியாய் ஸ்ரீபாஷ்யகாரஶிஷ்யமமாய் கிடாம்பிஅப்புள்ளார் வரையிலுமான ஸத்துக்களுடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை (ப்ராப்ய) அடைந்து (ஸ்ரீபாஷ்யாதீந்) ஸ்ரீபாஷ்யகாரகந்த ஶ்ருதிக ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளான (ஸந்த்ராந்) எல்லாந்ந்யங்களையும் (வியவக்) யதாஶாஸ்த்ரம், அதாவது, “ப்ரவசனஸம்பந்நா । ஸர்வக்ஷேத்ராவாப்யஸாத்ய ப்ரத்யாதாநயதேஹமஶ் ।” என்றபடியன்றிக்கே ஶாஸ்த்ரவிப்படி, அதேதெனனில்மேலும், “பரமாயகேபுண ப்ரவக்தி ।” என்றபடி க்ரமந்தவிர்ந்து ப்ரவசம்பண்ணுவது ஸாதுயதேதுவாகையா லெனக்கருத்து. (சயிஜமள) சயிகரித்தருளினர். (இத்யஹோ)என்றிவ்விதமல்லவோ (தத்ரிதம்)ப்ரதிவக்ஷிகளாரும் ஶாண்டில்யவைவர்கூறும் அவர்தமது ஶாஸ்த்ரக்களுடைய வரித்ரமிருக்கும்படி. ஆகயிதனுல் மணவாளமுனிவர் “ஶாந்திக த்ரம் பரிஹாஸ்யம்பா” இத்யாதிவசநப்படியும், “தேஷாமேவாநு” என்றபடியுமாக ப்ரதிகொடிஷ்ட ஷிபாகவாவது ஸ்ரீதேஶிகர் ஸூரணையைப்பண்ணியதால் அது கூஷ்ஷநிபவஹுணாதியர் ஒடுவில் பரம்பரையாக ஸ்ரீதேஶிகர் திருவடிகளான கிடாம்பிநயினர் திருவடிகளிலாஶ்ரயிக்க ஹேதுவாயிற்று. அவ்விதம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்ரவேஶமுண்டாய் யதாயத்தாய் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளையும் ரஹஸ்யாதிக

களையும் பெற்றாரென்பதிந்த ச்லோகக்கருத்து. இங்கு ரங்கப்பங்கார்செய்தவரவரமுனி வைபவத்திலுள்ள ‘‘ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ராம்ஸ்த்ரீன் ஸம்ப்ரதாயணஶாலிந: । ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ராம்ஶ்ச ப்ரஹ்மவித்யாஸ்ரயீதவான் । தஸ்மாத்ருத்யம் ப்ரவணோ மௌநநா ராமாநுஜார்யசிஷ்யேண । யதீந்த்ர மஹாநஸிகவம்ஶ்யாஹ் ஸ்ரீஹஸ்திஹரீஷ்டம் ॥, ‘‘ரஹஸ்யத்ரயவிஶேஷாம்ஶ்ச ததைகாஸ்யம் வயஸ்ஸ்ரீயத: । ’’ என்ற இந்த ச்லோகங்களை ஸம்ஶயார்த்தாக்கள் கண்டுதெளிவது. (௬)

ஏவம் ப்ராதேஸ்ய க்வசித்புநரபி வதார: ஸி-
த்தைர்யோகாப்ரஹிதா: கதாயுதைக: ப்ரப-
ந்நைர்ப்ரஹ்மக்ஷம்ஹவத்ருத்யபத்நைஸ்தைர்த்ருயோ-
கார் । ஸம்கேதாவாரஜாதைர்வி சுபார்யிஷணார்
யோஹயாஸ்ஸ ஸத்ருக்தாத்யே வைஷ்ணவம் தத்ததஸ்வி-
ச பார்நஸ்தஸாவாதிகஷ்டி ॥ ॥ஏ॥

(ஏவம்) இந்தப்ரகாரம் (ப்ராதேஸதி) ப்ராசீநர்களுடைய வசிதமெல்லாம் ப்ராதமானபொழுது, (புநரபி) காருணமறுபடியும் (க்வசித்) ஓராரொரு (வதார:) க்ருத்ய விஷயங்களில் வாதயுத்தரான (ஸித்தைர்யோகாப்ரஹி க்ஷா:) பிள்ளைலோகஞ்ஜீயரென்றவோர் ஸஞ்ஜ்யாஸி (கதாயு தைக:) அனேகம் உக்ஷம்கந்தைகளால் (ப்ரபத்நை:) நன்குநிறைந்ததும் (ப்ரஹ்மக்ஷம்ஹவத்ருத்ய:) வெருகலகங்களுக்கு ஸுஸ்தங்களுமான (த்ருயோகை:) பார்ஸுகத்திரள்களாலும், (ஸம்கேதாவாரஜாதைர்வி) கட்டுப்பாடானவனேகம் நடவடிக்கைகளாலும், (சுபார்யிஷணார்) சுருபார்கிகளான (ஸோ யோகார்) அறியாதசிறுவர்கூட்டங்களை (ஸத்ருக்த) நன்றாக (யோஹயாஸ்ஸ) வளித்தனர். (தத்காலேபி) அக்காலத்திலும் (தத்) ஸ்ரீஸந்நாரயோதிப்ரஹ்ருதிகளால் ஸித்தமான (வைஷ்ணவம்) ஸ்ரீவிஷ்ணுஸம்பந்தமாயுள்ள (ஸதம்) ஸம்ப்ரதாயமானது (புநஸ்து) மறுபடியும் (ஸஹஸ்ரம்) பிறிவை (ஸுஸ) அடைந்தது. (ஆதிகஷ்டி) இவ்விதம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதா

யத்திலுள்ள வைஷம்யத்தை ஸமிப்பித்தது மிகவும் கஷ்டம். ஆகையிதனால் கிடாம்பிநயினார் திருவடியை ஆச்ரயித்த மணவாளமுனிவருக்குப்பின் ஸோகாசார்ய க்ருதரஹஸ்ய ஸித்தமான ஸம்ப்ரதாயம் ஸதாசார்யாச்ரயமன்றிக்கே லுப்தமாயிருக்க, அச்சமயத்தில் மறுபடியும் பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் என்றவோர் ஸாத்விக வாதாத்யாதி விசிஷ்டஸ்வாமியானவர் பற்பல கட்டுக்கதைகளையெல்லாஞ்சேர்த்து ராமாநுஜதிவ்யசரிதை யென்றும், யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவமென்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமாசார நிஷ்கர்ஷமென்று மித்யாதிபுஸ்தகங்களிற் பற்பல கலஹாஸ்பதமான வாக்யங்களை யெழுதி வெளிப்படுத்தி, வடகலைதென்கலை விரோதமாய் அநேகம் ஸாஸ்த்ர வைரங்களையும்பேசி, யவைகளாற் றெளிந்தவறிவில்லாத சிறுவர்களையெல்லாம் ஸ்வாநுவசமாக்கி, ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயத்தையிரண்டாய் ஸமிப்பித்து இவரிருவருள் கலகத்தையும், அஸூயையையு முண்டாக்கினார். ஆனதாலிவர் காலத்திலுமோர் தரம் உடையவர் உபதேசித்த வடகலைவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயமென்றும், தென்கலைவைஷ்ணவமென்றுமிரண்டு விதமாயிற்றென்றதிதன்கருத்து.

அன்றியும், இவர்காலத்திலே தான் ஸ்ரீதேசிகவிஷயமான தனியன் போலவைகட்கெதிர்தட்டாய்ச்சிற்சில ஸ்லோகங்களையும், காதைகளையும், அவைகளுக்கிசையவோரோர் கட்டுக்கதைகளையு மிவர்கட்டினார். அவையாவன, "ராமாநுஜதயாபாத்ரம்" இத்யாதிக்கு ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரமென்றதும், "நமோராமாநுஜார்யாய" இத்யாதிக்கு "நமஸ்ஸ்ரீசைலநாதாய" "என்றதும், வாழியிராமானுசப்புள்ளா" னித்யாதிக்கு "வாழிதிருவாய் மொழிப்பிள்ளை" என்றதும், "மாறன்மறைவாழ" என்றதற்கு "சடகோபன்செழிந்த மிழ்நூல்வாழ்க" என்றதுமான பற்பல வெண்பாக்களும் கலித்துரைகளும் ஸ்லோகங்களுமாம். மேலும், இவைகளையுண்டாக்கி ப்ரதிதிவ்யதேசங்களிலும், தமது தென்கலைவைஷ்ணவர்களைக்கொண்டு, விநயாதிநயநவராஸ்யமாகவுள்ளில் "ஸர்வ

ஷ” யாதவயதிநிமித்தம் ப்ரவேசிக்கச்செய்து சிற்சில பழக்கத்தின்பேரில் காலதோஷத்தால் ஸம்ப்ரதாயத்தையும், ஏதாவதோர் ப்ரதிமையை மணவாளமுனிவராகவும்; சில திவ்யதேசங்களிலுள்ள ஸ்ரீபாஷ்யகாரதிவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையே மணவாளமுனிவராக மாற்றியும் உத்ஸவங்களை நடத்தியும், ஸம்ப்ரதாயபேதமும் வந்தபொழுது “ப்ரஸஹ்ய ஹரந்த்யேவாயநாஸ்திகா யதோஜ்ஞி ந ஸ்த்ரீஷாஸ்வேவா விரத்யந்தி வஸ்து ஸஹஸ்ரதா । யதாவிதி க்ருதாமதஸாம் விஜயந்தி ஸ்வயம் ஜ்ஞாநம் பூர்ணாநந:பூர்ணாகரோ ஸ்வவி ஷ்ணுஹ்ராஸோ ஸம்ப்ரதாஸ்வத்ருத ॥” என்றபடி ப்ரவர்த்தநாய ரக்ஷகாலமாகையால் ராஜஸேவகாலங்களில் எவரெவர் கையிற் பட்டிருந்தனவோ; அந்தந்த திவ்யதேசங்கள் அந்தந்த ரீதியாய் ஜநாதீனர்கள் ஸேவிக்கும்படியுமாயின. அதைக்கண்டு தேஹவாஸிகளான சிலர் ஹர்ஷிப்பார்கள். ஶாஸ்த்ரவிஜ்ஞாநமுள்ளோர் ஹர்ஷியாது துக்கசித்தராயிருப்பார்கள் கைக்கெட்டாதவிடங்கட்டுவதற்கு ஸாதுதேவஷ்யனுக்கு ஸாத்யமாயிருக்க, இப்பொழுதோர் தேவஷ்யநு அவ்வோ விடங்களில் ஸம்ப்ரதாயவைலக்ஷண்யத்தை யுண்டாக்கிவைப்பது அஸாத்யமன்று. ஆழ்வாருக்குப் பின்பு ஸம்ப்ரதாயம் ஸ்ரீநாதமுனிகாலம் வரையில் விஸ்ம்ருதமாயிருந்து பாஞ்சராத்ர வெளிப்புறப்பட்டது போலும், ஆழ்வார்திருநகரியில் பவிஷ்யதாசார்யன் ஸந்நிதி கலிதோஷங்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்து ஸ்ரீபவிஷ்யதாசார்யதீர்த்த ஸ்ரீதேசிகனால் திருத்திப்பணிகொள்ளப்பட்டது போலும், சுணையிற் போன வாழ்வார் மறுபடியும் ப்ரதிஷ்டிதமானார்போலும், கோயில் அழகியமணவாளன் கோயில் விட்டுப் பல திவ்யதேசங்களிலும், வெளியிலுமெழுந்தருளியிருந்து மறுபடியும் கோயிலிலேயே ஸேவுணாயகன் ப்ரதிஷ்டிப்பித்தது போலும்பொழுதும் ஸம்ப்ரதாயவைலக்ஷண்யமாய், சுதர்சன தீர்த்த ஸ்த்ரநாஸாரியாயிருக்கும் ஸந்நிதிதேசங்களும், காலம் நிரவதிகமாதலால் இனி மேலும் பற்பல விதமாய் மாறவுங்கூடும், ஒரு ஸமயம் நல் வழிக்கு வரவுங்கூடும். இவ்விஷயத்தில் வே

ண்டும் விஷயங்கள் வ்யாக்யாநத்தில் பரக்கக்கூறக்கடவோம்.

ஆகயிவ்வளவால் இப்பிள்ளைலோகம் ஜீயரென்றவர் ஸூக்தவ்யவஹாரவிஷயத்தில ஸார்வஜ்ஞ்யவாயவாஹா ஜ்ஞத்தால் ஸ்திரதாமரெனக் கூறப்பட்டது. இவ்விதமாக நான்கு ஶ்லோகங்களால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் “உபயவேதாந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ” ரென்றும், “ஶேஷிஶேஷவைஷ்ணவ” ரென்று மேற்படவேண்டிய காரணமும், அப்படி யேற்படுத்தியவர் ஸம்ப்ரதாயங்களுங் கூறப்பட்டது. (எ)

—◆—

இப்படி ஹேதுகாரணஞ்சொல்லி ஹேதுமின்ன விஷயமென்பதைமேல் உபபாதிக்கின்றார்:—

வேதாந்தாசார்யஸம்ப்ரதாய: ப்ருதகேவ ப்ருதக்தாக்ஷிணாத்யாசார்யாம்ப்ரதாய: தத்ராதிமஸ்து பாஷ்யவிஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தம் பாஷ்யாநுஷ்டம் ஸங்கதம் | ஹேதுகம் தஸ்மிந்தாத்பர்யேண ஸமந்தாத் ப்ரோக்ஷ்யாந்தே க்ருதவான் ஸம்ப்ரதாயா பாஷ்யவிஶேஷ தத்ஸம்ப்ரதாயஸம்ப்ரதிஷ்டாதிகாராத்யா விலக்ஷ: ॥ அ ॥

(வேதாந்தாசார்யஸம்ப்ரதாய:) ஆகப்பட்டவேதாந்த காரணங்களால் ஸ்ரீவேதாந்த தேஶிகனுடைய ஸம்ப்ரதாயஸம்ப்ரதாயமானது (ப்ருதகேவ) வேறு, (ஏவ) மேலும், (தாக்ஷிணாத்யாசார்யஸம்ப்ரதாய:) தென்றிசையிலுண்டான ஆசார்யர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயமாகும் வழியானது (ப்ருதக்) வேறு, என்றேறப்பட்டது. (தத்ர) அவ்விரண்டுகளுள் (ஆதிம:) முந்தியதான ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருடைய ஸம்ப்ரதாயம் (பாஷ்யவிஶிஷ்ட:) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாஷ்யத்தோடு இணங்கியது. (ஸ்வஸம்ப்ரதாயஸித்தாந்தம்) மற்றொன்றான யிரண்டாவதாகிய ஶேஷிஶேஷவைஷ்ணவஸித்தாந்தமோவென்றால் (பாஷ்யாநுஷ்டம்) ஸ்ரீபாஷ்யத்தோடிணங்காததும் (ஸங்கதம்) ப்ரமாணத்தின் கீழன்றிக்கே தான்றோன்றியுமானது. (தஸ்மிந்) அவ்விஷயத்தில் (ஹேதுகம்) உபபன்னமான காரணத்தை (வக்ஷ்யே) கூறுகின்றோம். (ப்ரோக்ஷ்யாந்தே) ந்யாயந்தெறிந்தவ

ர்களே! கேளுங்கள். (ஸமயத:) ஸ்ரீ நாராயணனுடைய (மோக்ஷதாநே) ஆச்ரிதர்களுக்கு மோக்ஷதானம் செய்யவேண்டிய விஷயத்தில் (யா) யாதொரு (க்ருபா) க்ருபாவிசேஷ மென்பதுண்டோ, அது (பாஷ்யபக்ஷே) ஸ்ரீபாஷ்யபக்ஷத்தில், அதாவது, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ள ப்ரகாரம் (ஸவ்யாஜா) 'ஸம்ஸார தந்த்ர வாஹிநாம் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே |' இத்யாதிகாரணமுள்ள ப்ரமாணத்தால் ஓர் ஹேதுவைப்பற்றியது. (தத்நுஸ்ருதஸ்ருதி:) அப்பக்ஷத்தையனுஸரித்த ஸமயத்தையுடையது, (ஆத்யா) முதன்மையான ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகனது ஸம்ப்ரதாயம். (அந்யா:) மற்றயிரண்டாவதான பிள்ளை லோகாசார்யர் ரஹஸ்யாம்நாயோக்தமுள்ள [illegible] வைஷ்ணவரது ஸமயம் (விபக்ஷ:) நிர்ஹேதுகமானதால் ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு விரோதமான பக்ஷமுள்ளது.

இதனால் ஸ்ரீதேசிகரது ஸம்ப்ரதாயம் வேறு, லோகாசார்யக்ருத ரஹஸ்யாம்நாயத்ரயஸமயம் வேறு என்றும், அவைகளுள் முதன்மையானது, ஸ்ரீபாஷ்யாநுகுண மென்றும், இரண்டாவது ஸ்ரீபாஷ்யாநநுகுண மென்றும், அதற்குக் காரணம் ஸ்வாமிவாக்யந்யாயப்படி மோக்ஷப்ரதாநவிஷய க்ருபாவிசேஷத்தில் பரீக்ஷித்து நோக்குங்கால், ஸ்ரீபாஷ்யாபிமதக்ருபா ஸஹேதுகையென்பதும், அது ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயத்தில் அநுகுணமாயிற்றென்பதும், மற்றது நிர்ஹேதுகையாதலால் ஸ்ரீபாஷ்யபத்ததிக்கு விரோதமென்பதும் இதனாற்றீர்ந்ததென்பது கருத்து. (அ)

ஸவ்யாஜா வேதவித்ஸம்மதாம் யஸமபேத்ய ந மோ
க்ஷஸ்ஸ்யாத் ஸவ்யாஜா யதி ஸம்பவேதா நோ ஹி வைஷ
ம்யதோஷ: | கைதவ்யாத்வ்யாஜஸம்பவவிஷயே தர்ஸ்யதாம்
பாஷ்யபத்ததி: ஸத்யகல்பஸ்ஸம்பவதி நிர்ஹேதுகைதத்
ப்ராவாயபதம் ||
||௯||

பூர்வோக்தவிஷயத்திற்கு ப்ரமாணமாத்ரமல்லாதே வ்யாஜாவேக்ஷித்யாதியால் ந்யாயஸஞ்சாரமுஞ் செய்கிறார். (ஸா)

பரிபூர்ணமான அந்த க்ருபையானது (க்ருபாஜாதே ச்) ஸத்ப்ரவ்ருத்திகளுள்ளதாவதோர் ஹேதுவைப்பற்றிருக்கில் (ஸர்வஜந்தூநாம்) எல்லாவுலகங்களுக்கும், அதாவது, ரக்ஷணீய சேதநவர்க்கத்திற்கும் (யுகபதேவ) ஒரேகாலத்தில் (மோக்ஷ:) மோக்ஷமென்ற புருஷார்த்தமும் அருள வேண்டிவரும். (யதி ஸவ்யாஜா) அங்ஙனல்லாது ஏதாவதோர் ஹேதுவைப்பற்றி அளிக்கப்படுமேயாகில் (ஸமவக:) மோக்ஷப்ரதாதாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு (வைஷம்யதோஷ:) வைஷம்யமென்ற தோஷமானது (நோஹி) ஸம்பவியாதன்றோ. இங்கு வைஷம்யமென்று ஸூசிப்பித்த மாத்திரத்தால் இதுவரையிலுபேக்ஷித்ததைப்பற்றி நைர்க்ருண்யமும் ஸமாஹிதம்போலவே. ஆகையால் வைஷம்யநைர்க்ருண்யமென்ற யிரண்டு தோஷங்களும் ஸவ்யாஜபக்ஷத்தில் தோஷமில்லையென்றது கருத்து. அவைகளுள் வைஷம்யமாவது, நிரங்குஶஸ்வதந்த்ராஹமபி க்ருஷ்யதிஷு க்ஷாவிஷய ஸம்ஸாரஷ்வ தர்ப்பதிநஸ்வைரஸ்ய வைதத்யம்" என்றது. இதன் ஹேதுவாயும் பக்ஷபாதம். நைர்க்ருண்யமாவது, நிர்வ்யாஜமாக வொருவனை துக்கியாக்குதல். இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் "ஸர்வஶக்தன் ஸ்வதந்த்ரனேயாகிலும் வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக யிவன்பக்கலிலேயொரு வ்யாஜத்தையுண்டாக்கி அதையவலம்பித்துத்தான் ரக்ஷிக்கும்" என்ற ஸ்ரீதேஶிகர் அருளிச்செயலால் ஸ்பஷ்டம். இதேவிஷயத்தைப்பற்றி லோகாசார்யர் "இது தன்னைப்பார்த்தால் பிதாவுக்குப்புத்ரன் எழுத்துவாங்குமாப்போலேயிருப்பதொன்று, இது தனக்கு ஸ்வரூபந்தன்னைப் பெறுமதொழிகை" என்று வசநபூஷணத்தின் வ்யாக்யானத்திலும், "பரமர்ஷிகள் நிர்ஹேதுககடாக்ஷமூல ஸ்வாபாவிகஜ்ஞாநத்தாலே" என்றும், "ஸ்வஶக்தியால் பிறந்த ஜ்ஞாநமன்றிக்கே நிர்ஹேதுககடாக்ஷமூல ஸ்வாபாவிகஜ்ஞாநமுடையவராய்" என்றும் தனிஶ்லோகம் அவதாரிகையிலும், "ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி: ப்ரவ்ருத்தி: என்றுஸோ

ஜீயாஜீயாண்டான் அருளிச்செய்வர்" என்றும், "அவனுடைய நிரபேக்ஷமான க்ருபாஸௌஹார்த்தங்களாலே உபாயமென்ற தாய்த்து" என்றும் தனிவாக்யத்திலும் நிவ்ருத்தாஜ்ஞவசத்தைய ருளிச்செய்தார். இவற்றுள் ஸவநிஷேதிணத்தில் அருளிச் செய்த வாக்யத்திற்கு மணவாளமுனிவர் தமது வ்யாக்யானத் தில் "வ்யதீத்திலே யிப்பிரபத்தியையுபாயமாகக்கொண்டால் வரும் கலஹத்தை உபபாதிக்கிறார். இது தன்னை" என்றது டங்கி "இதுதன்னைப் பார்த்தாலென்றது இச்சேதனன் ஸர்வ ஸ்வரவிஷயத்தில் பண்ணு மிப் பிரபத்தி தன்னை உபா யமென்னப் பார்த்தால் என்றபடி, பிதாவுக்குப் புத்திரன் எழுத்து வாங்குமாப் போலே யிருப்பதொன்று, என்றது உதாஹரணகையாலே ஹிமிகேஷியாய்த் தானறியாத தசை யிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் தமப்பனுக்குப் வாத்ஸனவன் தானறிந்த தசையிலே என்னை நீ ரக்ஷிக்க வேணும் என்றெழுத்து வாங்கினால் இரண்டு தலைக்குமுண்டா ன உரவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸத்தாகாரணஹேதுக ஞய் ஸர்வதசையிலும் ரக்ஷகனுக்க் கண்டு போருகிற சகா ரவாஞ்னை ஸர்வேச்வரனுக்கும், சேஷாவாஞ்னை இவனு க்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு கலஹமென்றபடி. எழுத் து வாங்குகை யாவது, ரக்ஷகன் பேரைத் தன் மார்பிலெழுதி க்கொள்ளுகை. ஆனலிது தனக்கு ஹேதுவேமேதென்ன வ ருளிச்செய்கிறார். இது தனக்கென்று துடங்கி "ஸர்வதர்மவா யகவ்யதிவத்திஸஹஸ்வ" மே பொருளாமிறே." என்றும், ருகூ- வாக்யவ்யாக்யானத்தில் "ஆகையால் ஸிஜ ஸாத்யோ பாய வ்யாவ்ருத்த வேஷமாயிருக்கிற யிந்த வ்யவத்திக்கு உபாயத்வ சேஷாஹாவித மென்றதாயிற்று." என்று மருளிச் செய்தார். ஆக யிவ்வளவால் மோக்ஷவ்யாவ்ருத்திக்கு உபாயா ஹாவமே இவர்களது ஹ்ருதயங்கள் பேசுகின்றன. இவ்வகை உபாஸனகஜினைகளெல்லாம் ஸ்ரீபாஷ்யவ்யாக்யாணத்தாலே தி ரஸ்கரிக்கின்றார். அதாவது, (உஹ விஷயே) இவ்விஷயத்தில் (ஊமிதத்யாஹ்யா:) "கதபாஸாஸ்யாயவக்தாக, வபாத்தாதஜ்ஞா

தே:, வேதைரேவ வேத்யோ ந ஸாபேக்ஷகஸ்ய" என்றிவை முதலிய ஸூத்ரங்களும் (ஸ்ரீபாஷ்யஸஹித அந்தஸூத்ரங்களைப்பற்றிய ஸ்ரீபாஷ்யமும் (ப்ரஸ்தாரம்) பார்க்கப்படட்டும். அவ்விதம்பார்த்தஸமயோசிதமே (ஸார்வாயுஷத்வ) உத்தரதேசமாகும் பெருமாள் கோவிலில் அவதரித்துப் பேரருளாளனருளால் ப்ரவர்த்திப்பித்து வந்த நடாதூர் அம்மாள், அப்புள்ளாரிவ்வாசார்யர்கள் ப்ரவர்த்தித்தருளிய ஸத்ஸம்ப்ரதாயமோக்ஷம் (நிவேதம் வ) முழுமையும் (ஸர்வஜ்ஞ) ஸஹேதுககமாக நன்கு தெளிவாய் (ஸ்பஷ்டமாகி) இதற்கு முன் ஸ்பஷ்டமாகாதிருந்த வுனக்கிப்பொழுது ஸ்பஷ்டமாகுமென்றபடி. இங்கு ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியை யெல்லாமெழுதப்புகில் க்ரந்தம் விஸ்தரத்தாகுமென்ற காரணத்தால் ஸ்ரீபாஷ்யாபிமானிகள் அப்ஸூக்தியை யதார்த்தமாகித்துப் பார்த்துத் தெளிவது.

ஆக யிவ்வளவால் யுக்திக்கும் வேதவ்யாஸஸூத்ரஸூக்திகளுக்கும் இணங்கி யிருப்பது ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரது ஸம்ப்ரதாயமே யென்றும், மற்றதிணங்காததென்பதும் இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. (௯.)

உத்தரகாரிகா ॥

அத ஸேச்வரநிரூபணம் ॥

இவ்விதம் ஸேச்வரமான வேதவ்யாஸமதத்தையும் ந்யாயத்தைம், அவைகட்கநுகுணமான ப்ரமாணத்தையும் நிரூபித்துக்காட்டி யிதன் பேதங்களிவையிவையென நிரூபிக்கின்றார்;—

ஸாவம் வத ந, வர்ஜ்யம், கர்மகாரணோ, வாய, வ்யவஸ்தி, ஸிதஜ்ஞானேநாவாஸ ந, வணயமு, கர்மாவேஶிஷ்ட்யவாதாதிஷு | ஹிதாவேவ ஹி தாவத்ஸ
வஹாஹி ப்ரயோஜநஹஸ்யாஹியேஸ்ந்யாயாத
ஹயஸ்தே ஹி விதர்ஷாம் வகேஷா ந வேகோ
உதஃ ‖ ‖௧௦‖

(ஸர்வம்) இவ்வகையான ஸ்வாமிஸம்பந்தாநுஸந்தாநத்தால் [ஸாத்ய] ஸாத்யஸாதநவிஷயமான ப்ராப்யமென்ன, [ஸம்பந்த]ஸம்பந்தஸம்பந்தவிஷயமென்ன, [கைங்கர்ய] ஸர்வாவஸ்தைகளுக்கு ப்ரதிநியதமான ஸாத்விககைங்கர்யங்களைச் செய்தலென்ன, [உபாய] ஸாத்யோபாயவிஷயமென்ன, (ப்ரபத்தி) அவ்வுபாயத்தையனுஷ்டிப்பதாகிய ஸ்வீகரணவிஷயமென்ன, அதாவது; ப்ரக்ருஷ்ட ஸாதநாந்தரவிமுகங்களில் உபாயத்வேந ஸ்வீகரணமாகும் அடைக்கலம்புகுதலென்பது. 'அடைதல்' என்பது ஸமாச்ரயணம். (ஸ்ரீதத்வஜ்ஞாநோபாயாதிகள்) ஸ்ரீதத்வஜ்ஞாந ப்ரபந்ந விஷயகஸமஸ்தமான ஸாதநவிஷயகஜ்ஞாநமென்ன, ஸக்தியென்ன யிவைகளை ப்ரதிபாதிக்கும் விஷயமென்ன, (வர்ணாச்ரம) ஜாதிவ்யவஸ்தாநிபமான தர்மங்களென்ன, (கைங்கர்ய வைசிஷ்ட்யாதிவிஷயம்)பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸர்வாத்மாவோடுண்டாகிய ஒருமைப்பாடாகும் வைசிஷ்ட்யமென்ன இத்யாதிவாதங்களில்; என்றது. இங்கு ஆதிசப்தத்தால் உத்தராவாக்யார்த்தவிஷயகமான ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திகளும் க்ரஹிக்கத்தக்கவை. இவைகளை ஆதிமஸ்தாநங்களாகச்சிலரும், ஸமஸ்தவாதங்களாகச்சிலரும் கூறுவர். ஸ்ரீவத்தில் ஓர் வசிஷ்டாஜகர் கைங்கர்யவைசிஷ்ட்யவாதத்தை மாத்திரம் ப்ரபலமென வங்கிகரித்து மற்றவைகளை ஸங்க்ராஹ்யங்களாக வெண்ணினர். ஆனால் ப்ரதிபக்ஷிகளான வைஷ்ணவர்களே ஸீதாபஹாரம்பண்ணின ராவணன் போலும், ஸீதையைக்காராக்ருஹத்திலடைத்து வஸுதேவனையும் சிறைக்கூட்டத்தில் வைத்தகம்ஸன் போலும், விஷபக்ஷணம் செய்தவர்போலும் ஸ்வகத்தில் தோஷலேசமுமில்லை யெனக் கூடஸ்தாநத்வக்ரஸ்தவ்யாக்யாநம்போல் அடிக்கடி சிற்சில புஸ்தகங்களை யெழுதி ப்ரசாரஞ்செய்கின்றனர். தத்தத்தாவாதங்களிலெல்லாமோரோர் உபயவேதாந்தஸ்ரீவைஷ்ணவர் அவ்வோ வாதங்களையெல்லாம் நிரஸித்துக்கொண்டே வருகின்றனர். இங்ஙனல்லாது ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர் தாமாக வாதயுத்தத்திற்கென்று ஸந்நாஹஞ்செய்வதில்லை. ஆசார்யர்களை விசாரமில்லாதேயே

நிரஸிக்கலாமாதலால் அம்புகள் வந்தவுடனே, அஸ்த்ரத்தை ப்ர யோகிக்கப்பார்ப்பது ஸாஹஸிகர் கார்யம். இதனால் ஸாஹஸிக ப்ரவ்ருத்திற்க் குறையில்லை யென்பது கருத்து. இவ்விதம் அநந்த ஸூரிகள் செய்தருளிய (ரஹஸ்யாதிகளை) இரகஸ்யங்களென்று திருநாமங்களையுடைய [ஸஹஸ்ரகீதி] வெகுவிதங்களான [க்ரந்தங்கள்] ஸ்ரீகோசங்களால் [தாத்பர்ய ப்ரதி பாதநாய ச] ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனும், இவரது திருவடிகளும், பிள்ளைலோகாசார்யரும் அவரது மாணவகர்களுமான அவ்விருவர்களும் ஸாரஸ்வதம் ஸேதுத்தை யுடையவர்களே. இவ்விஷயத்தில் நவீனரான வேர் நமதாப்தர் எழுதிய உப ஸம்ப்ரதாயவிவரணமான வேதார்த்த ஸந்க்ரஹவிவரணத்தில் "இதில் ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர்களுடைய ஸித்தாந்தமேகாந்தமென்கிற விடத்தில் உதாஹரணமான ஸாரஸங்க்ரஹவிஷயத்தில் சிலருக்கு ஸம்சயிக்கிறபடியால் அத்தர்த்திரம் சொல்லப்படுகிறது." என்ற முகவுரையிலும், "ஸ்வதந்த்ரமானஸாஸ்த்ரம்போலே தத்த்வக்களுண்டாகையால் விரோதமில்லை யென்று" ஸித்தாந்தஸித்தாந்தத்திலும் எழுதினர். இவ்வகையோஜனையானது தம்மால்செய்யப்பட்டிருக்கினும்; இவ்வாப்தரால் க்ரந்தஸாரத்தில் மாத்திரம் "ஸ்ரீதேவேதாந்தகுரவே நம:" என்றுக்கூட்டப்படாததற்குக் காரணம், மேல் வருமாறு ஆலோசிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. அதாவது, லோகாசார்யபரஸ்பரஸம்பந்தக்களை ஸந்தர்ப்பவாதியர்களாய் ஆக்கி ஸ்ரீவேதாந்தகுருவை அநாத: இகழ்ச்சியாய் நினைத்திருப்பதேயாம். அன்றியும், எவ்விஷயத்திலும் வேதவிருத்தத்தைக்கொண்டே ஸமாதாநஞ் சொல்லும் வேதஸ்வாதகையால், பிராட்டியாருக்கு ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் விரோதவாதாசார்யங்களைச்சொன்னது, ஸம்ப்ரதாயஸாதகனுடைய வித்தாந்தத்திற்காக ஸர்வஜ்ஞத்வரக்ஷணந்யாயத்தாலே, என்று ஓர் கதையைக்கட்டிவிட்டார். இக்கதையை இவ்வாப்தர் தமது ஜந்மாந்தரஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு கூறினாரோ, அல்லது, பழைய எப்புஸ்தகங்களின் ஸஹாயத்தைக் கொண்டு செப்பினாரோ,

தெரியவில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாஷ்யத்தையே "பாஷ்யஞ் வாராஜநம்" என்று கூறும் ஸம்பததிற் பிறந்தவராதலால் ஸ்ரீதேசிகன் மீதுமிவ்வஸிவாதம் கூறினரென்பது ஓர் வியப்பன்று. அல்லாதும், தமது மதத்தியகுருவான பிள்ளைலோகாசார்யர் ஸவநஸூணத்திற்கு உரையெழுதிய வரவர முநியின் "உபாயவஸ்துவிம்ருஷணமாயிருக்கிற வாகாரத்தையிட்டு இவளுக்குமுபாயத்வத்திலந்வயஞ்சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்" என்ற வாக்யமே வ்யவஹ்யாயாதிவர்ணக்ஷிதம்போலெனா, ஷேதாஸிரோநத்தால் ஸ்ரீதேசிகன் ஸிஷோவாயஸோயநாயிகாரத்திலும், நிக்ஷேபரக்ஷையிலும், ஸ்ரீ தாதய்பூலம் ஸ்ரீரக்ஷையிலும், இன்னும்மற்றுள்ள க்ஷமாயிக ஹ்ருதயங்களிலும் அருளிச்செய்திருக்கும் ப்ரமாணங்களையும், ந்யாயங்களையும் இவ்வாப்தர் மறந்தார்போலும். இவ்வ்யாக்யாதா ஹேஹாஷ்யகார ஸ்வார்ஸாதிவ்யாஸாதிகள்போல் ஸ்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரான நிர்ணேதாவல்லவாகையாலும், டீகாகாரரும் அப்படியே பராசராதிகளைப்போல் ஸ்வதந்த்ரரான ஹேஷியல்லவாகையாலும் பொதுவான ப்ரமாணங்களையும் பொதுவான ஸ்ரீஸூக்திகளையும் அதற்கிணங்கிய ந்யாயங்களையுமிவர் எடுத்தெழுதி அதன்பேரில் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தது பிழையெனவோ, அல்லது, ஸ்ரீதேசிகனது வாக்யார்த்தங்களைக் கொண்டு ஸாஸ்த்ராதிமத்யார்த்தவிஷயமெனவோ நிரூபித்துஎழுதியிருப்பாரேயாகில், அப்பொழுது அவ்வாதம் ஸஜ்ஜநமாகும். இல்லையாதலால் இவ்வாதம் மிகவும் க்ஷுத்ரமே. ஆனது பற்றி யிவர் ஸ்ரீதேசிகனைதமக்குள்ளாகவாக்ஷித்துப்பேசியது க்ஷுத்ரம். ஆகயிவ்வளவால் இவ்வாப்தர் கூறியபடி ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயமும், பிள்ளைலோகாசாரியருடைய க்ஷேத்ர தர்சனஸ்ய ரீதியாய் இவ்வாப்தர் தாமனுஷ்டித்து வருவதாய் ஜீக்கும் ஸம்ப்ரதாயமு மொன்றாகாது. வாஸ்தவத்தில் ஆசார்யர்களிருவரும் ஒடுவில் ஸங்கேதஸ்தராயினர் என்றதற்குக் காரணம் ௩௪-வது ஸ்லோகவ்யாக்யாநாவஸரத்தில் கூறப்படும். வடிவெழுத்துக்ஷீ வைஸிஷ்ட்யவிஷயமான வாதமெல்லாம்

(௩அ—)வது சுலோகம் துடங்கிதெளிவிக்கப்படும். இங்கு ஆசார்யர்களுடைய வாராஹாரி ஸம்ப்ரதாயமொன்றென்பதும் பின்னமென்பது மிவருக்குத் தெளிய க்கமாரூபமில்லாதே வேறு மதியில்லை. அதில் தேசிகாசார்ய ஸஹஸ்ர நாமானுஸந்தானம் ப்ராஹ்மணாதிஜாதிகளுக்குள்ளிதுவரையிலில்லாததால், அவ்வாசாரமவருமனுஷ்டித்திலர் என்பதற்கு இதுவே தக்க ஹேதுவாகும். மற்ற ஸ்ரீதேசிகஸஹஸ்ரநாமானுஸந்தானம் ஜநாநீகநராலும் அநுஷ்டித்து வரப்படுவதால் இது அவராலும் அநுஷ்டிதமென ப்ராமாணிகர் அங்கீகரிக்க வேண்டியவிஷயம். இங்ஙனன்றிக்கே தேசிகாசார்ய வேதாந்தாசார்யர்களுடைய இரண்டு ஸம்ப்ரதாயமு மொன்றென்றது தகோஜ்யோதிஷக்கள் போலொன்றாகாது. ஆனால், இவ்விதம் நமதாப்தர் எழுதக் காரணமேதெனில், தாம்புதிதாய் ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபஞ்செய்ததால் அதன்முன் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரு தனியனை யநுஸந்திக்கவேண்டிவந்ததால் அதுவோர் ஸமயம் ஸம்ப்ரதாயப்ரவேசமாகுமோவென்ற ஜ்ஞாநவிசேஷத்தால், முன்போரிட்டதில் நாம் கூறிய ப்ரகாரம் இவர் தமது ஸம்யத்தில் இவ்வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயமாகவிஷ்டித்துச் சிலவரிகளை யெழுதித்தன் வித்தை ஸம்ஸமாக்கி ஸமாதானித்துக் கொண்டார் போலும். இதுவோர் ஸமாதான மாகாதென்பதைப்பற்றியே இவ்வளவு தூரம் எழுதியது. மேலுமிவ்வாப்தர், தன்னை "ஸ்ரீமணிமங்கல தேசிக கடாக்ஷலப்தஸாரஸாரஸ்ய யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநஸம்பன்னமஹாசார்ய ஸத்ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தக ஸ்ரீமத்ரங்கநாதமுநி ப்ரத்யக்ஷகடாக்ஷபாத்ர ஸம்பந்தரான ஸாகேதராமாநுஜதாஸரென்றும், நூன்முகத்தி லெழுதிக்கொண்டார். இவ்விதமெழுதியும் ப்ரபந்நாசார்ய ப்ரகாரம் தேசிகஸம்ப்ரதாய, வரவரஸம்ப்ரதாய பேதத்தில் ஸ்ரீவேதாந்தஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்காதது வாஸ்தவத்தில் குற்றமேயாகும். இவ்விதமிவர் யாதுகாரணத்தாலேயோவிட்டது. ஜநங்களை ஸ்வமதத்தில் ஆகர்ஷணஞ்செய்யவேண்டி இவரேகாட்டிய ஸம்பந்திகாந்யாயப்படி இவ்வாப்தரே ப்ராரம்பித்தாரென்பது நிஸ்சயம். அல்லாது யதார்த்த

மானல், "ஶாஸ்த்ரம் ப்ரகாஶயேத் வித்வாந் ஸதஸி ப்ரஜ்ஞாபூர்வக: | அப்ரகாஶ ப்ரகாஶாப்யாம் க்ஷீயேத ஸம்ப்ரதாயவித் ||" என்ற ப்ரமாணம் பாதிக்கும். ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களை விரும்பவில்லையெனில், மற்றவாசார்யர்களையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கவேண்டாதபடிவரும். இதன் கருத்து ப்ரமாணப்படி ஶாஸ்த்ரப்ரகாஶம் ஸபைகளில் அத்யாவஶ்யமென்றாயிற்று. ஆகையாலிவர் "ஸ்ரீவேதாந்த ஶாஸ்த்ரவேதிந:" என்று ப்ரகாஶமாயெழுதாது ப்ரமாணத்தாலும் யுக்தியாலும் தோஷமாகவாவது, ஐதராக்ஷபூர்ணஹேதூபாயமாகவாவது, ஸ்வதத்த்வஸம்கேதஸித்தியாலேயாவது தீருமென்பது ஸாத்யம். ஆனதாலிவர் எழுதிய ஸ்ரீவிஷாஶ்வவிசாரமென்ற க்ரந்தம் ப்ராமாணிகர்களான வித்வான்களுக்கு ஆமோதஹேதுவாகாது. ஆகயிவ்வளவு காரணங்களைப்பற்றியே முன்பு ௬வ காரிகையில் விசாரப்பட்டுக்கொண்டிருக்குமிவருக்கு நாம் நிர்ணயம் செய்துகாட்டுகிறோமெனக்கூறினோம். ஆகையால் விசாரம் பூர்வபக்ஷம், நிர்ணயம் ஸித்தாந்தமென்பது ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிற்று.

(ததோஹி) ஆகையாலன்றோ (ந்யாயாஸ) ந்யாயப்ரகாரம் (உபய:) ஸ்ரீவேதாந்தஶாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயமும், லோகாசார்யஸமயமும் (ஸக:) ஸௌக்யவிஶிஷ்டம் ஒரேவிதமாக (மத:) ஸம்மதப்பட்டதென்று (நவிபாஷாம்பக்ஷ:) விபக்ஷமன்று. அதாவது; பூர்வாசார்யநிர்ணீதார்த்த ஸம்ப்ரதாயவாதிகளாலும், தத்ஸஹாய ஸ்ரீபாஷ்யவ்யாக்யைகளாலும், ஸூத்ரக்ரமவ்யாபத்தாலும், ஹேதுப்பட்டயிரண்டும் படித்தறிந்த வித்வான்களுக்கு ஒன்றெனத்தோன்றுமென்பதிதன்கருத்து. ஆனால் பஞ்சலக்ஷண ஸாராதிகளைப்போல் ஆவாதமாய்ப்பார்த்தவருக்கு ரஹஸ்ய கோஶங்களில் ப்ரயுக்தங்களான ப்ரபத்தி உபாய, ந்யாஸ, ப்ரபன்னபாரதந்த்ர்யாதி ஶப்தங்களையிட்டு ஒன்றாய்த் தோன்றும். இது ப்ராமாணிகமன்றென்பது இந்த ஶ்லோகத்தினின்றும் வ்யஞ்ஜிதமானவோர் அர்த்தவிசேஷம் (௧௦)

இதிவேதநிரூபணம் ||

ஸங்கல்பவாத: ॥

இவ்விதம் ஸஷ்டியாய் ஹேதுங்களைச்சொல்லி யிப்பொழுது அவைற்றுள் ளொவ்வொன்றாய் ப்ரமாணவசனங்கள் உதாஹரணங்களைக் கொண்டுமேல் தர்பேணைகேநத்யாதியால் வசனம்துடங்கி நிரூபிக்கின்றார்;—

தர்பேணைகேந க்ருதம் ஹ்யமங்கல்யக்ருதே தேஷ்வபி த்ரம் ப்ரஸித்தம் பாத்ராணாம் ஸாதநே த்வேதி பவித்ரகர்மணி ஸ்தம் அஸ்தி | தத்வத்ப்ராண காரியேஷ்வபி பர்ணஸம்ஸ்தனம் ஸாஸ்த்ரஸித்தம் வைகல்யேந க்ரியாவைத்ருதம் ஸப்தநேந தத்வந: கிஞ்சித் ॥ ॥ ௧௧ ॥

(ஏகேந) ஒரு (தர்பேண) தருப்பத்தால் (க்ருதம்) செய்யப்பட்ட (பவித்ரம்) பெவித்ரகாரியங்களிலும் ஸம்ஸ்காரவிதியில் தரித்துக் கொள்ளவேண்டிய பவித்ரமென்றவோர் வஸ்துவானது (அமங்கல்யக்ருதே) அமங்களமான பிணத்தின் காரியத்திற்காக (ப்ரஸித்) ப்ரத்யக்ஷ ஸாஸ்த்ரங்களிலும், அதடியாக ஸதாசாரங்களிலும் ஸித்தமாயிருக்கின்றது (அந்யத்) வேறன்றோ. இங்கு “ஹி” என்பது ப்ரஸித்த்யர்த்தம். இதனால் சவங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கருமங்களுக்காக அக்ஷணமாக ஏற்பட்ட பவித்ரமானது ஒரேதர்ப்பத்தால் முடைந்து தரித்துக்கொள்ள வேண்டியதென்பது ஸாஸ்த்ரங்களிலும், ஸதாசார ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் ப்ரஸித்தமென்பதின் கருத்து. இவ்விதமே (பாத்ராணாம் ஸாதநே) ச்ராத்தாதிகர்மங்களில் செய்யும் பாத்ரஸாதனகர்மத்தில் பாத்ரங்களை (த்வே) இரட்டை யிரட்டையாய்க்கவிழ்த்தும் நிமிர்த்தும் உபயோகிக்கவேண்டும். (ஏகோ) என்றும் (பவித்ரே) மங்களமான (கர்மணி) கருமத்தில் (ஸ்தம்) ஸவர்ணருடையவும் “ஓம் ஓம் ப்ரணவாதயிகாः” என்ற ஸாஸ்த்ரானுஷ்டானங்களில் ஸ்தமாய்க்காணப்படுகின்றது, (அந்யத்)வேறு ப்ரகாரமன்றோ. இதனால் மங்களமான ச்ராத்தாதிகர்மங்களில் ஸாது

வெர்ஜ்ஜவர்ஜிவாதிக்கு மாறாக இரட்டையிரட்டையாகச் செய்யவேண்டுமென்பதும் ஸம்ப்ரதாயிகளுக்கும் ஸம்மதமான தென்பதுகருத்து. ஆகையிவ்வளவேயல்ல, ராமவல்லீயிலும் கூட ஸர்வகார்யத்திலொற்றை யிழையும், சுபகாரியத்திலிரட்டை யிழையுமாக ஸூத்ரகளுமெழுதக் காண்கின்றோம். மேலும் விதாவோ ஸதாவோ ஸூதமானவுடன் ஒருதரம் தக்ஷிணாவிஸர்ஜமாய்த்தரையில் விழுந்தெழுவதும் ஸம்ப்ரதாயாசாரமும் ஸம்ப்ரதாயமுமாம். (தத்ர) வர்ஜ்யவர்ஜ்ஜந்யாயம்போல் [கல்யாணகார்யேஷு சைவ] தம்தமக்கு ச்ரேயோஹேதுவான ஸம்ஸ்காரகார்யங்களில் [யஜ்ஞஸூத்ரம்] இரட்டையான [வஸ்த்ரம்] ப்ரணாமமானது [சாஸ்த்ரவிஹிதம்] ஸகலசாஸ்த்ரங்களாலும் விதிக்கின்றது.

இங்கு சிவகரமான கார்யங்களில் விசேஷஸம்ப்ராகமான ஊஹங்களைக்கொண்டு பவித்ரம்செய்து தரித்துக்கொள்வதும் ஸம்ப்ரதாயமென்பதும் கண்டுகொள்வது. இதற்கு “த்ரிபிஃ பஞ்சபிர்வா ஊர்த்வைஃ க்ருதம் பவித்ரம் ப்ரக்ஷ்ய” என்றது சாஸ்த்ரத்தை யொட்டியனுஷ்டானத்தின் கீழ்வந்த விதக்ரியாவிஷயகப்ரமாணம். ஆகையால் சுபகரகாரியங்களிலெல்லாமிரட்டையாகவே யிருக்கவேண்டுமென்பதும், அசுபகார்யங்களிலெல்லாம் ஒற்றையாயிருக்கவேண்டுமென்பதும் விதித்தது. மேலும், ஸக்ருத்தென்று திடங்கித்தான்செய்யும் ப்ரணாமத்தை ஒரு ஸம்வேப்யில் அவஸானிக்காது ஒன்றொன்றாய் மணநம்செய்து கொண்டேபோய், அநந்தக்ருத்வஃ என்று நிமித்ததால் ச்ருதிஸம்மதமும் ஒன்றுக்குமேலேயே செய்யவேண்டுமென்றேற்பட்டது. அன்றியும், ஸ்ம்ருதிகளும் “ப்ரதக்ஷிண ப்ரணாமம்ஸ்து யதாசக்தி காரயேத் । ஏகஹஸ்தப்ரணாமஶ்ச ஏகா சைவ ப்ரதக்ஷிணா । அகாலேமரணம் ஸர்வம் ஹரதீதி ।” என்று கூறின. ஸ்ரீ ஹரிவம்சத்தையும், “நமோநமஸ்தேஸ்த்வஜ ஸஹஸ்ரக்ருத்வ: புனஶ்ச பூயோபி நமோநமஸ்தே” என்றுபந்யஸித்தது. “நமோநமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ” என்று ப்ரஹ்மாண்டபுராணாந்தர்கத ஸ்ரீரங்கமாஹாத்ம்யமும், “ஸ்ர்யா ப்ரதக்ஷிணம் கார்யா

ச ப்ரணாமோ தயாநிதே । நைகத்ர ப்ரணயஸ்த்ராவ்ருஷ்ண நாவிஷ்டோஹிதய: ॥ ப்ரத்யுத்தாப்ரணிபத்ய ॥ ப்ரணிபாதம் ஸஹஸ்ரஸ: ॥ ப்ரணிபத்ய தண்டவத்தண்டவத் ॥ ப்ரணம்ய புந: புந: ॥" என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளில் ஸாத்விகதமமான ஸ்ரீபாரமேஶ்வரஸம்ஹிதையும், "புந: ப்ரணாமகரஶ்ச" என்று வைகாநஸஸம்ஹிதையும் ப்ரமாணித்தன.

இங்ஙனல்லாது சதுர்பாஸ ப்ரணாமத்தையும் "ஸஹஸ்ரஶ: ப்ரணம்ய நிஷ்ப்ரயோஜன ப்ரயத்ந: । நதஸ்ஸர்வேஷு ஶ்ரீமான் ஸமப்தத்ருச: ॥ க்ருஹஸ்ஸப்தமிதி த்ரயம் ப்ரணாமம் ப்ரதக்ஷிணம் ।" என்று அப்பாரமேசுவரமும், "ஶிரோநத்யஸ்து யாசதே" என்று ஸ்ரீ ஶாண்டில்யஸ்ம்ருதி வசனமும் நிஷேதிக்கின்றன. சதுர்பாஸப்ரணாமஸம்ப்ரதாயம் ஶைவ-ஶ்ரீவைஷ்ணவருள் ஸ்ரீவைகாநஸர்களிடமும் காணப்படுகின்றது. பஞ்சதஸாஷ்டாங்கப்ரணாம ஸம்ப்ரதாயத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் காண்பது மிகவுமரிது. பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் "கைகளாரத்தொழுது தொழுதுன்னை" என்றும், ஸ்ரீ ஆளவந்தார் "நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே" என்றும், இவ்வாளவந்தார் விஷயமான ஸ்தோத்திரத்தில் "நமோ நமோ யாமுநாய" என்றும், பூயோநமோவ (?) ப்ரிஸிதிபூமயேதமித்யாதிபர் (?) பஸ்யா ஸ்வர்ணவஸ்த்ர: । என்றும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் "ஊர்த்வஶ்வோத்வயம் புந: புந: ப்ரணாமம்" என்றும், ஸ்ரீபட்டர் "மோஹாந்தகாரஸ்ய ஹிருத்வா ஶதஸஹஸ்ரஶ:" என்றருளிச்செய்தார்கள். பரமஹம்ஸாவின் க்ரஹவஸிஷ்டரான எம்பெருமானாரும் "பாஹம் பாஹம் பரமேஶ! ஹா ஹரே, ஶரணாகத நமோ நமஸ்தே, பரமேஶ நமோ நமஸ்தே" என்று சொன்னார்.

சிலவிடங்களில்காணும் 'நமஸ்தே விஶ்வபாவன' ஸ்ரீரங்கம் ப்ரதக்ஷிணே, விஷ்ணுவே நம:, ப்ரணாமம் லக்ஷணமிதி:' என்ற வசனமெல்லாம் "நாஸ்தி விப்ரோ ஹரே நாஹம்

விஹிதே ஸதி, । என்றவிடத்தில் கூறப்பட்ட ஜாத்யேகவசநம் போல் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் ஸம்ஸிதம் ஸர்வம் மதா: । ப்ரணயேதவ்யஸ்திவ' என்றவிடங்களிலுள்ள பஹுவசநங்களெல்லாம் ஜீவாத்மபஹுத்வத்தைப்பேசுகின்றன. இது போலவே 'யாத்ராநேவதா காரயேத்' என்று 'ச' காரத்தால் நிஷித்தத்வ்ரணாம் நைமித்திகப்ராயஸ்சித்தாவ்யதிரிக்தா நாவிஷ்டம் ஹியத்' என்றவசனப்படிக்குள்ள விஷேஸம்வ்யாக நிஷேதத்தைக்கொண்டு 'ஷிஷேஷிநேஷஸம்யதாம்' என்ற விதி யாத்ரமான திருத்வ: கரணீயமானதையே நியமிக்கின்றதென நிஷ்கர்ஷம். இங்ஙனில்லையாகில் ''யாத்ராநேயம் நமோஸ்து'' என்றதற்கும் 'உபாயோபாய ஸாதன:ஸாதந: ப்ரணவ:' என்றவித ற்கும் ஸகலதத்வத்ராவோதனுள்ளானதுகொண்டு ஸமயாநம் கஸாஜஸமாம். அன்றியுமிதன்கூம் 'நமோ நமோ வாஙநஸாதி ஹூமயே' என்றுதுடங்கிக்கூறப்பட்ட நமஸ்ஸின் திக்கம் ப்ரதி வாதமும் காணப்படுவதுபற்றி ஸவோஙகள் தெளியக்கடவர். கஸ்யாஜாக்களாய்ப்பற்றியதுவிடாதே கேடிடதாஷ்போ லிருப்பார்களேயாகில், அவர் காயங்கள் ப்ராணிகங்களா கா. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ''கஸக்ருதவிஹரேஷந்தம் வாரய ஞ:'' என்றும், ப்ராயோ யேஷாம் ஸக்ருத்கரணே ப்ரத்யவா யோஸ்தி ஹமயாஙு' என்றும் கஷோகாஙஸிவிதுஙணி வெஙடா ஙஸி வஸிஹஸித்தார். இவ்வளவு நிபந்தங்கள் வருக்கேனெனில் ஶாஸ்த்ரீயமான ப்ரதிகாரியும் செய்வது போல்செய்து ஒடுவில் கஶாஸ்த்ரீயமாய் தீர்த்துவைக்கவேண்டியது பற்றியேயல்து மதஞ ஞாநமில்லை.

மேலுமிங்குயாத்ரவிஷயத்தில் வந்த 'ஸக' காரம் போல் ஸக்ருத்கர்த்ருவ்யவிஷயத்திலில்லாததால் ஏகவசநம் காணும் ஸ்தலங்களுக்கு ஜாத்யேகவசநம்கூறப்பட்டது. (௩) மேலும், (ஜஹ) இவ்விஷயத்தில் (ஸகஸ்ஙு ஜநநே) ஒருவருக்கு ஒருஜ நத்தில் (ஸகக்ருஷெவாரவி) ஒருதடவையே (கஷம்) போது மெனில் (தத்) அந்தவநமானது (ஸாதந:) அந்த ஜந்மத்தி லேயே மறுபடியும் (கிஞிஙித்தம்) எதற்காகச் செய்ய வேண்டும்.

அதாவது "ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம் । ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய, ஸக்ருச்சக்ருதோஜ்ஜவி:" என்ற ப்ரமாணங்கள்படி ஆவ்ருத்திக்கர்த்தவ்யமன்றிக்கே ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாதல் ராஜிலராமாநுஜீயர் ப்ரதிபந்நமுமே விஶிஷ்டாத்வைதத்தில் ஸக்ருத்கர்த்தாய் அநுஷ்டாநம் நிஷ்கர்ஷித்தல் அஸாதாரணமே யாவதால் இவர்கள் அநுஷ்டாநம் ஶாஸ்த்ரஸம்மதமல்லாது தன் கொண்டியாய் தீர்ந்தது. ஆனவிங்குகூறப்பட்டிருக்கும் ஸக்ருச்சப்தத்தால் கிடைத்த பொருள் யாதெனில், யாவதாயுஷம் ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமான ஹக்தியைக்காட்டில் வேறான ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமாயுள்ள இது ஶாஸ்த்ரங்களில் 'ப்ராயஃ ப்ரபதநே பும்ஸாம் பூயஸாம் ப்ரஜ்ஞாநிவாரயது । ஹஸ்தஃஸ்ரீரங்கநாதஸ்ய கரிஷ்யாமீதி ப்ருவதஃ ॥' என்றித்யாதியால் வடிவர்த்தாசார்யர்கள் நிஷ்கர்ஷித்தவிஷயம்.

ஆகயிவ்வளவால் உபயவேதாந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான ஸ்ரீதேஶிகநு திருவடிஸம்பந்தமுள்ளவர்கள் அநுஷ்டித்து வரும் ப்ரபத்திப்ரகாரமே ஶாஸ்த்ரியமென்றும் வடிவர்த்தாசார்யர் ஸ்ரீஸூக்திஸித்தமென்றும் மற்ற வைஷ்ணவர் செய்யும் ப்ரபத்தி அப்ரமாணமென்றும் வடிவர்த்தாசார்ய நஷித்தமென்றும், ஸ்வயம்நிகரஸம்பந்தமாய் கல்பிதமாத்ரமென்றும் இச்ஶ்லோகத்தாலேற்பட்டகருத்து, (௧௧)

இவ்விதம் ப்ரபத்திவிஷயத்திலுள்ள ஸக்ருத்அஸக்ருத் கர்த்தவ்யத்வவிவேசநம் பண்ணி அதன்பேரில் வரும் வடிவசாஸ்த்ர பூர்வபக்ஷத்தையே மேல் ஶ்லோகத்தால் விஸ்தரித்துப் பரிஹரிக்கின்றார்.

க்வசிஜ்ஜாத்யேகத்வம் க்வசிதபி ச ஹாநம் கதிதம் ப்ரஸித்தே ந்யாயே ச ப்ரயுவதி நஹி ஸந்தேஹாஸ்பதம் । ஸக்ருத்கர்த்தவ்யே சைவ க்வசிதபி ந நிர்வ்யூட விஷயோ ஹ்யஸக்ருத்கர்த்தவ்யே ச ப்ரதிபத்தவ்யோ நாபி ஸமயி யாம் ॥ ௧௨ ॥

க்வசிதித்யாதி ॥ (க்வசித்) "யாவந்நியமம் நகரோதி தம், ப்ரபத்திம் லக்ஷணமாந:" இத்யாதி சிலவிடங்களில் (ஜாத்யேகத்வம்)

ஷண்ணாவைகையென்ற வோர்க் கூட்டத்தைப் பற்றி ஒருமை யும், (க்லுப்தி) சிலவிடங்களில் (பஹுதா) "உமாமோ மாய வாநீ வாநீ ஷண்ணீ, ஸ்ரிய ணவாஸ்த ஸ்ரியம்" இதாதிப்பன்மையும் (கபிதம்) ஸாஸ்த்ராதிகளில் கூறப்பட்டி ருக்கின்றது. ஆகையால் வாஸ்தேவஷ்லோகாவமாநவ்யாவ்யாநத் தில் நிர்ணயித்தபடி வ்யவஸ்தை ஸித்திப்பட்டது. இப்ப்ரகார மாக (ந்யாயே) ஒழுங்கானது [வ்யவஸ்தை] நன்றாய் ஸித்தி த்திருக்கினும் (நவீ) நவீநாமவிஷயத்தில் (அந்ய) வர்ணா ணங்களுக்கு வேறான [க்ஷமம்] க்ஷமமான ஒருமையை யே (வ்யவைதி) அறியாத வ்யாவஸ்தி வ்யாவம் செய்கின் றான். மேலும், (ஸக்ருதக்ருவ்ய) ஒருதரம் தண்டனிடவே ண்டுமென்பதில் (க்லுப்தி) ஒரிடத்திலும் (நிபதயபமம்) நிபதமான ஸாஸ்த்ரவியிகள் (ந) காணப்படவில்லை. (அஸ க்ருத் கக்ருவ்ய) அடிக்கடி வெகுவாகச் செய்யவேண்டிய விஷயத்திலும் (ஸாமியம்) பெரியோர்களான வாஸ்தவாசா யர்களுடைய (வ்யதிகரவோம) விரோதமான ஸாஸ்த் வசநமும் (ந) காணப்படவில்லை. ஆக இச்ச்லோகத்தால் யா ஜ்ஞநேவக்யாதியால் வ்யணாத்தில் ஒருமை ஸாஸ்த்ரஸம்மத மென்றும், அப்படியே வேண்டுமென்பதற்கு வசநவைமுமி ல்லை யென்றும், ஸக்ருதேவக்யாதிகள் வ்யவஸ்தவிஷயமென் றும், அவ்விதமே பஹுவ்யணாவிஷயத்திலும் நிஷேய வசநமொன்றுமில்லையென்றும் ஸித்தது.

இவ்விஷயத்தில் சிலசாஸ்திரமுமமோர்ணிகள்பெருமாளையும் பிராட்டியையுமுபாயமாகக்கொண்டதால் ரூஸாகீநர் இரண்டு தரம் தண்டம் ஸமர்பிக்கின்றாரெனக் கூற வந்தனர். இவ்வா தும் அகிஷ்டம். ஏனெனில், நான்கு, ஆறு, பத்து, பன்னிரண்டு தரம் தண்டம் ஸமர்பிப்பதும் அஸ்த்ரமவ்யாஹாயிகளிடம் வழக்க மாதலால் அங்கு இப்ப்ரதிவக்ஷிகள் யாது காரணத்தைச்செ ப்புவார்களோ தெறியவில்லை. அன்றியும், ஸாமவதனொருவன் மற்றொரு பாகவதனை ஸேவிக்கும்பொழுது எந்த ஹேது வைக் கல்பிப்பார். மேலும், இப்ப்ரதிவக்ஷிகளும், ஜொகாசா

பூர்வஸம்ப்ரதிபத்தியாக உபேயமிரண்டாவது பற்றி ப்ராப்யமென் னும்போலேயே ப்ராபகமென்னும் வேண்டாவோ வென்று பூர்வ பக்ஷியை நிரஸிக்கக்கடவர். ஶேஷியும் ஸ்வாமியும், ப்ராப்யமு மிரண்டாக வொத்த யிவர்கள், அச்சமும் நாணமுமில்லாது உ பாயஸித்தத்தால் வந்தது ப்ராபகத்வமென்றது, அத்யந்தம் பரிஹஸநீயம். மேலும் இரண்டு பாகவதர்களெழுந்தருளியி ருக்கையில் சிறுவனான வொருவன் வந்தால் ஸகலஸத்தத் தாவது ப்ரதிபாதிதம் நமஸ்கரிக்க யிப்பொழுதுங்காண்கி றோம். அதுபோல் உபயமிரண்டாய் தோன்றுமிவருக்கும் ஸி த்தத்வம் ப்ராபகம் அத்யந்தாஸம்பாவ்யமேயாம். ஸ்ரீதேஶிகஸம்ப்ரதா யநிஷ்டர்களுக்குக் கேவலம் தர்மஸூக்ஷ்மாதிகளன்றிக்கே ஶாஸ்த் ரங்களும், ஸதாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளும் கை விளக்காகையால் ப்ர திபக்ஷாஸஹ்ய தர்மஸூக்ஷ்மம் அநுபாதேயம். "ஆர்ஷம் தர்மோபதேஶஞ்ச வேதஶாஸ்த்ராவிரோதிநா । யஸ்தர்க்கேணா நுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர: ॥" என்றபடி கேவல தர்மஸூக்ஷ்மங்களான அத்யக்ஷங்களெல்லாம் அதர்மமே யாகும். தர்மமாகாது. ஆனதாலிறே உபயவேதாந்த ஸ்ரீகோ ஷவர்கள் மற்றவர் செய்யும் தர்மஸூக்ஷ்மங்களை பாஹ்யவைதி கத்வங்களாகவும் வர்ஜிப்பது. இப்ப்ரகாரம் ஸம ப்ரமாணங்களால் ஸமப்ரமாணம் ப்ராமாணிகமானாலும் தி க்குப்ரக்ஷிபோல் பற்றினது விடாதொழியில் 'த்ருஷ்டிதோஷ ஸ்ருதோ தாத்பர்யபூர்வாணாம் விஶாரதா: । ஸஞ்சாந்த ஸந்தோ ஹாந்தா: ஸ்வஸ்திவஸ்துக்தி ॥ அந்யதா தத்பராதீநாம் ப்ர திஹாதி தர்மாத்ரத: । அத்யக்யாதத்தாநாம் விஹ்ராமேதம் ஶ்ரியவாஜிநாம் ॥' என்ற நிலையாம்." என்று ஸித்தோபாய ஶோதநாதிகாரத்தில் கவிதார்க்கிகஸிம்ஹமான ஸ்ரீவேதாந்த தேஶிகன் அருளிச்செய்த கணக்கிலேயாவார் இவ்விதம் ஸகல வாதங்களுக்கும் ஶிகாமணியான ஸாதநவாதமானது அவஶ்யமான ஸமப்ரமாணங்களால் ப்ரஸாதிக்கலாயிற்று. (௧௨)

இதி ஸாதநவாதஃ ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

அத ஸ்ரீ தத்த்வநிர்ணயே பாஶுபதவாதாரம்ப: ॥

இனியிரண்டாவது பாஶுபதவிஷயமான ஶங்கையை மேல் ஐந்து ஶ்லோகங்களால் பரிஹரிக்கின்றார்—

பாஶுபதே பாதாக்ருதிகம் ஶ்ருதிவிஹிதமபி ஸ்வீயபா
லேऽத கைஶ்சித் ஶூலாகாரம் க்ரியத இஹ் ஹ்ருத்யுரஸி ச பாஹு
மூலே ஶூர்பாகாரம் ஸ்த்ரீபிரபி ச । ஸம்ப்ராப்தஸம்பாதமேவம்
த்ரிவிதபரிதாபாதூஷகஸ்த்ரிப்ரகாரம் பீடம் ஶூலஸம
ஸ்ஞே மதமபி நயம் ஸாஹஸம்பாஶ்ரயம் பீட: ॥ ॥ ௧௫ ॥

பஶ்சாதித்யாதி ॥ (அத) அதற்குப்பிறகு (கைஶ்சித்) ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமயத்திலுள்ள சில மனிதர்களால் (பாஶுபதே) ஊர்த்வபுண்ட்ரவிஷயத்தில் (பாதாக்ருதிகம்) ஸ்ரீஹரிபாதம் போன்ற தன்மையானது (ஶ்ருதிவிஹிதமபி) ஸ்ரீவாஸுதேவோபநிஷத்துகளால் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் (ஸ்வீயபாலே) தமது நெற்றியில் (ஶூலாகாரம்) சூலாயுதத்தின் வடிவமாகவும், (உரஸி) மார்பிலும் (பாஹுமூலே) கைகளிலும் (ஶூர்பாகாரம்) முரம்போலும், மேலும் (ஸ்த்ரீபி:) ஸ்த்ரீகளால் (ஸம்ப்ராப்தஸம்பாதம்) சதுரஸம்பாதனுபோன்ற (சதுரஸ்ரம்) வேறோர் ப்ரகாரமாகவும் (ஏவம்) இவ்விதமாக (த்ரிவிதபரிதாபாதூஷக) வாக்கிலும் மனத்

திலும் தொழிலிலும் வேறுவேறுவிதமான நடவடிக்கையோடு கூடிய ஈஸ்வரன்போல், அதாவது "த்ரிவிதம் ஈஸ்வரலக்ஷணம்" என்றபடிக்குள்ள ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபம்போலென்றபடி. (த்ரிப்ரகாரம்) மூன்றுவிதமாக (த்ரயதே) வர்ணங்கள் பலபல விதமாய் தரிக்கப்படுகின்றன. ஈதல்லாமலும், (ஸர்வேஷாம்) ஸர்வம்போன்ற வர்ணத்தினுடைய கீழ்க்காம்பில் (வர்த்தநம்) வர்த்தமென்ற சூடநத்தின் தன்மையானது (ச்ருதிபி:) ச்ருதிவாக்யால் ஸாதிக்கப்பட்டதும் (நவம்) புதிய தல்ல. ஆகையால் (தாதவ) அவர்களுடைய நெற்றியே (வர்த்த:) சூடநவர்த்தமாக (ஸ்யாத்) ஆகக்கூடும். இதனுற்கூறப்பட்ட கருத்தாவது: ஸர்வலோகங்களுக்கும் காரணமாயும் ஸர்வசக்தியாய் சக்திக்கு ஹேதுவாயும் ஸகலநாமரூபமான வர்ணமானது "ஹரே:பாதாக்ருதிமாத்மநோஹிதாய மத்யேச்சித்ரம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் யோதாரயதி ஸபக்தோ பவதி" என்ற ஸ்ரீவாஸுதேவோபநிஷத்தாலும் "யச்சோர்த்வபுண்ட்ர: பரமேசிதாரம் நாராயணம் ஸாங்க்யயோகாதிகம்யம்!" என்ற கடோபநிஷத்தாலும் ஊர்த்வப்ரகாரமாய் இடையில் வெளியுள்ளதாய் ஸ்ரீ ஹரிபாதம்போன்றதாய் நெற்றி முதலியவிடங்களில் த்வாதசாக்ஷரங்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் சாற்றிக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்பதும் முதலில் ச்ருதியால் விதிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் ஸ்ரீ ஹரிபாதாக்ருதியென்றபொழுது ஸ்ரீ ஹரி யாதுருபமுள்ளவர்? அவர் த்ரிவிக்ரமாதி பற்பல ரூபமுள்ளவராயிற்றேயென ஸம்சயிக்குங்கால் "த்ரிலக்ஷணநிலம்பத:" என்றபடி த்ரைவிக்ரமனைப்போலுள்ளதே அவருக்கு ஸ்வாபாவிகமான ரூபமெனத்தெளிய, அவ்வடிவமான கோயில் முதலிய திவ்யதேசங்களிலுள்ள திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அங்கீகரிக்க ப்ராப்தராயினோம். அப்பொழுது அத்திவ்யசரணாரவிந்தம் உபமானமாயேற்பட அது யாத்ருச வடிவத்தோடுகூடியதெனப்பரிசீலிக்க கீழ்வட்டமாகவும் பார்ச்வம் தீர்க்கமாகவும் நடுவில்விவரமாகவும் ஓர் சூகாரமதற்கு விதித்தது. ஆகயிவ்விதம் பரிசேஷவிஜயஸ்ரீ

தலெவெபோல் ஸாம்ப்ரதாயம் ப்ராமாணிகமாயிருக்கச்செய்தே, சிலரால் தமது நெற்றியில் கீழேயெழுத்துவரைந்து மேல் குறுக்காய் ஓர் ரேகையெழுதி அதன்மேல் இரண்டுமுனைகளுடன் ஸ்ரீவைஷ்ணவரேகையுள்பட ஆக மூன்று முனைகளையுடையதான வோர் த்ரிசூலத்தின்வடிவமாய் தரித்துக்கொள்ளப்படுகின்றது. அன்றியும் அவர்களாலேயே மார்பு, கைகள், வயிறுமுதலிய ஸர்வாவயவங்களில் வைஷ்ணவத்திய வைஷ்ணவ ஸூத்ரம்போல் கீழில் குறுக்காய் ஓர் கோடிழுத்து மேல் இரண்டுகோல்கள் வரைந்து வேறோர் விதமாய் தரித்துக் கொள்ளப்படுகின்றது. இதுநெற்றியில் தரித்துக்கொள்ளும் ஸூத்ராகாரம்போ லல்லாதது. இவ்விதமிரண்டு ப்ரகாரமாய் எழுதிக் கொள்வதும், ஹரிவாஹநாக்ருதியோடிசையாத தென்பது ஸூத்ரோக்த ந்யாயப்படிஸித்தம். அன்றியுமிப்புருஷர்களுடைய ஸாம்ப்ரம் போலல்லாது, இவர்களுடைய ஸ்த்ரீகளெல்லாம் நெற்றியில் மட்டும் சக்ரவம்சந்து போன்ற ஓர் குறியை எழுதிக்கொள்ளுகின்றனர். அது கீழ்வளைவாய்க்காண்கிறது. ஆனாலிப்பெண்கள் நுதலன்றிமற்றவுந்திகை கழுத்துகளில் பெரும்பாலும் குறியிடுவதேயில்லை. ஒரு ஸமயமிட்டாலும் சந்தனப்பொட்டு போலோர்குறியை யணிவார்கள். ஸாத்விகர்களணிந்துகொண்டிருக்கும் ஸூத்ரவடிவம் போல் தமது நெற்றியிலும் குறியிடும் வழக்கமில்லையே யென்றஸந்தோஷம் ஏதும் சிற்சிலஸ்த்ரீகளுக்கு ஜனிக்கின்றது. ஆனதுபற்றியே சிலஸ்த்ரீகள்சக்ரவம்சாக்ருதியாய் வரையும்பொழுது அடிபாகத்தில் சிறிதுமண்ணையதிகங்கூட்டி விளக்கியிடுகின்றனர். வைஷ்ணவஸ்த்ரீகளில் சிலர்மாத்திரம் பஹூவாகத்தமது மூக்கினடியில் கீழேயிழுத்துள்ள வோர்சுயஸாம்ப்ரம் மாத்திரத்தை தரித்துக்கொள்ளுகின்றனர். இது ஸூசநிசமான வைஷ்ணவாசாரவிசேஷ ஸமயத்தைப்பற்றியகுறி. செய்வது செய்யச்செய்தேயே அவையெல்லாம் ஒடுவில் சுபஸ்த்ரீயமாய்முடிக்கவேண்டியது இவர்கருத்தாதலால் “ஸ்த்ரீ ஸ்வாயா:” என்று கோஷித்ததையும் அழிக்கப்பார்த்த கலிவெ

ஷிதமாயிதாயிற்று. "கயொஜகுமதிகாரோ நாசெஹஜுவாமஸ்ய விபீயதெ" என்றபொழுது ஊஜகுமான ஸ்ரீவெகாணஷிவநமாத்தை ஷாவிக்குமவர்களுக்கு ஊஜஜுஷெவாதகமான விஜவிஷேஷம் யாயமென்றதாலேயே, கயொஷெவாதகமானவாமஸ்யம் நாகாஷிவிஸிஷவாதாஜாஷயொஷொகவாவக மென்பது கெகௌதிகநாயஸிஜம். ஆகையாலன்றோ இவ்வயஃ வாமஸ்யாராயிதா கஷிவாராஷனென்றதும், யாராணஂகஷிஷி யமென்றதும். கெகௌதிகநாயத்தால் ஷீகளுக்கிவ்விதம் கயொமதி ஷாவூமான பொழுது, கயஃவாமஸ்யசெஹஜெகொஜு வாமஸ்யமும் தஜெதவால் கயஃவமஸ்யமேயாகக் குறையில்லை யெனதீர்ந்தது. மேலும் அதை யரிகதும் வாராஷர்களுக்கும் மதி கயொமதிபே யென்பதும் ஸிஜித்தது. இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட யாக்திகளுக்கநாமாணமான வவநங்களுண்டோ, அல்லது "ஞுஷஂயஜெுாவஷெஸஷ வெஷஸாஷாவிஷொயிநா | யஷூகெணாநாவஸஂயஂத்த வஸஜெஂ வெஷநெதாஃ ॥" என்றபடி ஊராஹகஜுநாரோதுமோ வெனில்; "ஸஹெஉவாமஸ்யாராவெஷ யஜுயஜெஷிமிநுகாஃ । ராக்ஷஸாஃகஷிரோஸிதஜாயதெ ஷாஜ பொமிஷா ॥ கஉளதாரோநாஷாஃகெவிகஸஹெஉவாமஸ்யாரா ஹாவி । ஸாஜாதீநிவிஷஂவதி நநீஸீக்ஷஸ்ாஸூவாஷிவக ॥ என்று ஸ்ரீதாவவஂஹணரோநஸ ஹாஷவாராணமும் "ஷஸாநஂ வாஜவவஸதிஂ ஸஹெஉவஂமஸ்யாரஂ நாஷ । ஸவஂ ரௌதவாரிஷாஷி உராதஃவரிவஜயெக ॥ ஸஉஷவாமஸ்யாரஂ கிதஂஷாஷஂ வஸயஊாயவஸவதயெத ॥ ராஊாயாயயாரஂ ததஹா ஷஸாநஂ மாஷவெஷாவீக ॥" என்று ஷதராவான மாஷவரோஹஷியும், "ஸஉஷவாமஸ்யாராஜதஂ நிரீக்ஷஷவியொநாஃ । தஸஷஹெஉாதாஃ ஸ்ரீஸஉதிஸாதாதவொஷவீக ॥ என்று ரோஹஷிஸாதாதவருமை, ஸஹெஉாகாரஞாயொரதஃ வாமஸ்யஂ யதூஷாடிகெ ஸாளாவெரோஹாவொஷெவவெஸஷா வஜுதாராகஷ ॥" என்றும் ரோஹஷியே மற்றொருரிடத்திலும், "ஸஹெஉவாமஸ்யஂஷிஜஃகா யஜாக ஷீஷயாவிக்ஷாவந । தஷாகாரெணஸவெஷணவஜவெதயரகி

ஜடவே:॥ ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்ரிஶூலாகாரம் குர்யா க்ருதி। தந்த்ரநிஷேதந்யாயம் ஸ்ம்ருதிந்யாயம் வெளியகோவி॥" என்று ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யதேசிகரவிஜயவசனங்களும், "யாநிவசநாநி ஞானதத்வ ஊர்த்வபுண்ட்ரவிஷயாணீ த்ரீணி ச ஸ்ம்ருதிஷு, தாநி ந தத்வாநி, ஶ்ருதிதா ஶூலாகாராஜஊர்த்வபுண்ட்ரவிஷயாணீ தீர்தவ்யாநி" என்றுவசிகரவிஜயகர்த்தாவான ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யரும் அருளிச்செய்த வசனங்களெல்லாம் நாம் கூறிய ஶூலாகாரத்தை நிஷேதிப்பதில் ஜாமாந்தரங்களாயின.

அல்லாமலும்; "ஊர்த்வபுண்ட்ராக்ருதி:ஸ்த்ரீணாம்"என்று ஸ்த்ரீகளுக்குள்ள வசனமும் ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணத்தை நிஷேதிக்கின்றது. இனிஶூலபுண்ட்ராகாரந்தான் ஶாஸ்த்ரீயமோ வெனில்; அதுவுமிவ்விதஊர்த்வபுண்ட்ரவிஷயத்தில் அநுபவமே. அதெங்ஙனேயெனில்; "ஶூலபுண்ட்ராகாரதீக்ஷாணாம் வஸாஸம்ஹரித்ரா ஊர்த்வபுண்ட்ரக:। ஸயா தீர்த்தகாருவொராது யோயாரய தீர்த்தநா ஷ:॥" இவ்விதம் ஊர்த்வபுண்ட்ரவிஷயத்தில் ஶூலாகாரமும் ஶூலபுண்ட்ராகாரமும், வ்ருஷஜஸ்த்ரீகளிடும் யோநாகாரமும், அஶாஸ்த்ரீயமாய் முடிந்தவுடன், சிலர் நெற்றியிலிடும் ஹரிபாதத்திற்கு நாஸாஶ்ரயத்தில் எழுதும் யோனிவடிவமான விஹத்தைப்பீடமாகக்கூறவந்தனர். அதுவும் ஸமீசீநமல்ல. ஏனெனில்; ஸ்ரீஹரிபாதத்திற்கு முழுமையுமோர் பீடமளிப்பது வ்யாக்யமாகையால் குதித்ருதாஸனத்திலிருக்க மற்றது மேற்றாக்கிநிற்பது அஸம்ஹாவிதமாதலால் இதுவும் ஸமீசீநமல்ல. கோயில்களிலும் ஸ்ரீஶடாரியென்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவபாதங்கள் அஷ்டாக்ஷரபீடம் அமர்ந்தே ப்ரகாசிக்கின்றன. விக்ரஹத்திலிவ்விதம் குதிகள்மாத்திரம் ஸம்பந்திக்குமெனில்; ஸர்வத்திற்கும் ஸம்பந்தம் ஸாக்ஷராய் எழுதவரும்பொழுது ஶரணகமலமிங்கு அநாவஶ்யகமாகையாலிவர்களது விக்ரஹத்துக்குச்சூலக்ஷணமும் பீடமாகாது. ஆனதாலேயே ஸ்ரீஹரிபாதத்திற்கு இவரது நெற்றியே பீடமாகக்கடவதென்று ஶ்ரீவைஷ

கும். ஆகயிவ்வளவால் யோனிவடிவத்தின்பேரில் அரிகால் போல் நிறுத்தப்பட்டயிரண்டு ஸூர்ணாகாரத்தையுடைய ஶிவலிங்கமும், த்ரிசூலத்தின் காம்பாகிய ஶூலதண்டத்திற்குக்கல்பித்த பீடஸ்தாநமும் ஶாஸ்த்ரவிரோதமாய் ஸதாசாரவிரோதமாய் தீர்ந்ததெனக்கூறப்பட்டன. (௧௩)

மேலும்; ஸ்ரீஹரிவாயுஸ்துதியில் பாதத்வயாக்ருதியோ, சக்ராக்ருதியோவென ஶங்கித்து "பத்மாஹ" மென்ற ஶ்லோகத்தால் தத்வத்தை நிர்ணயிக்கின்றார்:—

> பத்மாஹம் தண்டதுல்யம் பணிபணவிலஸல்லக்ஷ்ம ஶங்க
> ரூபம், கூர்மாகாரம் ச வேதஸ்ம்ருதிவிஹிதபதந்யாஸலக்ஷ்ம
> பக்ஷா நசோக்தஃ । தத்த்வஜ்ஞஸ்ய சக்ராங்கவிதிவி
> ஹிதாந்யந்யதாநீதி நாஸா, ஜைஶே ப்ரேக்ஷ்யாந்தயோ
> ஜோ நதா விதிவிஹிதஶ்சக்ரஶங்காக்ருதிஶ்ச ॥ ௧௪ ॥

(பத்மாஹம்) தாமரைபோலும், (தண்டதுல்யம்) தண்டத்திற்கு நிகராகவும், (பணிபணவிலஸல்லக்ஷ்ம) ஸர்ப்பத்தின் படத்தில் விளங்கும் அடையாளம்போலும், (ஶங்கரூபம்) சங்குபோலும், (கூர்மாகாரம்) ஆமை வடிவம்போலும், (ச) என்று, (விதிவிஹிதபதந்யாஸ:) ஶாஸ்த்ரங்களிற்கூறப்பட்ட பாதந்யாஸங்களால், (லக்ஷ்மபக்ஷ:) ஒவ்வொன்றிலுமிரட்டையிரட்டையென்ற பக்ஷமானது, (நோக்தஃ) கூறப்படவுமில்லை, என்றயிதனால் "ஶ்ரியா ஸோக்ஷ்ணாகாரோ பாதத்வயாகாரோ ... । பத்மஸ்ய ... ஶங்கசக்ராக்ருதி ரேவ ஶங்காகாரயோர்வா ।" என்று ஸ்ரீபாரமேஶ்வரஸம்ஹிதையும் "ஶங்காகாரயோர்வாஸ்யாத்பாதாக்ருதிர்வா । தீவாகாரம் ததஶ்சாபி தண்டாகாரயோர்வா ॥ கூர்மாகாரயோர்வாஸ்யாத்பாதாக்ருதிர்வா ।" என்று ப்ரஹ்மாண்டஸம்ஹிதையும், மற்ற பத்ம நீலோத்பல ஶ்ரீவத்ஸ கூர்ம ஶங்க தீப தண்டாகாரங்களோடு ஸ்ரீஹரிபாதத்தையுமோர் உபமாநமாய்க்காண்பித்தபொழுது, பத்மபாதாகாரம் நீலோத்பலபாதாகாரம் ஶ்ரீவத்ஸபாத

கடிஸூத்ரத்வய தீபத்வய தண்டத்வயாகாரங்களென எப்படி இங்கு சப்தார்த்தம் சொல்லப்படுவது ஸுஸம்பாவிதமோ, அப்படியே ஸ்ரீஹரி பாதத்வயாகாரமெனப் பொருளாக்குவதும் ஸுஸம்பாவிதம். அன்றியும் "பத்ராகாரம் திர்யக்ச்சித்ரம்" என்று ஸூசனதீர்த்தீயர் மார்பிலிடுவதுபோல் குண்டாகயிடுவதும், அல்லது இவர்போல் குறுக்காகயிடுவதும் இடைவிடாமலிடுவதும் சாஸ்த்ரநிஷித்தமாகையாலும் "ஸச்சித்ரம்" என்று சாஸ்த்ரம் விதிப்பதாலும் பாதத்வயத்தைத் தன்னெற்றியிலிடப்போகிறவன் ஓர் பாதத்தோடு மற்றோர் பாதத்தைச் சேர்த்திடமாட்டானாகையாலும் ஸம்ப்ரதாயங்களும் பாஷ்யங்களும் சேர்ந்தபொழுதுங்கூட வித்ரகரணத்தில் ஸச்சித்ரம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகையாலும் பாதத்வயாகார பக்ஷத்தில் "ஸச்சித்ரம்" என்ற பதம் வ்யர்த்தமாயிருப்பது ஸ்பஷ்டமாம். ஆனதுபற்றியே ஏகபாதபக்ஷத்தையே நினைத்து ஸச்சித்ரமென்று விதித்தது ஸமஞ்ஜஸமாயிற்று. அன்றியுமிதன் ஆகாரநிரூபணத்தைப்பற்றி "ஹரிபாதஸ்ய சித்ரம் காகோதரசிரஸ்ஸ்திதம் । ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ப்ரகுர்வீத தத்ரைவ ஸ்தாபயேத்ஹரிம் ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ரஸ்ய மத்யஸ்து ஹரிபாதாக்ருதிம் ந்யஸேத் । ஸர்பஸ்ய பணாயாஸ்து ரேகாத்வயவ்யவஸ்திதா ॥ தத்ஸமானாக்ருதிம் ரேகாம் தாரயேதூர்த்வபுண்ட்ரகம் ।" என்று ஸத்ஸம்ப்ரதாயதீபிகாஹ்ருத சாண்டில்யஸம்ஹிதா வசனங்களும் மற்றுள்ள ஸ்ம்ருதிவசனங்களும் காகோதரமென்றும், ஸர்ப்பமென்றும், பணமென்றும் கூறப்பட்ட பாம்பின் படத்தில் விளங்கும் ரேகைபோல் லலாடாதி த்வாதசஸ்தானங்களிலும் ஊர்த்வாகாரமாயும் கீழ்வட்டமாயும் சாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்று கூறியதாகையால், ஒரு பாம்பின்படத்திலாவது இரண்டுபாதங்களுடைய நான்கு ரேகைகள் எவராலும் காணப்படாமைபற்றி தத்ர காணப்படும் பணிபணத்தில் விளங்கும் சிஹ்னத்தைப்போலவே ஒரேபாதாக்ருதியாய் சாஸ்த்ரவஸ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்பது இவைகளின் தாத்பர்யம்.

இவ்வர்த்தம் நடாதூர் அம்மாள் செய்தருளிய ப்ரபந்ந பரிஜாதமென்ற க்ரந்தத்திலும், "சாஸ்த்ரீயா ப்ராசாராஸ்ஸர்வே ஸம்ப்ரதாயாந் யதேரிதாந்" என்று காணப்படுகின்றது. ஆனதாலிவ்வர்த்தங்களையு பேக்ஷித்துத் தம்தம்மனம்போனவழி தமதுமீது பூசிக்கொள்ளப்படும் குறிகளெல்லாம் ஸ்வாபிமதங்களென வ்யக்திவிசேஷங்களால் நினைக்கப்பட்டாலும் சாஸ்த்ரஸம்மதமல்லாத கேவலஸ்வாபிமதமானதெல்லாம் "அசாஸ்த்ரவிஹிதம் கர்ம" இத்யாதி ப்ரமாணத்தால் ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களால் த்யாஜ்யங்களேயாகும். மேலும், "ஸர்வே வைதிகஸாமாந்யாத் ஸர்வஸம்ப்ரதாயேஷு" என்றதால் இவ்வூர்த்வபுண்ட்ரமும் வேதோக்தமன்றிக்கே யஜ்ஞோபவீத சிகாதிகளைப்போல் சாஸ்த்ரஸம்மதமாகவே வேணுமென்பதும் விசதமே.

ஆகயிவ்வளவால் பாதுகாகாரங்களையும், சங்குசக்ர திருமண்காப்புகளையும், கேவலமானவூர்த்வபுண்ட்ரா காரங்களையும் ப்ரமாணவசநங்களாலும் ஸம்ப்ரதாயங்களாலும் சாஸ்த்ரஸம்மதங்களென நிரஸ்தங்களாயின. அன்றியும் யாதொரு நவீந கல்பனையன்றிக்கே கேவலம் ஸூத்ரங்களையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான நமது பூர்வாசார்யர்களெல்லாமிதுவரையிலும் பாதகாகாரமாகவே யிட்டுவருகின்றனர். இதுவுமன்றி திருவாராதனஸம்பந்தமன்றிக்கே ஸாமாந்ய வைஷ்ணவர்களாயிருக்கும் ஸ்ரீவைகானஸவைஷ்ணவர்களும் பாதகாகாரவிசேஷத்தையே அநுஷ்டித்துவருகின்றனர். இதரதேசங்களிலுள்ள வைஷ்ணவாகமஸ்தர்களும் மணிகண்டாக்ருதிமும் போலவேயணிந்து வருகின்றனர். கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோவிலென்ற ப்ரதாநமான மூன்று திவ்யதேசங்களிலுள்ள எம்பெருமான்களைத் திருவாராதனம் செய்துகொண்டுவரும் ஸநாதநர்களான ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரிகர்களும் ஸ்ரீவைகானஸரு மிதுவரையில் மணிகண்டஸ்ரீசூர்ணமே போலவே தாதஸ்ரீக்ஷேத்ரங்களிலும் தம் தம் ஸ்திதித்த குலாசாரம்போல

வே சாற்றிக்கொண்டு திருவாராதனம் செய்தருளக்காண்கின்றோம். அங்கங்குள்ள ப்ரதிமாதிகள் ஸம்ரக்ஷிக்காதல் பற்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தங்களுடைய இஷ்டம்போல் ஸம்ப்ரதாயங்களைமாற்றிக்கொண்டு வருகின்றனர். அந்த நியமநம் வைதிகப்ரவிஶிஷ்டமான ஆசார்யர்களிடம்மட்டிலின்னமும் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகவேயிருக்கின்றது. சிற்சில திவ்யதேஶங்களிலுள்ள ஆசார்யர்களில் சிலர்மாத்திரம் அபசாரங்களுக்கஞ்சி ஸம்ஹிதாப்ரமாணப்ரகாரமிதுவரையிற்றும் செய்துவந்த ஸத்ஸம்ப்ரதாய அநுஷ்டாநத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவ நிர்ணயத்தால் ஸக்ருத்காரமாக்கமனம்வாராது, ஸ்வாரஸ்யபாரம்பர்யத்தைக்காட்டினும் அதன் த்ராமமே ப்ராப்தமென்று, ஶாஸ்த்ரங்களுக்கநுகூலமானாலும் அவ்வநுஷ்டானத்தையடியோடு உபேக்ஷித்துவிட்டார்கள். சிலர் வைஷ்ணவப்ரகாரம் ஸ்வக்ருஹ ப்ரமாணத்தை யனுஷ்டித்தும் வருகின்றனர். இப்படி ஆசார்யாதிகள் ப்ராஹ்மணாசாரத்தை முன்காலத்தில் நிர்ணயநம்செய்துஸம்ஸ்கரித்ததுபோல், இப்பொழுது இவ்வாசார்யர்களை க்ரியாங்கமான வநுநாதிவிஷயங்களில் [illegible]த்தால் நிர்ணயநம்செய்வது ஸத்ஸம்ப்ரதாயங்களாலும் ப்ரத்யக்ஷமாய் த்ருஷ்டமாகையால், இதுபோலவே தான் ஸ்வாரஸ்யமாயும் நவீநமாயுமுள்ள ஒவ்வொரு ஆசாரங்களைச்சிற்சில திவ்யதேஶங்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தம்மதாபிவ்ருத்தியைப்பற்றி வெகுகாலந்தொடங்கி நிர்ணயித்தே ஸாதித்துக்கொண்டு வந்திருப்பரென்பதும் திண்ணம். இவைகளன்றிக்கே ஸாஹநாதிகளைப்புதிப்பிப்பதும், ஸாம்ப்ரதாயபுண்ட்ரத்தைமாற்றி ஸ்ரீபுண்ட்ரத்தைவிளக்கிக்காட்டவே யென்பதும் ஸம்ப்ரதாயத்ருஷ்டம். இன்னமும்கூட சில க்ஷேத்ரங்களில் உள்வளைவும் வெளிவளைவுமுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களும், [illegible]ஸம்போல் [illegible]த்தில் தடிப்புள்ள புண்ட்ரங்களுமே கோயில்களிலிப்பொழுதும் காணப்படுகின்றன. [illegible] புண்ட்ரத்திற்கு வெளிவளைவு [illegible]மானாலும், உள்வளையென்பது [illegible]யாம். ஆகையால் ப்ரதிபக்ஷிகள்

ஸாது புண்ட்ரத்தைக்காட்டிலும் ஸ்வயம்பார்த்து வெளிப்பக்கத்திலுள்ள அடிமூலைகளில் மட்டில் கிஞ்சித் மாற்றியுமிருக்கக் கூடுமாகின்றது. இல்லையாகில் உள்ளவைவாவது ஶாஸ்த்ரஸம்மதாகாரமாவது ஸாக்ஷாத் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்திற்கு விரோதமேயாகும். திருவண்பரிசாரம், திருவட்டாறு, திருவனந்தபுரம், திருவல்லவாழ், திருவாரன்விளை முதலிய ப்ராசீநதிவ்யதேசங்களிலுள்ள ஆராதநாதிபிம்பங்களினுடைய நெற்றியிலும் மற்றவிடங்களிலும் உயர்ந்தெடுத்துக்காணும் ஸாது புண்ட்ரங்களே ஸர்வத்ரமாய்க் காணப்படுகின்றன. மேலுமிவர் நவீநாசாரத்தை ஒவ்வோரிடங்களிலும் பலாத்காரமாய் ஏற்றுவிக்கின்றன ரென்பதற்கு, ஹரிபுரமாடத்தில் கேவலமோர் நவீநஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தநத்திற்காகவே கிஞ்சித்காலம் முந்தி பஞ்சஸம்ஸ்காரபர்யந்தம் கோயிலெம்பெருமானுக்குத் திருவாராதனமேயில்லாமலும் கவாடம் திறக்காமலும் போனவோர் காரணமே ப்ரமாணமான ஆதாரம். இவ்வளவுதூரம் ஆசார்யர்களான இச்சைலூஷவேஷவர் ரஹஸ்யமிப்படியிருக்கச் சில ப்ரபந்நர் தமது மதம் ஸர்வஸம்மதமும், அநாதிஸித்தமும் போலும் ஸ்ரீதேசிகரது திருவடி ஸம்பந்தமுள்ளவர் ஸம்ப்ரதாயம் நவீநம்போலும் ஸ்தாபித்து விசேஷிக்கின்றனர். இது 'தோஷஜ்ஞ நஸ்ஸஜ்ஜநம் சேஷிவர்த்தேதத்தத்வலக்ஷணம்" என்றகணக்காம. இவைகளல்லாது மேலுமாஶ்சர்யகரமான ப்ரதிவக்திகளின் காரியாத்ததியொன்றுண்டு. அதாவது:—தென்கலை நாமாகாரஸம்ப்ரமே யோநாகாரமென்பது, இவ்விஷயம் யோநிதர்சநம் செய்தவராவது நம் ப்ரதிவக்திக்கெடுத்துரைத்துத் தோற்றக்கடவர். யோனியில் பார்ச்வங்களில் வரும் ரேகைகளிரண்டும் ரேகாத்ரயமாய்க் கீழிற்போய் எங்கேசேருகின்றதோ, எப்படி யோஜிக்கின்றதோ தெறியவில்லை. ஸ்வபத்நியின் யோனியையும் பாராத இப்ப்ரதிவக்திகளினியாவது ஸம்ப்ரதர்சித்து புண்ட்ரநிஷ்கர்ஷம் செய்துகொள்ளக்கடவர். ப்ராஸ்த்ரீஷ்ட்யா யோநியானது த்ரிகோணாகாரமென்பது ஸர்வஸம்மதம். இது ப்ரத்ய

ஸாஸ்த்ரத்திலும் ப்ரஸித்தம், ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணமுமாம். இவ்விதமுள்ள த்ரிகோணம் மூக்கினடியில் தரித்துக்கொள்வது ப்ரதிவக்ஷிக்கே நித்ய ஸித்தமாயிருக்க வாதவாதிகள் போல் வளைவாய்ச்சாற்றிக்கொள்ளப்படும் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்திற்கு யோநிக்குவரிக்கும் ஸம்ப்ரதாய ஸித்தமே. இப்ப்ரகாரம் ஹரிவாதமென்றதால் ஸ்ரீஹரிவாதமேயல்ல; பத்தாங்காதிகளைப்போல் ஓர் உபாயாந்தரமென்பது இப்ப்ரஸங்கத்தால் ஸித்தாயிற்றும்.

இனி ஸம்ப்ரதாயமுணர்த்திகளைக்கொண்டும் ஸம்ப்ரதாயபக்ஷத்தை நிரூபிக்கின்றார். (தஹக) பூர்வோக்தாஹர்த ஸாஸ்த்ர ப்ரமாணம் போலவே (ஊர்த்வஸ்ய) புண்ட்ரத்தின் நீளத்திற்கும் (சதுரங்குலாநி) நான்கங்குலங்கள் (இதி) என்று (விதிவிஹிதாநி) ஸாஸ்த்ரவிதியால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது "லலாடே சதுரங்குலம்" என்று நெற்றியில் அவரவர்கையால் நான்கங்குலநீளமுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ரமானது தரித்துக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று ப்ரமாணத்தால் நீளம் கணக்கிடப்பட்டபின்பும், ஐந்தங்குலம் ஆரங்குலம் வரையில் நீளமாய் தரிப்பதற்குக்காரணமில்லாததால் (நாஸாக்ரே) ஊர்த்வபுண்ட்ர தாரணத்திற்கு ஸாஸ்த்ரம் விதித்த லலாடத்தைவிட்டு அவிஹிதமான மூக்காகுமிடத்தில் (ம்ருத்ஸ்நாலேப:) மண்ணின் பூச்சானது (விதிவிஹிதோ ந து) ஸாஸ்த்ரவிதியால் நியமிக்கப்படாததே. இவ்விஷயம் 'அவிகல்ப நாஸாக்ர திலகலேபநம்' என்று ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் பரிஹஸிக்கப்பட்டது. இவ்விதமே (பாதபாதவாக்ருதிஸ்து) பாதவடிவமும், மூரம்போன்றவடிவமும் ஸாஸ்த்ரவிதியால் நியமிக்கப்படாததேயாம். அதாவது; நெற்றியைவிட்டு மூக்கிற் பூசும் பூச்சானது ஸம்ப்ரமாணத்திற் கதிகப்படுவதாலும், லலாடதாரணமாதலாலும், நாஸாலேபக்ஷேபத்வாக்ரு ஸாஸ்த்ர நிஷித்த ஸம்ப்ரதாயாகாரமாவதாலும், தியக்காயெழுதி வாஸ்துக்களில் அரிகால்வைக்கும்பொழுது பாதவாக்ருதியாவதாலும், மேலு மதிலேயே "நயாயம் தியுமஹ" மென்றும், "தீயாவிநயாயம்

ஸ்யாத்திர்யக்புண்ட்ரம் க்ஷாவந” என்றும் ஶாஸ்த்ரம் நிஷேதித்ததி ர்யக்புண்ட்ரமும் ஸம்ஹரிப்பதாலும் ப்ரதிபக்ஷியுக்த புண்ட்ரம் ஸர்வதா அஶாஸ்த்ரீயமும் ஹாஸ்யாஸ்பதமும் பாஷண்டாசாராநுஷக்த முமாயிற்று. பாஷண்டாகாரமும் அஶாஸ்த்ரீயமென்பதை முன்பே கூறினோம். பாஷண்ட்யாகாரமுமஸம்மதமெனக்கூறப்பட்டது. அவ் வோ வசநங்களையெல்லா மிங்கேயுமொருதரம் படித்துக்கொள் வது. மேலும்; ஸர்வோபநிஷத்வாக்யத்தில் உபயவாதங் களிலும் விவாதமும் பரித்தபின் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தில் வா த்யத்திற்கும் ஸம்ஶயா த்யஸம்ஹரித்தமென்று ஶாஸ்த்ரங்களில நேஷிக்கவ்ருத்தமாம்பொழுது ஶாஸ்த்ரீயவ்ருத்தம் அதித்ருட மாவதால், ப்ரதிபக்ஷிகளிற்சிலர் தவஸ்ஸால் அநயீதப்ரஸக்தி ஸந்த்ருத்யாதிகளை ப்ரத்யக்ஷீகரிக்க உபேக்ஷிக்கப் பார்ப்பார். பிறகது விதத்தெயில் பரிஹாஸத்திற்கு விஷயமாகும். ஆகை யால் ப்ரதிபக்ஷிகள் விவாதயாரணவஶே விவாதவாதிகளை யும் ஸம்பயப்படுத்தப்பார்ப்பது வ்யர்த்தம். வீவேதிகவசநா திகளோ ஶாஸ்த்ரவோதிதமல்லாதது. அஶாஸ்த்ரீயமான வாவாரமோ ஸூஸாரமென ஸ்ரீகீதாசார்யனும், ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும் அருளி ச்செய்தார்கள். ஸஅவாதவக்ஷத்திலோ ஊர்த்வ விஶேஷம் ஶா ஸ்த்ரஸஜ்ஜம். அதைப்பற்றி ஊர்த்வஸ்தாநத்தில் வட்டமாய்ச் சேர் ந்து யோஜித்திருப்பதும் ஶாஸ்த்ரஸஜ்ஜம். மற்ற விவாதயாரக ர்களுக்கு யோஜிப்பு, ஶாஸ்த்ரீயவ்ருத்தாபாவத்தால் விவா திகளையும் யோஜிப்பிக்கவிரகில்லை. அன்றியும் வட்டமாய் யோஜிப்பித்தால் அவநவபக்ஷிகளாகவும் நேராய் யோஜிப்பித் தால் திர்யக்பக்ஷிகளாகவும், அயோஹமத்திலிழுத்தால் பாஷ ண்டப்ரவக்ஷிகளாகவு மாவார்கள். ஆனதுபற்றி யோஜிப்பி க்காமல் இரண்டரிகால்கள் நிறுத்தியதுபோல் மாத்திரமிடுவது நன்று. இங்ஙனமிரண்டுவாதங்களும் வேறுவேறு யிடும்பொ ழுது ‘ஊர்த்வவிசேஷ’மென்ற வ்ருத்தம் அநர்த்தயோகமாவதால் ஒவ்வொருவாதத்திலும் விசேஷம் ஸம்பாவிதமாகவேண்டிவ ரும். அப்பொழுது ஒரேவாடத்தில் ஸ்வாஸ்தீநபாஷண்டவிசே

ம் ப்ரஸம்ஶிக்கும். ஆனதால் சிலர் உள்வளைவுமாத்திரமாகவ் ரிக்கப்பார்ப்பார். அப்பொழுதும் வீரயாக்தமான வனகவாதா காரஸாம்யமே பாஸிக்கும். ஆனதுபற்றி ப்ரதிவாதிகளுக்கு இரண்டு ஸூர்ணாகாரமல்லாதே ஹரிவாதாகாரம் ஸம்பவி யாது. ஸ்ரீராமபத்ரன் திருக்கையாலடிபட்ட மாரீசன் பயஸம்ப் ரமத்தால் ராமஶப்த ஸ்ம்ருதிரோஷாதிஶப்தங்களைக் கேட்டஞ்சின துபோல் சில ப்ரதிவாதிகள் வட்டமான தம்பிமாகத்திலும் ஸூர்யங்களிலுள்ள பிந்துங்களிலும், கலஶகூடத்திலுங்கூட ஸதீ ப்ரீதிசெப்பட்டு வட்டத்தைவிட்டு திர்யக்கே ஸ்ராவ்யமென சூத் த்தையழித்து ஸாதுவிப்ரரைப் போல் ஸமஸ்யாரணம் செய்துவருகின்றனர். ஊர்த்வபாகத்தைமூடி ஸ்ருஶ்ராவ வளர்க் கின்றனர். ஆகையிவர்கள் கருத்து, திர்யக்காகிலும் ஸாமா ன்யசக்திகளாகக்கூடாதென்ற ஸம்ப்ரதாயமே யெனவாயிற்று. (௧௪)

இவ்விதம் ப்ரமாணித்தபின் சிலர் "நாஸிகாதிமூலாரப்ய ஸமாரப்ய லலாடாந்தம் ப்ரகல்பயேத்" நாஸிகாதிமூலாரப்யாத்ய கேஶா ந்தம் ப்ரகல்பயேத்" இத்யாதிவசனங்களால் நாஸிகாதிமூலந்தொட ங்கி என்றிருப்பதால் "மூலாதேவ தாரம்பாய:" என்ற நீதிப்ரகாரம் மன்றிக்கே நாஸிகாதிமூலமாரம்பித்து தரித்துக்கொள்ளவே ண்டுமென்றார். அப்பொழுது நாஸிகாதிமூலமாவது யாது? என ப்பரிசீலிக்குங்காலையில் அடிநுனியே சிலருக்குமாறித்தோன்று அவ்விஷயத்தை நாஸாக்ரமூலேத்யாதியால் ப்ரமாணிக்கின்றார்.

நாஸாக்ரமூல நவதூர்வாங்குர த்ருஷ்டிதேஜஸ
ரக்தம் நதீமூலஞ் ஸம்ஹிதலாபயுக்ஸம்பாதே꞉ ।
பஶ்யாம்யஹ ஸ்வரூபாஸ்பத த்ருஶ் ஶ்ரீமூலஸாந்த
தேஜஸ தேஜஸவிஷய வ்யவஹாரஹஸ்தஷ꞉ ॥ ॥ ௧௫ ॥

நாஸாக்ரமூலேத்யாதி ॥ (நாஸாக்ரமூல) நாசியின் நுனியிற் சம்பந்தித்த (நவதூர்வாங்குரம்) புதியபுல்லாக்குருத்து (இதி) என்று (ஈக்ஷிதேஜஸ꞉) ஸ்ரீக்ருஷ்ணாஜாதிரூபஸாஹித்ய ஸ்வபூர்ணாதிக்ருத்

துகளால் (உக்தம்) "நாஸாக்ரே நவலிங்கம்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றிக்கே (ப்ரதேசம்) நாசியின் ப்ரதேசத்திலென்று (வம்ஶிகஸாவர்ணாபிரே:) வேறெந்தவம்ஶிகாதர்மர்களாலும் (ந) கூறப்படவில்லை. இதனால் நாஸிகாப்ரதேசமென்பது அதையொட்டிபுருவத்திற்கிடையிற் கீழிலுள்ளவிடமென்றும், நாஸிகாக்ரமென்பது ஶ்வாஸப்ரஶ்வாஸங்களுடைய ஸஞ்சாரத்வாரம்மாகும் த்வாரங்களுடைய நுணியென்றும் ஸித்தித்தது. இப்பக்ஷத்திற்கு ஸநந்தநர்ஷ்டாந்தமும்காட்டுகின்றார். (ஸம்வ்ருதஹஸ்தபாதஹாக்ர ப்ரதேஶாக்ரஸேஷு) கால்களின் நுணிபாகம், கைகளினின் நுணிபாகம், கால்களின் அடிபாகம், கைகளின் அடிஹாக்ரமிவைகளுடையதேசத்தையும் அன்நாசிபோலவே (வஸ்த்ரு) ஸம்வ்ருதமுள்ளவர் தீவக்ஷியான நீ கண்ணுல்பார் (வஷ:) இந்த (வ்யவஹார:) வார்த்தையின் வழக்கமானது (தேஹவிஷய:) சரீரத்தைப்பற்றியது. இதனால் கால்களும் கைகளும் கீழாகவந்திருக்கச்செய்தேயும்அவைகளின் உத்தீர்ணவ்ருதேஶ ஸமீபவ்ருதேஶங்களுமாயிருக்கப் பாதப்ரதேசம் மேலும், பாதாக்ரம் கீழுமாக எவ்விதம் உலகவ்யவஹாரமும் அதையொட்டிய காவ்யாதிகளும் ஶாஸ்த்ரங்களு ப்ரதிஷ்டிக்கின்றனவோ, அப்படியேதான் பாஹூப்ரதேசஹஸ்தாக்ர, நாஸாப்ரதேசநாஸாக்ரங்களென்பதிற்றெளிந்து கொள்வது. ஆகயிதனால் வம்ஶவர்ணவக்ஷிகள் நாஸிகையின் நுணியிலிருந்தாவது நாஸிகையின் மத்யத்திலிருந்தாவது நாஸிகையின் திரஹாக்ரஹாக்ரத்திலிருந்தாவது எவ்விதத்திலும் நாஸிகையில் மண்பூசப் ப்ரமாணமில்லாதவராயினர். ஆனதால் "ஊர்த்வபுண்ட்ரம்" மென்றதைவற்புறுத்தவே "ஶ்ரீகும்" மென்றது மேற்பட்டதாயிற்று. நாஸிகாப்ரதேசாரப்ய" என்றதற்குமிதே கருத்து. அன்றியும் நாஸாக்ரமாவது நாஸாப்ரதேசமென்று ஸம்மத்தால் ஸாதித்தாலும் ஸ்வர்ணநாஸாரப்யஸ்வேஸ்யொதிவம்ஶ்யாரணத்திற்கும் விரகில்லை ஶ்ரீநந்தீஸ்வரியிலும், வக்ஷமிரண்டாணுலும் உத்தரகண்ணாடகர் ப்ரதேஶத்திலின்றும், தக்ஷிணகண்ணாடகர்நாஸிகாக்ர

ஸ்ரோத்ரத்தினின்றுமாகத்தரித்துக்கொள்வதுடன் நாஸாக்ரத்திலிருந்து நடுவில் ப்ரஹ்மமாக்கிவருகின்றனர். அது விரலகலமுள்ளதே யாகையால் ஸர்வாதி ப்ராப்திக்கு அவகாசமில்லை. அம்ஸர்வாதம் நம்மாத்திரம் லலாடத்தில் நான்கு, நாஸிகையில் மூன்று ஆக ஏழங்குலமாகும். இதற்கும் ப்ரமாணம் அப்ரஸித்தமே. ஊர்த்வபுண்ட்ரமோ, லலாடத்தில் மாத்திரம் தரித்துக்கொள்வதால் ஸாஸ்த்ர விரோதம் ப்ரஸித்தமே அவர்களிடம் காண்கின்றது. மேலுமிவ்விஷயத்தில் சிலர் பாத ஆயமாகும்பொழுது நாஸாக்ரத்திலுள்ளது பத்மாகாரமென்பார்கள். அது இவர்களுடைய ஸ்வாபிமானமான கல்பனையே யொழிய ஸாஸ்த்ரப்ரமாணங்களால் இவ்வூர்த்வபுண்ட்ரவிஷயத்தில் நியமித்ததல்ல. பாதஆயாக்ருதியோ அஸாஸ்த்ரீயமென்றபொழுது "பத்மம் ஹித்வா" என்றிவர்கூறுவது அவகாஸம். சிலவசநம் த்ருஷ்டமானாலும் அவை பாஞ்சராத்ரங்களாதலால் ப்ரமாணிகமாகாது. அதுபாக்ஷிகமென்றாலோ "தேவதாஸ்ய த்வஷ்டாநிஸாவிந்யஸேத் பஞ்சகே" என்ற ஸாத்தவசநத்தால் ஸம்ப்ரதாயமாய்முடிகின்றதாவும் த்வஷ்டமாகையால் அத்ருஷ்டம் நிஷித்தமாயிற்று. ஏனெனில்; 'பஞ்சநீபத்தில் ப்ரயாநம் தேவதாந்தர ஸம்பந்தம்'' மென்பதால். இது தேவதாந்தரமான காத்யாயனீசாக்த ஸம்ப்ரதாயத்தைவஹிப்பது பற்றிவாரணோக்திகளால் த்யாஜ்யமாகவேண்டும். ஸூஸ்த்ரகாரருஷியொருவர் "விஷ்ணோர்விருத்திகர்மணாத் பாதத்ராணஸ்ய ஆயாக்ருதிம்" என்று ஓர் க்ருதிவாக்யத்தை அநுசித வேதங்களை ப்ரத்யக்ஷீகரித்த யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளைப்போல் தன்னைநினைத்து ஸ்ரீஸாத்வதசாரியிலுண்டான ஓர் சிறிய தொகுப்பில் இதைக்காத்யாயநோபநிஷத்தென்று கூற, அந்தஸபையிலேயே யிருந்தமற்றோர் மஹர்ஷி அவ்வாக்யத்தின் மேல்வாக்யத்தை உடனே ப்ரத்யக்ஷீகரித்து அப்பொழுதே 'பத்மாகாரம் ஸாம்ப்ரதாயமாரபதி, ஸவாஸீயாநுஹவதி ஸநாரகீஹவதி ஸப்ரஹ்மஹாஹவதி" என்

றுரைத்தார். இப்புராணங்களிரண்டையும் இம்மஹர்ஷிகளிருவருமல்லாத மற்றஸாத்விகர்கள் எவரும் அங்கீகரியார்கள். ஆகையால் புராணிகர்களான வைதிகஜனர்களும் அங்கீகரியார்கள். இவ்விதமாய் ஸகல்பிதவசனத்திற்கு மேல், அதற்கு பலம் கட்டுவதுபோலும், அவசம் சொல்லி அதையே ஸ்தாபிக்கவரும் வாவாடன்போலும் தாங்கள் அஸாத்யமாய் ஸாவஷ்டமாயோர் யொந்யாகாரத்தை ஸம்ப்ரநாஸிகையை விட்டு ஸகசேஷநாஸிகை துடங்கிபரித்து கொண்டதுமல்லாமல், அதற்குத்தக்கபலம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டும் லப்யமாகாததால் அநயீதவேதங்களை ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கச்கில தஸ்கரர்புதியவழி தேடுகின்றனர்போலும். ஆனதுபற்றி நாஸிகாரேகைமோ, நாஸிகாக்ரமோ இவைகளெல்லாம் ஸம்வாதங்களேயாம். மேலும் ஸ்ரீபெருமாளசிரியனும் இவ்வூர்த்வபுண்ட்ரவிஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ருதிவசனத்தை யபேக்ஷித்த பேக்ஷித்து எடுத்துக்காட்டியவிடங்களில் இப்படியொருகாதாயநமென்ற ஸ்ருதிவசனமிருக்கும்பக்ஷத்தில் இதையுமெடுத்துக்காட்டி யருளாதிருக்க விடமில்லை. இவ்விதமே வ்யாக்யாதாக்களும் எடுக்கவில்லை. தத்ஸம்ஹித ரக்ஷாவரிகர விஜயங்களை விஸ்வஸிக்கும் புராணிகர்களுக்கு ஸாதனவிஷயத்தில் தோஷம் அவக்யமேயாகும். தயாவிவரிகரவிஜயம் ஸம்ப்ரமும் ஸபுண்ட்ரத்தை யடியோடு நிஷேதிக்கின்றதென்பதையும் முன்பேகூறினோம். இனி யிப்பக்ஷிகளுக்கு கதியில்லாது வேறு கதி யேது. ஒருஸமயம் சிலர் அநிதரஸாதாரணத்தைவேண்டி ஸம்பாதமான புண்ட்ரத்தையரித்தோ மெனவரில்; அவர் அநிதர ஸாதாரணத்தைவேண்டி ஸவஸாதாரணலக்ஷணவத்தானஸரீரத்திலும் யவநாதிகளைப்போல் கிஞ்சித்யாவ்ருத்தியை ஸ்வீகரித்துக்கொள்வதும் ஸமீசீநமாம். ஆனதால் அஸாதாரணாகாரமென்பது இப்புண்ட்ரவிஷயமல்ல வெனத்தெளிவர். யதேஷ்டமான ஸ்வேச்சையைக்கொண்டு மாத்திரமிவர்காட்டும் வேஷம் ப்ராமாண்யஸம்மதமல்லாததாகையால் இவ்விதம்கூறும் ஸம்வாதிகளு

க்கு ஸ்தநமத்யவ்யவாயாதிகளையும் ஸர்வஸாதாரணத்தையிட்டு த்யஜிக்கலாம்படி வரும். (கரு)

இவ்விதம் ஸமாதித்தபொழுதும் வேறு சிலர் தமது ஜாட்யத்தினுள்ள ஸ்தநாகாரமன்றென்றும், அது ஸ்தநமாத்திரமென்றும் ஸமாதிக்கவந்தபொழுது அவரையும் மேல் திரஸ்கரிக்கின்றார்.

நாஸாக்ரே ஸ்தநவ்ருந்தாவகாஶா
பாவாத்ருஷ்ட்யா கூர்ப்பத்வம் விபாதி।
ஸத்யேவம் கிம்? ஸௌதாக்ரே தோரணாதி
ஸ்தாநேஷூபரிகேஷு ஸ்தநதேவ: ॥ ॥கசு॥

நாஸாக்ர இத்யாதி ॥ (நாஸாக்ரே) நாசியினடியில் (ஸ்தநவ்ருந்தாவகாசாபாவாத்) இடவேண்டிய ஸ்தனத்திற்குப் போதுமானவிடமில்லாததால் (த்ருஷ்ட்யா) பார்ப்பவர்களுக்கு ஸ்தநாபாயத்தினுடைய (கூர்ப்பத்வம்) வடிவின் தன்மை (விபாதி) விளங்குகின்றது. என்றிவர் கூறியதாவது;— மார்புமுதலிய விடங்கள்போல் மூக்கினடியில் வேண்டுமான அவகாசமில்லாததால் ஸ்தனம் சிறுத்து மேலுள்ள பாகங்கள் பருத்து அவைகளின் நுதிகளின் ஸந்நிவேசம் மாத்திரம் ஸம்பாதித்ததுபோற் காட்டுவதால் ஸ்தநத்தின் வடிவுபோற் காணப்படுகின்றதேயொழிய வேறில்லையென்பதேயாம். (ஸத்யேவம்) இவ்விதமாகில் (ஸௌதாக்ரே) விசாலமான ஸௌதாக்ரத்திலும், (தோரணாதிஸ்தாநேஷு) பெரிய வாசற்படி, சுவர் முதலவுள்ள விசாலஸ்தலங்களிலும் (உபரிகேஷு) பாவபூதிகளுடைய (ஸ்தநதேவ:) உத்தரதேசங்களிலுள்ள மஹாதேவக்ஷேத்ரங்களின் விசேஷத்தின்பேரில் காணப்படும் யாதொரு ஸ்தனம்போல், இங்கு மண்ணால் கண்டவிடமெல்லாம் பூசுவது (கிம்) எதற்காக? இது தேவதாகாரவிஷ்டமென்பது ஔத்தரதேசீய ஸிவக்ஷேத்ரவிசேஷத்தையால் ஸ்பஷ்டமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உ

ஶிவலிங்கவிக்ரஹத்தை ஸம்வாதியான ப்ரதிபக்ஷிகள் ஸ்ரீரங்கநாதா திதிவ்யதேஶஸ்த கோபுரதோரணஸ்தம்பாதி விஷ்ணுமண்டபாதிப்ர ஸ்தலங்களில் வைக்கப்பார்ப்பது, தங்களுடைய ப்ரச்சந்ந வைஷ்ணவத்வத்தை வெளிப்படுத்துவதேயாம். வாஸ்தவத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவரானால் ஸ்ரீஶங்கத்தையோ, சக்ரத்தையோ, ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மியையோ வைப்பதற்கு உத்யமிப்பார். பண்டுகாலங் களிலும் [illegible] சக்ரத்தையும், சூலத்தையுமே பாஷாணாதிகளிலடித்து ஸ்தாபித்திருக்கக் காண்கின்றோம். அன்றியும்; ஸர்வாபரணவிக்ரஹமான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் வடிவம், பார்வைக்கும் ஸௌந்தர்யாதிஸம்ருத்திக்கும் மங்களாகாரத்திற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வத்திற்கும் சிறப்பாக பஹுஸ்தலங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும், அவ்வோஸ்தலங்களிலெல்லாம் அந்த மஹாலக்ஷ்மியை மறைத்து அதன்பேரில் ஒரோர் த்ரிஶூலத்தை வைப்பவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவனே, அல்லது ப்ரச்சந்நவைஷ்ணவனே என்று ப்ராமாணிகர்களான நிஷ்பக்ஷர்களுக்கே ப்ரத்யக்ஷவேத்யம். இதனால் "விப்ரபாணிரக்ஷாம்ஸி । ஸ்வப்ராணம் ஸதிஷ்டந்தி நீதிஸம்பந்திதாஸ்ததா:।" இத்யாதிகளான பவிஷ்யத்புராணோதாஹ்ருத வசநபேத ப்ரகாரம் இவர்கள் வேஷத்தால்மாத்திரம் வைஷ்ணவர்களும், பூர்வஜந்மவாஸனையால் "ஶிவெ பக்திரதா:" என்றபடி ஶிவபக்தியிற்சிறந்த ஸம்ஸ்காரவாஸனையைவிடாது, அக்களப்ரேமத்தோடேயே கூடியவரென்றும் ஸ்பஷ்டமாகின்றது. இப்ப்ரதிபக்ஷிகளெல்லாம் ஸ்வோத்ப்ரப்ரஸாதனுக்குமோர் ஹஸ்தனுடைய கணக்கிலாவாரென்பது முன்பேகூறப்பட்டது. ஆகையால் பஹுஶாஸ்த்ரங்களாலும் ப்ராமாணிகாசார்யர்களாலும் நிஷேதிக்கப்பட்ட ஸங்கராதிஸம்ஸர்க்கமல்லாதே ஶைவஸம்ஸர்க்கத்தைத் தாம் தரிப்பதுடன் கோயில் குளம் கோபுரம் மதில் வாஹனம் ஸ்ரீவிஷ்ணுமண்டபமிவைகளிலும் பூசுவது ஸங்கதமென்பதிதன்கருத்து. அன்றியும் கோயில் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய உத்ஸவபேரத்தின் மண்டபத்தில் காணும் ஶைவஸம்ஸர்க்கதிலகமானது அடியில் விளைவுள்ளதா ?

அல்லது த்ரிகோணவடிவமுள்ளதா? அல்லது ஶூலவடிவமுள்ளதா? அல்லது ஶூலபத்ரவடிவமுள்ளதா? என்றுபார்க்கில் இது அநாதிஸித்தமாதலால், ப்ராசீந ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களாகிய பூர்வாசார்யஸம்ப்ரதாய ப்ரத்யக்ஷமாகவே காண்கின்றதையும், ப்ரதிவாதிகளும், நமதாப்தரும் கண்களால் பார்த்துக்கொண்டேவருகின்றனர். இதையும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயரக்ஷணத்தையும் ஶ்ரீவேதாந்தாசார்யர் "உபயஸம்ப்ரதாயகா வைஷ்ணவாநாம் கிம் விவாதஸ்தாநே" என்றருளிச்செய்தார். ஆகையாலும் "கஸ்தூரித் திருமண்காப்பு" என்ற திருநாமத்தாலும், அநாதிஸித்தமாயடிவளர்ந்ததும், ஹரிஹரண ஸ்வரூபமாயும், ஸகலவாதவக்ஷமாயுமுள்ள இப்பக்ஷமேப்ராசீநம். இதையோனிபுண்ட்ரமென்றால் ஶ்ரீதேவராஜநாயனுக்குள்ளது, தத்ஸம்ப்ரதாயிகளுக்கும் வருவதுபற்றி அவாசநமுமில்லை, "யத்யோ: ஸாதீ தத்யோர்தாஸ:" என்ற ந்யாயத்தை யிங்குநினைப்பது. "ஶ்ரேஷ்டாசாரஸ்ய யத்தாவம் ஶ்ரேஷ்டோத்தமந் ஸ்ம்ருதி" என்ற ந்யாயப்படி தமது அதிவாதங்களை கோயிலழகியமணவாளன் ஸன்னிதியிலேற்றிய இவர்களுடைய ஒவ்வொரு கொட்டங்களையும் கணக்காக்க நாம்வல்லவரல்லர். இதையேவிஷயீகரித்து அபேதாசார்யவிஜயீஶ்ரீவேதாந்தாசார்யரும் "ஹதாநாம் தோஷாநு கஜஹஸ்தஶௌரீஸ்தநயித்ரம்" என்று தமது விஶ்வாஸநாதஸத்தில் ஸங்க்ரஹித்தார். ॥ ௧௬ ॥

இவ்வித ஊர்த்வபுண்ட்ரஸம்ப்ரதாயத்தில் ஊர்த்வவிஷயத்திலுண்டான ஶங்கைகளையெல்லாம் வேதஸ்ம்ருதிஸதாசாரபராம ப்ராமாணாநுகூல யுக்திகளால் பரிஹரித்தினியிவ்வூர்த்வபுண்ட்ரஸம்ப்ரதாயத்தின் அநுஷ்டாநத்திற்காணும் ஶங்கையையும் பரிஹரிக்கிறார்.

ஸ்ரௌதஸ்மார்த்தஸர்வகர்மசாபி ஹரிஹரதிநபேதநீ
க்ஷாஸம்ப்ரதாயம் ஹரிபதேஜவி கேஶவாதிஸ்வநாமபி
வபநீயாவிதாநம் ஶ்ரியதே । தஸ்மாத்ஸம்ப்ரதாயம் ஸதோம்

ஹரிர்வேதஸ்த்வப்ரஶஸ்தேந க்ருதம் ஸத்த்வஸ்தாநேயாயும்
க்ரியாம்ஶம் விவிதைர்வேதை: கர்மகௌஶல்யநிஷ்டை: ॥௧௯॥

ஸ்ம்ருதிஶ்ருதீ ॥ (ஸ்ம்ருதௌ) “ஹோமே ஜாதிஸமயே ஸாயம்ப்ராதஸ்ஸமாஹித: । ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ப்ரயோகேண ஹரேர் தேவஸ்ய நாந்யதா ॥ ஸர்வம் தத்ர யதா லோகே துர்லபம் ஸாத்யதா: । ஊர்த்வபுண்ட்ராங்கிதம் தஸ்ய கம்பயந்தே யமகிங்கரா: ॥ ஊர்த்வம் நயதி யஸ்மாத்தம் ப்ராணிந: பாபகாரிண: । தஸ்மாத்ப்ராஹுரூர்த்வபுண்ட்ரமிதி தத்த்வார்த்தவேதிந: ॥ ஸர்வேஷாமேவ ஹோமாநாம் ஸம்ஸ்காரேஷு ஸமாஹித: । ஸாத்த்விகாநாம் ப்ரஶஸ்தாநாம் ஸர்வகர்மஸு தத்ப்ரியம் ॥ ஸந்த்யாகாலே விவிதகர்மஸு ஊர்த்வபுண்ட்ரகாரணம் । யதா ஸர்வம் ஸர்வகர்மஸு ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்ரிபுண்ட்ரம் விஷ்ணுதத்த்வா । நிஜ ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ஸர்வம் ஸாத்த்விகாநாம் காரயேத் ॥ பாஹ்யே த்ரிபுண்ட்ரம் யாவதே தத்த்வே ஸமை: । யாவத்ஸ்ருதி த்ரிபுண்ட்ரம் பாஹ்யம் ஸோர்த்வபுண்ட்ரகம் । ஸதா நரகாந் கோராந் யாதநாஶ்ச விஶந்தி ॥ ஶங்கசக்ராங்கிதம் த்ரிபுண்ட்ரம் பாஹ்யம் ஹ்ருதூர்த்வபுண்ட்ரகம் । யாவத்ஸ்ருதி ஸோபேந தாபகாரேண வர்ஜிதே ॥ கிம் த்ரிஸ்ஸந்த்யம் கர்மநாஶ்யம் ஸர்வமேவ வை । உக்தாநி லக்ஷணாந்யேவம் ப்ராஹ்மணஸ்யேதி தத்ஸ்ம்ருதௌ ॥” இத்யாதி ஸமயவிதாயகங்களான பாஞ்சராத்ர ஸ்ம்ருதிஸம்ஹிதைகளாலும், (ஸம்ஹிதாஸு) “ஜந்மப்ரப்ருதி ஸர்வஸ்ய ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தாரயேத் ஸதா ஸர்வதா । பாஹ்யஸ்ய கர்மாசாரம் கர்மகர்மஸு ப்ராஹ்மணஸ்ய வா । ஶங்கசக்ராதிசிஹ்நைஶ்ச ஸம்ஸ்காரஸம்யுதா । ஏதத்தி லக்ஷணம் ப்ரோக்தம் த்விஜாநாம் கர்மஸித்தயே ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ர தாரணேநைவ தேவா ஹ்யாகதா: ஸ்ம்ருதா: । ஸர்வே ஹ்ருதூர்த்வ கர்மாணி ப்ராஹு: கர்மஶக்தி: ஸ்ம்ருதாம் விநா ॥” என்றும் “ஶோபநம் தேவகாரணம் ந்ருணாம் நித்யதாயிகம் । தஸ்மாத் கிம் தம் வக்ஷ்யாமி ஊர்த்வபுண்ட்ரம் விஶேஷகம் ॥ ஸர்வதா ஸர்வதேஷு கர்மஸு ஶக்தாஹ்ருதம் ।” என்றும், “ஶங்கசக்ராதி சிஹ்நாநி தேவதாக்ருதி தேவா । யாவதூர்த்வபுண்ட்ராணி

ஶுக்திவத்யாகாரம் பஶ்யதி ॥ ஸேஶ்வரஸாங்க்யம் த்விஜ꞉ காயஞ்ச த்ரி
ணாகாரம் ஸம்ப்ரோக்தம் । ஆத்யே கஶ்சித்ப்ரோக்த꞉ ஸாங்க்யோ
ஸ்ம்ருதிகே தயா । சதுர்விம்ஶதிதத்த்வாநி ஸாங்க்யாநி யாநி
யேஷு ॥ ஹ்ருதயேஸ்மின்ப்ரோக்தவான் ஸர்வாத்மா꞉ வ்யக்தாவ்யக்த ।
வாஸுதேவஶ்ச ஸ்வதந்த்ர꞉ ஸாங்க்யாநாம் ப்ரதிஷ்டிதாநி
ஹி ॥ ப்ரக்ருதிஶ்ச விகாராஶ்ச புருஷஶ்ச சதுர்விம்ஶதிதத்த்வம் ॥
ஷட்விம்ஶகம் த்விதீயஞ்ச த்ரிவித꞉ ப்ரக்ருதிஸம்ஜ்ஞிதம் ॥ த்ரிம்ஶ
கம் விஸ்த்ருதம் ஸர்வம் சதுர்விம்ஶதிரேவ து । புருஷ꞉ ப்ரக்ருதி
ரேவாஸ்ய ஸாங்க்யஸ்ய லக்ஷணம் ॥ ஸேஶ்வரஸாங்க்ய விஶே
ஷேண த்ரிதயாகாரவித்யயா । த்ரிதஶதாநி ஸாங்க்யாநி கா
யாஸ் த்ரிதயாநாம்ஹி꞉ ॥ நாஸிகாக்ரேஸ்ய ஸூத்ரஸ்ய ஆத்யே புருஷம்
ந்யஸேத் । ஆத்யே கேஶவம் ஸ்யாதேஷு நாராயணமேவ ச ॥
விஸ்தரம் த்ரிவிம்ஶகம் ப்ரோக்தம் த்ரிம்ஶகம் வா ஆத்யகே । த
தேஶ்வராதிநாஸ்ய விஶேஷ꞉ ஸாதநேந ச ॥ ஸேஶ்வரஸாங்க்யம்
த்ரிஶாஸ்த்ரம் சதுர்விம்ஶம் காபிலம் க்ருதி । தந்த்ரநிர்தேஶ
யாயஞ்சாஸ்ய ந்யாயஞ்ச வேதிதவ்யம் ॥” இத்யாதிவசனங்களை
யுடைய ஸ்ரீவரதேஶ்வராதி ஸ்ரீவாஸுதேவமாகும் தத்த்வஶாஸ்
த்ரமும், “ உத்தரத்ராபி ஸ்ம்ருதிஜநா நிஶ்சித்ய ஸ்வதந்த்ரம் ஸ
ப்ரதிபத்தி꞉ । ஸேஶ்வரஸாங்க்ய ஸித்தம் ப்ரமாணாநாம் கிம்விஹ
ஷித்வாத்மவாத்யே ॥, ஹ்ருதயம் ப்ரஸாதயதி ஸம்ப்ரதிபத்திம்
ரோஶ்வரஸாங்க்ய ஸித்தம் அபிதம் । ஸம்பிதாஸ்வரூபஸ்த்ரிதஸம்ஸ்தி
தார்த்தஸ்ய ஸித்தம் யதபிஸம்ஸ்பதே ॥, “ஸ்வத்ருதிஸ்திதோ ஸ்வ
ஸாங்க்யஸித்தம் கணயாந்தரோபேக்ஷணம் ॥ ”, “கதம்ஸங்கலாதி
நேஶ்வரப்ரஹணீஹ ஸதா ?”, “ஹம்ஸவத்வாவதாரேஷு தீவ
ஶிவாகாரோஶ்வரஸாங்க்யஸ்ய தஶநாஸ், யதீஶ்வரஸ்ய ஸ்திதிந்யாயேந
ஹாம்ஸவதேரவி தயோர்நாந்தயதிதிவேஷு । ஸ்வநவிரோதே
ந்யாயஸ்யாநவதாராஸ் । கந்யா ஹம்ஸவதந்ந ஸித்தமேவக ந்யா
நாதநஸ்வகாமவிநாஶநபாஞ்சஸம்ப்ரவதநாஷேரவி ப்ரஸம
ஹாஸ் । கதோ நஸ்வாதிக்ருதம் ஸர்வம் ஸ்ருதேர்நாப்ராமாண்
யம் । யோகேஷு தத்ஷேவம் த்ருஷ்டவ்யம் । நவ தீவஶிவாகாரமே

ஸாத்விகாநாம் ப்ரதிஷேதாத் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ஸர்வேஷாமிதி விஶேஷாத், கிஞ்ச அங்கநாராதிவத்யா ஹி ப்ரத்யக்ஷநாராயணே ! தத்ர ஶோபநத்வம் பாதாக்ருதிஃ ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிவிஹிதஹரிபாதாதிஸம்ஸ்தாநமேவ ஸாத்விகதேஹாந்ஷேயமிதி விஶேஷிதத்வாதித்யநுஸந்தேயம் ஸ்ரீவத்ஸாங்க மிஶ்ராதி ஸ்ரீமதாசார்யதேஶிகாநுஸந்தாநாத் ஸ்ரீஸூக்திகளாலும் (நநுச) அவைஷ்ணவத்தாலாஜீர்ணமான ஶரீரத்தையுடைய ஸாத்விகர்களான தேவர்களால் (வஹ்நிதீக்ஷாஹ்வம்) தலைமட்டம் செய்யப்பட்ட வர்ணமென்ன, தலைகூற்றுமைசெய்யப்பட்ட தீக்ஷார்ஹவர்ணமென்ன இவ்விருவகை வர்ணமும் (ந்யாய்யம் ஸ்வதீதி) சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. (அத்ரஸம்ஹிதோக்தி) இவ்விதம் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதாதி ஸ்ரீஸூக்திகளால் ஶங்காகாரமும், சக்ராகாரமும், கதாகாரமும், த்ரிஶூலாதிதீக்ஷாகாரமும், வஜ்ராகாரமும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும் (கேசித்து) சிலரால் (ஸ்வவர்ணேஷு) தமது ஊர்த்வாதிஶரீரத்தில் (வைதீகாவிதார்யம்) வைதிகமான கூடஸ்தாயியத்திற்கு நிகராக (ப்ரியதே) வர்ணாகாரவஹ்நிதீக்ஷார்ஹாதித்தான ஊர்த்வபுண்ட்ரவர்ணங்கள் தரிக்கப்படுகின்றன. ஆகையிதனால் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் ஸஹ்யஸாமமானது, மட்டமாகவாவது கூர்மையாகவாவது சாற்றிக்கொள்ளப்படுவது ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதாஶாஸ்த்ராவிருத்தமென நிஶ்சயிக்கப்பட்டது.

இங்கு தம்தமர்க்கிலக்காகவொன்றை மனதில் நிலைநாட்டி தந்நிர்ணயமாக வர்ணங்களையெஷிப்பதும், ஸ்வாஹிதகவிருத்தவர்ணங்களுக்கு ஸ்வஸாதநமாக விபரீதாயிதம் செய்வதும் வ்யாக்யஜநாசாரம். இது தத்கோணத்தைக்காரணமாய்ப்பற்றிவரும் விதண்டையேயாம். (தஸ்மாத்) ஆனதால் (ஸர்வம் வர்ணம்) திருமேனியிற்சாற்றிக்கொள்ளப்படுமெல்லாப் வர்ணமும் (ஹரிபாதஸத்ருஶம்) பெருமாள்திருவடியின் ஆகாரம்போன்றதாகவும், (ஏகரூபம்) ஒரேவிதமானவடிவுள்ள

தாகவும், (ஸர்வஸ்வாமிநே) ஸ்வாம்யாதிகளான எல்லாவிடத்திலும் (கர்மகைங்கர்யநிஷ்டா:) ஶாஸ்த்ரோக்தகர்மங்களாகும் கைங்கர்யத்தில் நிலைத்தவர்களான (நரா:) ஸகலமநுஜர்களாலும் (விதிவத்) யதாவேதோக்தவிதிப்ரகாரம் (க்ரியாம்ஶம்) ஸர்வஸ்ய கைங்கர்யரூபமான கர்மங்களுக்கு அம்ஶமாக நினைத்து (யாஜ்யம்) சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆனதால் ஸாமத்திலொரு விஷயம், உதராதிகளிலொருவிஷயமென்ற விஶேஷாகாரமில்லாதே ஸாமாகாரமாகவே ப்ரதிஸாமவதராலும் ப்ரதிவாம்ஶ்யமும் சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கதென இதனால் நிர்ணீதமாயிற்று. (௧௭)

இதி ப்ராம்ஶ்யவாதஸமாப்த: ॥

அத கர்மகாரணவாத: ॥

இவ்விதம் ஸாங்கஸ்வாத்யாயமும், ஸாதநமும் கர்மாம்ஶமென்றும், தத்தத்கர்மப்ரதர்ஶனஸாமர்த்யமாகவே ஸூசிக்க வேண்டுமென்றும், நிர்ணயித்த பின் தாத்ருக்கர்மமே ப்ரபஞ்சருக்கு காரணமென்று சிலர்கூற, அக்கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி மேல் ஐந்துஶ்லோகங்களால் விசாரித்து நிஷ்கர்ஷிக்கின்றார்:—

காயத்ர்யாதிச்சந்தோபேதவிதிவாரவரேண ஶ்ரௌதகர்மா
ஸ்ருதாம்ஶம் தத்தத்கர்மாஶ்ரோக்தாம் ப்ரதிநியததயா ஸம்
விஹிதாக்ஷிஸை: । நித்யம் நைமித்திகஞ்ச உபாதிஹ ஸததம்
கேஶவாராதிதம் காம்யம் கர்மா, ஜ்ஞா ஸம்விரோதயோஹவதிவ
ஸாம்ஹோத்ர ப்ரத்யவாயோத்கர்ஷதேதத் ॥ ॥ ௧௮ ॥

கார்யத்வாதித்யாதி ॥ (அநந்தருஷ்ட்ய) ஹஸ்தபாதாதிஸம்பந்நமான பிம்பேந்த்ரதிஷ்ட்யஶரீரமானது (கார்யத்வாத்) ப்ராணிபாவரணவிஶேஷங்களின் கார்யத்வத்தை யுடைத்தாயிருப்பதாலும், அதாவது; ஶாஸ்த்ராஸாதகர்மங்களே உத்தரோத்தரம் யாதாமொருஶரீரத்தை யெடுக்கக்காரணமாகின்றதென்பதும், அக்கருமமும் வேறோர் ஸத்கர்மத்தாலழிந்தாலொழிய இப்ராக்ருதஶரீரஸம்பந்தம் ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவிற்கும் விடமாட்டாதென்பதும், இச் ஶரீரம் விட்டாலொழிய பரமாத்மஸாயுஜ்யம் கிடைப்பதரிதென்பதும், ஆதலாலேயே அநாத்யஶகாயநாதிபஶரீரகாரணஞ்ச தத்கர்மவஸாநஹேதுவிற்காக ஸர்வஶ்யம் ஶாஸ்த்ரோக்தநித்யநைமித்திகமான கர்மத்தைச்செய்யவேண்டுமென்பதும் லிங்கம். இவ்வளவால் ப்ராரப்தகர்மம் முழுமையும் க்ஷயித்த க்ஷணமே ஶரீரபாதமும் ஸம்பாவிதமென்பது ஸித்தாயிற்று. மேலும்; (விபிவாரகவகனை:) விஜ்ஞாநதத்வங்களாய் விபிவாரங்களான ப்ரமாணவசநங்களால் (பௌதிகத்வாத்) "ஸஹரஹஸ்யாப்யோபாவஸீத, ஐதத்யாதிகளாலேவப்பட்டிருப்பதாலும், (பதார்த்தசதுஷ்டயாஶ்ரமாணாம்) நான்குகளான அந்தந்த ப்ராஹ்மணாதிவர்ணங்களுக்கும், ப்ரஹ்மசர்யாத்யாஶ்ரமங்களுக்கும் (ப்ரதிநியததயா) அவையவைகட்குறித்தாயிருக்கும்படியாக (ஸம்விபஜ்ய) பிரித்துப்பிரித்து (உக்தவிதௌ) அவ்வோயதேஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், அதாவது; ப்ராஹ்மணனுக்கு ஷட்கர்மாணி, க்ஷத்ரியவைஶ்யயோஸ்ஸகர்மாணி, ஶூத்ரஸ்ய ஶுஶ்ரூஷைவ கர்மேத்யாதிகள், தத்தத்வர்ணவ்யவஸ்திதங்களான கர்மங்களென்பதும், ப்ரஹ்மசாரிணஸ்ஸமிதாதாநபிக்ஷாசர்ய வேதாத்யயநாதீநி, க்ருஹஸ்தஸ்யாக்நிஹோத்ராதீநி, வாநப்ரஸ்தஸ்ய வநவாஸ ஜடாதாரணாதீநி, ஸந்ந்யாஸிநஸ்ஸம்பாரண பிக்ஷாசர்யாதீநீத்யாதிகள், தத்தாஶ்ரமவ்யவஸ்திதகர்மங்களென்பதுமாம். இவை வர்ணாந்த்யம் வர்ணத்தைப் பற்றியாவது ஆஶ்ரமத்தைப்பற்றியாவது ஸங்கரமானால் தோஷமென்பதும், தந்த்ரமாக ஸமவஸ்ரஹஹேதுவென்பதும்

ஸ்ரீபகவத்கீதையில் "ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபிரத꞉ । பரமயோகாப்யாவஹ꞉ । ஸந்தோஷமேவ ந த்யஜேத்" ॥ என்று பகவானால் நன்கு விஶதமாயருளிச்செய்யப்பட்டது.

அன்றியும் "ஶரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்த்யேதகர்மண꞉" என்றவிடத்தில் கர்மமாகாதென்றவர்க்குச் ஶரீரயாத்ரையுமாகாதபடிவரும். அவ்விதமே ஶரீரயாத்ரையவஶ்யமானபொழுது தத்ப்ரயுக்தமாக ஸந்த்யாவந்தநாதிகர்மங்களும் அவஶ்யாநுஷ்டேயங்களாகும். லோகநாதனான நாராயணனை அடைந்த ப்ரபந்நனுக்கு, தேவனென்றும், ருஷியென்றும் பித்ருக்களென்றும் ப்ரஸித்தர்களான க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய உபாஸனையையே கூறும் கர்மங்களெல்லாம் கர்தவ்யங்களாகுமோ, அவை கர்தவ்யங்களானால் இவன் க்ருதக்ருத்யனென்பதெவ்விதமெனில்; யாவதாயுஷம் கர்தவ்யமாய் அதிஶ்ரேஷ்டஸாபேக்ஷமாய் வர்ணாஶ்ரமகர்மங்களை அங்கங்களாகவுடைத்தான பக்தியோகத்தைப்போலன்றிக்கே, ஸக்ருத்க்ருதமாய்ப் போன ஶரணாகதியைக்கொண்டு மாத்திரமிவனை மோக்ஷோபாயாநுஷ்டாநவிஷயத்தில் க்ருதக்ருத்யனென்றது ஶரீரபாதத்திற்கே ஹேதுமான ப்ராரப்தகர்மமானது நஶிக்கவில்லையென்றதற்குச் ஶரீரபாதாபாவமே நிதர்ஶனமாகையால் யாவச்சரீரம் ஸ்வகர்மஸமாசாரப்ரஜ்ஞன பகவத்ஸ்வாவிதகர்மங்களால் ஶரீரயாத்ராதிகளையிட்டும், ஶாஸ்த்ரசோதிதமான "நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித꞉ । உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்தேவே து தாமபீ꞉ ॥" இத்யாதி ஸ்ரீயாமுநாசார்யர் ஸ்ரீஸூக்தியையிட்டும், உபதேஶாநுரூபமான ஜநகக்ருதயாகாதிஸ்வகர்மாநுஷ்டாநத்தையிட்டும், ப்ராரப்தகர்மத்தை ஹேதுவாகக்கொண்ட இந்த ஶரீரத்திலிருக்கும் நாள்வரையில் அகரணே ப்ரத்யவாயாவஹமான (நித்யம்) நித்யஸந்த்யாவந்தநாதிகர்மமென்ன, (நைமித்திகம்) யாதாமொரு நிமித்தஹேதுகமான உபராகஶ்ராத்தாதிகமென்ன (தத்

த்வயம்) அவ்விரண்டுமாகிற (கர்ம) கர்மமானது (ஏதத்) இந்த ஸரீரவ்ருத்தியாயிருக்கும்பொழுது (ஸததம்) எப்பொழுதும் (கார்யம்) க்ருதக்ருத்யர்களான புருஷர்களாலும் செய்யத்தக்கதேயாம். (அக்ருதே) நித்யரூபமாயும் நைமித்திகரூபமாயுமுள்ள அக்கர்மமானது செய்யப்படாமற் போமேயாகில் (ஆஜ்ஞாவிரோத:) "ச்ருதிஸ்ம்ருதீ மமைவாஜ்ஞே யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே। ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி நவைஷ்ணவ:॥" இத்யாதிகளிற்படி சாஸ்த்ரோக்தங்களாகும் ஆஜ்ஞைகளுடைய விரோதமானது (ஸம்பவதி) ஸம்பவிக்கிறது, (மஹாந்) மிகவும் பெரியதான (ப்ரத்யவாய:) ப்ரத்யவாயமும் (பவதி) உண்டாகிறது.

ஆகையிதனால் கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யங்களில் மூடமதிகளான நமக்கு பகவானளித்த ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளல்லாதே வேறுகண்களில்லாததனால் அக்கண்களைக்கொண்டு தர்சநமார்க்கஸஞ்சாரம் செய்வதே நலமெனப் பூர்வாசார்யர்களுமுகந்து, அந்தந்த ஸ்வவர்ணத்திலும், ஸ்வாச்ரமத்திலும் நிலைநின்றனுஷ்டித்துவந்தது போல், ஸர்வகர்மஸமாராத்யனான பகவானை நாமும் நமக்கிசைந்த சாஸ்த்ரீயமான கர்மங்களைக்கொண்டு வழிபட ப்ராப்தர்களாயினோமென்பதிதன் திரண்டபொருள். இங்ஙனன்றிக்கே சிலர் கர்மம் ஸ்வரூபவிரோதியெனக் கூறப்புகில்; கூடஸ்தாசார்யாசாரவிரோதமும், ததீயஸ்ரீஸூக்திவிரோதமும், ஸ்வாநுஷ்டாநவிரோதமுமுண்டாகும். இவ்விஷயத்தில் லோகாசார்யர் ஸ்வதந்த்ரஹ்ருதயமான தத்வசேகரத்தில் "யாவஜ்ஜீவம் கர்மாநுஷ்டாநம்சொல்லுகிறது விரக்தரல்லாதவர்களுக்கு" என்றும் தனிவரமமென்றமற்றோர் ரஹஸ்யத்தில் "வேறுசிலர் கர்மசப்தத்தாலே பக்தத்தைச்சொல்லுகிறதாக்கி கர்மத்தையநுஷ்டியாநின்றே பக்தத்திலிச்சையைவிடவே, அது மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமாமென்றார்கள், அதுவுங்கூடாது" என்றும், "கர்மசப்தத்தாலே சாஸ்த்ரங்கள் போதித்தாலும் போதியாத ஸந்த்யாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞமுள்ளிட்ட கர்மங்களும், லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாக கர்த்தவ்ய

மான ஶ்ரேஷ்டஸாதநமும், ஸாத்யமாகப் ஸாத்யாதிகளைக் குறித்தனுஷ்டிக்கும் ஸம்ஸ்கார நாதிகளையுஞ்சொல்லுகிறது' என்றும், 'விஹிதஸ்வாத்யாய ப்ரகரணே" என்கிறபடியே விஹித ஸ்நாநாதிஷேதமானாலோ வென்னில்; யஜ்ஞத்திலே தீக்ஷித்தவனுக்கு விஹிதாம்ஶமும் த்யாஜ்யமானவோபாதி இங்கு "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கையாலே விஹிதாம்ஶமும் த்யாஜ்யம்" என்றும், "இனி உபாயபுத்த்யா த்யாகமாதல் ஸ்வரூப த்யாகமாதலாகக்கடவது. உபாயபுத்தி த்யாகமென்றபோது "நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம்" ஸர்வம் நிஷேத்யமாய்விடும். இப்படியனுஷ்டேயமாம்பக்ஷத்தில் ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகமாட்டாது. அதாவது: ஸவாஸநத்யாகத்தைச்சொல்லுகிறது. ஸவாஸநமாக விடுகையாவது; ஶுக்திகையிலே ரஜதஹ்ருதம்போலே கர்மோபாயங்களிலே உபாயபுத்திபண்ணினோமாகாதேயென்றுகொண்டு லஜ்ஜாபயஸ்ஸமாக விடுகை" என்றும் அருளிச்செய்தார்.

ஆகையால் இவ்வாபாயப்ராம்ஸமாதராக ப்ரதித்திருப்பார் வைஶ்வதேவாதிகளை விட்டதுபோல் மஹாயாந ஸம்ஸ்க நோவநயநாதி ஸகலஶாஸ்த்ரகர்மங்களையும், ஶ்ரௌதஸ்மார்தங்களையும் விடவ்ராஸ்தராயினர். இங்ஙனன்றிக்கே வர்ணாஶ்ரமோசிதகர்மங்களையாசரித்து வர்த்திப்பார்களேயாகில் ஸ்வாஸயராய் நினைத்த பிள்ளைலோகாசாயருடைய ரஹஸ்யங்களுக்கு பாஹ்யராவார். ஆனதுபற்றி ப்ரபத்தி வக்ஷிகள் த்ரிஶங்கஸ்வத்தைவிட்டு ஏதேனுமோர் வம்ஶாவைப்பற்றியினி விஷிப்பாராக. ப்ராஹ்மண்யாதி ஜாத்யபிமாநத்தையையும், ஸம்ஸ்காரதீக்ஷைதையையும், ஈடு முப்பத்தியாராயிரப்படியென்ற பாஷ்யத்தின்படிப்பாகும் கல்வியையும்பற்றி தோஷாக்ஷமானாகாரிகளாய் ப்ரகாஶிக்குமிவர்களுக்கு ஸாமாநப்ராமண்யமென்பது தூஷணமாயெவ்விடத்தேயோ. அதுகெட்டபொழுதே ஸமஸ்வ்ருமையென்பதும் போய் வாஹ்யாப்ரபஞ்சர்களாய் சுத வனவ

...ப்ரவர்த்தகர்களாய் முடிந்தனர் மேலும் "தேநவர்ணாச்ரமாசாரா:" என்றயிவையெல்லாமிவர்களுக்குக் காமிநீகாமுகாதிபோல் பாஹ்யவேஷமாத்ரமேயொழிய அநுஷ்டாநபர்யவஸாயிகளல்லவாய்த்தீர்ந்தன. மேலுமிவ்வுபபாதநத்திற்கிணங்க கலிகாலவ்ருத்தாவிஷயத்தில் "யோஷாஜீவே த்வேநவஸ:" என்று ஸ்ரீகீதாசார்யனும், "வேஷ்டிதம் பரித்யஜ்ய யோஷாஜீவே விஜஸ்த்த: । ஹோமஞ்ச நரகம்யாந்தி வ்ருகோஷாம்பகிம்புந: ॥" என்று கேசிதுளதனும், "ஸஹாராஹ ஹரிரேதேஷ்ப்ராபம் ஹரேர:" என்று ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்ருத்திகாரரான ஹமாவிஷ்ணுயாயனரும், "யஸ்ய ப்ரேளநகீர்யதே, யஸ்யவாஹும் நீயதே நதஷ்டாக்ஷவ்யம்" என்று அவர்தவ்ய ஹித ஶிஷ்யரான கேஹவிஷ்ணு ஸூவஸ்தம்பரும் "ஶக்த: வஞ்ச ஹோமயஜ்ஞாதிவ்ரதாநுஷ்டாநம்" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் வ்யாணித்தார்கள். மேலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ப்ரஹிதஶிஷ்யரான ஸ்ரீரங்கநாராயணாசார்யரென்ற வங்கிப்புரத்துநம்பிகள் தமது காரிகையில் ஸப்ரகாரமாக வாஹ்நிகம் முழுமையுமுபபாதித்தருளினர். ஆகயிவ்வளவால் தபோமண்டபவேஷயால் ஸூஷ்ம் மேலிட்டவரல்லாதே ஸகோத்தரரான ஸ்வஸ்வகக்ஷிகளெல்லாம் ஸ்வஸ்வவர்ணாச்ரமோசிதகர்மங்களையெல்லாம் "ஸ்வகர்மணாதமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததிமாநவ: ।" என்ற கணக்கின் படியே ஸவர்கர்மஸமாராத்யனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை "நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவகாரித: ॥" என்ற ஸ்ரீ ஆளந்தார் நியமநப்படி ப்ரதிதிநமும் கைங்கர்யபுத்தியோடு அதிப்ரீதரான்களாய் ஸோசிதகர்மங்களை தத்தத்காலோசிதகாலங்களில் அநுஷ்டித்து வருவதே ஶாஸ்த்ரஸித்தமானபக்ஷம். மற்றது அஶாஸ்த்ரீயமும் அதபவ ஸூஸ்ரமும் வணதஸ்த்தாவேஷ நரகாவஹமுமாகுமென்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் சுருக்கமான கருத்து. கஅ

இவ்விதமுபபாதித்த விஷயங்களையெல்லாம் மேல் கலிதர்மப்ரஶ்நாதி உ-ஆம் ஶ்லோகத்தால் பரக்கப்பேசுகின்றார்.

கைங்கர்யஸ்ய க்ருஷ்ணஶிஷ்யவிஷய இதி பூர்வாசார்யோக்தஸ்ய
ஸ்வரூபவத் த்ராவிடாசார்யோக்தி ஸாம்ப்ரதாயிக விதிவிஹி
தம் கார்யமேவேதி லிங்க । ஶுத்தஸத்வ வ்யவஹார யதாஜ்ஞ
க்ருதக்ருத்யஸ்ய ஶேஷத்வம் ச தத்கைங்கர்யம் ஸ்ரீ
த்ரா விதிவிஹித ததா பூர்வாசார்ய கார்யம் ॥௧௯॥

கைங்கர்யஸ்ய ॥ (பூர்வ) முன்பு (க்ருஷ்ணஸ்ய) ஸகிவ்யக்திக
ளாகு முவாயங்களுக்கு உபதேஷ்டாவாயும், வரவாயமுள்ளு
முள்ள ஸ்ரீகீதாசார்யனும் (கைங்கர்யஸ்ய) உத்தராத்தரம் ஜ்ஞ
வ்யக்தமான கைங்கர்யத்தின் ஸ்வரூபமானது (த்ரிவிதஜ்ஞதி) ஸாத்விக
ராஜஸ தாமஸவ்யாபாரேண மூன்றுவிதமென்று (ஸ்வோக்தம்)
அருளிச்செய்தார். அதெங்ஙனேயெனில்;— "நிஶ்சயம் ஶ்ருணு
மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம । த்யாகோ ஹி புருஷவ்யாக்ர
த்ரிவித: ஸம்ப்ரகீர்த்தித: ॥ மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாகஸ் தாமஸ:
பரிகீர்த்தித: । து:கமித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேஶபயாத்த்யஜேத் ।
ஸக்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம் லபேத் ॥ கார்ய
மித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதேऽர்ஜுன । ஸங்கம் த்யக்த்வா
பலம் சைவ ஸ த்யாக: ஸாத்விகோ மத:, ॥ நஹி தேஹப்ருதா ஶ
க்யம் த்யக்தும் கர்மாண்யஶேஷத: । யஸ்து கர்மபலத்யாகீ ஸ
த்யாகீத்யபிதீயதே ॥" இத்யாதிகள். ஆகையால் (ஸ்வஸ்ய) வ
ர்ணாஶ்ரமோசிதகர்த்தவ்யமான கைங்கர்யத்தினுடைய (ஸ்வரூப
த்யாக:) தனிவாரமென்ற ரஹஸ்யத்ரயத்தில் பிள்ளை லோ
காசார்யர் எழுதியருளிய "ஸ்வரூபத்யாகமாதலாகக் கடவ
து" என்றபடியே ஸம்ப்ரதாயமன்றிக்கே அடியோடு விடு
கையானது, (ஸ்வாயம்ஹி) நன்றன்றன்றே. (வ) மேலும்;
ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்த (பாஷ்யே) ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்
திலும் (விதிவிஹிதம்) ஶாஸ்த்ரவிதியால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கு
மது (கார்யமேவ) தத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டர்களான யாவராலும் செ
ய்யத்தகுந்ததே, (இதி) என்று (லிங்கம்) லிங்கித்தது. அதாவது;
ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் வரமஶ்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில், த்யாகஶ

ஜ்ஞாத்திற்கு ஸ்வஸம்பந்த ப்ராப்தமாக வ்யாவ்ருத்தி ப்ராப்தித்தருளியிருப்ப தால் சேதநங்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வதந்த்ரம் சரீரஸ்ஸ்யமும் உபாதாந வ்யவதாநரான ஸ்ரீஸர்வேச்வராராதநஹேதுமாயிற்றென்பது ஸி த்தமென்பது. ஆதலால் பிள்ளை லோகாசார்யர் தமது ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் எழுதிய வசநங்கள் எம்பெருமானார் ஸித்தா ந்தத்தோடு சேராததாயிற்று.

இனியிதன்மேல் சிலர், (யத:) யாதொருகாரணத்தால் (ஸ்வதந்த்ராய) ஸ்ரீபகவானை (ப்ரபந்நா:) மோக்ஷோபாயமென்று ஸ்வயமநநுஷ்டாநமாக அடைந்தவர்கள் (இஹ) இந்த சரீரத்தோடுகூடியவின்னிலையில், அல்லது இந்த லோகத்தி லேயே (க்ருதக்ருத்யா:) ஜந்மத்திற்கவச்யம் செய்யவேண்டியதை ச்செய்தவர்களே, (தத:) அதைப்பற்றி (தேஷா:) அப்ப்ரப ந்நர்களால் (கார்யம்நாஸ்தி) செய்யத்தக்கது யாதொன்றுமில்லை யெனில்; (தத்) அக்கருமமானது (கைங்கர்யஸாத்ர) ஒருவ னுடைய கிங்கரனாயிருப்பானொருவன், தனது ஸ்வாமிப்ரீதிக்கா காகச்செய்யும் கிங்கரவ்ருத்திபோலிங்கும் பகவத்கிங்கரர்களான யிப்ப்ரபந்நர்களால் கைங்கர்யரீதியாக (விதிவிஹிததயா) சா ஸ்த்ரவிதிவிதாநவாக்யங்களால் நியமிக்கப்பட்டிருத்தலால் (ஸ்ரு திஸ்ம்ருத்யுக்த) ஸாதநர்செய்யும் தத்தத்வர்ணாச்ரமகர்மமன் றிக்கே "ஸ்வதர்மம்வித்ருஷ்டோவா ப்ராஹ்மணா ஸம்ப்ரதாச நா । ஸ்வபுத்த்யா கோபராதாந விஷ்ணோரேவ ஸ்ம்ருதிகே ॥" என் றபடியும், "தத்த்வத்ரயேஷு பூர்வஹிதேஷ்வபி தாரம்பஸ்ரேயோ சரக்யா ஏவோ ஸாத்வப்ரபந்நாயேஷு ஸாமர்த: । சேதந்ஷ்வபி தேவதா ஸ்வ யிலக்ஷ்யே ஷேஷ தேஹாரண ப்ரபந்நஸம்ஸ்காரம் ரக்ஷேத்நந்து ॥" என்றபடியும் ஸ்ரீமந்மஹ்யங்களில் சுவயுஸ்வஸாதநரீதியாகவும், ஸ்ரீமந்மஹாவாக்யங்களில் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாதிசப்தங்கள்போல் வ்யுத்பத்திவிசேஷத்தால் ஸாக்ஷாத்தாகவும், சாஸ்த்ரம் விகல்பித்த

விடங்களில் ஸமஸ்தஸாதாரண திருநாமஸம்பந்தங்களையேகொண்டுமுள்ள விசேஷதர்மத்தால் (காம்யம்) சுத்திவைர்மையுடனேகூட கைங்கரியமே ப்ரபந்நனுக்குவரும் புருஷார்த்தமாகையால் ஸாக்ஷாத்காரம் பரமபதத்திலேயாதல்பற்றி சேஷியாகந்தருளின ச்ருதிஸ்ம்ருதி ஸ்ரீபாஞ்சராத்ராத்ய விதிவாக்யங்களைக்கொண்டனுஷ்டிக்கத்தக்கது. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி 'ச்ருதிஸ்ம்ருதீ மமைவாஜ்ஞே காம்யாகாம்யவ்யவஸ்திதா ।' என்று ஸ்ரீகீதாசார்யனருளிச்செய்தான். இதையொட்டி 'தேவாந்ருஷீந் விதாநேந ஸமஸ்தாத்காந் ஸ்வாத்யா ஸந்தர்ப்ய' என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் "ஸாம்ப்ரதம் கர்மாவிலம்பாய ஸர்வத்ர யதாவிதி । ஸந்த்யாஜப்யாதி விஹிதம் வைச்வதேவாதி யதோதிதை: । ஸர்வாந்நித்யாதிகர்மாணி காமவர்ஜிதவத் ॥ ததா ஸ்ரீஸந்நிதௌ ஸர்வம் வைதிகம் ச்ருதிசோதிதம் । ஸ்நாநாதி ப்ரஹ்மயஜ்ஞாந்தம் க்ருத்வாவிதிதமாதித: ॥ ஹோமம் விதாய க்ரியாம் வச்யாதநந்யாமாதிகம் ஸ்வயம் ।" என்று தத்வ்யவஹித ததநந்தரம ப்ரயாதசிஷ்யரும், ஸ்ரீநாதமுனிகளுக்கு ஸ்வசுரவம்சீயரும், ஸநாதநாபிஜாத ஸ்ரீவைஷ்ணவசிரோமணியும், சாஸ்த்ரஜ்ஞவ்யாநதத்பரருமான ஸ்ரீவங்கிப்புரத்து நம்பியும், "ச்ருதிஸ்ம்ருத்யுதிதம் கர்ம யாவச்சக்தி ஸமாசரேத் । ஆசாரேணைவ நாபத்ய யோ ஸ்வதர்மம் ப்ரஸ்துதம் த்யஜேத் ॥" என்று பெரியபெருமாளுடைய அவதாரவிசேஷரும் ப்ரதிபக்ஷிகளால் தமக்கே ஆசார்யனென்று ப்ரதிக்கப்பட்டவருமான ஸ்ரீபட்டரும், "ஆசோபஹீதமாதிஹிதம் சௌரதாவகை: ப்ரணீதம் । ஸம்ப்ரோக்ஷ்ய தந்த்ராதநம் தந்த்ரஸ்த ப்ரதிபாதிதை: । ஆதித்ராணை:ஸ்தித ஸ்ராதம் விதீயம் ப்ரணீதம் ॥ ப்ரதிபாதிகயா விஷேஷாவித்ராதம் ஜகத்வசீ । ஜ்ராயது ஜக்ஷோப்திதேஷு தவேவ ஸாஷோதவேஷ ॥ நாராயணாத்காநுதேவாந்ருஷீந் ஸதேவம்யேச விதந்நு ।" என்று நஞ்சீயருமருளிச்செய்தார்கள்.

இங்ஙனன்றிக்கே லோகாசார்யர் முதலிய சிலர் ஸித்தோபாயமாகும் ப்ரபத்யுபாயத்திற்கல்லவோ "விஹிதகாமாசாப்ரசே

த்யாதி” இத்யாதிப்ரமாணத்தைக்கொண்டு வர்ணாஶ்ரமோசிதா சாரங்களெல்லாம் உபாஸகர்களுக்கு இதிகர்த்தவ்யங்களாய்வேண்டுவன. ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தியிலிழிந்தவர்களுக்கும் இதனங்கங்களல்லாததால் அவை வேண்டுவனவோ என்று ஶங்கித்து, அதன் பேரில் ஸர்வதர்மத்யாகமாவது; ஸ்வோசிதமாய் ஶாஸ்த்ரவிஹிதமாயுள்ள ஸகலகர்மங்களையும் ஶக்தியில் ப்ரபத்தி பண்ணும் ஜ்ஞானரைப்போலன்றிக்கே ஸாதநமாய்விடுதலேயென ஶக்திக்கும் ப்ரபத்திக்கும் வாசிவகுத்தனர். இந்த ஆஜ்ஞைகளெல்லாம் ஆர்த்தத்ருப்தாதிகளான ஶாஸ்த்ராஜ்ஞைகளேயாமென்று பூர்வஶ்லோகத்திலேயே நிரஸ்தங்களாயின. இதிலும் ஸித்தாந்தங்களாயின. மேலுமிக்கர்ம கைங்கர்யரூபமாய் விஹிதத்தால் பண்ணியே தீரவேண்டுமென்பதைப்பற்றி “ஸ்வஶாஸ்த்ரேணோதிதம் கர்ம யோ ந குர்யாத் ஸ பதேத் । யதி ந க்ரியதே கர்ம ததா ப்ரத்யவாயபாக் ॥ என்றித்யாதிகளிற்படியே விஶேஷகைங்கர்யங்களுக்கும் அநர்ஹனும். அவை பண்ணினாலும் உகப்புக்குடலாகாது “ப்ரத்யவாயபராஹதோ” என்ற ஆபத்தையும் வரும். ” என்று முப்பத்தைந்தாவது பரிஹாரத்தில் ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனும் அருளிச்செய்தார். இவைகளை ஶாஸ்த்ரங்கொண்டே யிங்கறியவேண்டுமென்பதும், பெருங்காற்றில் மாங்காயெடுப்பாரைப்போலே யாகாதென்பதும், “ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்ததே । ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோऽபி ந வைஷ்ணவ: ॥ ” என்றும், ஸமஸ்தகைங்கர்யாநுஷ்டாநதத்பராணாம் ஸம்ஸாரோத்தாரகத்வம் பகவத்ப்ரஸாதநத்வம் யதா ஶ்ரேயஸ்கரம் ப்ராப்தம் ஸம்வர்த்திதவ்யம் ப்ரஸித்தகைங்கர்யாநுஷ்டானேऽபி யதா காயாநுஷ்டாநம் ஸமாஹிதமேவ, யதா ராஜாஜ்ஞாநுபாலகாநாம் ராஜகிங்கராணாம் ராஜாபிமதகார்யாநுஷ்டிதேவ கிங்கரவ்ருத்தி: ப்ரியாய ஜாயதே । தத்ர ஸமஸ்தவிஶேஷவிஷயகார்ய: ஶாஸ்த்ரவஶ்யத்வமிதி, “ஶாஸ்த்ரம் ஸர்வத்ர ஸ்வதந்த்ரம் ஶாஸ்தா வி த்ரய ஸத்ஸு த:” இத்யபிதீயதே “கார்யோ ஹி கர்மவோத்யதே’

இதி ஹி நீதிவிதः । ஸ்வயமேவ ஸமஸ்தஹிதஸாக்ஷாத்காரிணஸ்ஸ்வ ராஜஸ்ய ஶாஸ்த்ரோபேக்ஷயைவ ஸமஸ்தஹிதம் த்ருஷ்ட்வா தேஷு தேஷு கார்யேஷு கிங்கரவத்ப்ரவர்த்தந்தே, யதா ராஜஸஹா நிவாஸிநः ராஜவாக்யாதேவ யதாகாலம் ஸர்வம் ஸமாசரந்தி । இதராவாஸிநஸ்து ப்ரதிக்ஷணமவேக்ஷந்தே । ஸர்வஹிதாவஹ ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிரூப ராஜாதிராஜஶாஸநரூபவாக்ய யதாகாலமேவ ஸமாசரணீயம் ।” என்ற வாக்யங்களால் நிரூபிதாகிடுக உபயோக்ஷணியான ஸ்ரீநயினார் ஆசார்யர் விரோதிபரிஹாராக்ய க்ரந்தத்திலருளிச்செய்தார். இவ்விதம் ப்ரபன்னனுக்கு ஸகல ஶாஸ்த்ரங்கள் ஸ்வரூபவிரோதிகள் என்ற ப்ரதிபத்திகளுக்கு, ஸ்வரூபயோக்யதாபாதகமே யவையென இந்த ச்லோகத்தால் நிரூபிதம். ௧௯

இவ்விதம் கூறப்பட்டபின் ப்ரதிபத்திகள் ப்ரபன்னனுக்கு உத்தரகாலத்தில் கர்மமே கைங்கர்யமாகையால் ப்ரபத்தி நிஷ்டாநந்தரம் கர்தவ்யமாயொரு க்ருத்யமும், ததகரணே ஓர் ப்ராயஶ்சித்தமுமில்லாமையால் ஶேஷத்வவிஶிஷ்டர்களான வைதிகர்களுடைய ப்ராப்தியையே தனக்குப் பெரும்பேறாக நினைத்தருளிய கவாக்யஸ்வஸ்தகாலேனை ஶேஷிக்குத் தமது வேதநாந்த கைங்கர்யமான திருமாலைகட்டுதல் முதலிய கைங்கர்யமே ஸ்வரூபமெனக்கூற அவைகளையும் ப்ராரப்தாவ்ருத்தி கர்மத்ருஷ்ட்யால் நிரஸிக்கின்றார்—

ப்ராரப்தாவ்ருத்தகர்ம த்யஜதி நதநுஜம் தேஹபாதாவதே,
ஸ்வஷ்டம் ஸமஸ்து ஜந்துஷ்வபி க்ருதகரணீ
யேஷ்வபரோக்ஷ்யாதயः । ஸர்வாணோவேக்ஷப்ரபந்நः ப்ரப
த்திநயநாந்தக்ஷணம்ஸ்ராதிதேஹः, தஸ்மாத் கர்ம ப்ரப
ந்நோபதிதநிர்வாணம் கார்யமேதேஹபாதே ॥ ॥௨௦॥

ப்ராரப்தாவ்ருத்திதஸ்யேதி ॥ (ப்ராரப்தாவ்ருத்தகர்ம) ஸத அதர்மநஶ்ரீநிதித்தகப்ராரப்தமாய், தனாவாலேயே ப்ர

ஸித்தமாயிருக்கும் கர்மமானது (தேஹபாதாத்) ஶரீரம்விழு மளவும் (விநாஶம்) விநஶ்யஶரீரமதனுடைய இச்சேதநனை (ந த்யஜதி) விடுகிறதில்லை, (ஏதத்) இவ்விஷயமானது (ஸ்பஷ்டம்) ஶாஸ்த்ரங்களிலும் ஸம்ப்ரதாயத்திலும் ப்ரகாஶமானது. (அதஶ்ச) ஆகையாலும் (க்ருதகரணீயேஷு) க்ருதக்ருத்யர்களான (ஸர்வேஷு ஜநேஷ்வபி) எல்லாப்ரபந்நஜநங்களிடமும் (உத்தராவதி:) ப்ரபத்திக்குஉத்தரகாலத்திலும்பாபஸம்பந்தப்ராபாபஸம்பந்த ஸ்பர்ஶமான வ்யவஸாயமானது (ஹந்யாத்) ஸஹஸ்ரஸம்ஹதமான ப்ராரப்தகர்மஶேஷத்தாலுண்டாகும், (ததோக்தம்) "ஸாஞ்சித்யஸஞ்சிதஸாஹஸ்ரீ ப்ராரப்தஸ்யாபி ஹந்த்யஸௌ" என்றதை வழிதெரியாதே விபரீதமாய் அர்த்தமாக்கி தனிஶ்லோகமென்ற ரஹஸ்ய பாஷ்யத்தில் ஜோகாவாயர் "இது தான் ப்ராரப்தத்தையும் போக்குமென்னு மிடத்துக்குக் கர்ணோக்தமான ப்ரமாணங்களுமுண்டு. "ஸாஞ்சித்யஸஞ்சிதஸாஹஸ்ரீ ப்ராரப்தஸ்யாபி ஹந்த்யஸௌ" என்னுமளவாகச்சில ஶ்லோகங்களையுமுதாஹரித்து முடிவில் "ஸ்யுதரம்ப்ராரப்தகாயர்ந்" என்று ப்ராரப்தமும் ப்ரபத்தியாலே க்ஷயமென்று உடையவரருளிச்செய்தார்" என்றும் ஸ்ரீயப்பதிப்படியென்னும் ரஹஸ்யத்தில் "பரியென்கிற உபஸர்க்கத்தாலும், ஏகஶப்தத்தாலும் த்யாஜ்யமாகச்சொன்னவற்றினுடைய ஸம்ப்ரவ்ருத்தியையும், அவஶிஷ்டமான உத்தராவத்தையும் சொல்லுகிற"தென்று மெழுதிக்கட்டியபடி ப்ரபந்நனுக்கு உத்தரகாலீநஸம்பந்தங்களுக்கேதுவான ப்ராரப்தகர்மஶேஷமேயில்லையெனில்; (ப்ரபந்ந:) ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநம் பண்ணின வோர் ப்ரபந்நன் (ப்ரபதநஸமயாநந்தரம்) ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநகாலத்தினுடனேயே (விதேஹ:) ஶரீரஸம்பந்திக்கு ஹேதுவான ப்ராரப்தகர்மநாஶத்தால் தேஹவியோகத்தையுடையவனாக (ஸ்யாத்) ஆவான். (ததாச) அப்படிக்குச்சரீரம் நாசமாகாதே, ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஜநநாப்ரபந்நரும், மற்ற ப்ரபந்நரும் தீர்க்ககாலவர்த்திகளாயிருப்பதால் (ப்ரபந்நேஷ்வபி) ப்ரபந்நர்களாலும் (ஆதேஹபாதம்) ப்ராரப்தகர்மக்ஷய

ப்ரதிபந்தகமான ஶரீராவஸாநம் வரையில் (தஸ்ய தாவதேவ) அ
வர்களுக்கென்று வகுத்திருக்கும் ஶாஸ்த்ரவிஹிதகர்மமான (கர்ம) வர்ணாஶ்ரமோசிதமான கர்மமானது (கார்யம்) ஶ்ரத்தையோடும் நைஷ்கர்ம்யபாவத்தோடும் ஶேஷியுகப்பைவேண்டிச் செய்யத்தக்கது. ஆகயிதனால் ப்ராரப்தகர்மமென்பது ஶரீரஸ்திதிக்கே ஹேதுவாதல்பற்றி அக்கர்மமுள்ளவரையில் சேதநன் ஸந்யாஸியாகிலும் கர்மயோகமாய்த்தனக்கு ப்ராப்தமான ப்ராஹ்மணாதிஶரீரத்திற்கிணங்க விஹிதகர்மங்களை ஸ்வவர்ணாஶ்ரமோசித ப்ரீத்யர்த்தமாக அவனுக்கு நிரவதிகதிங்கரனாகையால், நைஷ்கர்ம்ய பாவத்தோடு ஸகலகர்மங்களையும் செய்யக்கடவனென்றும், ப்ராரப்தமென்றகர்மம் ஶரீரஸ்திதிக்கு ஹேதுவாதலால் ப்ரபத்தியோடு அதுவும் நஶிக்குமாகில் ஶரீரமும் அப்பொழுதே நஶிக்கவேண்டிவருவதால் அப்ப்ராரப்தம் போகுமென்றது காகாக்ஷிநியாயமேயென்றும், யாவச்சரீரபாதம் அது சேதநனை விடாதென்றும், ஶ்ருதியாலும் ஸ்ம்ருதியாலும் காட்டி ஸ்தவாதி ப்ரபந்நர்க்கும் ஸ்வோசிதகர்மம் கர்தவ்யமேயென நிஷ்கர்ஷிக்கலாயிற்று. இக்கருத்தை ஸ்ரீதேஶிகந் (கூரு)வது விரோதபரிஹாரத்தில் இங்கு "ஶேஷவத்" என்கிற வாக்யஸாமர்த்யத்தால் ஶோகவிஷயமானவையெல்லாம் கழிகையில் தாத்பர்யம், ஆகையால் தீவ்ரஸம்வேகமில்லாதார்க்கு "ப்ராரப்தேதர பூர்வாகவிநாஶோத்தராகஸ்" இத்யாதிகளிற்படியே ப்ராரப்தஶரீராதிகளுக்கீடாகக்குறையில்லை" என்றருளிச் செய்தார். தீவ்ரமான ருசியையுடையவரே தீவ்ரஸம்வேகமுள்ளவரென்பது. ருசிபூர்வர் உத்தரக்ஷணத்திற்கூட ஶரீரபாதநாபேக்ஷராதலால் ஸர்வப்ராரப்தஸம்வேகநாஶம் இங்கு ஸம்பவம் மற்றவர் தேஹாபேக்ஷராதலால் க்ரமநாஶம் கூறுவது ஸம்பவம். "த்ருப்தோதகஸ்ய ஸர்வவிதேஹः ப்ராரப்தோऽவஸாநதேஹே । ஜந்மாதிஹேதுப்ரதோ யः ப்ராரப்தோऽபி விநஶ்யதி ॥ ப்ராரப்தேதரம் நயதி ஹிதகாரீ ஹரிஸ்ஸதா ॥" என்று ஸ்ரீநயினாராசார்யரும் ஸங்க்ரஹித்தருளினர்.

இவ்விஷயத்தில் ஸௌகத-வைசேஷிகரும் கார்யகாரணாதி நயம்பண்ண இன்னமும் காணப்படுகின்றதுபற்றி யோகாசார்யர்களுடைய ரஹஸ்யஸூக்திகளெல்லாம் ரஹஸ்யோத்தாரஸம்பாரத்தை யுடையதெனவும் நிர்ணீதம். அங்ஙனன்றிக்கே ஆஸ்ரதேசிக ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களோ, ரஹஸ்யத்திலும், ஸ்தோத்ரத்திலும் ஒரேவகையாயிருப்பதால் இவர்களுக்கு ஊராராத்ரஸம்ஹார நெருக்கடியில்லை. திருமண்காப்பாகும் பாஹ்யசிஹ்நங்களிலுள்ள ஸதாசாரத்தை அநுஷ்டானத்திலும் ஸாத்விகர்களால் பார்க்கப்படுவதுபற்றி ஸ்ரீதேசிகபக்ஷம் ரஹஸ்யத்திலும் ஸூக்தத்திலும் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்க்கும் நிரவத்யமே. மற்றது ஸர்வவிஷயத்திலும் ஸாவத்யமே. (௨௦)

இவ்விதம் கர்மத்தின் அநுஷ்டானத்திற்கு ஆவஸ்யகத்தையை ஸாஸ்த்ரத்தாலும், ஸத்தர்க்கத்தாலும் ஸமர்த்தித்து அதன் அநுஷ்டானப்ரவிநியோகாதிகளை மேல் உபாயபேதாதியால் தெளிவிக்கின்றார்—

உபாயத்வம் ஸக்தாவஸ்ரமபரத்வம் வ்யவஸ்தே
அபாயத்வம் த்யாகேஸதி, ஸமாசாரஸ்ஸிதிஸி ।
ஸமஸ்தா காம்யம் ஸர்வதி கைங்கர்யஸாயியா
தநோதாயோசாசார்யாகரிதஸ்ய ஸ்திரேஷாகாங்க்ஷதி: ॥௨௧॥

உக்தகர்மங்களுக்கு (ஸக்தௌ) ஸக்தியோகமாகும் மோக்ஷோபாயவிஷயத்தில் (உபாயத்வம்) ஐதிகதர்வத்தையாய்க்கூறப்பட்டிருப்பதால் ஸஹாரகஸாயநத்வமும், (அத) அதன்பிறகு (வ்யவஸ்தே) வ்யவஸ்திவிஷயத்தில் (ஸமபரத்வம்) ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகிற ஸமபரத்வமும் (த்யாகேதா) ஸமாஸநத்யாகவிஷயத்தில் (அபாயத்வம்) அவஸ்யத்வமும் (ஸதி) "ஸ்ருத்யாதேவதீர்த்ஜே ஹீ ஜேஷதோஷிநவைஷ்ணவ:" இத்யாதி ஸாஸ்த்ரத்தாலுண்டாகிறது. ஸாஸ்த்ரீயமான கைங்கர்யமே ப்ரபந்நனுக்கு அநுஷ்டேயமென்பதை "ஸாஸ்த்ராவிரோதாநிஸம்ஹ்ருத்ய" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்தமது நித்யத்தில் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் (ஸமஸ்த)

ஸமவிஷயத்தில் (கைங்கர்யஸ்வாமிபா) கைங்கரியமென்றநல் லவாஸியோடுகூட (ஸாவஸர்த்ரா) "ஸ்ரீகைங்கர்யகாமித:" என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடி கர்த்ருத்வம் வெறுமையுடன் (காயம்) முன்னடி பார்த்துச் செய்யத்தக்கது. என்ற இவ்வளவால் யோகஸம்ப்ரஹாரமென்றும், கொண்டிப்பசுவிற்குத் தடிக்கட்டிவிடுவாரைப்போலே தேனுமொரு காலக்ஷேபமென்றும், இவை முதலிய யோகாவாயக்ருத ஸஹஸ்ரதாதுயங்களெல்லாம் வசிஷ்டங்களாயின. (தத:) ஆனதுபற்றி (ஸாக்ஷாத்யோகாவாயகல்பிதஸ்ருதி:) யோகாவாயரால் கல்பிக்கப்பட்ட கர்த்ருமார்க்கமானதோ, அல்லது ஸ்ருதியில்லாதே த்ராமகல்பமாய்ச் செய்யக்கடவதென்றுவதோ, ஏதேனுமோர் இம்மார்க்கமானது (காலஸ்ருதி:) ஸ்ரீஸாஷ்ட்ரகாராதிஉபந்யாஸ ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் ஸ்வாநுஷ்டாநத்திற்கும், ஸ்வபாநுஷ்டாநத்திற்கும், பூர்வாசார்யாநுஷ்டாநத்திற்கும் விரோதமாயிருப்பதால் கெட்டமார்க்கமேயாம். காமார்க்கமென்பது கருத்து. ॥ ௨௧ ॥

இப்படிப்பட்ட கர்மவிசேஷங்களைப்பற்றி ஶிஷ்டாசிரதமும், ஆசார்யவிவாதமுமுண்டென ஸ்ரீமத்ராதியால் ப்ரவசிக்கின்றார்—

ஸ்ரீமந் நிதத்வம் ஸமீசவரதமார்க நிவீருஹட்டாய
கொஶா:, கர்ம ப்ரவர்த்தநம், கவலமார்க்கே ந
ப்ரமாணம் காசித் । யஜ்ஞாநஸ்வேவ பூர்வமார்க்க
கயா விஷ்ணுசித்தாதயஶ், ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யமார்க்க
வரவாயமார்காநுஸாரீ ॥ ॥ ௨௨ ॥

ஸாவஸ்த்ராதி ॥ (ஸாவம்) பூர்வாசார்யக்ரந்தங்களிலும் ஸிஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ரகாரமாக (நிதத்வம்) ஸ்ரீஸாஷ்ட்ரகாரோக்த நித்யமென்ற ந்யாயமும், (ஸமீசவரதமார்கநிவீருஹட்டாயகொஶா:) ஸ்ரீவங்கிப்புரத்துநம்பி நடாதூரம்மாளாகும் ஸ்ரீவரதாசார்யர் எம்பார் ஸ்ரீவராசரபட்டர் என்ற இவ்

ர்வாசார்யர்களுடைய ஸுஹ்ருத்தமமாகும் ஸ்ரீஸூக்திகளும் (தத்த்வ ஜ்ஞே) ப்ரத்யக்ஷாநுமாநவிஷயத்தில் (ப்ரமாணம்) ப்ரமாணமாயிருக்கின்றன. (து) ஆனால் (ஸம்ப்ரதாயரஹித) ஸோம்பலேறிய ஆசார்யர்களுடைய மதத்தில், அதாவது; தத்ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞாநமாயுண்டாகும் ஆலஸ்யத்தையுடையவர்கள், தத்ஸதாவால் ஸாத்விகவேஷங்களையும் உபாஸித்து ஆஹாராதித்ரவ்யங்களைமாத்திரம் ஸ்வீகரித்து "ஶிஶ்நோதரபராயணா:" என்றபடி கேவலம் ஶிஶ்நோதரபராயணர்களாய்த்திரியுமவர்களுக்கொப்பாய் வர்ணிக்கத்தகுந்த ஸௌகதவைஷ்ணவவேதாந்தத்திலென்றபடி. (ஸர்வத்ர) எவ்விடத்திலும், அதாவது; பூர்வாசார்யப்ரபந்த எல்லா ஶாஸ்த்ரங்களிலும், ஶ்ருதியிலும், ஸ்ம்ருதியிலும், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்திலும், அருளிச்செயல்களிலும், மற்றெவ்வித க்ரந்தங்களிலுமென்றபடி (ப்ரமாணம்) அவருக்கிசையவோர் ப்ரமாணம் ஸம்ப்ரமேயாம். அன்றியும், ஸோமாதிகளைப்போல் திரியவொண்ணாதே ஏதேனுமோர் காலத்திலவதரித்துத் தன் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கிணங்க நல்லதோர் ஸாக்ஷாத்காரத்தையடையவே ஶ்ருத்யாதிகளும் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளும் ப்ரவர்த்தித்திருக்க, தத்விஷ்ணும் ஸம்ஸாரிப்ராணிகளாய்த் திரியவேண்டி ஸநாதனமான ஶாஸ்த்ரங்களை ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வஶக்திதர்களான மஹர்ஷிகளும் ப்ரவர்த்திப்பித்தார்களென்பது பாரிஶேஷ்யமும் ஸித்தாந்தமுமாம். ஆகையாலிறேயிங்கு ஸம்ப்ரதாய க்ரமத்தையும், அதற்கு மூலமான ஸம்ப்ரதாயத்தையும், ஶோகஷாபாஹாவத்தையும், பாவகத்வத்தையையும், யதோசிதாஹாரத்தையும், போதிக்கவந்த ஆசார்யாஹாஸர்களை ஸம்ப்ரதாயக்களெனக்கூறியது.

மேலும்; (விஷ்ணுசித்தாதய:) எங்களாழ்வான் பெரியநம்பிதுடக்கமான (பூர்வாசார்யவர்யா:) பூர்வாசார்யர்களும் (ஜ்ஞாந:) யாயஜ்ஞர்களாய் (ஸந்தி) போர்ந்திருக்கின்றார்கள். (இதி) என்று (கதா) ஸம்ப்ரதாயமான இதிவ்ருத்தம்.

(அதः) ஆகையால் (உக்த) இக்கர்மகாரணவிஷயத்தில் (ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யர்கள்) ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய ஸம்ப்ரதாயமானது (ஆசார்யாநுஸாரீ) ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமிச்ர வரதகுருதேவாதி ஸ்ரீமத் பூர்வாசார்ய வேதாந்தாசார்ய ஸம்ப்ரதாயர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயமாகும் ஸம்ப்ரதாயத்தை யநுஸரித்தது. ஆகயிவ்வளவால் ப்ரபந்நனுக்கும் கர்மாயத்தமான தேஹம் நசிக்குமளவு தேஹஸ்திதிக்கு ஹேதுபூதமான ஸுக்ருதது்ஷ்க்ருதரூபமாயுள்ள கர்மமுங்கூட நிலைநின்று பாணப்ரேணாவரணங்களுக்கு இடங்கொடுத்து அதனுபவனை சுபவானுக்கக்குறையில்லையாதல்பற்றி, சரீரமுள்ளவரையிலும் கர்மவச்யமான ப்ராஹ்மணாதிசரீரத்திற்கிணங்கியதான சாஸ்த்ரீயகர்மங்களையும் செய்யக்கடவனென்றாயிற்று. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி "ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞாவிபாகேந தியாசாஸ்த்ரீயவஸ்திதி:।" என்று பகவச்சாஸ்த்ரரூபமான கர்மங்களை ஆஜ்ஞாகைங்கர்ய மென்றும், அநுஜ்ஞாகைங்கர்யமென்று மிரண்டாய்வகுத்து அவற்றுள் ஆஜ்ஞாதிகரணே ப்ரத்யவாயமும், அநுஜ்ஞாதிகரணே த்ரோஹமும், கரணே தேஹயாத்ரைமாத்திரமுமல்லாத ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமுமுள்ளதென ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் சாஸ்த்ரீயநியமநாதிகாரத்திலும், உத்தரக்ருத்யாதிகாரத்திலும், அபராதபரிஹாராதிகாரத்திலும் "அகரணே ப்ரத்யவாயநாஸ்தி சாஸ்த்ரீயவஸ்திதி।" என்றும், "அஸ்மிந் வர்ணாஸ்ரமஸ்திதாம் வ்ருத்திம் தேஹவா கோஷ்டாப்ருஷ்ட ஸ்வதர்மநிஷ்டே உத்தரக்ருத்யஷ்டிப்ர பந்ந:।" என்றும் "அநுஜ்ஞாதிக்ரமஸ்தேயே கைங்கர்யேஷு விவக்ஷிதே:। அக்ருதௌ தத்யாபாதோ நது தோஷஉதீரித:॥" என்றும் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகன் ஸூத்ரகாரக்ருதாதிவக்ஷிதவஸநப்ரகாசகமாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருளினர். பிள்ளைலோகாசார்யரோவெனில்; இவ்விஷயத்திற்கு விரோதமாய் தனிவழியென்ற ரஹஸ்யத்தின் கடைசியில் "ப்ராப்திஸ்வருபநிவ்ருத்தி..."

சோதிதமான நித்யநைமித்திககாம்யரூபமான யஜ்ஞங்களையும், லோகேஷ்டாபூர்த்தியஜ்ஞங்களையும் ஸந்யஸநமாகவிட்டு" என்றருளினர். இது ஸந்ந்யாஸாச்ரமதாத்பர்யமென்றென முன்பே கூறப்பட்டது. ஆதலால் ஸாத்விகனாயிருப்பானொருவன் சாஸ்த்ரம் விதித்ததல்லாதே ஸ்வதந்த்ரனாய் "யச்சாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய" இத்யாதிகளிற்படியே யாதாமொரு அநுஷ்டானத்திலிழிந்தாலோவெனில்; "சாஸ்த்ரதஸ்ஸம்ப்ரத்யயஸ்ஸ்யாத்"மென்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததால் அதுவுமிவனுக்கநுஷ்டேயமாகமாட்டாது. அன்றியும் சாஸ்த்ரத்தைக்கைவிளக்காய்க்கொண்டயிவன் சாஸ்த்ரவச்யனானபடியால் அசாஸ்த்ரீயாசரணம்செய்ய ந்யாயமில்லை. ஆகையால் அநுத்தரீயத்தோடு யஜ்ஞோபவீதம்போலவிநாசமாய் ஸதா சாத்திக்கொள்ளத்தகுந்த உத்தரீயாதிகளை "நாஸ்யோபவீதம் யஜ்ஞோபவீதம், நோத்தரீயம் ஸங்க்ரஹ்யதே, ஏகவஸ்த்ரம் ஸம்வீதம் ந்யாஸேது விதேயம் வஸ்த்ரயேத்"இத்யாதிகளையநாதரித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவநாயகதாஸ்யர்களை ஸ்வாதீனமாக்குவதன் பொருட்டு மேற்றலப்பையபரையில் ஸாம்ஹிகமாய்ச் சுற்றிக்கொள்ளும் காஷாயவுடைகளைப்போல் சிலர் சுற்றிக்கொள்வதும், தேவஸந்நிதியில் ஸந்ந்யாஸினை யிவனுக்கு வேண்டிய வ்யவஸ்தாஸ்தவமும், த்ரிதண்டாதிகளை நஷ்டகார்யாவஸரித்து ஸந்யாஸிபோல் நடப்பதும், ஸந்யாஸிநாமாந்தர்யிலும் ஸந்யாஸாச்ரமத்திலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவபரிபாலனைப்பற்றியோ அக்ஞதையாற்றன்னைப்பற்றியோ கும்பிடுவாரைக்குறித்துத் தனக்கேயெனயிவனும் ஆசித்துத்தான் செய்யும் த்ரைகாலவந்தனமும் "தஸ்மாத்த்யக்தோபவ்ருத்தஸ்ஸ்வதர்ம்யோ வ்யந்தம் தத்வஸ்ய । காஷாயவஸ்தாலங்காரம் த்யஜேதேகோத்தரீயகம் ॥" இத்யாதிவசனங்களை யெல்லாமுபேக்ஷித்துக் கௌபீநவஸ்த்ரஷட்க வஸ்த்ரக்கள் போல் தன்னரையிலிரண்டுவஸந முடிக்கும் யதிதர்மாசாரமும், இடையிலோர் ஆள்வைத்து அட்டஸ்ராமம் செய்யும் அதிஸாஹஸமான யதிதர்மவஸ்த்ரமும், ஸர்வமாரஜதாதி பாதாஸம்க்ருதவஸநங்களை வ்ருஷபமார்மரிக்ஷாக்களைப்போலுடுத்திக் கொள்வதும், யதிதர்மஸமுச்சயாதி

அஶாஸ்த்ரவிரோதமாக ஸ்வயமாசார்யவைஷ்ணவாதிகள் செய்யும் யதிஶுஶ்ரூஷையும், க்ருஹஸ்தனையும் ஸாராஸாரவாதப்ராப்தியி ல்லாதேசெய்யும் ப்ரதிவந்தநமும், ஶாஸ்த்ரஸமயமில்லாதே கேவலம் ஸங்கேதமாகவே ஸமவந்நிரஸந ஸமவத்தீர்த்தபாநாதி நிஷேவணங்களும், வந்தநகாலஸம்பந்தாதிகளைப் பற்றிய யதிஸ்வஸ்தநமும், யதிப்ரதிவந்தநவிதாநமும், அஜ்ஞஸ்வோத்க்ருஷ்டப்ரவ்ருத்தபரநிக்ருஷ்டப்ராஜ்ஞனிருக்கச் செய்தேயே ஜிஜ்ஞாஸம்போல் ஶாஸ்த்ரத்தில் ஸங்க்ருஹீதமான விநயாபிநயாதிகளைச்செய்தலுமித்யாதிகளெல்லாம் ஆசாரஸம்பந்தமான ஆசாரஶாஸ்த்ரயக்ருத்யங்களென நிர்ணீதங்களாயின. இவைகளுக்கெல்லாம் ப்ரமாணம் அந்தந்த க்ரந்தங்களிலேயே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகக்கொள்ளும் ஆஸ்திகர்களுக்கு ப்ரத்யேகம் வேறு வேண்டுவதில்லை. லோகாசார்யரும், "பகவத்கைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரத்தாலே, ஆசார்யகைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரத்தாலும் ஆசார்யவசநத்தாலும்" என்று தமது வசநபூஷணமாகும் ரஹஸ்யத்தில் ஸாக்ஷாத்ப்ராயம்போல் எழுதியருளினர். இதற்கு மணவாளமுனிதரும்; "பகவானிவனுக்கு இப்போது வாய்திறந்து ஒன்றையுமருளிச்செய்யாமையாலே தத்ப்ரதிபாதகமான ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிஶாஸ்த்ரத்தாலே யறியவேணுமென்கை" என வ்யாக்யாநித்தார். இம்முனிவரே ஓரடிமேலெழுதுகையில் "ஸ்வவர்ணாஶ்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக்கிவையனுஷ்டேயாதொழியில் க்ருத்யாகரணப்ரத்யவாயம் வருமென்று நினைத்தனுஷ்டிக்கை" என்றிதை யதிகுணகோடியிலொதுக்கினர். இதற்குத்தனிப்ரமாணமான ரஹஸ்யவசநங்களையும் ப்ரமாணித்தார். ஆகயிவ்வளவால் இம்முனிவர் பக்ஷமிங்கு பாஷ்யகாரராகும் ஸித்தாந்திபக்ஷம்போன்றதாயிற்று. அதனால் இவ்விஶதவ்யாக்யாநகர்த்தாவான மணவாளமுனிவரை ஸாக்ஷாதாதிஶேஷனுடைய அவதாரமென ஶாஸ்த்ரஸம்வாதம் கூறியது.

ஆனதுபற்றியே ஸாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகர்களான ஸூத்ரகாரர்களும் மஹர்ஷிகளிடம் இவ்வகையான ஆசாரம் ஸம்ப்ரதாயாகதமாயது. ஆகயிவ்விதமுள்ள புராணிக ஸம்ப்ரதாயமே ஸத்ஸம்ப்ரதாயமாவதால் இவர்களுடைய அநுஷ்டாநம் நிரவத்யமும் உதாரமுமாமென்பது இவைகளின் திரண்டபொருள். மேலும்; ஸாஸ்த்ராப்யாஸமுள்ளவோர் தேசகால ப்ரவ்ருத்திகளையே ப்ரகாரபேதத்தால் நிவ்ருத்திகளாக்கி அவைகளையனுஷ்டிக்கப்புகாது, அவைகளின்பேரில் அதிவாதங்களையாரோபித்து விபரீதாசரணம் செய்வானேயாகில்; அவன் கற்றது; ஈகொதுகளையோட்டுவதற்கும், மாம்ஸத்தை மூடிக்கொள்வதற்கும் உபயோகமில்லாதே ஸதா வக்ரமாயும் ஹ்ரஸ்வமாத்திரமாயுமுள்ள சுணங்கனின் வாலைப்போல் யதேச்சமாய்த்தீர்ந்து நிரவதிகஹேயமாய் அநர்த்தத்தையுமிழக்கும்படியாகும். அங்ஙனில்லாதே தன் வயஃகாலோசிதஜாதிவேஷவாக்யாதிகளுக்கநுகுணமாய் இவன் இவனுடைய காலம் செய்ய "ப்ரணதிஷேவா:" என்று சொல்லுகிறபடி இவனைத்தேவர்களும் வணங்கும்படியாகுமேற்றமல்லவோ இச்வேதநனுக்கு ஸ்வரூபமென்று தெளிந்து "தஸ்யைவா ப்ராஹ்மணம்விது:" என்றபடி கொண்டாட வேண்டியதாகவேண்டுவது இவனெடுத்த ஜந்மத்திற்கு ஸாபல்யம். இவ்விதமொருவனுண்டாகுமருமையைப்பற்றி ஸூத்ரகாரனும் "ஜமதிஷிதா ஷேவாஸ ஸ்ருஜ்ஜிஹாவிதஸம் ஸ்ருதி:" என்றருளிச்செய்தார். மேலும்; "த்ரஜயதேயதேஷு உஷெ ஸத்ராந்தத்ரஜ । உஷெஸத்ராந்தெதத்க்ஷா யெந த்ரஜஸி தத்ரஜ ॥" என்றதற்கும் அவ்விடத்திலேயே ஸ்ரீவ்ராஸஹரவான் "த்ரஜயதேஸங்கல்பாதயதேஷாவ்ரஹிம்ஸயா । உஷெ ஸத்ராந்தெவாஜா வாஜிம்வரநிஸ்யாஸ ॥" என்று தாமே வ்ராவ்ராமித்தார். ஆகையாலிதுவும் ஸவாஸநத்ராமத்திற்கு ப்ரமாணமாகாது. அன்றியும்; லோகஸங்க்ரஹார்த்தம் கர்மம் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பொருள் யாது? யதேச்சையாலநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதா? அல்லது ஊரில் நா

ன்குபெயர் பார்ப்பதன்பொருட்டா? யத்யந்யாலென்றால் ஸ்வநோர்யஸித்திக்கு நாசம்வரும். இரண்டாவது பக்ஷமோ ப்ரமாணாபாவமாவதால் நாஸ்திகபக்ஷத்திற்சேரும். ஆகவே கேவலம் யோகஸம்ப்ரதாயமென்றதும் பிழை. இவ்வர்த்தை ஸ்ரீதேசிகர் நிக்ஷேபரக்ஷையில் பரக்கவுபபாதநம் செய்தருளினர். ஆகையால் யோகஸம்ப்ரதாயமென்பது ப்ரதாயகன் பதியர்த்தத்தையநுஷ்டிப்பதும், பதி ப்ரதாயகார்த்தத்தையநுஷ்டிப்பதும், ப்ரஹ்மவாதி ப்ரதாயகபதியர்த்தத்தையநுஷ்டிப்பதுமல்ல. பராயத்தமாகவநுமதித்துக்காட்டுவதுமல்ல. இல்லையாகில் "ஸ்வாதந்த்ர்ய" என்றவிடம் நிஷ்ப்ரயோஜநமாகுமென்று முன்பே கூறப்பட்டது. ஸமர்த்தாநுஷ்டாநத்தில் ஸ்வாபெர்ராவாஸந ஸாத்யஸாதந ஸம்பந்தகோஷாதிகளுமர்த்தமாவதால், ப்ரவிஷ்டாவிற்குப் பரிபூர்ணதந்த்ரமாய் கூறின ஸமர்த்த நிவ்ருத்திக்கு ஸ்வாஸநதந்த்ரமாயுமாகும்பக்ஷத்திலிவைகளையும் தவிரவேண்டிவரும். ஆகையால் கவசம்ம் ஷ்வாமிதகார்யம் கர்த்தவ்யமென்பதேஇதன் கருத்து. (௨௨)

இதி கார்யவிவரணவாதஸமாப்த: ॥

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

௧௯ ஸாத்யோபாய ப்ராரம்ப: ॥

இப்ப்ரகாரம் ஸர்வஶேஷியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் ப்ரவர்த்திப்பித்த ஶ்ருதியிலும், தது³பப்³ரும்ஹணங்களாகிற ஸ்ம்ருதிகளிலும் விதிக்கப்பட்ட ஸர்வஸாதா⁴ரணாநுஷ்டா²நாதி³களின் நிலைமையையறிந்தபின், அவைற்றின் அநுஷ்டா²நத்தாலுண்டாகும் ப²லங்களெல்லாம் அல்பங்களாயும், அஸ்தி²ரங்களாயும், ப³ந்த⁴ஜநநஹேதுக்களாயுமிருத்தல்பற்றி யிவைகளில் பரிபூர்ணமான விரக்திபிறந்து ஸர்வாயத்தமான இச் ஶரீரத்திலிருந்து ஸர்வத்தையே தழுவி உத்தரோத்தரம் ஜந்மங்களையெடுப்பதைக்காட்டிலும், அவைகளுக்கு மூலமான ஸர்வங்களையொழிக்கப்பார்க்கும் முமுக்ஷுவாய்த்தீர்ந்தவன் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதோர் ஜ்ஞாநவிகாஸரூபமான கார்யத்தையினிமேல் எட்டு ஶ்லோகங்களால் ப்ரவசிக்கின்றார்:—

ஸம்ஸிச்ச²ஸத்த்வாய பரவிஹரணமுமுக்ஷணாய ந:
கிமேதம், ஸ்வாத்⁴யாயேவ ஸத்யக ப்ரபோ³த⁴நமேகரோதே
ந ராமாநுஜீயை: । ஸதத்வம் ஸாயநம் ஹீத்ய ஹிஹிதகர
யாஸ்ரி, மநோந்யாவிவாஹோ, ஸர்வஸ்வஸாத்தாய நேஸவி ஶ்ரு
திஸேவா ப்ரஶோஸம்ப்ரபா⁴ய: ப்ரஶஸ்த: ॥ ॥ ௨௧ ॥

ஸம்மித ஐதராதி ॥ இங்கு தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறக்கும்முன்பே முமுக்ஷுத்வம் அஸம்பாவிதமாகையால் ஸ்ரீதேசிகனும் "ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தங்களைத் தெளிந்து முமுக்ஷுவாய் ஸ்வாதிகாராநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாய விசேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து" என்று ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரத்திலருளிச்செய்தார். இவ்விதமே ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸாதநசதுஷ்டயங்களிலொன்றான முமுக்ஷுத்வமுள்பட நான்கையும் ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸைக்குமுன்பு அதற்கேதுவாய்ச்சொன்னது பிச்சேறியவன்பிதற்றலென ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நிரஸித்தருளினர். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி பிள்ளைலோகாசாரியர் தமது தத்த்வத்ரயமென்றரஹஸ்யத்தின் சூர்ணியில் "முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்த்வத்ரயஜ்ஞாநமுண்டாகவேணும். தத்த்வத்ரயமாவது; சித்தும் அசித்தும் ஈஶ்வரனும்" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும் முமுக்ஷுப்படியை ப்ரதமரஹஸ்யமாகவைத்து தத்த்வத்ரயத்தையிரண்டாவது பாடமாகவும் ததீயர் ஸம்ப்ரதாயமாய் க்ரமம்செய்தும் வருகின்றனர். ஆனதால் தத்த்வத்ரயஜ்ஞாநம்பிறக்குமுன்பே முமுக்ஷுத்வமுண்டாவது அஸம்பாவிதமாவதுபற்றி இப்பிள்ளைலோகாசார்யர் பணிப்பும், தத்தீயர் க்ரமமும் பாரிசுத்யிதம்போல் அத்யந்தஸம்பாவநீயம். இவ்விதம் முமுக்ஷுத்வமின்னதென்றேயறியாதவா லோகஸாரத்திற்காசார்யரான லோகாசார்யருடைய விசேஷார்த்தங்கள், ஸம்ஸாரஸமுத்ரமக்ந ஜீவர்களுக்கு ஜீவாதுக்களெனவெழுதியது போரப்பரிஹஸநீயம். ஆகையால் முமுக்ஷுத்வமென்பது தத்த்வத்ரயவிவேகாநந்தரமே ஸம்பாவிதம். அப்படி முமுக்ஷுவானவன் தனக்கோர் புருஷார்த்தத்தை ப்ராபிக்க விரும்புங்கால் பக்திப்ரபத்திகளாகும் உபாயங்களுள் தன்னதிகாரத்திற்கும் சக்திக்கும் தக்கதொன்றிலிழியக்கடவன். இவ்விஷயம் ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரத்தில் "ஸ்வாதிகாராநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாயவிசேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து" என்று ஸ்ரீதேசிகனாலருளிச்செய்யப்பட்டது. பிள்ளை

லோகாசார்யரும் தத்த்வஶேகரமென்ற தமது ரஹஸ்யத்தில்; “இனி ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திக்கு உபாயம் ந்யாஸாத்மநிக்ஷேப ஶரணாகத்யாதிஶப்தவாச்யமாய் ஸத்யவசநாதிதர்மங்கள்போலே ஸர்வாதிகாரமாயிருந்துள்ள பரமாத்மப்ரபதநம்” என்றருளிச்செய்தார். அன்றியுமிவ்வுபாயத்திற்கதிகாரி யாவனென்பதைப்பற்றி இவரே தமது வசநபூஷணத்தில் “ஶக்தியிலஶக்தனுக்கு ப்ரபத்தி”யெனவும் காட்டியருளினார். ஆனதால் உபாயவிபாகவிஷயத்திலிவரும் ஏகமதியில்லாதவர்போலாயினர். இவற்றுள் ஶக்தியோகமாவது; “அநந்யநிஷ்ணனாய் அநந்யஶேஷபூதனான பகவானுடைய ஸ்வரூபாதிகளை விஷயமாயுடைத்தான நிரதிஶய ப்ரீதிரூபமான ஜ்ஞானவிஶேஷம். அதுதான் தைலதாரைபோலே நிரந்தரமான ஸ்ம்ருதிரூபமாய் ஸாக்ஷாத்காரதுல்யமான வைஶத்யத்தையுடைத்தாய் பரமபதத்திற்குப் ப்ரயாணம்பண்ணும் திவஸமறுதியாக நாள்தோறுமப்யஸிக்க வளர்ந்துவருவதாய் அநந்தப்ரத்யாவ்ருத்தியான ஜ்ஞானஸந்ததிவிஶேஷம். இதற்கு வர்ணாஶ்ரமதர்மங்கள் ஜ்ஞானவிகாஸஹேதுவான ஸத்த்வவ்ருத்திக்குக் களையான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு மூலமான பாபங்களைக் கழித்துக்கொண்டு உபகாரகத்வத்தையாயிருக்கும். இப்பக்தியோகந்தானே “ப்ரத்யாஹார்ய மோக்ஷஸ்ய விஜயஸ்ஸம்ப்ரகீர்த்தித:।” என்கிறபடியே இளநெஞ்சரைத்தேற்றுகைக்கிட்டவிரகான வழியில் காமநாதேஶத்தால் வைஶ்யஶூத்ராதிகளுக்கும் ஸாதநமென்னுமிவ்வர்த்தம் “பதந்தியா பஜந்தே மாம் என்று சொல்லப்பட்டது.” என்று துடங்கி பராங்கதிவரையிலுள்ள ஶ்லோகங்களையெல்லா மருளிச்செய்து முடிவில் இவ்வுபாயத்தை த்ரைவர்ணிகவிஷயமேயென ஸ்ரீமத்தேஶிகனு உபாயவிபாகாதிகாரத்தில் பரக்கவருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தையே பிள்ளைலோகாசார்யரும் தமது அர்த்தபஞ்சகமென்ற ரஹஸ்யத்தில் “பக்தியோகமாவது: இப்படி தைலதாராவதவிச்சின்னஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமான த்யானம், ப்ரீதிரூபாபந்நமாக்குகையும், அது தன்னையறியப்பார்த்தால் ப்ரா

ப்ரதிபந்தகங்கழிகையும், ஸாதநஸாத்யங்களையநுஸந்தித்து அத னுடைய ஸங்கோபவிகாஸமாம்படி பரிணமிப்பிக்கையும்” என் றருளிச்செய்தார். ப்ரபத்திவிஷயத்திலோ ஸ்ரீதேசிகர் “ப்ர பதநத்தில் ப்ரயோஜனத்தில் ப்ரக்ருதிப்ரத்யயங்களால் ஸர்வ ரக்ஷகனாய் ஸர்வசேஷியாய்த்தோற்றின ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்ற ஆத்மாத்மீயரக்ஷணபாரத்திலும், ஆத்மாத்மீயரக்ஷணபலத்திலு ம்ஸ்வாதீநமாகவும், ஸ்வார்த்தமாகவும் தனக்கந்வயமில்லாதபடி ஸாங்க ந்யாஸப்ரதாநமான ஸத்ருஶபாரதந்த்ர்யவிஶிஷ்ட ஶேஷத்வா நுஸந்தாநவிஶேஷம்” என்று ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்தில ருளிச்செய்தார். பிள்ளைலோகாசார்யரோ, “ப்ரபத்த்யுபாய மாவது; இப்படி கர்மஜ்ஞாநஸஹக்ருதையான பக்தியோகத்தில அஶக்தர்க்குமப்ராப்தர்க்கும், ஸுகரமுமாய் ஶீக்ரபலப்ரதமு மாய் உபாயம் ஸக்ருத்தாகையாலே உபாயாநுஷ்டாநஸௌகர்ய முண்டாகக்கடவதான ஸமஸ்தவிஷயாநுபவங்களெல்லாம் ப்ரா ப்யகோடிநிவிஷ்டங்களாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயமாயிரு க்கும்” என்று ப்ரமேயஶேகரமென்னும் தமது ரஹஸ்யத்தில் எழுதியருளினர், இங்கு லோகாசார்யபக்ஷம் ப்ராயேண ஸம மாகத்தோன்றினாலும், சிற்சில பதப்ரயோகத்தால் வைஷம்ய த்தைக்காட்டக்கூடும். அதனால் ப்ரபத்தியே ஸ்வதந்த்ரோபாயமென்றும், பக்திஸ்வதந்த்ரோபாயவிரோதியென்றும் தோற்று கின்றது. இதற்குதாஹரணமாக ஸர்வயஜ்ஞப்ரபவப்ரமாண ஸாரத்தில் ஜீவக்ஷாப்படி முதலிய தமது ரஹஸ்யக்ரந்தங்க ளில் இதைப்பாதகாதிகளோடுகோர்த்துக் கூறினதுமன்றி, த த்த்வஶேகரமென்ற மற்றோர் ரஹஸ்யத்தில் “ஸாராஸாரங்களு க்கு விகல்பங்கூடும்படி யென்னென்னில்; “உபாயஸ்ஸுகரஸ்ஸோ ऽயம் துஷ்கரஶ்ச மதோ மம” என்ற அத்யவஸாயகௌரவத்தாலே ஸா ராவாகையாலே கூடும். ஏவமானாலும் வேதாங்கங்களான க ல்பங்களில் ஶாகாபேதத்தாலும், வர்ணாஶ்ரமபேதத்தாலும், ஸாராஸாரவுபாயமுண்டாயிருக்கச்செய்தே விகல்பங்கூடினாப் போலே இங்கும் விகல்பங்கூடும்” என்று பக்திப்ரபத்திகளுக்கு

ள்ள தாத்பர்யவிசேஷத்தை ஸங்க்ரஹித்தும் சிலபங்க்திகளையெழுதினர். இது பஹுவ்யாஹாரத்தால் வந்த பூர்வாபரவிரோதம். மேலுமிந்த ஆசார்யர் இப்ப்ரபத்தியைப் பற்றி "இது தான் ஸாத்யமாகையாலே ஸகலஸுலபம்" என்று தத்த்வத்ரயரஹஸ்யத்திலும், "இவன் பாசுரங்கேட்டவாரே திருவுள்ளமுகக்கும்" என்று தனிப்ரபத்திப்படியென்ற ரஹஸ்யத்திலும், "வேதாந்த ஸித்தமாயிருந்துள்ள ப்ரபத்திமார்க்கவிஷயமும்" என்று ஸாரஸங்க்ரஹமென்ற ரஹஸ்யத்திலும், "ப்ரபத்திக்கு க்ருத்யம் உபாயஸ்வீகாரம்" என்று பரந்தப்படியென்ற ரஹஸ்யம் சரமச்லோகப்ரகரணத்திலும், "திருமந்த்ரம் மந்த்ரப்ரவம், சரமச்லோகம் விதிப்ரவம், த்வயம் அநுஷ்டாநப்ரவம்" என்று பரந்தப்படி த்வயப்ரகரணத்திலும், "இங்கு சொல்லுகிற ப்ரபத்திகாரணத்ரயத்தாலேயு முண்டாகவுமாம், ஸகலகாரணத்தாலேயுண்டாகவுமாம்." என்று ஸ்ரீயஃபதிப்படியென்ற ரஹஸ்யம் த்வயப்ரகரணத்திலும், "இவ்வாத்மாவுக்குள்ளதுமாய் அவனைப்பெறுகைக்குப் பெருவிலையனுமாயிருக்குமுபாயம் "அஞ்ஜலி" என்றருளிச்செய்தார்" என்று, மற்றொருவர் வார்த்தையை யநுவதித்து அதன் தாத்பர்யமாய் மேல் "ஹாஸகோபுக்குப் பாம்பு அகப்படுமாப்போலே ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரனும் "அஞ்ஜலிஃ பரமா முத்ரா" என்கிறபடியே அகப்படும்" என்று தனித்வயமென்ற ரஹஸ்யத்தின் அவதாரிகையிலும், "ஸ்வதோஷாபாயஹாநிதோஷே ஹரேஸ்ரீப்ராப்யஸ்தாநாதிஃ" என்கிற லக்ஷணவாக்யத்திற்குறுப்பாய் ப்ராப்யனையுருவச்செல்லவேணும்." என்று தனித்வயம் பரிவாக்யத்திலும், "சரணாகதியாவது ஸாத்யஸாதனமல்லாமையாலும் அதுவும் பொருளன்று" என்று தனிசரமம் அவதாரிகையிலும், "க்ருதநிக்ஷேபமென்றது ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவஸம்பந்தக்கை. அதாகிறது க்ருதார்த்தீயமான நிர்பரஸம்பந்தம்" என்று அதே தனிசரமமென்ற ரஹஸ்யத்தில் மற்றோரிடத்திலும், "ந்யாஸமாவது; ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளிலே பண்ணப்ப

ட்ட பா₃தா₃தீ₃யாதி₃ரஹஸ்யஸேவனமாகையாலே, ஸ்ரீமந்நா
ராயணனையே ஶரணாக₃தனுடைய ஸர்வயோக₃க்ஷேமவஹனாக
அநுஸந்தி₄த்து, நிஸ்ஸர்வாநுஸந்தா₄நம் ஸர்வதா₂ பண்ணவே
ணும்” என்று அதே ரஹஸ்யத்திரெடுவிலு மிவைபோலின்
னும் பற்பலவிடங்களிலும் ஸ்வதே₃ஶிகரு திருவுள்ளம்போல
வே நமதாப்தரெழுதிய ஸூசீஜிஹ்விகாந்யாயங்கொண்டு ஸர்வ
ப்ரவ்ருத்திகளைத் தம்மதத்திலிழிவிக்க விவ்வாக்யங்களால் ப்ர
யோஜநஞ்செய்துகாட்டி, மறுபடியுமிப்ரபத்தியை மேல் வரு
மாறு பலவகையாலும் அழித்து, ஆபாதப்ரதீதவிரோத₄ம் பண்
ணுவாரைப்போல் ஸ்ரீபாஷ்யகாரவிஶேஷவிரோத₄மாயிருப்பதோ
ரவிஶேஷத்தையே அருளிச்செய்தார். இது ஶாஸ்த்ரங்களில்
தெளிவு போராமையத்தனையே. அதெங்ஙனேயெனில்; “தா
னே காரியம் செய்யுமென்று நினைக்கக்கடவன். அல்லாதபோது
உபாயநைரபேக்ஷ்யம் ஜீவியாது. இது ஸர்வஶக்தித்வஸம்ப
ரிஹாரார்த₂மும், ப்ராப்திஸாத₄நார்த₂மும், வேதா₃ந்தார்த₂மும்,
ராமவ்ரதம், ஸ்வரூபவிருத்த₄ம், அப்ரதிஷேத₄த்₃யோதகம்,
அவனையிவன் பற்றும்பற்று அஹங்காரக₃ர்ப₄ம், அபசாரம்,
அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம், மற்றவுபாயங்களுக்கு நிவ்ரு
த்திதோ₃ஷம், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்திதோ₃ஷம்” என்றும் “உபாய
பா₄ஸ்யபண்ணும் ப்ரபத்தியும், பாதகத்தோடொக்கும், நா
னும்வேண்டா நீயும்வேண்டா அவை தன்னடைவே விட்டுப்
போங்காணென்கின்றான். என்னுடம்பினழுக்கை நானே போ
க்கிக்கொள்ளேனோ” என்று ஶ்ரீஶ்ரீக்ஷாப்படி ரஹஸ்யமும்,
‘இது தன்னைப்பார்த்தால் பிதாவுக்குப்புத்திரன் எழுத்துவா
ங்குமாப்போலேயிருப்பதொன்று. இது தனக்கு ஸ்வரூபந்
தன்னைப்பொறாதொழிகை” என்று வசநபூ₄ஷணமும், “இந்
தப்ரபத்தியும் உபாயமன்று” என்று அதேவசநபூ₄ஷணம்
த்₃விதீயவ்யாக்₂யாநமும், “ஸம்ஸாரிக்கு அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமாயி
ருக்கிற விருப்பையுமநுஸந்தி₄த்து நம் காரியத்திற்கு நாம் கட
வோமல்லோமென்றிருக்கை” என்று ப்ரபந்நபரித்ராணமெ

ன்ற ரஹஸ்யமும், "பரதந்த்ரனுக்கு ஸ்வரக்ஷணோபாயம் கூடாமையைக்காட்டுமிந்த ஸம்பந்தம்" என்று நவவிதஸம்பந்தமென்ற ரஹஸ்யமும், "ஸ்வத்திற்கு ஸ்வரக்ஷணகர்த்ருத்வமில்லையென்றும்," என்று அதே ரஹஸ்யம் மற்றோரிடத்திலும், "ஸுஸ்திரவ்யவஸாயாத்மகமுமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞானவிசேஷம் ப்ரபத்தியாகிறது" என்று தனிச்லோகமும், "தானொன்றுஞ்செய்யாதே, அவன் ரக்ஷிக்கக்கண்டிருக்குமாகில்; அது இருவர் ஸ்வரூபத்திற்கும் நன்னிறமுண்டாகக்கூடியது." என்று தனித்வயமும், "அவனுடைய நிர்ஹேதுகமான க்ருபாப்ரஸாதங்களே உபாயமென்றதாய்த்து." என்று தனிசரமம் மற்றோரிடமும், "கலங்கி உபாயபுத்தி பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாபசப்தவாச்யமாகக்கடவது." என்று அதே ரஹஸ்யம் மற்றோரிடமும், "பகவத்ப்ராப்யாபேக்ஷையிருக்கையன்றிக்கே, பகவத்விஷயாபேக்ஷையைக்கொண்டு மோக்ஷங்கொடுக்கை." என்று தனிப்ரணவமென்ற ரஹஸ்யமும், "ஸர்வேச்வரன் ஜீவனுடைய து:கத்தைத்தானே கழிக்கும், ஆகையால் ஆத்மாவிற்கு மோக்ஷோபாயத்திலிழியவேண்டா" என்று தத்வசேகரமென்ற ரஹஸ்யமும், "இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்பொழுது ப்ரபத்தியுமுபாயமன்று," என்று துடங்கி சில வாக்கியங்களையுடைய வசநபூஷணம் இரண்டாம் ப்ரகரணமுமாக இத்யாதிகளுமாம். இவ்விதமாக ஸ்வதந்த்ரப்ரஜ்ஞையாலோ, விப்ரலம்பாபியாலோ பூர்வாபரவிரோதமாய் தமது ரஹஸ்யங்களென்கிற க்ரந்தங்களிலிவ்விதமெழுதியிருக்க, இவைகளைப்பார்த்துப் படித்துவரும் யதாஜாதர்களுமப்படியே உதாஸீநவம்சிதர்களானவஸ்த்ரவக்ஷிகளோடு பூர்வாபரவிரோதமாய் விதண்டையாடுவதுடன் தம்மதம்போலவே ஸ்ரீதேசிகஸ்ரீஸூக்திகளுமிருக்குமென ப்ரமித்து அவைகளிலுள்ள வாக்யதாத்பர்யாநபிஜ்ஞதையால் அவைகளுக்கு ப்ரமாணவாக்யமன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ரமாய் மதாந்தரத்தைக்கல்பித்து ஸ்வாமிதேசிகனையும், ப்ராஜ்ஞவ்ருத்தமாகும் தம்மோடொரு ப்ராஜ்ஞராகப்புகுவித்து எழுதிய

சில நவீநாசார்யர்கள் வாதங்களெல்லாம் நிர்மூலங்களென யினி வரும் ஜாதிவைஸிஷ்ட்யவாதத்தில் ஸாமவிஷ்யங்களானாலும், இப்ரகரணத்திலும் சிற்சிலவிடங்களில் அவ்வாதம் வந்து தலை நீட்டுமாகையால் முன்பே யதற்குத்தலைக்கட்டாக கிஞ்சிந்மாத்ரமாய் சில்வனவெழுதினோம்.

முன்னொருகாலத்தில் ராக்ஷஸர்களான ஸுகஸாரணரிருவரும், ஸ்ரீராமபக்தர்களான வாநரவேஷமிட்டு வாநரரோடிகைந்துநடப்பாரையொத்து கிஷ்கிந்தாஸைந்யம்வரையிற் காட்டியதுபோல், "ரக்ஷாம்ஸிப்ரஹ்லாதவாணி" என்கிறபடியே சில ரக்ஷஸ்ஸுக்கள் விப்ரர்களாய்ஜநித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவவேஷத்தைக்கொண்டு ஸாத்யர்க்களான நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன்பரிமாறிக்கொண்டுவர அந்த மர்மத்தை நமது தேசிகனாகும் வாஸுதேவராமபக்தர் கண்டுபிடித்து அவர்மொழிகளையெல்லாம் வம்சித்து இவர் ரக்ஷஸ்ஸுக்களேயென ஸூசித்து, மறுபடியும் ஸுகஸாரணரிருவரையும் யதார்த்தவமாக்கிவைத்ததுபோல் ரக்ஷோர்த்தவர்களாகவாக்கி, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்வேஷாத்ரத்தைக்கொண்டு ஸ்வாமி கொவம் வாராமைக்கு யதாசக்தி பேதநமாத்ரம்செய்ததுபோல், வாதிபேதநமாத்ரம்செய்து ஸ்வரூபநாசஞ்செய்யாதே சில யோஜநாபேதத்தால் ஸமாதாநித்துவைத்ததொருகாருண்யயால் இன்றளவும் ததீயருடைய ஸம்ப்ரதாயஸம்ப்ரதாயம் யதார்த்தராமபக்தர்களான ஸ்வீயர்களுக்கு விடாமற்கிட்டிக்கொண்டேவருகின்றதென அறிந்த ஸாத்விகர்கள் அவர்களோடு ப்ரதியுத்தத்திற்கு ஸ்வரூபஹாநிவருமோ என்றோ, காயம் தத: ப்ரக்ருதிவக்ஷமாயிற்றேயென்றோ பர்யவஸித்திருக்கினும், "தேஷாத ஸாரதவி ப்ரஸ்திக்ஸகுபதர்" என்ற ஸங்கேதரான ப்ரஹ்லாதாழ்வான் பாசுரப்படியடியேன் ஸ்ரீதேசிகனார் அருளிச்செய்த அதிகாரஸந்தேஷயங்களாகும் ரக்ஷாபத்ரணீரங்களில் நிறைந்திருக்கும் ப்ரதிவாதாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு யுத்தம் செய்ய, ஸாத்யர்க்களும் ஸந்தோஷிப்பார்களென்ற நிஸ்சு

யத்தால் ப்ரதிபக்ஷிமாத்ராஸ்ப்ருஶ்யவாக்யப்ரதிபாதந பரத்வமாகவும், ஸ்வதேஶிகாநுக்ருஹீத வாக்யப்ரதிபாதநபரத்வமாகவும், ஸமர்த்தித்தது.

இனி உபாயமாவது:—ஓர் இஷ்டப்ராப்தியைப்பற்றச் செய்யப்படுமோர் ஸாதநவிஶேஷம். இது காரணஸாபேக்ஷமென்னுமிடம் உபாயவிபாகாதிகாரத்தில் ஸ்ரீதேஶிகர் "உபாயமாகிற ஜ்ஞாநவிகாஸவிஶேஷம் காரணஸாபேக்ஷமுமாய்" ஐதிஹ்யால் அருளிச்செய்தார். லோகாசார்யரோ; ஓரிடத்தில் "சேதநனுக்கு மோக்ஷோபாயத்திலிழியவேண்டா" என்றும், "அவனையிவன்பற்றும்பற்று அஹங்காரம்" என்றும், "அவை தன்னடையே விட்டுப்போம்" என்றும் ப்ரபத்திப்ரகரணவிருத்தமாக சிலவஸமஞ்ஜஸமான வாக்யங்களை வெளியிட்டார். ஆகையால்; ஸ்ரீதேஶிகருபக்ஷப்ரகாரம் "க்ருதக்ருத்யஃ க்ருத்யஃ கிம்வசேத்ய க்ருதக்ருத்யஃ க்ருத்யஃ ।" என்ற பகவத்கீதாவசநமும் ஸூசிக்கின்றது. "தஸ்ய வஶீகரணம் தச்சரணாகதிரேவ" என்ற ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமுமிதையேயுகக்கின்றது. "யதேவேஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஃ" என்ற ஶ்ருதியும் "யஃ ப்ரியதமோ பவதி, ஸமாராணீயோ பவதி" என்றளவால் உக்தாயந்த்ரீகரண விஷயத்தில் ப்ரமாணிக்கின்றது. இங்கு பரதந்த்ரனான ஜீவன் செய்யும் ஸ்வரக்ஷணாநுகூல ப்ரவ்ருத்தியும் பரதந்த்ரமானதாலிவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதமில்லை. இங்ஙனில்லையேயாகில் ஜீவனுக்குப் பாபபுண்யங்களில் ஸம்பந்தம் ஸித்திப்பதரிது. இதற்கு "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத், பராத்து தச்ச்ருதேஃ" என்ற ஸ்ரீபாதராயணக்ருத ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள் ப்ரமாணங்கள். இவைகளுக்கு விரோதமாய்ப்பேசின லோகாசார்யமதம், இந்த ஸூத்ரபாஷ்யகர்த்தாவான ஸ்ரீபாஷ்யகாரராகிய பகவத்ராமாநுஜனுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு ப்ரதிகூலம். ஆனதால் லோகாசார்யமதம் அவைதிகம். தர்க்கங்களெல்லாம் ப்ரமாணாவிரோதங்களானலன்றோ ஶாஸ்த்ரீயமாகக்கூடுவன. "நஹி வசநவி

ரோயெ ந்யாய: ப்ரவர்த்ததி" என்று பஹுவசநங்களில் ஸ்ரீபா ஷ்யத்திலே ப்ரதிபாதிக்கின்றது இவையிங்ஙனமிருக்க, உபாயத்தை யடியோடு நிரஸித்தபின் சேதநன்தான் மோக்ஷத்தை ப்ரா பிப்பது எப்ப்ரகாரத்தாலேயெனப்பார்க்கில்; தூஷ்ணீம்பாவமா நமே மோக்ஷோபாயமெனவாகில் ஸம்சயத்தையும் நிர்வாய்த்தி ர்த்த பாஹ்யகுத்ருஷ்டியோடு இப்பக்ஷம் சேரும். ஆதலால் ஸ்வமதமின்னதென்று அறியாத கலிகாலமோஷியிலுள்ளோரிற் சிலர் உபாயத்தை ஸம்மீகரித்துக்கொண்டு அது "ஒருமலையினி ன்று ஒருமலையிலேதாவும் ஸிம்ஹஸரீரத்தில் ஜந்துக்களைப் போலே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்பந்தம்பண்ணவவரோடுண் டான குடல் துவக்காலே நாமுமுத்தீர்ணராவுதோம்" என்று முதலியாண்டானருளிச்செய்த பாசுரப்பிரகாரம், ஸ்ரீபாஷ்யகா ரரால் முன்பே ஸமாஸ்ரயணத்தில் வந்தவரையும், வருபவரையும் பற்ற உபாயாநுஷ்டாநம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் நம்மாலிப் பொழுது நவீநமாய்ச்செய்யக்கடவதொன்றுமில்லையென்கின் றார். பின்னும் சிலர், ஸர்வஜ்ஞ நிர்ஹேதுககடாக்ஷமாய் ரக்ஷிக் கையால் சேதநன் தானுயொன்று செய்யத்தக்கது வேறுயாது மிதென்கிறார். அன்றியும் சிலர், ஸாத்யமானவுபாயத்தைப் பார்க்கிலும் ஸித்தமானவுபாயம் நம்மைஸ்வீகரிப்பதே உபாய மாகுமல்லாது நாமென்றுசெய்தால் அது நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கி றார். அல்லாமற்சிலர், ரக்ஷகனுடைய ரக்ஷணமிப்படிப்பட்ட தென ஸாக்ஷாஜ்ஜ்ஞாநாந்தரத்தாலேயே வரிகாரமாயிருக்க உபாயாநுஷ்டாநமென்றது வேறொன்றுவேண்டாவென்கிறார். இவர்களன்றி சிலர், நூஸிம்ஹத்திற்கு ஸாராவதாரிகளும், வ டுவாதிகளும் ஜ்ஞாநாயீநம்போல், தத்த்வஜ்ஞ சேதநனு க்கு மோக்ஷப்ராப்தியும் நரகப்ராப்தியும் ஸர்வஜ்ஞாயீநமாகை யால் இவன் தூஷ்ணீம்பாவமாயிருப்பதே நன்றென்கிறார். வே றுசிலர், ஸகலவிதித்யாகமே மோக்ஷோபாயமாதலால் ஸரண வரணமென்பதுமோர்விதிமாதல்பற்றி த்யாகத்திற்பட்டவதை ஸந்நிதி ஸமயநிஷேதமாகக்கடவதென்கிறார். மற்றுஞ்சி

லர், பூர்வாசார்யர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளில் ருத்ரநிக்ஷேப ஶாஸ்த்ர வஶ்யதாதிகள் காணப்பட்டாலும், அவ்வாசார்யர்களே அவரவர்களுடைய உத்தராவஸ்தையில் தெளிந்து உபாயாந்தரங்களைப் போலும், பாதகாதிகளைப்போலும் உபாயாநுஷ்டாநத்தையும் விட்டு ஸ்வயநிமூர்ணதையும்விட்டுக் கேவலம் பகவதோத்ர ப்ரபந்நர்களாய் தத்காலஶஸ்த்ரங்களான ஸூத்ராராதி சிஹ்நங்களுளேதாவதொன்றயும்ஸ்வீகரித்து யதேச்சாவிஹாரிகளாய் "ஸக்ஷ்த்ராஸ்ஸக்ஷ்ப ஸபவிரஹிதஸ்ஸ்வபோதா ஸக்ஷயிஷ்வா, ஸேவ்யாஸேவ்ய ஸமயரஹித ஸ்ஸ்வபா தோஷபிஷ்வா । க்ருத்யாக்ருத்யே கிமபி நவிதுர் முஹூர்தம்பாபி க்ருத்வா, கதர்ம்யந்தம் பரவரமுநே: காக்ஷிதம் ஸபவிர்யாணா: ॥ ௫௭ ॥" என்றெரும்பியப்பாவாகும் மணவாளமுனிவரின் ஶிஷ்யஹிதஶிஷ்யருடைய பரவரமுநிஶாஸகப்படி தீர்நவ்ரதம் செய்துகொண்டிருந்தார்களென்கிறுர். ஆகயிவ்வெட்டுப்ரகாரமாய்க்கூறு மிப்ரதிபக்ஷிகளாகும் ஶௌரமுஷ்வைஷ்ணவர்களுடைய ஶார்ஹமுஸ்மான ஶீவர்தங்களை, ஸ்ரீமத்தேஶிக விஜயோபாயாதிஶாபவதஷ்யங்களிலும், மற்றுள்ள திவ்யஸூக்திகளிலும்ப்ரஸாதித்தருளிய ஸூத்ரவ்யஸ்தஹவரிதப்ரமாணவசநங்களைக்கொண்டு "பாஶாஸக்திஸ்ருஹீயாஜ்வதாஸர்ரநிதகாது।" என்றபடி நிரஸிக்கயிப்பொழுது பூர்ணாதிகாரியாயினோமாகையால் பக்ஷ்ப்ரமாண யுக்திகளால் மூலஶ்லோகவ்யாக்யாநமுகேந உபபாதிக்கின்றோம். இங்ஙனம் வேண்டும் ஶாஸ்த்ரத்தையைப்பற்றி ப்ரமாணமன்றிக் ஶுஷ்கயுக்திமாத்ரவாதம் செய்வதால்ஹேதுகராயும் "தஜ்வாதஹாவஸாஷ்வத்வதித்ராதியைக் கொண்டு வேதவிரோதிகளாகையால் பாஷண்டிகளாயும், ப்ரமாணவிரோதாசரணத்தால் விகர்மஸ்தர்களாயும், கிட்டியவரைத்தன் படுகுழியிலாகர்ஷணம் பண்ணப்பார்ப்பதால் பைடாலவ்ரதிகர்களாயும், விநயாபிநயமாத்ரத்தால் ஶடர்களாயும், மித்யாவிநீதர்களாகையால் பகவ்ருத்திகளாயும், யமேஷ்யஜிகளும் உமாதிகர்களும் மூர்ஜ்யர்களுமாகையால் ஹைதுகர்களாயும், யதாயர்ப்ரஹ்ஜூநஹாவாக

அஸத்துக்களாயுமுள்ள ப்ரதிபக்ஷிகளாகும் ஸூத்ரஜ்ஞராக குத்ருஷ்டிகளுடைய ஸம்ஸர்க்கம் வ்யாமோஹகாரணமாதல்பற்றி, ஸத்வஸ்தர்களும் கலங்கப்ராப்தமாவதால் போரப்பரிஹரணீயமென்று ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் ஸ்ரீகவிதார்க்கிககேஸரியான தேஶிகன் பரக்கவருளிச்செய்தார்- மேலுமிந்த ஹேதுவாதிகளையுடைய இவரோட்டை ஸம்பாஷணமும் ஸஹவாஸத்தில் கோப்புண்ணப்பண்ணுமென்றும், ஸம்பாஷித்தால் வேதவிரோதிதர்க்கங்களையிட்டு ப்ராமாணிகார்த்தங்களை ப்ரஹஸிப்பார்களென்றும், "தாங்கள் தெளிகைக்காகவும், தர்க்கங்களாலே கலங்குவாரைத் தெளிவிக்கைக்காகவும் ஸஜாதீயபக்திகளோடே கேட்கப்ராப்த" மென்றும் அதே அதிகாரத்தின் ஸூசியில், மேல் தாமருளிச்செய்யப்போகும் ஸ்வீகாரணாந்தமான ஸூத்ரஜ்ஞரகுத்ருஷ்டிவிஷய வாதோபவாதநாயகமாக ஸூத்ரவ்யவஸ்திகையாய் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நம்மவருடைய வேதபாஷாவ்யாஹாராநர்தஸம்ஹத்தால் ஸத்ரக்ஷர்களாயிருக்கும் ப்ரதிபக்ஷிகளோடு வாதம் செய்ய அஞ்சுவது அவஶ்யமாமென்று நிஶ்சயித்து மேல் உபாயஶோதநத்தை ஆரம்பிக்கத் தொடங்குகின்றார்.

(உபாயே) ஈஶாக்ஷ்வால் செய்யத்தகுந்ததோர் ஶாஸ்த்ரயவிரோதமான ஸர்வரக்ஷணமாகும் ஶரணாகதியர் கிற ஸாதநவிஶேஷமானது, (ஸம்விதேஸதி) "மோக்ஷவிரோதியான ஶேஷகர்மஸம்பாநமும் ஸூத்ரஸ்வேதம்போலே ஸ்வரூபவிராகம்', என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்திப்படியிலும், "ப்ரபந்நன் ஜீவனுடைய தோஷத்தைத்தானே கழிக்கும், ஆகையால் ஸூத்ராவிற்கு மோக்ஷோபாயத்திலி ழியவொண்ணு" என்று தத்வஶேகரத்திலும் லோகாசார்யர் அருளிச்செய்தபடி நன்குஸித்தமாயிருக்கச்செய்தே, அதாவது; "மாமேகம் ஶரணம்" என்று உபாயவ்யாபாரகமான ஶரணஶப்தத்தால் கூறப்பட்டவன் விஶேஷஜ்ஞன ப்ரபந்நனாகையால் அவன் ஸித்தமான

வுபாயம். இங்கு "உபாயேஹ ஸாக்ஷித்ராஸ்ஸஸ்ஸாக்ஷித்ரயம்" என்றதையும் நினைப்பது இவ்விதம் உபாயம் ஸித்தமான பொழுது என்றபடி. இப்படிப்பட்ட இவ்வர்த்தம் வாஸ்தவமாய் ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தமானால் (ப்ராக்ரஸி) மறுபடியும் (ஸமஸ்த க்ஷணாயர்ஃ) ஸமஸ்தானாம் ஶ்ரீராமாநுஜநு எம்பெருமானரென்றபடி. இங்கு ஸமஸ்தஸ்வம் ஸமர்த்தக்ஷாதி விஶேஷணமென ஶிஷ்டத்வத்தை ப்ரதர்ஶிப்பிக்கின்றது. (கிமர்த்தம்)எதற்காக (ஸ்வா ஶ்ரிதார்த்தம்) தமக்கும் தம்முடையவர்களுக்குமாக (ஸம்யக்) நன்றாக அதாவது; ஶ்ரீஸூக்திகளிற் பரக்கவருளிச் செய்தபடி யென்பது, ப்ரபத்நம் ஶாஸ்த்ரஸமாகும் ஓர் உபாயவிஶேஷத்தை (அக்ரோக்ஸ) அநுஷ்டித்தருளினர். (ஏதந) "பத்ராதிர விஶேஷஸ்தத்தேவ தத்ரோஜநஃ" என்ற ஶாஸ்த்ரத்தின் காரணத்தால் (ராமாநுஜீயேபிஃ) உடையவரின் வாஸ்தவஸம்பந்தமுள்ள ஶ்ரீவைஷ்ணவஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களால் (ஸாயநம்) ஓர் உபாயவிஶேஷமானது (கர்த்தவ்யம்) செய்யத்தக்கது, (இதி) என்று (அஸிஹிதப்ராய) ப்ரதிபக்ஷியான வுன்னால் கூறப்பட்டதையால் (ஸித்தம்) ஸித்தித்தது. அதாவது; எம்பெருமானர் ஶ்ரீஸாந்நிதியில் விஷயஸுக்ஷிக்கைஸ்யோமெழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் தமக்காகவும், தம்முடைய திருவடிகளிலாஶ்ரயித்தவர்களுக்காகவும் மோக்ஷத்தைப்பற்றவோர் ஸாயநாநுஷ்டானம் செய்தருள அதை முதலியாண்டான் "ஒருமலையினின்று ஒரு மலையிலே தாவும் ஸிம்ஹஶரீரத்தில் ஜந்துக்களைப்போலே, ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்பந்தமுண்டானம் பண்ண அவரோடுண்டான குடல்துவக்காலே நாமுமுத்தீர்ணராவுதோம்" என்றுமொழிந்து ஸந்தோஷித்தருளிய அப்பங்த்திகளை நமதாசார்யர்கள் ஸம்ப்ரதாயேண ஸம்ரக்ஷிக்க அதனால் நாமும் அறியலானதுபற்றி, ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் பரமோபாஸ்தானுஷ்டானத்தைக் குறித்து பாரமேஶ்வரியானவோர் ஶரணாகதியை அநுஷ்டித்தருளினர் என்றவரையில் ஸித்தமொழுது ப்ரதிபக்ஷிகளின் உபாயாநுஷ்டாநாஸாவலக்ஷம் கார்யக்ஷமாயிற்று, ஆகையால் ஸாயநமெ

ன்பது ஸாம்ப்ரதாயாபேக்ஷகனுக்கு வேண்டுமென்றவரையிலேற்பட்டது. தத்ராபி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளாகிய அஸ்மச்ச்ரீவைஷ்ணவர்கள் அவருடைய அநுஷ்டாநம்போல் ஸாதத்யகாலம் வரையில் அநுஷ்டித்துவரக் கண்டுகொண்டும் வருகின்றோம். இங்ஙனமில்லாதே தார்க்ஷ்யஹர்ண சதாசார்யத்யாமவேதிகள்போல் ததாசார்யக்ருத ஸமயம்ப்ராரணவார்ஷ்ட தந்த்ராச்ரயணமேஸதிஷ்டிநிவ்ருத்திவர்ணவிவேகவ்யாவர்த்தவபோக்ஷத்திற்குஹேதுவென்றுபேசும்ப்ரதிபக்ஷிகளின்வாதம் "ப்ராப்யமும் நசிக்கையாலும்" என்ற ஜோதாசார்யருடைய தத்வஸ்வாரஸ்யத்தால் அவருக்கே பாதகம். அதெவ்விதமெனில்;— அநாயத்தமான சரீரத்திற்குடையவன் ஜநிக்கும் முன்பே, நமது ஆச்ரயணத்திற்குள்வரும் சேதநனுக்குமென்று உடையவர் ஸங்கல்பித்திருப்பாரேல்; அப்பொழுதே இனிவரும் சேதநன் அநாயமும் நசித்துப்போய் ஜநநத்திற்கே காரணமில்லாது தீருமாதலால் பாவியாய்வரும் ஜீவர்களைக்குறித்து ப்ரபத்திமநுஷ்டித்தருளினரென்றது ஸோக்திவிரோதமும் உந்மத்தப்ரலாபஸமமுமாம்.

இங்கு நமது கருத்து ஸம்ப்ரதாநாநுஷ்டாநமென்றதொரு காயமும் உடையவரால் க்ருதமென்பது ஏற்பட்டால், அதைக்கொண்டு ஸம்ப்ரதாநாநுஷ்டாநஸித்தி கிடைத்ததே ஸம்ப்ரதாயமென்பது. ஆதலால், (அத:) ஸம்ப்ரதாநாநுஷ்டாநம் ஸ்வாபாவிகமென்றோ, அநாவச்யகமென்றோ கூறும் வாதமானது (விவாத:) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய வாதத்திற்கு விரோதமான வாதமென (அபார்த்த:) ஆயிற்று (தஸ்மாத்) ஆகையால் (ஸாம்ப்ரதாயிகே) ஸம்ப்ரதாயகதியான ஸம்ப்ரதாயவிசேஷவிஷயத்திலும் (ச்ருதிஸ்ம்ருதிகோசரோ) ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய (ஸம்ப்ரதாய:) ஔபதேசிகஸமயமாகும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் (ப்ரசஸ்த:) எம்பெருமானுர் தொடங்கி வரவாசார்யாவிச்சிந்நமாகையால் போரப்ப்ரசஸ்தமானது.

ஆகையினாலே "தன்னுடைய கருவும்" [illegible], ஸ்ருஷ்டிஸ்ரு ஷ்டிவிராமம் என்றதும், [illegible] என்றதும், [illegible] என்றதுமிந்த [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. ஆகியும், எம்பெருமான் [illegible] தர்சகர்ரான இருக்கிறவர் தம்மையும் பற்றினதாகும். [illegible] [illegible] "[illegible]" என்ற படியநுஷ்டிக்கக்கடவோம். இதையின்னதென்றறியாதே "ஸ்வா [illegible]" என்று [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]

[illegible] திருவடிகளிலவர்க்கும் உத்தேசித்து [illegible] வெளியிட்டருளியிராயமா னது [illegible], [illegible] லோகத்தின் அருமையான கருத்து. [illegible] பரம்பரையில் நமயின னையும் [illegible] அனுபவிக்கப்படுவது பற்றி, [illegible] ஸ்வரூபத்தை [illegible] பற்றி வெ ளியாகு[illegible] செய் வது [illegible], [illegible] ஸ்ரீ [illegible] [illegible] தால் [illegible] காட்டு [illegible] தெரிவிக்[illegible]. [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] விஷய [illegible] [illegible]. ஸ்ரீஜா [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]. [illegible] யென விஸஜநம் செய்தருளினது. (௨௩)

இதுபோக மேல், முன் கூறப்பட்ட எட்டுவிதமான ஊ வஷ்டங்களுக்குளிரண்டாவது வாதத்தைப் பரிஹரிக்கவேண்டி வைஷம்யேதி ஸ்ரீயால் துடங்குகின்றார்:—

வைஷம்யம் நிர்க்ருணத்வம் ஹரவதிதாதயூநா ஹாவவெஷ ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஶேஷஸம்ஹிதெ ஸவதிஹி தத் வாயவ்ய ஸம்ஶயஜீவெ। ஸவவெஷஹ்ஸ ஷ்ரீவாத நஹி தத்ம் ஹாஷ்ய ஷ்ட நஹாநிஃ தஸ்ரா த்ஸ்ய ஜவவெக்ஷா வாதஜஜ்ஷிநிஹெ தாவெக்ஷாஜவந்து: ॥ (உச)

வைஷம்யேதி ॥ (ஸாயநாஹாவவெஷ) மோக்ஷாயமான வோர் ஸாயநமில்லையென்னும் வக்ஷத்தில் (ஹரவதி)ரம் ஸ்வானிடத்தில் (வைஷம்யம்) வக்ஷவாதமும், (நிர்க்ருணத்வம்) நிர்க்ருணமாக வொருவனை ஊவிப்பிக்கையாகும் க்ருபாரஹிதத்வமும் (ஸவதிதா) உண்டாகிறதன்றோ. அதாவது;— கூநவயிகரான வேதநர்களுள் ஒருவன் ஊவிக்கவும், ஒருவன் ஸவிக்கவுமிதனிடையிலொருவன் மோக்ஷத்தை வ்ராபிக்கவுங்கண்டால், இவைகட்குக்காரணம் யாதென்று விசாரிக்கவேண்டிவரும். அப்பொழுதவரவர் கர்மாயீநமென்று ஸ்ரீஹாஷ்யநிஷ்கஷம். இல்லையாகில் ஹரவான் நிஷ்க்ருவனுவான். நிஷ்க்ருவனானபொழுது அவனுக்குக்கல்பிக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யம் வேதநருக்கு வாயகமாம். அங்ஙனில்லாதே ஸக்ருவனுகில் அக்க்ருவை ஓர் ந்யாயத்தைத்தழுவிவரவேண்டும். அதனாலவன் ஸத்யஸங்கல்பனுகிருன். ஆனதுபற்றியே ஸத்யஸங்கல்பாதிகுணவிஶிஷ்டனு ஹரவானென்று ஸ்ரீஹாஷ்யகாரருடைய நிர்வாஹம். இவ்விதம் ஸத்யஸங்கல்பனையும், வரமகாருணிகனுயுமுள்ள ஹரவானு ஒருவனை ரக்ஷிக்கவும், ஒருவனை ஊவிப்பிக்கவும் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் மோதநம் செய்யில்; வைஷம்யமும் நைர்க்ருண்யமும் வருமென்பதை ஸ்ரீ வாதராயணஹரவானு "வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாவெ

க்ஷமாஸ:" இத்யாதிஸூக்திகளால் ஸமர்த்தித்தருளினர். ஆதலால் ஸர்வேஶ்வரன் ஏதாவதொரு வ்யாஜத்தை முன்னிட்டே சேதனனை ரக்ஷிக்கக்கடவனென்றது ஸித்தம். இவ்வர்த்தத்தையே ஸ்ரீதேஶிகப்ரபுவும் ஸித்தோபாய ஶோதநாதிகாரத்தில் "ஸர்வஸ்வதந்த்ரனேயாகிலும் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக இவன் பக்கலிலே ஒரு வ்யாஜத்தையுண்டாக்கி, அத்தை யவலம்பித்துத் தான் ரக்ஷிக்கும். இவ்வர்த்தத்தை "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனெனத் திருமால்வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்" என்றாழ்வார் தாமே யருளிச்செய்தார். ஸர்வஸ்ய கர்த்தா நார்த்தவ்யாஜனல்லாதபொழுது வைஷம்யதோஷம்வருமாகையால் முன்பிதற்கவஸரமாயிற்றில்லை யென்னுமிடம் கார்யவிஶேஷதர்ஶனத்தாலே ஸித்தம்" என்று வர்ணித்தருளினர். லோகாசார்யரோ, "அவனுடைய நிர்ஹேதுகமான க்ருபாப்ரஸாதங்களே உபாயமென்றதாய்த்து" என்றும், "சேதநவிஷயப்ரஸாதவீக்ஷணையைக்கொண்டு மோக்ஷங்கொடுக்கை" என்றும், தனிஶ்லோகம் ஈவதாஸிகையில்; "நிர்ஹேதுக ஸர்வஶக்த்யாதிஸர்வஜ்ஞாநத்தாலே" என்றும், "ஸ்வஶக்தியால் வந்த ஜ்ஞாநமன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகஸர்வஶக்த்யாதிஸர்வஜ்ஞாநமுடையவராய்" என்றும், ஸித்தோபாயஸாரஸங்க்ரஹத்தில் "நிர்ஹேதுகஸர்வஜ்ஞகடாக்ஷமடியாக" என்றும் "க்ருபயா கேவலமாத்மஸாத்குர்வந், கேவலஞ்சீயதேவயா" என்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸர்வ ஸ்வாமி ராமாநுஜ ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்தமறியாதே மயங்கி விபரீதமான அர்த்தத்தை யங்கீகரித்தெழுதி யருளினர். இங்கு கேவலம் க்ருபயா என்றதற்கு க்ருபையால் மாத்திரமென்று பொருளாவதால் ஸர்வேஶ்வராபிப்ராயமாகும் ஸர்வஜ்ஞத்திற்கிச்சேதநன் செய்யுமுபாயமெல்லாம் ஸர்வஸ்வவிஹிதமானபடியால் வ்யாஜமாத்திரமன்றிக்கே, தக்கதோர் விலையல்லவென்பது தாத்பர்யம். இவ்விதமில்லையென்கில் ஸநத்குமாரவசனமான "யோஸௌவிஹித:, நநு ப்ரபந்ந:" இத்யாதிகளுடைய

[illegible] பரமை [illegible] ஸாரணையோ வ்ரு[illegible]
[illegible]
[illegible] வ்ருமைந்தும் [illegible] "[illegible]
[illegible] பார்களைக் கோண்டு போய்த் [illegible]
[illegible], அத்த
மாகத்து புகுந்து "[illegible]
ன் நெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்," சரணமாகுந்தன தாளடைந்
[illegible] கொடுக்கும்பிரான்"
[illegible] பாசுரங்களும், "நீ [illegible]
[illegible]" "அருள்புரிந்த சிந்தையடியார்மேல் வை
த்து" "இன்றென்னைப்பொருளாக்கி," என்ற பாசுரங்களுக்
கும் [illegible] சொல்வது [illegible] வ்ரு[illegible]
[illegible]. இவையிறின் விரிவையெல்லாம் [illegible]
[illegible] வ்ரு [illegible]லின் [illegible] வாக்யமாய் [illegible]
[illegible]த்தில் [illegible]
[illegible] "[illegible]
[illegible]
தன் [illegible]
[illegible]த்தில் "[illegible]
[illegible]" என்றும், [illegible]
"பிறர் நோவுகண்டால் ஐயோ என்றிரங்கி" என்று துடங்கி
"[illegible] போலும்" என்றருளிச்செய்தார்.
[illegible]
[illegible]"
[illegible]
[illegible]" என்றும்,
[illegible] "[illegible]
[illegible] சேர்க்கைக்
[illegible]" என்றும்
[illegible];— அப

[illegible]

வுள்ளம்பற்றி "பரஹிதபுத்தியே க்ருபையென" முன்பே அருளிச்செய்தது. இப்படியானபொழுதுதான் காருண்யம் ஸம்ஸாரத்திற்கு ஸாதாரணஹேதுவாய்த்தீரும். அல்லாதபோது இவனைக்கண்டு அவன் து:கிக்க, அவனைக்காணயிவன் து:கிக்கக் காலமுள்ளளவும் ஓரவஸானமில்லாதே ஒரேகூக்குரலாயிருக்கவேண்டிவரும். ஆகையால் ஶாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன மோக்ஷப்ராப்திக்கவகாசமில்லாதேபோகும். "ஸம்ஸாரன் ஜீவனுடைய து:கத்தைத் தானேகழிக்கும்" என்ற யோகாசார்யர்க்கு தத்த்வஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு இப்ப்ரதிவாதியிவ்விடத்தில்வ்யாஜஸாபேக்ஷனாய்க்கழிக்குமென்பாரா? அல்லது கழிக்காமலே அழுதுகொண்டிருக்குமென்பாரா? தானே கழிக்குமென்ற யோகாசார்யவாக்யத்தால் து:கநிராகரணம் ஸித்தம். ப்ரயோகத்தில் பரதந்த்ரது:கத்தைக்கண்டுண்டாகும் ஈஶ்வரனுடைய க்ருபாவிஶேஷமானது து:கத்தைக்கழிக்குமளவு கொள்ளவேணும். அன்றியும் க்ருபையை நிர்ஹேதுகையெனக்கொண்டபிப் ப்ரதிவாதி பரதந்த்ரனுடைய து:கத்தைக்கண்டு து:கிக்கையே க்ருபையென லக்ஷணஞ்சொல்லில்; பரதந்த்ரது:கமல்லவோ ஈஶ்வரக்ருபைக்கு ஹேதுவாகவாயிற்று. அப்பொழுது க்ருபை ஸஹேதுகையாதலால் க்ருபை நிர்ஹேதுகையென்றபக்ஷம் நிரஸ்தம். ஸஹேதுகையானபொழுது ப்ரதிபக்ஷஸமயத்திற்கு ஸம்மதம் ப்ராப்தம். ஆனதால் பரது:கது:கித்வமென்பது ஸ்வபக்ஷமுமறியாதே ப்ரஜ்ஞையாற்கூறிய பிதற்றல். அவ்விதம்கூற ஸ்வாசார்யனென்று ஸூசிக்கும் யோகாசார்யருடைய ப்ரமாணமுமில்லை. ஆகயிவ்வளவால் நிர்ஹேதுகஈஶ்வரக்ருபையே யோகாசார்யருடையமதமாவதுபற்றி அப்பக்ஷத்தில் ஸாதநாஸாவம் ஸித்தமாகையால் ஸாதநாஸாத்ய வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்களிரண்டும் ஈஶ்வரனிடத்தில் ஸம்பவிக்குமென்பது கருத்து. இவ்விதம் ஈஶ்வரது நிர்க்ருணனும், விஷமனுமானபொழுது நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தையங்கீகரித்துக்கொ

ண்டு இது இவ்விதமானாலும் மேல் (ஶேஷபூதே) ஶேஷத்வ லக்ஷணமுடைய (ஜீவே) சேதநனிடத்தில் (கர்மோபாயவ்யவஸாயே) அப் பகவாநுவிஷ்டமான உபாயாநுஷ்டாநவ்யவஸாயம் வரில்; (ஸ்வாதந்த்ர்யம்) பரம்ஸ்வனிடம் தனக்கு பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமாகவுடையதுபோய், ஸ்வரூபாநுரூபமாயுள்ளவோர் ஸ்வாதந்த்ர்யமானது (ப்ரஸஜ்யதே) ப்ரஸங்கிக்கின்றதன்றோ என்றார். அதாவது; அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தை லக்ஷணமாகவுடைய இச் சேதநன் பகவச்சேஷபூதனாகையால், மோக்ஷாகாங்க்ஷியாய் பகவானையிவன் பற்றும் பற்று இவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கநுரூபமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்யோதகமாவதால் ப்ரவ்ருத்தியென்றவோருபாயம் பத்தசேதநன் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதென்பது உசிதமல்லவாயிற்று. இவ்விடத்தில் பகவான் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் ரக்ஷிக்கப்புக்கால் வைஷம்யநைர்க்ருண்யத்தை யடைவான், சேதநனும் ஸாத்யமானவோர் உபாயத்தையநுஷ்டித்தால் இத்தலைக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகுமநர்த்தம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது. இப்படியிரண்டுதலைகளிலும் ப்ரவர்த்தித்தல் தோஷமாய் முடிவதால் மோக்ஷப்ராப்தியென்பது சேதநகோடிகளுக்கு ஸம்பவிப்பதுதானெப்படி? அல்லது இவர் நித்யஸம்ஸாரியாகவே காலசக்ரமுள்ளவளவும் வர்த்திக்கவேண்டுமோ. இவ்விஷமமான ஶங்காஸமுதாயத்திற்குக் காரணம் அநபிஜ்ஞதையாலேயல்லது வேறில்லையாகையால், ப்ரதிபக்ஷிகள் அபிஜ்ஞஶிரோமணிகளான ஸ்ரீவ்யாஸபோதாயந ஸ்ரீத்ராவிட பகவத்ராமாநுஜ தேஶிகாசார்யர்களுடைய வாக்யப்ரயோகநத்தால் தெளியக்கடவர். அதெங்ஙனேயெனில்;— "ஆனாலும் ஶேஷபூதனாகையாலே தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளப் ப்ராப்தனுமன்றிக்கே, அத்யந்தபரதந்த்ரனாகையாலே தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள ஶக்தனுமன்றிக்கேயிருக்கிறயிவனுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாகக் கர்தவ்யமென்றொருவுபாயத்தை விதிக்கையும், அதிவனுக்கு ஸாத்யமாய் ஸாத்யோபாயமென்று பெயர்பெறுகிறதென்று சொல்லுகையுமுசிதமோ; ஆனபின்பு ஸித்தோபா

ஸாதிகள் ஶேஷஸாதநாந்தர வ்யவதாநங்களல்லாமையால் ஸ்வரூபவ்யவத்தி ற்கநிஷ்டாவஹங்களென்றும், க்ருதஜ்ஞதாகார்யவிரோதங்களா கையாலே அஸம்பாவிதங்களென்றும் சொல்லவொண்ணுதோவெ ன்னில்" என்று உக்தஶங்கைகளையே ப்ரதிவக்ஷி சொல்வதாய்த் தன்பேரிற்பூர்வபக்ஷம்செய்துகொண்டு ஸாத்யோபாயஶோ தநாதிகாரத்தில் ஏழாவது உபபாதநத்தில் அவைகளுக்குப் பரிஹாரமாய் "இது ஸர்வமோக்ஷப்ரஸங்காதிகளாலேமுன்பே பரிஹ்ருதம்" என்று ஸ்ரீதேஶிகனருளிச்செய்தார். அதாவது; ஓர் ஹேதுவில்லாதே ரக்ஷிக்குமீஶ்வரன் எல்லாச்சேதநரையும் ஏககாலத்திலேயே ரக்ஷிக்கவேண்டும் இல்லையாகில் வைஷ ம்யதோஷப்ரஸங்கம் வரும். அத்தோஷம் வாராமைக்காக ஸ ர்வருக்கும் ஒரேகாலத்தில் மோக்ஷம்கொடுக்க ப்ரஸங்கிக்குமெ ன்பது. இங்கு முன்பே யென்றது பூர்வாதிகாரங்களிலெ ன்றபடி. இதுவுமில்லாதே "இவன் செய்ததொரு வ்யாஜங் கொள்ளாதே முக்தனுக்கில் அநாதியாக முக்தனுகப்ரஸங்கிக்கும். என்றும் மற்ருேரிடத்திலுமருளிச்செய்தார். இவைகளுமல் லாதே ஈசுவரன் தனது கேவலஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் தான் நினை த்த பொழுதொருவனை முக்தனுக்கில், அப்பொழுது வைஷம்ய மும் நைர்க்ருண்யமுமாகிய விரண்டு தோஷங்களும் ப்ரஸ ங்கிக்கும். மோக்ஷோபாயவிதாயகஶாஸ்த்ரங்களும் நிஷ்ப்ரயோஜ நங்களாகும். ஆகையால் பகவான்கொடுத்தருளிய ஸ்வாதந்த்ர் யத்தை அவனுடைய பாரதந்த்ர்யத்தால் சுமந்து அவன் அநுமதி தப்பட்ட ஶாஸ்த்ரவிதிப்ரகாரம் தனக்கு ஸாத்யமான வுபாயத் தை யநுஷ்டிக்கையும், பலம் பெறுகைக்கு அவன் கைபார்த்தி ருக்கையும் ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதமன்று. இவையடியாக ஸ்வரக்ஷ ணார்த்த ஸ்வவ்யாபாரமும் ஸித்திக்கக்குறையில்லை. இதை குறை யென்கில்; பகவத்ப்ரீதிமுதலியவைகளைக் கோலியநுஷ்டிக்கிற கைங்கர்யத்திலும், மற்றெந்தகாரணஸாபேக்ஷமான ப்ரவ்ரு த்தியிலும், காரணநிரபேக்ஷமான நிவ்ருத்தியிலுமிவனுக்கொரு வ்யாபாரமன்றிக்கே ஜடவஸ்துபோலெயிருக்க ப்ராப்தமாம்."

இதுவும் ஸ்வரூபானுரூபமல்லவென்பது இதே ஸாஸ்த்ர வாக்யஸாரமாயிகாரத்தில் ஐந்தாவது பூர்வபக்ஷமாகவெ டுத்தவிடத்தில் வரிஷமாரமருளிச்செய்தார். அதாவது:— இப் படி ஸ்வாயிகாரம் ஸாஸ்த்ரம் விதித்தவற்றிலும் உபாஸனாதிகள் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்'' என்பது. இங்குள்ள ஆதிஸப்தத்தால் ப்ரபத்தியும் ஸங்க்ரஹிக்கத்தக்கது என்றிவ்விதம் ப்ராரம்பித்து மேல் "ஸதப்ரஸாஸ்த்ராய பக்தாஸ், ஸாரதர்தஸ்து ஸேத:" என்கிறபடியே ஸமஸ்தநகதப்ரக்ஷமு ண்டாகையாலும், ஆத்மஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரம் நிவப்ரவார மென்னும்பொழுது ஸத்யக்ஷணமான ஸ்வப்ரக்ருயாகாரிக்வமில் லாமையால் தத்வக்ஷா ப்ரஸங்கிக்கையாலும் ஜ்ஞாநவிஶேஷப்ர ப்ரயந்தாஸ்ரயஸ்வரூபமான ஸதப்ரக்ஷமில்லையாக்கி, ஆத்மாவி ற்கு ஸ்வநிபந்தநமே வ்யாபாரமெனில்; ஹேதுப்ரக்ஷாதிகளும ன்றிக்கேயிவனுக்கு ஸம்ஸாரமும் நித்யவாய் மோக்ஷோபாய நைரபேக்ஷ்யப்ரஸங்கம் வருகையாலும் ஸாங்க்யாதிகள் சொ ல்லுமாப்போலே ஸ்வரூபத்தில் ஸதப்ரக்ஷமில்லாமையால் உ பாஸநாதிகள் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்னவு மொண்ணுது. "ஸ்வேஷ்டோபாஸநம் ஸ்ரீ: ஸ்வநிஷ்டாபவர்த்திஷ்டி" என்றதுவும் பூர்வபூர்வாநுஷ்டிதகர்ம விஶேஷங்களுடைய ஸமவிஶேஷஞ் சொன்னபடியத்தனை. ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதிகளுக்கு நாஸகஸ்வாஸம்பாவிதகங்களில்லாமையா லே யொருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோயப்ரஸங்கமில்லை,'' என் றதாம் இதனுல் ப்ரதிபக்ஷிகளுடைய ஸ்வரக்ஷணாயபூர்வவ்யா வாரநிவ்ருத்தி, மோக்ஷவிஷயத்தில் மாத்திரமாகில் பாஹ்யஸாதி தமாம். ஸவபூவிஷயங்களிலுமாகில் இவர் ப்ரவர்த்தித்துவரு வதுமன்றி இவர்கள் ஶாஸ்த்ராநாயஞன ஜோகாவாயபூப்ரவ்ருத்தி களுடைய ரக்ஷஸ்யாதி தேவநவநந ஹோஜநாதிவ்யாபாரங்க ளும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களாம்.

ஆகையால் "அவை தன்னடைவேபோம், ஸம்ஸாரன் தா னேகழிக்கும், ஶேஷகாநுஸம்யாஜமும் ஸ்வரூபவிருத்தம்''

உத்ராதிகளெல்லாம் ஸ்நாநாநுஷ்டாநங்களுக்கே விதாநங்களாயி
ன. ஆகயிவ்வளவால் ஸம்ஸாரனைப்பற்றப்புகும் ஸ்வாதந்த்ர்யம்
சேதநனுக்கு வ்யவஸாயிப்பது, ஸம்ஸாரஹேதுஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்திமா
கையால் இவன் அநர்த்திக்குமுபாயம் ஓர் வ்யாஜமாய்த்தீர்ந்து
அதைப்பற்றி ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷிக்கும்பொழுது, ஸர்வேஶ்வரனிடத்தில்
வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷங்கள் ஸம்பவிக்க
மாட்டாதென்பது கருத்து. இவ்விஷயத்தை மேல்; (ஸர்வ
ரேப்ய:) இவ்விதமிருதலைகளிலும் தோஷவ்யஸநம் சொல்லும்
விஷயத்தில் (உதம்) இந்த நிர்ணயமானது (ஸாஷ்யதீவாக்யநஸிதம்)
ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாஷ்யமென்ன, அதன் ஸங்க்ரஹ
மென்ன, ஆழ்வானுடைய வேதார்த்தஸங்க்ரஹாதிகளென்ன இ
வைகளிலுபபாதிக்கப்பட்ட தத்வக்ரியைக்கு அஸித்தமில்லா
தது. அதாவது; “கர்த்ரு ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாதிஸூத்ரா
ர்த்தப்ரதிபாதக ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் உபபாதிக்கப்பட்டவிஷய
ங்கள் என்றபடி. மேலும், நிர்வ்யாபாரகத்தில் பாரதந்த்ர்ய
மும், ஸவ்யாபாரகத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் சொல்லும்பொழுது
ஸனியிரோதமே வ்யாபாரமாய் ஸாம்யாதிகளோடு கோப்புண்
ணப்படுவதுபற்றி ஸாமர்த்யத்தில் நிர்வ்யாபாரபக்ஷம் சே
ரும். அப்பொழுது ஆத்மாவிற்கு ஹேதுகர்த்ருத்வஶக்த்யாதிக
ளைச்சொல்லும் விஶிஷ்டாத்வைதப்ரக்ரியைக்குவிரோதம்வரும்.
ஆகையாலிதை (ஸாஷ்யவாக்யைர்) ஸ்ரீபாஷ்யவாக்யயோஜந
த்தால் (நஹாநி:) இரண்டுதலைக்கும் ஹாநியில்லை. அதாவது;
ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாஷ்யயோஜநத்தால் விஶிஷ்டா
த்வைதஸித்தாந்தப்ரக்ரியைகளை யறிந்தவர்களுக்கு உக்ததோஷங்
கள் உதியாவென்பது. (தஸ்மாத்) ஆகையால் (ஸவ்யாஜபக்ஷ:)
ஸக்ருத்ப்ரபத்திரூப வ்யாஜஸாபேக்ஷனாய் ஸம்ஸாரன் ரக்ஷிக்கு
மென்னும் பக்ஷம் (வரத:) மிகவும்ஶ்ரேஷ்டம்; (இதி) என்றும்,
(நிர்ஹேதுகபக்ஷ:) நிர்ஹேதுகமாய் ரக்ஷிக்குமென்ற பக்ஷ
ம் (ஜவநந்ய:) ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸர்வஜ்ஞ ஸதாசார்ய ஸ்ரீ
ஸூக்திகளுக்கெல்லாம் கெட்டதென்றும் நிர்ணீதமாயிற்று. இங்

னில்லையாகில் "ஸ்ரீஶைலேஶதயாபாத்ரம்" என்றதற்கும், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மணவாளமுனிவரைப்பார்த்துப் புலம்பியருள, அவர் புலம்பலுக்கு இம்மணவாளமுனிவர் காரணமாயிருந்து ஸஹஸ்ரம் புலம்பிக்கொண்டேயிருக்க முடிவில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் ஓயாப்புலம்பலுக்குப் பாத்ரபூதர் மணவாளமுனிவரென்று பொருளாகும்படி வரும். மேலும் ஆநந்தாநுபவம் மோக்ஷமாயிருக்க து:காநுபவமே மோக்ஷமெனவுமாம். ஆகையாலிங்கு "ஸ்வப்ரஜகாரணப்ரமிதி:" என்றெழுதிய நமதாப்தராகும் ஸாகேதராமாநுஜமுநீஸ்வரர் வாக்யமும் நிரஸ்தம். அன்றியும்; ஸ்ரீமந்நிகமாந்ததேஶிகன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஆபாதப்ரதீதியில் தோற்றுகிற சில ஸூக்திகளைக்கொண்டு ஸம்ப்ரதாயத்தினுடையவும், ப்ரதிதந்த்ரஸித்தாந்தத்தையுமுள்ளபடியறியாமல் தன்னெஞ்சில் தோற்றினதைச்சொல்லி' உதாஹரிகளான முநீஸ்வரர் வாக்யங்களெல்லாமிப்பொழுது இவ்வாப்தருடைய காலமரா வான யோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களோடிசைந்திருப்பதால், அந்த ரஹஸ்யார்த்தவிஷயங்களையே பூர்வபக்ஷமாக்கிப் பேசிவருவதால், அவைகட்கு விரோதமாய் அவைகளைத் திரஸ்கரித்து அவைகளையபஸித்தாந்தமாக்கி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளத்தையின்னதென்றுகாட்டும் ஸித்தாந்தஸாம்ப்ரதாயிகார்த்த தாஷ்யங்களிலுமுள்ள விஷயங்கள் நமதாப்தருக்கு இப்பொழுதுங்கூட ஆபாதப்ரதீதியில் தோற்றினதாய்ப்படுமோ, அல்லது ஸூக்ஷ்மப்ரதீதியில் தோற்றினதாய்ப்படுமோவெனவபிஜ்ஞஶிரோமணிகளே அறியக்கடவர். இப்படியாப்தர் கூறியது ஸ்வகல்பிதமான க்ருஸ்ஸூணத்தைஸ்வஜ்ஞானத்தில் மோபநம்செய்தவர் ஸாயோக்த்தோடொக்கும் இவ்விதம் கூறியதுமன்றி தனது மூலவான யோகாசார்யருடைய, ஸ்ரீபாஷ்யாதிவிரோதமானவபஸித்தாந்தத்தை ஸம்ப்ரதாயமாக்கியும், தம் கோப்பிலுள்ளவரின் கேடுபாட்டிக்கு உதாடநம் வாராமைக்காகவே தம்மால் ப்ரயாஸம் செய்யப்பட்டதென்றும் கூறி

யது, இதுவரையிலுபபாதிக்கப்பட்ட வாதங்களிலுள்ள ப்ரா மாணிகதாப்ராமாணிகதைகளைக்கண்டு பக்ஷபாதரன்றிக்கேயுள்ள ஸஹ்ருதயர்க்களான மத்யஸ்தர்கள் விவேசநம்செய்து, ஸகலப்ர மாணஸம்ஸ்தாபநமிது தானென்பதையும், தத்ப்ரமாணமிது தானென்பதையும், ஸாஹஸத்தால் ஸ்வபக்ஷிகளைத் "த ன்னெஞ்சில் தோற்றினதைச்சொல்லி யிது ஸாம்ப்ரதாயமெ ன்று பலரை ப்ரமிப்பித்துத்திரியுமவர்களு மநேகருண்டாகை யாலே அதைக்கண்டு ஸாத்விகப்ரக்ருதிகளும் கலங்கக்கூடுமா கையாலே, அக்கலக்கம் போகைக்காக" என்றெழுதியபடி நெ ஞ்சில்தோற்றினதைக்கூறுவது இவர்பக்ஷியான ஜோகாசார்ய ரும், ததீயரானயிவருமோ; அல்லது ஸ்வபக்ஷாசார்யனான ஸ்ரீ தேசிகஸம்ப்ரதாயமோ, என்பதையும், ஜோகாசார்யருடையவுப தேசம் ஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரந்தவான தர்சநப்ரவர்த்தகருடைய திருவுள்ளத்திற்குகப்பான ஸம்ப்ரதாயோபதேசமோ, அல்லது ஸ் வதேசிகனுடையவுபதேசம் ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிப்ராசார்யாபிமத தோபதேசமோவென்பதையும், தத்ப்ரக்ருதியோ ஸாத்விக ப்ரக்ருதியைக்கலக்குவது ஸாத்விகப்ரக்ருதியோ தத்ப்ரக்ருதி யைக்கலக்குவதென்பதையும் நிர்ணயிக்கத்தக்கவர். பின்னும் அதன்மேல் நமதாப்தர் "ஸ்ரீதேசிகருடையவும் ஜோ காசார்யருடையவுமபிப்ராயம் ஸமாநமாயிருக்க"வென்று ம் கூறினர். இது ஸாமாந்யர்களை விப்ரலம்பம் செய்வதற்காக வென்பதும் உக்தோபபாதநங்களால் ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் முக வுரையில் எழுதிவிட்ட பூர்வாசார்யர்களெல்லாம் ஸ்வஸித்தாந்தஸ ம்ரக்ஷகர்மல்லாதே ஸ்வஸம்ப்ரதாயஸம்ரக்ஷகருமும், ஸாத்விகஸித்தா ந்தரக்ஷகருமுமாகாதென்பது திண்ணம். ஆகயிவ்வளவால் பூ ர்வராகும் ஸாங்கேதிகராநேஜனீஸரருடைய மதத்திற்கு பூர்வ பக்ஷரான பிள்ளைஜோகாசார்யருடைய ஸித்தாந்தபக்ஷம் ஜயநமென்பதும், ஸ்ரீபாஷ்யவ்யாக்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸம்மதமென்பதும், ஸ்வதேசிகனான ஸ்ரீமத்கவிதார்க்கிகஸிம்ஹபக்ஷம் ஸம்மதபக்ஷமாதலால் ஸ்ரீபாஷ்யாதிஸம்மதமாய் ஸ்ரீபா

ஷ்ட்ரகாரர் திருவுள்ளத்திற்கிசைந்ததென்பதும், இப்பக்ஷாஶ்ரயிகளே ஸர்வ்வார்த்தரென்பதும், இவர்களுடைய வநுஷ்டாநமே ஸாத்விகமென்பதும் ஸித்தன. இங்கிவ்வளவே விஶேஷம் அதாவது;— வாதிப்ரதிவாதிகளுமே யிவர்களுக்குக் க்ருபாஶரணமாவதால், அது மோக்ஷப்ரதாநாதிகாரத்திற்குபயோகமில்லாதேபோய் வேதநமத ப்ரதிவாதநப்ரதிவாதிக்கத்தில் முடிந்த வ்யூஹவிஷயமே க்ருபையென்றும் தாபநார்த்தமாவதுபற்றி அக்க்ருபை நிஹேதுகமென்றுமிவர் பணிப்புகள். (உச)

இவ்விதமிரண்டாவது கக்ஷ்யையைத்தீர்த்து மேல் மூன்றுவதான கக்ஷ்யையைக்கொண்டு வருமுஶ்லோகத்தில் ஸரிதாயமான ஸஹேதுகரக்ஷணத்திற்கும், விவாதக்ரஸ்தமான நிஹேதுகமான ரக்ஷணத்திற்கும் வ்யவஸ்தாபகமானத்தை ரக்ஷாபேக்ஷாதியால் கூறுகின்றார்:—

> ரக்ஷாபேக்ஷாபேக்ஷகத்வாத் மோக்ஷ
> தாநேயாத்தா ஹேதுநோத்தா க்ருபேதி ।
> ஸ்ரீஜாதேஶ்வாஸி ஜந்நாதிகாயேத்
> நிஹேதுத்வஞ்சேதி ஶேமுஷீஹத்த: ॥ உரு ॥

ரக்ஷாபேக்ஷாதி ॥ (ரக்ஷாபேக்ஷாபேக்ஷகத்வாத்) "ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹிகானாம் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ।" இத்யாதி ஸ்ரீவ்யூஹஸம்ஹிதாஸு ப்ரவத்ருத்யாயவசனப்படி, ஸர்வஜ்ஞன் வேதநனுடைய ரக்ஷணத்தைப்பற்றிய வபேக்ஷையை யபேக்ஷிப்பதாலன்றோ (மோக்ஷதாநே) மோக்ஷமளிக்கும் விஷயத்தில் (க்ருபா) பகவானுடைய க்ருபையானது (ஹேதுநா) வ்யாஜனையாகுமோர் வ்யாஜத்தோடு (யுக்தேதி) கூடியதென்று (உக்தா) கூறப்பட்டது. இங்கு மோக்ஷமென்றதால் மற்ற த்ரவ்யங்களுக்கு உபலக்ஷணம். இதனால் ஸ்வதந்த்ரனை பகவான் வேதனனுடைய ரக்ஷாயமான வ்யாஜனையை யெதிர்பா

ர்த்து ரக்ஷிப்பதால், சேதநரக்ஷணவிஷயமான க்ருபையானது ஸஹேதுகியாயிற்றென்றது பொருள்பட்டது. இவ்விடத்தில் பிள்ளை லோகாசார்யரும் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் சரம ப்ரகரணத்தில் "தனக்கேறவிடம் பெற்றவளவிலே, என்னூரைச்சொன்னாய், என்பெயரைச்சொன்னாய், என்னடியாரைநோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத்தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாயென்றுப்போலே சிலவற்றையேறிட்டு" என்றருளிச்செய்தார். இதனால் ஸர்வேஶ்வரனிவனை ரக்ஷிக்க ஏதாவதொன்றை யிவனிடமிருந்து தானேறிட்டுக்கொண்டே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்பது ஸித்தது. அன்றியும்: "இவன் ரக்ஷிக்கவேணுமோ ஸர்வஜ்ஞனிவன் நினைவையறியானோவென்னில்; இவன் பாசுரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்." என்று முமுக்ஷுப்படியிலும் "சேதனன் ஸ்வாபேக்ஷிதத்தை ப்ரார்த்திக்கும்பொழுது ஐஶ்வர்யப்ராப்திரூபமான கைங்கர்யத்தை ப்ராயேண ப்ரார்த்திக்கக்கடவன்" என்று ஸாரத்திலும், சேதநனுடைய ருசியை ரக்ஷணவிஷயத்தில் ஸர்வேஶ்வராபேக்ஷிதையென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டம். இதனாலேயே லோகாசார்யஸித்தத்தில் ஸஹேதுகபக்ஷம்போலேயாம். இக்கருத்தையே நிக்ஷேபரக்ஷையில் ஸ்ரீதேஶிகரும் திருவுள்ளம்பற்றி "ஸம்பந்தாதேவ மோக்ஷாபேக்ஷ ஜ்ஞாநாத்யநபேக்ஷணம் । ததேவாஹ ஸாபேக்ஷத்வம் தத்ப்ராயஶ்சித்தநாதிஷு ॥" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும்; "இது ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தம்" என்று முமுக்ஷுப்படியில் யத்கிஞ்சித்காரணாபேக்ஷையானுக்கு ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கதோஷம்வருமென்ற வாக்யம் காண்பதால் பக்திப்ரபத்யாதிரூபமான யேதாவதோர் ஸம்பந்தஜ்ஞாநாத்ரூபமான ஸாதகாநுஷ்டாநம் வேண்டுமென்றுப்போலுமில் லோகாசார்யபக்ஷம் வெளிவந்தது, இவ்வளவையேகொண்டு வாஸ்தவமாய் லோகாசார்யாபிமதமாக நினைக்கவும் விரகில்லை. ஏனெனில்; பாணாக்ஷரந்யாயம்போல் சிற்சிலவிடங்களில் இம்மாதிரியுண்டான வாக்யவிசேஷங்கள்

மாத்திரமேயாம். ஆனுலிவ்வளவால் ரக்ஷாபேக்ஷகத்வமீஶ்வரனுக்கு முண்டென்பது ஸர்வஸாக்ஷியுமறிந்தவிஷயமென்பது காட்டப்பட்டது. ஏனெனில்; ஶேஷத்வாநுஸந்தா⁴நங்கூட ஸ்வரூபவிருத்³த⁴மென்று பலவிடங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதாலென்றறிக. செய்வது செய்யச்செய்தேயே அவஸாநத்தில் அஶக்யமாயும், ஶங்காஸஹிஷ்ணுப்ராயமாயும் முடியவேண்டியது ப்ரதிபக்ஷியின் கோறிக்கையாதலால், ஶக்யமான கார்யத்தை எழுதுவதும் மறுபடி து³ர்க⁴டமான தூ³ஷணங்களையெழுதுவதும், "ததா²பி விபரீதா தே போ³தி⁴ராபாரவர்ஜிதா" என்றபடி ஸாத்⁴யோபாயபூர்வாபரவர்ஜிதமாய்முடிவுபெறுகிறது. இங்கு ராக்ஷஸபீடிதர்களான தே³வாதி³களெல்லாம் ப⁴க³வானைக்கிட்டி "ஶரணம் த்வாம் வயம் ப்ராப்தா க³திர்ப⁴வ ஸுரேஶ்வர" என்று ப்ரார்த்தி²யாநிற்கவதன்மேல் ப⁴க³வானும் "ஸர்வேஶம் ராக்ஷஸம் ஜாநே ஸம்ஶாந்தவர்த⁴விப்ரத⁴ம் । தாம்ஸ்த்வாஸ்த்ர தநயாநுஜாநே யேஷாம் ஜ்யேஷ்ட²ஸ்ஸோத³ரோ ப⁴வாந் ॥" இத்யாதி³களால் தமது ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை வெளியிட்டு யிவ்வளவுகாலம் முதா³ஸீனித்திருந்ததற்கு "க³திர்ப⁴வஸுரேஶ்வர" என்றயிப்ப்ரார்த்த²னையையே ஹேதுவாய்க்கொண்டு "நிஹநிஷ்யாமி ஸங்க்ருத்³த⁴꞉" என்று அப⁴யப்ரதா³நம் செய்தருளினர். பா³லகாண்ட³த்திலும் "ஸித்³த⁴க³ந்த⁴ர்வயக்ஷாஶ்ச ததஸ்த்வாம் ஶரணம் க³தா꞉ ।" என்று நான்முகனருளிட்டார் ப்ரார்த்தி²க்க யதன்மேல் ப⁴க³வானும் "ப⁴யம் த்யஜத ப⁴த்³ரம் வ꞉" என்று அப⁴யப்ரதா³நம்பண்ணியருளி "பிதரம் ரோசயாமாஸ ததா³ த³ஶரத²ம் ந்ருபம் ।" என்றபடி ராவணவத⁴த்திற்கு ஸங்கல்பித்தருளினர். ஆனதால் ரக்ஷாபேக்ஷையில்லாதே ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷிப்பானென்றது ப்ரமாணவிருத்³த⁴ம். மேலும், "அப்ரார்த்தி²தோ ந கோ³பாயேத்" என்றதால் ப்ரார்த்த²னையல்லாது ரக்ஷிப்பதும் கூடாமையாம். சிலர் இவ்விஷயத்தில் கு³ஹப்பெருமானையும், சிறுத்திருவடியையும்பற்றி சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் தானே யாதொரு ஹேதுவுமில்லாதே கிட்டினரென்றும், அதனால் பரமதமான ரக்ஷகத்வமே ஸ்வப்ரயோஜனமென்

ருர். அதெங்ஙனேயெனில்; "தத்ர ராஜா மஹாதேஜா ராஜஸூயாதிஸம்ஸ்தவா । நிஷாதஜாத்யா பலவாந் ஸ்தபதிர்ஞாதி விஶ்ருதஃ ॥ ஸஶ்ருத்வா புருஷவ்யாக்ரம் ராமம் விஷயமாகதம் । வ்ருத்தைஃ பரிவ்ருதோமாத்யை ஜ்ஞாதிபிஶ்சாப்யுபாகதஃ ॥" என்று தனது ஸசிவர்களுடனும் மந்திரிகளுடனும் கூடிய குஹப்பெருமான், ஸ்நேஹத்தையால் தனது தேசம்வந்த பெருமாளைக்கிட்டி ஸேவிக்க ஸமீபம்வர அவ்வளவான வ்யாபாரத்தையே ஸஹிக்காத ஸௌஸீல்யத்துஞன பெருமாள் "ததோநிஷாதாதிபதிம் த்ருஷ்ட்வா தூராதுபஸ்திதம் । ஸஹஸௌமித்ரிணா ராமஸ்ஸமாகச்சத் குஹேநஸஃ ॥" என்று ஸவிசேஷவாயியையிட்டுத் தானும் தமது தம்பியுடன் கூடவெதிர்கொண்டுபோய்த்தனது வயஸ்யபூர்வதையைக் காட்டியருளிஞராகையாலிங்கு "குஹ மநஃ" ப்ரயமம் குஹப்பெருமானுடையதும், பிறகு பெருமாளுடைய ப்ரதமஸிந்நமுமாயிற்று. ஆனதுபற்றி ஸமஸ்திமநமுமிங்கு நிஹேதுகமன்று. இதையிட்டு குஹனுடைய கதை நமக்கு ஹிதமென்று கூறும் ப்ரதிபக்ஷம்போராதும். அன்றியும் பெருமாள் நியமனத்தால் புறப்பட்டுச்சென்ற திருவடியும் "ஶ்ருங்கிபேரபுரம் ப்ராப்ய குஹமாஸாத்ய வீர்யவாந்" என்று குஹப்பெருமானுக்கும் ராமஸஞ்சாரவை க்கிட்டி "ஸகாங்காமஶமயேப்ரவீத்" என்று பெருமாளுடைய காமஶமப்ரஸ்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து போஞர். இதனால் எம்பெருமான் வ்யாஜமில்லாது வேதநிஷயடுத்துத்தானேரக்ஷிக்குமென்றதற்கு ப்ரமாணமிவையமையாவெனவாயிற்று. இது தனக்கும் காரணம் அதப்ரஸஹ்ருத்த்வ । இவ்வளவையே கொண்டு கொக்கரிப்பது உந்நதப்ரபந்நக்ஷமல்லாது வேறு ஸகாரணப்ரமாணவாதமில்லை. மேலும்; திருவடியும்; "விநீதவத்புபாகம்ய ராகவௌப்ரணிபத்ய ச" என்று பெருமாளையும் இளையபெருமாளையும் தண்டம் ஸமர்பித்து தத்ஸௌரவப்ரபூர்வமாகவே "ஸுபஹாஷேதஷாவீரௌ" என்று ஸம்பாஷணாதிகளுக்குத் துடங்கிஞராகையால் நிக்ஷாரணமாய் பெருமாளே ஸ

நாமானைக்கிட்டி ரக்ஷித்தாரென்றதற்கு ப்ரமாணமில்லை. திருவயோத்யையிலிருந்தெழுந்தருளியது, ஸ்வஶரணாகதபரித்ராணார்த்தமாகையால் திருவடியையே அபேக்ஷித்தருளியதல்ல. ஆகையால் திருவடிவிஷயமான ஸ்நேஹமும், வ்யர்த்தமாயிற்று. இப்படி ஸ்ரீநாராயணவிஷயமான விவாதங்களெல்லாம் நமது ஸ்ரீவாதிகேஸரியமென்ற க்ரந்தத்தில் ஸவிஸ்தரவிசாரபூர்வகமாய் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதைக்கண்டு நம் ப்ரதிபக்ஷிகள் தெளிவது. ஆகயிவ்வளவால் ஓர் சேதநனை ரக்ஷிக்கும்பொழுது அச்சேதனனுடைய ரக்ஷாபேக்ஷையை பகவானெதிர்பார்த்து அதை வ்யாஜமாய்க்கொண்டு தான் ரக்ஷிக்குமென்று ப்ரமாணமுமிருப்பதால் அவனுடைய ரக்ஷை ஸஹேதுகையாயிற்று.

இதுநிற்க (ஜந்மாதிகாரணத்வ) ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகாரணத்தில் (லீலாகைவல்யம்) கேவலம் திருவிளையாடலையே யுடைத்தாயிருத்தல் பற்றி (நிர்ஹேதுகத்வம்) ஹேதுவின்மையென்னும் (ஶங்கை)ஸஹேதுகநிர்ஹேதுக விஷயங்களுக்குவழியானது (விபாகம்) பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது; ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களில் சேதநாபேக்ஷாஹானங்கொண்டு "லோகவத்து லீலாகைவல்யம்" என்றகட்டளைப்படி நிர்ஹேதுகமாயிருக்கும். இதில் வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களுக்கவகாசமில்லை. சேதநவிஷயரக்ஷணமாகும் வ்யாபாரத்தில் வைஷம்யாதிதோஷம் வருவதால் ஹேத்வபேக்ஷகனாய் ரக்ஷிக்குமென்றது. ஆதலால் ஸர்வரக்ஷையானது ஓர் தலையில் ஸஹேதுகையாகவுமிருக்குமென்றாயிற்று. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி "ஸுக்ருதவிஶேஷிதாந் ப்ரஜயஸீநிஸம்ஸாரத: காரண கஜேபவேபவ்யபேக்ஷயிதும் தயாநதோ: । வாதநிஜேச்சயைவ பரவாநகரோஸ," என்று ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரர் அருளிச்செய்தார். மற்றதோர் தலைக்கும் "ஶிக்ஷஜஸத்ருஶிக்ஷு ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஹாஜஓாவரஜவிஶேஷா" என்று ஸ்வாதந்த்ர்யஶதகத்தில் ஸ்ரீதேஶிகரு

அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீநயினாசார்யரும் விரோதபரிஹார த்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யநிரபேக்ஷபக்ஷோऽபி நிராசிகீர்ஷிதஃ ஸ்யாதேவம் காரணத்வே ப்ரஸஞ்ஜயதி தஸ்ய காரணத்வம் ஸ்வாதந்த்ர்யவதோऽநித்யம், ஸம்ஸ்த்தவதோऽநித்யத்வாதிப்ரஸங்கதோஷஃ । உக்தஞ்சைதத்தாசார்யைஃ "ஶக்தோऽபி காரணாம்ஶேந ஶேஷீ யஸ்ய ததா ஹி । ஸ்வாதந்த்ர்யஸம்ஸ்த்தயா யஸ்யாஃ நிர்ஹேதுகஸஹேதுகமுச்யதே" என்றும், "க்ருபாऽநிஷ்டநிவ்ருத்த்யர்த்தா ப்ரஸாதஃ ஸ்வேஷ்டஸாதநஃ । க்ருபாப்ரஸாதயோரஸ்த்ஸ்வாதந்த்ர்யே ஹேதுகல்பநே, க்ருபா ஶ்ரௌதஃ உபாயாயீநாநிஷ்டநிவ்ருத்தேர்ஹேதுஹ । ப்ரஸாதஶ்ச ஸ்த்ர ஸ்வாஹாவிகீர்ஷிதப்ராபணேஸ்ஸமேதி நாத்ர ஶங்காவிரோதஃ ॥" என்றும் அருளிச்செய்தார். மேலுமிங்கு நிர்ஹேதுகத்வவிஷயத்தில் வருமாறு தேறக்கடவர் அதாவது:—க்ருபையென்றது ஸஹஜமாகவே பகவானிடத்தில் யாதொருவ்யாஜமுமன்றி அநாதிஜலாஶயத்தில் ஜலம்போலிருந்தாலும், அதுக்ருஷிகனுக்குத் தன் ஸஸ்யவ்ருத்தியைக்குறித்துக் கேதாராதிஷ்வாபாநயிப்பித்து ஸஸ்யங்களோடு ஸம்பந்திப்பித்தால் மாத்திரம் கார்யகாரியாவதுபோல், பகவத்ஸஹஜக்ருபையை வார்ஷாயீஶ்வப்ராயிக்கும்பொழுதே கார்யகரமாம். இல்லையாகில் தடாகமதஜலத்தாலேயே க்ஷேத்ரஸஸ்யப்ராப்தி தானேயுண்டாகவேண்டிவரும்; இது அஸம்பாவிதம். அன்றியும் பீஜத்தேயான ஶக்தியானது அங்குராதிகளுக்கு கார்யத்வமாத்ரத்தில் தாத்ருஶஶீதலவிஶேஷங்களுக்கு ஹேதுவானாலும், ஸமீபஸ்தராஸம்பந்தமேதமிஜ்ஜ்ரும்பணத்திற்கு ஹேதுவாய்க் காண்பதுபோல் யாதொருஹேதுவுமில்லாதே தேங்கி நிற்கும் காருண்யத்துக்கு விஜ்ரும்பணம் ப்ராயஶ்சித்தப்ராயுநாதிஹேதுகமென்றறிவது. க்ருபை நிர்ஹேதுகமென்று நிர்வஹித்தருளிச்செய்த சிலவாசார்யர்களுடைய அபிப்ராயமும், இவ்வளவையும் பகவத்கவசிகர்ணஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் பற்றியேயாம். இங்ஙனல்லாதபொழுது ப்ராமாண்யப்ரமாஶாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதப்ரஸங்கம்வரும். ஆகையால் ஶாஸ்த்ரப்ரமாணவிஷயத்

தயறியாது நிர்ஹேதுகப4க3வத்க்ருபாவிஶேஷமென்று ஸாஸ்த்ரங் கூறுவதால் சிலருக்கு ஸாத்4யோபாயத்வப்4ரமம் ஸம்பா4வ்யமாயிற்று. இவ்விஷயத்தை ஸித்3தோ4பாயஶோத4நாதி4காரத்திலுள்ள ப்ரத2மவாத3ம் விஸ்தரித்துத்தெளிவிக்கும். இரண்டாவது வாத3ம் காரணத்ரயத்தை வ்யாக்2யாநிக்கும். மூன்றாவது வாத3ம் ப்ரபத்திக்குபாயத்வமில்லை யென்றதை பூர்வபக்ஷமாகவெடுத்து அதைப் பரீக்ஷிக்கும். நான்காவது வாத3ம் ஶேஷஶேஷிபா4வஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமாத்ரமல்லாதே ஸாத்4யமான வேறுபாயத்தையேபற்றி ரக்ஷிக்குமென விஸ்தரித்துக் கூறும். இதில் ரக்ஷாபேக்ஷாவிஷயமான வாத3ங்களும் ஸாத்4யோபாயஸ்வீகரணவாத3ங்களும், ப்ராஸங்கி3கங்கள். ஸ்வாதந்த்ர்யஹாநியை முன்னிட்ட வாத3மும் ப்ராஸங்கி3கமாய் ப4விக்கும். ஆகயிவ்விதம் வாதி3த்து ஸித்3தா4ந்தித்த பின்னவஸானத்தில் ப்ரதிபக்ஷிப்ரோக்த ஸகலபூர்வபக்ஷதிரஸ்காரபூர்வமான "ஸ்வாமீ ஸ்வஶேஷம் ஸ்வவஶம் ஸ்வப4ரத்வேந நிர்ப4ரம் । ஸ்வத3த்தஸ்வதி4யா ஸ்வார்த2ம் ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம்" ॥ என்ற ஶ்லோகத்தால் ஸகலாக்ஷேபங்களும் நிரஸ்தங்களாயின. இதனால் ஸர்வஶேஷிஜக3த்ஸ்வாமியான ப4க3வான்; தனக்கு ஶேஷமும், தனக்கு வஶமும், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நிர்ப4ரமுமான என்னை, தான் கொடுத்த தனது ஜ்ஞாநவிஶேஷத்தால் தனக்காக தன்னிடத்தில் தானே ந்யாஸம் செய்விக்குமென்பது கருத்து. இவ்விதமானபொழுது ஈஶ்வரனுக்குள்ள ஸர்வப்ரகாரஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்காவது, சேதநனுக்குள்ள பாரதந்த்ர்யத்திற்காவது, வஶத்திற்காவது, ஶாஸ்த்ரார்த2மாகுமுபாயத்திற்காவது, ஸாதநாபேக்ஷைக்காவது, யாதொன்றிற்கும் ஹாநியில்லையாயிற்று. மேலுமிவ்வளவுள்ள வாக்யங்களால் ஸாத்4யோபாயஶோத4நாதி4காரத்திலுள்ள ஏழாவது வாத3மும் 'க்ஷாந்திஸ்தாவகஶீதா'தி3ஸூக்திகளும் வ்யாக்2யாதங்களாயின.

இவ்விதம் மூன்றுவாத3ங்களும் தீர்ந்தபின் நான்காவதான ஸித்3தோ4பாயத்தையிட்டு ஸாத்4யோபாயத்தையழிக்கப்பார்க்கும்

வாக்யமும் மோக்ஷாயாநுஷ்டிதஜ்ஞாநதஸ்யாதியால் வர்ணிக்கப்படுகின்றது:—

மோக்ஷாயாநுஷ்டித꞉ ஸ்ரீபதிபதயார்ஹணேயஸ்ஸர்வதேர்வதே
ஸர்வாயஸ்த்வஸிஷாஸ்யயதோர்த்தாஸ்யதி ஸர்வஸம்ப்ரத்யாஹ்வா
யோதவேத । தாத்வயுஜ்ஞாநஹேதோர்ஹிஸர்வஹேதோர்
வோ ஸர்வஸ்ய ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யவர்யேண꞉ கிம்
ஸர்வஹேதுநா ஸர்வஸாக்ஷ்யம் ஸர்வாஸ்வே ॥ ॥௨௯॥

மோக்ஷாயேத்யாதி॥ (மோக்ஷாய) அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வக இஷ்டப்ராப்திரூபமான மோக்ஷத்திற்காக என்றது, இங்கு பிள்ளை லோகாசார்யரால் "அநிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டானால் இஷ்டப்ராப்திதன்னடையேயுண்டாமிறே" என்று தனி ஸாரஸங்க்ரஹத்திலும், "விரோதிநிவ்ருத்திபிறந்தால் ஸம்ஸ்லேஷம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகையால் தனித்துச்சொல்லவேண்டாமிறே" என்று ஸ்ரீயஃபதிப்படியிலும் அருளிச்செய்தபடிக்குள்ள மோக்ஷப்ரதிபாத்யார்த்த ஸ்வரூபாவஸ்யம்பாவமாகும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும், கைங்கர்யப்ராப்தியாகும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் அபர்யவஸாயிகமாம் அபேதம். ஏனெனில்; அதது வெவ்வேறு. த்ரிபிஸேகையை விட்டு ஸம்ஸாரம் போகப்புறப்பட்டவனுக்கு த்ரிபிஸேகையை விட்டது அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும், ஸம்ஸாரமெத்தினது இஷ்டப்ராப்தியுமாம். இதனிடையிலுள்ளது ப்ராப்த்யுத்ஸ்ரமுகப்ரயத்நமாம். இதையே பற்றி "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப꞉ ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்" என்று ப்ரமாணமும் வெவ்வேறாய்க்கூறிற்று. "அவித்யயாகும் கர்மத்தால் ம்ருத்யுவைக்கடந்து, வித்யையாகும் ஜ்ஞாநத்தால் மோக்ஷத்தையநுபவிக்கிறான்" என்றவோற்றும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பிரித்துக்கூறிற்று. ஸ்ரீதேசிகனும் "ஆஸ்ரயிப்பார்க்கெல்லாம் அன்றே அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்குமிஷ்டப்ராப்திக்கு முடலாயிருக்கும்" என்று பிரித்தருளிச்செய்தார். ஆகிலும் ப்ரதிபக்ஷ், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டான

த்தாநிஷ்டப்ராப்தியுண்டாவது ப்ரத்யக்ஷவிருத்³த⁴மெனக்க தியதற்காக "ஸேதுர்த³ர்ஶநம் ஸ்நாநம் ததோஹம்" என்றார். க்கும் ப்ராஹ்மண நிவ்ருத்தி, அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும், ப்ராஹ்மப்ர வ்ருத்திஇஷ்டப்ராப்தியுமாம். ஆனதால் அவையிரண்டும் வெவ் வறெனக்குறையில்லை. இவ்விதம் மோக்ஷார்த்த²மாக (ஸாவி ஷ்த:) தெளிந்தமனமுடையோர்களால் (ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்த²ளே) நுமாவின்றிருவடிகளில் (ய:உபாய:) யாதொரு ப்ரபத்தியா மோர்ஸாத⁴நவிஶேஷமானது (அநுஷ்டித:) ஸர்வேஶ்வரே ரவண அநுஷ்டிக்கப்பட்டதோ, (தஸ்மிந்) அவ்வுபாயத்தில் தஸ்ய) அதா⁴ரகனுய்த்தானே நின்றருளி (ஸம்ஸாரஜ்ஞாத) ராதி⁴கஸ்ப்ராஹத்தால் அனுபவித்துவந்த ஸம்ஸாரத்தி ன்றும் (உத்தாரயதி) கரையேற்றுவித்தருள்கிறான். (அதஸ்ய) தலாலேயே (உபாயஸ்ய) மோக்ஷப்ரதிப³ந்த⁴கநிவர்த்தகமாயும் ரம்ஶஶேஷாயீநஸாத⁴நத்தையுடைய சேதநனுல் அனுஷ் க்கப்படுவதாயு முள்ள ஸாத⁴நாந்தரவைலக்ஷண்யனுகவுமாகியரு ரினன். ஆதலால் ப்ரபத்தி யிச்சேதனனுக்கு ஸாத்⁴யயாய் புதன்மேல் ப்ரதிப³ந்த⁴கநிவ்ருத்திக்கு உபாயம் ஸர்வேஶ்வரனானது பாலன்று ஸஹகாரியிருக்குமீசுவரனெனக்கருத்து. ஆன நபற்றியே இவ்வீசுவரன்ஸித்³தோ⁴பாயமானது. ஸாத்⁴யமாயுள்ள புபாயமனுஷ்டித்தபொழுதே "ஸர்வே ஸேதுஸம்ஸ்பர்ஶே ஜலம் ப்ர ஹேத" என்றந்யாயப்படி மோக்ஷப்ராப்தியும் ஸ்வயமே வரவே ண்டியிருக்க யிதனிடையிலீசுவரனெருவன் வேணுமோவென்ற உஷ்டசநிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டாறு விஷ்டப்ராப்தி தன்னடைவேயு ண்டாமிறே என்றபிள்ளைலோகாசார்யருடைய தனி உரைஹ ஸ்யாத்ரயப்படிக்குள்ளவைலக்ஷண்யமாயிற்று. இதற்கு ஸேது ஸ்நானமாஹும் ஸேதுவைக்கடந்தஜலம் பின்பும் ஸமுத்³ரயைப்ப ற்றுதபொழுது அதன் ஸ்தி²திக்கே நாஶம் வருமாதலால் ப்ரதி ப³ந்த⁴கம் நிவ்ருத்தமாஹும் மோக்ஷப்ராப்திக்கு ஸமவாயப்ரபத்த்ய

த்வாரா இல்லாதே நேரிட தானே ஸித்தோபாயனாய் நின்று ஸங்கல்பிக்கையால் தத்ஸங்கல்பாதீநமாக ப்ரபந்நனுக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்கும். ஆகயிவ்வளவால் வேதநனால் ஸாத்யமாயுள்ள ப்ரபத்தியென்ற ஸாதநத்தால் வசீக்ருதனான ஈசுவரன் இந்த வ்யாஜத்தால் மோக்ஷப்ரதிபந்தகத்தை நிவர்த்திப்பித்து மேலும் தானே தன் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலிஷ்டப்ராப்தியாகும் தனது ஸாதமான மோக்ஷத்தையுமளித்தருள்கின்றனென்றதுகருத்து "ஏஷஹ்யேவ இவனை ஆனந்திப்பிக்கிறான்" என்ற ஸ்ருதி யிதற்கு ப்ரமாணம். இவ்வளவையே திருவுள்ளம்பற்றி, ஸித்தோபாயஸோதநாதிகாரம் மூன்றாவது வாக்யத்தில் "ப்ரபத்தியுங்கூட உபாயமன்றென்று சிலர் ஆக்ஷேபம் பண்ணுகிறதுவும் ஸித்தோபாயத்தினுடைய ப்ராதான்யமடியாகவத்தனை. ஸாத்யத்திற்கழுக்கற்றால் வரும் ஸ்வாபாவிகமான ப்ரபாவிகாஸமும், அதற்கனுரூபமான ஸஹஜஸங்கல்பத்தாலேயானாப்போலே, ஜீவனுக்குவரும் ஜ்ஞாநவிகாஸாதிகளும் அதற்கநுரூபமாய்க்கொண்டு வ்யவஸ்திதமான ஸஹகாரிஸங்கல்பமடியாகவாயிருக்கும், இப்படி நித்யர்க்கும். இவ்வர்த்தத்தை, "ஜ்ஞாநதவதவிஸ்வபாவார்த்தஸத்தா" என்று ஆசார்யர் ஸங்க்ரஹித்தார்கள். ஆகையால் ஸித்தோபாயம் ப்ரதாநமேயாகிலும் தத்வசீகரணார்த்தமான ஸாத்யோபாயாநுஷ்டாநத்திற்கு "இன்றென்னை" இத்யாதிவசநார்த்தப்ரகாரமாக்ருதியோக்யமில்லை என்று ஸ்ரீநிகமாந்ததேசிகருபாக்கவருளிச்செய்தார். மேலுமிவ்வர்த்தத்தை "உபாய: ஸ்வப்ராப்தேருபநிஷதவஸ்வாஸ்வாரு, ப்ரஸ்தே ப்ரஸ்தாக்தே ப்ரபத்நிஸ்ஸாஸநமதீ" என்று உபாயவிஷயாதிகாரத்திலும் ஸங்க்ரஹித்தருளினார். இப்படிப்பட்ட ஸம்ப்ரதாயங்களுடைய (தாத்பர்யஜ்ஞாநஹேதோ:) கருத்தின்னதென்றறியாத ஹேதுவினால் (உத) இவ்விஷயத்தில் (பஹுமாந்யவஸ்து) பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசார்யர், அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நயினார் தொடங்கி மணவாளமுனிவரீறாயுள்ள பற்பல ஸதாசார்யர்களும் (ஸர்வே) ப்ரதிபாதக

பூர்வபக்ஷப்ரகாரமாக ப்ரதிபாதித்தார்கள். (அத்யாபி) இப்போ
ழுதுமவர்களையொட்டியவராய் நினைக்குஞ்சிலவாதாவதார்க்க
ளும் ப்ரதிபாதிக்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட தர்ஸநபேதமான
ஸகலபூர்வபக்ஷ ஸமூஹப்ரதிஷேதஸித்தாந்தங்களெல்லாம் (ஸ்ரீ
வேதாந்தாசார்யபாதை:) ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யபாதரான ஸ்வாமி
பாதரால் (பஹுமதம்) மிகவும் நுட்பமான யிவ்விஷயம்
(ஸம்க்ஷேபே) தம்மாலருளப்பட்ட ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரமென்கிற
ஸூக்தியில் (ஸம்யக் க்ருதம் கில) மிகவும் நன்றாயருளிச்செய்யப்பட்ட
தன்றோ. ஆகயிதனால் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தது
போல் ஸகலபூர்வபக்ஷ விரோதமன்றிக்கே அதிகம்பீரமாய் அதி
ஸூக்ஷ்மமாய் அதிவிஸ்தாரமாய் அதியுக்தியுக்திமாயுள்ள பற்
பல வாக்யங்களால் பற்பலவதிகாரங்களில் எளியருக்குமெளி
தாய் ஸ்ரீதேஸிகனால் ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாராதிஸ்ரீஸூக்திகளில்
ஸித்தாந்தஸித்தஸாத்யோபாயவிஷயமானது அருளிச்செய்ய
ப்பட்டிருக்கின்றபடியால் தெளியாத ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களெல்லாம்
அத்தேஸிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாலேயே தெளியக்கடவதெ
ன்பதி ஸ்லோகதாத்பர்யம். (உக)

இப்படி நான்காவது வாதம் தீர்ந்ததன்மேல் தத்த்வஜ்ஞாநதி
த்ராதியால் ஐந்தாவதுஸித்தபக்ஷத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறார்;

தத்த்வஜ்ஞாநம் முமுக்ஷோ: கதமிஹ பரமார்த்தப்ரயோஜநம்
கிமந்யத், ஸ்ரீமத்பாஷ்யே நிஷித்தம் ப்ரபத்திபேதஜ்ஞாநம்
ரீயம் தத்தம் । ஸாமாந்யங்க்ஷித்ராஷா வர்ணபேதவிதநமாநே
விஸிஷ்டோக்தோ, நேத்ரோபயாத், ஸாதநாந்தரபேதவிதி
பதவீர்யதிஷ்டாநாம் கிம் ரக்ஷணீய: ॥ ॥ உஎ ॥

தத்த்வஜ்ஞாநதித்ராதி ॥ (முமுக்ஷோ:) மோக்ஷத்தை விரும்பும்
சேதநனுக்கு வேண்டுமென்று கூறும் (தத்த்வஜ்ஞாநம்) தத்த்வஜ்ஞாந
மென்பது (இஹ) இந்த விவாதவிஷயத்தில் (கதம்) எப்படி? (பர
மார்த்தப்ரயோஜநம்) ப்ரதிபக்ஷியானவனது பரமார்த்தமான ப்ரீ

ஸாக்ஷாத்காரவாயர்ரால் செய்திருக்கிற ரஹஸ்யவாக்யங்களினின்று முண்டாகும் ஜ்ஞாநமா? அல்லது (சுநத்யக்ஷிம்) வேறேதாவதா? அதாவது;— வ்யதிரேகத்தில் ஈச்வரனுக்கும் தனக்குமுள்ள சேஷிசேஷபாவஸம்பந்தத்தையும், அவனுடைய வாசகமான சுகாரத்திலுள்ள நிருபாதிகரக்ஷகத்வத்தையும், ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலும் புராணங்களிலும் கண்டு தெளிந்திருப்பதே மோக்ஷோபாயமென "ரக்ஷகத்வாநுஸந்தாநமாயிருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மகஜ்ஞாநவிசேஷம்" என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும், "இத்தையே மிகவும் தஞ்சமாக நினைத்துப் போருவர்கள்." என்று அதே வ்யாக்யாநத்திலும், இன்னுமநேகவிடங்களிலும்காண்கையால் அதற்கநுகுணமான "ஸர்வஜீவநேவாய ஜிதே ஸ்வஸ்தாயம் ஸ்வஹாயதீ । க்ருத்ஸ்நாஸ்யம் ஸர்வேஸ்வரஸ்யம் ஸ்வஸாநு ஸஹாஸ்ர" என்ற வசநத்தைக்காட்டி, சேஷத்வஜ்ஞாநமே மோக்ஷோபாயமெனவும், க்ருத்ஸ்நஸேவணமென்றது சுஹம் காரஸூந்மாகையால் அது பாதகத்தோடொக்குமெனவும், ஸாத்யமாயுள்ள ஸித்தவஸ்துயாகுமுபாயங்கள் அழிக்கப்பட்டன. அதையும் ஸ்ரீதேசிகர் ஸர்வார்த்தஸித்தியாயநாயிகாரத்தில் மூன்றுவகு வாதத்தால் வம்சித்து ஸ்தாபித்தருளினர். இங்கு ஸாக்ஷாத்காரர் தத்த்வத்தில் வேதாதி ப்ரமாணாநுமான ஹ்ருதயங்களுக்குக் க்ருதஸ்யம் "ஸகலஸம்ஸாரிவேதநருக்கும் தத்வஜ்ஞாநத்தை ஜநிப்பிக்கை" என்றார். அதன்மேல் அதை "தத்வஜ்ஞாநமாவது" என்று துடங்கி "சுஷ்பஸம்பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்கும் உபாயம்" என்றார். அதையும் "தத்வாரணாரவிந்த ஸாரணாமதி" என்கிற ஜ்ஞாநவிசேஷமெனவும் விரித்துக்கூறினர். இதனாலும், தஸஸ்ரீவம்சநிவஹநேணாபாயம் நிவிஷஜ்ஞாநாதஸாரண்ய நாராயணசரணாரவிந்தஸாரணாமதி என்கிற ஜ்ஞாநம் தத்வஜ்ஞாநமாவது." என்று அத் தத்வஸார்த்தினின்றில் கூறியிருப்பதாலுமிவர்பக்ஷத்தில் உபாயஜ்ஞாநமேதான் மோக்ஷோபாயமென்பது ஸித்தம். இங்கு ஸவேணரூவ ஜ்ஞாநம்போய் காரணநிரபேக்ஷமான உபாயவிஷயகஜ்ஞாநமே

ப்ரமேயமும். அவ்விதமானபொழுது இவருக்கு ஸாத்யமானவுபாயம் ஸ்வரூபவிருத்தமாகையால், ஸித்தமானவுபாயமாகும் ஸர்வரக்ஷகனை ஈச்வரனுடைய நினைவுமாத்ரமாயிற்று. இப்படி ஸித்தோபாயமொன்றிருப்பதான யிந்த ஜ்ஞாநந்தான் சாஸ்த்ரஜ்ஞாநத்தாலேயே வுண்டானதன்மேல், அப்படி சாஸ்த்ரமூலத்தாலுண்டான பக்தியையே உபாயமாகவும், நினைத்திருப்பதாவது; பக்திசேஷமாக்குவது. ஆகவிது ப்ரகாரசேஷத்தால் ஶங்கரது பௌத்தமதத்தைப்பேசியதுபோல் அந்த ஶங்கரமதத்தை யிப்பிள்ளைலோகாசார்யர் ப்ரகாராந்தரமாக பேசியதாயிற்று. அதாவது சாஸ்த்ரஜந்யமான ஈச்வரவிஷயகரக்ஷணரூபோபாயத்தைத் தன் ஜ்ஞாநசேஷமாக்குவதேயாம். ஆனதால் சாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமே யிவர்பக்ஷத்திலும் மோக்ஷஸாதநமாயிற்று. மேலுமிவர் ஸித்தஸாதநத்தைக் கண்டோக்தியாய் ஸ்வரூபவிருத்தமெனவும் கூறியிருக்கின்றாராகையால் ஸாதநத்தையங்கீகரியாதவர். ப்ரபத்தியென்றவுபாயமோ ஸாதநாந்தரமென்றதும் சிலவிடங்களில் இவரே அங்கீகரிக்கவும் செய்கின்றனர். சிலவிடங்களில் ஸாதநம் ஸ்வரூபவிருத்தமெனவும் கூறுகின்றனர். ஆகையாலும் சாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமே யிவருக்கு மோக்ஷஸாதநமெனக்குறையில்லை. அன்றியும் தத்த்வஜ்ஞாநமென்றால் சிதசிதீஶ்வரமான ப்ராமாணிகதத்த்வவிஷயகமான சாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமா? ஸாமாந்யமான யதார்த்தஜ்ஞாநமா? உத்தேச்யமான பரமாத்மவிஷயகரக்ஷணரூபஜ்ஞாநமா? எனில்; தத்த்வத்ரயத்தில் தத்த்வத்தை மூன்றாய்ப்பிரித்து "தத்த்வத்ரயஜ்ஞாநமுண்டாகவேணும்" என்றார். அதை "தத்த்வத்ரயமாவது; சித்துமசித்துமீஶ்வரனும்" என்று விவரித்துக்கூறினர். இதனால் தத்த்வத்ரயவிஷயசாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமே தத்த்வஜ்ஞாநமெனவாயிற்று. முமுக்ஷுப்படியென்ற ரஹஸ்யத்தில்; "ஸம்ஸாரியான சேதநனுக்குத் தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறக்கும்போது முமுக்ஷுஜ்ஞாநமுண்டாகவேணும்" என்றார். இங்கே சிதசிதீஶ்வரர்களாகும் பதார்த்தத்ரயத்தின் ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பும், ஸ்வஸ்வரூப ப்ர

ஸூத்ரங்களை மறுபடியுமறியவேண்டுமென்று மிரட்டித்துச் சொல்லுகிறார். ஆகையால் முன்பிறந்த தத்த்வஜ்ஞானம் கார்யகரமில்லாதேபோயிற்றாம். ஆகையால் உதிக்கவேண்டியஜ்ஞாநம் தத்த்வத்தாலோ, அல்லது அர்த்தபஞ்சகத்தாலோவென ஸம்ஶயிதமாயிற்று. யதார்த்தஜ்ஞானமென்ற பொருள் மற்றதிற் சொருகிப்போயிற்று. மேலும்; ப்ரபத்திக்கிவர், பரந்தபடியில் உபாயகார்யத்வத்தைத்தான் அங்கீகரித்து உபாயத்வமில்லையென்றார். உபாயத்வமாவது; என்றுதுடங்கி நிரபேக்ஷதையையே உபாயமாகக்கூறினர். இப்படிப் பூர்வாபரவிரோதமாய்க் கூறி முடிவில் "ஶேஷத்வானுஸந்தானமும் ஸ்வஸ்வரூபம் போல் ஸூர்யப்ரகாஶம்" எனவும் எழுதினர். இதனாலும் ஶேஷத்வஜ்ஞானமாத்ரமெனவாயிற்று. ஆகையால் இங்கு தத்த்வஜ்ஞானமாவது ; த்வயார்த்தவிஷய ஶரணாகதியென்ற ஶேஷத்வஜ்ஞானமாத்ரமென்பது ப்ரதிவாதியின் கண்டோக்தமாய் ஸித்தித்தது. இவர் க்ருதக்ருத்யஜ்ஞானத்தைக்காட்டி ஶரணத்தில் முடிப்பவராதலால் "வாக்யார்த்தஜ்ஞானமே உபாயமென்றார். அதுவுமந்வயம்" என்றதை தத்த்வஶேகரத்தில் ப்ரஸாதித்தும், அதை தத்த்வஸாரதீபிகாக்ரந்தங்களால் ஸித்தங்களென்று ஸ்வதர்ஶவிஷயமாய் ஸமர்த்தமித்துக்கொண்டும், த்வயார்த்தவிஷய ஶரணாகதியாகும் ஸ்வகதஶேஷத்வஜ்ஞானமாத்ரமே உபாயமென ப்ரகாராந்தரேண உபாயமாகும் க்ருதக்ருத்யகரணத்தை, க்ருதாகரணத்தில் மூட்டிப் பாழாக்கினர். விதிபலத்தால் வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்தைக்காட்டினும் உபாஸநாஜநிதஶரணாகதஸாதனாகாரப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநமே வேணுமென்று கருத்தற்று, "ஸ்யாநாதிவிதிகளுக்கு வைகல்ப்யமும் ப்ரஸம்கிக்கையாலும்"என்றுமெழிந்தனர். இதனால் "ஶரணம்ப்ரபத்யே" என்ற விதியையும், "யாஜீத" என்ற ப்ருதக்விதியையும் இவரறியாதவரல்ல. அறிந்தே உபாயமென ரபேக்ஷையும் வேணுமென விபரீதமாய் ஹ்ருதித்து அர்ப்பவஸாய ஜ்ஞானமாத்ரமென்று வ்யக்தமாய் நல்லதோர் அர்த்தத்தை எழுதத் தரமில்லாதேபோயினர். ஆனதுபற்றி " தத்த்வஜ்ஞானம்

க்ஷோ: கர்மபிஸ் ஸாதந்யாத்ஜ்ஞாநாத்” என்றதற்கு ப்ரமாண வாக்யங்கள் கூறப்பட்டன. இவ்வளவுமல்லாதே “கிந்த்வ” பக்ஷத்தால் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமல்லாதே அநுஷ்டாநாபேக்ஷஜ்ஞா நமாகும் வேறென்றுண்டோவெனவும் ப்ரச்நம்பண்ணப்பட்ட பொழுது இவ்விரண்டுகளுள் எது உடையவர் ஸித்தாந்தத்திற்கு அநுகுணமென்றதை மேல் வர்ணிக்கின்றார். அதாவது; (ஸ்ரீபாஷ்யே) ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (ப்ரதமே) தத்வத்ரயங்களுடைய வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரமே மோக்ஷோபாயமென்ற பக்ஷமானது (நிஷித்தம்) “வாக்யஜந்யஜ்ஞாநாத்பிந்நோபாஸநாத்மகம் த்ருவாநுஸ்ம்ருதிரூபம் ஜ்ஞாநமேவ மோக்ஷோபாயம்” என்று பற்பல ஸூத்ரங்களில் வாக்யார்த்தஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநமல்லவென நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனதாலி ங்கு சேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரமேயொழிய “சேஷத்வாநுஸந்தாந மும் ப்ரபத்திபோலே விதேய”மென்ற விவாதம் அநவகாசமே. இவ்விதமுள்ள இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீதேசிகனும் ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரத்தில்; “ஆனுலிப்போது ப்ரபத்தியென்றொரு விதேயமுண்டோவென்று சொல்லுவர்கள். இதுவும் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலே மோக்ஷ மென்கைபோலே அநாதரணீயம். சேஷத்வாதி விசிஷ்டமான ஆத்மதத்வத்தை சாஸ்த்ரத்தாலே தெளிந்தவனுக்கு அதிகாரவி சேஷத்தோடும் பரிகரவிசேஷத்தோடும் ஸம்பந்தவிசே ஷத்தோடுங்கூடி சேஷத்வப்ரதிஸந்தாநமாத்ரமான ஸ்வாத்ம ரக்ஷாபரந்யாஸமிறே அநாதிப்ரவாஹத்தால் நிவ்ருத்திக்கு உபாயமாக விதிக்கப்படுகிறவாத்மஸமர்ப்பணம். தத்வஜ்ஞாநத்தா லே மோக்ஷமென்றவிதுவும் ஒருவுபாயாநுஷ்டாநத்தை முன்னி ட்டென்னுமிடம் ‘ப்ராணம்வ்ரஜே’த்யாதி விஷயவ்யாப்தம்.” என்றருளிச்செய்தார். மேலுமிவ்விஷயத்தைப்பற்றிய வாதங்க ளெல்லாம் நமது ஸத்யஸம்ப்ரதாயகாரிகையில் பரக்கக்கண்டு கொள்வது. (அத:) ஆகையால் (த்விதீயம்) இரண்டாவதான (அந்யது) வேறு மதம் (ததீயம்) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்குகப்பானது.

இதனால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் அவரது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநகோசரத்தால் ஸுஸம்பாவிதமென விவக்ஷிப்பதுபற்றி வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறான ந்யாஸோபாஸநாநுஷ்டாநங்களிலொன்றிலிழிந்து அதால் கிடைக்கும் ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷமே மோக்ஷோபாயமென்பது கருத்தாயிற்று. (ஸர்வஶாக) இப்படியாதலால் (உக்தலக்ஷணோபேதஸர்வாதேஶேந) ஶ்ரவணத்தில் படித்திருக்கப்பட்ட ஶாஸ்த்ரங்களுடைய பாரோக்ஷத்தால், அதாவது; ஶாஸ்த்ரவென்றொருவனைநினைத்து அவன்கீழிருந்து ஶ்ரவணாதி ஸ்வாத்யாயஸ்யகோஶங்களை விழ்த்துப்படித்து அவைகளாலுண்டாகும் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநகோசரத்தாலென்றாயிற்று. ஏனெனில்; ஶாஸ்த்ரம் படித்தபின் மேல் கர்தவ்யமானவுபாயமொன்றுமிவருக்கில்லாததால் தாவந்மாத்ரவிஶ்ராந்த மிவர்ஜ்ஞாநமென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆனதால் (முமுக்ஷோ:) மோக்ஷவிருப்பமுள்ளவனுக்கு (ஸித்தி:) மோக்ஷமென்ற ஸித்தியானது (நோபாஸ்யாஸ) ப்ரபத்யுபாயந்யாயப்படி ஸாத்ய நாநுஷ்டாநத்தையங்கீகரியாமையால் ஸாத்யஸாத்யமான மோக்ஷஸித்தியுமுண்டாகமாட்டாது. மோக்ஷம் ஸுலபமேயென்றபடியாம். இதையே ஸ்ரீ அண்ணாவும் "கர்மதோ முக்திவாதப்ரஸித்தாத்ருஷ்டியாநாம்" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும்; "தானொன்றுஞ்செய்யாதே அவன் ரக்ஷிக்கக்கண்டிருக்குமாகில்" என்றிவைமுதலிய வாக்யங்களால் உபாயாநுஷ்டாநமே ஸ்வரூபவிரோதியெனவங்கீகரித்தும், "பேதநன் முமுக்ஷுத்வத்தை ஸம்ஸாரன்தானே கழிக்கும்" என்று கூறியும், "ப்ரவ்ருத்திபாதகத்தோடொக்கு"மென மொழிந்தும் போருமிவர்கள், "நானும்வேண்டா நீயும்வேண்டா அவை தன்னடையே போம்" என்று கூறியிருப்பதால் இவர் ஶாஸ்த்ரப்படிப்பு முதலியவைகளெல்லாம் ப்ரவ்ருத்தியில்சேருவதாலும் அதனாலவை ஸ்வரூபவிரோதிகளாவதாலும் நிஷேதார்தமாய்க்ருபைபண்ண ஸஞ்ஜமாயிருக்குமீஶ்வரனிருக்கச்செய்தே யிவருக்கொரு தத்த்வயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் ஸம்பாதகமாவதாலும் (ஸாயநாநந்த்ய

பரமவைதி³கஶிஷ்டாநாம்) ஸாத⁴நத்தையொத்துக்கொள்ளாதபக்ஷத்தில் வர்த்தித்துக்கொண்டு போருமிப் ப்ரதிபக்ஷிகளாகும் ஶைவஶுத்³த⁴வைஷ்ணவர்களுக்கு (கிம் ரக்ஷகைஸ்ஸ்வை:) ரக்ஷகத்வமென்ற கேவலோபாயயோஜநத்தாற்றான் யாதுபயன். அல்லது; ரக்ஷகங்களான தே³வதாந்தராதி³களாற்றான் யாது பயன் என்றது. ஆகயிவ்வளவால் ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷணமே ஸ்வபா⁴வமாகையால் நம் ரக்ஷணத்தில் நாம் யத்நம்செய்யக்கடவோமல்லோமென்ற நமது ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபங்களான கர்த்தவ்யமென்றென்றும், அகர்த்தவ்யமென்றென்றுமில்லாததனால் ஶாஸ்த்ரவையர்த்²யமாகும் ப்ரஸங்க³மும் அநர்த²ப்ராப்திகமான காரியமெனவாயிற்று. ந்யாயஸித்³தா⁴ஞ்ஜநமும் அநர்த²ப்ராப்திகமென்பது இங்கு தொக்கிநிற்கின்றது. இவ்விடத்தில் ஸ்ரீதே³ஶிகஶிகாமணிகளே, "ஜ்ஞாநாநுஷ்டா²நஶக்தேஶ்ச ஹி தத்³ப்ரவ்ருத்திப்ரகாஶநார்த²ம் । உபாஸநாதி³ப்ரகாரா ஜ்ஞாநாநுஷ்டா²நவிவக்ஷித: ॥" என்றும், "ஆகையாலிங்கு விஷயமான வசநம் ஶேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரமன்று. மற்றெதென்னில்; ஶேஷத்வஜ்ஞாநாதி³யுக்தமான ஸ்வரக்ஷாஸமர்ப்பணம்" என்று ப்ரதிபக்ஷத்தை நிரஸித்துவிட்டு அதன்மேல் "ஸாத்⁴யோபாயத்வே ஸித்³தோ⁴பாய ஏகோ பா⁴வ்யதே । ப்ரபத்திர்விதீ⁴யதே" என்று மற்றோர் பூர்வபக்ஷத்தையெடுத்துத் தாமே "விதி⁴நாத்ர விஹந்யதே" என்று நான்காம்பாத³த்தால் பணித்தருளினர். அதாவது:— "ஶரணம் வ்ரஜ" என்றவிதியானது "ப்ரபத்³யேத" இத்யாதி³களான லக்ஷணவாக்யங்களால் விதி⁴பரமாக ஸ்பஷ்டமாவதால்; உபாஸநம் ஜாநீஹீத்யாதி³களைப்போல் அநுவாத³மாத்ரமல்ல. மேலும்; ஸ்வப்ரயத்நநிவ்ருத்தியே ப்ரபத்தியென்றால் ப்ரபத்திக்கும் பூர்வபக்ஷமாய் விதிக்கப்படுகிற ஸர்வத⁴ர்மத்யாக³மென்பதும் ஓர் நிவ்ருத்திரூபவ்யாபார விஶேஷமாகையால் இப்ப்ரதிபக்ஷி கூறும் ப்ரகாரம் ஸ்வப்ரயத்நப்ரவ்ருத்தியே பூர்வபக்ஷமாய் அவருடைய லக்ஷணத்தைக்கெடுக்கும். ஆகையால் ஸ்வப்ரயத்நநிவ்ருத்தியென்

றது, ஒருதரம் ப்ரத்யநுஷ்டாநம் செய்ததன்மேல் ஸாத்ய விஷயத்தைப்பற்றி யிரண்டாவதுதரம் ப்ரயோகிக்காமலிருப்ப தேயாம். அல்லாமல் ஜாதிமுதல் ஸர்வப்ராமாண்யநிவ்ருத்தியேயாகில் பரிபூர்ணதோஷங்கள் ஸம்பவிக்கும். ப்ரவ்ருத்திக்கு ஸாத நத்வாங்கீக்ருதமானாலும், ஸித்தாந்தஸம்மதத்வாங்கீக்ருதமானாலும், ஸித்தாந்தமான ஸாமாந்யத்துக்குள்ள ப்ரமாணா ஜிதத்வ ஸர்வப்ரத்யக்ஷத்வ ஸர்வப்ரஸித்தத்வ நிரபேக்ஷத்வாதிகளுக்கெ ல்லாம் விருத்தமெனக்கூறும் வாதங்களெல்லாம் ப்ரமாணவி ருத்தங்களாகையால் தூரதூரங்களான தூஷணாபாஸங்க ளாம். இவ்விஷயத்தை ஸாமாந்யவாதநாயகாரத்தில் மூன்றாவது வாதம் மிகவும் தெளிவாகவும் பரக்கவும் உபபா தித்து வர்ணிக்கும். ஆகயிவ்வளவால் மோக்ஷார்த்தமான உபாய மொன்று ஸாமாந்யாவாரபக்ஷ ஸமவாயார்த்தமாக ப்ரஸித்தமெ ன்பதும், உபாயாந்தரவாதம் தூரார்த்தமென்பதும் ஸித்தாந்தி க்கலாயிற்று. ॥௨௭॥

இதி ஸாமாந்யவாத:

ஸம்பூர்ண: ॥

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

வங்கிபுரம் வேதாந்தராமாநுஜாசார்யரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீதத்த்வநிர்ணயத்தில் ப்ராமாண்யவாதம் முதல் ஸாமாந்யவாதம் முடிய குமாண்டூர் அ. முத்துவய்யங்காரால் கும்பகோணம் வைதிகவர்த்தினீ பிரஸ்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

11—10—1913.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

அத ஸ்ரீ தத்த்வநிர்ணயே பரஸமர்ப்பண வாத: ॥

. இவ்விதம் உபாயவிஷயமான ஶங்கைகளைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு உபாயாநுஷ்டானமாகும் பரஸமர்ப்பண விஷயத்தில் வரும் ஶங்கைகளைப்பற்றிப் ப்ரபத்தியாவது யாதென தூஷ்ணீம்ஸ்தித்யாதியால் விசாரிக்கின்றார்.

தூஷ்ணீம்ஸ்திதிஶ்ச க்ருதி ஸாங்க்யதிதிக்ஷயேதே பெசப்ரப
தே: கதம்வா பிபாரவா: ஸ்வயம்பூநாந்யஹஸ்
து | ஜந்தோஸ்ஸ்வபாவவஶாத் ஶோகநாஶம் ப்ரபன்ன
ஶ்ரீராமாநுஜஜதிகாதா பதிர்தவக்ஷபலிதி: ॥ ௨௯ ॥

தூஷ்ணீம்ஸ்தித்யாதி ॥ ப்ரபதனமென்றது அடைதலெனப் பொருள்படுவதால் ஶரணாகதியைப் பகவத்ஸ்வரூபவிரோதமெனக்கூறிய ப்ரதிபக்ஷியின் வாதத்தைமறுத்து, உபாயத்தை நிக்ஷேபம்செய்த தன்மேல் அதுவும் ஸமர்ப்பணாங்கமாகுமென்பதைப் பற்றி ப்ரபத்தியென்ற வாதமென முன்பே ஶணிக்கப்பட்டிருப்பது. "தம்ப்ரபத்யே ஶோகாந்தம், ப்ரபத்யேப்ரக்ஷோத்தமம்"

உதாஹ்ருத ப்ரயோகங்களிலுமிவ்வர்த்தம் கண்டுகொள்வது
ஆனதால் உபாயவாதம்வேறு, ப்ரபத்திவாதம் வேறு என்று
விவக்ஷையானது ஸ்ருதப்ரகாசிகாபிப்ராயமே யெனநிரூபித்து
இப்பொழுது ப்ரபத்திவாதம் தொடங்கப்பட்டது. மேலும்
ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் "ப்ரபத்யே" என்றதற்கு அர்த்தத்தைக்
கொண்டு "உபாஸதே" என்று அர்த்தமருளிச்செய்தார்.
மேலும் "ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே" என்றவிடத்திலும் உபா
ஸதே என்றே வ்யாக்யாநித்தருளினர். ஆகையால் ப்ரபத்தி
யென்பது உபாஸனையென்றும் பொருளாகக்கூடும். ஸ்ரீபா
ஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் ஸர்வம் உபாஸநாவிஷயகார்த்த
த்தைப்பற்றியேயாம். ஆனால் ப்ரபத்திசப்தமிங்கு சரணாகதி
விஷயமாயமே. ஏனெனில்; ந்யாஸதிலகத்தில் "ப்ரபத்தே:
க்வாபி சரணாகதி ப்ரபதந த்யாகாந்நிக்ஷேபண ந்யாஸா
த்யைஷ்வ தஸ்யைவ ஸம்த்நிவேசனே விஷயதாஸு
யதே ॥ "என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரு அருளிச்செய்தார்.
அவ்விதமே "உபாஸநாபர்யாயத்வாத் பக்திசப்தஸ்ய" என்று
ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் உபாஸநாசப்தம் பக்திபர்யாய மென்ற
ருளிச்செய்தார். ஆனதால் "ப்ரபத்யே" ப்ரபத்ய
தே, என்றபதங்களுக்கு ஸ்ரீமத்ராமாநுஜ ஸித்தா
ந்தநிஷ்டர் ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யப்படி ப்ரபத்திபரமாய்
அர்த்தம் கூறுவது போரப் பொருந்தாதது. ஆகை
யாலன்றே ந்யாஸதிலகத்தில் "தஸ்ய நிவேசனே" என்று
உத்தரார்த்தத்தில் அருளிச்செய்தது. இதையே அவலம்பித்து
ஸ்ருதப்ரகாசிகா இங்கு ப்ரபத்தியென்பதை சரணாகதிக்கு
ப்ரஸித்தியான ஸாஸவேர்ண பரமாகவெண்ணிப் பேசத்
தொடங்கியது. இவ்வர்த்தத்தை பிள்ளைலோகாசார்யரும் அங்
கீகரித்தருளினர். ஆனதுபற்றி ஒருவன் (தத்க்ஷணம் திஷ்டது)
நிவ்ருத்தனாயிருப்பானேயாகில் அவனால் (ஸர்வக்ருதம்)
செய்யவேண்டியது நன்குசெய்யப்பட்டது; (உக்தார்த்தே

ஷ்யஸி) என்றிவ்விதங்கூறப்படுமேயாகில், அதாவது; ஸர்வஜ்ஞனான சேதனன் உபாயநைரபேக்ஷ்யத்தைப்பற்றி யாதொருவுபாயத்தையுமனுஷ்டிக்காமல் நிவ்ருத்தனாய் தூஷ்ணீமிருப்பானேயாகில், அந்த தூஷ்ணீம்பாவமே விவேகியால் செய்யக்கூடிய வோர் க்ருத்யவிசேஷமாகையால், அவ்விவேகியால் உபாயாநுஷ்டாநம் நன்குசெய்யப்பட்டதென்றுகருத்து. இவ்விதம் பூர்வபக்ஷிவாதித்தபொழுது (ப்ரபத்தே:) ப்ரபத்தியினுடைய (கர்த்தவ்யத்வே) செய்யவேண்டுமென்றவிஷயத்தில் (விதிவாக்யாநி) சாஸ்த்ரங்களிலுள்ள விதிவாக்யங்களான ப்ரமாண வசனங்களெல்லாம் (வையர்த்த்யம்) ப்ரயோஜனமற்றவைகளாக(கமிஷ்யந்தி)ஆயின. ஆதலால் "ப்ரபத்திம் தாம் ப்ரயுஞ்ஜீத, ஸ்வாந்தே ஸ்மிந் ஸ்திதிரக்ஷிதஸ், ஸ்திதிரக்ஷித்ஸ்வகர்த்தவ்யா:, ஸர்வேசம் சரணம்வ்ரஜ, சரணாகதிரித்யுக்தா ஸாப்யேதேவ ஸ்திதா ப்ரயோஜ்யதாம், தவா நீதிவ யாவதே, ஸவசரணாகதிரிதி, ஸத்யஸேவநம் சரணம், ஸவேதி ப்ராப்யநாசிநி:, ஜகத்யஸ்ய நிவேதயேத், சரணமாதிசரணம் ஸ்வாஸ்சேஷாப நாசநம், நநு ப வஸ்ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய, தவாஸ்மீதி ச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத்வ்ரதம்மம, வாமீயமோக்ஷ சரணாகதி ஸ்வஸ்திஸ்வாஜ்ஞ:' சரணவரணவாதிபம் யொஷிதா, ப்ரபத்திவாலேவ நிரீக்ஷிதம் ப்ரபந்ந, சரணாகதிமாவர்த்தேஷிரம்; "இத்யாதிவிதிவாக்யங்களும், த்யாநோபாஸநாதிகளான உபாயாநுஷ்டானங்களும்ப்ரயோஜனமில்லாதேகேவலமுஞ்சவிருத்தி ஸ்வல்பங்கள்போல்கர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திமில்லாதேபோகும். தச்சேஷத்தில் "ஶ்ராத்ராதிவிதிகளுக்குவையர்த்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும்" என்றருளிய ஜீயர்ஸ்வாமிருக்கு ப்ரபத்திவிதிகளுக்கு ஸாபேக்ஷமில்லாதே போனால் வையர்த்த்யம் வருமென்ற ந்யாயம் தோன்றாததற்குக்காரணம் "தயாசு விலக்ஷா

தேவாஸி:" என்றதைவிட காரணாந்தரமில்லை. இவ்விஷ
யத்தை "[illegible]"
என்று ஸ்ரீவால்மீகியும் வெளியிட்டருளினார். ஆத்மநிக்ஷே
மென்ற வ்யுத்பத்தியானது "ராகவம் சரணம் கத:" என்
தால் ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றுகையென்பதும் ஸ்பஷ்ட
"[illegible] ந்யாஸமிதி [illegible] ப்ரோக்த: |"
என்றதும் ஸமர்ப்பணமே ந்யாஸமென வ்யாக்யானி
த்தது. ஆகையாலிங்கு விஷயமான ஸமர்ப்பணம் சேஷ
ஜ்ஞானமாத்திரமன்று, மற்றெதென்னில்; சேஷத்வஜ்ஞான
பூர்வகமான ஸ்வரக்ஷாபர ந்யாஸம். இதை "[illegible]
[illegible]" இத்யாதி வசனங்களால்
தெளிந்துகொள்வது. இங்குசிலர் இப்ப்ரவ்ருத்திக்கு ஸ்வதந்
மோக்ஷஸாதநத்வமில்லையென்றும், ஆகையாலேயே ஸ்வ
கர்மாயனுஷ்டித்த ப்ரபந்நனும் பக்தியையிடையிட்டே மோக்ஷ
பெறவேண்டுமென்றும், இதனாலிருவரும் பக்திநிஷ்டரே யெ
றும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமுமிவ்விதமே யென்று
"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]" || என்றஸ்லோகத்தால் விவரித்
னர். இவ்வாதங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீதேசிகன் தமது நிக்ஷே
பரக்ஷையில் ஸமாதானித்தருளினார். மேலுஞ்சிலர்; ஆத்ம
ஸமர்ப்பணமானது [illegible] ஜ்ஞானமன்றிக்கே, உப
நயனாதிஜ்ஞானமுடையவனே, சரணாகதனுமா
ஜீவாத்மாவை யெடுத்துக் குறிப்புதவிராத வில்லாளியை
போல் ப்ரணவமாகும் வில்லில்வைத்து ப்ரஹ்மமாகுமிலக்கி
லே யெறிக்க வல்லவரென்றார். இதற்கு "[illegible]
[illegible]

ஶாஸ்த்ரார்த்த, வாக்யஶேஷ ஶ்ரீஸூக்த்யாதிகளால் முன்பேவிஸ்தாரம் கூறப்பட்டது. ஆகையால்பிள்ளைலோகாசார்யரும் தனித்வயத்தில், “உனக்குவாசகமானமந்த்ரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு“ மாம்ஜீத”என்றுஸமர்ப்பிப்பாயென்றுசொல்லி” என்றும், “ஸ்வஶேஷோபாயஸம்பந்தே தாவச் ஸர்வேதிப்ராயஶ்சித்தா ஸக்ருத்” என்கிற லக்ஷணவாக்யத்திற்குறுப்பாய் ப்ராயஶ்சித்தை யுருவச்செல்லவேணும்” என்றும், தனிஶ்லோகத்தில் “ஸ்வீகரியாதவனுக்கு உபாயஸித்தியில்லாதவோபாதி ஸ்வீகரித்த பின்பு நிர்ப்பரனுமிராதவனுக்கும் ஸம்ருத்தியில்லையென்கை” என்றும், ஶரணாகதியில் “தன்திருவடிகளிலேயவன் தலைசாய்த்தவன்றுதொடங்கி” என்றும், பரந்தபடி ஶரணாகதி ப்ரகரணத்தில்” ப்ரபத்தியாவது; ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றுகை என்றனர்தாழ்வான்வார்த்தை” என்றும், ஸ்ரீயப்பதிப்படியில் மறுபடியும், “ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றுகை” என்றும், தனிஶ்லோகத்தில் “பற்றுமிடத்தில் ஸாதநவ்யாபாரமே அமையுமென்னுமிடஞ்சொல்லி” என்றுமெழுதியருளினர். ஆகயிவ்வளவால் ஸமர்ப்பணத்தையிவரும் அங்கீகரித்தருளினர் போலும். ஆகிலுமிவர் ஸக்ருத்தமாகக் காட்டி ஸக்ருத்த்தில் முடிப்பவராதலால் “ப்ரஷ்டஸ்ய நாஸ்ஸாதநமும் ஆத்மஸமர்ப்பணம்போலே ஸ்வரூபவிரோதம்” எனவும், தனிப்ரணவத்தில் “ஸ்வரூபவிரோதமான ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவன் ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தால் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டா. ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமையால்“ என்றும் எழுதினார். இங்கிவர் முதலில் ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைச் சொல்லியது ஸாதநத்வஸம்பந்தமாவதால் ஸ்வரூபவிரோதமென ஜூமித்தார். ஆனதால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் ஸக்ருத்கரணமாயிற்று. அதன்மேல் ஸமர்ப்பணம்செய்தவனுக்கு ஸக்ருத்கரணத்வ ப்ரஸம்ஸித்தபோதும் மேலொருப்ராயஶ்சித்தம் வேண்டுமோவென்று ஶங்கெ

பக்ஷிக்க, அதையதிவாதத்தால் பரிஹரித்தார். ஏனெனில்; இவரே சுக்ருதக்ரணத்தையே ஸ்வரூபாநுரூபமென்று பரந்யாஸலக்ஷணத்தில் நிரூபித்திருப்பதால். இங்குமிவர் பக்ஷத்வகாரம் ஆத்மஸமர்ப்பணம் ஸ்வரூபாநுரூபமானாலும், சுக்ருதக்ரணத்தில் ப்ராயச்சித்தம் வருவது போரவிரோதமாவதுபற்றி ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமையாலென்று ஹேதுவ்யபதேசம் பண்ணினார். ஆனதால் "ஸர்வப்ராயச்சித்தமும், ஸ்வரூபவிரோதமும், ஆத்மஸமர்ப்பணமென்னுமிடமும் புராணாந்தரங்களிலே கண்டுகொள்வது" என்றுவேறுதிக்கில்லாதே மனம்போனவழியெல்லாமெழுதி யெழுதி முடிவில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் ஸ்வரூபவிரோதமென்றதுபோய் ஸ்வரூபவிரோதமெனக்கூறியருளினர். மேலும் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமையாலே யென்றுமிங்கு தானென்றது ஜீவாத்மாவாகையால் இஜ்ஜீவாத்மாயில்லையென்றால் பொருள்யாது? அசேதிபோல் பாரார்த்யபக்ஷேசேஷியில் விசேஷியென்றதா? ஸமர்ப்பணம் செய்ததாலீச்வரஸ்வமாய்ப் போனதுபற்றியா? என்கில், ஸ்வரூபமே சேஷத்வவிசிஷ்டமாயிருப்பதால் ப்ராகாலத்திலுமிஜ்ஜீவதத்வமீச்வரஸ்வமேயாம். ஆனதுபற்றி ஸமர்ப்பணத்தால் புதிதாய் வந்ததொன்றுமில்லையாயிற்று. போக சேஷம் ப்ரயோஜகமேயுள்ளது. அப்பொழுது அசேதி பக்ஷவாதம்வந்தது. அன்றியுமிவர்எவ்விதவாபாவரணத்தையுமீச்வரனுடைய ரக்ஷணத்திற்கு ஹேதுவாயங்கீகரித்து, பச்சாத் அந்தபாபங்களுக்கெல்லாம் பரிஹாரரூபமான ப்ராயச்சித்தம் ப்ரஸங்கிக்கும்பொழுது அதையிசையாமல் தானில்லையாகையாலென்ற ஊஹாபோஹத்தால் ப்ராயச்சித்தாபாவத்தையே அங்கீகாரணம் செய்கின்றவராதலாலிங்கும் ஸமர்ப்பணாநுபவாபத்தையு மிசைந்து அதனாலிவனுக்குவந்த ப்ராயச்சித்தத்தைமட்டிலிசையாதவராயிற்று, ஆனதால் ஸம

ப்ரபத்தியிவர் பக்ஷத்திலும் அங்கீக்ருதமே. ஆனால் "அத்யவஸாயாத்மகமுமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம் ப்ரபத்தியாகிறது." என்று தனியத்தில் எழுதியவாக்யம் ஸப்ரபத்திஜ்ஞாநவிசேஷத்தை அநாவச்யகமென்று வெளியிடுவதால் அந்வேதி போல் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ர விஷயமாயிருப்பதொரு த்ருஷ்டிப்ரதாநமே மோக்ஷோபாயமெனத் தீர்ந்தது. அக்கால் விசேஷமான ப்ரபத்த்யுபாஸநங்களுக்கெல்லாம் வையர்த்யம் ப்ரஸக்தமாய் சாஸ்த்ரத்திற்கு அநுஷ்டாநபர்யவஸாயித்வமில்லாதே விதிசப்தப்ரயோஜநத்திற்கு நிகராய் முடியும். ஆகையால் சாஸ்த்ரவச்யரான ஸூரிகள் "சரண்யனத்தை உடையவனுக்கு அவன் தானே ரக்ஷித்துக்கொண்டு பூணக்கொடுக்குமாப்போலே யதாவஸ்திதமான ஸூத்ரநிக்ஷேபம் கர்த்தவ்யமேயாம்," என்றும், "ஸ்வநிர்ப்பரத்வபர்யந்த ரக்ஷ்யைகாப்யர்த்தனம் । த்ராணபாரார்ப்பணம் ரக்ஷ்யஸ்வாத்மஸமர்ப்பணம் ॥" என்றும் ஸ்ரீதேசிகர் ஸங்க்ரஹித்தருளினர். அன்றியுமிஸ்ஸமர்ப்பணத்தில் வரும் சங்கைகளையெல்லாம் ஸாம்ப்ரதாயிகாரத்தில் பரக்கவருளிச் செய்து பரிஹரித்தருளினர். இவ்விதம் ஸமர்ப்பணசங்கை பரிஹாரமெய்தியான பிறகு மேல் உபாயத்தையே ஸ்வீகரியாத ப்ரதிபக்ஷியின்பேரில் ஓர்உபாயாநுஷ்டானத்தைக்கண்டு இதுவுமோர் உபாயமாவதுபற்றி அவ்வுளிவையும் வெளியிடுகிறார். (ஜந்மநி) பிறவியிலேயே(ஸுஹ்ருத்ப்ரவணாஸ) தமதுகுரவர்களின் வார்த்தையால்(யோகநாயம்) ஜமனாயனை (ப்ரபந்நாம்ஸ) உடையவர் செய்தருளிய ப்ரபத்திவிசேஷத்தால் ப்ரபந்நராகும் பக்ஷத்திலிவர்கள் க்ருதக்ருத்யராய் தீர்ந்தனர். க்ருதக்ருத்யராவது; எடுத்தஜந்மத்தில் செய்யவேண்டிய மோக்ஷோபயோகமான க்ருத்யத்தை க்ருதமாக்கினவர்என்றபொருள். இவ்விதம் க்ருதக்ருத்யரானபொழுது தத்ப்ரதேசநசெய்யவேண்டியதொன்றுமில்

லாதிருக்கச்செய்தே (ஸ்ரீராமாநுஜேதி) ஸ்ரீ இராமானுசா வென்று (ஜபந்) ஏதற்காக (வக்தவ்யம் ஸர்வதா) இருக்க வேண்டியதென்கையாகும் முடிவு. அதாவது; பிறவிலேயே ப்ரபந்நராதலால் கர்த்தவ்யமொன்றுமில்லாதே போயிற்று. அதன்மேல் "இராமானுசா வென்றிருக்க வக்தவ்யம்" என்றது, ஸர்வகர்மஸ்வரூபத்தையும் விட்டு "வியர்த்தபோது குளித்துப் பசித்தபோது தின்று பசுவைப்போல் திரியவேண்டிய" நிஷ்க்ரியனுக்குப் பொருந்தாதவிஷயம். ஆகையாலிவர் உடையவர் செய்தருளின ப்ரபத்தியில் விஸ்வாஸமில்லாதவராயினர். அன்றியும்; உபாயம் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாயும், அதுவும் ஆசார்யரால் செய்யத்தகுந்ததாயுமிருக்கச்செய்தே, ஆசார்யாபிமானத்திலொதுங்கிய யிவனுக்கு இராமானுசாவென்றுகூறுவது உபாயகோடியிலேயே சேரும். ஸ்வப்ரயத்ந நிவ்ருத்தியாகும் ஸ்வரூபத்திற்கும் நாசம். ஆகையாலிராமானுசா வென்றிருக்க வக்தவ்யமில்லையாயிற்று. இவ்விதமெல்லாம் லோகாசார்யரஹஸ்யங்களிலில்லாதவை. மேலும்; உடையவர் ஸர்வசிஷ்யர்களுக்குஞ்சேர்த்து ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் செய்தருளினரென்பதுண்டானால், ஒரு ராமாநுஜீயனுக்குப் பிறந்தவனுக்குக் கர்த்தவ்யமேயில்லையாகையால் ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணதபஸ்ஸமாராதநாநுஷ்டானங்களெல்லாம் முன்னடந்த உபாயத்திலுள்ள விஸ்வாஸராஹித்யத்தாலென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆகயிவ்வளவு தோஷத்தைக்கொண்டு தூஷ்ணீவேஷ்யாநபோய் "இராமானுசா" என்று கூறிக்கொண்டிருக்க வக்தவ்யமானயிவர் பக்ஷமும் பக்நமாயிற்று. ஆகவிவ்வளவாலும் ஸர்வஜ்ஞாநமே ப்ரபதநமென்பது இச்ஸ்லோகத்தின் கருத்து. (உஅ)

இவ்விதம் ப்ரதிவாதிகளுடைய வாதங்களையும், ஸ்வபக்ஷவாதங்களையும்வாசித்து நிஷ்கர்ஷம்செய்து, தத்ஸம்ப்ரதாயங்களோடு ஸ்வாசார்யராமாநுஜஸித்தாந்தவாதஸர்வஸ்வமாய்ஸகலஸம்ப்ரதாயாயமின்னதென நிரூபித்துக்கொண்டே வந்து முடிவில்

ப்ரபத்தியின் பூர்வக்ருத்ய, தத்காலக்ருத்ய, உத்தரக்ருத்ய ங்களைக்காட்டி ப்ரபத்தியின் லக்ஷணத்தைக் கூறவேண்டி "யஜ்ஞக்ருத்யாம" இத்யாதியால் வெளியிடுகின்றார்:—

யஜ்ஞக்ருத்யாம் பூர்வக்ருத்யம் ப்ரபித்ஸோஸ்ததாங்கவா
த்ததிக்ஷவக்ருத்யஸ்ய | பஸ்சாத்க்ருத்யம் பாரதேகாந்த்யயஜ்ஞ
ஸம்ஸாதநத்ராஸஸாத ப்ரபத்தி: || ௨௧ ||

யஜ்ஞக்ருத்யாதி || (ப்ரபித்ஸோ:) ப்ரபத்திசெய்யவேணுமென்றவாவுடைய சேதனனுக்கு அப்ப்ரபத்தியாகுமுபாயத்தைப்பற்றி (பூர்வக்ருத்யம்) முன்பேசெய்யத்தக்கது (யஜ்ஞக்ருத்யாம:) ஆத்மஸம்ஸ்காரமான பிரிவுகளையுடைய உபாஸநாரம்பமான யஜ்ஞங்களுடைய ஸமாஸநக்ருத்யாமமென்றது. இங்கு சௌநகாவாயனர் ப்படியில் "ஸஆரகமான கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், சுவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம், பாரஸேந்த்ரஜவிசேஷ்யம், தேவாலயம், திருநாமஸங்கீர்த்தனம, திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையிடுகை முதலியவைகளையெல்லாம் ஸாக்ஷாதங்கங்களாக நினைத்து இவைகளில் உபாயஸ்வபூதியை த்யஜிப்பதென்றெழுதியருளினர். இவ்விஷயத்தை "நாஹம் வேதைர்ந தபஸா ந தாநேந நசேஜ்யயா | ஸக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம்யதா || பக்த்யாத்வநந்யயாஸக்ய:" இத்யாதிகளால்முன்னத்யாயங்களிலேயே பெருமாள் தாமே ஸரிஹரித்தருளினர். "உபய பரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகாத்யந்திக பக்தியோகலப்ய:" என்றும், "ஸ்வதர்மஜ்ஞாநவைராக்யஸாத்ய" என்றும் ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸித்தியாமசேஷாஸாணங்களாகிற ப்ரமாணங்களில் நிரூபித்தருளினர். "ஸத்யஸங்கல்பத்வாதுபாயதாஸரீத்ரம பூர்வேண க்ருத்யம்"மென்றபொழுதும் மற்றவை ஸக்திக்கங்கமாயின. ஆகையாலிங்குயஜ்ஞமென்றது கர்மாதிகளல்ல. ஸாத்திவாதிதமாய் ப்ரபத்யந்தமாயுள்ள சேஷாசாயமான

பக்தியோகமாகும் உபாஸநாவிசேஷத்தை. ஸர்வவசநம், அதன் ப்ரகாரபேதங்களான ஆநுகூல்யங்களைக்கூறும். சோகாவாபநீர் ஸஹகாரகமான கர்மாதிகளென்று கூறியதால் கர்மாதிகளுக்கு ஸஹகாரக மோக்ஷஸாதநத்வமில்லையென வொப்பினாராகிலும், ஸர்வதர்மானென்ற ஸர்வவசநத்திற்கு பக்தியின் ப்ரகாரபேதங்களெனவர்த்தம் கூறவறியாதேதமோதிக்கர்மாதிகளெனக்கூறினாராயிற்று. ப்ரகரணம் மோக்ஷப்ரகரணமாகையால் மோக்ஷத்திற்கு ஸாக்ஷாத்ஸாதநமான ஸர்வேச்வரபக்தியோகத்தின் க்ரமத்தைக்கூறி ஸாகார ப்ரபத்தியோகத்தை விதிப்பதே வக்தவ்யம். ப்ரபத்தியோ திவ்யாகாரம். பக்தியோ ஆதிர்ஸர்வ ப்ரகாரம். ஆகையாலிறே "பூர்வோக்து" என்று ஸர்வவசநம் ப்ரயுக்தமாயிற்றெனக்கூறப்பட்டது. இங்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரோ, ஸர்வஶ்லோகத்தால் விதிக்கப்படும் ப்ரபத்தியை பக்திக்கு அங்கமாய்த் திருவுள்ளம்பற்றி அந்தபக்தி விளம்பக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான பாபவிசேஷங்களுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாயுள்ள ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிவோதித கர்மங்களை யென்றருளிச்செய்தார். மற்றோர் யோஜனையிலோ ஸர்வதர்ம த்யாகமன்றிக்கே கர்மஸ்வரூபத்யாகத்தையென வருளிச்செய்தார். ஆகயிரண்டு யோஜனையிலும் ப்ரபத்தி வாக்கிக்கு அநுபயோகமொன்றுமில்லை. பக்தியையே உபாயமாக்கும்பொழுது ப்ரபத்திவாக்கிக்கு பக்திஸ்தாநே விதாயியாம். ஸர்வத்யாகவாக்ஷமோ கர்மஸ்வரூபத்யாகவாக்யத்திற்கு ப்ரதிஷ்டம். ஆகையால் இங்குள்ளவர்ஶ்லோகத்தில்காணும் தர்மத்யாகம் கேவல கர்மத்யாகமுமன்றிக்கே, ஸ்வத்யாகமுமன்றிக்கே, ப்ராயச்சித்தரூபகர்மத்யாகமுமன்றிக்கே, உபாஸநாப்ரகாரரூப மோக்ஷஸாதநங்களுடைய ஸாதநத்யாகமென்பது ப்ரபத்திக்கு ஸாக்ஷாத்ஸாதநத்வம் சொல்லும் பக்ஷத்திற்கு அநுகூலமானவர்த்தம். இவ்வர்த்தத்தை

ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் "ப்ரதமமா வது; ஶாஸ்த்ரமேகொண்டறியவேண்டியிருக்கும் புருஷா ர்த்தஸாதநம்." என்றும், இங்கு ப்ரகரணவசத்தாலே மோ க்ஷார்த்தமாக ஶாஸ்த்ரவிஹிதங்களாய் ஸாதிகாரங்களாய் நா நாப்ரகாரங்களான உபாஸநங்களையெல்லாம் சொல்லு கையிலே தாத்பர்யம். புருஷோத்தமஜ்ஞாநம் ஸர்வவி த்யைகளுக்குமுபகாரமான தத்வஜ்ஞாநமாத்ரமாகவும், ஸ்வ தந்த்ரஸத்யவிதாநம் ஸந்நிஷ்டிக்கிற உபாஸநாதிகளுடைய ஶீக்ரநிஷ்பத்திஹேதுவாகவும், தேஶவாஸாதிகள் உபாயவி ரோதி பாபக்ஷயஹேதுக்களாய்க்கொண்டு உபாயநி ஷ்பாதகங்களாகவும் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யாதிகளிலே ஸ்தாபிக்கை யாலே இவற்றை ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயங்களாக்கி ஸம்ஶி பஹுத்வவிஷயமானபஹுவசநத்தாலேவிவக்ஷிக்கிறதென் கை உசிதமன்று. "நாநாஶப்தாதிபேதாத்" என்கிறபடி யே இவையொழியவும் ஸத்வித்யா தஹரவித்யாதி பேதத்தா லே ஸம்ஶிபஹுத்வம் கிடைக்கையாலே இப்பஹுவசநம் ஸார்த்தம். ஸம்ஶிபஹுத்வத்தையும், ப்ரகார பஹுத்வத்தை யும் கூடவிவக்ஷித்தாலும் விரோதமில்லை." என்றுபூர்வ பக்ஷத்தைப்பரிஹரித்து உடையவர் ஸித்தாந்தத்தையின்ன தென ப்ரகாஶிப்பித்தருளினார். ஆகையாலிங்கு "ஸர்வத ர்மாந்பரித்யஜ்ய" என்றதற்கு மோக்ஷோபாயமான ஸத்வி த்யாதி பலபெயர்களையும் ப்ரகார பேதங்களையுமுடைய உபாஸநப்ரப்ருதிதர்மமே பொருள். ஆனதுபற்றிஇப் பிள்ளைலோகாசார்யர் கூறியபடியும் ஶக்தியில் அஶக்தனாயி ருக்குமொருவனுக்குத் தனது ஶக்திவிரஹமடியாக அப்ஶக்தி யைப்பற்ற ஆசையன்றிக்கே அதைப்பரிகரமாய் ஸபா ஸநமாய் விடுவது ப்ரபத்த்யுபாயத்திலிழியவேண்டியவனு க்கு அபேக்ஷிதமென்பது ஸித்தித்தது. இவ்விஷயங்களெல் லாம் நமது ஸமயஸ்ரீதாஸம் ஶக்திராதியிலும்; சாராவிவரணத்தி

லும் கண்டுகொள்வது. (தத்காரீநதே) அப்ரபத்தியை யநுஷ்டிக்கும் காலத்தில் செய்யத்தக்கதோ வென்னில்; (ஸ்வ நிக்ஷேபஸூத்ரம்) "ராமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்றதால் தன்னுடைய ஸமர்ப்பணமாகும் நிக்ஷேபத்தின் வ்யாபாரம். இது உதராவாய நிவ்ருத்திபூர்வகமாய் விஶேஷாவாயத்தை வஶீகரிக்கத்தக்கதொரு ஸாதநோபாயமென்னும் ஶரணாகதி யென்றது. இவ்வு "தான்" என்றவுடன் தன்னுடையதும் ஸமர்ப்பணத்துக்கும் போலவே. தன்னை ஸமர்ப்பணஞ்செய்தபின் தன்னுடைய ரக்ஷணத்தாலுண்டாகும் ஸுகமும் ரக்ஷ்யமானவிச்சேதனனுடைய ரக்ஷணத்தாலுண்டாகும் ஸுகமும் சேதனனுடையதன்று. ஆகையால் ஆத்மாத்மீய ஸமர்ப்பணம் செய்தவுடன் சேதனனுக்குமேல் ரக்ஷணத்திலாவது ரக்ஷணத்தாலுண்டாகும் ஸுகத்திலாவது அந்வயமே யில்லையாயிற்று. இது முன்பே பரக்கக்கூறப்பட்டது. "சேதநஸம்ரக்ஷ்யோரணஸ்ய ஸம்வஸாத்ர்விபக்தா | சேஷவாஸமர்ப்பணவஸமந்ஸாஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே ||" என்ற வசனமிதற்கு ஸ்ருஷம். மேலுமிப்ப்ரபத்தி ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகளோடொருகூடவே வேண்டுமென்பதும் ப்ரமாணஸித்தம். அதாவது; "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் | ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா || ஆத்மநிக்ஷேப கார்ப்பண்யே ஷட்விதா ஶரணாகதி: ||" என்றது. இவைகளில் நிக்ஷேபாபரபர்யாய ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத: | ஸந்ந்யாஸஸ்த்யாக இத்யுக்த: ஶரணாகதிரித்யபி" என்ற வசனத்தால் ஆத்மநிக்ஷேபம் அங்கி, மற்றைந்துமங்கங்கள். அவற்றுள் ஆநுகூல்யஸங்கல்பமாவது; ஶேஷிக்குகந்த ஶாஸ்த்ர பாரம்பர்யஜ்ஞாநத்துடன் ப்ரவர்த்திப்பது. ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமாவது நிவர்த்திப்பது. இவைகளால் ஸர்வேஷ்வாநுகூல்யவ்ருத்தியும், ஸர்வப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியும் சொல்லப்பட்டது. பிள்ளைலோகாசார்யருமிவை

களுக்குத் தனிப்ரவேசமென்ற ரஹஸ்யத்தின் ஸ்வதாஸிகையில்; “ஜ்ஞாநாதி ஸம்பத்ஸஹாயாந்தரங்களையுடைய ரல்லாதார்க் குஇந்தராஹ்வியும் ஸஹாவிஸ்வாஸமும் பிறக்கமாட்டாமையாலே எல்லாருக்குமெளிதன்று” என்றுதுடங்கிஶரணாகதி ஸ்வரூபம் ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்। ரக்ஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸோ கோப்த்ருத்வ வரணம் ததா॥ ஆத்மநிக்ஷேப கார்ப்பண்யே ஷட்விதா ஶரணாகதி:॥” என்றார். இதன்பொருள்; ஶரணாகதியின் ஸ்வரூபமானது ஷட்விதாவாய் ஶரணாகதியென்ற பெயரையுடையதாயிருக்கின்றதென்று முடிகின்றது. இவ்விதம் ஸ்லோகங்களைப் பேசியதன் மேல் ஒவ்வொன்றாய் வ்யாக்யானிக்கின்றார். என்றாலுமிவர் ஜ்ஞாநாதி ஸம்பத் ஸஹாயாந்தரங்களை ஸஹாவிஸ்வாஸலக்ஷணமான வ்யுத்பத்திக்கு ஹேதுவாகச்சொன்னது இவருடைய நிஷேதவாக்யத்திற்குப்பொருந்தாதது. அதுபோலவே தான் வ்யுத்பத்தியென்றவுபாயத்தைப் பேசுகிறதும், அதற்குலக்ஷண பரிஷ்காரம் செய்வதும். ஆனதாலிப்பிள்ளைலோகாசார்யர் செய்யும் வ்யுத்பத்திப்ரயோஜநமும், அதைவெளியிடவேண்டி யெழுதின ரஹஸ்யங்களும் ப்ரதர்ஸநப்ரயோஜநத்தோடும், ஶாஸ்த்ரீயம் செய்யுபலங்காரத்தோடுமிசையும். ஆனதாலேயே யிவர் பணிப்பெல்லாம் ஶிஷ்ய ஸேவாஷண்ய ப்ரகடநார்த்தமே யொழிய வேறில்லையாயிற்று. அன்றியும் ஸம்பந்தக்ஷாந்தியையும், அதன் பொருளையும் கூறிய யிவரே ஸம்பந்தியே வேண்டியதில்லை யெனவும் எழுதினார். ஆதலாற்றான் கூறத்தக்கதைக் கூறி யவஸாநத்தில் ஆசார்யஹ்ருதத்தால் அதையடியோடொழிப்பது இவர்வழக்கமென்பது. இவைநிற்க யிவர் கூறுமபூர்வமாயது; “அநந்யார்ஹ ஶேஷஜ்ஞாநகை ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம், அதிப்ரவ்ருத்திவ்யவஸாய நிவ்ருத்தி ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம், த்ரியஸாகாரஸஹிதமான ஸமர்ப்பணவத்தாஸ்யவஸாயம் ரக்ஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸம், அதி

ஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமான இஷ்டப்ராப்திக்கு ஸர்வேச்வரனே உபா வாயமாக ஸ்வீகரிக்கை கோப்த்ருத்வவரணம், ரக்ஷ்யத்வாநு ஸந்தேக்கை அதாகிறது ஆத்மாத்மீயமான நிகில பரஸம ர்ப்பணம் ஆத்மநிக்ஷேபம், க்ருபாஜநக க்ருபணவ்ருத்திநிவர்த்த கம் கார்ப்பண்யம். ஏவம் விதமான ப்ரபத்தி தன்னை யே ஶ்ருதி, ஆத்மயாகமாகவுணர்த்தது." என்றிவ்வளவாம் ஸ்வாத்மஸமர்ப்பித்தவரே வேறொரிடத்தில் பரஸமர்ப்பணத்திற் குப்பின் ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகள் தானேவந்து கூடுமென் றார். இங்கு ஸர்வேச்வரஸ்வத்தில் ஆநுகூல்யஸங்கல்பா திகளஸ்ஸம்பந்தங்கள்போக, விச்வாஸமாவது; "ரக்ஷிஷ்யதீதி வி ச்வாஸாஜ்ஜீவேச்வராயகஜ்ஞம்" என்கிறபடியே அணியிடாத வனுஷ்டாநவிஜ்ஞேயமுமாய்ப்பின்பு நிர்ப்பரதைக்கு முறுப் பாயிருக்கும். கோப்த்ருத்வவரணமாவது; ஸர்வஶக்தியும் ப்ரார்த்தநாபேக்ஷமாம்போது ப்ரார்த்தனையிருக்கக் கொடுக்க வேண்டுகையாலே யிங்கு கோப்த்ருத்வ வரணமென்றது, "கோப்த்ருத்வவரணம் நாமஸ்வாபிப்ராய நிவேதநம் |" என்ற படி ரக்ஷணாபேக்ஷமானவரணம். கார்ப்பண்யமாவது: ஆகிஞ்சி ந்யாதிகளுடைய அநுஸந்தாநமாதல், அதடியாகவந்த கர்வ ஹாநியாதல், க்ருபாஜநக க்ருபணவ்ருத்தியாதலாய் நின்றுபர ணர்னுடைய கார்ப்பண்யாநுஸந்தாநமுமாய் "கார்ப்ப ண்யேநாப்யுபாயாநாம் விநிவ்ருத்திரிஹேரிதா ||" என்கி றபடியே பின்பும் உபாயாந்தரவாய்தைக்கு முகமுமாயி ருக்குமது. ஆத்மாத்மீயபரஸமர்ப்பணமே ஆத்மநிக்ஷேபமாம்." ஆகயிவ்வளவால் யோஜநாஹேதுத்தால் வ்யாகாவாயேந்த்ர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யும் ஸம்ப்ரதாயவிருத்தஹேதுத்தாலொரு ஸம்சயம் வெளிக்கொணர்ப் படுத்தப்பார்த்தாலும் உபாயத்தையும் அதன் அங்கங்களை யும் வ்யாகாரஹேதுத்தால் அஸாரமாக்கும் யோகாசாரயுக்த

ஸர்வப்படி நமக்கிங்கு வ்யாஸமமே ஶேஷிக்கும். ஆனாலும் உஜ்ஜீவர்களிவைகளை விவேகித்துக்கொள்வது. இப்படியாத்மாத்மீயஸமர்ப்பணம் செய்தவனுக்கு (வஸ்வாஸ்க்ருத்யம்) உத்தரகாலத்தில் செய்யத்தக்கது. (ஸாரமேகாக்ஷ்யம்) ஶேஷதாஶரஜநத்திலும், ப்ரயோஜநாந்தரங்களிலும் ஸ்ப்ருஹியற்று அடியோடு வெறுத்து ஸாதகவ்ருத்தியையநுஸரித்திருக்கும் யதிவிஶேஷம். த்ரமவிஷயத்தில் ஸஜாதீயர்களாயிருக்கும் ஶைவாதிஷ வைஷ்ணவர்களிவ் விஷயத்தில் த்ரமமே மேலிட்டிருத்தல் பற்றி ஸாநாயா ப்ருதிவாதகர்களாயினர். மேலும் ப்ரபந்நனுக்கு ஸர்வகர்மஸந்ந்யாஸமே த்ரமமே யிவர்கள் வாதமாகையால் உத்தரகாலத்தில் யாதொரு ப்ரவ்ருத்தியும் வேண்டாமென்பதிவர்கள் கொள்கை. அங்ஙனமாகில் ஶிஷ்டாசாரவிருத்த ப்ரவ்ருத்தி யதிங்களுமிவர்களாற்றவரவேண்டிவரும். இவ்வர்த்தத்தில் வரும் ஶங்கைகளெல்லாம் முன்பே பரிஹ்ருதங்கள். (தஸ்மாத்) ஆனதால் (ஆத்மந்யாஸவான்) ஆத்மரக்ஷாபரந்யாஸமென்றதே (ப்ரபத்தி:) ப்ரபத்தியென்றது. ஆகயிவ்வளவால் ஆத்மாத்மீய ஸமர்ப்பணமன்றிக்கே ஶேஷஶேஷிகளுக்குள்ள ஸம்பந்தஜ்ஞாநாத்மமே ரக்ஷாவ்யாஜாநுஷ்டாநமென்றதுபோய், ஆத்மாத்மீயரக்ஷாபரணத்தை ஸமர்ப்பணபுத்தியோடு ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிப்பதே ப்ரபத்தியென நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்ஸாங்க்யப்ரபத்யதிகாரத்திலும், நிக்ஷேபரக்ஷாதிகாரத்திலும் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரான ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகர் வேண்டிய ப்ரமாணங்களோடும் அதற்கநுகுணமான ந்யாயவிசாரங்களோடும் ஸ்பஷ்டமாய் அருளிச்செய்திருக்கின்றார். யதித்ரமவிசாரத்தைப்பற்றி ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்ருத்த்யதிகாரத்தில் நான்காவது யோஜனையில் விஸ்தரித்தருளினார். ஆகயிவ்விதம் உபாயஶேஷநநுஷ்டேயமான உபாயாநுஷ்டாந

ஏஸ்காரஸோபாநமும் நிர்ணீதமாயிற்று. (உகூ)

இவ்விதம் ப்ரமேயதத்வாதங்களையெல்லாம் ஸோபாநமாக்கி மேல் ஆவாஹ்யமாணாதிகாரியால் ஸங்க்ரஹித்துத்தென்று சாரியர் பக்ஷத்தை யின்னவாகாரமென்று நிரூபிக்கின்றார்.

ஆவாஹ்யமாணா க்லேஶாவஹபரிகலநா தோஷஶைலஶ்யப்ரு
தா வாக்யஜாலஸ்யோதாக ப்ர பத்திவிரோதா தத்க
ஷாயாந்த்ர | பாவாபேவாஸுஶக்த்ர விரஹித ஶ்ரீணஹீ
தேநஶோதா ஸ்வேவாக்த்ர ஸுாயணா வேதிவகேஷாதீத
ஸ்ருதிரவிஷா ஶாஷணாந்த்ரயவேதே || கூo ||

(ஆவாஹ்யமாணாம்) ஸ்ரீநாயநீதி யாதிநீதி ஸகல ப்ரமாணஜாதியாய் வேதாந்தஶாஸ்த்ரமாய் ஸாவதாய கோடியாயுள்ள வாதிகளுக்கெல்லாம் (க்லேஶாவஹபரி கலநாத்) பரமவேதமென்றும், உத்தரவேதமென்றும் க்லேஶத்தைக் கழிப்பதாலும், (ஶாஸ்த்ரைகஸ்ய) உமாபதியான சங்கரனுடைய ஶூலம்போன்ற பாணமென்றகுறியின் (ப்ருதா) நெற்றியிற்செய்யப்படும் தாரணத்தாலும் (வாக்யஜாலஸ்யோதாக) வாக்யஜாலத்தைமட்டிலொத்துக்கொள்வதாலும், தர்ஶநமாணமாய் ஸமவாயமில்லாதே (ப்ரபத்தி) ப்ரபத்தியென்றவுபாயமும் (விரோதஃ) ஶேஷிகவஜ்ஞாநவாதமானதாலும், (கஷாயாந்த்ர) ஸ்வரூபவிரோதமென்று கூறப்பட்ட கஷாயங்களின் ஹாநியாலும், (பாவாபேவாஸு) உத்தரவாஸ்வத்தாலும், ஸர்வ யஶஸ்ஸ்வரூபமாதிகளையேகமமாகக்கூறுவதாலுமேற்பட்ட பாவாபேவத்தாலும்; (ஶக்த்ர) ஶக்திஶப்தவாச்யயான பெரிய பிராட்டியாரால்; அதாவது; ஸ்ருஷ்ட்யாதிஶக்திகளுடைய வயிஷ்டாநமாகும் விஷ்ணுபையான ஶக்தியால்;

"[illegible]" என்றபடி யிக்கு ஸக்தியா லென்று கூறப்பட்டது.

"ஜந்மஸ்ருதி [illegible] | ஸ்ருஜ [illegible] | [illegible] || [illegible]" என்ற [illegible] களுக்கு [illegible] களாய் [illegible] கள். ஆகையா லிந்த ஸக்தியால் (விராஹிக்) கிடப்பட்ட, அதாவது; ஸ்ருஷ்டி (முணா) முணங்களால் (ந்த) ஹிதமான (பரமஹிதஹ்) [illegible] தத்தையே (உபதேசம்) சொல்வதாலும் (ஸ்ரீவேண) பெருமையாலும் ([illegible]) [illegible] கூறப்பட்டோம். [illegible] முறையும் ([illegible]) [illegible] தென்றே [illegible] [illegible] தின்காலப் படுகின்றதென்றது பொருள். அதாவது; [illegible] கள் [illegible] கள். [illegible] கள். "[illegible]" என்றபடி [illegible] களின் [illegible]. இவருக்கும் [illegible]. [illegible] [illegible] தத்தையே [illegible] கூறுகின்றவர். இவரும் [illegible] மான [illegible] கூறுகின்றனர். [illegible] [illegible] யில்; [illegible] மென்றார். ஆகையாலும் [illegible] மென்ற [illegible] ட்டது. மேலும்; [illegible] யிடமேறுமென்

றார். இவரும் ஸர்வப்ரபஞ்சஸ்வரூபவத்ரூபமே ஸ்வரூபமென்றார். ஆத்மநிர்வேதனைகையால் பாபம் வெளியாதென்ற வைதிகள். ஸம்ஸாரனுக்கு சத்ரு வர்தநானைகையால் இச்சேதனன் நிவர்த்யமானென்றும், அப்பரமோதாவே ஸர்வத்திற்கும் கர்த்தாவென்றும், ஜந்நாவ வஙெரென்றும், அதனால் உத்தரவம் அஸாஹாஷிதமென்றும், வாயஸ்தித ஷிகளுக்கிவனில்லையாகையால் பரிஹாரகாரணமுமவஸ்ய மன்றென்றும், அக்ருதகாரணமே க்ருதகாரணம்போலாவதால் பாவாவஷ்டிக்கவகாஸமேயில்லை யென்றுமிதராதி வைஹார்ஷிபதோஷங்களையிட்டு பாவம் வேதனனுக்கு வெளியாதென்றார். அவைதிகள் நிமாணமும் ஸத்தஹீநமுமானவேணவ ஹேயஜமகாரணமென்றார்கள். இச்சேஸஷ வைஷ்ணவரும வ காரஹைத்தால் ஸக்ருத்யிஷ்டாநமான யுக்தியால் ரஷிதமாய், அதவஸவ அஸம்ஹஉமாயுமுள்ள ஹமவானே ஜமகாரண மென்றிரென்பன. இவ்வளவே காரணங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீஸாத்வர இச்சேஸஷஷ வைஷ்ணவர்களுடைய மதமும் வ்யாகாரஹைத்தால் ஸேஷிஸாணுடைய அவதாரமான ஸங்கரனுடைய அவைத ஸதமேயெனக் கூறினர்.

பின்னையோகாசார்யரும் ஸாதீயரிற் சிலருமிப்படிக் கூறியருளக்காரணம் சைவ்யாவேஸமல்லாதே வேறில்லை யென்பதும் நிஸ்ஸம்ஸயம். இவர்கள் தர்ஸநத்தால் ஞாபகமாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸூத்ரங்களாகிலுமிவர்களுடைய அத்வைதமும் அவைதிகஸமயஸாந்யமாகவே காண்கிறது. ஆபாத த்ருஷ்டியல்லாதே ஸூக்ஷ்மமாய் நோக்குங்கால் வைதிகஸமயமும் உபேக்ஷணத்திற்குறியால் அவைதிகியென்ற ஸாதகர்களுடைய ஸமமாய்ப்போந்த வடிவையுடையதேயாம். ஆகையால் நமது பூர்வாசார்யர்களான ராஜிஸ்ராமாநுஜீயர்

ஸம்ஸர்கவிஷயத்தாலும் எம்பெருமானார் தர்சனத்திற்சேராதவரென்றும், ஏதத்³வம்ச உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமில்லாதவரென்றும், ப்ரகாரஸம்பந்தத்தாலோர் வைஷ்ணவவைதிகளென்றும், திருநாமத்தால் ப்ரபந்நவைதிகளென்றும் நிரூபிக்கப்பட்டனர். இங்கிவர்களையும், ஸாக்ஷாத்ராமாநுஜீயரோடு ஸமர்களென்று பேசுவது ஸாராஸாரவிவேகர்களிருவரையும் ஸ்ரீரங்கநாயகனென்ன ஸமரென்பதுபோலாகும். வசநபூஷண யச்சங்களைக்கொண்டு நமக்கும் அவைஷ்ணவருக்கும் ஸாம்யங்கூறுவதும் "வாகவேதேந ஸாம்யம் ப்ராப்ய ஸம்வர்ணயதி" என்றதுக்ருஷ்டாந்தத்தோடொக்கும். (௩0)

இதி ப்ரபத்திவாதஸ்ஸம்பூர்ணம் ॥

அதோத்தரக்ருத்யவாத: ॥

—(੦)—

இப்படிஸக்ருத் க்ருத்யமான ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநாநந்தரமிவனுக்கு உபாயாந்தரமான பக்தியோகாநுஷ்டாநாதிகள் உபாயவேநாநுஷ்டிதங்களான பொழுது ஸ்வரூபவிருத்தங்களாகையால், பக்தியாவது, தத்ஸ்மாரக தத்ஸ்தாபக ஸ்வாதி ஸாத்யத்தான பாஹ்யஜ்ஞாநத்தையாவது அபேக்ஷிக்கில் அவைகளிரண்டுமிப்ப ப்ரபந்நவிஷயத்தில் ஸ்வரூபவிரோதிகளாகுமோ, அல்லது ஸ்வரூபாநுரூபங்களாகுமோவெனில், அதன்விவரணத்தை ஸ்ரீவேதாந்தாசார்ய ஸூக்த்யாதியால் ப்ரபஞ்சிக்கின்றார்:—

ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யேந ஸ்வபரதயா ப்ராயஸ்சித்தவச
ஸமாதேஸ்ஸக்த்யாதிநா நர்ஸவ விசேஷாநுவவநாத் ।

[illegible] ||

ஸ்ரீ தத்வஸாரே || (ஸ்ரீ [illegible]) [illegible] உபாயாந்தரா ணத்தால் வரிக்கத்தக்க ப்ரபந்நன் ([illegible]) [illegible] யான சக்தியையும் [illegible]த்தையும் ([illegible]) [illegible]மாக ([illegible]) [illegible]னிடத்தில் [illegible] யாகில் ([illegible]) [illegible] [illegible]வானிடத்தில் ([illegible] விசேஷாத்) [illegible] மான விசேஷமாதலாலும் ([illegible]) அப்படிக்கொரு ப்ர [illegible] மூண்டாகையாலும் (ஸம்பாவி) இப்ப [illegible]னுக்கு உபாயாந்தரவைரஸ்யத்தால், [illegible] செய்த ப்ரபத்திக்குச் சேதமில்லையாகின்றது. அதாவது; தான் செய்த ப்ரபத்தியின் [illegible]மாகத்தான் தெளிய வேண்டும் விஷயங்களில் உபேக்ஷித்து நாம் [illegible] றோம் என்று [illegible] மேல் காலத்தை [illegible] [illegible]யத்தின் [illegible]யான [illegible]த்தி னும், அதில் வெட்கம் தலையெடுக்கக்கூடிய ஸாமர்த்ய[illegible] ம் தெளியவேண்டியும், சக்தரானவர்கள்பட்டில் ப்ரபந் நனவன் ப்ராயச்சித்தக்கூடுமென்பது. இதற்கு "[illegible] [illegible] | [illegible] [illegible] ||" என்றது ப்ர மாணம். இப்படி ப்ரமாணம் [illegible] ப்ரமாண [illegible]களையிட்டு சக்திஜ்ஞாநாதிகளையும் [illegible] [illegible] ஸ்ரீ [illegible]மென்று மேல்காட்டுகின்றார். ([illegible]) எல்லா[illegible] ம் ([illegible]) அநேக ப்ரமாணங்கள் தடைசெய்யும்பொழுது ([illegible]) [illegible]முள்ளதா காது. ஆகையால் சக்திஜ்ஞானமில்லாதவர் ப்ரபந்நன் ப்ர

ஶ்ரௌதஸ்மார்த்தகர்மங்களில் ஸஹவாஸிடம் ப்ராயச்சித்தமு ஸர்வஶாஸ்த்ரஸித்தமென்று (உ௪) என்று (ஸ்ரீபாஷ்ய) ஸ்ரீபாஷ்யமாகும் ஸ்ரீஸூக்தியில் (வேதார்த்தஸங்க்ரஹ) பாஷ்யகாரரான எம்பெருமானாரால் (௨௯௦). இந்த ஸம்ப்ரதாயமாக (ஸ்தாபிதம்) ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது; “நஹிவஸ்து விரோதேந்த்ராயஃ ப்ரஸவதி” என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவாக்கின் ப்ரகாரம் [illegible] ப்ரமாணிக்கும் பொருந்தா [illegible] தவிர்த்திடாதெனக்கருத்து. மேலும், ப்ரபந்நாநுஷ்டானங்களை யருளிச்செய்யும் “வந்தோ நஸர்வகோ லோகஸாக்ஷிகவத்தந:| ஸர்வத்ர [illegible] க்ஷாம[illegible] || [illegible] ஸிம ஸக்த்யா [illegible] வரவராய ||” [illegible] ஸ்ரீபாஷ்யகாராபத்யமான ஸ்ரீவத்ஸாங்க நம்பிகளுடைய ஸாரார்த்தகளும் [illegible] அன்றியும் ப்ரபத்திவசநிகள் செய்யும் [illegible], ஸமவஸ்ததியும் ஸூத்ரங்களாய்த் தீரும். இது [illegible] கையால் ப்ரபத்திவசநிவாதம் உபாதேயமாம். (௯௧)

ப்ரபத்திக்குமேல் [illegible] ஸங்க்ரஹம்” என்றபடி [illegible] ன்றுமில்லை [illegible] ஸ்வப்ரவ்ருத்தி [illegible] பொருப்பழியை ஸத்தாதனத்தாதிடாலினி வ்யாவ்யானிக்கின்றார்.

[illegible] ? [illegible] || ௯௨ ||

ஶக்த்யஜ்ஞாநதஸ்த்ராதி !! (ப்ரபத்தேஸ்) ப்ரபந்நர்களால் (ஶக்த்யஜ்ஞாநே) ஸமர்த்தியமான ஶக்தியும் ஞானமும் (ப்ராப்தி) ப்ரபத்தியாகும் மோக்ஷோபாயாநுஷ்டாநஸாமர்த்த்யமும் கூட (ஸர்வோபாயஶூந்யா) நல்லதொரு உபாயதாவாஸியால் (க்ருதேவைச) செய்யப்படுமேயாகில் (ஶ்ருதிபிஸ்) ஸுஸ்ரவத்தில் (ஸம்மோக்ஷ்ய) கேள்ளதேயாகும். அவைகளே (ஸஹாயிவை) ஸஹாயங்களாகில் (ப்ரபந்நஸ்ய) அப்பிரபன்னனுக்கு (ஶோகோஷாம்ஹதி) ஶோகஷமாக வாகாது. அதாவது; ப்ரபத்தியென்பதும், ஶக்தியென்பதும் தன்னுடைய விசேஷமானதையால் ஏதாவதொன்றை முதலில் உபாயமாகப்பற்றினவன், மற்றொன்றையும் கிஞ்சித்காரமா நஜாரமுபாயமாகப்பற்றுவானேயாகில் முன்செய்த அநுஷ்டானத்தில் தெளிவும் விஶ்வாஸமுமில்லையாய்த்திரும். மற்றதும் வீயர்த்தமில்லாதுபோகும். ஆகயிப்படி ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ஸணராஜ்ஞ பாஶநாஜ்ஞம் வீயர்த்தமற்றுப்போனதுமன்றித் திருவடி பந்தத்திற்கு ஸணராஜ்ஞையும் பாஶநவிஷயத்தில் அஸஹ்யமானது போல் போகாது, ஏதாவதொருபாயஸ்வீகாரா நந்தரம் மற்றொருபாயத்தை அநுஷ்டிக்கில் அபாயாநுஷ்டானத்திற்கு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரநியாயம் ஸம்பவியாது, க்ருதோபாயம் வீயர்த்தமாகவுமாமென்பது இதன் தாத்பர்யம். இங்கோர் விசேஷம் அதாவது; ஶக்தியிலிருந்தவன் விளம்பாக்ஷமனையிடையில் பரஸ்பர்யத்தையும் நசிப்பித்து, சடக்கெனவொழிந்தர வல்லதான ப்ரபத்தியிலிழிந்தால் குறையில்லை. ப்ரபந்நன் ஏதாவதோர் காரணத்தையிட்டு இடையில் ஶக்தியிலிருந்தபொழுது தான் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரந்யாயம் ப்ரவத்ர்யாபத்திற்கு ப்ரஸமிக்குமென்பது. ஶ்ருதி ப்ரபந்நவிஷயத்தில் காலக்ஷேபமில்லாததாலிச் ஸம்ஶயத்திக்க அவகாஶமில்லை. இங்கு, ஶாஸ்த்ரவசனமாவது ப்ரபத்த்யாவாஹநாதே | ப்ராவேஶ்யாஸநாதந்யாப்ராவேஶ்யா

ஶரீரேகைவல்யபுதிஶ்ரியம்:" என்றது ஐஶ்வர்யவிஷயத்தைக்காட்டும் ஶப்தமாம். இவ்வர்த்தத்தை "ஶாஶ்வதங்களான ஐஶ்வர்யாதி வ்யாபாரங்களும், ஶாஶ்வதங்களான ப்ரஹ்மத்வாதிஜ்யாதிகளும் அப்ராப்திகள் பக்கல்விலக்ஷிக்கிறதுவும், அதிகாரி விஶேஷத்தாலேயென்னுமிடம் மோக்ஷவிஷயம்" என்று ஶரீரிஸ்தாபிகாரத்தில் கூறுகிறது அருளிச்செய்தார். "லோகத்தில் அப்ராயத்திக்கு ஸாதநமாக ஐஶ்வர்யமான ப்ரஹ்மத்வாதிகளும், மோக்ஷாயத்தமான ஐஶ்வர்யாதிகளும் உளவாகக்கண்டோம்." என்று தனிஶ்லோகத்தில் பிள்ளை லோகாசார்யருமருளினார். இவ்விதம் ஶாஸ்த்ரஶாஸ்த்ரவிஷயத்தில் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை ஶாஸ்த்ரமூலங்களாக விதித்த ஶாஸ்த்ரத்தைமுன்னிட்டு உபாயத்தில் விழுந்தவர்க்குப்பிற்பட்டகாலத்தில் ப்ராப்யம் உபாயாந்தரமுமனுஷ்டிக்கக்கூடுமாகையால் "ஸுதந்த்ராம் ப்ரவ்ருத்திஹ்ரா ப்ரபந்நாஶ்ச தாவமேள | ஸமாஸந்நஸக்திஹ்ரா ஸக்ராவலிஷ ஈபவிஜ்ஜள ||" என்று ஸ்ரீஸாரஸாரத்தில் ஸ்ரீதேஶிகன் மோக்ஷோபாயத்திற்களை நான்காய் வகுத்தருளினார். அதாவது; ப்ரவ்ருத்தியை மோக்ஷவிஷயத்தில் ஸக்திநிரபேக்ஷமாக ஸ்வதந்த்ரமாய்க் கொண்ட ப்ரபந்நனொருவன், ஸக்தியையிடையிட்டு மோக்ஷத்தைக்கோரும் ஸப்ரவ்ருத்திநிஷ்டனான ப்ரபந்நனொருவன், ஸக்தியை ஸாக்ஷாத்ஸாதநமாகவேபற்றி உபாயவைராக்யவனுஷ்டிக்கும் ஸக்தியையுடையவனொருவன், ஸம்ஸாரபீவமாய் ஸந்தர்ஶிக்கும ஸக்தியையுடையனொருவன் ஆக நான்கு வகையார். என்றாலும்; ஸக்தனென்றும் ப்ரபந்நனென்றும் பிரிவிரண்டேயுள்ளது. ஆகையிப்படி ஸம்ஸாரபீவமான ஸக்தியும்; ஞானமும் ஸ்வரூபமாயிருக்கின்றும் "ஸமோऽஹம் ஸர்வபூதேஷு ப்ராணிவிஷ்ணு தாஶீ ஶநீஷிஷி: | தஸ்யாதஸ்யஸ்ய ஸாஸ்ஸ்திதாயஸ்யஸாஸ்ரேஶ்வரஸஜா ||" என்றபடி ஸம்ஸாரி

துராஸத்ருநா ஸம்பந்தமொன்றுமில்லாதே ஸாமாந்யமாக ஸவ
வெபரமிக்குத் திரிபுரனையும், கூர்மபாதிஷ்டேயத்தில் ஸாக்ஷா
வேஷ்டிநுந் திரிபுரவிஷ்ணுவானவனும்; ஸகலவ்யாபக
மாயாதரவும் ஸர்வஸாதாரணமாகவும் ஸர்வஜ்ஞத்வ பரா
க்ரமத்திருந்ந்தியும் ஸத்யஸங்கல்பமாகவும் ஸஹஸ்ரவித்துக்
கொண்ட பரப்ரஹ்மவானும், ஸாலோக்யத்தையும் வேதா
ஸ்ரவத்தையும் வாணிஜ்யம் செய்யும் ஸம்விதாஹானனும்,
தனக்கொன்றும் காரணமில்லாதே பிறர்க்கேயுவக்ர வ
காரணமுள்ளவனென்றும், ஈதிதஸாரணத்தையிட்டு ஆத்ம
தாரந்த்ரவானும், அஸ்திமேயக் கிடைக்கவேண்டி
யவாஹ்ஜிகா விஜாதர்ஹாவத்தால் கவிஜாதகமேணிகளை
[illegible]
[illegible]
[illegible] ஸாரணனும், [illegible] மற்றுள்ள
[illegible], [illegible] ஹவித்தும்
[illegible]
[illegible] ஸத்ருபான [illegible] ஸவிதா
[illegible] ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருமான [illegible]
னிடத்தில், [illegible] ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ [illegible]
த்துப்பெற்ற ஞானத்தைப்பற்றி [illegible]
தையால் [illegible]
பேசித்திரிகின்றனர். [illegible]
[illegible] மற்றவைகள் [illegible] பற்றியுடா
தே [illegible] ஸத்திலுள்ள [illegible]
நத்தாற் பேசுவது; [illegible]
[illegible] ஸஹஜம். இவரிப்படி
ச்சொல்ல "[illegible]
[illegible] | [illegible] |
[illegible] | [illegible]

...ணவஞ்ச ...ம்ருதம் ..." முதலியவைப்
...ரான வசநங்களேகாரணம். ஆதலால் ஸாரஸாரவி
வேகிகளுக்கல்லது உக்தவிஷயங்களெல்லாம் ஸுவோதய
மாவது அஸம்பவமாகும். மேலுமிவர் ஸக்திஜ்ஞாநமின்றி
ஸ்வாபிமானியென்றுகூறுவது யதார்த்தமாகில்; (யதீந்த்ரப்ர
வண) ஜ்ஞாநஸக்திமுதலிய (ஸர்வகுணாஸ்பதம்) எல்லா
(ஸாரஸங்க்ரஹம்) அழகிய மணவாளமுனிவருக்கு (ல
க்ஷ) இலக்கணம் (இதி) என்று (தத்விஷய) அம்முனிவர்வி
ஷயமான தனியனாகும் ஶ்லோகத்தில் (உக்தம்) கூறப்பட்
டிருக்கிறது. (கிம்ஹி) யாதுகாரணமோ, அதாவது; ப்ரதி
வக்ஷிகளின் மதாசாரியரில் ப்ரதானரான மணவாளமுனிவ
ரைப்பற்றிய ஶ்லோகத்தில் "யீந்த்ராதிகுணார்ணவம்"
என்று கூறியிருப்பதாலின்று ஜ்ஞாநஸக்திமுதலியவைகளா
வையுள்ளவோ, அக்குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவர் என்
றுபொருள்படுவதால் ஸ்வாபிமானங்களான யிவ்வண
ம் கிஞ்சித்தேனும் பொருந்தாததைபற்றி (ஸ:) அம்முனி
வர்(ஸர்வஜ்ஞ:) ஸர்வஜ்ஞரல்லாதவர் (இதி)என்று(வக்தும்)
கூறட்டும், (அதவா) அல்லது (வத்ஸம்) அந்த "ஸ்ரீஸைலேஶ
தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்" என்றதனியன்
ஶ்லோகத்தையாவது (த்யஜந்து) ஸர்வவிருத்தமானதால்
முற்றிலும் விடட்டும். அதன விவரமாவது; ஸக்திஜ்ஞாநங்கள்
இல்லாமையாய் குறைவுபட்டதால் விரோதாதிகளுமேற்படுவதால்அந்
த ஶ்லோகத்திற்கு விஷயமான அம்முனிவர்,ஸர்வஜ்ஞராகில்மே
ற்கூறப்பட்ட ஸக்திஜ்ஞாநவிரோதாதிகள்பொருந்ாதவை.
ஸர்வஜ்ஞராகில் அவைபொருந்தும். ஆகையாலவரைஸர்வ
ஜ்ஞரென்றாவது,அல்லது அவரைப் ஸர்வஜ்ஞரெனவொத்து
அவர் விஷயமாயிருக்கும் அந்த தனியன் ஶ்லோகத்தை
யாவது ப்ரதிவக்ஷிகளான தத்பரர்கள் த்யஜிக்கக்கடவரெ

னக்கருத்து. அன்றியும், "நிர்ஹேதுக ஸம்வந்த க்ஷமமே ப்ராஸாதத்தைக் காட்டிலும் மேன்மையானது" என்றெப்பின தொகராவயர் உப்படி வாசித்தும் வணங்கியும் கேட்ட ஆசார்யன்றிக்கே ஞானப்பிரானை ஸர்வஜ்ஞனுடைய ஸஹகாரமின்றித்தினடியாக வந்த ஞானத்தையுடைய நம்மாழ்வார் ஞானமே சிறந்ததென்னவும், மற்றை ஸம்ப்ரதாய ஆழ்வார்கள் ஞானமெல்லாம் ஸ்வப்ரயத்னமடியாகப் படித்து வந்தது பற்றி அதிசயமற்றமையும் விளக்க ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்வாதத்தினால் ஞானத்தை ஸம்பாதித்தாகையால் அது ஒரு வழியாய்வந்த வைஷ்ணவர்களுடைய ஞானம்போலன்றெனக்கூறுவது, ஸ்ருதிவாக்யத்தின் ஸமிதிர்த்தமான ஸாஸ்த்ரவிதானமாகும். ஆகையால் போலிப்பாஷ்யகாரர் ஸ்ருதிவாக்யங்கள் கூறுவது முன் பின் பொருந்தாதவைபோலாயின. (௩௨)

மேலும்; ஸ்ருதிவாக்யங்களுடை ப்ரசத்திலுள்ள ஸம்பாவனைகளை விஸ்தரிக்கின்றார்.

ஸக்தித்ராநாத்ர நாமாஸ்வாதபரமைகோச்சபக்ஷிஷ்யப்ர-தீர்போமதேஜஸ்ரீஸ்வ ஸ்வநவஸ்வாயஸ்ய, நாம ஸ்வாமி; செய்தா ரேல்நன்று செய்தாரி திவ்யநவ ஸ்ரத்தாவதேவாஸ்தபோமம் விநிஷ்காமேம், விஷ்ணோர்விதிவிதேஷா ஜேதஸ்ருதிஷ்வாத்ராமி॥ ॥௩௩

ஸக்திரோநாத்ரதி ॥ (ஸக்திராநாத்ரநாமாஸ்வாதா) ஸக்திரோநாதிகளுடையவெறுப்பே (ஸ்வரமைகோச்சபக்ஷி ப்ரஷர்களான, தேவதாஸ ஸ்ரீயோஜதாஸ ஸமை

த்தைவிட்ட ப்ரபந்நர்களின் யத்ருச்சையென்றும், (ப்ரபந்ந
வ்யவஸாயஸ்ய) ப்ரபத்தியையேயல்லது வேறுபாயமாய்ப்ப
ற்றினவருக்கு (ஸ்வயத்நஸாத்யாநி) தம் தம் வர்ணாச்ரம ப்ர
[illegible] (ஸாதநாநி) தம் தம்முடைய [illegible]
[illegible]மென்றும், (தத்ர) ஸர்வாபராதக்ஷாமணம் ப்ரபத்தி
நாயனை (ப்ரபந்நா:) அடைந்த ப்ரபந்நர்கள்
செய்வதாரேல் நன்று செய்தார் (திவ்யப்ரபந்தவாக்ய) தீமைசெ
ததாலும் நன்மையே செய்தாரென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்த
[illegible] (விசேஷாத்) பெருமாளுக்கு (வாக்யமிவ) தீ
மையே (தோஷ) கூஷித்தாநிந்தப்பிகரிக்கத்தக்கதாக வரி
க்கடவதென்றும், (ஸர்வம்) இம்மாதிரியாக (விஜ்ஞ:) ப்ர
வேசாநுஷ்டாநமாகவும், ஸ்வாதீனமாகவும், எம்பெருமா
னர் திருவுள்ளத்திற்கு ப்ரீதிகரமாகவுமிருக்கச்செய் தேயும்
வெட்கமற்றவர்களாய் (விவகித)ஓர்வ்யவஸ்தாபமாயெழு
தவும் செய்கின்றனர். அதன்மூலமாய் ப்ரஸித்தமாந்த்ய ப்ரமாண
னைநிற்கிறதென்கிறார்கள், (விசேஷ:) ப்ரபந்நர் ப்ரமாண ப
ர்த்தர்களை (ஜநாந்) ஜயிப்பதற்காகவும், (அந்ஜா:) அறிவில்
லாதவர்களாய் தன் ப்ரயத்நத்தைத்தானறியாதே (ஐஷ்தி) விரு
ப்பவும் செய்கின்றனர். அதாவது, இவ்வேதாந்திகள் ச்ருதி
ஸ்ம்ருதிகளெல்லாதே மற்றவைகளையெல்லாம் ஸாமாந்ய
சாஸ்த்ரங்களென ப்ரமாணங்களைக்கொண்டுவிலக்கி பாப
மேவஸாத்யம் செய்யவேணுமென்று எழுதியும், வாசித்தும்
ஜநங்களை [illegible]க்கச்செய்கின்றனரென்பது தாத்பர்யம். இங்
குபிள்ளை லோகாசாரியர் தமது ஸ்ரீவசநபூஷணப்படியில்” உன்
தோஷத்தைபோக்யமாகக்கொண்டு ”என்றும்; பாபங்களை
நான்பொறுத்து பாவனமென்று நினைப்பிடாநிற்க,’ என்று
ம், தத்வத்ரயத்தில்,,அவர்கள்தோஷங்களைபோக்யமாகக்கொ
ண்டுஎன்றும் ’ப்ரமாணபடியில் அப்படியே ஈச்வரனும செய்தா

ரேல் நன்று செய்தாரென்று தோஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டு" என்றும், ஸ்ரீபட்டர் பதிப்படியில் பிராட்டியை நோக்கு உரைத்தாலும் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்று அவளோடேமறுதலைத்து நோக்கு எம்பெருமானுடைய, என்றும் 'ஸவநஸமீக்ஷணத்தில்' தோஷத்தையும் ஜ்ஞானஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே, அங்கீகாரத்திற்கதனையே பச்சையாக்குகை. இரண்டிரண்டுங் குலைய வேணுமென்றிருக்கிலிரண்டுக்கு மிரண்டுமுண்டாய்த்தாம், இரண்டுங்குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்குமிரண்டுமுண்டாய்த்துதாம். ராக்ஷஸிகள்தோஷம் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வா, ஸுஜ்ஞானனுக்கு தோஷமேதென்னில்; பாபங்கள் பக்கல் ஸௌஹார்தமும், காருண்யமும்; வபுஸீதியும். உளவுநீ வரிஷவப் சண்டிருந்தது க்ருஷாஹிவ்யத்தாலே வ்யாநதோஷம்." என்றிவைகளும் தோஷஹோமத்திற்கு வ்யக்திகளின் வ்யாணங்கள். ஆகயிவ்வளவால் எம்பெருமானுக்கு, ஸமவஸநாக்ஷத்வ வ்ருத்தியும் ஸமவக்ஷ்வ திக்ஷிஷ நிவ்ருத்தியுமுடையவரன்றிக்கே, வ்திகஷிஷவ்ருத்தர் விஷயத்திலும் அநாக்ஷிஷநிவ்ருத்தர் விஷயத்திலுமே ஸௌஹார்தா பேக்ஷியுண்டாய் ரக்ஷணம் பண்ணியருள ஸங்கல்பம் ஸம்பவிக்குமென்பது வ்திவக்ஷி [illegible] ஸௌகம [illegible] லின் [illegible]தாமாயிற்று. இதனால் [illegible] போக, [illegible] இவர் விஸாதிகளுக்கு ஸு[illegible]யிற்று. [illegible] வ்யவஸாயவாசிதஜ்ஜ" என்றவிடத்தில்வ், வ்ருத்தி [illegible] நிவ்ருத்தி [illegible] [illegible] [illegible] களுடைய [illegible] த்திற் [illegible] நம் செய்தார்கள் [illegible] [illegible] முண்டெனபது [illegible] க்கலாகும். மேலும்தோஷத்தையே பச்சையாகக்கொள்ளில்

போக்ஷகாரணங்களையும் த்யாஜ்யமாம். ஆகையாலி வ்வர்த்தம் ஸகலஶாஸ்த்ரஸம்மதமான ஸித்தாந்தமே. ஸா தனஸாத்யங்களை ப்ரமாணங்களால் மறுக்கக்கூடாதென் பது முன்னே கூறப்பட்டது. என்றும் ஸர்ப்பம் தன் த்வக்கைப் போல் பற்றியனத விடுவது ஸர்வர்களுக்கு ஸ்வாபாவிகமாம். அன்றியுமிந்த ஸம்பந்தஜ்ஞானம் வந்தபொழுதே ஸம்ஸாரகாரணம் ஸமஸ்தாஶ்ரயணத்திற்கு ப்ரதிபந்தகமாயி ற்று. அப்பொழுது ஸ்ரீவாஸுதேவாதி ஸ்ஜ்ஞ ஜாதிய ஆஶ்ரய ப்ராப்யாதிகளெல்லாவற்றையும், ஸர்ப்பம் ஜீர்ணத்வக்கை விடும்பொழுது பண்டுள்ளவைகளை விட்டுப் புதியதாய்ச் சிற்சிலவைகளைப் பற்றுமாப்போல் விட்டே பற்றவேண்டு மென்றாயிற்று. இது ஜ்ஞானிகளுக்கு அவிருத்தமான ... ல்லாததால், இவர் ஸ்வரூபாநுரூபமாம் ஸ்வாபாவிகமாய் ஸ்வரூ ... திருவுள்ளத்திற்கு விரோதங்களான ... முடிந்தன. ஆகையாலிவையெல்லாம் பரித்யாஜ்யங்கள். இவைகளை யதாப்ரமாய்ப்பற்றி வாதிக்கும் வாதமும் ஸ்வாபா விகமே. மேலுமிந்த த்யாகமென்றது போதநாரூபமானதால் அவ்வாஜ்ஞை விதிரூபமாயும் நிஷேதரூபமாயுமாகவிரண் டுவிதம். இத்தையே ப்ரவ்ருத்திரூபமென்றும் நிவ்ருத்திரூப மென்றும் கூறுவது. விதியாவது: "ஸத்யம் வத, தர்மம் சர" இத்யாதிகள். இது ப்ரவர்த்திக்கவேண்டிய விதிகள். நிஷேதமாவது; "நாந்ருதம் வதேத், ந ஸுராம் பிபேத்" இத்யாதிகள். இது நிவர்த்திக்க வேண்டியவைகள். இவையிரண்டையும் விடுகையாவது; செய்யவேண்டிய ஸந்த்யாவந்தனாதிகளைச் செய்யாதிருப்பதும், செய்யக்கூடாத பரதார பரத்ரவ்யாபஹாராதிகளைச்செய்

வத்துமாம். ஆகையாலிப்படி வ்ருத்திகையும் [illegible] யையும் [illegible] விடுதலென்பது. [illegible] ணாக [illegible] யோயின. இவைகளெல்லாம் [illegible] ண்டு ஹயாத ரக்ஷிக்குமென்பதும் [illegible] னவாக்யமென்பது முன்பே கூறப்பட்டது. ஆதலாலிதே [illegible] மாகரவிகளோர் [illegible] களையும் [illegible] ராஜஸ [illegible] நாக்ஷீயர் [illegible] ளமடைத் திருவிழாவென்று சொல்லி ஸதிஹ்ஸதமமாய் வ்ரு [illegible] கொண்டாடினர். இவர்களுக்கும் [illegible] கார்களைக்கூட்டிவிட [illegible] தக்கவண்ணம் [illegible] யிக்கவில்லை. [illegible] யவர் செய்யும் [illegible] பெருக்குமவர் [illegible] விசேஷிப்பதைபார்க்கிலும், செய்யும் தப்பேயிலேயே [illegible] து திரிவது [illegible]. ஆனால் [illegible] ஜனல்லவென்பதற்கும் பொருள்பாதனில்; "[illegible] டைய [illegible] நிஷ்டையாக [illegible] க்கையாலும், மேல் [illegible] களான குற்றங்களுக்கும் [illegible] கொடாமிதாழிகையாலும், [illegible] ங்களுக்கு [illegible] லேயாதல் [illegible] லேயாதல் கண்ணழிவு செய்கையாலும் [illegible] தருடைய [illegible] யக்காரனென்று உபவரித்ததக்கன. [illegible] செல்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" உதாஹரணங்களுக்குத் [illegible]" என்று ஸ்ரீ [illegible] வ்யாக்யாநத்தில் அருளிச்செய்

தார். இவ்வர்த்தத்தையே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும்; "ஜவிஜ்ஞா த்ருவிஷயம் ... ஜ்ஞாநாவிபாஜநம் ... கொடாவராவா ய ... ஸ்ரீ ... நாராயணாய ॥" என்றும், "தஸ்யா ஸிராதவிஜராத ஶிவஸ்வத்பேவ ... வோவாகரோதி. ஜதிதோர்ணவ ... "யதிவாஸ்யா" இதி ஹியந்தோ ஸி யிடுக. ஜ்ஞாநவ ஸம்வதி ராவாஸ்து, யதாஸ்ரீ பவிஷ்யே ... தோஷ ... ஸம்ஸ்ர், தமாகேவ ஸ வ்ரஜாமி ... ஸமாஹ்ருதி ॥" என்றுமருளிச்செய்தார். மேலும், "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்றதால் ப்ரபந்நனுக்கு உத்தரகாலத்தில் அபராயம் புகுருமென் கைக்குறிப்பாம், இது செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்றது ப்ராமாதிகமாகப்புகுந்தால் நாமே க்ஷமிப்போம், புத்திபூர்வகமாகப்புகுந்தால், அவர்கள் க்ஷமை கொள்ளாதவளவிலும் ஶிக்ஷாவிஶேஷங்களாலே நாம் ஶமிப்பிப்போம். ஒருபடியாலும் கைவிடோமென்று தாத்பர்யம். மேல் "நன்றுசெய்தாரென்பர்போலும்" என்று சொல்லுகையாலே இவ்வர்த்தத்தில் நன்றும் ... ஸூசிதம். "அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் | ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புந: ஶரணம் வ்ரஜேத்" என்று சொல்லுகையாலே புத்திபூர்வாபராதத்தில் ப்ரபந்நனுக்கு புந:ப்ர பத்தியும் ப்ராயஶ்சித்தமென்றதாம், ப்ரத்யவாயம் ஸம்பவியாது. அதிலும் கழிக்கைக்கு ப்ராயஶ்சித்தம் வேண்டா" என்றதுமன்றிக்கே அதுக்கு ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவும் ப்ராப்தம். இப்படி ஸர்வாபராதஸஹிஷ்ணுவான ஸர்வேஶ்வரனாலோகத்திலும் கைவிடாமை கொள்வது. "உக்தமான ப்ராயஶ்சித்தங்களால் ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸர்கள் ... ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு வருவதாலும், ... காண்பதாலும் மிகவும் வேண்டுமென்றருள். ஆ

ஶைவாக் “ஶிவாதீநாம் பரமேஶஸ்திக்யச்ச க்ருதாத்மநா|
ஸர்வாஶ்ச ஸம்மேத வாஸநீய வகஷ்டநம் க்ஷணம் ॥” என்றது தாத்பர்யமாயிற்று. இவையெல்லாவற்றையும் சுருக்கி ஸர்வார்த்த பரிஷ்காராதிகாரத்தில் “ஸர்வேஷு தத்த்வேஷு தேவீம் ப்ரதீக்ஷ்யாந்தரம் நித்யே நக்ஷத்ரஜ்ஞ ஹ்ருதய ஸர்வஸ்ய ஸஜ்ஜநா:| யேஷ்வேவார்த்தர ஸர்வ நாஶேஜநநா ஜ்ஞாநதஜி தஜ்ஞிஷ்ட்ருதே:, ஸர்வநிர்த்தேஶ ஸ்ர்ஷ்டிக்ஷயாஷ்நவயநு கேஶவாதிரூஹ: ॥ என்றருளிச்செய்யலாயிற்று. (௯௯)

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

—(௦)—

உத்தரக்ருத்யாதிஸம்ஸமாப்தம் ॥

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ||

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ||

——(०)——

ஸ்வவர்ணாஶ்ரமாசார: ||

இவ்விதமாக ப்ரவ்ருத்தியையும், அதன் அநுஷ்டானத்தையும் பற்றிய சங்கைகளைப்பரிஹரித்து உடையவர் தர்ஶநத்திற்கு அதர்ஶநம் வாராதே அநேகப்ரமாணங்களையும், தத்ஸமானமான ஸத்தர்க்கங்களையும் கொண்டு நிரூபித்தபின், இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்நர் தம்முள் ஜாதிபேதத்தைப்பற்றிய சட்டங்களொன்றுமில்லையென ப்ரதிபக்ஷிகள் வாதிக்கஅதையும் பௌர்வாபர்யாநியமேபீத்யாதி நான்கு ஶ்லோகங்களால் பரிஹரிக்கின்றார்:—

பௌர்வாபர்யநியமேபி த்விஜதேவநிமித்த
யோஜநாபேதாதாகம்ப்ரயோஜ்யேப்யேத்ய ப்ர
ஸ்ருத்ய ஆவநஸம்பந்நாநாம் ஸதீஸூதிஷ்டதே:
ப்ராமாண்யாத் கோபாநஸ்ய விஷயே ஸூத்ர
நீதப்ரஸம்ஶே வர்ணாநாமபி வணிஜாதி ஸ
மாஜிதப்ரவ்ரணம் ஸ்வஸ்தி || ௧௪ ||

பௌர்வாபர்யநியமேபீத்யாதி || (பௌர்வாபர்யநியமே:) முன்னிற்கும் பின்னிற்கும விரோ

யங்களையும், அதாவது; "விஷ்ணுஹஸ்திஸோமாதித்யாஸ்ச ஸ்ருதவ
ஸ்ருதம் வசனாஸ்ச | விலக்ஷணமித்ர யோக்யா
ஸ்ருதி வோதிவசன ஸம்சரீதிகம்" என்கிற மெய்ம்மொழிவ
த்தாலும், "வேதவேத விசேஷாத்யாம், ஹோராகாரஸ்து நாம
ஸ்வயம் |" என்கிற ஹோரா ஸாரதவசனத்தாலும் ஸர்வஜ்ஞர்
கள் ஸம்ப்ரதிக்ஷ்கர்களாய் மெக்கீஷ்கர்களாயிருப்பார் களென்
னுமிடம் ஸித்தம்." என்று தத்வபேரவாதத்தில் ஸ்ருதஸூ
த்ரத்தாஷாநாவஸ்யகத்தையோரிடத்திலும், "யாவஜ்ஜீவம்
சுத்தாநுஷ்டானம் விரக்தரல்லாதவர்களுக்கு," என்று சுத்த
தின்ஸவாஸநத்வாமத்தையோரிடத்திலுமாகக் கூறியதும்,
வ்ருத்தியைப்பற்றி "இதுதான் ஸாஸ்த்ரார்த்தமாகையால் ஸ
க்ருத்கர்த்தவ்யம்" என்றோரிடத்திலும், "இந்த வ்ருத்தியு
முபாயமன்று, நம்காரியத்திற்கு நாம் கடவோமல்லோமென்
றிருக்கை" என்றுமற்றோரிடத்திற்கூறியதும் "பலக்கூரணத்
தாலே யுண்டாகவுமாம், காரணத்ரயத்தாலே யுண்டாகவுமாம்,
"என்றோரிடத்திற்கூறி "சூத்ராவிற்கு மோக்ஷோபாயத்திலி
ழிய வேண்டா" வென்று மற்றோரிடத்திற்கூறியதும் ஒரே
விஷயத்தைப்பற்றி முன்பின் விரோதமாயெழுதிய வாக்யங்க
ளெனக்கருத்து. மேலும்; (நிஜாபவஜநிமெகம்) உபவ்ருணா
ங்களன்றிக்கே, ஸ்வகபோல கல்பிதங்களாயும் (யோஜநாமே
த்ரோத்ரம்) நயநமேத்ரோத்ரத்தால், அதாகிறது; வ்யாகார
மேத்ரோத்ரத்தாலென்றதை. அதாவது :—மோக்ஷஜ்ஞானம்
மோக்ஷோபாயமென்பது, வாக்யஜந்யஜ்ஞானமென்று சொல்
லாது சொன்ன வ்யாகார மேதமென்றகருத்து. (நாஸ்திகா
மெதிவேதகம்) நாஸ்திகர்களுடையவும், சுமெதிகளு
டையவும் பக்கத்திற்சநுகூலமாய்ப்பேசுமவைகளாயும், அதா
வது; நாஸ்திகரு பரலோக பரதேவதங்களில்லை யென்
று வாதித்து ஸ்வதுராசரணத்தை ஜெகத்திற்குக்கல்பித்

தான். அவைதிக ஜநத்ருஷ்டியென்று ஶாஸ்த்ராசா
ரங்களை யழித்தான். இப்புத்திவர்த்திகளோ; புருஷனுக்கு
மேலொன்றுவேண்டாவென்றுகூறி தத்த்வைவஸாதநமென்ற
வ்வுபாயத்தையும் பாழாக்கி ஜ்ஞாநவிஶேஷாதி ப்ரயத்நமு
மில்லாதிருக்கையாகும் ஸர்வவ்யாபாரத்யாக நிவ்ருத்தியே ஜீவ
லக்ஷணமென்றும் கூறி, ஸவர்ணாஶ்ரமவ்யவஸ்தாக்ரமத்தையும்
சட்டங்கட்டி ஜாதிபேதத்தையுமோட்டி முடிவில் ஶூந்யவா
தத்தையுமொத்தார்கள். ஆகையாலிப் புத்திவாதிகளுடைய
வாதமும் நாஸ்திகவாதத்தோடாவது, அவைதிக வாதத்தோ
டாவது, அல்லது அவ்விரண்டுகளோடுமாவது கூட்டவொத்தது
மாயிற்று. மேலும்: (ப்ரத்யக்ஷாநுமாநஸஹ்யவிரோத:) அதனுடைய
நன்கு பிச்சேரியவன் புலம்பலுக்கு நிகரானவைகளாயும்,
(ஸர்வே ஶாஸ்த்ர:) அப்ரமாணங்களாயும் (ப்ராமாணிக
கேஸாதநஸித்தவிஷயே) ஆகையாலேயே ஸ்ரீவேதவ்யாஸ
மஹர்ஷி ஶ்ரீஶங்கராசார்யர்களுடைய ஶ்ரீஸூக்திக
ளுக்கு ஸம்மதமில்லாத விஷயங்களை யுடையவைகளாயும்,
(ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி ப்ரஸம்ஸ்மரணம்) ஸத்கர்மபத்ததியை யதிக்ரமித்த
ப்ரஸங்கங்களையுடைய வைகளாயுமுள்ள (ஸாங்க்யயோக:) வேதவே
தாந்தப்படி முதலிய ப்ரமாணஸ்ம்ருதியென்ற ஶாஸ்த்ரங்களால் (வர்
ணாஶ்ரமதர்மப்ரவ்ருத்தமஹாஜநாதி) ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகளின்பேதம்
போகும் (இதி) என்று (ஸமர்த்திதம்) விரிவாய்ச்சொல்லப்
பட்ட (ஸமஸ்தம்) எல்லாவாக்யமும் (அப்ரமாணம்) ப்ரமாண
மில்லாததென்றபொருள். அதாவது; சென்றவாதங்கள்
போக, மேலும் “லோகாசார்யருடைய;வசநபூஷணத்தில்
வேதகப்பொன் போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்.
இவர்கள் பக்கல் ஸாத்ம்யபுத்தியும் ஜாதிப்ரபுத்தியும் நடக்க
வேணும். ”என்றும், இதற்கு ப்ரமாணமாக “க்ஷத்ரியனான வி
ஶ்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான்; ஸ்ரீவிதுரனை ப்ரஹ்மத்வத்தா
லே ஸம்ஸ்கரித்தார். க்ருஷ்ணஶிஷ்யத்ரோணாதி ப்ராஹ்மணர்களை

விட்டு ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் திருமாளிகையிலேயே யமுது செய்தான்.'' என்றும் எழுதியபடி ஜாதிப்ரம்சத்தையும் போமென மேலு மெழுதவந்ததால் இவ்வாக்யமும் உத்க்ருஷ்டத்வமும் அஜ்ஞா தத்வமுமல்லாதே ப்ரமாணத்வமென்றென்பது இதன் கருத்து. இவ்விதம் கூறிய வாக்யமும் அப்ரமாணமென்று ப்ரஹ்ம ஸூத்ரபாஷ்யாதிகாரத்தில் ப்ரயோகவாக்யத்தில் ஸ்ரீதேசிகரும் வேண்டுமளவு ஸப்ரமாணமாய் ஸாதித்தருளினார். ஆகையாலிவ்விஷயங்களையெல்லாம் "ஸநாதநஸந்தேஹஜய" மென்றவிடத்திலும் பரக்கச்சொல்வோமாகையால் அங்குங்கண்டுகொள்வது. (௫௪)

இப்படி ஜாதி ப்ரம்சம் போமென்று சொன்னதற்கு யாவை யாவை ஆகாதவஸிஷ்டாதிகளால் அநுஷ்டங்களாகத்தோன்றுகின்றனவோ, அவைகளையெல்லாம் பேசி ஶூத்ரனாயிருந்து வைஷ்ணவனானவனுக்கு ஶூத்ரத்வம் போமென வாஸிஷ்டதந்த்ராதியால் கூறுகின்றார்:—

வாஸிஷ்டம் வைஷ்ணவஞ்ச ஸம்பவஸிததஸவ்யாஹாவாகாதி
காயேப்யாவ்ஸந்தவாதிகாரம், ததஜநஸ்யக்ருதத்ரா
வரே வைஷ்ணவகே | ப்ராவே, ஶூத்ரத்வஹாநிம் ந
வதஸ்தாநம் ப்ராவ்ஷ்டிந்ரம் வநக்தி ப்ரஸ்தாஹ்ராஷ்ப
ம்பயா ப்ரவேஸிவதயே ஷேஷம் ஸத்ரிஷ்ஹாதி || ௫௫ ||

வாஸிஷ்டதந்த்ராதி || (வைஷ்ணவம்) ஸ்ரீவிஷ்ணுவருடையதான (தந) ப்ரஸித்தமான (வாஸிஷ்டம்) பெருமாளுக்கு ஸ்வஹஸ்தத்தால் அனாதிவஸிஷ்டாதிகள் செய்த வஸிஷ்டமும் (ஸம்பவஸிததஸ்வி) அஜ்ஞாத வாஸத்தில் ஸீதேவஸநது ஸம்பனென்ற பெயருடன் "ஶூத்ரேணாஸ்மி ஜாதாவப்யேதி நாநா" என்றுசொல்லிக்கொண்டே விராடனுடைய ஸபையில் ப்ரவேசித்ததால் அவ்வம்பனென்ற ஶூத்ரனுடைய ப்ரத்தமும், (ஸுவாஸ்தம்பஸ்யு) ஸ்ரீசுவஸ்தம்பரென்ற ஸஹித

கண்டமாகவும், (ப்ராஹ்மணாதிகாண்டே) ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கு வேண்டிய ஸம்ஸ்காராதி காண்டத்தில் (அதிகாரம்) அதிகாரத்தை (ஆஹ) கூறுகின்றார். அவையாவன; "ஸாவித்ர்யா ப்ரயதோ ஹ்யத்யாபி தேவ ஶ்ரோத்ரியோ ப்ராஹ்மண: | வித்யாஸ்நாதி ஸ்வே ஜஸாவித்ரீ ஶரணம் பக்திவ || ஸம்ஸ்கார ஹஜாத்யா, ஶூத்ராயிஷ்டதா வா ஸர்வேஷாம் ஸம்ஸ்கார கண்டராஜ்யா:" இத்யாதிவசனங்களின் படியே ஸ்ரீவிஷ்ணு வழிபாடு ஸம்பவர்களென்ற பேஹாத்ராக்களுடைய வாக்யத்தால் ஶூத்ரனுக்கும் ப்ராஹ்மணனுக்கும் நாமமாத்ர பேதமில்லாதே பரிமாற்றத்தில் பேதம் காணுமையாலும், "ஶூத்ராயிஷ்டதாவா" என்று விஶேஷித்துக்கூறியதுபோல் "நஶூத்ரா பகவத்பக்தா: பேஷ்வவி பாஜதிஷ்டதா: | யேஷாம் சக்ராங்கிதம் காத்ரம் ஶூத்ரேஷ்வபி த்ருஶ்யதே | தேஷ்வேவ ஸர்வஸ்ய நேதாரோ ப்ராஹ்மணா ஹ்யபிதேவதா: ||" என்று வைஷ்ணவத்வத்தை விஶேஷித்துக்கூறியதன்மேல் ஜாதிநிவ்ருத்தியைப்பேசியிருப்பதாலும் (அபரே) வேறுசிலர் (தத:) ஆகையால் இதமேவ (க்ருத்ய) இவ்வ்ருத்தாந்தத்தை யாதாரமாய்ப்பற்றி (வைஷ்ணவத்வ) ஶங்க்ராகந பேஜ ப்ராஹ்மணாதிவைஷ்ணவ ஸர்வ மானது (ப்ராவ்ருத்தி)ஒரு ஶூத்ரனலடையப்பட்ட பொழுது (ஶூத்ர ஸ்வபாவம்) ஶூத்ரத்தன்மையினில்லாமையையும் (அந்யம் நவதரகோஸவ்ருத்திதம்) வேறோர் புதியகோத்தின் ப்ராப்தியையும் "பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து, குலந்தரும், தொண்டைக்குலத்திலுள்ளீர்" இத்யாதிகளால் (வதந்தி) கூறுகின்றார்கள். (தஸ்மாத்)ஆகையால் (பாஷாப்ரபந்யாயாதேவிவ) த்ரிபாஷாத்மகமான ப்ரபந்தத்திலுள்ள தமிழ்ப்பாசுரங்களிலுள்ள குருட்டுத்தனமும், அதாவது; அறியாமையும், அதெவ்விதமெனில்; "ரவாகஶ்ராவ்ய ரத்நதீபம், ஜெஸஜாதி காமயதே ஶூத்ரயோரவிர ஜா: ப்ராம

ணர், உத்க்ருஷ்டஜாதீயரோம் க்ஷத்ரியரோம் ஸாஸ்த்ரஜ்ஞரோம், “ஸூத்ரஸ்ய நம் க்ஷத்ரிய வேதம், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் குலங்களெல்லாம், இவர்கள் குலம் வடமாள், குடி வங்கிப்புரம், ஜாதிப்ராஹ்மணன், சொட்டைக்குலம், வத்ஸகோத்ரர், ”இத்யாதி வ்யாக்யானங்களிற்காணும் ஜாதிஸம்பந்தங்களுக்குள்ள வெஃமின்னவென்றறியாமையானது (விதவேஷ) ப்ரயோஜநமில்லாத (ஸநேஷ) இப்ப்ரதிபக்ஷிகளிடம் (ஸர்வஸ்ரீஹாதி) நன்றாய்விளங்குகின்றது. ஆகவிதனால் தொண்டைக்குலத்திலுள்ளீர என்றபொழுதே ஸத்ஜாதியாயோர் ஜாதியில்லாததால் ஸத்ஸம்பந்தமே யிதற்கர்த்தமெனவறியாமல், பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து என்றதற்கு ஸஹஜஜாதியை விட்டென்றும், குலந்தருமென்றதற்குப் புதிதான ப்ராஹ்மணஜாதிவருமென்றும், பொருள்கூறவிடமில்லாதிருக்கச்செய்தேயும் ஓர் வசத்திற்குப் பலவர்த்தமுளவாகிலும், ப்ரக்ருதாநுகுணமாய் உபயோகிக்காதே போவது கநஹிஜாதவிசேஷத்தால் ஸநாதிதமாகையாலுமிப்ப்ரதிபக்ஷி இக்குலஸம்பந்திற்கு ஜாதியெனப் பொருள்கூறியது ஸாயாவன்று. ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷவிரோதமிவ் வசத்திலுமேற்பட இதுவுமிவர்களிடம் ஸஜீவநவாதமில்லை யென்றது தாத்பர்யம். குலங்களாயவீரிரண்டில் ” என்றதற்கும், “கஸ்யபாஸ்ஸ்ஹஜாம்” என்றதற்கும்தம்தமது வைதவ்யாநுஸந்தாநத்தில்தாத்பர்யமுல்லாதே,உத்க்ருஷ்ட ஜாதிஜாதராலும்ஸம்வந்தம்வாயமில்லாதுபோனால் அது கார்யகரமில்லாதே போகுமென்றதும் தாத்பர்யம். ஆகயிவ்வளவையே வைத்துக்கொண்டு ஜாதிபேரமெனவநஹ்ரிஷணத்தில் கூறியது கஸம்ஹதமும் ஸ்வாசாரவிரோதமும் ப்ரமாணவிரோதமுமாம். “வேதியர்முழுவேதத்தமுதத்தை” இத்யாதிகளால் நம்மாழ்வாரும் ப்ராஹ்மணனுக்குள்ள ஸாஹஜிகாசாரத்தைத்யொப்பியரு

ளிஞாயிற்று. இங்ஙனல்லாதே சில நவீந வ்ருஷல வைஷ்ண
வர்கள் [illegible] ...லும்; அவர்களை
செட்டி விப்ரர்களும் பேசுவாரேனும், பறையன் வீட்டிற்
பள்ளனுண்ண, பள்ளன் வீட்டிற் பறையனுண்ண, அவ்விரு
வரும் படையாச்சியுடனுண்ண, இம்மூவரும் கூடி கவரைநா
யக்கருடனுண்ண, இவர்களெல்லாங்கூடி செட்டியார்வீட்டிற்
கூடியுண்ண, இவர்கள்சேர்க்கையில்வேளாளர் உண்ண, அவர்
கள் பெண்ணை யிவர்கொள்ள, எல்லோருங்கூடி முதலியாரு
டன் ஸம்பந்தம்செய்ய, முதலியாரும் மற்றபள்ளர் பறையர்
படையாச்சி கள்ளர் மறவர் கவரை நாயுடு நாயக்கர் பிள்ளை
களுடன் ஸம்பந்தியாய்க் கூடியுண்ண, எல்லாருங்கூடி பிள்ளை
லோகாசார்யர் ஸம்ப்ரதாயஸ்தாநமுடைய வை
ஷ்ணவ ப்ராஹ்மணன் திருமாளிகையிலுள்ள ப்ராஹ்மணனுடைய
கன்னிகையை அப்பள்ளர் முதலியவர்களுக்குவிவாஹம்செய்து
கொடுத்து ஸஹபங்க்திபோஜநமும் செய்ய அப்பள்ளர் முதலி
யவர்களின் பெண்களையிப்ப்ராஹ்மண வைஷ்ணவன் தம் குமா
ரர்களுக்குக்கல்யாணம் செய்துகொள்ள வைஷ்ணவயோர் வர்ணாம்
ஸாங்கர்ய வைஷ்ணவத்வத்தைக் காரணமாய்க்கொண்டு, உத்ரா
திகளுக்கெல்லாமிடமேற்படும். ஆனதால் ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரத்திற்கு
ஸம்ப்ரதாயமென்ற வ்யவஸ்தையில்லாதே ஜாதியென்றவ்யவஸ்தையும் மிக
வும் விஶேஷணீயமும் ஶாஸ்த்ரஸம்மதமும் ஸுஸம்மதமு
மாம். பூர்வாசார்யர்களும் தம் தம்ஜாதி வ்யவஸ்தையை
த்தவிராதிருந்தார்கள். மேலும் தாழ்ந்தஜாதியானவொரு
வன் உயர்ந்தஜாதியில் வருவதற்கு மாத்திரம் விரும்புகின்று
னேயொழிய, தனக்குத்தாழேயுள்ள ஜாதிகளைத்தன்னோடு
சேர்க்கவிரும்புவதில்லை. இதுஸர்வானுபவஸித்தம். இதையே "ஸாவ
ஹேஸவல்ல நிஷ்டிதோ வர்ணாஶ்ரமநிஷ்டோ" உத்ரா
யால்ஸ்ரீஸ்வாமிகளாரும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்; அருளிச்செய்த

[illegible] ஸம்ஹிதையாகும் [illegible], ப்ராஹ்மணாதிவர்ணத்தனுக்கு இன்ன ஆசாரமென்றும், [illegible] ஸ்த்ரீகளுக்கின்ன ஆசாரமென்றும், பிரித்துக்கூறுகையால் ஜாதிவ்யவஸ்தை போகாது. அவையாவன; [illegible]

"என்றிவ்வளவு ப்ராஹ்மணாதிவர்ணர்களின் ஆசாரம் ஸங்கிரஹிக்கப்பட்டது. மேல் ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஸூத்ரர்களுக்கும் ஆசாரமாவது; "[illegible]

ஶூத்ராஶ்ச ப்ரேஷ்யகாரகா: | ஏவம் நியோக்தாநாம் ஸ்ரீ-
ஶூத்ராணாம் ததைவச || தேஷாம் த்ரைவர்ணிகாநாம் வ்யவஸ்தாதி-
கம் வர்ணதேஹாஶ்ரமஸம்பத: | ஏவமேவ விஶேஷம் ஶூ-
த்ரஸ்ய நாந்யதா || ஸமஸ்தக்ரியாணாம் ஸ்வஶ்ரேஷ்டா-
ணாம் ஜாதகர்மவ" இத்யாதிகள். ஆனதால் ஸத்வமநாதி
யகர்மங்களெல்லாம் ஸர்வதர்ஶநஸ்தர்களுக்கும் பொதுவான
வையென்றும், ப்ரணவஸஹிதமந்த்ரோச்சாரணமென்ன, வே-
தாத்யயனமென்ன, ப்ராஹ்மண பக்ஷார பக்வபோஜனகோப-
ப்ரஹ்மஶ்ரவணமென்ன, கத்ரூக்ஷகாரயித்ரூக்ஷமென்ன,
கத்ரூக்ஷமாத்திரமென்ன, உபதேஷ்ட்ருத்வாபதேஶ்யத்வ
மென்ன, உபதேஶாசார்யத்வமென்ன, இவைமுதலியனத்து
ஜாதிநியதங்களான விசேஷயங்களென்றுமிவைகளின்
திரண்டபொருள். இப்படி ஶாஸ்த்ரத்தால் ஒரோர்காலத்தில்
ப்ரவ்ருத்தியும், ஒரோர் காலத்தில் நிவ்ருத்தியும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யர்
களான நமக்கு உசிதமென்பது முன்பேயே கூறப்பட்டது.
ஆசாரங்களெல்லாம் ப்ராணவிநாஶங்களாகும் பொழுது
ஸகலதேஶ்யங்களாகும். இவ்வாசாரங்களைப்பற்றியஸம
ஹாஸாதிகளையும், ஸதாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளையும், பூர்வா
சார்யாநுஷ்டானங்களையும், இதாநீந்தந ப்ரவர்த்தகர்களின் ஸ்வ
வங்களையும், வசநபூஷணத்தினிரண்டாம் ப்ரகரணத்திலுள்
ள "வேதகப்பொன்போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்"
இத்யாதி வாக்யம் போதிக்கின்றது. இதற்கு மணவாளமுனி
வரும் "வேதகப்பொன்; வேதகமென்கிறவிதை வேதகமெ
ன்று ஆவிஶோக்தியாலே யருளிச்செய்கிறார். வேதகப்பொன்
னாவது; அநேகவிசேஷங்களையிட்டுப் பலகாலுமுருக்
கி குளிகையாகப்பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸர்வ
வேதியான பொன். அது ஸம்பந்தத்தாலே இரும்
பைப்பொன்னாக்குமாப்போலே யாயிற்று. ஜந்மவிசேஷமான

தேவாதிகளையுடைய விலக்ஷணர்களானயிவர்களோட்டை
ஸம்ஸர்க்கம் நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப் போக்
கி இவனையும் விலக்ஷணனாக்கி விடும்படி." என்று வ்யாக்யாநி
த்தார். இந்த விலக்ஷணத்திற்கு ஸாக்ஷ்யவாக்யங்களான "க்ஷத்ரிய
னான விஶ்வாமித்ரனும் ப்ரஹ்மர்ஷியானான், "ஐக்ஷ்வாகுகளுடைய
வ்யாவ்ருத்திலும் பணமாளுமிவர்; "நஶூத்ரா ம்லேச்சா
ஜகா விஷ்ணோர் ஹாயஸ்தா | ஸர்வே தே ஶ்ரீ
ஜாநு ஸபக்திஸ்ஸ வஞ்சிதம் ||" என்று சொன்ன விஶ்வாமி
த்ர ஸ்வபாவமித்தனையல்லது, க்ஷத்ரியஜந்மாவானவன்
அந்த ஶரீரந்தன்னிலே உத்க்ருஷ்டனாகக்கூடுமோ வென்ன;
கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணமாயருளிச்செய்கி
றார், க்ஷத்ரியனானென்று தொடங்கி; அதாவது; க்ஷத்ரியகா
லோத்பவனான விஶ்வாமித்ரன் அஜ்ஞாநத்திலேதான் பண்ணின த
போவிசேஷமடியாக வஸிஷ்டவாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் பின்
னட்டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே. ஆகையாலே
க்ஷத்ரியவ்ருஷ்டி ஸம்யோகவானாலும் அந்தஶரீரந் தன்
னோடே ஐஹிக பக்தி ஶ்ரத்தாவான்பரம் ஸம்ஸ்கார வி
சேஷத்தாலே உத்க்ருஷ்டதமராகக்குறையில்லையென்கை. ஸத்
பக்தி வஸிஷ்டவாக்யம் செய்தபடி கண்டால் ஸத்பக்திஸம்
பந்த விசேஷம் என்செய்யமாட்டாது." என்றிவ்விதம்ஜா
திவ்யவஸ்தைபோமென்றதையே வற்புறுத்தி யெழுதினார்.
ஆனால் ஶூத்ரர்களுக்கும்போலவே ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஸமாநயஜ்ஞ
த்தை ஶாஸ்த்ரம் விதிப்பதால், ஒரு ஶூத்ரனு பஞ்சஸம்ஸ்காரத்
தைப்பெற்றபொழுது எப்படி ப்ராஹ்மணனாவானோ, அப்படி
யே ஸ்த்ரீயும் பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தை யதாவத்தாய் பெற்றவுடன்,
தன்னுடைய வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் போய் நவீநமாய்ஶு
த்ராதிகளோடு கூட ப்ராஹ்மணனாகக்காண்கவில்லை, ஆகையால்

ஸம்ப³ந்தா⁴பா⁴வத்தால்நலமாய்வந்தவேற்றுமை மாத்ரமேயன்றிசரி
க்கத்தக்கது. ஆனால் ப்ராசீந ஸம்ப³ந்த⁴த்தைப்பற்றிஉபந்யஸிக்கப்பட்ட
ங்களான ப்ரதிவசநஸங்க்³ராஹக வசநங்களுக்கெல்லாம்
பொருள் யாதெனில்: ப்ரதிவாதி³ ஸார்வமான பெரிய
வாச்சான்பிள்ளை யென்பவரின் "அது ஜாதிநிர்வம்ய நம,ஸ்ரா
த்தேவ ஸ்வாமிநிபோயனே" என்ற பொருளுக்கிணங்க தேவதா
ந்தரங்களையும் ப்ரயோஜநாந்தரங்களையுமாசித்துப் போந்த
பண்டுண்டான ஸங்கீர்ணர்களுமின்றிக்கே, ஸ்ரீமந் நாராயண
தேவனையே தெய்வமாகவும் மோக்ஷத்தையே பரமப்ரயோஜ
நமாகவும் கொண்ட ஸத்புருஷர்களின் ப்ரபா⁴வத்தைப்பற்றி
ஸ்ராவித்தபடியேயாம். ஆகையால் ஜாதி பேதியாது. என்றும்
என்ற கூட்டம் ஜயிக்கும். மஹர்ஷிகளும் ஸம்ப்ரதாயத்தில்
லாதவனைப்பற்றி "ஸ்வபாக உத்கோஜ்ய:" என்று ப்ரசம்ஸை
மாய்ப் பேசினர். ஆனதாலிப்ரமாணத்தைப்பற்றி அப்ரா
ஹ்மணனு யஜ்ஞோபவீத்யாரோபண ப்ரயோகாதி ஸஹி
தஜாதியை விட்டவனாகான். ஜாதிப்ரஸித்தனு வீட்டில் பெண்
ணெடுக்கவும், பெண்கொடுக்கவுமாகானென்ற விது பொரு
ளாகாதேபோகில் அநந்வயவிரோதமாம். ஆனால் ப்ராஹ்மண்ய
த்தைப்பெற்றும் ஸம்ப்ரதாயமான வழியிலிழியாதே
போனனென்பது தாத்பர்யம். இதுபோலவே "ஸ்வபசோஂ
பி ராஜஸ்ரேஷ்ட மஹீ:ப்ரீதாந்" என்றதற்கும் நிக்ருஷ்ட ஜாதியில் ஜனித்
தவனாகிலும், உத்க்ருஷ்டமாய் ஸம்ப்ரதாயமாயுள்ள ப்ராஹ்
ணஜாதி ஜாதனுக்கு வேண்டிய ஸம்ப்ரதாய வர்ணாதிகளான
ஸாமக்ரிஹோத்ரங்கள் நிலைத்த கணக்கைப்பற்றி ப்ராசீந ஜாதிஜா
தனை ப்ராஹ்மணனென்று ஸ்ராவித்த படியாம். இல்லையாகில்
"ஸுஜ்ஞாநேபி வ்ருத்தஸ்ய தமேவாப்ராஹ்மணம் விது:" என்
றபடி நிஷ்ப்ரயோஜனமென்னுகிறவிடங்களிலெல்லாம் அதி

த்ர ஸம்ஶம் வரும். அன்றியும்; "நீசாத்வ வைஶ்வாநரம் த்ராஹ்மணா ஸஹஸ்ராக்ஷணாத் | காவ்யம் த்ரத்தார்யாய யதிநார்ச்ய தீர்த்தவ: ||" இத்யாதிகளாயும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் ஸுப்ரஸந்ந ஸரித்ரமாயுமுள்ள பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகள் ஸவைப்படி பரமாத்ம ஸாக்ஷாத்கரிக்ஷவ வைபவமும்வரும். ஸமஹாஷ்டியினேற்றத்தை "ஸர்வவர்ணேஷு தேஶேஷு ஸ்ராத்ய ஜாதாயாந்" என்றும் "குலந்தாங்குசாதிகள்நாலிலும்கீழிழிந்து எத்தனைநலந்தானிலாதசண்டாளர் சண்டாளர்களாகிலும்" என்றும், "அவர்கள்தான்புலையர் போலும்" என்றுமித்யாதிகளால் ஶாஸ்த்ரங்களும் ஆழ்வார்களுமருளிச்செய்தார்கள். ஆகயிவ்வளவால் "வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் | விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யத்தத்தோஷகாரக: ||" என்றும், "யதீய வ்ருத்திஸம்யுக்தாநாம் யேந ஸர்வமிதம் ததம் | ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ: ||" என்றும், "ஶ்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விகுண: பரதர்மாத் ஸ்வநுஷ்டிதாத் |" என்றும், பரதர்மோ பயாவஹ:" என்றும், நவத்தி நிஜவர்ணதர்மதோ ய:" என்றும், "தஸ்மாச் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்யவ்யவஸ்திதௌ" என்றும் ஶாஸ்த்ரங்கள் நியமித்தன. இவ்வர்த்தத்தை ப்ரதிபத்திவிஶேஷயுக்தைர்ந்ருத்யந்நபாக்கள் | விஶேஷவிதியிலாகாங்க்ஷா ஸத்தத்தத்வ ப்ரத்யய: ||" என்று ஸுதர்ஶநஸூரிகளுமருளிச்செய்தார்.

இவ்விதமே விவாஹாதி ஸம்பந்தங்களைப்பற்றியும் புராணங்களில் ஆசார்யாதிகள் உபதேஶஞ்செய்திருப்பதால் ஶாஸ்த்ர வக்தாவத்தை ஸாதிப்பது ப்ராஹ்மணனுக்கும் க்ருத்யமேயாகும். இதை "ஸாக்ஷாத்ராஜிதாஶ்ரேஷ்டா நிஷண்ணோ வைஶ்ரவஸே ந | " என்றும், "விவாஹாதி "என்றதற்கு முன்

பேசுறப்பட்டது. ஆகையால் இவ்விதுரசரிதம் ஶூத்ர ஸ்வஹாநியைக்கூற விடங்கொடாது. மேலும்; "கிமேஷ வர்ணஸங்கர: ஸங்க்ரந்தஸே ஜந: |" என்று ஸ்ரீவிதுரருக்குள்ள ஜாதியை துர்யோதனனும் பேசினான். "ஶூத்ரயோநாவஹம் ஜாத:" என்று தாமுமோரிடத்திலே சொல்லினார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் "த்விஷதந்நம் ந போக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ போஜயேத் |" இத்யாதியால் ஸ்ரீவிதுரருடைய ஜாதியை யிசைந்தருளினார். ஆகையால் மஹாநுபாவஶீயவிஷயாயுள்ள ஶூத்ர வாக வரிவேஷணாதிகள்கூட ஜாதிவ்யவஸ்தையை மாற்றாது. ஶாஸ்த்ரம் விதிக்காதவற்றிலேயும் தனக்கு ஸாமர்த்த்யமுண்டென்று நினைக்காதே "ஶூத்ரயோநாவஹம் ஜாதோ நாதோ ந்யத்வக்துமுத்ஸஹே" என்று வர்ணாஶ்ரமதர்மத்திற்குத்தான் ப்ரஹ்மவித்யையை பதேஶியாதே ஸநத்ஸுஜாதரைக்கொண்டுபதேஶிப்பித்தார். ஆனாலுமிவ்வளவுதான் ஶாஸ்த்ரமர்யாதையென்பது மஹாபுருஷர்களிலும் காணலாகிறது. அன்றியும் ஜாதிஸாங்கர்யமென்பதே காண்பதறிது.

விஶ்வாமித்ரன் ஜாதிமாறியதும் ப்ரஹ்மக்ஷத்ரவாதிகளாலென்றதுபூர்வ வ்ருத்தாந்தத்தில்ஸித்தம். ஆகையால்அதடியாகவந்ததெனத்தெளிவது. ஸ்ரீவிதுரருக்குயுதிஷ்டிரன்செய்த ஔர்த்வதேஹிக க்ரியையும் தத்வஜ்ஞமாகையால் வேதஶாஸ்த்ரவிரோதமில்லையாயிற்று. மேலும் அஶரீரவாக்யத்தாலி தாஜ்ஞாபம். ஆகையாலிதுவும் ஜாதிமாறுதலுக்கு ப்ரமாணமாகாது. சிற்சில வ்யக்திவிஶேஷங்களையிட்டு விஶேஷவிதியாய்க் கூறப்பட்டிருக்கும் கதையைப்பற்றி தர்மவ்யாதம் செய்யப்புகில்; ப்ரதிவாதிகளும் தம் தம்முடைய ஜாதிகளுக்கு வம்ஶப்ரவர்த்தகர்களான ப்ரத்யுக்ஷாதிகளையிட்டு வேறு

நான்கு நான்கு ருதுக்களையும் நியமிக்கக்கடவராவார். ஆகையால் இந்த ந்யாயஸஞ்சாரம் விசாரமில்லாமலேயாவசித்தது. நம்மாழ்வாருடைய திவ்யஸூக்தியில் வேதார்த்தத்தை மட்டில் கேட்டருளிய ஸ்ரீபராசரமுனிவசிதமும் வருணதேவத்தின் ஸாக்ஷிபத்ரமான "விஷ்ணுர்நியந்தா விதாதா ஸம்வத்ஸராணாம் ருதூநாம் நித்யம் ஸ்வநியமேன வர்தயதி | வர்த்ததே ப்ராஹ்மணாஸ் ததா பரா வேத்யா மத்ரா ஆசிந்த்யாதவிஷ்ணு" என்ற ப்ரமாணப்படியே நடுக்கிரமமாக ஸ்தாநத்தில் ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிறது. ஆகையால் "தமேவ தேயம் தகோ ஹராணாம்" என்றவிடத்திலுமிதேபொருள். ஜாதிநியமமனை, ஸ்வநியமமையென்று ப்ரவிபக்திகளுடைய ஸாமாநாதிகரண்யம் பண்ணியிருப்பதால் ஸங்க்ரஹ ஜாநாஜ்ஞாநவிஷயமன்று, "ஸர்வஸ்வாமித்வஸம்பந்தம்" என்றதற்கும் ஸாக்ஷியமான வசனத்தால் ஆதரணீயதையைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் "ஸதாசாரே நிஷ்டாஸு யதாஸ்வம் ஸ்வாநவாதிநாஸ்த: | ஸாஜாத்யம் விஷ்ணுஹஸ்தாநதிதிதேந தேநவத: || வைஷ்ணவத்வேந ராஜத்வம் ஸதாநம்ஸநி ஸஜதி | ஜாத்யந்தரே ஸமுதாயே ஸங்கீர்த்யே பவிஷ்யதி" என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகன் ஸாஸ்த்ரீயத்தோடுகள் யாதொன்றிற்கும் குறைவு வாராதே ஜாதிபேதவ்யவஸ்தைகளுடன் ஸாமரஸ்யத்தையும் நிர்ணயித்தருளினார். மேலும்; "ஸ்ரீயோவைஷ்ணவஸ்யா ஸாத்ரா ஸ்ஸம்பந்தி புராணம்" என்றபொழுது, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயிகளெல்லாம் போய் அதன்மேல் உபாஸிக்கவேண்டுமென்றேற்படாது, அவரவர் ஜாதியிலிருந்தபடியே உபாஸிக்க அந்தந்தஜாதிக்கு ஹேதுவான கர்மத்தையிட்டு அக்கர்மங்கள் தீரும்வரையில் அந்தந்தஜாதித்வம்போகாமலிருந்து கர்மாவஸாநத்தை ஹேதுவாகப்பற்றிய ஸம்ஸாரவஸாநத்திற்குப்பிற

கு ப்ராஹ்மண்யாத்யாபாயிநாமத்தால் உத்க்ருஷ்டஜந்மயில் ஸம்பந்தமும் ஸித்திக்குமென்றதும் ஸித்தித்தது. இப்படிஜாதி போகுமென்றும், கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்யாகமே வேண்டுமென்றும், ஸம்ப்ரதாயம் ஸத்தென்றும் எழுதிய மணவாளமுனிவர்; அவருடைய வாழ்நாட்களில் ஜாதிப்ரயுக்தமாய் ப்ராஹ்மண ப்ரத்யுக்தமான யஜ்ஞஸூத்ரத்தையும், ஶிகையையும், காஷாயாதிகளையும், பஞ்சாக்ஷரங்களையும், பரமவிஶேஷணாதிகளுக்காகச் சிற்சில ப்ராஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையுமே வைத்துக் கொண்டிருந்ததற்குக் காரணம்யாதோ? ஆசார்யனாய் வந்தவன் தனது ஶிஷ்யனுக்கு முகப்ரஶித்துத் தானுமநுஷ்டித்தாலன்றோ "ஸ்வயமாசரதே யஸ்மாத் ஆசாரம் ஸ்தாபயத்யபி |" என்றபடி ஆசார்யஶப்தத்திற்கு பொருளாவான். இல்லையாகில் ப்ரத்யக்ஷமென்ன ப்ரத்யக்ஷ கர்மமென்னறிப்பாரவருமொருஸந்தேஹமேசேஷிக்கும். ஆனலிதோர்ஶிஷ்யஸம்ப்ரதாயத்திற்கும்நல்லதோர்ஸாம்ப்ரதாயவிசேஷமாகும். மேலுமவ்விதமே அமுனிவாது ஶிஷ்யர்களும் ஸாதகர்களாய் வயஸ்ஸிலும் ஜாதிபேதத்தை யநுஸரித்தே நடந்துவரவுங்காண்கின்றோம். ஆனால்யதிராஜாஸர் மட்டில் தனது ஆஶ்ரயத்தை விட்டு தண்டாதிகளை கழமாய் பெறிப்பதும், ஶூத்ராதிகளுக்குப் பரிவேஷணம் செய்வதும் ஶூத்ரஸ்ஸுனைப் ப்ரதிவந்தநம் செய்வதும், பண்டிஸமில்லாதே ஸாக்ஷாத்பாதகாதிகளை யனிப்பதும், ஶூத்ர ஸந்நிதாநம், செய்துகொள்வதும், ஸங்கேதமாய் ஓர் ஶூத்ரஸ்த்ரீயைவநிகையாய்வைத்து கர்மஸாங்கர்யம் செய்து கர்மஸந்யாஸராய் கஷிநயிப்பதும், நியதவாஸாநஷ்டத்தையிருக்கச்செய்தே நியதவாஸம்செய்து கொண்டு ஶூத்ரஸ்ய ப்ரத்யக்தமான உபஜாஸ்ர நாமங்களால் தனது ஸ்தானத்திற்கோற் திருநாமத்தைச் சாற்றுவிப்பதும், தனது ஸ்தானம் வந்தவனுக்கும் பரிவர்த்தாபன்

திருநக்ஷத்ரமென்றும் திருவத்யயனமென்றும் ஸம்வத்ஸரகூட்டி யதியான தன்னுடைய ஸ்வத்தைப் பகர்ந்து கொடுப்பதும், ப்ராஹ்மண்யத்தை ஸமுதாஹரணி செய்யும் தெய்வஸம்பாஷாவாநத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷிப்பதும், ஸந்நிதாநர்களாய் வந்த க்ருஹஸ்தர்களுக்கு ரஜத ஸ்வர்ணாதிகளாலும் வஸ்த்ராதிகளாலும் ஸத்கரிப்பதும், எப்பொழுதும் வாதகேஸரிஸிம்ஹம்போல் ஒரே ஸ்தலத்தில் நிஸ்ஸங்கோசமாய் நிர்விகாரமாய் பாஷண்டிகளில் நிவ்ருத்தியாய் கௌரவ காம்பீர்யார்ணவம்போல் ஸ்திரமாய் வஸிப்பதும், இடையிலாள்வைத்து கூட்டுப்பாடும் செய்வதும், ஸாஸ்த்ரசோதிதமான ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாதிகளன்றிக்கே ஸம்ப்ரதாயத்திலும் அதற்குப் ப்ரதாநமான ஸிஷ்யஸம்ரக்ஷணத்திலுமே த்யாநம் செய்வதாய்த் திரிந்து கொண்டு வேதாந்தஸிக்ஷாவாய் ஸர்வநிர்வாஹவிசேஷவித்தராய் ஸதாவகீர்ணியாய் கிஞ்சித்தேனும் பாஷண்டஸம்பந்தமில்லாதே ஸாஸ்த்ரவிஹித ஆசாரங்களையே ப்ரதாநமாய் நினைத்தும் அநுஷ்டித்தும் வருகின்றனர். க்ருஹஸ்தர்களுக்கு விஹிதமான அக்நிகார்யமாயுள்ள ஸந்த்யாவந்தநஹோமாதிகளை முன்னிட்டும், யதிநிஷித்தமான ப்ரவ்ருத்தியை முன்னிட்டும், ப்ராப்தமான தாநாதி ஸம்ஸ்காரமே ஸந்யாஸிகள் செய்யக்கூடாதென்று திருவுள்ளம்பற்றியல்லவோ; ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ப்ரவ்ருத்திக்கு யோக்யதையுள்ள க்ருஹஸ்தர்களான எழுபத்துநான்கு ப்ராஹ்மணர்களை ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளாக்கி; ஸமாஶ்ரயணாபிஷேகாதிகளைச் செய்வித்து ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகர்களாய் நியமித்தருளியது. இப்படி வ்யவஸ்திதமாயிருக்கச்செய்தேயும் அஹங்காரத்தால் ஸாஸ்த்ரவிரோதாநுஷ்டாநம் செய்யத்தொடங்கும் ஸந்யாஸிகளாகும் [illegible] ஜ்ஞாநகாம்க்ஷிகளுக்கும் வர்க்கமே ஸுஸ்பஷ்டமாய் ஜநவஶ்யகமான ப்ரமாண ஸூக்த்யாதிகளைக் கொண்டு கண்டநம் செய்தருளி ஸஹஸ்ரப்ரகார

யாய் வஸித்தும் பரிஹஸித்தும் ஸஞ்சாரமும் செய்தருளி யிருக்கச்செய்தேயும் ஸந்நிதிகளில் ஜநித்த சில ஸாம்ஸாரிகர் இன்னும் நமது தேசவாஸியர்ல் ஏதாவதொரு ஸம்பந்தத்தால் விஷயாநம் செய்தவரைப்போலும், ஸீதாபஹாரம் பண்ணின ராவணனைப்போலும் ஸந்நிதியில் உள்ள ஸம்பத்தால் சிற்சிலபுஷ்பங்களை பெருக்கிக்கொண்டே யிருக்கின்றனர். மேலுமிங்கு, சுத்தர்களை ஸ்வார்த்த ப்ரவர்த்தங்களென்றும் அடியோடு விடவேணுமென்றும் நிணயித்த யிஸந்நிதிகளுக்கு ஜாதிவ்யவஹாரங்களும் போகுமென்றுகூறுதல் ஸமயமான யவாநாவிற்கு ஸந்த்ரோஹமஹோதா வபாஸம்போல் வ்யவஹாரம் ஸம்ப்ரமதயமாம். சுத்தம் வேண்டாமென்றபொழுதே ஸ்ரீவாயஸ்தோவதித வர்ணாஸ்ரமங்கள்பாழாயின, ஜாதிபோமென்றபொழுதே தமதுபெண்களை வ்ருஷலாதிகள் க்ரஹித்தார்களாயிற்று. ஸந்நிதியர்த்தம் விசாரமென்ற பொழுதே ஸோகாநந்தமும் போய் ஸாவாதிகள் ஓடிவந்தன. வந்து நம் ஸம்ப்ரதாய தத்வமென்றபொழுது, செய்யும் கர்மகாண்டங்களும் ஸாமமுமான வேதசாஸ்த்ரங்களைப்போலாயின. இவ்விதம் ஸாஸ்த்ரஸந்ததியைவிட்டு ஸ்வதந்த்ரஸம்பந்தியிலிழிந்தவுடனே விபரீதங்களங்கள் ஸம்பந்தங்களாய் தலைநீட்டவாரம்பிக்குமென்பது இப்ப்ரஸங்கத்தின் கருத்து. ஆகையால் நாம்கூறியஸஞ்சாரமும் ஸம்கேதஸந்நிதியைவிட்டகன்றஸ்தாயங்களில் எவராவதோர் ஸம்ஸாரிக்கருக்கே அவர் திருவுள்ளத்திற்குகக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸதாசாரங்களை அநுஸரியாத மணவாளமுனிவரின் சரித்ரவிஸ்தரணத்தாலும், உதாஹரண தத்யர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயங்களாலும், அம்முனிவர் தமது ஸந்நிதிவைபவங்களில் கிடாம்பி நயினார் திருவடியை ஆஸ்ரயித்து தாப்புற்குலமுடையார் தாஸராய்த்தீர்ந்திருப்பரென்பது யதார்த்த

மென ஸர்வஜ்ஞவாதிகள் அங்கீகரிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இங்ஙனல்லாது ஸ்ரீதேசிகனே தமது உத்தராவஸ்தையில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையிடமீடுபட்டு வர்ணாஸ்ரமாசாரங்களையிழந்து திருப்பாணாழ்வாரைத் திருவாராதனமாகப்பற்றி ஸௌம்யவைஷ்ணவ ஸமயப்ரவேசம் செய்தாரெனச்சில வாதிகள் பிதற்றுகின்றனர். இதையாவது வாஸ்தவமோவென ஆலோசிக்கில் ஸஸவிஷாணம் போல் அஸத்யம் அஸம்பவமாகும். அன்றியுமாழ்வார்பக்கல் அபசாரஹேதுவான ஜாதிவிசேஷம் சொன்னது போலவுமாம். அதெங்ஙனேயெனில்;— கலி-௪௩௨அ ௵ல் அவதரித்த நம்பிள்ளை-௯௫ திருநக்ஷத்ரம் வரையில் ஜீவதசையிலெழுந்தருளியிருந்து பின்பு பரமபதம் புக, அவரது ௬௨-வது திருநக்ஷத்திரத்தில், அநந்தஸோமயாஜியார் திருக்குமாரராக அவதரித்த தூப்புற்பிள்ளை தமது ௩௫-வது திருநக்ஷத்திரத்தில் “ஸ்ரீமத்ரங்கநாயகஸ்ய விஷ்வக்ஸேநஸ்ய சாஸநம் | தத்த்வ ஸந்தேசஸங்க்ராஹம் ப்ரிபோலாஹ்ணேஷு தாம்பதம் ||” என்றும், “ஸ்ரீரங்கேந்த்ரஸ்ய சாஸநம் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தநம் விஷ்ணுத்ரம் வாஹிநோயே |” என்றும் கூறுகிறபடியே க்ருஷ்ணஜயிப்பதற்காகத் திருமுகப்பட்டய மூலமாய் “காஞ்சீ பூர்வாஸ்ரமஸ்ஸ ஸ்ரீரங்கவிதாநிகா கேஸரீ| ஸ்ரீரங்கநாயகம் ஸ்ரீராமாநுஜயோகிவத் ||” என்கிறபடி ஸ்ரீரங்கநகரமெழுந்தருள வப்பொழுது நம்பிள்ளை பரமபதம் ப்ராபித்து இரண்டு ஸம்வத்ஸரம் சென்றிருக்கக்கூடும். அப்பொழுது பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும் அதிவாஹத்ருத்திற்பட்ட ௯௦-வது திருநக்ஷத்ரமாயிருக்கக்கூடும். பிள்ளைலோகாசார்யருக்கும் திருநக்ஷத்திரம் ௭௫-வதாயிருக்கலாகும். ஸ்ரீதேசிகனுக்கோ ௩௫-வது திருநக்ஷத்ரமேயாம். இவ்வவஸரத்

தில் க்ருஷ்ணமிஶ்ரரென்னும் அத்வைதியை ஜயித்து "ஜிஹ்வாத-
தஸ்வாந்தநரமஹாஸம்பாவிதைதமதஶததூஷணீயம்| என்ற
படி ஶததூஷணீயென்றோர் ப்ரபந்தத்தையும் செய்தருளி
ஞர். பிறகு ஓரிரவில் ஸ்வப்நாவஸரே ஶௌரிர்யாமம் வா-
யாநாம் தத் க்ருணாய விவிதா: காலாவஸக்தீ: ஸ்வம் | ஐ-
ஶ்வர்யாநந்திவதிமத்யாய ஶ்ரேயஸ்ஸே தத்ரேத
மாணம் ஸமாணம் ஸ்வஸ்மை|| என்றும் ஸ்வப்நே ஶ்ரீவேங்கடா-
யோஸவ்ஸ நகரேணாந்த்ய:|கமலேத்ரம் ஶேவாஹநூத்ரேவவ
ஸேது யதீஶ்வர:|| என்றும் கூறுகிறபடியே ஸ்வப்நாவஸ்தை-
யில் ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் தமது ஸந்நிதாநமாக நியமித்த-
ருள அந்நியமனப்படி கோயிலிலேயே ஸர்வக்ஷேத்ரஸ-
ம்ப்ரவர்த்தகமாக ஶ்ரீபாஷ்யகாரருடைய தர்ஶநத்தை ப்ரதி-
ஷ்டாபநம் செய்தருளிக்கொண்டிருக்கச்செய்தே வேதாந்தா-
சார்யருக்கு ஸகல தந்த்ர ஸ்வதந்த்ரத்வத்தையும் பெரிய பெரு-
மகள் பெரிய பிராட்டியார்களின் பேரருளாலடைந்து ஶ்ரீ-
ஸூத்ராதி யதிராஜஸப்ததி ப்ரபந்தங்களான சில ஶ்ரீ-
கோ ஶ ங் க ளை ப் ர கா ஶி த் த ரு ளி ன ா ர்.
மேலும் பாஹ்யவாதர்களன்றிக்கே குத்ருஷ்டிவாதர்களா-
லே ஶ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு ஹாநியுண்-
டாக அதையும் "பாஹ்யாந்தரமப்யபார்யராஜா-
தாநிவர்த்யவாதிவதி| நிக்ஷேபஸ்வஸ்த்ரம் ரக்ஷாம்
வக்த நரஸிம்ஹம் || "என்றபடி நிக்ஷேபரக்ஷா, ஶ்ரீ-
பாஞ்சராத்ரரக்ஷா, ஸச்சரித்ரரக்ஷா, ஆசார்யரக்ஷா-
ரக்ஷைகளான ரஹஸ்யங்களைக்கொண்டு நிவர்த்திப்பித்தருளி ஶ்ரீ-
ரங்கநாயகர் விஷயமாக ஸ்தோத்ரங்களையும் அருளிச்செ-
ய்தார். பின்பு க்ருஷ்ணமிஶ்ரர் செய்திருந்த ப்ரபோதசந்த்ரோ-
தயத்திற்குப் பகரமாக "ஸங்கல்ப [illegible]
விஜிகீஷு விஜிகீஷு ஶாஸ்த்ரே யத்ர| "என்றபடி ஸங்கல்ப

ஸூர்யோதயமென்ற வேதாந்தார்த்த ப்ரதிபாதகமானவோர் நாடகத்தை யருளிச்செய்தார். அதன்பிறகு டிண்டிமனென்றவொருகவி வந்து வாதிக்க அவனையும் ஜயித்து அந்த டிண்டிமகவியால் "ஸ்வாதீநாதீந கவிதா ஸ்வாபீஷ்டகவிதாவதா நாஸ்திகோஸ்தி கோஸ்தி நாஸ்திக ஸ்தீஸ்தி ஸ்வாமிஸ்தேவேணீ ஸம்ஸ்த்தாநேத்ரம் ‖ ஷட்ஸூ காவ்யேஷு ஸர்வஜ்ஞஸ்ய கவித்ரோ வர்ஷ்யம் ஸஹஸ்ரதேஷு வேதாந்தாசார்யோ விஜயதே ஜயதி ஸாஹித்யவேதாந்தம் ‖" என்று கொண்டாடப்படி ஸேவிக்கப்பட்டவராய் ப்ரயாணம் செய்தருளிய தன்பின் தென்னாட்டுத்திருப்பதிகளையெல்லாம் ஸேவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அழகர், காளமேகன், ஆழ்வார், ஆண்டாளிவர்களை ப்ரமுக திவ்யதேசங்களை மங்களாசாஸனம் செய்தருளிக்கொண்டு மறுபடியும் ஸ்ரீரங்கநகரமே யெழுந்தருளி யங்கு சிலநாள் வஸித்தருளி திருக்குடந்தை ஸாரங்கபாணியைச் ஸேவித்தனது ஸ்ரீகாஞ்சிக்கு எழுந்தருளிப் பேரருளாளனைத் திருவடி தொழுது தூப்புலிலெழுந்தருளியிருக்கும் பொழுது ஸாரஸங்க்ரஹம் முதலியவைகள் ஸ்ரீஸூக்திகளை யருளிச்செய்து மறுபடியும் ஸ்ரீரங்கநகரமே எழுந்தருளினார். அதன்பின் தத்த்வத்ரயசுளகம், தத்த்வநவநீதம், தத்த்வபதவீ, ரஹஸ்யபதவீ, ரஹஸ்யநவநீதம், தத்த்வமாத்ருகை, ரஹஸ்யமாத்ருகை, தத்த்வரத்நாவளீ, ரஹஸ்யரத்நாவளீ, ரஹஸ்யசிகாமணி, அஞ்ஜலிவைபவம், ப்ரதாநசதகம், பரமபதஸோபாநம், அபயப்ரதானஸாரம், ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தி, உபகாரஸங்க்ரஹம், ஸாரஸங்க்ரஹம், முதலிய ஸம்ப்ரதாயார்த்தப்ரதிபாதகங்களான ரஹஸ்யக்ரந்தங்களை ப்ரசுரித்துத் தம் ஆச்ரிதர்களுடைய ஸமுஜ்ஜீவநத்திற்காக வருளிச்செய்தார். இப்படி யிவருடைய வாத்ஸல்யத்தையும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளிலுள்ள ப்ராவண்யங்களையுங்கண்டு அப்பொழுதிருந்தவெ

ரியோர்கள் "ஸர்வஸ்மிந் ஸர்வஶாஸ்த்ரேஷு தஸ்மிந் வேங்கடநாயகே | வர்ஷதி ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ராக்யம் பதம் ரங்கேஶதாஸாத்ருதம் ||" என்று கொண்டாடினர். இப்படி ஸ்ரீரங்கநகரத்தில் ஸகல ஶாஸ்த்ரப்ரவசநாதிகளோடே யெழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தே ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ர ஜீயர் முதலிய பற்பல பெரியோர்களெல்லாம் ஸ்ரீதேஶிகன் திருவடிகளிலாஶ்ரயித்து ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்களை யதாவத்தாய் ஸேவித்தார்கள். பிறகு பேரருளாளன் ப்ரஸாதத்தால் ஓர் குமாரர் அவதரிக்க அவருக்கு வரதாசார்யரென்று திருநாமஞ்சாற்றி அக்ஷராப்யாஸம் தொடங்கி ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களையும் ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களையும் ஸ்ரீதேஶிகன் தாமே ப்ரஸாதித்தருளினார். அப்பொழுது ஸ்ரீதேஶிகனுக்கு திருநக்ஷத்ரம் (௪௮) இவர் ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்திலேயே அவதரித்தருளினாரென்பதற்கு "ரோஹிண்யாம் ஶ்ராவணே மாஸி தாரே ஜாதஸ்ய ஸூநவே | ஸ்ரீரங்கே ... ||" என்றது ப்ரமாணம் இதுநாளும் ஆவணி மீ ரோஹிணி நாள். பிறகொருநாள் வாதிகேஸரியென்ற நாமதேயரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் ஜீயருடைய அஸூயையால் சிலஸமயத்தவர் பெரியபெருமாள் திருவோலக்கத்தில் வாக்ஸ்ரீவிஷயமாக ஆயிரம் ஶ்லோகங்களைச்செய்யவேண்டுமென்று நியமித்தருள அதையொட்டிப் பெரிய பெருமாளே, ஸ்ரீஶடாரியைப் ப்ரஸாதிக்கும் பொழுது அப்பாதுகைகளின் விஷயமாகவே செய்யக்கடவாயென்று நியமித்தருளி திருமாலைபரிவட்டம் ப்ரஸாதிக்க, அப்படியே ஓரிரவின் ஓர் யாமத்திலேயே பாதுகாஸஹஸ்ரமென்ற க்ரந்தத்தைப் பூர்த்தி செய்தருளினார். அதனால் கவிதார்க்கிகஸிம்ஹம் என்ற பிருதத்தைப்பெற்றார். இதைக்கண்டு சிலர் அஸூயைப்பட அதைக்கண்டு ஸ்ரீதேஶிகன் பெரியபெருமாள் ஸந்நிதியில் "ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞ விஜ்ஞாந

ஸமயா" என்று வ்யாக்யானித்தருளினர். மேலுமப்பொழுது ஓர் தினத்தில் வணிகர்களெல்லாம் ஸபைகூடி ஆயிரம்ஸந்தேஹங்களை ப்ரச்நிக்க அவைகளையெல்லாமித்தெறிந்து விவரணம் செய்தருளினர். இவ்வர்த்தத்தை "அவணிஜ ஸந்திஷு ஸந்தேஹஸ்ய ஸஹஸ்ரீ" என்று தாமேயருளிச்செய்தார். இதன் பின்பு "யஷ்டஸஹஸ்ர ஸங்க்யா காவ்யத்ரய கதேஸ்ரிகா நளிரூதம் ஸஹஸ்ரம்|" என்று கூறுகிறபடியே ஆராயிரப் படிக்கோர்வ்யாக்யானம் செய்து கிறஎண்பதினாயிரப்படியென்றவோர் க்ரந்தத்தையும், ஸ்ருதிவாஹநஸோமமென்ற அமலனாதிப்பிரான் வ்யாக்யானத்தையும், ஸ்ரீரங்கவிஹாரமயமென்ற கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்புக்கோர் வ்யாக்யானத்தையும், ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைதஸாரம், விசிஷ்டாத்வைதபரிஹாரம், பரதத்வநிர்ணயம், ஸாரஸங்க்ரஹம், திருமந்த்ரச்சுருக்கு, த்வயச்சுருக்கு, சரமச்லோகச்சுருக்கு; கீதார்த்தஸங்கிரகப்பாட்டு, முதலிய ஸகல ஸம்ப்ரதாயவிஷயக ஸ்ரீஸூக்திகளையும் பேறிடருளப்பண்ணினர். இதன்பிறகு தத்வஸந்தேசம், ரஹஸ்ய ஸந்தேசம், ரஹஸ்ய ஸந்தேசவிவரணமென்ற க்ரந்தங்களைச்செய்தருளி யவைகளைத்தமது சிஷ்யர்களுக்குபதேசித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ரங்கவாஸம் செய்தருளி வருங்காலத்தில் "க்ருத்வாவராயம் க்ருதிநேவிபஸ்சேதவர்ணதாம் வரவ ஸமக்ஷணாயதே|" என்றபடி கந்தாடை லக்ஷ்மணாசார்யரென்ற ஒருவர் தமக்கு வ்யாக்யாநாதி வ்யாபாரங்களைச்செய்யவில்லையென்று துஷ்காரணங்களாலும் ஹிம்ஸிக்க அதனால் ஸ்ரீரங்கவாஸத்தை திருவுள்ளம் பற்றி மேல்நாட்டில் காவேரி தீரத்திலுள்ள ஸத்யாகாலமென்ற ஸ்ரீக்ஷேத்ரத்திற்குத்தமது குமாரருடனும் ஸஷிஷ்யஜநங்களுடனு மெழுந்தருளினர். அப்பொழுது ஸ்ரீவைதேசிகனுக்குத்திருநக்ஷத்ரம் (௬௦) ராயினு

ராச்சாரியருக்கு திருநக்ஷத்ரம் ௬௨. பிள்ளைலோகாசார்யர் திருநக்ஷத்ரம்(௬௦) பெரிய வாச்சான்பிள்ளைக்கு த்திருநக்ஷத்ரம்(௯௨) ஆகையாலொரு ஸமயம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை காலத்தும் [illegible] ஜீவித்திருக்கக்கூடும். இந்த(௩௦) வருஷ திருநக்ஷத்ரத்திற்குள்ளாகவே தான் ஸ்ரீதேஶிகன் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்து ஶேஷ ஶேஷித்வ ஸம்பந்தத்தைச் செய்தருளியிருக்கவேண்டும். இதன் முன்னமேயருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளே பூர்வாவஸ்தையிற் செய்தருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளாயிருக்க வேண்டும். ஆனதுபற்றியே இதன் பின்னருளிச் செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்களெல்லாம் உத்தராவஸ்தாக்ருதக்ரந்தங்களாக வேண்டும். ஆனதால் ஆஹ்நிகார க்ரந்திகள் பிதற்றும் அவஸ்தா பேதமிவ்விடத்திலே தான் நிரூபிக்க வேண்டுமல்லது வேறு கதியில்லை. இதன்பின் ஸ்ரீதேஶிகன் அக்கந்தாடை லக்ஷ்மணாசார்யராலேயே மறுபடியும் கோயிலுக்கெழுந்தருப்பண்ணுவிக்கப்பட்டார். அப்பொழுது [illegible] கோயிலிலே துருஷ்கர்களால் கலஹம் வர அதனால் அநேகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாம் சரீரவியோகத்தையடைந்து ஸ்ரீரங்கமெல்லாம் ஶூந்யமாய்ப் போக, அந்த ஸமயத்தில் அழகிய மணவாளனையும் உபய நாச்சியார்களையும் திருப்பெட்டகத்திலெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு பிள்ளை லோகாசார்யர் மட்டில் உளித்து காவேரி தீரத்தின் மார்க்கமாய்ச் சென்று வார்த்தக்யத்தாலேயுண்டான கஷ்டத்தாலும், வ்யஸநத்தாலும் ஶரீராவஸ்தைக்காலக்ஷணம் செய்து முடிவில் பரமபதமேறியருளினர். ஸ்ரீதேஶிகனே அக்கலஹத்திற்பட்டு உளித்துகிடக்கையில் ஸ்ரீஶ்ருதப்ரகாஶிகாபட்டருடைய நியமநத்தால் “பாஷ்யப்ரகாஶிகாம் தாம் ஸம்ரக்ஷ்ய காலே ஸாதர ஸுதர்ஶஸூரி: । ப்ராதாதார்யவேங்கடதியே ” என்றபடி ஶ்ருதப்ரகா

ஶிகா வம்ஶிகைகளையும், அம்ஷ்டாது குமாரர்களான லவ காவாய ப்ராசேதஸாவ்ய வத்ஸர்களையும் கண்ணும் அடங் குமளவு மறைத்து வைத்திருந்து மறுபடியும் "உஷாய ஸம்விகாவமி ஸ்வர்ணாக்ஷிதேஸமுதி வெங்கடேஶம் ஹாமுனிம்| த லேக்ஷ்யாஸஸுதாவம்ஸாஹஸ்ரம் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமகம்|| வஷிஷ்டேஶம் ஶக்த"என்றபடியே எழுந்திருந்து தமது தோள்களால் அவ்விருகுமாரர்களையு மெடுத்துக்கொண்டு ஸத்ராகாரமென்ற ஶக்திஶ்ரமமே யெழுந்தருளினார். இத னாலேயே "ஶுசாதவ காஶிகாஹ்லேன யெநாக்ஷள வஶிரக்ஷி தா" என்று ஸம்ஶோபாஸநம் செய்யப்பட்டது. பிறகு அந்த ஸத்ராகாரத்தில் அவ்விரு குமாரர்களுக்கும் தாமே "க்ருஷ்ணவர்த்தள விஷ்வக்ஸேநாரள ஸவர்ணாணி ஶாஸ்த்ராணி விதேஶிகேஶ்ரம் | உவாஷிஶாக்ஷ்ம் க்ருஷ்ணாத வேதாஸம் வி ஹாவயே வெங்கடேஶிகேஷ்ம் ||" என்றபடி உபநிஷ நாஸ்யநாஷி ஸகலஶாஸ்த்ரங்களாய ஸ்ரீஸாஷ்யாதிகளை ப்ரஸா தித்தருளி அங்கிருந்து திருநாராயணபுரமெழுந்தருளி தி ருநாரணனைத் திருவடி தொழுது "நவநவஸஹஸ்ர ஸாநம்" இத்யாதியால் ஸம்ஶோபாஸநம் செய்தருளி அங்கிருந்து வடநாவதி ஸத்ராகாரமே யெழுந்தருளி கோவிலழகியமணவாளனைப்பற்றி மறுபடியும் சேர்த்தியிலே ஸேவித்தருள வேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியும் திவ்யதேசங்களெல்லாம் யாத்ரைத்தாய்ச்சீக்ரமாகவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியும் லோகோபகாரார்த்தமாக ஸங்கல்பஸூர்யை வேண்டி "ஸ்ரீ திவ்யஶாஸ்த்ர திரேஷ நாமம் ப்ரஸாதம் ஸுவர்ணாக்ஷ ராயக்ஷ || தத்திவ்ய ஸ்ரீஶாஸ்த்ரஜ்ஞாந் வந்திவாத்ரம் ஸர்வாநுஷா வாஸ்ரவஶ்யநாயாம் || என்றபடிசுவீதிஸ்துவத்தை யருளிச்செய் து "ஶ்ரியா பஹுஸஹஸ்ரோஹா ஸ்ரீ தவிவக்ஷஸேநஜய" என்றனு ஸந்தித்துக் கொண்டே யெழுந்தருளியிராநிற்க அப்

பொழுது ஸ்ரீதேசிகனுக்கு வாதிகேஸரி ஸம்ஜ்ஞையென்ற தற்கு "ப்ரஹ்ருஷ்டவாதி நாமின் வாதிஸிம்ஹஸ்ய ப்ராஹ்மணஸ்ய" என்றது ப்ரமாணம். இது ஸ்ரீதேசிகவைபவத்திலுள்ள ஸ்லோகம். இப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீரங்கத்தில் சோழேந்த்ரனென்றொருவன் பெரியபெருமாளோடு அழகியமணவாளனையும் சேர்த்து தேவதாஸ்வலக்ஷணத்தை நடத்தி நித்யோத்ஸவாதிகள் தவிராதே யதாவத்தாய் நடத்திவருகிறனென்ற ஸம்ஸ்கிருத ஸந்தேசத்தைக் கேட்டருளி மறுபடியும் ஸத்யகாலத்திலிருந்து தமது குடும்பத்தோடும் ஸ்வாமி பிள்ளை ஸூரிகளோடும் மற்றுமுள்ள சிஷ்யவர்க்கங்களோடும் கூட ஸ்ரீரங்கநகரத்திற்கு ஸ்ரீதேசிகன் எழுந்தருளி யிப்படிப்பட்ட தேவாலயகார்யம் செய்த சோழேந்த்ரன் பேரில் "ஆநீயாநீயமாஸ்ரா திரவித ஜநக ஜநாக" என்றுதுடங்கி "யஸோதவர்ண சோழேந்த்ர:" என்றளவாயுள்ள ஸ்லோகங்களால் அநுக்ரஹித்தருள, அவைகளை "ஜீர்ணே தஸ்மின் தேநாஸ்மை நிதஸ்ய தத்ய நிவேதிதோ தேசிகாய | ஸிங்காதநே ஸிஷ்டஜனைர் ஸ்ஸஹாவிஷ்டே ரஙேவய த்ருஷ்டம் ரங்கஸ்தலாத்ருவாஸ ||" என்றபடி பெரியோர்களோடு கூடி ஸ்ரீவேதாவாய ஸூரி ஸ்ரீரங்கவிமான ப்ரதக்ஷிணத்தின்கிழ்ப்புறம் திருமதிளில் ஸிலாஸாஸநம் செய்தருளினர். இந்தஸிலாஸாஸநத்தை யிப்பொழுதும் நிஷ்கர்ஷவாதிகளான ஸகலரும் நன்றாக ஸேவித்துக்கொள்ளலாம். இது சாலிவாஹனசகம் (௧௨௩௫)வது (௫௫). இந்தஸமயத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுக்குத் திருநக்ஷத்ரம் (௪௦௧)வது. நயினாராச்சாரியருக்குத் திருநக்ஷத்ரம் (௫௫) உபய ஸூரிகளுக்கும் திருநக்ஷத்ரம்(௪௪)வது. மேலும் ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயர் முதலானோர்க்குத் தத்தோசிதமான திருநக்ஷத்ரங்கள். ஆகயின்று (௫௬)வருஷகாலம் ராஜவிப்லவத்தால் ஸ்ரீரங்கநகரம் ஜநவாஸமில்லாதே

பெரிய பெருமாளுக்கு முன்பே கல்திரை ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டும் அழகிய மணவாளனும் உபய நாச்சிமாருமில்லாமலும் ஏதோ தத்ப்ரதிநிதிகளான பிம்பங்களைக் கொண்டும் காலயாபநம் செய்துகொண்டும் வரப்பட்டதென்பது ஸர்வஜ்ஞமான ஸ்ரீரங்கநகர சரிதம். இந்த (௩௦௪)வது திருநக்ஷத்திரத்திலும் அப்ராக்ருத திவ்யதிருமேனியோடு கூடிய ஸ்ரீதேசிகரு "ப்ரணம்ய ரங்கநாயிகாஸமேதம் ஸர்வபாப்ய வேதாந்தயார்யம் ஸம்ஸ்ரயம் । ப்ரவர்தயந்து ஸந்ததம் ஸம்ப்ரதாயநாம ஸ்ரீ வேதாந்தயதீச்வர மஹம் ஸஜாமி ॥" என்றபடி தமது திருவடிகளிலாஶ்ரயித்த முதலிகளுக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய ஸகலவிஷய ஞானாதிகளைப் ப்ரஸாதித்தருளிக்கொண்டு வரச்செய்தே கீர்த்திவர்ஷயான அந்த ஸமயத்திலும் ஓர் ப்ரதிவாதம்செய்ய, அவனையும் ஜயித்து ஸ்ரீரங்கநாயகனுடைய நியமனப்ரகாரம் "யதி ஸ்ரீ த்ரிரங்கநாயகஸ்ய ஸ்ரீதர்சநாக்ஷயம் ப்ராஸகம் । ஸவாப விக்ரஹோத்தமம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ॥" என்றபடி தமது திருமேனிக்கு ஸமமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யேறியருளப்பண்ணி அதில் தாமே யனுப்ரவேசித்தருளி ஸித்தாந்தஸாரமென்ற க்ரந்தத்தையுமருளிச்செய்தார். இதன் பிறகு ஸ்ரீதேசிகரு இதுவரையில் ஸாதநம் செய்துவைத்திருந்த ஸகல ப்ரதானங்களை யெல்லாம் திரட்டி "ஸ்ரீ ஶாஸ்த்ரஸாரோஞ்ஜ நாநிஷேவ்யாம் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரமாம் । உபாதாயாத்மவ க்ருபாநிதிம் ஸ்வஸம்வேதக ஸததம் ஸம்ஜஹே ॥" என்றபடி ஸ்வஶாஸ்த்ரஸம்ஜீவனத்தின் பொருட்டு ஓர் க்ரந்தத்தை ஸ்தோத்ர ப்ரதர்சன ஸாரமென்றும், ஸ்ரீகரண ஸாரமென்றும், பதவாக்யயோஜநாஸாரமென்றும், ஸாம்ப்ரதாய ப்ரக்ரியாஸாரமென்றும் ஸாரவத்துஷ்டயாத்மகமாய் தோஷங்களறிய வேண்டுமவைகளில் பாதொரு குறையுமற்றதாய் ஸகலார்த்தப்ரதிப

ணமாயிருப்பதொரு ஸ்ரீதத்த்வஸாரமென்றதைய
ருளிச்செய்தார். இந்த க்ரந்தத்தின் அருமையைப்பற்றிப்
பொழுதிருந்த பெரியோர்கள் "ஸாத்ரிம்ஶத்வதாநாம் நிக
ஷிதபரமதஷாட்ருண்யஹ்ருத்யாதிகாரம் ஸாரம்வக்த்ர
ஹஸ்த்ய பதவதிதம் ஸாரவிகாநந்தம் | வேதாந்தாசார்
ய வரேண்ய விஶத தாமஸவத் தாஸவர்யேண நியந்த்
தாமஸ்த தோஷா நியதிகரணா ஶ்ரீவாத்ஸ்யஸிம்
ஹ: || என்று ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனை வெகுவாகக்கொண்
டாடியருளினர். இதன் பிறகு அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்
விரோதபரிஹாரம் ஸாரஸாரம் என்பன. இவைகளைத்த
மது குமாரரான வரதநாராயணகுருக்கும் ப்ரஹ்மதந்த்ர
ஸ்வதந்த்ர ஜீயருக்கும் ப்ரஸாதித்தருளினார். இதற்குமேல் ஸ்ரீதே
சிகனுபாதொரு ஸ்ரீஸூக்தியையும் செய்தருளவேயில்லை.
ஆகையால் இந்த ஸ்ரீதத்த்வஸாரமென்ற க்ரந்தம் ஸ
திவாஸக்ஷேத்ரத்தில் தமது திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்தஶி
ஷ்யர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டருளிச்செய்யப்பட்டதெ
ன்பது விஶதம். மேலும்: "நிர்விஷ்டா யதிஸார்வபௌமவச
ஸாம் ஆவ்ருத்திபிர்யௌவநம்" என்றும்; "ஶேஷாயுஷ்யஹி
ஶேஷிதம் பதி தயா தீக்ஷாம் தீக்ஷாமஹே" என்றும் காணும்
ஸ்ரீதத்த்வஸாரத்தின் ஶ்லோகமும் ஸ்ரீதேசிக
[illegible] ஸம்பந்தத்தைக்காட்டுகின்
றது. இங்ஙனல்லாது பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸம்ப்ர
தாயஶிக்ஷையைப் பெற்றவரானால் ப்ரபந்தார்த்த நவ
காரம் (௪௦)வது திருநக்ஷத்ரத்திற்குள்பட்ட யௌவநகால
த்திலேயே யாயிருக்கவேண்டும், அங்ஙனமாகில் அதற்குப்பி
றகு செய்தருளிய க்ரந்தங்களெல்லாம் உத்தரவயஸ்ஸிலே
ற்பட்டவைகளாய்த் தீருங்கால் "நிர்வ்யூடத்திஸ்ர: தீர்க்கேண
வர்த்தக்ஷீண ப்ரதிதவ்யே" என்று ப்ரதிபக்ஷிகளுடைய

கொட்டங்களை யெழுதியருளக்காரணமில்லை. மேலும் ஸ்ரீவா
ய ஸூத்ராதிகாரத்தில்; ஸ்வாமி அப்புள்ளார் அடியேனை
கிளியைப்பழக்குமாப்போலே பழக்குவிக்க அவர் திருவுள்ள
த்திலிரக்கமடியாகப் பெருமாள் தெளிய ப்ரகாசிப்பித்துமற
வாமற் கார்த்துப்பிழையறப் பேசுவித்த பாசுரங்கள்" என்
றும், "இதி யதிராஜஸேநாஸந ஸமிதே ஸமிவாஹவாஸி
தாம் விவத" என்று மொடுவிலருளிச்செய்யப்பட்டிருப்ப
தாலும், பெரியவாச்சான் பிள்ளை பழக்குவித்த பாசுரமென்
றபேச்சேயிவ்விடத்திலில்லாததாலும்; பெரியவாச்சான் பிள்
ளையின் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்று உத்தராவதையில் ஸகல
ஸம்ப்ரதாயார்த்தமான வேதார்த்தஸாரார்த்தங்களை மறந்
தாரென்று பிதற்றும் மாந்தர் கூற்றுகளெல்லாம் வாதிப்ர
திவாதிஹாத ஹேதுவும் வஞ்சித ஜநநிந்த்யமான சிலகாலக்ஷே
பவரையான காலக்ஷேப ஹேதுவுமாகும். அன்றியும்
ஸ்ரீதேஸிகஸம்ப்ரதாய ஸாரஸங்க்ரஹத்தில் "துய்ய குலசேக
ரநம்பாணநாதன்" என்றவோர் அடியிலுள்ள அசைநிறைச்
சொல்லாகும் "நம்" என்றதற்கு பெரியவாச்சான் திருவடி
ஸம்பந்தம் பொருளென சிலவநபிஜ்ஞபேரவாளர்கூறுவர்.
இதற்குள்ள வாஸ்தவார்த்தம் நம்ப்ரதிவக்ஷிகளறியாது ஜல்பிப்
பார்களேயாகிலும்; அவ்வர்த்தத்தை நாமொப்பிப்பார்த்தால்
அப்பெரிய வொருபொருள் கொண்டு பெரியவாச்சான் ஸம்பந்த
மல்லவோ மேலேயுள்ள அதிகாரங்களில் ப்ரகாசிப்பிக்க
ப்ராப்தமாகும். அல்லாதே அவர் பக்ஷங்களுக்கெல்லாம்
விரோதமாயும் வ்யர்த்தமாயுமிருப்பதைப்பற்றி யிந்த "நம்"
என்ற சொல் ப்ரதிவக்ஷிக்கு ஸாதகமாகாது. அதைப்பற்றி
தேசிகனுக்கு ஸம்பந்த ஜ்ஞனயாவது பெரியவாச்சான் பிள்
ளை திருவடி ஸம்பந்தமாவது ஸித்தியாது. அன்றியும்; ஸ்ரீதேசி
கனுதிருக்குமாரரான நயினாராசார்யரும் ஸ்ரீதேசிகனு திரு

நாட்டிற்கெழுந்தருளிய பிற்காலங்களில் ப்ராமாண்யாபாத
ணீயம், விரோதபரிஹாரம் முதலிய பலக்ரந்தங்களால்
ஸ்ரீஸூக்திகளிப்போல நிரஸநமாகவே யருளிச்செய்திருக்கி
ன்றார். ஆனது பற்றியும் ஸ்ரீதேசிகனுக்கு எவ்விதத்திலும்
பரிவேதனாதாராஸ்யாதேச ஸம்பந்தமென யொவ்வாது. ஸுஜா
நஸம்ஸநான ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஹயக்ரீவ
ஸ்தோத்ரம் முதல் ஸாரஸாரமென்ற ரஹஸ்யம் வரையிலுள்
ள ஸகல ஸ்ரீஸூக்திகளும் ஒரேமாதிரியாய் வ்யாகரணமில்
லாதே யிருப்பதாலும் ஸ்வஸ்யாஜ்ஞக்ஷம் ஸித்த ஸ்ருதம்.

ஆகயிவ்வளவால் மணவாள முனிவர் அநுஷ்டாநமும்,
ஐதிஹ்யர்களான அவர் சிஷ்யர்களுடைய ஸ்வாரங்க
ளும், அம்முனிவரது ஹஸ்தத்திலெழுதிய வரிகளின் பொ
ருள் போலில்லாதது பற்றியும், பெரும்பாலும் ஸம்ஸ்க்ருதி
கள்போலவேயிருப்பதுபற்றியும் ஸ்வ திவசவாதம் செய்யும்
நமது ஸ்வதரும் ப்ராஹ்மணவணத்திற்கும், யதாஶ்ருதத
திற்குமறிந்தன வாக்யாஸ்த்ர ஸிம்ஹங்களை விடாதி
ருப்பது பற்றியு மிவர்களெல்லாம் பரிவேதகாருந்துடங்கி
யே வர்ணாஸ்ரமத்தினர்களேயொழிய ஸமாசாரத்தில் ஸி
ஞாநல்லவென்பது ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணஸித்தம். ஆகையாலே
யே „ஸ்வப்ரமாணம் ஸாதம்" என்று கூறப்பட்டது. இங்
கும் "விதண்டை" எனச்சொன்னது மதையொட்டியே.
இவ்விஷயங்களைப்பற்றிய இவ்வாதமிங்கு ப்ரஸ்தாவிதமா
காது போனால் ஸ்ரீமத்கோத்ராஹ்வயம் ஸத்யக் தெளி
யாது போமாதலா லிவ்வளவு விரிவாய்ப்பேசலாயிற்று.
ஆதலால் மணவாளமுனிவர் ஸமாசாரமென்ற சொல்
லும், தநீயர் பழைநடையென்ற சொல்லும், நம்பிள்ளை
ஸம்பந்தமுள்ள பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிய ஜாதிநி
பந்தனை யென்றதற்கும் க்ஷத்ரியனை விஶ்வாமித்ரனு ப்ர

ப்ரஸித்தியானுமென்ற பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ரஹ
ஸ்யார்த்தத்திற்குமுள்ள ஸம்ப்ரதாயத்தால் "ஜ்ஞா
தம் ஸ்ராவிதம், ஜ்ஞாபிதம் நஷ்டம்" என்றுள்ள கருஹம்
ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளுக்குள்ளேயே நிரூபமாக இல்லையென்பதற்கு
நிதர்சநம். இங்கு பெரியவாச்சான்பிள்ளை கூறிய ஜாதி
நிர்ணயநவாதம் ஸாக்ஷிகமாயுள்ளதை ஸ்வீகரியாமல் பண்
ணவந்ததென்றும், அதன் பின் தோன்றிய தான்தோன்றி
யான ஸம்ப்ரதாயவாதக லோகாசார்யருடைய ஜாதிஹா
நியாதம், ஜாதிவாதம் போல் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் ஹாநி
கரமாய் அறிவில்லாமற் கட்டிய ஸாங்க்ஜாஸ்ஸுமென்றும்;
ஸார்வபௌமாகரத்தாயத்தால் மற்ற ஸம்ப்ரதாயாஞ் ஸகலவா
தங்களும் நஷ்டமாய்த் தனக்கொரு ப்ரதிஷ்டையைவேண்
டிக் கல்பித்துக் கட்டியதென்றும் ஸ்பஷ்டமாகின்றது. அஜ்
ஜாதி நிர்ணய நமடியாக ஸ்ராவிதமாயுள்ள ஸதாசாரங்
கள் ஸகலத்தையும் தத்துவ ஸாரமே ஸ்வீகாரணம் பண்
ணி ஸ்ரீஸாஷ்ட்ராகாரர் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம்
செய்தருள வேண்டுமென்றே ப்ரவர்த்தாசார்யர் வாரங்க
ளுக்கு ஹாநிவாராது ரக்ஷிக்கத் தொடங்கி ரஹஸ்யரக்ஷா,
ஸத்ஸம்ப்ரதாய ரக்ஷாதி ரக்ஷாக்ரந்தங்களால் அவ்வோஷ்ட யங்க
ளுக்குத் திருநாமங்கள் சாற்றியருளப் பட்டதென ஸர்வ
ஜ்ஞிகள் தெளியக்கடவார்கள். ஆனதால் ஸூத்ரியில் லோகா
சார்யர் எழுதியது பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு ப்ரதிகூ
லவந வென்றும், பிறகு அது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் வர்ஜிக்க
ப்பட்டு ஓர்மூலையிற் கிடத்தப்பட்டதென்றும், பிறகு திரு
வாய் மொழிப்பிள்ளையின் ப்ராயத்நையால் மணவாளமுனி
வர் விஶதமான வ்யாவ்யாநத்தால் கவிநாம் ஓநமஶ்ரீகளுக்
குக் காலக்ஷேபமென ப்ரகாஶப்படுத்தினாரென்றும்,
அதடியாக அமமுனிவருக்குக். காந்தாடை லக்ஷ்மணாசார்ய

ருக்குப் போல் ஸ்வதேஹத்தில் ஶ்வித்ரகுஷ்டாதி ரோகாரோஹம் ஸம்பவிக்க, அதைமாற்ற ஸூர்யநாராயணாராதந ஜபஹோமாதி லக்ஷணங்கள் செய்தும் தீராதே ப்ராரப்தாவஶ்யமென்று தெளிந்து முடிவில் ஸ்வாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களை படியோடுவிட்டு, கிடாம்பி நயினார் திருவடி முளையாய் தூப்புற் பிள்ளையின் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை யநுஸரித்து நிர்விசாரராய் சேஷமான காலத்தை நற்காமைப் போக்கி ஸ்ரீரங்கத்திலேயே வஸித்து ரோகாரோமாவேஶத்தால் கோயிலுக்குள்போகவும் கூடாதே உட்திருவீதியிலேயிருந்து ஶரீரவியோகமடைந்து பரமபதிக்க வுள்ள ஹ்ருஷீகேசவப்பெருமாள் கோவில் திருக்குளத்தருகேயுள்ளவோர் நிம்பவ்ருக்ஷத்தின் கீழ் நிக்ஷேபிக்கப்பட்டார். ஆனதாலிவர் ஸ்வஸம்ப்ரதாய வ்யாவ்ருத்தநப்படி ஜாதிபேதமென்ற பயமும் ஸாதுக்களுக்கு அநர்த்தாவஹமேயாம். இங்ஙனல்லாது ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தால் அஸத்துக்களுடைய மதங்களையெல்லாம் நிவர்த்தநம் செய்தருளியும் ஸர்வலோகத்தில் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருளியும் அதன் மேல் ப்ராப்யத்தில் த்வரைப்பட்டு "அப்தே ஸௌம்யே ஸௌம்யவாரே ஶதபதிதரணௌ வ்ருஶ்சிகம் க்ருத்திகர்க்ஷே ப்ராப்தாயாம் பஞ்சம்யாம் வேங்கடேஶாயதிஸ்ரீ நிவாஸத்விதீயம் ஸமேதஸ்ஸாயுஜ்யமாப வேதாந்தாசார்ய நாமா த்ரவிட விவிதவேதாந்த விதாயர்ஷ்யபுங்கவஶ்ஶ்ரீஶைலாயிஸ வண்ணா க்ருதிவராஹ ஸுதேஶிகேந்த்ரோபாஸ்யாயம்॥" என்றபடி ஸௌம்ய ஸம்வத்ஸரம் கார்த்திகை மாஸம் க்ருத்திகைகூடிய பஞ்சமி திதியன்று புதவாரத்தில் தமது திருமேனியை விட்டுத் தமது காரணமான திருவேங்கடமுடையான் திருமணியாக விளங்கியருளினார். அதன்பின் திருக்குமாரரான ஸ்ரீவரதாசார்யரைக்கொண்டு அப்பொழுதுள்ள முதலிகள் ப்ரஹ்மமேதாதி

ஸம்ஸ்காரங்களால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரிபாலநந்தொடங்கி ஸ்ரீதிரு மங்கைமன்னன் மஹாப்ரஸாதநம் செய்தருளியபாடுதுவான் துறையில் ஸம்ஸ்கரிப்பித்து யதாஸமயம் ஸர்வகார்யங்களை யும் முடிப்பித்தருளினர். அதனுடன் அவதாரவிசேஷமாய் ஸ்ரீ ரங்கம் பெரிகோயில் பெரியபிராட்டியாருடைய திவ்யகடா க்ஷ விசேஷத்தில் "ஸேவித்த்வநாயகா" என்றபடி நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிகராய் நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளருளி ட்டார்போல் திவ்யப்ரபந்தவிஷயத்தோடு அவதாரவிசேஷமாய் வேதாந்தாசார்ய ஸூரி முதலிய முதலிகளும் நயினாராச்சாரிய ரும் அவதரிப்பித்தருளினார்கள். இவ்விதம்பெரியபிராட்டியா ருடைய திவ்யகடாக்ஷத்தில் ஸ்ரீராஜமானராயெழுந்தருளியிரு க்கும் அஸ்மதஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீநிதிமஹாதேசிக னுடைய ஸந்நிதியைஸேவித்தருளும் ஸேவார்த்திகள் மோக்ஷ காரணமான கோயிலிவகாசமுள்ளது போலவே ஸ்ரீவைகுண் டத்திலும் ஸாவகாசராய் எழுந்தருளி ப்ரஹ்மாநந்தஸாம்ரா ஜ்யத்தைப் பெற்று ஸதாநந்த நிரதிசயராயெழுந்தருளியி ருப்பாரென்பதையும் ப்ரகாசிப்பித்துத் தம் தமக்கும் இத் தேசிகரது திருவடிஸம்பந்தமும், மதீயரான ஸத்ஸஹவா ஸமும்; மதீய ஸம்ப்ரதாயமே உத்தாரகமெனவும், பரவேதாந்தாநுஷ்டானமே உபாயமெனவும் தெளியக்கடவர். இவ்வர்த்தங்களெல்லாம்நமதாப்தருடைய காருண்யாகரரும் வேதா ந்தாசார்யருமான தேசிகாசார்யர்தமது ஸ்ரீஸூக்தியில் "தமேவ ஸக்தம் காருண்ய் தேந ராஜ்ஞா யந்த்ராந்தே ஸம்ஸாரே விஜயாதீ" என்றும் "ததநாந்ததீ தத் த்வதர்மார்ஜ்ஞாநாந்ய ஸம்ஸாரே ப்ரதிஜ்ஞாநாஸி பரிஜ்ஞாந॥" என்றும், "தமேவ ஸக்த்ராகாருண்யதே யதாவேஸா தத்வஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநஸ்யைவ ப்ரதேஹம் ॥" என்றும், "விஷ்ணோர் தேவாங்கடி விஷ்ணோஷ்டாதி ஸாக்ஷாத் யதநவியிவிஷ்ணோந்த்ரஸ: । தத்த்வதத்வவிசேஷவாரம்

ணமேவப்ராப்நுவந்தி மநீஷிண: ||" என்றும், "தத் ஸ்வ்யாபாரவ்யவஸ்யஸ்நா:" என்றும், "ஸ்ரீவேங்கடாசலே ஜ்ஞாதா: ஸ்வாதீநாந்தாஸ்ஸிந்தவோ ஸ்நுபா: | தத்தேகம் ஸர்வதோ யதா நாராயணீ ஸநாதநீ ||" என்றும் பற்பலவிஷயத்தாலுமநு ஸந்தித்தருளினார். இதனாலும் நமதாப்தர் ஸ்ரீ தத்வ ஸகா ரிகையில் சொன்ன ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸாரத்தினுடைய விபரீதாம்சம் ஸ்பஷ்டமாய் ப்ரகாசிக்கும்.

ஆகயிவ்வளவாலும் ஸூக்ஷ்மமான வர்ணம் ஜாதிநிம்பநாதிக ளைக்குலைக்கக்கூடிய மதாந்தரங்களுடைய வாக்யங்களெல்லாம், வேதபாஹ்யமதங்கள் போலாவதால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரு டைய ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களுக்கு அவையநுபாதேயங்களாய்ப் ப்ர மாணத்தாலுமநர்த்தஹேதுக்களாய்த்திருமென்பது ஸித்தம்.

மேலுமிவர்களுடைய சிற்சில வாக்யவ்யாபாரங்களைப்பற் றி மேல் ஸ்வஸித்தாந்தியால் விஸ்தரிக்கின்றார்.

ஸ்வம் வாக்யமாத்ரைர் அநுபவவிஷயே வேதவாதி
ப்ராயபக்ஷா: ஸாதநோபேக்ஷகா: ஸ்வேச்சா ஸஹ க்ரு
தவதாம் ஸம்ப்ரதாயோதிஷ்டாஸ்ய | ஸதாவஸ்தா
ஜேதநவ கூடிலயிலோ நக்ஷத்ரஜாதிவ்யக்தி, தஸ்மாத்ஸ்ரீபா
ஷ்யகாரஸ்ரீ தஜநஸம்ப்ரதாயஸ்ய ஹேதோ நவேவ|| கூ௩

ஸ்வஸித்தாந்தி|| (ஸ்வம்) ஸ்வேச்சாத்மகமாய் (வா க்யமாத்ரை:) வாக்காலும், ப்ரஸ்தகத்தாலும் மாத்திர மொப்பினவர்களாய், (அநுபவவிஷயே) ஸ்வாநுபவவிஷ யத்தில் (வேதவாதிப்ராயபக்ஷா:) ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனு டைய பக்ஷங்களையுடையவர்களாய், அதாவது: கபடம் ஸஹவாஸமாய் த்ராஜ்யம் வைஷ்ணவனை ஸம்ப்ரதாயன் விஷ் ணுவான், பழைய ஸம்ப்ரதாயம் போம். ஆகையால் ஸ்ரீ ராமா

ணவைஷ்ணவனும் ஶூத்ர ஜாதி வைஷ்ணவனு மொரே ஜாதி
யாவா னித்யாதிகளைப் பேசுவதும் ப்ரத்யக்ஷத்திற் காட்டுவ
தும் ஶாஸ்த்ராய், உயர்ந்தவர்களான ஶூத்ரர்களையும், ஶூத்ரக
ஷ்ட்ரர்களான விப்ரர்களையும் ப்ரோஹணஞ்செய்து தாம் உபஜீவ
நம் செய்து கொண்டிருக்கின்றனரே யொழிய, தம் தம் க்ர
ந்தங்களில் ஶ்ரீதேஶிக ஸூக்திகள் போலவே மஹாப்ராயஶ்சித்த
நாதி ஸம்ஸ்காரலக்ஷணங்களையும், ஸம்ப்ரதாய நாதிநி
த்யகர்மங்களையும், ஜந்மங்களான ஊர்த்வபுண்ட்ர தாரணாதி
வைஜ்ஞாவலீத தாரணங்களையும், ஶாஸ்த்ராதிகளையும், ஹஸ்த
ஸம்ஸ்காராதிகளையும், ப்ராஹ்மண ப்ரதிஷேதங்களைக்காட்ட
க்கூடிய சிற்சில ஸதாசாரங்களையும் விட்டிலர். அன்றி
யும் ஶூத்ரனையும் ப்ராஹ்மணனை தம்மையுமொன்றாயெ
ழுதி வைத்துக்கொண்ட ஸ்ரூதி ஸூக்திகள் (வஶீக்ரம்) தமது
ந்தியில் (ஸ்வாஜ்ஞஸம்பந்தம்) தமக்குள்ளேயே பேதத்தையும் (க்ரு
தவதாம் செய்யாவின்றிருக்கிற யிவர்களுடைய (ஸம்ப்ரதா
யம்) ஶாஸ்த்ரஸஜாதமன்றிக்கே யொருவர் பின்னொருவராய்
கேட்டுவந்த நடவடிக்கையானது (ஜதிஹாஸம்) மிகவும் சிந்தி
க்கத்தக்கது. (ஹஹஹ) கஷ்டம்.

அதாவது:— வைஷ்ணவர்களான தமது கோஷ்டிக்குள்
கூட ஜாதிஜாதவா நஜாதவாதிகளை யனுஸரித்துப்பந்திபே
தத்தையின்னுங்காட்டுகின்றனர். இதுபிள்ளைலோகாசார்ய
ர் ஹ்ருதயத்திற்கும், மணவாளமுனிவர் வ்யாக்யானத்திற்கும், அ
ழகியமணவாள ப்பெருமாள் நயினாருடைய ஆசார்யஹ்ரு
தயத்திற்கும் விரோதமான வாவரணம். ஏனெனில்; வாஸ்
தவமாய் "போனகம்செய்த சேடம்தருவரேல் புனிதமாகும்,
குலந்தாங்குசாதிகள், அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தவிமலன்,
இத்யாதிப் பாசுரங்கள், உள்ளோடு யிப்ஸூக்திகளாகும்
தேஶகாலநிஷ்ட வைஷ்ணவர்களுக்குப் ப்ரமாணமாகிலிவ்விதமாவ

ஷிக்க ஹேதுவேயில்லை. இன்னுமிவ்வாவரணம் ஸாமயதா வசாரத்திலேயே சேருவதால் ஸௌஸம்ப்ரதாயிக வைஷ்ணவர்களுக்கு அநர்த்தாவஹமேயாகும். ஆகையாலேயே "அஹஹ" என்று கூறப்பட்டது. இதனாலிவர் வாஸ்தவஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில்லாது ஸௌஸம்ப்ரதாயிக வைஷ்ணவர்களாயது. மேலும்; (வாதக) இவர் விஷயமான யிவ்வாவரணம் (வாதாவஹ) இவ்வளவு மாத்திரமல்ல (கூழியயிய:) ஸமோயும் வாஸ்தவமாயுமில்லாதே வக்ரபக்ஷிகளான யிப்ப திவக்ஷிகள் (ஸ்வகீய) தம் தமக்குசித்தாண ஜாஸ்த்ராசங்களுடைய ஸ்வாபவ நிரூபவகக உவிசேஷத்தையும் (நத்யஜதி) விடுகிறதில்லை. அதாவது; ப்ரவத்திக்குப் பூர்வாபரமமாய் விபித்த ஸவர்க்கங்களுடையவும் ஸ்வாமவத்யாமத்தைச்சொன்ன அவர் மஹாவாக்கியத்தை அதிரமவநமும் செய்கின்றார்களென்பது, ஆகையாலிவர் ஆவரணத்தை ப்பற்றி யிவர்களுக்கு, ஜொகாவாயர்ரோ, மணவாளமுனிவரோ உபமார்க்களல்லவாயிற்று. (தஸ்மாத்) ஆகையால் (ஸ்ரீபாஷ்யகாராஸ்ரித ஜநஸம்பந்தாய) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளையாஸ்ரயித்த ஸாயுஜ்ஜநங்களுடைய ஸம்பந்தத்தில் (ப்ரஹ்ஹ:)மிருந்தஹேதுமானது (நவைவ) இல்லவேயில்லை. இங்குசிலர் "கர்ம் கைங்கர்யத்திலே புகும்" என்றதற்கு ஸமவஉநாஜ்ஞா கைங்கர்யம்செய்துகொண்டிருக்கச்செய்தே ஆஜ்ஞாரூபமான ஸாம்ப்ரதாய நாடிகளுக்குக் காமம் ஸம்பவித்தாலும் அதைவிட்டு ஆஜ்ஞையைச்செய்ய வேண்டியதில்லை யெனப்பொருள் கூறுகின்றனர். சிலர் கர்ம் ஸ்வரூபவிரோதியானாலும் கைங்கர்ய ரூபவெணாநுஷ்டிக்கும்பொழுது அது தனக்கு ஸ்வரூபவிரோதியாகாதென்கிறார். ப்ரயோஜம் அஸம் ப்ரஜ்ஞாதஸம யிதிஷன் விஷயம். இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீ நயினாராசார்யருடைய விரோதபரிஹாரத்தில் "கர்த்தவ்யஸ்ய விரோதஸ்து

யோகேசேநைவ ஸாஹஸேந | அநந்யா ஸோஜநோநோத்ஷ
நிவேஷாதி கர்மஸாஹஸேந ||" என்றும், ஸ்ரீ தேசிகர் அருளிச்
செய்த விரோதபரிஹாரத்தில் "இப்படி ஸர்வஜ்ஞா நமு
டையவனுக்கும் ஸம்சயமொழிந்த ஊமையிலும் கர்தவ்யா
காரமுண்டானாலும் " என்றும் வாதூலவி நயினாராசாரியா
ருடைய விரோதபரிஹாரத்தில் "ஸுஜ்ஞாதி ஒவ்வ நாமோபர்
மாதஷயமாதிஸ்வதமாநாம் | ஸாக்ஷாத்விவிரோதாயாத்ய கர்ம
கர்தவ்ய திஷ்டதே " என்றும், "ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸ்வாதேஹ
ஹாமவத்ஷாத்வேர ஷண்மாஸ்ருதி மோக்ஷ ஷ வர நிஷேத
தேநவஸம்ஸ்காராண்யஷகர்மாணி விஹதேஜ்யாநார்ஹீயதே ||"
என்றும் ஷதமஸ்யநம் பண்ணப்பட்டது. ஆகையாலும் ஸ்ரீ
தேசிகர் உத்தராவஸ்தையில் ஸந்யாஸாதர ஷ வேஷம் செய்
தருளினாரென்பதும், அவரது காலரே யிவ்விதமருளியிரு
ப்பதாலும் ஸம்ப்ரதாயவிரோதேவைஷ்ணவோக்தி தோஷமே
யாம். இதியம் ஸங்ஞஸமானாலும் ஆசார்யருடைய ஸ
ந்நித்காலும் ஸ்வோக்திவிரோதமாகையால் ஷ ஸம்ப்ரதாயமான
கர்மத்தின் ஸ்வரூபதத்வமமே மந்தர்கள் செய்யும் வ்யாவ்யா
நப்படி பொருந்தும். இவ்வாக்யம் கேட்கப்படி யென்ற
ரஹஸ்யஸூக்தியிலுள்ளது. கர்மத்யாகாதி விஷயத்தில் ஸ்ரீ
தேசிகர் வசனம்போல் ஷ திவக்ஷிகூறுவாரேல் ஸஜ்ஜநக்ஷிக
ளேயாயினர். இல்லையாகில் மஹாசார்யாதி ஸம்ஸாரஸம்பக
ஷங்களை விட்டு ஸ்வஹிதாஸ்திகளேயாகக்கடவர். ஆகையால்
அவரது ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கு எவ்விதமர்த்தமானாலுமநமக்கு
பாதக மொன்றுமில்லை, ஸ்வபக்ஷிகளான பொழுது ஷ திவ
ஷம் வாக்யநிர்ணயஞ்செய்வது, வைதிகக்ஷிகளுக்கு ஸா
ணந்ரோதநம்போலாகும். ஸநாதநவைதிகளாகில் நாமேஅ
வருக்கு வெளிப்படச்சொல்லி அவர்களிடமுள்ள ஸந்தேஹாதி

ஸாவத்தை யகற்றுவிக்கின்றோம். இத்தேவிஷயத்தைப் பற்றி லோகாசார்யருடன் ஸஹ்ருதயர்கள் வாக்யார்த்தம் பண்ணியருளிச்செய்த ஸாம்ப்ரதாயத்தால் திருத்தியருளி அந்தலோகாசார்யர் தாமொருதனியன் வெண்பாவையுமடைந்து, அவர்களுடைய ஶிஷ்யர்களைக்குறித்தும், மற்றுள்ளாரைக்குறித்தும் ஸம்ப்ரதாய பரிபாஷை யென்னும் க்ரந்தத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்குள் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸம்ப்ரதாய பேதமில்லை யென்றருளிச்செய்தார். இதுவும் "ஸம்ப்ரதாயவித்" என்ற ந்யாயத்தால்வந்த ஸமாதாநம். (௩௯)

ஸம்ப்ரதாய காலரண த்ருஷ்டிகளுடைய கொட்டங்களையெல்லாம் ஒருவாறு ஸமாதாநம் செய்தாலும், சிற்சில அஸாதாரணர் செய்யும் ஶாஸ்த்ரார்த்த பேதமான க்ருத்யத்தை ஸமத்ருஷ்டியால் கூறுகின்றனர்;

ஸம்ப்ரதாயம் கதிபயநராஜாஃ ஸர்வதநு வயஸாஃ க்ருபாஹம்மே ஶாஸ்த்ரே ஷட்பதாந் ஸ்வோத்கார யதாக்தம் விஜ்ஞாஃ | ஸம்கேதாபோஹிஶ்ரா நவஜந பரிஹாஸம் கோவிதாஃ ஸாயந்து ஹிம்ஸிநித்யம் திஜகாமஜநிதா ஶ்ரோணநாவித்யாக்தாஃ||

இதி ஸ்ரீ தத்த்வநிர்ணயே ப்ரதம பரிச்சேதம் ஸமாப்தம் ||

ஸமத்ருஷ்டி|| (ஸம்) ப்ரதிபாதக காரம் (ஸர்வதஞ்ஜநஃ) தன்னைத் தேர்ந்த கல்வித்திறமையுடையவர்களாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும், (கதிபய நராஜாஃ) சிற்சில மனிதர்கள் (ஸம்ப்ரதாயம்) கெட்டதானவோர்ஸம்ப்ரதாயத்தை, அதாவது;—ஒருவர் பின்னொ

ருவராய்க்காரணமில்லாதே தானாய்க்கட்டிக்கேட்டனுஷ்டித்துவருமோர்ஸங்கேத நாமமென்றது. அவ்வகையார் (ப்ராப்தேஷ்வபி) ஜாதி ப்ராப்தர்களிடத்திலும் (நாநா) ஜாதி ஸம்ப்ரதாயத்தை (லோகாபவாதம்) ஷண்வத்தோடு கூடியதாய் (நிர்லஜ்ஜா:) வெட்கமற்றவர்களாய் (ஸங்கேதாய) கட்டுப்பாட்டிற்காக (உபதிஶ்ய) கேட்பித்து, அதன் பேரில் தாம் செய்ததையே ப்ராஶஸ்த்ய ஸதாசாரமென்று நினைத்து (அநவஜ்ஞாநவிஷயவை) பாவமற்ற ஸாயுஜ்ய ஸாதநத்தையும் (கர்வந்தி) செய்கின்றனர். இதனால் ஸாயுஜ்ய ஸம்ஶ்லேஷ நிர்ணயம் செய்து (ஸாயுஜ்ய) ஸாயுஜ்யக்களான ஸத்வாராதகர்களை (நித்ய) எப்பொழுதும் (ஸஹநாஸ்திக்யாதிகா:) மறைவான நாஸ்திகத்தன்மையோடு கூடினவர்களான (த்விஜகுலஜாதா:)ப்ராஹ்மண ஜாதியிற்பிறந்தவர்கள், அதாவது; பிறவிமாத்ரமுள்ளா ப்ராஹ்மணர்களென்றபடி. (ஹிம்ஸந்தி) துன்பப்படுத்துகின்றனர்.

இதனால் சில வைஷ்ணவர்கள் ஜீவனோபாயத்தை வேண்டி மடஸ்வாமிகளிற் பட்டத்தையும், ஸந்யாஸிகளில் ஸந்நிதியையும், ஐஶ்வர்யத்தில் மரக்கலம் முதல் படகிறுகவுள்ளவைகளையும் விட்டு ஸாதாரணமாய் நித்யம் ஸம்ரக்ஷணம் செய்யும் ஸூத்ரர்களான பாவிஷ்டர்களை யெல்லாம் கிட்டி திவ்யமாயும் ஶநவமாயுமுள்ள திருவஷ்டாக்ஷரத்தை ஸணவஸஹிதமாய் அப்பாவிஷ்டர் செவியில் சொல்லி, அவனைச் சீர்திருத்தாது இந்த தோஷயுக்தத்தையே ஸமஶ்ரயணத்திற் குறிப்பென மொழிந்து, அவன் தரும் பொருளைக் கொண்டு உபஜீவிக்கின்றன ரெனக்கருத்து. இவ்வி

மிவரிரங்க லோகாசார்யர் ரஹஸ்யமும், மணவாளமு
னிவர் வ்யாக்யாநமும் ப்ரமாணமென்கிறார். அதாவது:—பர
தபடி திருமந்த்ர ப்ரகரணத்தில் " இதுதான் ஸர்வாதிகா
ரம், ப்ரணவாம்சத்திற் கெல்லாருமதிகாரிகள்; இடறின
வன் "அம்மே" என்னுமாப்போலே இது சொல்லுகைக்
கு எல்லாரும் யோக்யர். ப்ராயச்சித்தாபேக்ஷையில்லை என்
கிறார். இதனால் லோகாசார்யர் ஸகலர்க்கு ப்ரணவத்தோ
டு கூடியே உபதேசிக்கக் கூடுமென்றுமாகவில்லை, ஏனெ
னில், "ப்ரணவாம்சத்திற் கெல்லாருமதிகாரிக" ளென்றார்.
இங்ஙனல்லாது ப்ரணவத்திற் கெல்லாருமதிகாரிகளென்றி
ருந்தால் கூடும். "இது சொல்லுகைக்கு" என்றது மேல்
வாக்யத்திற் கூறப்பட்டிருக்கும் "நமோ நாராயணாயெ
தி' குலந்தரும்," என்ற ப்ரமாண ஸாரஸ்யத்தால் ப்ரண
வ ரஹிதமான மந்த்ரமாகக்கடவது. இது ஸாரமான
ன பொருள். இவ்விதமல்லாதே ஸூத்ரத்தால் ப்ரணவம் கூ
ட்டி யுபதேசிக்கவே யிது ப்ரமாண மெனில்; "தஸ்மாத்
ப்ரணவம் ஸூத்ரோ ஜ்ஞாநாதி நகீர்த்தயேத்| ஸ்த்ரீஸூத்ரா
ணாம் விப்ரவர்க்ஷ்ய ஸங்க்ஷ ப்ரணவ வர்ஜிதம்| ப்ரணவம்
வர்ஜயேத்தஸ்ய த்ரிவிஸ்வத்ர ஸ்வர்கஸம்| தஸ்மாத் ப்ரண
வோஸ்மாதி நாப்யுந்ய வியுய்யஸ்ய| ஸ்த்ரீணாம் ஸ ஸூ
த்ரஜாதீநாம் மந்த்ரோ க்ரமிஷ்யதே || ஸவேதமந்த்ராஸ் ப்ர
யாநாஸ்து வெதிகாஸ் ப்ரணவேயர்தாஸ்| ப்ரணவே
நவிநாஸ்து தாந்த்ரிகா ஸவகீர்த்திதாஸ்|| தந்த்ரா த்ரா
யணாஸ்யாதி விஷ்ணோர்நிஷ்ஷரணஸ்ஸ்| ஸீத்ரேஷ்டாக்ஷரஸ்
ஸ்யாஸ் தேநாஷ்டாக்ஷர தாஹ்வேஸ || நமோநாராயணா
யேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்தஸாதகஸ் ||" என்ற ஸாஸ்த்ரப்ரமா
ணவசநங்களுக்கும், "நாடுநகரமும் நன்கறிய நமோநாரா
யணாய வென்று, நல்வகையால் நமோநாராயணா" இத்யாதி

ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களுக்கும் விரோதம் ஸம்பவிக்கும்.

ஆகையால் ஸ்வர்ணவஸ்ஹிதமான உபதேசம், உபதே-ஷ்டாவான ப்ராஹ்மணனுக்கும், உபதேசம்பெற்ற ஸ்த்ரீகளுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும் நரகாவஹமே யொழிய உத்தாரகமாகமாட்டாது. ஸாக்ஷாத்தாய் ஸ்வர்ணவஸ்ஹிதோபதேசம் உத்தாரகமாயிருக்கில்; ஓர் ப்ராஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தனது மாதாவிற்கும், ஸஹோதரிக்கும், பத்னிக்கும் ஸர்வ ஸ்வாராஜ்ய ப்ராப்தியன்றிக்கே விலக்கிவைக்க ஹேதுவில்லாதே, ஆனதுபற்றி தமது மாதாவைப்போலும் பத்னியைப்போலும் தன் சிஷ்யர்களான அப்ராஹ்மணர்களையும் நினைத்து உஜ்ஜீவனகாரணத்தைபபற்றி ஸாஸ்த்ரம் வகுத்து விதித்தவண்ணம் உபதேசித்துவருகின்றனர். கேவலம் ஜீவனத்திற்காகவே ஓடியோடி யங்கங்கு "கும்பிடுவாராரென்று தேடுகின்றார் குணங்களையுந்தனக்கெடுத்து வுரைக்குகின்றார்" என்றபடி சிஷ்யர்களைத்தேடி சில பாபிஷ்டர்களைப்பிடித்து அவரிடம் "மற்றவர் உனக்கு அஷ்டாக்ஷரத்தை முழுமையுமெட்டக்ஷரமாயுபதேசியாதே ஸ்வர்ணத்தை விட்டுபதேசிக்கின்றனர், நாம் ஸம்பூர்ணமாய் ப்ரணவத்தோடுபதேசிக்கின்றோமென்று விஷ்ணுஸாம் செய்து வாய் கூசாதே ப்ரணவத்தைக் கூட்டியவன் செவியில்புகவிட்டு வேண்டியபொருளை யாசிக்கும்செய்வதைக்காட்டிலும், மற்றவர் உனக்கு வேண்டிய ப்ரணவிஷ்டத்தையெல்லாம் ஸம்பாதித்துச்செய்து வைப்பதில்லை, அங்ஙனன்றிக்கே நாம் அவ்விதப்ரயோகத்தை நமது ஜாதியையைக் கொண்டா ஸஜாதீய ப்ராஹ்மணர்களைக்கொண்டோ தத்வ செய்விக்கின்றோமெனக் கூறியும் அவ்விதம் நடத்தியும் அதற்கிசைய நம் வைஷ்ணவதர்சனத்தில் ஸாம்ப்ரதாயநம் தாவத்யவ்ஸ்யமென்றும் இதற்கு ஸர்வஸம்ப்ரதாயவையிலுள்ளாவென

ஸித்தங்களே ப்ரமாணங்களென்றும், ஆகையால் நமக்குள் பேதமேயில்லையென்றும், எறும்பியப்பாவும் "ஸ்ரீராமா நுஜே ஸர்வத: ஸாரயிந:" என்றருளிச்செய்தாரென்று மித்யாவாகப் பற்பலவசனங்களைக்கூறி வஞ்சிப்பது மிக்கநலமாகும். அன்றியுமிது ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ஸர்வநாசமானவபாயமுமாம். ஆகையால் ப்ரமாணவிருத்தமான உபதேசம் செய்வதால் உபதேசிக்கின்றவனுக்கும் உபதேசம் பெறுகிறவனுக்கும் ஸமானமாய்ப் பாபமேயாகுமென்பது வெளிப்படை. ஆனதால் இதுவும் ஸம்ப்ரதாயமாய்ப்போய்விட்டது. மேலும்; ஸமாஸ்ரயணம் பெற்றவர்களை ஒருவனை, வியாஸர் முதலானவர்களை மற்றோர் வைஷ்ணவர்கள் கண்டவுடன் ஸம்ப்ரதாயத்தின் நியமங்களை ஸம்ஷிக்ஷிப்பதற்காகவும் உபதேசங்களையுஞ்செய்து ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு வேண்டிய சிற்சில கட்டுக்கதைகளைப் பேசத்தொடங்கி தம் ஸம்ப்ரதாய விஷயத்தில் அவர்களைப் புகுவிக்கப்பார்க்க, அந்த ஸமாஸ்ரயணம் பெற்றவர்களும் ஸாமான்யனானவன் தன் தோஷத்தை யறிவிக்க, அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் "நாடாரே! வாத்ஸல்யமுமில்லைகன்று" என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பேரருளாளன் திருவவதாரமான பிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிச்செய்திருப்பதால் நாடாருடைய வாத்ஸல்யமே பெருமாளுடைய ஸமாஸ்ரயணத்திற்கோர் பச்சையாய் முடிவிலவருக்கே மோக்ஷமாய் திருமென மன்றுடிப் பேசியதற்கு உபவ்யமாக ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் வ்யாக்யானமின்னமெனவும்காட்டுவர். அதன்விவரமாவது; "பெருமாள் தாமே வந்தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாகவங்கீகரிக்கையாலே வாத்ஸல்யமாகிற தீமைதானே நன்மையாய் விட்டதென்கை" என்று வ்யாக்யாதாக்கள். இங்கு குஹப்பெருமாள் ஸ்ரீராமஜந்ம விஷயத்தில்யாதொரு குற்றமும் ஸாதனமாகக்கூடச்செய்ததாய் ஸ்ரீராமாயணத்தில் காணக்கிடைப்பதரிது. ஆகிலும் பாதகியாக்கியது ஜாதிஸாம்யமிப்பதாவரண மறியாதேயாம். ஏனெனில்; இப்படி திவ்யபக்ஷிகளுக்குத் தங்களோடு ஸாம்யங்களையும் வாத்ஸல்யமாக்கவேண்டியது தன்றனக்குப்பொருத்தக காரணத்தில் தூணிவுவருவதற்காக வந்தவனே. ஆக தோஷமான வாத்ஸல்யத்தையே பச்சையாகக் கொண்டதாலிவர், ஸகலவர்த்தித் திருமகனார் ஸ்ரீஸ்வாமி

யிடத்தில் உச்சிஷ்டபோஜனம் செய்தருளினாரென்றார். மேலும்; மஹர்ஷிகள் ப்ரஹ்மவித்யா சண்டாளாதிகளிடம் அவண்டுநின்று ப்ரஹ்மஸந்தேஹம் தெளிந்தனரென்றும் கூறினர். இவைகளெல்லாம் ராக்ஷஸாஸுரர்களான பாவிஷ்டர்கள்போல் பெருவழிபடைத்த சௌசேஷிசைவஷ்ணவர்களான யிவர்கள் தமதுக்ஷுத்பிபாஸாதிவ்யாதியும் ஜிஹ்வாசாபல்யத்தால் பிழைக்கவேறுவழியறியாதே பிதற்றின ப்ரலாபங்களாம். அன்றியும்; ஸிஷ்டஸமூஹத்திற்கும், சேஷஸமூஹத்திற்கும், "உக" என்ற உபஸர்க்கம் கூடிய உச்சிஷ்டஸமூஹத்திற்கும் பொருளறியாதே கூறினபடியென்று ஸாஸ்த்ரத்தினால் செய்யப்பட்ட நிஷேதம். ஸ்ம்ருதியில் "ஸுதசேஷம் கிஞ்சிதயதாம்" என்று ப்ரஸ்னம் பண்ணுவதற்கும் பித்ருக்கள் "ஐஸ்வர்ஷ ஸஹ ஸந்த்ராம்" என்று நியமித்தார்கள். இங்கெவ்விதம் எச்சிலில்லாது பாத்ரஸ்பர்சமே யல்லமோ, அதுபோல் ஸ்ரீஸபேரியும் பத்ராக்ஷங்களுடையவும ஸமங்களை யாஸ்வாதித்து நோக்கி, அவைகளுள் ஸ்வாதுதமமான ஸமங்களையுடையவங் தன்தவ்யாக்ஷங்களில் ஸமங்களை நிறுத்திவைத்திருந்து அப்ஸமுனகளைக்கொண்டு ஸ்ரீராமசந்த்ரனை யாராயித்தாளென்பது ஸபரீக்ஷாத்மஸம்ரக்ஷணத்திற்குத் தாத்பர்யம். ஜடாயுவிஷயமொனஸ்ருசேஷ்டிக க்ருத்யமும், ஸபரீக்ஷ்தஸமஸமக்ஷண முமின்ன தின்னதென நமது ஸ்ரீவால்மீகிஹ்ருதய வ்யாக்யானத்தில் சபேக்ஷகர்தமது ஸம்ஸயமறக்கண்டுகொள்வது. மஹர்ஷிகள் அவண்டு ப்ரஹ்மஸந்தேஹம் கேட்டவிஷயமாவது; பௌஷ்டிகமான மஹாபாரதத்தில்: ஜாஜலியென்றமஹர்ஷி "விக்ரீணந்தே வண்ணாநி துலாதாரம் ந ஸம்ஸய: |" என்று துலாதாரனென்ற வ்ருஷியைக்காண அத்துலாதாரனும் ஸபர்யம் விடாதே "ஸர்வஸாய ஸமஸாஹஸ்ரேஷ்டம் ஸ்வாகதம் நாமத்ரபஜயக |" என்று யதாஹர்மான பூஜையைச் செய்தான். மேலுமதனுடன் "கரவாணி ப்ரியம்கிம்தே" என்றுமபிவித்தான். அதற்கு ஜாஜலியும் "விக்ரீணாநஸ்ஸர்வரஸாந்து ஸர்வமாயாம் ப்ரவாணிஜ | கஞ்ஜமாசௌஷதீ கீம்வாஜீம் கந்தவஸ்தீ யஸோமதா || ஸதக்ஷாஸ்ரேஸவம் நிவிமெந ஸ்மாமதே ||" என்று துலாதாரனுடைய ப்ரஸ்ரா

ஷத்தை ப்ரஸ்நம்பண்ண, உத்தரமாகத்துலாதாரனும் "அத்ரோஹேணைவ பூதாநாமல்பத்ரோஹேண வா புந:। யா வ்ருத்திஸ்ஸ பரோ தர்மஸ்தேந ஜீவாமி ஜாஜலே ॥" எனமொழிந்தனன். இதைக்கேட்ட ஜாஜலியும் ஸம்ஸயந்தெளிந்து யதாஸ்தாநம் போனார். இங்கும் ஜாஜலி துலாதாரனைப்பணிந்தோ, அல்லது ஸாஸ்த்ரங்களையுபதேசம்பெறவோ யாதொன்றுமில்லாது கேவலமொரு ஸாமாந்யமத்தை வாதமாகவிஸ்தாரமாகவே பேசிப்போனாரென்றதாலும், துலாதாரனும ஸ்வதேஸ்ய ஜாத்யநுகுணமான வ்யாபாரங்களை விட்டிலாதலாலும், ஜாதிவ்யவஸ்தையைக்குலைக்கயிதோர் காரணமாகாது. ஆனாலதை ப்ரதிஷ்டாபநஞ்செய்யவே அநுகூலமான காரணமாயிற்று. மற்றதும் அதே ஸம்வாதத்தில் "ஸதாசாரா த்விஜம் ப்ராப்தம் ஸஹஸா ஸம்ப்ரதோஷித:। பூஜயாமாஸ தர்மாத்மா ஸ்ருதவாக்யஸ்ய | ஆதித்யேநார்ச்யம் ஸமயநு ஸ்வாகதேந த்விஜோத்தம ॥" என்றோடிவந்து தன் வைஸ்யஜாதிக்குத் தக்கபடி ப்ராஹ்மணனையாதரித்தும் பூஜித்தும் ஸ்வாகதாதிகளால் குஸலப்ரஸ்நம்பண்ணியும், தான் ஸமர்த்தனாயிருக்கச்செய்தேயும் ஜாத்யாவாயியை விட்டு நைவ்யாநுஸந்தாநத்துடன் "கிஹம் ப்ராயஸ்தே ஸஹம் தே கிம் கரோமி ப்ரஸாதிதாம் |" என்று தன்னாலாவதொரு கார்யத்தை ப்ரார்த்திக்க "கர்மணா தேந ஸத்ய ஸம் ஸ்வஸ்தி:" என்று தோத்ரவசநத்தை முன்னிட்டு வைவிக்யத்தை அஸாத்யமென ஸங்கிக்க, யிதற்குவிடைபாக "காமோவிதஸ்திகர்ம விதாம்யேதா ஸாஹஸாஸஹஸ | வர்த்தநஸ்ய ஸ்வரைந்ய ஸர்வதா யாமிஜ ॥" என்றான். இதைக்கேட்டு ப்ராஹ்மணனும் தெளிந்து போனான். இவ்வளவையே கொண்டு ஜாதிவ்யவஸ்தைபோகுமென்றதற்குப்ரமாணமாயெழுதினது காலனுடைய வீக்ஷணத்திற்குஹாஸ்யமாம். இந்த "காமோவிதஸ்திகர்ம" என்றதால் ஸ்ரீமஹான் பக்கல் ப்ரஸ்வாதக்ஷ்வாதிகளை தோஷமாயெழுதிய ப்ரதிபக்ஷியின் புண்ணியானது பேயாசைப்பிடித்ததுமன்றி தசரஸ் ப்ரபந்தத்திலுள்ள தேவதாஜாரத்தையும் பிடித்ததாமென்றதனக்குப்போல் வைராக்யாயாரைப்பிடித்த ஸாகாவி

ஸாவும் மணவாளமுனிவரையும் பிடித்தாட்டியது போராதே ஸூர்யாதிகளான ப்ரவணிகாரரையும் விடாதாட்டி வைக்கின்றது. அந்தோ!! இது கலிவிலாஸகாரணமாய் முடிந்தது. ஆகையால் ப்ரதிவாதி சொன்னவாதங்களெல்லாம் வேதவைதிக சாஸ்த்ரங்களுக்கும், பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும், இதிஹாஸ புராணங்களுக்கும், ஸத்தர்க்கங்களுக்கும் பொருந்தாது வாக்ஜாலமாய் நாஸ்திகவாதத்தோடொக்குமென நிஷ்க்ருஷ்டம்.

ஆகையால் ப்ரதிவாதிகளான சைவசைஷ்ணவருடைய ஸம்வாதம் ஸ்வஸம்ப்ரதாயமாயும், ஸாம்யர்களுக்கு ஹிம்ஸாகரமாயுமாயிற்றென்பது தாத்பர்யஸாரம். இக்காரணங்களைப்பற்றியே;

“நஸாம்ஸ்யம் ஜாதம் அஜவ்ருஷஜாதிஷ்வபிநவா
நவாக்ஷூத்ரஸ்வஸ்வஹிக்ருதக்ருதேஷ்டஸ்ஸ்மரணம் |
ஸர்வஸ்ய ஹாவஷி மநஸி வ்ருஷ்டம் தஜடம்
உதாஹோ கேஸ்ஸ்ய நாயம் மாராவநஸம்வெஷ்டவிஷ்ய ||”

என்று ஸம்க்ரஹிக்கப்பட்டது. மேலும்; “கவிதார்க்கிகஸிம்ஹ அநுஜ்ஜியான ஸ்ரீவேங்கடாசார்யர் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர்” வேதாந்தாசார்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்ய ஸாயிதம் ஹிதமபலம் வ்யாஸிய ஸாய்ஸ்ஸிதம் பாவஸ்ய ஊந ப்ருஷிக தஷ்தாப வாயாநஸம்யாநராம் | இஷ்டம் ஸூய காஜயாவ விஹாரே தத்வம் அயாஸ்ரவிநம் ரோமா தர்மஸ்வயாம்ஸ்த்ர வஸிநத்ர தம்பர்வயத்வாநிஷிஷ்க ||” என்றும்; கஸ்மிந் ஸமா நாவஸ்ரக்கவ ப்ருகடநகபிநம் வேதஸ்ய மாயஸோமர்ஷ || என்றும் யதாயத்தைவு காஸிப்பித்தார். ஆகையால் “ யத்ததக்ரே விஷமிவ” என்று முதலில் கதிகடிநமாகத்தோன்றினும் ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளருளி பஹஸ்ஸம்வாதமாய மாஹம் “பரிணாமேந்த்ரதாவம்” என்றபடி ஸகலருக்கும் பரிணாமமேஹத்தில்ஸுகதமமாய் ஆகுமென்பதிதன் திரண்டபொருள் || ௬௭ ||

இதி வர்ணாஸ்ரமவாத: ||

இதி ஸ்ரீதத்வநிர்ணய விவரணே பஞ்சவர்ணஸம்வர்ணம் ||

ஸ்ரீ ஹயவதன விலாஸ பிரஸ், கும்பகோணம்.

ஶ்ரீரஸ்து.

ஶ்ரீமதே வேதாந்தகு³ரவே நம: ॥

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஶ்ரீமதே லக்ஷ்மீஹயவத³ந பரப்³ரஹ்மணே நம: ॥

அயோத்⁴ரஹாஶ:॥

அத² ஜ்ஞாநவைஶிஷ்ட்ய வாதா³ரம்ப⁴: ॥

ஶ்லோ॥ தத³த்³வத்க்ருதத்வம் தத³யநத்வ தஜ்ஜநகத்வம்
ததீயோ ஹ்யாகார ஸத்³ருணே ஸ்தஹ்யதயதயிதா தத³ந்வ
ணாவாதீயம் | தஸ்யாம்ஶே ப்ராபகம் தத்³வஸ்யமநு
ரூபம் ப்ரக்ருத்யாதுரூபம் சேவம் ஶுக்ஷ்யேவ்யதக்தம்
ஶ்ருதிஶ்ச நிஸ்ஸந்திஹ்யஶ்ரோக்தஜ்ஞாதுரபரேஹ்ணு ॥ ॥ க ॥

(வ்யாக்²யாந ப்ராரம்ப⁴:)

அநந்யம்ஸதீவதீ⁴க்வா த³நந்யெள்ளகாயுத: ।
அநந்யம் விஶ்வஶக்வாத்³ய நிர்யோநம் தத்³வாஸஹே ॥

தத்ரித்யாதி ॥ ஸவாப்ய காரமாக ஸந்நாதீ ஸண்டுயமூர
ஜமான ஸம்வாதங்களும் உபபாதநம்செய்து நிரூபிக்கப்பட்
டபொழுது, ஜாதிநிஷ்டர்களுடனும் ஸ்வரூபநிஷ்டர்களுடனும்
கூடிய ஸஸாநஸமாதநமாக ஸாதிக்கப்படுகிறதவன் ஸந்ஸக்ஷவா

னபொழுது ஸமஸ்தாவரண வரணத்திலிழியக் கருத்துற்று நிற்குங்கால் அப்பரதத்வம் ஸவிசேஷமோ நிர்விசேஷமோவென்று ஸம்சயம்வர, அதையும் பரிஹரிக்க விரும்பி மேல் தத்வநிர்ணய ஶ்லோகங்களால் நிரூபிக்கின்றார்.

அந்த ஜகத்காரணமான ஸ்ரீதத்வமானது (தத்வம்) "யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே" என்றதுபோல் "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்றும், "ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்" என்றதுபோல் "ஜகத்காரணத்வேந ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வஶக்தித்வம்" என்றும், "ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞானபலக்ரியா ச" என்றதுபோல் "ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶய" என்றும், "ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:" என்றதுபோல் "ஸர்வேஶ்வரத்வம்" என்றும், "ஸர்வஸ்ய ப்ரபுமீஶாநம் ஸர்வஸ்ய ஶரணம் ஸுஹ்ருத்" என்றதுபோல் "ஸர்வஶேஷித்வம்" என்றும், "ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:" என்றதுபோல் "ஸத்யஸங்கல்பத்வம்" என்றும், "ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம" என்றதுபோல் "ஆனந்தமயத்வம்" என்றும், "யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம்" என்றதுபோல் "ஜ்ஞானாதி குணக" என்றும், "நிரவத்யம் நிரஞ்ஜனம்" என்றதுபோல் "அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வம்" என்றும் ப்ரமாணிக்கின்றபடியே அந்த பரதத்வம் போன்றதென்றும்; இவ்விதம் கூறப்பட்டதத்வம் ஸவிசேஷமோ நிர்விசேஷமோவென ஶங்கித்து (தத்வநிர்ணயம்) அதாவது 'ஜகத்காரணத்வ ஸர்வஶக்தித்வ ப்ரக்ருதிவிஶிஷ்டத்வ । ஜீவ ஸர்வஸாக்ஷித்வ ஸர்வநியந்த்ருத்வ' என்றும், 'ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞானபலக்ரியா' என்றும், 'பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதைவ ஶ்ரூயதே' என்றும், 'விஷ்ணுஶக்தி: பரா ப்ரோக்தா' என்றும், 'ஸர்வஶக்தி ஸமன்விதா ஶக்தயோ யஸ்ய ஸர்வா: । தஸ்ய ஜ்ஞானாதயோ ஶ்ரீமத்ப்ரஹ்மா ॥ ஸர்வேஶ்வர ஸர்வஶேஷி ஶக்திஸமன்வித । ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வஶக்திமான் ஸத்யஸங்கல்ப: ஸர்வஶேஷி ॥' என்றும், ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வஶக்தி

ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீதிதே: । ஸைவாவ்யதிரேகிணீ ப்ரஹ்மண: பரமேஷ்டிந: ।' என்றும், 'ஸகாரஶக்திர்ஹேதுர்விஷ்ணோ ஸர்வஸ்வபாவாநுசாரிணீ । தேவீ ஷாட்குண்யபூர்ணாஸா ஜ்ஞாநாநந்தக்ரியாமயீ ॥' என்றும், 'ஜகத்ப்ரக்ருதிபாவோ யஸ்ஸா ஶக்திரிதீர்யதே' என்றும், 'ஶக்திர்நாராயணஸ்யாஹம் நித்யா தேவீ ஸதோதிதா' என்றும், 'நாயிகா ஸர்வஶக்தீநாம் ஸர்வலோகமஹேஶ்வரீ । மஹிஷீ தேவதேவஸ்ய ஸர்வகாமதுகா விபோ: ॥' என்றுங் கூறுகிறபடியே அப்பகவானுடையதும், அப்பகவானை விட்டுப் பிரியாததுமான ஶக்த்யாத்மகமென்றும், (தத்யநவெலி) அந்தபகவானுக்குவாஸஸ்தாநம், அல்லது பகவானைத்தனக்கு வாஸஸ்தாநமாகவுடையது, அல்லது பகவானைததனக்கு ரக்ஷகமாக வுடையது என்றும், அதாவது; 'அக்ஷங்காம்ருதாயாரா' என்றதுகொண்டு அம்ருதனை பரமபுருஷனுக்கு க்ருபாரஹதெ யென்றனதால் ப்ரயோகமும் ஸித்தித்தது. அன்றியும்; 'தேவஜுஷ்டா' மென்றபொழுது மிவ்வர்த்தம் த்வநிக்கும். பூர்வோக்தமான அம்ருதஶப்தமானது ஸ்ரீபகவத்தர்ப்பணத்தில் 'அம்ருதஸ்யாவநாத்யஸ்ய ப்ரேக்ஷமாணா ஜநார்தநம்' என்று ஸ்ரீபட்டரால் வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டது. ஶ்ருதியிலும் அம்ருதஶப்தம் பஹுஸ்தலங்களில் ப்ரஹ்மபரமாயோதப்பட்டது. ஸ்ரீஸாத்வதஸம்ஹிதையில் 'ஸ்வாமிதாநர்ப்பவே' த்யாதி பதத்திலுள்ள ஸ்ரீபத்மஶப்த வ்யாக்யாநாவஸரத்தில் தத்வதர்ஷணகவும், பஹுவ்ரீஹியாகவும் ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனு மருளிச்செய்தார். மேலும்; சது:ஶ்லோகீபாஷ்யத்தில் 'காந்தஸ்தே' யென்ற ஶ்லோகவ்யாக்யாநத்திலும், ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் 'க: ஶ்ரீ: ஶ்ரிய:, ஶ்ரிய:ஶ்ரியம்' என்ற ஶ்லோகவ்யாக்யாநங்களிலும் ஸஶ்ருத்யுபபாதநம் செய்தருளினர். 'ஹரிவக்ஷஸ்ஸ்தலாலயாம், விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ, விஷ்ணோரேஷாநபாயிநீ, அஸ்யாஸ்தே தேவதேவஸ்ய யோகிஜ்ஞேயம் மஹாத்மந: । விஷ்ணோர்வக்ஷஸ்ஸ்தலாஶ்ரயாம் யதோதாஹரோப்ரபஶ்வாஸ்யா மந்திரமந்தராத்ரிகா, ஸாஹமம்

[illegible] ஜாதிகளால் த்விதீயமான [illegible] ஸித்தம். இவைபோலவே த்ருதீயமான [illegible] என்ற வசனங்களால் ஸித்தமாகும். மேலும் மற்றோர் வாக்யத்திற்கும் [illegible] என்றும், [illegible] என்றும், [illegible] என்றும், ஸ்ரீ [illegible] என்றும், [illegible] என்றும், [illegible] என்றும், [illegible] என்றும், [illegible] என்றும், [illegible] என்றும், வசனங்கள் பல ப்ரவ்ருத்தா னும் வசனித்தன. இவ்வாக்யங்களை ஸ்ரீவாதிராஜயதிவர்ய க்ருததத்வ நிர்ணய வ்யாக்யானத்திலும், [illegible] த்திலும் நாரஸிம்ஹவாக்ய விவரணத்தில் ஸ்பஷ்டமாய்க் காணலாம். இவ்விதம் த்ரயத்வம் ஸித்தித்தபின்பு ([illegible]) [illegible] என்றும், [illegible] என்றும் கூறும் வசனங்களால் அந்த

பகவானுக்கும் ஶரீரியின் ஶரீரத்வமென்றும், மேலும்; (ததீய: ஆகாரோஹி) ஆகாரிணஸ்து விஜ்ஞாநமாகாரஜ்ஞாநபூர்வகம் | தேநாகாரம் ஸ்வயம்ஜ்ஞாத்வா ஜ்ஞாதவ்யோ பகவாந்ஹரி:' இத்யாதிகளைக்கொண்டு பகவானுக்கும் ஆகாரியின் ஆகாரமென்றும், பின்னும்; (தத்குண:) 'ஸத்குணாமோதிநீ' என்றும், 'நிர்குணாவிர்குணாநந்தாநஶேஷாயாத்மநாத்மயா' என்றும், 'ப்ரக்ருத்யாத்யாஶ்ரயஸ்ய வ்யக்தஸ்யேவ ப்ரபோர்குண:' என்றும், கூறும் ப்ரமாணங்களால் அந்த பகவானுக்கும் குணியினுடைய குணங்களோ அல்லது குணாஶ்ரிதாநமோ என்றும், (தத்ஸம்பந்தயிதா) 'ஜகதோவிஷ்ணுவ்ருத்தீ, விஷ்ணுவ்ருத்தீயதோம்ஹதா, ஸெவஸெவதிவ்யதேஹிஷ்டம்' இத்யாதி ப்ரஸித்த ப்ரமாணங்களால் அப்பகவானுடைய ஸம்பந்தத்திற்கொத்த வ்ருத்தியென்றும், (தத்க்ருபா) 'வக்ருணாவஸீ' த்யாதி ஶ்ருதியென்ன, 'கருணாஸக்தஸ்தயா, ஸெவ்யாகாருண்யரூபயா, ரக்ஷிகருணாம்க்ஷாந்திம் க்ஷமாம் க்ஷீரோதஸம்பவாம், கருணாம்ருதவாராஶி ரக்ஷவாம் ஹரிவல்லபாம்' இத்யாதிதர ப்ரமாணங்களென்ன யிவைகளால் அந்த பகவானுடைய க்ருபை யென்றும், (வா) அல்லது (ததீயம்) 'தேவேஷுஸம்ப்ரதாஸெவுஷா ஶ்ரீஶ்ரீவல்லபாதத | தஸ்யாஶ்ஶ்ரிதா ஶ்ரீஶ்ரோபெவதிஶ்ருத: ||' என்றும், 'கஹம் ஶிஷ்யாவதாஸீவ ஹஸ்தாவ தவதாயவ' என்றும், 'வ்யாப்யஸ்தீஶஸ்யதாஸாவிஶஷ்டு' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தபகவானுக்கு ஶேஷபூதமென்றும், மேலும் (திவ்யாம்பரப்ரபாவகம்) 'லக்ஷ்மீ: ப்ராஷகாரேண ஸ்வாபாவ்யயோகிநீ' என்றும், 'லக்ஷ்மீம்ப்ராஷகாரேண வ்ருதவதோபாராதந | தத்க்ஷமாம்ப்ராவ்யவெநஶ ப்ராபாவ்யம் ப்ராபகதேவதாம் || லப்தா: க்ருதா யத்ரா: ப்ராபஸ்யதேதேவாநந்தோநஸா:' என்றும், 'லக்ஷ்மீ: ப்ராஷகாரவ்ய நிதிருஷ்டாவரதேதிருஹி:' என்றும், 'இதி தேவீம் ப்ராஸ்க்ருத்ய வஶ்யாதேவாஸதாஶ்ரயெத்' என்றும், 'ஸம்ஸாரணுவதாரிணீம்' என்றும், ஶரண்யாதேநாவிதெயெத்'

என்றும், யதிவாஂமஸாஶ்ரயம்’ என்றும், ‘சுவியஜசாதாரஹே நாதாரஸோரண ஶ்ரோரண ரீ உநந ஶ்ரோரண ஶ்ரோரண ஹோஂவது வ செதி’ என்றும், ‘யஸ்யாவீக்ஷேஂவம்’ என்றும், ‘உவாமெயெ விகூஷாயகு ஸஜநயஸிஉாதா ததிவஸிநஃ’ என்றும் சொல்லுகிற படியே அப்ஹமவானுடைய திருவடிகளை யடைவிப்பிக்கத்தக்க தென்றும், அதாவது; வாராஷகாரமென்பது. வாராஷகாரமாவது:—ஸாவெக்ஷனவாராஷனுக்குகுவெ க்ஷிதம் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கவல்ல வெதனன் கஹிமஹேனுகு கைக்குபாயமாக வரிக்கப்பட்ட வெதநாஷாரம். இதை நிக்ஷெ வரகைஷயிலும், சுயஷுஸஹாவாநாஷாந ஷொகஷெயஷிமாரஹி க்ஷிஹிஃ। ஶ்ராதாஸ்யதா வஸாவஸிஙம் வடிகாயதாவஹஂபநஃ’ என்று ஸ்ரீதேஶிகநு அருளிச்செய்தார். இதையே பிள்ளை லோகாசார்யரும் வடிகஸ்மே வாராஷகாரகமென்றார். ஸ்ரீநயினாராசார்யரும் ‘வஶவாஂ வாராஷகாரஸௌலவி வடிக வெதநவிஶெஷெ ஷொகவஸிஙா வயாஜ்யத ஐதிநவிஶெஷ யஃ।’ என்று விரோதவரிஹாரத்தில் அருளிச்செய்தார். ஆகை யாலிங்கு ஶக்தியென்ற தத்வமானது தஷேவஷ்வாவகமாயிற்று. மேலும் (தக) அத்தத்வமானது (தஷவயமநாரஹி வஂ) அப்ஹமவானை விட்டகலாததும், அப்ஹமவானுக்கு சுநா ரஹிவமானது மென்றபடி. இவ்வவயக்ஷமும் ஆநாரஹிவ மும் ‘யாநநியா ஸாவஂ விஹாரதொரஹிவாணிஸவகூா ணிதாந ஹாஂஷெஜாநாரஹிவாரஹிவ விஹஷெவமகூாஷொ வமஹிஷாநிதெ’ என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியாலும், ஹமவஷாராயணாஸி உதாநாரஹிவ ஸாரஹிவாரஹிவ’ என்று துடங்கி ‘கிதாநவாயிநீம் நிரவதாஂ ஷெவஷெவஷிவ்யஹேஷிஷீஂ’ இத்யாதிமான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஶத்தாலும், ‘நவயமஸிய தெஶ்ராதிரவஸி, யாஂவகவாதிளதாஷெயெவி’ இத்யாதி ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீஸூக்திகளாலும் ஸிஙங்கள். இவ்வாநாரஹிவத்தைப்பற்றி ஸ்ரீஉவெதாஷெஸிகநு தமது வதஶொகீ பாஷ்யத்தில் போர

விசாரித்து ஸர்வஜ்ஞராக ஈச்வரவைஶிஷ்ட்யமென நிஷ்கர்ஷித்தருளினார். அவ்விடத்தில் பஹுப்ரகாரமாய் விகல்பித்து ஒவ்வோர் பக்ஷத்தையும் விஶதமாய் உபபாதித்துவரும்பொழுது, த்விதீய பக்ஷமாக ‘ஸர்வஜீவப்ரக்ஷணே க்ஷணஶப்த: பரிபூர்ணோத்த ரஸ்ய ஸம்பந்நம் ஸர்வதாயீநாயாம் ஸ்வாதந்த்ர்யேண பரிபூர்ணபதார்த்தம் । ஸர்வஜ்ஞநாத்யதிகாரணேனாஷ்ட்யம் ।’ என்று துடங்கி சில வர்த்தகளை விஸ்தரித்து ‘ஸகோஜீவகேவலி ஸஸ்யாஸ்வாஶ்ரவே விஶேஷேண பதிஸ்வரவா நாராயணம்’ என்றருளிச்செய்தார். இது பூர்வபக்ஷங்களி லொன்றாகையால் உபாதேயமாகாது. மேலும், ஸர்வபக்ஷமாக ஸ்வாபிப்ராயத்தை யருளிச்செய்யும்பொழுது, ‘ஸதைந்யாஸேவாஶ்வதாதாதி நிவ்ருத்தள த்ரவ்யஸர்வத: । வைகுண்ட்யம் பூர்ணாம்ருதேஷாம் நாம் ஸர்வகதித் ॥ ஸர்வஸ்வதேஷே தஸ்ய கேஷகஸ்ப்ரேஷக: ப்ரபந்நவாந் । ஸம்யக்ஸ்வர்யஸ்வாதீனமஜ்ஞயஸவவ்யாஸப்ரதிஷ்டித:॥ இத்யேவம் ஸர்வம்ஶேஷ ஸாம்யேவ விபந்ந । உபயத்தாம் ஶ்வைஶ்வர்யாதய ஸம்பந்ந: । ஸத்வஸ்வாதி ஸம்பந்ந ஹ்யபாயபரிகதா:। ஶ்ரீநாராயணைஶ்வர்யஸம்பந்ந: ஶ்ரீபதிவஶ்ரித: ॥’ என்று ஈச்வரவைஶிஷ்ட்யத்தை யிவ்விதமென ஸித்தாந்தித்தருளினார். ஆகையால் ஸர்வவிதத்தாலும் ஈச்வரவைஶிஷ்ட்யமே பிராட்டிக்குள்ளதென (ஈச்வரஸமவைஶிஷ்ட்யவம்) என்ற பக்ஷம் பொருள்பட்டது. இங்கு ஶ்ரீதேஶிகர் அருளிச்செய்த ஸர்வபக்ஷமும் கேவலபக்ஷமாகையா லிதைவிட்டு த்விதீயபக்ஷத்தையே ஸித்தாந்தமாக ஸ்வீகரித்தாரோவெனில்; கேவலாஹ:’ என்று கேவலபக்ஷமாகவே யருளிச்செய்ததும் ஶ்ரீஆளவந்தார் ஶ்ரீஸித்தித்ரயத்தில் அருளிச்செய்தது போலானதாலிது பூர்வபக்ஷபரிவாதி போன்றதேயாம். இது வேதாந்தஸூத்ரத்திலும் ஸித்தம். ஸ்வபக்ஷத்தை யின்னதென்று நிரூபிப்பது ஸந்யபக்ஷதூஷணங்களா லாகையாலிங்கும் பூர்வோக்த பரபக்ஷதூஷணம் த்ருஷ்டமாவதால் ‘ஸஹேஸித்த

ரூபவிஶேஷ:' என்றபடி ஈற்றிற்கூறப்பட்டதே ஸ்ருதிஸம்மத லக்ஷணமாகும். இந்த ஸலக்ஷணமறியாதே பரோக்ஷவாதிகளுடைய நயத்தை யடைந்து கூறுவது ஶாஸ்த்ரார்த்த நிர்ணயாபாஸமேயாம். ஆகயிவ்வளவால் தத்வத்ரயஸம்பந்தமென்றதும்வ்யாவ்ருத்தம். மேலும்:— (ப்ரக்ருதித்வம்) ப்ரக்ருதிக்கு த்ரிகுணாதிஸஹிதமாய் அதன்வ்யாபாரங்களை ஸ்வாயத்தமாகவுடையதான லக்ஷணத்தையுடையதென்றும், அதாவது:— 'ஜந்மாதிகாரண ஸர்வவ்ருத்திவிஶிஷ்டே । ஸர்வப்ரக்ருதிவிஶிஷ்டே' என்றுள்ள ப்ரமாணப்படிக்குள்ள பொருள். ப்ரக்ருதித்வம் லக்ஷண த்தை யுடையதென்றபொழுது, 'ப்ரக்ருதே: பரஸ்வரூபா நந்தஸ்வரூபவிஶிஷ்டே, ஸ்ரீ:ப்ரக்ருதி:, ப்ரக்ருதி: பரமேஶ்வரமாஹிஷீபஸ்ஸ்வநீ । வ்யக்தஸ்வரூபயோ விஷ்ணு ஸ்ரீ ஸம்பந்தா லோகநாயக:' என்றும் வேண்டும் ப்ரமா ணங்கள் உதாஹரித்தன. ஆகப்பராபரத்வமான யிவ்விர ண்டும் 'ஸர்வாத்மிகஸ்வரூபம் ப்ரக்ருதிம்விஶேஷாம் । ஜீவ ஸம்தாநஹாவானா மயம் மாயாதேஜஸ:' என்று ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யன் அருளிச்செய்தபடிக்கு விஶித்தன. இதையே ஆதாரமாகக்கொண்டு ஸூத்ரத்திற்கு ப்ரக்ருதிவிஷயமான லக்ஷ்மீதத்வத்தைப் பொருளாகவெழுதி வேதனன் செய்யத்தகுந்த மோக்ஷோபாயவிஷயத்தில் ஸமஸ்தாஶ்ரயணனுக்கும், ஸமஸ்த ஶ்ரயணனுக்குமுள்ள தாரதம்யமாகச் சிலர் வ்யாக்யாநம் பண்ணினர்கள். அங்கு ஸமஸ்தாஶ்ரயணனுக்குவேண்டிய ஶ்ரு த்யாதி ப்ரமாணங்களையும் வேண்டுமளவு எடுத்துரைத்து முடிவில் ஸமஸ்தாஶ்ரயணத்தாலிவனுக்கும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷம் கூடுமெ ன்றார்கள். இங்கிவ்விதம் நிர்ணயாபேக்ஷையைச் சொன்னது கா ரணவிஶேஷ ஶாகாபரிஹாரார்த்தம். ஸமஸ்தாஶ்ரயணமென் பது ஸம்பந்தகூடுமாகையால் பிராட்டி விஷயமான மோக்ஷோபா யவிஷயக வசநங்களுக்கு வையர்த்யம்வருமென்ற ஶங்கை மறந்தார் போலும். பதிவ்ரதாத்வாதி ப்ரமாணஸாப

ந்யாயங்களிவருக்க ஸம்மதமாதலாலிறே அவ்விதம்கூறியது. ஆனால் ஹிரண்யகர்ப்பன் அளவுள்ள பத்தசேதநருக்கும், அநந்தன்வரை யிலுள்ள நித்யசேதநருக்கும் மேற்பட்டவளென்றும், ஸர்வஶ ஶேஷபா நிக்ருஷ்டெயென்றும் நிரூபித்தனர். பராஶரஷகா ரஸ்வாவாயஸ்வாவெபகாதிகளெல்லாம் அஸந்தாவ்யூஹாயாமதா யுங்களாதலால், வாக்யத்தில் தத்காலத்தில் ஸித்தமாயிரு ந்தஅஸம்பாவநாயுங்கள்ஸாதமே இவருக்கு அவஹரிக்கவேண் கரியமாயிற்று. என்றாலும், புராணங்கள்ஸாதம் ஸஹாயமா யங்கு உதாஹரிதங்களாயின. ஆகயிவ்வளவால் (ஶ்லோகார்த்த தத்வா) லக்ஷ்மியென்ற பெரியபிராட்டியாராகும் ஶாஸ்த்ரப்ரமாண ஸித்தவஸ்துவானது (ஸமாதா) ப்ரத்யக்ஷப்ரகாரமாகவ ல்லவோ (ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ராதி) வேதத்தாலும், ஸ்ம்ருதிக ளாலும், சூத்ரங்களாலும் (ஸர்வாத்மஶாஸ்த்ர) வரஸாத்ரவை யபிகரித்து நிர்ணயம் செய்யும் ஶாஸ்த்ரத்தில் (உக்தம்) அருளிச் செய்யப்பட்டது. ஶ்ரீந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்திலும்; ‘ஶ்ரீயாஸஹ தத்ராம்வத்ரம் ஶாஸ்த்ரம் ததவதா । தயோஸ்ஸாமாந்யம் ஶக்த தத்வாதிஸிராம் மதி:॥ என்று துடங்கி ஸதகாத்ராக வ்யாவர்த்தநமாக அதன்மேல் பரக்கச் சிலவாக்யங்களால் ஸா மாந்யாதிகளுக்கும் ஶக்தித்வாதிகளுக்குமுள்ள தாத யர்த்தை விஸ்தரித்தருளினார். அவ்விடத்தில் இந்த ஶ்ரீதத்வவிஷ யத்தில் வேண்டும் விஷயங்களெல்லாம் ஶ்ரீராமாநுஜரூத ஷடர்த்த ஸங்க்ஷேபத்தினின்றும் வேண்டுமளவு உதாஹரிக்கவும்பட்டன. மேலும் ஶ்ரீரஹஸ்யவெடிகையென்ற ஶ்ரீக்ருஷ்ணதாதாயார்யநாமஸ ஹித வ்யாக்யாநத்தில் அதிரமணீயமாயும் அதிவிஸ்தாரமாயும் வ வநஸம்ரக்ஷண ஸ்ரீஸாம்ப்ரதாய ப்ரபந்தவக்ஷ நிரஸநப்ரபந்தங்க மாயும் ஶ்ரீதத்வ நிரூபிக்கப்பட்டதை யெல்லாமிங்கே எழுதுவ தானால் க்ரந்தம் விஸ்தரிக்கும். இதன்விரிவை யங்கேகண்டு தெளி வது. ஆகயிந்தஶ்லோகத்தால் பெரியபிராட்டியாருடைய ஸ்வரூப ரூப [illegible] வைலக்ஷண்யாதிகளெல்லாம் [illegible]

ஞாயமும் யதாஸ்ருதமாக அதிவாதமன்றிக்கே உபபாதிக்கப்ப ட்டதால் 'தத்தி' த்யாதியைக்கொண்டு ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வ சக்திகமேயென ப்ரமத்திலுண்டான ஸம்சயத்திற்கு நிவ்ருத்தி கூறப்பட்டது. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீபாஷ்யஸுத்ரயஸா ரம் தத்வத்ரயாதிகாரத்தில் இவ்வீசுவரன் 'நித்யே நித்யோஷா ஜகந்நாத விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ' இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வா வஸ்தைகளிலும் ஸபத்நீகனுக்கொண்டே யிருக்குமென்னுமிட த்தை 'தவைநய:, மாதா பிதா' என்கிற ஶ்லோகங்களில் உ பகாரவிஶேஷத்தால் ஸாதரமாய் விசேஷித்துச்சொல்லப்பட்ட வராஹ, வராங்கத ப்ரபந்நங்களில் தெளிந்துகொள்வது' என்று துடங்கி 'சரணாரவிந்தம் ஸதத: பதித்வாத்ரியாம் ஸத்த்ர சரவத்தே' என்கிறபடியே தத்வாஜ்ஜித்தாலே நினைத்த தெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாணஸார ணராய்ப் போருகிறது. ஆகையா லிவ்வீசுவர தத்வத்தையும், சாம்பிதவ்ய தத்வங்களையும் யதாப்ரமாணம் தெளிய ப்ராப்தம்' என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் 'நஹஸுவநவிரோதயே ந்யாய: ப்ரஸவதி' என்ற ஸ்ரீபாஷ்யவா க்யப்படி வஹுப்ரமாணஸித்தமான லக்ஷ்மீதத்வத்தின் யாதாத்ம்ய த்தைக்கேவல தர்க்கங்களைக்கொண்டு குலைக்கக்கூடாதென்பது தாத்பர்யம். மேலும், அஸ்தத்வஷிகளுக்கும் நாராயணன் ஒரு வனைவிட்டுப் பெரியபிராட்டியாரையுங் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டிய நிபந்தமும் அநாவஶ்யகம். 'ப்ரயோஜநமநுத்திஶ்ய நமந்தோ பிப்ரவர்த்ததே' என்றபடி நிஷ்ப்ரயோஜநமாய் மந்தனும் ப்ரவ ர்த்திக்கமாட்டானுகையால், ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸர்வதத்வத்தை ஸபத்நீகமாக வோர் நிர்ப்பந்தத்தி னகம்மைப்பற்றியதும், ஆ ஸக்த்யாதி காரணத்தைப்பற்றியே யல்லது வேறு காரணமில்லை யென்பது ஸம்ப்ரதாயஷ்டியாலறிந்து தெளியவும், ப்ரமாணங்களு க்கெல்லாம் உபக்ரமத்தால் அந்யதாகரணம் செய்வதும், வெள தீகத்தால் அந்யதாவாகப் பொருள் கூறுவதும், கர்மஞானவ

களால் ப்ரமாணவிசாரத்தை தீர்மாநம் செய்வதும், ப்ர ஸங்கத்திலொவ்வொன்றையும் ஸத்யம்போல் பேசி யொடுவில் ஸவிஷயணதாந்மாய் நிரமிப்பதும் ப்ரதிவாதி ஶாஸ்த்ர ஸித்த வாக்ய வரிவர்ஜியாதலால் அந்த ந்யாயங்களையே ஸூத்ரத்திலாராய்ந்து ப்ரமாணாநுமான ஸூத்ரவிஷய விஷயவாக்யந்யாயாஸித்த வாதங்களையெல்லாம் விவரிப்பதாயும் பண்ண சிற்சில தூஷிதார்கள் ஏற்படுவதால், அவ்வோவாதவி த்வாதங்களையு மெடுத்துப்பேசி அவைகளிலுள்ள தோஷத்தை வர்ணித்து யதார்த்தமான ஸம்ப்ரதாயார்த்தை இந்த க்ரந்த கர்த்தா ஸ்தாபிக்கின்றார். இவ்விடத்தில் ; ஸாகேதபுர ராமாநுஜாசார்யரென்றவோர் ப்ராஜ்ஞர் தமது ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகை யென்ற புஸ்தகத்தில் உ०-வது பக்கத்தில் ‘வேதாந்தாசார்யரும் ஸ்ரீதேஶிகஸம்ப்ரதாயஸாரத்தில், தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் பிராட்டிக்கும் ஜீவகோடித்வத்தை யங்கீகரித்து லக்ஷ்மீ ஸாதாரணமான ஜீவலக்ஷணத்தை ‘ஜ்ஞாநகேவல நிவேதநத்வம்’ போலே, ‘வ்யதிரேக கேவலவ்யதிரேக நத்வ’மும் ஜீவலக்ஷணமாகையாலே ஶேஷத்வம் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகமென்னவுமாம்’ என்றருளிச்செய்தார்’ என்றெழுதினர். இதற்கோர் வ்யாக்யாநத்தையும் காட்டினர். இவ்வ்யாக்யாதா ஸ்ரீதேஶிகனுடைய ஸத்யவிஹிதஶிஷ்யருமல்ல. இவரை ஸர்வஜ்ஞரென்று கூறவோர் உபபத்தியுமில்லை. வீதியில் கடநம்செய்யுமோர் உந்தன் பேசும்பேச்சு ஸாமாந்ய ந்யாயப்படி நமக்கநுகூலமாய்த் தோன்றினால், அப்பேச்சிலுள்ள ஸாரஸாரமறியாதே அதைக்கேட்டவர் தம்காலத்தில் தனக்கனுகூலமாயிருக்குமோர் காரணத்தைப்பற்றி மாத்திரம் உந்தப்ரபாவமென்றறியாது அவனோடு தானும் ஸந்தோஷிப்பதும், அதை யவலம்பித்து வேறோர்விசாரம் செய்வதும், அதையெழுதியோ ப்ரசாரணம்செய்தோ வர்ணிதவாதர ஸாமாந்யர் ஸர்வரும் காணும்படி ப்ரஸித்தமாய் ப்ரகாஶப்படுத்துவதும் வரிஹாஸாஸ்பதமாகும். அன்

றியும்; வ்யாவ்ருத்தாவதாரத்தி லொருவிப மெழுதிவைக்க யதை நவீனர்கள் ‘ஒருவனடிமை’ என்றதை ‘ஒருவண்டிமை’ என்று வாசித்து வ்யாவ்யாநம்பண்ணி ப்ரகாசம் பண்ணினது போல் விபரீதமாய் அர்த்தமாக்கித்தாமெழுதிவைப்பதும், அதை யொட்டி யநுஸாரிகள் ப்ரதர்சனஞ்செய்வதும் ஸர்வஜ்ஞஸாதாரணமாகையா லிவையெல்லாம ப்ரமாணபூதரான ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு ஸம்மதமாகாது. ஆகையால் ப்ரமாணவஜ்ஜியையும், அந்த வஜ்ஜியையுடைய ஹ்ருதயத்தின் வர்ணனவாக்யங்களையும், தந்நிர்வஹணமான தத்ஸூக்திதார ஹ்ருதயங்களையும் வபர்யாலோசிக்க ப்ராப்தமாயினேம். அதாவது:— இங்கு ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயஸாரத்தின் தத்வத்ரயாதிகாரத்தில் வேதநாவேதந தத்வங்களையும் அவைகளின் ஸ்வரூப ஹேதுங்களையும் ப்ரதிபாதித்தருளி, அவைகளுடைய ஸ்வரூப நிரூபணாநந்தரம் ‘இப்படி ஸ்வாதீநஸ்வரூப ஸ்திதிகளையுடையவனாயிருக்கிற ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபம்’ என்று தொடங்கி ஸர்வேச்வர தத்வத்தை விஸ்தரித்தருளினர். அப்பொழுது ஸர்வஜ்ஞ வர்ணன ஹேதுத்தையுடைய தத்வத்தைப்பற்றி இதனிடையில் இவ் வீச்வரன் ‘நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ’ இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸபத்நீகனாய்க்கொண்டேயிருக்கும்’ என்றருளிச்செய்ததால் விஷ்ணுபோலவே விஷ்ணுபத்நியும் ஸர்வேச்வரகோடி ப்ரவிஷ்டையெனத் தெளிகின்றது. மேலுமங்கு ஸர்வேச்வர தத்வத்திற்கேயஸாதாரணமாயுள்ள வதிகாரங்களை யிரண்டாய் வகுத்து அதில் ஸர்வேச்வரனுக்கு உபாயத்வமும், ஸர்வேச்வரிக்குப் புருஷகாரத்வமும் கூறுக விஜ்ஜித்த வ்யாபாரங்களென வருளிச்செய்தார். நிரபேக்ஷ ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸர்வேச்வரியின் புருஷகாரத்தைப் ப்ரதீக்ஷிப்பது ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதமாவதால் புருஷகாரத்தையுடைய பெரியபிராட்டியார் ஜீவதத்வமென்று கூறுவது அஸம்மதம். மேலும் ‘அநந்யாநந்யதாஸ்ரயா’ என்றபடி இங்கு

பிராட்டிக்குக்காரணவென ஶப்தமும் அருளிச்செய்யப்படாத தால் அதைதந்யம் வேறுவ்யாகாரணங்களிலுள்ளதையு முதாஹரிக் கின்றோம். அதெங்ஙனேயெனில், 'ஸமஸ்தாவஸ்தையிலும் ஸஹபரிகனுப்' என்றபொழுது ஸமஸ்தாவஸ்தை யென்றதால்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹ்ருதிகளாகிற தசைகளெல்லாவற்றிலும் என்று பொருளாவதால் ஸ்ருஷ்டிதசையிலும் பிராட்டியாருக்கும் 'ஜகத்ஸ்ருஷ்டிவாதிகள்' என்றபடி ஶப்தஸ்ருஷ்டிவாதத்வத்துக்கும் ஸித்திக்கும். இதையொட்டியே 'தவதேஹாஸ்ரயாசாம் நவத்யுமஹிய தே ஸ்ருஷ்டிரவி' என்று ஸ்ரீஸூக்தமருளிச்செய்தார். இதல்லாது மேலும்; ஸித்தோபாய ஶோதநாதிகாரத்தில் 'உபாயோபேயமான வாக்யத்திலும் ஸ்ருஷ்டமான இவ்விஶேஷணத்தினுடைய உபயோகவ்யாபாரத்தை' என்று உபாயதசையிலும் உபேயதசையிலும் வத்திக்கு ஈநியமுண்டென்றருளிச் செய்ததால் ஸித்தோபாயத்வமும்ஸித்தமாகவுமிப் பெரிய பிராட்டியாருக்கு மேற்பட்டது. ஆகையாலிப் பிராட்டியாருமீசுவர கோட்யந்தர்ப்பூதையானவளே. மேலும்; ஸாத்யோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் 'நாராயணம் ஸலக்ஷ்மீகம் ப்ராப்யம் தத்ப்ரணவம் | உபாய ஜதிவிஶ்வாஸோஅயாமுக்ஸரணாமதி: ||' என்ற வஷியார்த்தர்பாசுரத்தை யெடுத்தங்கீகரித் தருளியதாலும், அயாதிகாரத்தில் 'நாராயணாதிஶப்தங்கள் ஸ்ரீய:பதிக்குச் சொல்லுங் கட்டளையில், விஷ்ணுவத்திக்கும் சொல்கிற்றும்' என்று ஹ்ரீஶ்சதே லக்ஷ்மீஶ்வத்நௌ' என்று ப்ரகவிவேசநம்செய்ததுபோல் 'சுஶோத்யஶாநாஜமதா விஷ்ணுவதீ' என்றிவளுக்கும் ப்ரகவிவேசநம் விஷ்ணுவதீத்வத்தைபிட்டென்ற கருத்தால் அருளியதாலும், அதே யதிகாரத்தில், 'ஹமவஞாராயண' என்கிற நேரிலே 'ஹமவதீம்ஸ்ரீபா' என்றருளிச்செய்தார்.' என்றதால் 'ஹமவாநிதிஶப்தோபம தயாவர்ஷ ஜத்யவி' என்ற படிக்குள்ள சுதிதாவஸாயாரண திருநாமமாகிற ஹமவஶப்தத்தை பிராட்டியாருக் கும் ஹமவதீம் என்று காரணவாதிகளையுடைய ஹேதுவைப்

பற்றி பதிபத்ந்யாயாரணம் ஸமவஸமமென்று பொருளா குமபடி அருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'நஸ ராஜிஸபதீகே, பாகாபஸபர்பர்யம்பர ஸ்ரீபாஜஷ்டம் ஸரோத்ரிபிதே: |' என்றருளிச் செய்திருப்பதாலும், உபக்ரமத்தில் 'ப்ராணீமேஹபத தாதர்ய் ஆபதீ ஜமதாம்பதீ' என்றும், உபஸம்ஹாரத்தில் 'ஸரண்யா ஆபதி விதாம்ஸஜ்த்ஸமேஹ்ய ஹ்யத' என்றுமருளிச் செய்திருப்பதாலும் பததர்மஸ்ய தூய ஸாராபேக்ஷயா பிராட்டியாருக்கு ஜீவகோடிந்யஸமாரவம் சொல்வது கிஞ்சித்தேனும் அஸமஞ்ஜஸமன்று. ஆகையால்; தத்வத்ரயாதிகாரத்திலுள்ள 'ஞானசேஷதி பேதநம்போலே, ஸ்வதசேஷசேஷதி பேதநமும் ஜீவலக்ஷணமாக வற்றுகையாலே இச்சேஷகம் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபநிரூபகமென்னவுமாம்.' என்ற வஜித்துக்குத் தொடர்ச்சியாய் வரும் முன்வாக்யங்கள் ஜீவனுக்குள்ள ஜ்ஞாநத்வாநந்தத்வாமலத்வாதிகளை விஸ்தரித்து வ்யாஸவித்துவிட்டு, மேல் ஸம்ஸாரனைப்பற்றி யிவனுக்குள்ள நிரூபாதிகசேஷகத்தையும் வ்யவஹாரத்தில் தோற்றின ஸாமஞ்ஜஸ்யத்தைக்கொண்டு ஜீவனுக்கு இது நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணமென்னலாமென்றதையும் வ்யாஸவித்தது. அதனுடன் அந்த ஜீவனுக்கு ஸாமான்யமான வோர் லக்ஷணவாக்யாவ வாதநத்திற்காக பரிசேஷகவஜி யருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆகையால் ஞானசேஷதி என்றது பேதந விசிஷ்டமான விஷயமாகிய ஸம்ஸாரவ்யாவ்ருத்திமாத்திரமாய்க் கொள்வதுமன்றி மேல், ஸ்வதசேஷகமென்றது ஸம்ஸாரனைப்பற்ற நிரூபாதிகசேஷகமிருக்கச்செய்தேயும், மற்ற ஜடங்கள்போலன்றிக்கே பேதநகமு மிவனுக்குண்டென்பதுஜாதமிதன்பொருள். ஆக யிவ்வளவால் ஞானகபேதநகாதிகள்போல் ஸ்வதசேஷகமுமோர்லக்ஷணமாயிற்று. இங்ஙனன்றிக்கே 'ஸ்வத:' என்றதைஸம்ஸாரவ்யாவ்ருத்யர்த்த மென்றதும் ஸுஸ்திரமல்ல. நிரூபாதிகசேஷகமென க்கருத்து. இதனால் வ்யதிலக்ஷ்யஸித்தம் ஸித்தியாதென்பதை

நிரூபகர் அறியவும். இங்ஙனில்லையெனில், ஸ்ரீவசநபூஷண, நிக்ஷேபரக்ஷா, ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந, தாத்பர்யசந்த்ரிகா, விரோதபரிஹாராதிகள் கூறுகிற ப்ரமேயவிரோதம் வரும். இப்பாழியைப்படுத்த 'இப்படி ஸேதுகேபஸதி வேதந க்ஷமும் ஊதந்யநக்ஷ நிருபாதிக ஶேஷித்வாதிகளு மீசுவர லக்ஷணங்கள்.' என்ற பாழிக்கு ஸ்ரீதத்வஸித்தாஞ்ஜந கர்த்தாவான ஸ்ரீ உத்தரார்யாநுஜ மஹாதேஶிகன் 'தத்ரநிருபாதிகம் தாவத் உபயஸாதாரணம் । தத்யதா தம் நிருபாதிகஶேஷித்வரூப ஶ்ரீயகஷணம் பத்யுநாயாஜேஸ்ரம் நாஸ்தீதி, தஜ । விரோதபரிஹாராவ்ருத்தௌ வதாபூம்ஶோ பரிஹாரே ஶாதா நிருபாதிக ஶேஷித்வ ஸாயிக்வாஜ' என்றருளிச்செய்தார். 'ஸ்வதந்த்ரம் ஸ்வதிநிஷ்டவா ஸிதம் ஸஸ்திம் ஸ்ரீய:' என்று வசநபூஷணத்திலும் பிராட்டிக்குள்ள நிருபாதிகஶேஷித்வம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. விரோதபரிஹாரத்திலும், 'ஸோபாதிகஶேஷத்வத்தையும் நிருபாதிக ஶேஷத்வத்தையுங்கூட்டி 'உபயாதிஷ்டாநமேகம் ஶேஷித்வம்' என்றதுதான் போருமோ? ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன கட்டளையிலே இருவருக்கும் தத்த்விஷமெல்லாம் ஶேஷமானாலும் ஒருவருக்கு நிருபாதிகஶேஷம், ஒருவருக்குத் தத்ஸம்பந்தமடியாக ஸோபாதிகஶேஷம்என்று பிரிக்கவேண்டாவோ வென்னில்; இது இருவருக்கும் தத்த்விஷமெல்லாம் ஶேஷமென்று சொல்லுகிற ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி வசநங்களில் உபாதிகள் சொல்லாமையாலும், ஸ்வாரஸ்யத்தை பாதிக்கைக்கு வேறு ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஒருவருக்கு ஊநந்யாஹஶேஷமென்றவிடம் 'தஜ்ஞஸ்வாத்மா நவந்த்யமதீயதே ஶ்ருதிரபி' என்றகட்டளையிலே நிர்வஹிக்க ஶக்யமாயிருக்கையாலும் இருவரையும்பற்ற வஸ்த்விஷமெல்லாம் நிருபாதிகஶேஷமென்கக் குறையில்லை.' என்றருளிச்செய்தார். மேலும்; திவ்ய தாகீர்க்க வஜ்ராஶணியான வரதநாராயணகுரு வென்கிற ஸ்ரீநயினாராசாரிய

ரும் ‘உபலக்ஷணார்த்தஶ்ச ஶப்தோऽத்ர ஶ்ருதத்வாயநாத் । நிரூபாதிகஶேஷித்வா த்ரியோ ரூபத்வவர்ணநே’ என்று ஸமர்த்தித்தருளினார். ஆகயிவ்வளவால் பிராட்டியாருக்குள்ள ஶேஷித்வமும் நிருபாதிகமென்றும், தத்வதீர்த்தவாதிபிடெளஜ்யமென்றும், அதனால் ‘எம்பெருமானைச் சொன்னவிடத்தில் பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாம்’ என்று துடங்கிய ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செயல் ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மநாராயணவிஷ்ணாதிபதத்தால் ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளுள் எவ்விடத்திலும் ஏகதேஶ விவக்ஷிதமாகுலும் ஸர்வத்ர பிராட்டியையும் அவிநாபூதையாதலாலும் நிருபாதிகஶேஷித்வத்தை யுடையவளாதலாலும் சேர்த்தே பொருள்கொள்வது ப்ரமாணஸம்ப்ரதாயாகதாயரவிஶேஷமெனத்தெரியவும். ஆனதுபற்றியே ‘தத்ஸ’ என்றுப்ரயோகத்தில்ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. மேலும்; ஶ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகையில்; உபதுபாடத்தில் கூறப்பட்ட ஜ்ஞாநவைராக்யாநுஷ்டாந ஶேஷப்ரஹ்மவிதாபாரம் அஸதாதிகளான ப்ரமாணிகர்களுக்கும், ஈஶ்வரர்களுக்கும், எம்பெருமானுக்கும் அஸஹ்யமானதேயாம். ஓர் ப்ராமாணிக ஶ்ரீவைஷ்ணவன் தனக்கு ப்ரமாணம் தெரியாததால் ‘அபர்ணவீக்ஷககாமேவியானவள் குருதோஷத்தை அபர்ணத்திலாரோபித்துப் பேசுவதுபோல்’ தாம் செய்யும் தகாம் காதகமாயிருக்க ஊதரர்களிடத்தில் அதை யாரோபித்தது அபந்யாயமேயாகும். இதையே திருவுள்ளம்பற்றி ஶ்ரீவேதாந்ததேஶிகனும் ‘பஶ்யதிபரேஷாம் தோஷாநஸதோऽபிஸதோऽபி வர்ணாந் । விபரீதமிதம்ஸமஸ்து ஈஹிஶாமோஹாஜ்ஞநவைஷ்ஷ:’ என்று ஶ்ரீஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தி லருளிச்செய்தார். பதார்ஶாக்ஷாபாஷ்யத்தில் பண்ணின கேவலவிவேகயோமஸாமமும் முன்பே வரிஹ்ருதம். பதார்த்தபரிராயமான உபக்ரமம் பாஹ்யகாதுஷ்டி ஸாதாரணமாயிருக்க, ஸூக்ஷ்மாதிகாதுஷ்டிகளும் அதே மாயையாய் வக்தியெழுத வேற்பட்டது ப்ரஹ்மாதிகளென்று ஶாயகதா கூறியதற்கொ

த்தது. அன்றியும் ப்ரதிபக்ஷிஸம்ஹர்த வசநங்கள் தான் ஸமஞ்ஜஸமோ வெனில்; அதுவும் அஸமஞ்ஜஸமாய் ஸ்வாபிமத ஸித்திக்கு இடமில்லாது முடியும். அல்லாதும்; ப்ரதிபக்ஷிவாதம் ஶாஸ்த்ர ஶாஸ்த்ரீய ப்ரத்யக்ஷ விரோதமேயாகின்றது. மேலும் ப்ரதிபக்ஷிதார்த்தங்களெல்லாம் மேல் அந்தந்த ஸ்தலங்களில் க்ரந்தகாரரே பரக்கக்கூறுவதாலிங்கு 'தத்வ' என்ற ப்ரதமஶ்லோகவாக்யார்த்தம் விவரிக்கப்பட்டது. இங்கு 'தத்வ' என்றதால் காரணத்வமும், 'தத்க்ஷேத்ரஜ்ஞ' மென்றதால் தத்ஸர்வாந்தர்யாமித்வ விஶேஷணத்வமும், 'தத்பத' மென்றதால் ஸ்வாமித்வமும், 'தச்சரீர' மென்றதால் தச்சரீரத்வமும், 'ததாகார' மென்றதால் ததாகாரத்வமும், 'தத்குண' என்றதால் தத்ஸ்வரூப நிரூபகத்வமும், 'தத்ஸ்வாதந்த்ர்ய' என்றதால் தந்நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்வமும், 'தத்ஸ்ருஷ்டா' என்றதால் தத்ஸ்ருஷ்டத்வமும், 'தத்போக்ய' மென்றதால் தத்போக்யத்வமும், 'தஸ்ரோதவ்யா' மென்றதால் தத்ஶ்ரோதவ்யத்வமும், 'தத்த்யேய' மென்றதால் தத்த்யேயத்வமும், 'ஸர்வத்ர' மென்றதால் தத்ஸர்வநிர்வாஹகத்வமும் முதலாய் வேதவேதாந்த ஸகலஶாஸ்த்ர ப்ரமாணஸித்தமும் தத்வத்ரயத்தினுள்ளூற்றத்தைப்பற்ற ஸாமாந்யாகாரமாகயிங்கு ஸங்க்ரஹித்துக் கூறப்பட்டன. விசேஷாகாரமாக ஒவ்வொன்றிலும் பற்பலவர்த்தங்களு முளவென்பது உத்தர ப்ரதிஶ்லோகங்களிலும் வ்யாக்யாநவ்ருத்தியில் உபவாதிக்கலாகும். ॥க॥

இப்படி ஸாமாந்யமான வாக்யார்த்தங்களைக்கூறி மேல தனுள்விளங்கும் விசேஷார்த்தங்களை க்ரந்தகாரரே ப்ரதிபக்ஷம் பண்ணிக்கொண்டு வைஶிஷ்ட்யாதிதத்வாதியால் ஸ்திரீகரிக்கின்றார். இங்கு கர்த்தாவான 'ஸாகேதராமாநுஜ ஸ்வாமீஶ்வரர்' என்ற வொருவர் ஸ்வபக்ஷஸாதகமான ப்ரமாணம் ஶ்ரீஶோதிதங்களைத் வெளியையும், அதன்வர்ணநமும் ஸ்வபக்ஷப்ரதிக்ஷேபகமுமான ஸ்ரீ தத்வஸித்தாந்தத்தையும் பார்த்து ஸஹிக்கமாட்டாமல் மற்ற

வாதங்களையெல்லாம் விட்டு, ஸ்ரீதத்வவிஷயமான வாதத்தைமட்டி லொப்பி ஸ்ரீக்குஏற்பட்டிருக்கும் விரோதத்தின் பக்ஷநாயகமாக வோர் பரிச்சேதத்தையும், உபாயத்வ பக்ஷநாயகமாக வோர் பரிச்சேதத்தையும், ஸாரதமமாய்ப் பிரித்துச் சிலவாக்யங்களை யெழுதி அவையிரண்டிற்கும்கூட்டி ‘ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகா’ என்ற வோர் பெயரால் ஓர்க்ரந்தத்தை வெளியிட்டு ஸ்ரீயின்தத்வத்தை ப்ரகாசப்படுத்தினர்.

அதில் :பெரிய பிராட்டியாராகிய லக்ஷ்மீதத்வமானது ப்ரணவத்திலுள்ள (உ) காரத்திற்குப்பொருள். ஆகையால்ஜீவகோடியி னகம்பட்டதும், அணுத்வரூபமுமாம். ஏனெனில்; ‘உகாரோஜீவ: ’ என்ற ப்ரமாணமிருப்பதால். மேலும்; ‘காதவேத்’ என்ற ச்லோகத்திற்காணும் விதவிஷயார்த்தமெல்லாம் பராசேஷாத்வோ த்தயத்ர ஸம்பந்தத்தாலேயே யொழிய நிராபாதிகமல்ல. ஆகையால் லக்ஷ்மிக்கு ஸர்வஜ்ஞனுக்குள்ளவிரோதம்வாராது, வேதநகோடிக்குள்ள அணுத்வமேயுள்ளது. விரோதமுண்டென்பது வ்யா நிர்பந்தமே யொழிய வேறில்லை. இப்படி விரோதமில்லாததாலேயே அசேஷ விதவிஷயத்வமுமில்லை. சில விடங்களில் விரோதப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணங்கள் ஸ்வாதமாய்க் காணப்பட்டாலும்அவைகளுக்கெல்லாம் ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மஸம்பந்தம் செய்யுமிடத்தில் புருஷகாரத்தால் ஜீவனுடைய யதேஷ்டஜ்ஞானத்தைக்கொண்டு ஸமர்ப்பிப்பதுபோல் புருஷகார ஸம்பந்தாதிவிஷய பரிஷ்காரா இவனுக்கும் வ்யாப்திஸமர்ப்பணம் செய்துகொள்ளவேணும். வேறு ஸர்வவ்யாப்திகூடாது. இப்படி லக்ஷ்மீதத்வத்திற்குள்ள அணுத்வம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ப்ரதமாம்சத்திலுள்ள ‘யதாஸர்வகதோவிஷ்ணு:’ என்ற ச்லோகவ்யாக்யாநாவஸரத்தில் எங்களாழ்வானாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாசார்யராலும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விஷயமே எவ்வெவ்விடத்தில் லக்ஷ்மீதத்வத்திற்கு வ்யாப்தி கூறப்பட்டிருக்கிறதோ, அவ்வோ விடங்களிலெல்லாம்

ப்ரகாராந்தரேண வ்யாப்தியும், நியந்த்ருத்வம் சொன்னவிடத்தி லெல்லாம் தத்ஸத்தாஹேதுத்வம் நியந்த்ருத்வமென்றும், ஸ்வாமி த்வேந சொல்லும் ப்ரமாணங்களை ஸம்ஸாராதிகளுக்குப்போல் ஔபாதிகவ்யவஹாரமென்றும், லக்ஷ்மீ தானும் தனக்குச் சொல்லுமவைகளை 'ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரதோஶேஷோ வாக்யசேஷாதிவத்' என் றபடி வாக்யசேஷாதிகளைப்போலென்றும், இல்லையாகில் 'அநகஸ்யா ஸ்த்ரா நதீநாம் யோஷிதாம் ஸ்த்ரீணாம்' ஏகேகமேவ ப்ரஹ்மணே 'ஏகைகம் ஶரணம்ப்ரஜ' இத்யாதி ப்ரமாணங்களுக்கெல்லாம் வையர்த்த்யம் வருமென்றும், ஸர்வஶரீரிகளாதிகளெல்லாம் பாரம்ய நிஷேத்ய ஸத்தால் எம்பெருமானையே கூறுகிறதென்றும், 'ஸ்ரீநாத் லக்ஷ்மீ ரேஷைத்ரய' என்றதால் ஸர்வவ்யாப்தியில்லாதே ஸ்வஸம்பந்த வாச்ய வ்யாப்திமாத்ர மேற்படுவதுபற்றி ஸர்வவிஶேஷத்வம் கூடா தென்றும், ஸாதநபோதமாகவே உபய ப்ரமாணங்களிலுள்ள வாக்யங்களுக்கும் பொருள் கொள்ளவேணுமென்றும், இல்லை யாகில்; 'யதோவா இமாநி' இத்யாதி ஶ்ருதிகளில் விதிதமான ப்ரஹ்மத்தின் ஜகத்காரணத்வத்திற்கு பங்கம் வருமென்றும், மே லும் நாராயணாநுவாகத்தில் வேதநகோடியோடு பிராட்டியையும் பொருளாக்குவதுபற்றி வேதநகோடி ப்ரவிஶேஷயேயொழிய ஶம்ஸ்வகோடிப்ரவிஶேஷ யல்லவென்றும், பிராட்டிக்கு விபுத் வம்கொள்ளில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு பங்கம் ப்ராப்தமாகு மென்றும், நிரதிஶயிகமான வீசுவரத்துவாதிகள் ஶம்ஸ்வஸா தாரணமாகையால் பிராட்டிக்கு அது அஸம்பாவிதமேயென்றும், வைவாஹிக ஸர்வேஶ்வரத்வம் வைலக்ஷண்யாதிகளுக்கும் ஸாதா ரணமென்றும், ஆக யிதனால் பிராட்டிக்கு விபுத்வஸம்மதமெ ன்றும், அஶ்ருதியில் அணுத உகார வாச்யத்வம் பிராட்டிக்குண் டாகையால் அகார வாச்யத்வம் நிஷேத்யமென்றும், ஆனதாலே யே ஜ்ஞாநத்தாலாவது விக்ரஹத்தாலாவது பிராட்டிக்கு வ்யாப்தி த்வம் அங்கீகாரயமென்றும், ஸம்ஹிதாதிகளைக்காட்டிலு மிப்பெ ரியபிராட்டியாருக்கு மாஹாத்ம்யத்தால் ஶக்தும் சிற்சிலவி

டங்களில் ஸர்வவ்யாப்தியென்று கதிசயித வைபவவிசே ஷத்தையிட்டுக் கூறப்படுகிறதென்றும், ஆகையால் எம்பெருமா னுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களில் பிராட்டியாருடைய யதே ஷ்டஜ்ஞானம் ஜகதேகம்போல் ஸஹகாரிகாரணமாகுமென் றும், ப்ருஹஸ்பத்யாதிகளுக்குக் கடாக்ஷமாத்ரத்தாலே ஸித்த்யாதிக ளுண்டாவதுபோல் பிராட்டி ஸ்வரூபம் கணமாயிருக்கச்செ ய்தே யதேஷ்டத ஜ்ஞானஸம்பந்நமாத்ரத்தையிட்டு உபசார மாக ஸர்வவ்யாப்தி சொல்லுவதென்றும், பகவச்சரீர நிரூபணத்தைப்பற்றி மாத்ரம் பகவதவயவ்ய ஸங்கீர்த்தந ரூபவி சேஷணமும் கூறப்படுவதென்றும், ஆகையாலேயே ஸ்ரீமத்ரண ரத்நகோசாதி ஸ்ரீஸூக்திவிரோதமொன்று மில்லையென்றும், இத னாலேயே சேஷிதவமு மிவளுக்கு ஔபாதிகமென்றும், இத ற்கு ஹேது பிராட்டிக்குள்ள கணத்வமேயென்றும், பிராட்டி யைக்குறித்து ஸர்வஜ்ஞன் சொல்லும் வ்யாப்திகளெல்லாம் 'ஜ்ஞா நீத்வாத்மைவமே மதம்' இத்யாதிகளைப்போல் ப்ரேமையால் கூற ப்படுவது மாத்ரமென்றும், 'சதுர் ஸர்வவ்யாப்தி ஸமஞ்ஜ ஸமென்றும் 'விஷ்ணோரனபாயினீ' த்யென்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திற் காண்பதாலும், லக்ஷ்மீவிசிஷ்ட விஷ்ணுஸகாசாத் என்றில்லாததாலும் ஜகத்காரண மிவளல்லவென்றும், இதனா லேயே 'யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு ஸ்ததைவேயம் த்விஜோத்தமே' என்பன ஸ்துதிவாக்யங்களென்றும், ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ப்ருஹத் தினிடமிருந்தே ஜகதுத்பத்த்யாதிகள் காண்பதால் பிராட்டிக்கு ஜக ஜ்ஜநநாதிகளில் அந்வயமில்லையாதல்பற்றி யிவளுக்கு விபுத்வம் ஸ ம்பவிக்கூடாதென்றும், ஆகையால் லக்ஷ்மீவிஷயமாய்க்காணப்படும் விபுத்வப்ரதிபாதக ப்ரமாணங்களெல்லா மிவள் ப்ருஹத்வ ப்ரதி பத்தியாந்துபற்றி கௌணம் மாஹாத்ம்யவாக்யங்களென்றும், லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் பிராட்டி தானேநேரில் எம்பெருமானுடைய சக்தி யே தானென்றும் ஆகையாலேயே 'சுத்திநாதஸ்மி' தையென்றும் 'சுந்தராங்கீ ப்ருஹம்ண:' இத்யாதிகளாற் கூறுவதாலிவள் வ்யாபகத்

த்வப்ரஹிதை யென்றும், மேலும்; ஶேஷத்வா ஜீவநிரூபகத்வ யப்ரமாதலால்ஶேஷத்வத்தையுடைய யிவளுக்கும் ஜீவத்வமும் அதனாலேயே ஜ்ஞாத்ருத்வமும் ஸித்தமென்று தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் ஸ்ரீதேஶிகனு மருளிச்செய்திருப்பதா லிம்மதமே தேஶிகஸம்மதமென்றும், 'ஸ்வேதத்வ' இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலேற்படும் ஸ்வேதத்வத்திற்கு வஸ்துஸ்வரூபமாவது ந்யாயவிருத்தமாகையால் ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தமான பிராட்டி முதல் ஸகலமும் ஜீவஸமூஹமே யென்றும், எம்பெருமானுக்கு லக்ஷ்யத்வமும்; பிராட்டிக்கு ஸ்வதர்மித்வமும் கூறப்பட்டிருப்பதால் விஶிஷ்டைக்யஸம்மத மென்றும், விசேஷணங்களான ஸ்ரீவத்ஸங்களெல்லாம் விஶேஷ்யத்தைவிட்டு வேறே யாதலால் விஶேஷ்யமேயென்று கூறுவதும், விஶேஷ்யமாத்ரத்தென்று கூறுவதும் அந்யாயமென்றும், இதனாலேயே லக்ஷ்யத்தைக்காட்டிலும் லக்ஷணம் வேறென்றும், ஸர்வஶேஷித்வாதிகள் ப்ரஹ்மலக்ஷணமாயிருக்க நாரீணாமுத்தமையாயிருக்குமிவளுக்கு ப்ரஹ்மத்வாதிகள் கூறுவது அஸம்மதமென்றும், விஶிஷ்டைக்யபக்ஷத்தில் அஜ்ஞாத நிக்ரஹையான பிராட்டியாருக்கு உபாயத்வாதிகளும் ப்ரஸங்கிப்பதால் அவ்விஶிஷ்டைக்யம் கூடாதென்றும், 'நதஸ்ய ப்ராஜ்ஞ:' இத்யாதிகளால் எம்பெருமானை விட்டு மற்றொன்றிற்கும் ஶாஸிதத்வம் கூடாதென்றும், ஸ்ரீக்கு ஜ்ஞாத்வம் ப்ரமாணஸித்தமானதால் பஹுவ்ரீஹியே ஸ்வரூபைக்யாதி என்னும்பக்ஷத்தில் ஜ்ஞாத்வவிரோதமும் வரும். அந்வ்யாப்தி சொல்லில் ப்ரஹ்மத்திலு மவ்யாப்திக் கிடமுண்டாய் இது வ்யாப்திக்குமிடம் பரிமாணத்திற்குட்பட்டு ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு அநித்யத்வப்ரஸங்க முண்டாகும். ஆகையா லிவளுக்கு ஸர்வவ்யாப்திகூடாது, ஆனதுபற்றியே எப்படி ஸர்வஸ்வரூபத்திற்கு ஸ்வதந்த்ரகாரணதை வ்யாவ்ருத்தமோ, அப்படியே ஸ்ரீக்கும் ஸ்வரூபவ்யாப்தி கூடாதென்றும், 'வேதநாவேதந ஸாதாரணவ்யாப்தியிவளுக்குண்டென்கில் ஜமதக்நிபோலிவளும்

ஸர்வஸ்வாமிநியாகக்கடவள். அவ்வித மில்லாததா லிவ ளுக்கு விஷ்ணுவுமில்லை யென்றும், அப்படி யொப்பிலிவள் சேஷா ரவாமிநியாவாள். அங்ஙனம் சுருதிகளிற் காணாததால் அது ப்ரமாணவிருத்தமென்றும், ப்ரமாணஸித்த சேஷத்வப்ரதிபாதிநீ யே பிராட்டியாரென்பதற்கு 'ஈசாநா ஜகதஸ்யா, ஸர்வேச்வரீ' இத்யாதிகளே ப்ரமாணங்களென்றும், ஸ்வரூபக்ருத விசேஷண ஸாம்யத்தால் மாத்திரம் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரகோசாதிகளில் 'ந ஸ்வரூபஸ்திதி' என்று கூறப்பட்டது. ஆனதாலேயே 'ஈஷ ஞானப்ரஹணை:' என்ற ப்ரமாணம் ஸங்கதமாயிற்று. இதைக் கொண்டே விஷ்ணு நியந்த்ருத்வ ஸர்வாவாப்தத்வ ஸர்வஸ்வாமி நிசாதிகள் கூறுவது உபக்ஷமென்றும், இவ்விஷயங்களெல்லாம் ஸர்வஜ்ஞ ஸுதர்சனாசார்ய வ்யாக்யானத்தின் பேரிற்சொன்ன வர்ணனத்திற்கு ஸமாதான மென்றும், ஸ்ரீவேதாந்ததேசிக திவ்யஸூக்திகளுக்கும், லோகாசார்ய க்ருதாஷ்டாதசரஹஸ்ய வ்யாக்யானங்களுக்கும், ஸர்வஸாரம் விகல்பாயிகரண ந்யாயப்படி தாத்பர்ய விகல்பத்தையால் வொகைகண்ய மாக்கவேண்டுமென்று இத்யாதி ஸ்வநிர்தார்ண வாக்யங்களால் சிற்சிலவரிகளைச் சேர்த்தோர் வ்யாக்யமாய்த் திரட்டி யெழுதினர்.

இவ்விஷயங்களெல்லாம் இவ்வித மிவராலெழுதப்படுவதற் குக் காரணமிவர் மதத்திற்கு உபஜீவ்யமான லோகாசார்ய ரஹஸ்யங்களாகையால், அவைகளிலுள்ள வரிகளில் எங்காவது ஸ்ரீக்கு (உ) காரணத்வம் கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ வென்று ராயப்புகில்; அங்ஙனம் காண்பது மிகவுமரிதேயாம். ஆனால், (௩) காரணத்வமே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதெங்ஙனே யெனில்; லோகாசார்யக்ருத ஸம்ஸ்க்ருதப்படி ரஹஸ்யம் திரு மந்திரப்பிரகரணத்தில் 'அகாரம் ஸகலசப்தத்திற்கும் காரண மாய் நாராயணபதத்திற்கு ஸம்க்ரஹமாயிருக்கையாலே, ஸகல ஜகத்திற்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது' என்று தொடங்கி 'ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸ

ஞிதி வேண்டுகையாலே, இதில் ஸ்ரீஸம்பந்தம் ஸந்நிதேயம். ஸ்ருதப்ரகாஶிகாகாரர் வாக்யம், 'அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியிலிவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது' என்றும், 'ஆகப்பிரித்து நிலையில்லை, ப்ரபையும் ப்ரபாவானையும் புஷ்பத்தையும் மணத்தையும்போலே ஆகயிச்சேர்த்தி உதேஶ்யமாய்விட்டது.' என்றும், ஸ்ரியஃபதிப்படியென்ற ரஹஸ்யத்தில் 'இதில் முதல் பதமான அகாரம் ஸர்வஸாதகம், (அவரக்ஷணே) என்கிற தாதுவிலே பதமாம் முடிகையாலே ரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது. மேல்சொல்லுகிற ஶேஷத்வத்திற்கு விஷயம் ஶ்ரீமானாகையாலும் இதில் சொல்லுகிற ரக்ஷணத்திற்குப்பிராட்டி ஸந்நிதி வேண்டுகையாலும் இதில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம்' என்றும், தனி ப்ரணவமென்ற ரஹஸ்யத்தில் 'இப்பதத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம், எங்ஙனேயெனில்; ஸகலப்ரமாணங்களும் லக்ஷ்மீபதியென்றும், ஸ்ரீமான் என்றும் சொல்லுகையாலும் கீழ்ச்சொன்ன காரணத்வரக்ஷணத்வங்களும் லக்ஷ்மீஸஹிதங்களாகையாலும், இவனுடைய ஸ்வரூபநிரூபகங்களான ஸகலகல்யாண குணங்களிலும் ப்ரதானம் லக்ஷ்மீஸம்பந்தமாகையாலும், இப்பதவிவரணமான நாராயணபதத்தில் நாரபதத்திலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் வ்யக்தமாகச் சொல்லுகையாலும், மேற்சொல்லுகிற ஶேஷத்வத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியொரு ஶ்ரீமானாக வேண்டுகையாலும், இவனுக்கு ஜகத்காரணத்வ வ்யாபகத்வ ரக்ஷணங்களிலே ப்ரதானம் லக்ஷ்மீஸஹத்வமாகையாலே யிவனுடைய ஸ்வரூபஸ்வரூப குணவிபூதிகளெல்லாம் அவளோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே நிறம் பெறுகையாலும், ஆகயிப்படி யிவளுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரயுக்தி ப்ரயோஜநஸஹமாயல்லா திராமையால், இவ்விடத்தில் பெரிய பிராட்டியாருடைய ஸம்பந்தம் ஸ்பஷ்டமாக அநுஸந்திக்க ப்ராப்தமாயிருக்கக்கடவது.' என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார். இன்னமும் சிலவாசாரியர்கள் அவதீகனுக்கு யாமத்திலே அபயமில்லாதாப்போலேயும், ப்ரா

மஹிஷீவ்யதிரேகேண ராஜாவுக்கு அபிஷேகமில்லாதாப் போலேயு மிவனுடைய ரக்ஷகத்வசேஷித்வங்கள் லக்ஷ்மீவ்யதிரேகேண இல்லையென்றருளிச்செய்வர். நஞ்ஜீயரிவ்வர்த்தமருளிச்செய்யச் செய்தே 'பிராட்டிக்கு ஸத்தாஸித்தி யெம்பெருமானாலே, எம்பெருமானுக்கு நிரூபகஸித்தி பிராட்டியாலே' என்றிறே யருளிச்செய்வது. ஆகயிப்பதத்தில் சேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியான சேஷி, நிருபாதிக ஸர்வப்ரகாரசேஷியாய், ஸ்ரீபதியாயிருக்கு மென்றதாய்த்து. இவ்வகாரத்தில் ஸ்ரீயநசேஷத்வம் சொல்லுகிற உதாஹ்ருதி விஷயத்தை நிரூபித்தவிடத்தில் ஸ்பஷ்டமாய்க் கிடந்தது' என்றும் விஶதமாய்ப் பிராட்டியார் அகாரார்த்தையெனத் தெளிவதால் உகாரார்த்தையெனக்கூற விடமில்லை. மேலும் இப்பிராட்டியை சேதநகோடியிற் சேர்க்கக்கூடாதென்னுமிடம். தனி அயம் வர்த்தவாக்யமென்ற ரஹஸ்யத்தில் 'ஸ்ரீதேவ்யுக்ஷ்ம்ஸவந்த்ரா; அஸேஷஜநஜநக:' என்று ஜகத்திற்கு ஸம்ஸாரணி யென்கையாலே, இவர்களைக் குறித்து ஸாக்ஷிணியென்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று. நித்யவேஷாஜநநாதாவிஷோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ, விஷ்ணுவத்' என்கையாலே அவனைக்குறித்துப் பரதந்த்ரையென்னுமிடம் சொல்லிற்று. இப்படியொழிய, சேதநரோடு ஸமானையென்னுதல் ஸம்ஸாரிணோடு ஸமானையென்னுதல் சொல்லுவது சேராது. ஆனால் 'வர்ஷவ்யாஸேநஸ்வரேஶ்வரீ' என்று அவனிலுமிவளுக்கு ஆதிக்யம்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்கள் சேருகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில்; அவளுடைய ஸௌந்தர்யதையிலுண்டான வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற அவனுக்குண்டான ப்ரணயித்வபாரதந்த்ர்யமாத்திரமே.' என்ற வாக்யங்களில் ஸ்பஷ்டம். அன்றியும்; யோகாவயவ ரஹஸ்யங்களுளெங்காவது (உ) காராயர்த்தமாக யிப்பிராட்டியாரை ப்ரஸ்தாவிக்கிலா யிருக்கின்றதோவெனில், அதுவுமிலாவம். அதெங்ஙனேயெனில்; உபோபலக்ஷணப்படி திருவேஞ்கடப்ரகரணத்தில் 'உகாரமிருபத்தஞ்சா மக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாவியுமா யிரு

க்கையாலே ஶேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஸம்பந்தவாசகம். ஜாத்யேகவசநம். இத்தால் ஶேஷத்வஜ்ஞாத்ருத்வங்களைச் சொல்லிற்றாய்த்து.' என்றும், யாதவப்ரகாஶர் படியில், 'மூன்றும்பதமா யிருபத்தைந்தாமக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியா யிருந்துள்ள மகாரம், கீழ்ச்சொன்ன ஶேஷஶேஷித்வமுள்ள ஸம்பந்தத்திற்காஶ்ரயம் தேஹாதிவிலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவென்கிறது' என்றும், பரந்தப்படி திருமந்த்ரத்தில் 'த்ருதீயாக்ஷரமான மகாரத்தாலே ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமும் சொல்லி' என்றும், த்ருதீயபதமான மகாரம் ஆத்மவாசியாயிருக்கும்' என்றும், ஸ்ரீபத்பதிப்படியில் 'மூன்றும் பதமான மகாரம் ஆத்மவாசகம்' என்றும், த்ருதீயபதமான மகாரம் 'மநஜ்ஞாநே' என்ற தாதுவிலே யாதல் "மநஅவபோதநே" என்ற தாதுவிலேயாதல் பதமாய் நிஷ்பந்நமாகையாலே ஜ்ஞாதாவாய் 'சென்று சென்று பரம்பரமாய்' என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரியங்களிற்காட்டில் விலக்ஷணமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, ககாராதி மகாராந்தமான இருபத்தினாலக்ஷரமும் இருபத்துநாலு தத்வத்திற்கு வாசகமாய் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமான மகாரம் இருபத்தஞ்சாம் தத்வமான ஆத்மாவுக்கு வாசகமாகையாலே மகாரம் ஆத்மவாசகமென்னவுமாம். ஸர்வாத்மாக்களும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதராகையாலே ஆத்மஸமஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. வேதநவ்யாபாரமான பக்திஜ்ஞானமும், ஸமஷ்டியாக இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயம். உகாரத்திலே யென்றும் சொல்லுவார்கள்." என்றும், தனிப்ரணவத்தில் 'இம்மகாரத்தில் ப்ரத்யக்த்வஸ்வரூபமும், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபமும் சொல்லுகிறபடி யென்னென்னில்; இம் (ம) காரத்தில் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களிலே ப்ரத்யக்த்வஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. இதில் தாதுவாலே ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. இந்த தாது 'மநஜ்ஞாநே' என்று ஜ்ஞாநார்த்த ப்ரக்ருதிவாசகமாயிருக்க, ஜ்ஞாதாவைச்சொல்லுகிறபடி யென்னென்னில்; குணத்தைச்சொன்னபோதே கு

ணியையும் சொல்லிற்றுமென்று வேதாந்தஸாரத்திலே, கீழ்ச் சொன்ன சேஷத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணமாயிருக்க யிங்கு சேதநைகாந்தமான மகாரத்தை வ்யபோஹிப்பானென்னென்னில்; சேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறப்பது சேதநனுக்கே யாகையாலும், சேஷத்வ ஜ்ஞாநப்ரதிபந்தகமான ஸ்வாஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்தியுள்ளதும் சேதநனுக்கே யாகையாலும், சேஷத்வ ஜ்ஞாந கார்யரூபமுள்ளதும் சேதநனுக்கே யாதலாலும், ததீயஸ்வரூப ஸ்வபாவத்ருஷ்ணத்வமுள்ளதும் சேதநனுக்கே யாகையாலும், ஔஜ்ஜ்வல்யங்களுண்டாவதும் சேதநனுக்கேயாகையாலும், அகாரத்திற்சொன்ன ஸ்வாமித்வத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான தாஸத்வமுள்ளதும் சேதனனுக்கேயாகையாலும் தத்ந ஞரத்தில் இப்பதந்தான் ப்ரணவத்திற்குத் த்ருதீயாக்ஷரம் (ம) கா ர மா க வே ண் டு கையாலும், ஆக யிப்படி சேஷத்வாச்ரய ப்ரதிபாதகபதம் சேதநைகாந்தமான (ம) காரமாகவேணும். இதில் தாதுவசநம் ஜாத்யேகவசநம், த்ரிவியாத்மவர்க்கத்தையும் சொல்லுகிறது. ஆக யிம்மகாரத்தாலே ப்ருக்ருதேர்வரனாய், சேஷத்வாச்ரயமாய், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞாநகுணகனான ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது. ஆக பதத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்தாலே (அ) கார வாச்யமான பரப்ரஹ்மத்துக்கு (ம) காரவாச்யமான ஜீவஸ்வரூபம் அநந்யார்ஹசேஷ மென்றதாய்த்து' என்றும் உபபாதிக்கப்பட்ட விடங்களில் ஸந்தேஹம். இப்படியிருக்க நமது நண்பராகிய ஸாகேதராமாநுஜ மஹர்ஷீச்வரர் தன்னாலியற்றப்பட்ட புஸ்தமாகும் ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகையின் துடக்கத்திலுள்ள "பிராட்டி ப்ரணவஸ்த (ம) காரவாச்ய ஜீவகோடி ப்ரவிஷ்டை யாகையால் அணுஸ்வரூபை என்றே ஸித்தாந்தஸித்தம்" எனவெழுதிய வரியானது ஸ்வஸம்ப்ரதாயத்திலுங்கூட தனக்குள்ள ப்ராஜ்ஞதையை வெளியிடுகிறது. மேலும்; அப்புத்தகத்தின் ௧௧-வது புடத்தில் 'ஸர்வவேதஸாரஸங்க்ரஹமான மந்த்ரரத்ந ப்ரதிபாத காரவாச்யத்வம் யுக்தமாகையாலும்' என்றும், ௩௧-வது பக்கத்தில் 'அதவா

காரவாவ்யவ மில்லாமையாலே உகாரவாவ்யவ மிவளுக்குச் சிலவாவாயர்கள் சொல்லுகிறதும்' என்றும், நுா.வது புடத்தில் 'ஓகாரவாவ்யவும் ஸிஜிக்கையாலே ஜீவகொடிஷரு தவமும் தலக்ஷணங்களான கண்கவாதிகளும் ஸிஜம்.' என்றும், நுகூ.வது புடத்தில் பிராட்டிக்கும் ஸமவிவெஷகவும் ஸவஷ ஸாவுதிவளுமா யிருக்கையாலே தஜாஶ்ரய யாவத்துவிஷதிவா ஜகமாயிருக்கிற ஓமஜேஷமான வுணவவட்க ஓகாரவுதி வாசவும் கூடுமாகையாலே ஷூதாஸாயாரணாண வஸிஜாண த்தை யங்கீகரித்து' என்றும், சக.வது புடத்தில் 'பிராட்டிக் கும் ஸமவவெஷகவாஶ்ரயகவு முண்டாகையாலே ஓகாரவுதிவா சுவும்ஸிஜிக்கிறதாகையாலேவெதநஸாஜாந்ரஷ்ஞமரெதயான பிராட்டிக்கு ஓணவஸிஜாணகவும் நிராவாயமே என்றதாயிற்று' என்றும், சஉ.வது புடத்தில் 'ஓகாரத்தாலே ஜீவஸாஜாநத்தி ற்கு யாசுஶவஸிஜாணம் வுதிவாதிக்கப்படுகிறதோ, அதுதா னே யிவளுக்குங்கொள்ளவேணும்' என்றும், சச.வது புடத் தில் 'அவள் (ஓ) காரவுதிவாசெயன்றென்று சொல்லவொ ண்ணாது.' என்றும் ஸஸிஜாஞமா யெழுதின யிவ்வாகருங்கள் ஸஸயஓமஜமரர நாயகஜத ரஹஸ்யவாகுங்களுக்கெல் லாம்விரஜமானவை.இப்படி ஜாதிவாசம்போல் தனதுவக்ஷம் நஷ்டமானாலும், வுதிவக்ஷம் நஶிக்கவேணுமென்ற ஊராமஹ ஓமஜமான யிவ்வாசமே கதிஸாஹஸகஜதமாயிருக்க த்தமது புத்தகத்தில் உகூ.வது புடத்தில் 'தெவீஸாயாரண மென்றங் கிகரிக்கிறது ஸாஹஸகஜதமென்று கஷகவஷிபேரிற் பாய் ந்தெழுதினது ஸ்ரீகவஸிஜாஞநமாகும் ஸ்ரீஸூக்தியினின்றும் படித்துக் கண்டுபிடித்த வஷவுயொம வஜாரஜதமாமத்தினை. இவ்விதம் ஜொகாவாயராகும், நமதாப்தருடைய கஷஸ்மர ரவின் கஹிவுாயமே ஶாஷமாகவும் ஷுயுமாகவும், பிராட்டி யாருக்கு வெதநகொடிஷராவத்தை நிஷெயித்தும், (ஓ) கா ரவாவத்தையைக் கூறுமலும் (க) காரவாவத்தையை ஸ்வாவித் துமிருப்பதாலே யிவ்வாஷர் வாகருங்களெல்லாம் ஜொகாவாய

ருடைய ஶரீரத்திற்கு பாஹ்யமாயின வென்பதற்கு ஐயமேயில்லையாயின. ஆகையால் ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகா வாக்யங்களெல்லாம் லோகாயதஶரீராத்மவாதங்களுமல்லாதே, ஸௌகதஶைவிக ஸாங்க்யந்யாயாத்மவாதங்களுமல்லாதே த்ரிஶங்குவின் ஸ்திதிபோல் ஶாஸ்த்ரகோடியிலும் லௌகிககோடியிலும் சேராதே தத்தளித்துப் போயின. ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரஸித்தமல்லாதே கேவலம் தனது தர்க்கவாசாலத்தைக்கொண்டு லேககமெழுதுவதும், வாதிப்பதும் ப்ராமாணிகருக்குக் கூடாதென்னுமிடம் 'ஆர்ஷம் தர்மோபதேஶஞ்ச வேதஶாஸ்த்ராவிரோதிநா । யஸ்தர்க்கேணாநுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர: ॥' என்றும், 'க்ருஶாநுமாநஸக்த: கேசித் ஶுஷ்கஶாஸ்த்ரார்த்தவாதிநே' என்றுமுள்ள ப்ரமாணத்தை யநுஸரித்து ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகன் தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் 'தர்க்கவாசாலத்தால் நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாண ஶரணராய்ப் போருகிறது.' என்றும், ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் 'இங்கு கேவலதர்க்கங்களையிட்டு ப்ரமாணங்களை பாதிக்கலாகாதென்னுமிடம்முன்பே சொன்னோம்' என்றுமருளிச்செய்தார். ஆகையால் ப்ரபலப்ரமாணங்களன்றிக்கே ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரத்திற்கும் விருத்தமாய் எப்படியாவது பெரிய பிராட்டியாரை ஜீவகோடியிற் புகுவித்தல்வேண்டுமென்ற துராக்ரஹமூலகங்களான வாக்யங்களை எழுதுவது ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரத்திற்கும் விரோதமேயாவதுமன்றி, இவ்வஸஹ்யவ்யாபாரத்தால் ஶேஷஶேஷிக்கும் விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும். மேலும்; அத்யந்தபாரதந்த்ர்யர்களான ஜீவர்களுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வவ்யாபாரங்கூட ஸ்வரூபவிரோதியென்று, நவவிதஸம்பந்தமென்ற லோகாசார்யக்ருதரஹஸ்யத்திலுள்ள 'பரதந்த்ரனுக்கு ஸ்வரக்ஷணாந்வயம் கூடாமையைக் காட்டுகிற ஸம்பந்தம்' என்றதையும், தனி ஶ்லோகத்திலுள்ள 'தானொன்றுஞ்செய்யாதே அவன் ரக்ஷிக்கக் கண்டிருக்குமாகில், அது இருவர் ஸ்வரூபத்திற்கும் நன்னிறமுண்டாக்கக்கடவது' என்றதையும், அது தன்னடைவேபோம், இவனுடைய வ்யாபா

ரம்பானவன் மஞ்ஜூஷையைப் பிடிக்குமாப்போலே' என்றதையும் பல விடங்களிலும் சொல்லியிருப்பதால்; அம்மதத்தைச்சார்ந்த யிம் முனீசுவரரும் அவ்விதமே தாத்பர்யமிருக்கவேண்டியிருக்க ஸம்வாதத்வத்தைப்பற்றியாவது, ஸாக்ஷாத்கவத்தைப்பற்றியாவது உபாயம் முதலிய மற்றெந்த விஷயத்தைப்பற்றியாவது வரிமொழிக் கப் புறப்படுவது ஸ்வாபஸம்கேதப்படி ஸம்ப்ரதாயமும் ஸம்ப்ரதாய விரோதமுமாம். 'தன்னடைவே போகும்' என்று ப்ரமாண மிருக்க நிர்வாஹக ஸம்வாதஜ்ஞமான ஸம்வாதத்வத்தின் ஆராய்ச்சியானது சதுர்வேதஜ்ஞனாய், கிளிஜ்ஞனாய், ஸ்வயம்ப்ர திஷ்டிதனாய் 'ஸம்ஸாரவெப்ரிதோமம்வஸூம்வா ஸ்வப்ரமேவா' என்ற நிலையனுள்ள யிஜ்ஜீவனுக்கு ஸம்ப்ரதாய விரோத மாகையால், தத்வங்களுடைய உத்கர்ஷநிகர்ஷவிசாரணை ஸம்ஸாரக்ஷேத்ரமான ஓர் வ்யாபாராவதாரணமாவதுபற்றி மோக்ஷாபாயப்ரஹஸ்ய ஶாஸ்த்ரப்படி ததநநிஷ்டர்க்கு உபாய கோடி யிலே ப்ரவெசிக்குமாதலால் ஸ்வாரத ஜ்ஞாநத்தை ஸம்ப மான ஸம்ப்ரதாயவிரோதமேயாம். ஆகையால் நமதாசார்யர் தத்வ ப்ரகாசிகையென்ற வ்யாக்யை மெழுதவாரம்பித்ததே முதலில் அவர் மதத்திற்குப் பரமோபாயமான மோக்ஷாபாயர்களுடைய மதத்திற்கு ஸம்மதமில்லாததேயாம். அன்றியும்; மோக்ஷாபாயர் நிஷ்டாயப்படிஅவர்ரஹஸ்யாதியங்களானவ்யாக்யை வநாதி வ்யாபாரங்கள் அவருக்கேவிரோதங்களாயிருக்க யிவ்வாசார்யர்புஸ் தகமெழுதக்கூடாதென்பதற்குக் கேட்கவும் வேண்டுமோ. இரண் டாவது, எழுதவாரம்பித்தாலும் ஸ்வதாபாயநிஷ்டாமாய்எ ழுதவேண்டும், அதுவுமில்லை. மூன்றாவது; வேறுவேதஸ்ப்ரமாண த்தை முன்னிட்டாவது எழுதவேண்டும், அதுவுமில்லை. நான்கா வது; தனக்கொரு ப்ரதிஷ்டைமுன்டோவெனில்; அதுவுமில்லை. எனெனில்; ஸ்வயம் ஸம்ரக்ஷணாதிகங்களையும் விட்டவனாகியா தலால் மோக்ஷவ்யாபாரத்திற்கேதுவாயும் ஸ்வதராவிஷஸஜநமோ க்ஷவ ஹேதுவாயுமுள்ள ப்ரவ்ருத்தியமுமாகும் ஸ்வகாமகைங்கர் யத்தைக்காட்டும்வ்யாக்யாநிரூபணம் சதுர்வேதம்வரிவ்ராஜகயதீ

விராஜம். அவிமுஜநஉேநஸிதோஷகாரவ்யாரோணிக தத்வவ்யதி வாஉகஸ்யமு நிரூணமோ யதியஉூமேயாகும். இவர் எழுதி யது உ்ஸ்ஹஸராஸவிரோயமென்பதையும், கூடஸாவாயூரஹி உதவிரோயமென்பதையும் முன்பே காட்டியதுபோக மேலுமெ ழுதுகிறேம். உமுகதூாவும் ஸ்ராகாரமுவெண ஸஂஸ்ஹித் திருக்கின்றர். ஆகையால் ஸவூ்ப இந்த ஸாகெதராரோநூஜ உநீஸ்ரர் ஸ்ரீதத்வகாஶிகையை யெழுதினது, ஸஸஂவ ஊயாநாவவஞம். நாமெவ்விதம் நிரூவணம் பண்ணிக் காட்டினுலும் ‹ ஜநாஜ்ரஸஹவெஷயாவஜிஹாவிதாவ ரா । தாவெஹஜ்தெஜ்ஞராவஷெரா நிரயூகஃ ॥’ என்ற படி ஜகத்திலொருவரும் ஸ்ரவணம் செய்தபடி நடப்பதில்லையே யாம். என்ருலும்; விபிநிஷெயாவமான ஶாஸ்ஸம் ஊநவூதத்தை யனுஷ்டிப்பதில்லே. இங்கு வொஉநாவ்ந் வொஉநா ரவமான ஸகஸவ்ய்வ்யதியஉூங்களேயும் வ்யவதி செய்யுமுன் பே தஉஂமமாகவிட்டே ‹ ஸாக்ஷாஹஂஜீத’ என்றதுபோல் பற்ற வேண்டுமென்றிருக்கும் ஸாவாயூரஹிதத்தை யதிக்ரமித்து ஶ கஷ்தத்வவிகிவெதயிலிழிந்தது, இம்முனீசுவாருக்கு ஸஸயவி ரஜமென்பதை ஸஷ்டமாய்த் தன்மனம் அறிந்திருக்கினும், அபி ஷஜூமூ வ்ரணையல்லவோ யிதற்குக்காரணம். நிரூவகர் களுமிப்படியிழிவரேல் ; ‹ யஉ்ஹஉாவரதி ஸ்ரேஷ்ஸ்தத் தெவெத ரோஜநஃ । ஸபதீரோணஂ கூரரதெ லொகஸ்ஊநவதயெத ॥’ என்று லொகஹிதாயூமாய் வ்யவதியத்த ஶாஸமும் மதிபில் லாதே வஶாயநயரஂயரங்களாகு மென்பதில் ஸஂஶயமில்லே. அஷோகாஜ்விஷ்நணி வெஉ்பாஜ்க்கு ஸகோஶத்தில் அவதரி த்து ஸதஂ வ்யஉாயாயூநிவூாஹம் செய்தருளிக்கொண்டிருந்த ஜ்ஞாநவெராஸ்யாநஷாநபெருவயிஸாக்ஷாஜஸாஉீயின்காலம் இ தற்கு சOO ஸஂவதஂரஂ முன்னயிருக்க இதுவரையில் யாரும் அந்த ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஸ்ரீதத்வஸிஜாஞநத்தை உஷிக்காதிரு ந்தது ஶஂமுஶளாவத்தாலோ, ஸ்வஹவிதத்தாலோ, அல்லது இர ண்டுனுமோவென்று விவேகியான நிரூபகர்கள் அறியக்கடவர்.

உதாஸீநந பரிவ்ராஜகர்களுடைய பாரிவ்ராஜ்யஸ்வீகாரணம் ‘விவேகதிஶிஷ்ய ஜநரக்ஷணதக்ஷிணேதி ஶாஸ்த்ரீதிஶாஸ்த்ரஸந்த தோஷயிதவ்யோ நேதி। ப்ரத்யேவஸம்ப்ரஹணஸ்யோதிவ்யவா ணாஸந்ந்யாஸிநோவிதயே தஸ்ஹநீயநாயா:।।’ என்றபடி ஸம்ரக்ஷணார்த்தயாபேக்ஷகமானது. அந்தஹோதாவினுடைய பாரிவ்ராஜ்யம் ஸ்தம்பம் ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தநாபேக்ஷகமானது. அதனாலேயே ஜ்ஞாநவைராக்யாநுஷ்டாநஶேவதிஸாக்ஷாத்ஸ்வாமீ என்ற திருநாமம் ப்ரஸித்தமாயது. ஸ்வாமிதேஶிகனும் ஸந்ந்யாஸவரிசையில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் அவாந்தரபேதமில்லை. ப்ரவாதமாய் தோற்றினாலும் யோஜநாபேதத்தால் உடையவர்ஸிம்ஹாஸநத்திற்கு நயனம் பண்ணுவிக்கலாமென்று ஸ்வகோஷ்டியில் ப்ரஹ்மவிதவா ரஸம்பாவநாஶங்கையால் பேதபாவத்தை யொப்பியருளவில்லை. இதன் விவரங்களை நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ வ்ருத்தப்ரஸம்ஶமாகிய விருத்திப்ரதிபத்தியில் பரக்கக்காணலாம். இந்த க்ரந்தம் உதாஸீநர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமூஹத்திற்காக எழுதப்படுவதால், யுதிஷ்டிரன் த்ரோணாசார்யரையும், அர்ஜுனன் ஸ்ரீபீஷ்மாசார்யரையு மெதிர்த்துப்போர்புரிந்ததுபோன்றகணக்கில்சேருகிறிற்கும். இது ‘ஸ்ரீதாயிநாமாசாஞ்ச ஹந்த்யாதேவாவிசாரயந்’ என்ற ப்ரமாணாநுஸாரியாய் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டதேயாம். ஸ்வாமி தேசிகனவதரித்த கலியுகம் ; ௪௩௭௦ வது ஸம்வத்ஸரம் துடங்கி வசதஸ்காலமாகிய ௫௦௧௩வது கலிக்கு ௪௪௩௫ வரையில் ப்ரதிபக்ஷிகள், அவர்மதத்திற்குக்கண்டநமா யெழுதப்பட்ட ஸ்ரீதேஶிகஸூக்திஸாரத்தின்பேரில் பல ஜாதியிலும் பிறந்த எத்தனையோ கண்டிதஜநர்கள் பாறையில் வாழைத்தண்டை யறைவதுபோல் ப்ரதிவாதம் செய்தும், புஸ்தகமெழுதியும் அவைகளை ஸந்த்ரணம் செய்வித்தும் ப்ரகாஶப் படுத்தியுமிருக்கின்றனர். இப்படி மேன்மேலும் எழுதுவதற்குக் காரணம் ப்ரதிபக்ஷியின் ஸ்வஹ்ருதயநிஷ்டர்க்குள்ளேயே பக்ஷபக்ஷமெழுதப்பட்டதெல்லாம் ஸ்வாமிதேஶிகபக்ஷத்தின்பேரில் ஸரிஷ்டகண்டநமாகவில்லை யென்றல்லவா.

மேலும்; வ்யவஹிதர்களாய் வைஷ்ணவாக்ருதிகளாய் ஜாயமாந கடாக்ஷமுள்ளவர்களாய் ஸாத்விகஸாத்விக ப்ரக்ருதிகளாயுள்ள ஸஹிதஜீவ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாய ஸம்ப்ரதாயத்தைவிட்டு யதார்த்த ஜ்ஞாநஜீவ ஸித்தாந்தத்தை ப்ரவேசித்தும் வருகின்றனர். இது ஸ்வாநுபவ பாஹ்ய ப்ரவேசம் போலென்கில்; ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிகளிடத்திலும் ஸதிப்ரஸங்கம்வரும். கல்வியில்லாத பாமரர் ப்ரவேசிப்பது ஸாம்ப்ரதாயிகமான தம். கல்வித்தேர்ச்சியுள்ளவர் ப்ரவேசிப்பது ஸஜ்ஜநாதிகாரி ஹிதப்ராமாணிக ஸித்தாந்தம். ஆனதால் தான் 'ஸம்ப்ரதாயவிரஹிதஸ்ய ஸர்வஸ்வமபி நிஷ்ப்ரயோஜநம் ...' என்று ஸ்வாமிதேசிகனும் அன்றே யருளிச்செய்தாரிறே. கேவலமோர் கடாக்ஷமாத்ரமான ராஜஸவ்யவஸாயத்தால் ஸம்பந்திப்பது ஸகலர்க்கு மநர்த்தமேயாகையால், அர்த்தகாமியாக ஸாமாந்ய நிர்ணயம் செய்வது ஸ்ரேயஸ்ஸுக்கும் ஹேதுவாகையால், கேவலம் ப்ரதர்ஷ்யர்க்குக் கேட்கவேண்டாமாகும். இப்படி மதாந்தரதிக மாய் வந்த ப்ரஸங்கத்தால் ஸாமாந்யனுக்குவேண்டிய ஸர்வ நிரூபணம் செய்தோம். இனிப்ரக்ருதவாக்யார்த்தம் ப்ரஸங் கிக்கப்படுவதாவது :—இம்மாதிரியாக பெரிய பிராட்டியார் (ஈ) காரவாச்யையல்லவென்றும், உகாரவாச்யைதானென்றும், ஒரு ஸமயம் உகாரவாச்யையானாலுமாகலாமென்றும், ஸர்வஸாந்த காரவாச்யஸம்பந்தமென்றும், ஸாமாந்யமான த்ரிவித நிகாய்யஜைத்ருஜீவையல்லவென்றும்நிரூபிக்கப்பட்டபின்பு, இப்பெரிய பிராட்டியார் எம்பெருமானோடு ஸர்வசேஷஸர்வகா ல ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வதா ஸந்நிதானத்தையோ, ஸஹாவி ஸ்ரேயஜித்தும், ஸஹாவிர்பாவித்துமிருப்பவளோவெனில்; ஸர்வதா ஸர்வதேசஸர்வகாலாவஸ்தைகளிலும் ஸப்ரயுக்தையே யாம். அதெங்ஙனேயெனில்; லோகாசார்யர் தமது தனி த்வயம் வசநபூர்வகவாக்யமென்ற ரஹஸ்யத்தில் ((நித்யயோகேஸ்வர்) என்னக்கடவதிறே (இறையுமகலகில்லேன்) என்றும் (நித்யாந

வாயிநீம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒருக்காலும் பிரியாதிருக்குமென்கிறது.' என்றும், ஶ்ரிய:பதிப்படி ரஹஸ்யத்தில் 'ஆஶ்ரயிக்குமவர்களை ஸம்ஸாரத்தோடே சேர்க்கைக்காகப் பிரியாதிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது, என்றும், அதிலேயே சிறிதுமுன்பு '(நித்யைவ) ஸாபேக்ஷகாரணையான பிராட்டியுடைய நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. (அகலகில்லேனிறையும்) என்கிறபடியே இவள் என்றுமொக்க வீஶ்வரனைப் பிரியாதிருக்கையாலே, ஆஶ்ரயிக்க விழிந்த சேதனனுக்கு இவள் ஸந்நிதியில்லையென்று பிற்காலிக்கவேண்டாதே ருசிபிறந்தபோதே ஆஶ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கும்.' என்றும், பின்னும் சிறிதுமுன்பு 'ஶ்ரீஶப்தம் ஸர்வேஶ்வரனை யெப்போது மொக்க ஆஶ்ரயித்துக் கொண்டிருக்குமிருப்பையும் சொல்லுகிறது" என்றும், "பரந்தபடி ரஹஸ்யத்தில் "இங்குத்தை ஶ்ரீஶப்தம்" என்று துடங்கி "க்ஷணமாத்ர விஶ்லேஷத்தில் தனக்கு ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியிருக்கையாலே நிரந்தரஸம்ஶ்லேஷத்துக்காகவும் அவனை க்ஷணகாலமும் பிரியாதே ஸர்வகாலமும் ஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (மாத்ருதேவோ பவ, பித்ருதேவோ பவ) என்கிறபடியே மாதாபிதாக்களைச் சேர்த்து கிம்விசாரித்தாலிறே புத்ரனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுள்ளது. அப்படி (ஸ்வஜாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி:பிதா) என்கிறபடியே நேரே மாதாபிதாக்களாயிருக்கிற பிராட்டியையுமீஶ்வரனையுஞ் சேரவைத்து கிம்விசாரித்தாலிறே யிவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுள்ளது." என்றும், இத்ரஹஸ்யம் சிறிதுமுன்பு "இரண்டு தலையையும் சேர்க்கக்கடவளாயிருக்கிற பிராட்டியாருடைய நித்யயோகத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது." என்றும், பின்னும்சிறிதுமுன்பு (நித்யாநபாயிநீம்) என்றும், (அகலகில்லேன்) என்றும், (விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ) என்றும், (ஸாஸ்ப்ரணவ ஸஹாயயா) என்றும், (தன்னோடும் பிரிவிலாத திருமகள்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஈஶ்வரனோடே நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்கையாலே ஆஶ்ரயணோந்முகனான சேதனன்" என்றும் "வாத்ஸல்யத்தோடு, ஸ்வாமித்வத்தோடு, ஸௌஶீல்யத்தோடு

வாசியற எல்லாவிடத்திலும் பிரியாதேயிருக்கும்” என்றும், “ ஸம ஶரணே க்ஷணகாலமும் விஶ்லேஷிக்கில் ஸ்வரூபஹாநி பிறக்கக்கடவ தாய்” என்றும், தனிஅயஉத்தரவாக்யத்தில் ‘இப்படியிச்சேர்த்தி யொழிய தனித்தவளே ப்ராப்யை யென்று பற்றுதலும், அவ னேப்ராப்யனென்று பற்றுமதுவும் விநாஶம். உடலையும் உயி ரையும் பிரித்தார்க்கு விஞசமில்லாதில்லையிறே. (ஶநந்யாராகவேணாஹம் ஹாஸ்கரேண ப்ரபாயதா। அநந்யாஹி மயாஸீதா ஹாஸ்கரேண ப்ரபாயதா) என்றிருவருடைய ஸ்வபாவத்தை யிசை யாமலித்தனையிறே. இவ்வஸ்து ஸ்வபாவத்தை யிசைந்தார்க்கு மிதுநமேயிறே ப்ராப்யம்” என்றும், தனிவாக்யத்தில் “ (ஸ்ரீமத்) என்கிறவன் ஸ்ரீமானுமாய் நாராயணனுமாயிருக்கையாலே ஸ்ரியஃபதித்வ நாராயணத்வங்கள் பரத்வஸௌலப்ய ஹேதுவாகிறப டியெங்ஙனேயென்னில்; ஸ்ரீயாகிறாள்; ஸர்வருடையவும் ஸ்ரேஷ்ட ஹுதி வ்யாப்தி ஸித்யர்த்தமாக ஆஶ்ரயணீயை யாயிருக்கை யாலே, இவளுக்குப்பதியென்கையாலே பரத்வஞ் சொல்லிற்று. (ஶ்ரியஃபதிர்தேவதேவஸ்ஸ்ரீதே) (ஸர்வாதிபத்யஶேஷயோ ஸ்ஸ்வஶாஸிதா.) (திருவுடையடிகள், திருமகளார்தனிக்கேள்வன், பெருமையுடையபிரான்) என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீயாகி றாள்; ஜகந்மாதாவாயிருக்கையாலே. இவளுக்குப்பதியென்கையா லே ஸௌலப்யஞ்சொல்லிற்று. (ஸ்ரீபதிஷ்வாத்ஸல்யதேவஸ்) (கோலமல ர்ப்பாவைக்கு மன்பாகிய வென்னன்பேயோ) என்றும், நாராய ணஶப்தத்திற்கர்த்தம் ஜகத்காரணத்வமும், ஜகத்ரக்ஷகத்வமுமா கையாலே ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான பரத்வமும், ஜகத்ரக்ஷ கத்வப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யமும் சொல்லப்பட்டது. ஆக (ஸ்ரீமத்) என்று ஸ்ரீமானுமாய் நாராயணனுமாயிருந்தவென்னை என் றபடி. இத்தால் அநுஸந்தாநவாக்யத்தில் ஸ்ரீஶப்தத்தையும், நா ராயணஶப்தத்தையும், ஸ்மரிப்பிக்கிறது. இதுக்கேது விஶிஷ்டாநுஸந்தா நங்களிரண்டுமே ஸகாமமாகவேண்டுகையாலே. ஆக வித்தால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஶரண்யனென்றாய்த்து” என்றும் “ஆகையா லிவ்விஶிஷ்டவேஷத்திலாஶ்ரயித்தாலாய்த்துஸாஃபல்யமுள்ளது.பிரி

விலாஶ்ரயிக்கையாவது தேவதாந்தரஸமாஶ்ரயண தோஷமாம்" என்றும், பிராட்டிக்குள்ள ஸாம்யாபத்தி நிமித்தமோக்ஷத்தையும், ஶரண்யத்தையும், ஸஹாயத்வத்தையும், வியோகத்தில் ஸத்தாஹாநியையும், ஆஶ்ரிதனுக்குண்டாகும் நாஶத்தையும், தேவதாந்தராஶ்ரயணம் போலேவரும் தோஷத்தையும் ப்ரகாஶமாய்க் கூறினர். ஆகையால் பிராட்டியைவிட்டு எம்பெருமானுக்குத்தனித்தொருயிருப்பேயில்லை யென்றாய்த்து. இப்படியான பொழுது வஸ்துக்களிரண்டாகவும் ஐகவிஶிஷ்ட்யமொன்றாகவுமுள்ள வோர் தத்வஸ்திதிஸித்தது. இவைகளை யதாப்ரதி போலென்றதால், பிராட்டிதத்வத்தை அசேதநமாக்கலாகுமோவெனில் ப்ரதீதி விரோதத்தாலே சேதநத்வமேஸ்தாபிப்பதால் அப்படிச்சொல்வதும் அஸங்கதம். சேதநத்வம் ஸம்ஸாரிகமான பொழுது "ஶ்ரீ அபிதிதோஷஜ்ஞா, ததைவசேகஞானம் சந்த்ராவதோவிலாஸித, "தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" இத்யாதிவசநங்களெல்லாம் காரணத்வம் ஏகமேயென ப்ரமாணிக்கின்றன. ஆகையால் காரணத்வம் ப்ரஸக்தமாகின்றது. அப்பொழுது "ப்ருஹஸ்பதிநவஸ்தாவிதா நிரஸ்தநிகிலதோஷ:, அநவதிகாதிஶய ஸங்க்யேயகல்யாண குணகண:, பராவரேஷாதேஹஸ்தயோதே । ஸர்வ்ருத்வப்ருஹத்குணயோகேந ஹிப்ருஹஸ்பதி: । ப்ருஹத்வஸ்பர்ஶிவேணகுணேனஶ்வத்தா நவதிகாதிஶய: ஸோ'ஸ்ய ஶாஸ்த்ரயோகஸ்ஸர்வஸ்பர்ஶ்ரவணவ । அதோப்ருஹஸ்பதிரேவ ஶாஸ்த்ரவ்யக்த: । தஸ்மாதந்த்யாதரூ ணமேஶ்யோகாதள பராசிக: । அநேகாயோக்வநாமயோகாஷ்டவஸ்பதிர்" । என்ற ஶ்ரீபாஷ்யவதிக்கும விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது. ஆனபொழுது பிராட்டிக்கு அஶேஷவிதவிஶிஷ்டமாவது, ஶரண்யத்வமாவது, ப்ருஹவிஷயகஸதா ஹேதுத்வமாவது, நிரவஶேஷஸத்வமான ப்ருஹத்திற்கு பராரேஷகாரத்தாரா லக்ஷ்மீஸாபேக்ஷத்வமாவது கூறுவது எம்பெருமானார் ஸித்தாந்தத்திற்கு அத்யந்தம் விரோதமாகும். ஆகயிவ்வளவு ஸம்ஶ்ரயஶேஷயில் லோகாசார்யர்பிராட்டியாருக்கு ப்ரமாணவைங்க

ளைக்கொண்டும் ஸ்ரீதேவராஜாஷ்டகம் ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் ஸ்ரீ
பராசரபட்டபாதாதி ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டும், சிற்சில வைதி
ஹ்யங்களைக்கொண்டும் யதாமதி ஸாஹஸவான் ப்ரதிபக்ஷஸ்தனே
னேயாகிலும், இப்பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வத்தையும் (ஸ
ஹஸா ஹணாவிவசிதா, ஸ்ஹவிஸ்வே ஸஹவ ஹவதி, மாமா
வேதுபாதநரத்நம் பாபமோசநம் ! நாஸூதிஹா
ஸாநஸாவிஸிவரமாமா, மாசே வேஷவிஸ த்வேவதி
ஜாநே ஷியாதவிசே) என்று பூர்வாசார்யர்களின் வாக்யத்தைச்
சொல்லச்செய்தே, உபாயத்வத்தையும், ஸாக்ஷாந்நியாயத்
தால்சிற்சிலவிடங்களில், (ஈநித்யஸேவா யோக்யம் பூர்வஹஜ
ஸம்) என்றும், (தமஹ தேவதாஸ்வாமி பூர்வகாமம் மாமாக்ஷா
வேபுஸரணம் ப்ரபத்யே) என்றும், (தவேவஸரணம்ஹ)
என்றும், (மாமேகம்ஸரணம்வ்ரஜ) என்றும், ப்ரமாணங்கள் கூறச்
செய்தேயே ஸரண்யத்வம் பிராட்டிக்கு முண்டென்றும், இவள்
நித்யயோகமே ரக்ஷணத்திற்கு ஹேது வென்றும், இல்லையெ
னில், ஆஸ்ரயிப்பானுக்கு ரக்ஷணம்போய் விநாஸமே ப்ரஸங்கி
க்கு மென்றும் அதனலிவளுடைய நித்யயோகமே இவனுடைய
ஸித்திக்கு மூலமென்றும் ப்ரமாணிகளையாற் கூறி
ஞர். ஆகிலுமிவர்ஸ்ரீக்குபுருஷகாரத்வத்தையும்,ஸ்வேதத்வி
வேஷித்வத்தையிட்டு ஸபேதாபேயத்வத்தையும் ஸ்தியன்றிக்கே
ஸ்பஷ்டமாய்க்கூறினரென்றாலும், உபாயத்வத்தைமாத்ரம் ஸ்பஷ்டமா
ய்க்கூறக்கூசிபேதநாகாரத்தாலிப் பிராட்டியாருக்கு மற்றவபேத
நமான யோகம்போல் உபாயஸரீரத்தில் அந்வயமில்லையெ
னவெழுதினர். அதெங்ஙனேயெனில்,—நமது தனியமென்ற
ரஹஸ்யம் பூர்வவாக்யத்தில் ..இவள் புருஷகாரமானல
ல்லது ஸமஸிஸியில்லை ஸமத்துக்கு பூர்வக்ஷணவதியாயிருக்
கு மதிலேயிறே உபாயஸாவமிருப்பது. ஆனல் இப்புருஷ
காரத்திற்கு உபாயஸரீரத்திலே அந்வயமுண்டாக வேண்
டாவோ வென்னில், யோகங்களும் விக்ரஹங்களும் அபேதநமா
கையாலே உபாயஸ்வரூபத்திலே அந்வயமுண்டு. யோகா

நாமாஶ்ரயஸ்வரூபமாகையாலே இவனுக்கும் ஸ்வரூபவாநு
பந்தியுண்டேயாகிலும், இவள் பரதந்த்ரப்ரதாநையா
கையாலே, உபாயஸ்வீகாரத்திலிவளுக்கந்வயமில்லை.
இவள் புருஷகாரத்திலே ஸாதநஸாவம் கிடையாதேயாகிலு
மிவள் ஸந்நிதியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டாய்த்து உபாயம்
ஜீவிப்பது. ஆகையாலிவள் பக்கல் ஸாதநஸாவம் கிடையாது'
என்றது. ஆகயிதனால் லோகாசார்யருடைய பக்ஷத்தில் ஜகந்மா
தாவிற்கு உபாயத்வமில்லையென்றும், கேவலம் புருஷகா
ரத்வமென்பது ஸாதநகோடியில் அந்வயிக்காதென்றும், 'ஸர்வஸ்வ
ரஸ்ய ஸ்வாதந்த்ர்யாபேக்ஷமாக ஸம்பந்தமுண்டாகையால் அவனே உபா
யம் என்றும், ஸர்வஸ்வானுக்கிரகம் வாராதுபோனால் இப்புருஷ
காரமும் வ்யர்த்தமாமென்றும் தாத்பர்யமாயிற்று. என்றனு
மிதுவரையிலிவ்விஷயத்திற்காக உதாஹரிக்கப்பட்ட யிவருடைய
ரஹஸ்யத்ரயஸாரதாத்பர்யவாக்யங்களெல்லா மிவ்வாக்யத்தோடு
விரோதிக்கின்றனவாகையால், (க) புருஷகாரமானலல்லது
ஸம்ஸ்ருதியில்லை யென்றது ப்ரமாணமா? அல்லது, 'அவன் பக்
கலி ரக்கமில்லாத புருஷகாரத்திற்கு ஸம்ஸ்ருதியில்லை' யெ
ன்றது ப்ரமாணமா? (உ) மேலும்; பிராட்டிக்கு ஸர்வதேஶ
ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் நித்யயோகஞ்சொல்லி அத
னுலெப்பொழுதும் ஸமயம்பாராதே எல்லோர்க்கும் ஆஶ்ரயிக்க
லாமென்றது ப்ரமாணமா? அல்லது, அவள் நித்யஸந்நிதையா
யிருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கு ஒருஸமயமிரக்கம் வாராதிருக்க
க்கூடுமென்றது ப்ரமாணமா? அல்லது, ஒருஸமயம் பிராட்டியார்
தமது ப்ரத்யக்ஷகாரியத்திற்காக ஒதுங்கி வசிப்பாளாகையால்
பிரானுக்குக் க்ருபையில்லாது போகுமென்றது ப்ரமாணமா?
(௩) மேலும்; பிராட்டி யோகமில்லையாகில் பிரானுக்கு ஸத்தை
யே யில்லையென்றது வாஸ்தவமா? அல்லது, ஸந்நிதியில்லாதேயே
ஸத்தைக்குக்குறைவின்றி ஆஶ்ரிதர்பக்கல்ப்ரத்யுமிரக்கம்ஸம்பவியா
தென்பது வாஸ்தவமா? (௪) மேலும்; ரக்ஷணார்த்தமான அவதா
ரத்தில் நிஷ்டையான (ஃ) என்ற பதம் 'ரக்ஷகனை எம்பெரு

மாணைச்சொல்லுகிறது' என்றும் 'இதிற்சொல்லுகிற ரக்ஷணத்துக்குப்பிராட்டி ஸன்னிதி வேண்டுகையாலும் யாவஜ்ஜீவகமான ரக்ஷணவ்யாபாரவாநு ஸம்ஸாரந்' என்றதாவது யதார்த்தமா? அல்லது, யதீந்த்ரரான ஸர்வாணைவிட்டு யதார்த்தமான வைகுண்டத்திலும் கணநேரம் அகன்றிருந்து, ஸர்வானுக்கதாவிரக்கம் வாராதிருக்குமே மென்பது யதார்த்தமா? (ரு) மேலும்; இவர்கள் பிரிவிலாஶ்ரயிப்பது தெய்வதாஶ்ரயம் போலென்பது ஸத்யமா? அல்லது வாஸ்தவிகாரகவும் வேண்டி பிராட்டியைமாத்திரம் ஆஶ்ரயிக்க வேண்டுமென்பதும், உபாயவரண காலத்தில் எம்பெருமானை மாத்திரம் ஆஶ்ரயிக்கவேணு மென்றதும் ஸத்யமா? (கூ) ஸ்ரீ யஃபதிப்படியில் 'ஆகாரத்திலும் நாரஶப்தத்திலும் பிராட்டி ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று' என்றது உண்மையா? அல்லதுஇவள் வேதநாஶமெனாவரோ என்றது உண்மையா? என்று விசாரிக்கப்புகுந்தால் முன்பு கூறப்பட்ட வாக்யங்களிலெல்லாம் வஸ்துவேதார்த்த விரோதமே காண்கையால் இந்த வளவார்த்தவசன வைவிக்யமே யிந்த வொகாவார்த்தருடைய ரஹஸ்யவாக்யங்களுக்கு ஸஹஜங்களாகையால் இவ்விஷயத்திலும் நாமப்படியே உபேக்ஷிக்கவேண்டியதல்லாதே யதார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷம்பண்ணுவது அஸாத்யமேயாகும். ஆனால் அதிவாதமென்ற சொல்லையிட்டு ஸமன்வயங்களையும் யோஜிப்பிக்கலாகும். இங்கு நமது நண்பராகிய ஸாகேதராமாநுஜ ஸ்ரீநிவாஸர், இந்த தனியம் வஸ்துவாக்யமென்ற வாக்யத்திலுள்ள வாக்யத்தை மனதிலிருத்திக்கொண்டு, இதேரஹஸ்யவாக்யத்தில் மற்றோரிடத்திலுள்ள 'அவன் ஸ்வரூபமெல்லை காணவொண்ணாத வைபவம்போலே, இவளுடைய ஸ்வரூபம் அணுவாயிருக்கச் செய்தே யிவளுடைய ஸௌரப்யதையிலுண்டான வைபவம் சொல்லிற்றாகக்கடவது, இவளுடைய ஸ்வரூபமணுவா யிருக்கச் செய்தே ஸௌரப்யதையாலே, அவனதில்; இவள் ஸ்வரூபத்திற்கு வைபவம் சொல்லலாமோ வென்னில்; முருக்கம் பூவுக்கும் செங்கழுநீர்ப்பூவுக்கும் நிறமொத்திருக்கச்செய்தே, தனக்கு வி

ஶேஷணமான ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே செங்கழுநீர் பெருவிலையனாய்த்தென்றால் வேறொன்றாலே வந்த உத்கர்ஷமாகாதிறே. அப்படி இவள் ஸ்வரூபமும் அவனுக்கு ஶேஷமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவனிலுமிவளுக்கு ஏற்றஞ்சொல்கிறதென்றால் வேறொன்றாலே வந்த ஏற்றமாகாதிறே. ஆகையால் ஜகத்துமிருவர்களுக்கும் ஶேஷமாயிருக்கையாலே ஜகத்துக்கும் பூஜ்யையாயிருக்கும். ஸ்வரூபேண ப்ரணயித்வத்தாலே இவனுக்கும் பூஜ்யையாயிருக்கும்' என்றுதுடங்கி சிற்சிலவரிகளால் பிராட்டியை ஜகந்மாதாவாக்கி, சேதநர்களை ப்ரஜைகளாக்கி, ஸர்வேஶ்வரனைப் பிதாவாக்கி, பிதாவுக்குவல்லபையாயும் ப்ரஜைகளுடைய மாதாவாயுமுள்ளவளிடம் ஹேமப்ரதையாலே மாத்ருத்வப்ராப்தமேயொழிய வாத்ஸல்யத்தில் பிதாவுக்கு மாதாவே ப்ரதானை. ஆகையால் ப்ரஜைகளுக்கு ரக்ஷணம் மாத்ருவாத்ஸல்யத்தை முன்னிட்டு நடக்கும்மென்ற சில வரிகளில் ஜகந்மாதா லக்ஷ்மீயென்றமட்டில் தமது பக்ஷத்தில் ப்ரதர்ஶநம் பண்ணிவைத்தார். இங்கும் ஶோகாவாபநோதம் வேதநாதமேநாரவசோயென்றதற்கு உதாஹரணமாக இவளுடைய ஸ்வரூபம் லக்ஷ்மீயென்றார். இவ்விரண்டு வாக்யார்த்தங்களுக்கும் வேண்டுமளவு போராடி ஸ்வமதத்தை ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென்றுதான் நமது நேயர் பக்ஷமெழுதிவிட்டது. இந்த ஶோகாபநோத ரஹஸ்யங்களெல்லாம் பரமவைத்யாகமம்போல் ப்ரபந்ந விரோதமாயிருக்குமென்பதை ஒவ்வொரு வாதப்ரகரணத்திலுமெடுத்துக் காட்டினோம். அவைகளுக்கெல்லாம் ஸமாதானம் சொல்வது ஸஹஸ்ரவாக்யார்த்த ஸமாதானம் போலாகையால் தத்ஸந்நிவேஶமில்லாத நமக்கு ஶேஷாணுகாரநம்போல் வ்யாக்யானத்திற்கிடமாம். நமதன்பருக்கோவெனில்; ஸ்வஸ்யபத்திற்கு உபபக்ஷமாகையால் எப்படியாவது ஶோதகத்வம் பண்ணி, ஶ்ரீசுவிதாகர்க வித்வஸ ப்ரஸந்நஸ்வதந்தரஹப வேதாந்தாசார்யரான சுவஸ்திகஸஸம்ப்ரதாயத்தோடு 'ஶோகவேதநஸாம்யஸ்ய ஸர்வணா ஶிவயோர்ஶிவ!' என்பதுபோல் ஷோடஶவர்ணஸ்வர்ணத்தோடு

பாஷாணவர்ணத்தையும் தூக்கி யோகாகாரத்தாலே ஸாஜாத்யம் வருத்திவேண்டியது அத்யாவஶ்யகமேயாம். இவ்வாதங்களையெல்லாம் ஸூக்ஷ்மதர்ஶிகளு தமது ஸித்தாந்த ஶ்ரீபாஷ்யநாயிகாரத்தில் தத்த்வாஹாஸங்களென அத்யந்தோபஹாஸிசித்தருளினர். ஒருவாறு அபேக்ஷைந்தான் கூறுவோமாகில் அகாரவாச்யனென்று சொன்னதின்பேரில், வேதநாதனோர்த்தவரேயெனக் கூறுவதும், யக்ஞபதியென்று கூறி ஸமந்வயநிர்வஹகமும் ப்ரஸங்கமுமுண்டென்றதன்பேரில் யஜ்ஞத்திற்கு யக்ஞயால் வந்த ஏற்றமேயென்று கூறுவதும், உபக்ஷ்டானத்தில் மணத்தை விசேஷணமாய்க்கூறி உபக்ஷ்டானிகத்தில் உபலக்ஷணமாகுமென்று கூறுவதும் ஸுகர தவாக்யங்களுள் பதிவேதார விரோதங்களாம். அன்றியும்; கேவலமோர் வேதநவடித்திலுள்ள லக்ஷிதகமும் அஶேஷஜகத்திற்கும் ஶேஷித்வத்தை ஸ்வதஸித்தமாக வடைந்திருக்குமென்று யுக்திபாக வாதிக்குமிவர்களுக்கு, ஸாஹாவிகமாக ‘ஹமவஷேத்ய கேவலதி விஹாஸ்வஸஹிதஸ்ய’ என்று லக்ஷிதத்திற்கு யுக்தி கூறுவதால் யாது குற்றமோ? மேலும்; ஹமவானுக்கு அவேதநமான அநவயிக ரூபணமணங்கள் கூறப்படுவனபோல், வேதநவிஶிஷ்டமானவோர் வேதநாதிவமான விசேஷணம் என்ன யாது குறை. இவ்விஷயத்திற்கு வணுவேதமான ஹேஹாஹாரதமும் ‘யஸ்மிந்காவிஶ்வாஸ்யாஸே ப்ரயாதம் ஜமதொஹரி:। ப்ரக்ருத்யா பரமவேபூ கேவதுஜ்ஞவேவிதாஷ்பூர்யா: ॥ தஸ்யாவ்யக்தஸ்யபாவ்யக்ஷா ஹாமஸவபூஹவோதவ:। தஸ்யா தாவப்மஹிமோஹவோ விஷ்ணுஸவபூஸ்யஹீக: ॥’ என்றளவு ஹம வதத்த்வத்தை ப்ரகாஶிப்பித்து, பிதன்மேல் ‘ப்ரக்ருத்யா: வா ரொஹாமோரோ தேவீபஶ்ஸிநீ। வ்யக்தஸவபூவியா விஷ்ணுஸ்ரீ ஸாக்ஷாதொகஹாவந: ॥ ராக்ஞிண்யாநுவ்யா ஸ்ரீபஸஸ்ய வ்யக்த வேவப்ரமோமாணா:” । என்றுபிராட்டி தத்வதநின் யாயாப்த்யத்தையும் ப்ரகாஶிப்பித்து மற்ற தேவதாந்தரவேதநகாணும் வைகளும் தியாநங்களாய் ஹமவானுடைய மாணர்ஷவங்களே யென “மாணிநஶ்யாவ்யபஸ்யாயஸதாரா: ப்ரதிநாமாணா:। ஸ

ஸம் ப்ராண ப்ராணேஷா விஷ்ணோரேஷா ப்ரியேதி" என்றும் தத்வமறியாதே ப்ருச்சித்த ப்ரஹ்மனுக்கு ஸ்ரீநாரதபகவானருளிச்செய்தான். ஜ்ஞாதாவிற்கு ஜ்ஞானத்தை தர்மமென்றும் குணமென்றும் ஓர்வகையால் கூறுவது ஶாஸ்த்ரார்த்த ஸித்தமாம். ஜ்ஞாதாவை ஜ்ஞானமென்று கூறுவதும் "தத்குண ஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேஶ:" என்ற ந்யாயப்படியென்றும், தர்மபூதஜ்ஞானத்தால ஜீவனுக்கு வ்யாபித்வமென்றும் பலவிடங்களில்வல்லுநர்களாற் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது இங்கு ஶ்ரீவைஷ்ணவஸந்ததிகளிடம் ஶாஸ்த்ரீய ப்ரமாணங்களும், ஸத்தர்க்கங்களும், ஜீவிப்பது ஸாத்யமாகையால் ப்ரமாணப்ரதர்ஶநங்களெல்லாம் ஜாத்யந்தனிடம நிலைக்கண்ணாடியைக்காட்டுவது போலேயாகும். என்றாலும், ப்ரமாணஶரணர்களான ஸாத்த்விகர்களுக்காக வேண்டியும், ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களாய் ஸாத்த்விகர்களான ஸமஸ்த ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களாகும் பாகவதர்களுடைய நியமனத்தை ஶிரஸாவஹித்தும் அடியேன் யதாஶ்ருதமாயுள்ள ஸாத்த்விக ஸம்ப்ரதாயானுகுணமான வசனங்களை ப்ரகாஶப்படுத்துவது யாதெனில்; பெரியபிராட்டியாருக்கு எவ்விடத்திலும் ஜீவதரையாவது, ஸாத்யதையாவது, ஶ்ரீவாஸுதேவாதி பத்நியாவது, வராணிபத்நியாவது, ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஜகத்வ்யாபாரஸ்வதந்த்ரையாயாவது "ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" என்று அருளிச்செய்யப்படாமலிருப்பதால் அவைகளுக்கநுகுணமான உத்தரங்களுடன் ப்ரமாணவிரோதமாக லக்ஷ்மிக்குக்காரணத்வத்தையும், அதற்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்வத்தையும், உபாயத்வத்தையும், உபேயத்வத்தையும், ஸாதிக்கவேண்டித்துடங்குகின்றேன். இவ்விஷயத்தையே ஶ்ரீவேதாந்தநாயகரும் சதுஶ்ஶ்லோகியில் 'காந்தஸ்தே' என்றதால் பதிவாராயைஸ்ஸதி ஸர்வஶேஷி த்வ விஶிஷ்டத்வமாகும் ஸர்வஜகத்காரணத்வத்தையும், 'யஸ்யாஸ்தே ஹேதுமானம்' என்றதால் அக்காரணத்வத்திற்கு பாதகம் ஸம்பவிக்காமலிருக்கத்தக்கதான பகவானோடு ஸஹிதாநித்யாநபாயித்வமாகும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், 'ஶங்கஸ்த காருண்யநிரீக்ஷண' என்றதால் ஈஶ்வர்

ஶோபநேந: காருண்யஸாகராத்ருதே ப்ரணயோந்முகிஸம்ஸாரவ்ருதே’ என்று ஸ்ரீஸஹிதமான பகவச்சரணாரவிந்தமே உபாயமென்று உபேயகத்வத்தையும், ‘ஸாதகாநாம்’ இத்யாதியால் ஸாமாந்ய பாஹுஸ்வகத்வத்தையிட்டு சேஷியான தம்பதிமே ப்ராப்யமென்று உபேயகத்வத்தையும் ஸங்க்ரஹித்தருளினர். இதனால் ஸ்ரீவசனபூஷணத்திற் கூறியபடி ப்ரதம ஶ்லோகத்தால் ஸமயாத்யாயார்த்தமும், த்விதீயஶ்லோகத்தால் உபாயாத்யாயார்த்தமும், த்ருதீய ஶ்லோகத்தால் ஸாதநாத்யாயார்த்தமும், சதுர்த்தஶ்லோகத்தால் பலாத்யாயார்த்தமும் அருளிச்செய்யப்பட்டதெனவும் தாத்பர்யம். இவ்வர்த்தத்திற் கநுகுணமாகவே இவ்வாசாரியனடியை யொத்தின ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜனும் ‘பகவந்நாராயணாபிமதாநுரூப’ என்று துடங்கி ‘பகவதீம், ஸ்ரியம்தேவீம், நித்யாநபாயிநீம், தேவதேவதிவ்யமஹிஷீம், அகிலஜகந்மாதரம் அஸ்மந்மாதரம் அசரண்யசரண்யாம் அநந்யசரண: சரணமஹம் ப்ரபத்யே’ என்றருளிச்செய்தார். இதற்கு ஸ்வரூபமென்ன, ரூபமென்ன, குணமென்ன, விபவமென்ன, ஐச்வர்யமென்ன, சீலாதிகளென்ன, அநவதிகாதிசயங்களாய் அஸம்க்யேயங்களாயுள்ள கல்யாணகுணங்களென்ன இவைகளெல்லாம் பகவானான நாராயணனுடைய அபிமதத்திற்கு அநுகூலங்களாயும், அநுரூபங்களாயுமிருக்குமவையென்பதுபொருள். இங்கு பகவத்ஸ்வரூபத்திற்கு அநுரூபமான ஸ்வரூபமென்றது விபுவானபகவத்ஸ்வரூபம்போன்றதென்கையாம், ரூபமென்றது “தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ” என்ற விக்ரஹ விசேஷத்தை, குணமென்றது ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய மார்த்தவார்ஜவ ஸௌஹார்த்த ஸாம்ய காருண்ய மாதுர்ய காம்பீர்ய ஔதார்யாதிகளை, விபவமென்றது உபயவிபூதிகளை, ஐச்வர்யமென்றது அசேஷ விஷய நியமநாதிகளை, (இது பரத்வபரம்) சீலமென்பது ஸ்வபாவத்தை (இது ஸௌலப்யபரம்) கல்யாணகுணங்களென்றது ஸ்வாபாவிகமான குணங்களை, “தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம்” என்றது ஸ்வாபாவிக திவ்யமங்கள விக்ரஹ விசிஷ்டமான நிரூபா

யிகவ_த்வத்தையும் ஹஹவ_தாராய_த்தையும், ஹஹவதீயென்ற துஹஹவானைப்போல் வெஶயுவீய யஶஃ ஸ்ரீஆநவெரா ஸாகும் வாக்வஸஉவகஸாந ஷாடுண்ய வஶிவதிஜயை, ஸ்ரீயமென்றதுகூருபணஸித்தத்தை, ஜெவீமென்றதுதெவநா ன ஸீராயொ தெஸெயுடைத்தாயிருக்கையை, கவிஜஜஹ்ந க்ரமென்றது ஸாதக்வாதஸ்ய யாகூதையை, சஸ்நாதரமென் றது தனக்குள்ளவதிஸெஸாதிஶய வஉவகஹஹவிஶெஷத்தை யும் ஸாவாரத்தையும், கஶரண்ய ஶரண்யாமென்றது ரக்ஷகவ த்தை, கநந்ய ஶரணஃ என்றது ஊதரநவெக்ஷதையை, ஶர ணஉஹமென்றது வாவிகமான வ்ருவத்தியை, வ்ருவெஜ்யென்றது வாரஷ காரகெவந ஸஹஸவண்த்தை. ஆகயிப்படி ஸ ஷமாகவருளிச்செய்யப்பட்டவர்த்தத்தை யிவரடியையொத்தியும் கவுவஹிதாமதரா ஶிஷ்யருமான ஸ்ரீவஸாங்கிரர் ஸ்ரீஸவத் தில் கிம்விவிஸஹித்தருளினர். அதையும் ஸ்ரீஹூவராஶராவாய ரான அவர் திருக்குமாரர் ஸ்ரீமணரந்கொஶத்தில் கதிஶஷ தமமாய் அருளிச்செய்தார். ஆகயிதனுடையஸாரஹம் ,,ஆகார த்ரயஸம்வதாஸெவிநிவாஸிநீம்। கஶெஷஜஹநீஶித்ரீம் வாஜெ வ ரஜவஹாம் ।” என்றவஹியாகூர்பாசுரம். இங்கு ஆகாரத்ரயம் வ்ராணிகஸதம்வ்ருஜாயப்படி வாரஷகாரகெவாவாயகெவா வெயகவமாகும் மூன்றுகாரங்களுமாம். சாவிநிவாஸிநீமென் றது காரண்யவதிஜயையாம். கஶெஷஜஹநீஶித்ரீமென்றது கஶெஷஜஹநீஶித்க்வத்தையாம். ,,வரஜவஹாம்”என்றது வதி வாராய_த்தையும் தஜ்ஞாரா வதிவ்ராயாந்த்தையும் கா ரணவிகவஶம்கா நிவ்ருத்தியையுமாம்.

ஆகயிவ்வளவால்தன்னையொழிந்ததிவியவெதாருடையஸ ரவெஸிதி வ்ருவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளிவளுடையகடாக்ஷாயீநமா யி ருக்குமென்னு மிடத்தையும், இவள் தன்னுடைய ஸரவெஸி திவ்ருவ்ருத்திகள் அவனுடைய கடாக்ஷாயீநமா யிருக்குமென்னு மிடத்தையும் சொல்லிற்று. ஆகயிவர்களைக்குறித்துத் தான் ஸாஜிமியாய், அவனைக் குறித்துத்தான் வரதஜெ்யா யிருக்

கையே இவள் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஸ்ருதியென்னுமிடத்தை ச்சொல்லிற்று.' என்று ஸ்ரீமுஷ்ணாசார்யர் தனியனுமென்ற வாக்யத்தில்கூறிய வாக்யமிம்மட்டில் ஸம்பூர்ணமாயிற்று. இங்கு தேவிக்கு திவ்யாத்மஸ்வரூபமென்று கூறியதுபோல் இவரது ஸ்ரீஸூக்தவிவரணப்படி யென்ற சுவடியில் ஸர்வேச்வரஸ்வரூபமும் திவ்யாத்மஸ்வரூபமென்று கூறினர். ஆகையாலிவர் ஸ்வரூபமும் திவ்யாத்மஸ்வரூபமென வானதுபற்றி, ஸாமாந்ய த்ருஷ்டியவேதநவமத்யதோஷரான பெரிய பிராட்டியாரென்றது இவரது ஸஹஜவ்யாஹாரத்தாலே வந்த வஸ்துஸ்வரூப விரோதமாம். இதுபோலவே ஸேஷிகாஸாம்ய ஸ்வபக்ஷத்தில் காரணத்விகவஸம்சய கவுமாரவிதமென நினைத்து உபாயஸரீரத்தைக் கணிசிக்குங்கால் கிஞ்சிஜ்ஞஸ்வரூபராய் உபயோகமாய நன் ஸ்வபக்ஷமையில் சுதிஜாமரூபனாய் ஆரமென்று ஸ்ருதியில் முட்டிக்கொண்டதுபோல் தமோரி உபாயத்விகவமும் கொண்டார். அதனால் வேதநாதமதவத்தையும், அதனால் சுணவத்தையும், அதனால் ஸ்வதவிவ விமசவஹாநியையு மெழுதினர். இதை யொட்டியே நமதன்பரும் தமது வாக்ய வேதநாரம்பத்தில் தம்மை ஸவஜ்ஞராய் ஸ்ரீமித்துக்கொண்டு 'ஸ்ரீகாஞ்சீவாஸமஹாசார்யர்' என்றவாக்யத்தில் ஸமஸ்தஸ்வாஸாமஸித்தைதயைவ்யாகாஸிப்பித்துக்கொண்டே சஸதநக்ஷிகளைக்குறித்து வாய்கூசாதே வஞ்சகஸ்ரீயாவி விவஸிதரோஜநர்களையெல்லாம் ஸ்வாஸீனித்து 'உபயஸம்வாதமுமறியாதே தன் னெஞ்சில் தோற்றினதைச் சொல்லி, இது ஸாஸ்த்ரஉபதேசமென்று பரரை ஸ்ரீபப்பித்துத் திரியுமவர்களு மனேகருண்டாகையால், அதைக்கண்டு ஸாத்விகவ்யக்திகளும் கலங்கக்கூடுமாகையாலே அக்கலக்கம் போகைக்காக' என்று தொடங்கி 'ஸாகேதராமாநுஜாசார்யர்' என்ற திருநாமமுடைய ஸ்ரீராமநாராயண தீக்ஷிதராலே ஸமர்த்திக்கப்பட்டது ஸ்ரீ தத்வப்ரகாஸிகா என்கிற வ்யவஸாயவத்தாலே' என்றெழுதினர். இப்பொழுது ஸாஸ்த்ரஉபதேசமென்பது யாதென்பதை வஸிஷ்டஸாவஜ்ஞாசார்க ளிதுவரையில் நிர்ணயித்ததுபோல் மேலும் நிர்ணயி

யிப்பாராக. அன்றியு மிம்முனீசுவர் ஸஂக்ஷேப ஸிரவெஹஷம்செ
ய்வாரைப்போல் வாஸுகாவஸாநத்தில் ஸ்ரீஉஹாஜாதவெ
ஷாஞாவாயக்வா ஷ ாவிஷவிஶேஷண விஶிஷ்டாஸ்ஸெஶிகளைக்
குறித்து 'ஶாஸ்த நிஷ்டரான சிலரை ஸ்வசமாக்கிக் கொள்ளு
கைக்காக, ஶாகவிஜிஹ்விகாநயாயத்தாலே அவர்களுக் கனுஶாஷணா
யவிஶேஷங்களை யருளிச்செய்தார்' என்றார். இதனலிவர் ஸ்ரீ
உஹாஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில ஸ்ரீஉதெஶிகனுல் ஸ்ரீக்கு விஶாக்வமும்
உவாயக்வமும் அருளிச்செய்யப்பட்டதென வொப்பினராயிற்று.
ஆகையால்அந்தஸ்ரீஉஹாஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் தத்த யாயிகாரத்
திலிவர் 'ஸ்தஶ்ரேஷக்வஸதி வெதநக்வம்'என்ற வாக்யத்திற்கு
நிஷ்டரமாய் கதாவிவக்ஷயறியாது ஜக்ஷீவரமாய் தகிடுத்
ததெல்லாம் காதகட்மே யாயிற்றென்றது மல்லாமல், ஸ்வஷாவா
யனுன ஸாக்ஷாஸ்வாமியின்ஸ்ரீதக்வஸிஜாநத்திலருளிச்செய்த
தை காதகடமென்று சொன்னதும் பிழையேயென ஸிஜித்தது.
இதுபோலவே வாரஷகார ஜீரோஸைமைப் பற்றியும் ஸாக்ஷா
ஸ்வாஜி ஸ்ரீதக்வஸிஜாநத்தி லருளிச்செய்ததை காதகடமென்
றுசொன்னதும் பிழையேயென ஸிஜித்தது. இதுபோலவே
வாரஷகார ஜீரோஂவெஸைமைப்பற்றியும் ஆலோசிக்கும்பொ
ழுது, ஸாக்ஷாஸ்வாஜியின் ஈவதார காஜத்தையும், ஸ்ரீநாராயண
ஸ்வாமி ஈவதாரகாஜத்தையும் வராஶிடுக்குங்கால், ஸாக்ஷாஸ
ஸ்வாஜிக்குப்பின் (ருஉ) ஸம்வத்ஸர காஜாநனரம் ஸ்ரீநாராயண
ஸ்வாஜியின் ஈவதாரகாஜமாகின்றது. ஆகையா லிவ்வைதிஹ்யம்
விதயமேயாம். இவாது ஸயோவாயடுர்களே பஹுவஷடுகாஜ
மாய் விதவெதிஹ்யங்களைக்கொண்டே ஜவாபாஜிகளை யா
க்ஷிப்பது வழக்கமாகையா லீதோர் விசித்ரமில்லை. வாரஷ
காரஜீரோஸா வாஸுகத்தைச்சொல்லி, யாரோ ஜிய்யாவா யா
ஷாஹரித்து ஸாவிகாஜத்திலீதோர் ஷுஉஹெதாவாகட்டவதென்
று நான்கைந்து ஶ்லோகங்களைக் கட்டி க்காட்டி யிருந்தாலதெல்
லாம் வூரோணிகமாகாது. இவ்வியமான வைதிஹ்யத்தை வூா
ஜ்ஞான நமதன்பருமொத்துக் தமது வாஸுகத்திலும் வாயா

ஸாத்த்வ மயநகரவதி யொருவனைக் கொண்டுபோய் ஸம
விஷாண நிர்ணீத ஸ்தம்பவர்ஷங்களால் வாதீகரித்துத் திரோதா
நம் செய்துவிட்டானென்ற கணக்கா யெழுதினது போரப்பரிஹ
ஸநீயம். அதாவது கலி ௪௲௲ம் ஸல் ஸாக்ஷாத்வாயுவவதாரம்.
ஸாக்ஷாத்வாயுவுக்கு ஸவ்யவஹித ஶிஷ்யரான திருக்குடந்தை தே
வாசார்ய தேசிகனே அந்தவாயுஸம்ப்ரதாயத்தையுபஹஸித்தரு
ளியிருக்கின்றார். ஆகையால் முகவுரையிலெழுதப்பட்டதெல்லாம்
தெளிந்த மித்யையேயாகும். இவ்வஞ்சகளெல்லாம் ஸ்வபக்ஷ
வ்யவஹாரத்திற்கு ஹேதுவாகுமேயொழிய ஸம்யோஜ
னங்களாகா, 'ஆகையாலே ப்ராமாணிகர்களிவற்றைக்கண்டு ஸ்ர
த்திக்கவுங்கூடு' மென்ற நம்பிக்கையால் அவரையே ஸ்ருஷ்டிக்கச்
செய்தது. இவ்விடத்தில் ஸ்வதந்த்ரமதிகளுடைய வகுப்பிலோர் வ
குப்பைத் தமக்கநுகூலமாயெண்ணி, ஸ்ரீமதக்ஷோப்யஸிம்ஹநுஸம்
ப்ரதாயப்ரவர்த்தகரை யொட்டியவோர் தனியனையுமெழுதினர்.
அன்றியும்; ஸம்ப்ரதாயமுள்ள சில வைதிகப்ராமாணிகளை
ஸாமோக்யப்படுத்து அவைநோக்கி ஸம்ப்ரதாய ஸம்ப்ரதாயஸர்
களானவர்களுக்குஇப்பாஷ்யத்திலுள்ளவிஷயங்கள் ஸாமாந்ய
க்ஷேமங்களெனவனகாலத்திலுபதேசித்துவனகாலத்தேவவ்யம்விலையு
ள்ளவோர் பாஷ்யத்தையும் நிர்ணயமாகவும் கொடுத்தனர்.
இந்த வாதாயுமெல்லாம் தக்ஷணமே வெளியேறிவிட்டது
மன்றி பாஷ்யத்திலுள்ள விஷயத்தை யபஹரணம் செய்வதே,
நமக்கோர் ஸஹஜம் ஸ்ரமத்தாலே க்ருத்வதீவ்ரவெண்ணத்திற் கேது
வாகுமோவென நினைத்து உக்தான பாஷ்யவிசாரஹீதாவும்
வெளிகாலத்திலேயே பாஷாணபாகத வஸ்துக்களை தொவ
நம் செய்வதுபோல் செய்துவிட்டார். ஆகையால் நம்பிள்ளை
ஸம்ப்ரதாயஸேர ஸ்ரீமதக்ஷோப்யஸிம்ஹநு திருவடிக ளென்று ப்ரதி
வக்ஷி சொன்னதுகொண்டு, நம்பிள்ளையை ஸ்ரீவைஷ்ணவ வெ
ஷ்ணவஸேபாஸாயமென்னக் கூறமுடியாது. ஏனெனில், ப்ரத்ய
க்ஷவிரோதம். அப்படியானால் உடையவரையும் ப்ரதிவக்ஷிகள்
ஸம்ப்ரதாயத்தைப்பூஜிப்பதால் அவரும் வைஷ்ணவ

வைஷ்ணவஸ்யோ வாயபூர்வமெனக்கூற விடங்கொடுக்குர். ஸுத ஸம்வாதத்தில் கூறின சிற்சில வதிவாதங்களெல்லாம் ஸ்ரீஸஜிபி ஸம்ப்ரதாயஸரை உத்தேசிக்கவேண்டுமென்ற வெண்ணத்தோடு சொன்னதேயில்லையென்பது திண்ணம். ஆனல்; வைஷ்ணவ ராமாநுஜீயரைப்பற்றியே சொன்னபடியாம். ஏனெனில்; நம் பிள்ளை, ரஹஸ்யம்முதலியனசெய்தருளினுறன்றென்பது ஸஜிபி ஸம்ப்ரதாயஸர் கொள்கை. அப்படியே மற்ற யதார்த்தராமா நுஜீயர் கொள்கையும். (கூOOO)ப்படியல்லாதே வேறு யாதொரு க்ரந்தமும் நம்பிள்ளையாலருளிச் செய்யப்படவில்லையேயாம். கஸாஸ்த்ரீயங்களான வைதிகஸ்ங்களும் யாதார்த்தமுதலிய கஷு ணைகளும் கஸ்தெஸிகஸம்ப்ரதாயி ஸாமாந்யர்களுக்கு உநுவாதெயங்கள். (ரு கூOOO)படி ஈடு க்ரந்தத்திலும், ஸ்ரீக்குள்ள உபாயகவகாரணகவாதிகளைப்பற்றி கணாவெணதிஷெயமில்லையா தலால் தகஞ்க்ரந்தவநாயிகாரத்தை ஸாராமாவெநஸ்ரீகரித் துக்கொண்டுஇப்பொழுதும் ஸாராவராவரரஸாதியை விடா தே தெளியக்காலக்ஷேபம் செய்துவருகின்றனர். ஸாராஸாதி யான தனியனைவிடுகிறதும், கண்டவிடமெல்லாம்ஸாரா தொஹம் செய்வதும், ஸ்ரீவைஷ்ணவாயபூ ஸாலத்தில்தெய்வதாஞர விஷ்ணு மாக ஸவஸ்தைத்தையிடுவிப்பதும் வைஷ்ணவைஷ்ணவஸ்யோ வாரமேயொழியவேறில்லை. இவ்வீடுபோனுல்சேஷமுள்ள ஸ்ரீஸா ஷ்டீதாஸாஷ்டத்ராயபூர்திகளெல்லாம் ஸ்ரீவடிகாஸுதகம் அம்மாள்வழியாய் ஸம்பமானபடியே சுயிகரித்து வருவதால் உா நீஸரா வெழுதப்பட்ட ஸ்ரீதகவ்யகாஸிகா விவிதாயபுங்க ளெல்லாம் ஸ்ரீவக்ஷீநுஸிஹநு ஸஜிபிஸம்ப்ரதாய நிஷ்ட் களுக்கும், சுஸதஸம்ப்ரதாயஸர்கள்போலவே வணநீயதஸா வஞங்களேயாம். ஆகையால் எம்பார், ஸட்டர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள் ளை,வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைகளுடைய ஸாஸூத்ராவிட ஸ்ரீ ஸூக்திகள் ஸ்ரீஉகஷவிதாகிபுகஸிஹமான ஸ்ரீதெஸிகவக்ஷவா திகளேயென வஸ்ரீகரித்து காலக்ஷேபம் செய்துவருகின்றவர் களான, ஸ்ரீவக்ஷீநுஸிஹநுஸஜிபிஸம்ப்ரதாயஸர்களென்றுப்;

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஸூநுவான பிள்ளைலோகாசார்யர் உதப்படி யனுஷ்டித்துவருமவரும், “ஸ்ரீராமனுக்கும் ஸீதைக்கும் ப்ராத்ருத்வஸ்வஸ்ருத்வாதிஸம்பந்தமே கல்பத்ருமஜாதமான ஸ்ரீராமாயண தாத்பர்யமென்பார்போல், பிள்ளை லோகாசாரியர் ரஹஸ்யக்ரந்தங்களுக்கும், எம்பாரித்யாதிகாவாய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் ஸம்பந்தமென்று கூறுமவருமான வைஷ்ணவஸமயமென்றுமிரண்டுவிதமாய் க்ருஷ்டிஸம்ப்ரதாயம் விஹாரப்பட்டது.

ஆனதுபற்றி யிவ்விரண்டிற்கும் விவேகமில்லாதவனுக்கு ப்போல் சிறிதேனும் யோஜனையுண்டாகாது. இவ்விஷயமேதான் நாம் மேலே காட்டப்போகும் ஸ்ரீவத்ஸாங்க ஸ்ரீவராஹ பட்டார்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளுக்குமிச் வைஷ்ணவ ஸமயத்திற்கும் கிஞ்சித்தும் பொருந்தா. இதை நினைத்துதான் நமதன்பராகிய ஸாகேத ராமாநுஜ மஹாசரும் தமது புஸ்தகம் சதுர்வேதாவ்ருத்திலிதுவரையில் தமது வர்ணங்கள் காட்டி இருப்பதைக்காட்டிலும் தாமோர்வழியை நவீனமாய்க் காட்டி “இப்படியமாகையால் ஸ்ரீமந்நாத்கோஸ ஸ்ரீஸூக்தி விரோதமில்லை” என்றார். அன்றியும், கவசம் பூட்டியது போல் “சதஜஞ”, தவிதேஷ்வாரோதைஃ” இத்யாதிஸூத்ரங்களால் “காஷ்ட்வாதிஃ” என்று வரவேண்டியதை யறியாதுபோனதும், “ஜமஃகாஷ்ட்வாதிவர்ணீதாநு வர்ணயாது” என்றவர்ணீ நாமிஜத்வர்ணமத்தையாவது “யதாவத்ஸாதநவாதிஸூத்ராக ” என்ற நாம ஸமாநாஸந வதியையாவதுபார்த்துஎழுதாதது மிகவும் ஸோசநீயம். இது ஸம்பந்த ஸம்பந்தமானவ வஸம்பந்தயோகம். கரமுமின்னதென்றறியாதே ருசுவது வர்த்தில் கௌநாவ்யாஹாரமான ஸாவதஸ ஸமாஸ ஸாவேக வாஸிஹாஷிக வஷவர்யோகத்தை யெழுதிக்கொண்டே வரும்பொழுது வசநஸம்பத்திற்கும் வாக்யத்திற்கும் ஹேது மறியாதே ஸ்ரீவாமுஷ்ண ஜீமாம்ஸேயென வர்யோகித்தார். “வ்யாஹாரஉக்தியுவிதம் ஹாஷிதம் வசநாவசஃ ।” இவைபர்யாயமாநங்கள். “மிவராமாணீஸாஸ்வதீ ” இவையநேகாந்யம்

வ்யாக்யாநங்கள். ஆகையால் வாக்யம் ஸ்வதந்த்ரம் ஒன்று காது. இவ்வதுவீட்டத்தில் ஏகம் "அத்தமதாம்" என்று இருந்ததை ப்ரபேத்ய ப்ரயோகித்துவிட்டு ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள தால் எவர்களுக்கோ ஸ்வாரஸ்யமாய்த்தெளிவுபெற்றுஸ்வாமிஸ்வா ஜிவிவேநத்தில் "அதநாதாம்" என்று திருத்திவிட்டார். இது வுமொரு பாதமாத்தாமென்னஸஞ்ஜ்ஞாஷிக்கின்றோம். உத்தரவாதி வேதாந்தி இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸவாஸிவஸ்வாக்கு விஷயராக வேயில்லை. ஆகயில்லளவால் நமதன்பர், ஸ்ரீஸாஷ்யத்தை யபிக ரித்த கையோடு அதிகவிவேபுடன் அதற்கோர் கைமாராக ஸ்ரு திப்ரமாண்யான வஸ்துஸ்திகளை யெதிர்த்து ஸதநாஷ்ணூஷீ த ஸ்ரீதேவஸ்வஸ்துபஸாரத்திற்கு பாகவிஷயத்தில் மதிகவ ணசெய்து அக்காலம் தமக்குரஜீதவணத்திற்குஸ்ரத்தையில்லாத தால் வாஸ்ஸுகமாகவும் கூட்டி யதை அச்சிட்டு வகாரத்தில் லோகவாஸிகளைஸதோஷிப்பித்ததும்பெண்டீர்களுக்குத்தி விஷ யகாரம். இவர் ஸ்ரீதேவஸ்வஸ்துபஸாரத்தையட்டில் ஸாக்ஷா க்ஷணவிஷய மென்றார், ஷிக்ஷஜாக்ஷா, தாக்யபூமஞ்ஜீகா, வியோஜிவாதிஹார, ஸாரஸாராஷிஸக்ருமயங்களும் ஸோகா வாயுகலித ஸமயத்திற்கு முற்றவும் ஸாமத்தையே யருளிச்செ ய்வதால் எந்த ஸமயத்திற்குமென்று இவர் விஷயவாதிகளை செ ய்வார். மேலுமிவர் தம்மதத்திற் கனுகூலஸாமத்தை ஸ்ரீதேஷா ஜேஷ்ஜிகாடோம்ருதீத ஸ்ரீஸூக்திகளில்ஸஙோஷிப்பதுஉக்கு ஷ்ஷ ஸஹகாரஸிவஸபங்களிலநடுவில் திவ்யஸிவஸபாவைஷ்ணம்செய் வதுபோலவேயாகும். ஆனதுபற்றி ஐதஃவாரமாவது ஸ்ரீதேஷஜிக ஷிவ்யஸூக்திகளை தம் ஸமயத்திற்கும் அநுகூலமெனக்கூறார் போலும். இப்படிஸாம யிவ்விதம் நிற்க ப்ரக்ருதமான, உபாய திவத்தால் காரணஇவம் வருமோவென்று கேவல ஜாரபூஷ த்தால் ஸஜித்த பின்னை ஸோகாவாயுருடைய ஸ்ரீத்தை மேல் வருமாறு ஸமயகதூஷணம் செய்கின்றார்.

வைஷ்ணவகாரணஜிதயமஙகாஸாரமதகவஞே

தேவைஷ்ணவஸ்ஸேஸயூரமிஷீதி ப்ரீஸதீ

ஸ௭ெநாஶாத் | தெநாஹிஞ தயெவஹாதி ஸ
ததம் நாராயணெ நஂஜிஎ தத்வக்ஂவ௭வஃமாநா௭
த்தெஶாவிஶஹாஶாெஷ்ஶ தஸ்ஷீதஸ ‖ ‖௨‖

ெவஶிஷ்ட்யாதிதயாதி ‖ (ெவஶிஷ்ட்யாத்) ஸுஹவயத்திலும், மாஹாத்ஸ்யத்திலும், யதவஸ்யிலும், ஶத்யாதி ஜாதஞானாவவெஸ்லகளிலும், வாசியற எப்பொழுதும் சுநவாயிநியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய நித்யொமக்ஷ வத்ஷாதி விஶேஷண வெஶிஷ்ட்யத்தால் ‘வ்யாவகாவதிஸம்ஶூஷா ஷெகதக்ஷவிஞொஷிதள’ என்று சொல்லுகிறபடியே (காரணஷிதயஶங்கா) தனது பத்நியான ஐக்ஷியின் வெஸ்வயம் ஹமவானுக்கு ஐஷ்மாயிருக்கிறபடியால் இந்தஜமஸ்இரண்டு ராஜாவை யுடைத்தாயிருக்கை யென்ற காரணஷிதய ஶஂகெயானது (நவ) கிடையா. அதாவது;— ‘நஸஶாஜிஸவத்கெஸஷிஷ்யொஷ்ஸாஹஸம் | தயாதெதத்யவாராஶ்யஶ் உஶிகம் மாஷாஸாஹஸம்’ என்று ஸ்ரீஶெஷிகநு காட்டி யருளிய வழியையொட்டி ஸஶாட்டானஹமவானுக்குஇப்ஹமவதியைவிஶேஷணமாகக்கொள்ளில் ஹமவானுக்குள்ள ஸவஶக்ஷத்திற்கு விரோயம்வருமென்ற ஶஂகெயை வாராஷகாராவெக்ஷயிலும் அந்த ஸவஶக்ஷ விரோயம் வருமெனத் தெளிந்து வஶாணம்கூறின வழியிலிழிந்து கூஷகத்தைவிட்டு விஶிஷ்ணுய்க்கொண்டு ஶரணநுனல், அப்பொழுது காரணஷிக்ஷம் வாராதென்னுமிடத்தை யறியவும். ஸ்ரீஶததயவஂஜிகையிலும் சுஸஜெஶிகநு ‘ஶஂஶவதிஶிகாஶேஷ ஶொவரஸாவிதஶெஶவெஶாஶாஷிஶதக்ஷாஞெசாஜாதிஷொஷ: | “ஸெஶாநாஜமெதாவிஷ்வத்” ஐதி விஷ்வத்ஷவெஷெண ஹிஸவஶ்ஜமதஐடஶீஷெ”என்றுவிஷ்வத்ஷவெஷத்தால்வந்தஶஹிமையை வ்யஶஶவஷாதித்தருளியிதன் மேல்வாக்யத்தில் “ஶஶஶீஂ ஸவஹெதாநாஂ” என்ற ஶ்ருதியில் “ஸவஹெதங்களுக்கும் என்ற வஷவ்யொமமிருக்கிறபடியால் ஸவவெதநங்களுக்கு மீஶ்வரியிவள் என்று ஶ்ருதிஸிஜமாகிறது. அன்

றியும் இங்குள்ள ஸம்ஶ்ரீஃ என்ற ஶப்தம் ஸம்ஶ்ரயவத்த்வத்தில் பேசுமென்றால் “ஸர்வஸ்ய ஹிதாம் என்ற வசநத்திற்கு ப்ர யோஜனமில்லா தேகழியும். ஆனாலும், மற்றபற்பல ப்ரமாணங் களைக்கொண்டு விஷ்ணுபத்நீத்வமும்ஸித்தமேயாம், இதுவௌநருக்த்ய தோஷநிவ்ருத்த்யர்த்தம் ப்ரதர்ஶிப்பிக்கப்பட்டது. ஆகையால் “வி ஷ்ணுபத்நீமக்ஷிதீம் மாதவீம் மாதவப்ரியாம்” இப்பி ராட்டியாருக்கு ஸித்தமெனவர்த்தங்கொள்ளும் ஶப்தங்களையுப பாதித்தருளினர். ஆகையாலும் பதிவைஶிஷ்ட்யஸித்தி மாகும் ஹேதுவால் “ஜகத்காரணத்வஸம்பாதந்யாய்யா” என் றேற்பட்டது. மேலும், இங்கு பிராட்டிதத்வத்திற்கு பத்நீத்வநி தேஶம் செய்தது ஜகதுத்பத்திகாரணமாகும் ஓர் ஈஶ்வரத்திற்குஸம்பதி யைப்பற்றியே ஶாஸ்த்ரீயமான வ்யவஹாரமாகையாலும் அவ்விரு வர்களுக்குள்ளும் பதிப்ரதாநமாக ப்ரஸித்தஶாஸ்த்ரங்கள் கூ றினவென்றும், அதனால் பத்திக்கு யாமயாஜமாநத்தமில்லை யென்கவாவது, யாமஸம்பந்தமில்லை யென்கவாவது சொல் லக்கூடாதென்றும், பத்நீக்கு கர்த்ருத்வமில்லாதேவ்கிகர்த்ருத்வ மாத்ரமேவிஶேஷமாகிலும் ஸமவைஶேஷ்யமில்லாததால்உபயகர்த்ரு த்வமும்உண்டென்றும்,ஆனாலுமிருவர்களுக்குள்பதிப்ராதாந்ய மேவிஶேஷமாயுள்ளதென்றும்தோற்றுகைக்காக இவ்வர்த்தத்திற்கு ஸ்ரீமத்வேதாந்ததேஶிகருஸ்ரீபதந்யஸ்தோத்ரஸாஷ்யத்தில் “ஸஹாரவ்யே விஹிதாயஜ்ஞாதிகபதிபத்நீந்யாயேநவ்ரீஹ்யாப்ராதாந்யவ்யவஸ் தஃ । பதிகர்த்ருகர்த்ருத்வவ்யவஸ்தாபோவகுணஃ” என்றும், ஸிதோபாயாதேயாதிகாரத்தில் “பத்நீக்கு நித்யபதிவாரா யத்தத்தாலே யாமதனுத்திற்போலே பதிப்ரதானமாக ஶா ஸ்த்ரங்களிலுபதேஶத்திற்கும், ஸகன்யஜமான னென்னுமாப் போலே ஸகவ்யபதேஶத்திற்கும் குறையில்லை’ யென்றுமருளிச் செய்தார். ஆனலிங்குபிராட்டிக்கு மீசுவரித்துவமுண்டாகில் “ப திபத்நீகளுக்குள் பரஸ்பரம் ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகவ்யவஹாரங்களில் வ்யத்யயமுண்டோவெனில் “ஸ்வாதந்த்ர்யாவஸ்தையிலும் ஸபத்நீகனாய்க் கொண்டேயிருக்கும் ’என்று தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் அருளிச்செ

யித்ததால் தோஷமில்லையாம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்தில் 'ஸ்வாபிமதாநுரூபைக ரூப நித்யநிரவத்ய ஸ்வரூபைக...' என்றருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபராசரபட்டர் '... ஸ்ரீ...' என்றருளிச் செய்தார். இங்கு ஸேஷத்வத்திற்கு ப்ரதாநமிரண்டானாலும் ப்ரபத்தி... ஆகையாலும் ... என்கையாலும் ... ஸேஷத்வமென ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்படுமென்று கருத்து. மேலும்; லோகத்தில் ஸிம்ஹாஸநத்திற்குள் பதிக்கு பத்நியை ஸக்தியென்பது வழக்கமாதல்போல், இங்கும் விசேஷணாகாரத்தைப்பற்றி ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாதிகளில் பகவானுக்குப் பகவதியை ஸக்தியென வ்யவஹரிப்பது. ஆனதால் ஸக்திரஹிதனானவொருவன் ஸ்ருஷ்டித்திற்கும் ஸமர்த்தனாவானென்கையாலும், பகவத்கும் ... ஸகிதமானபோது ... பாகவதாதிகளுடைய பக்ஷத்தில் ... வ்யவஹாரமாவதாலும், '... ' என்றபடியே ... வ்யவஹாராதி ... னாலும் ... விஷேஷத்தால் ... ஒன்றெனக் குறையில்லையாகையாலும், மணமொழியப் பூவிற்கு யோக்யதையில்லையாகையாலும், ... பூர்வாசார்யர்களுடைய விஸாமமும் ... மானபடியாலும், ... ஸம்ஸாரஸம்பந்தமில்லாத பிராட்டி, ... ராக்ஷஸிகளுக்கு '...' என்று அவர்கள் செய்த உபாயத்தை யாசித்து ... பண்ணிஸ்வயம் வந்தவாறே '... ' இத்யாதிகளால் ஸ்வயமே ரக்ஷித்தருளினபடியாலும், இதை அநுஸரித்து ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஸ்ரருடைய திருக்குமாரராய் நமதாவிர் தமக்கு ... நாயனென்று நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீபட்டர் ... ஸ்ரீ! ராக்ஷஸீஸ்... ரக்ஷணாத் ... ராமோ ...

ஸ்வீக்ருதா' என்று வக்ஷ்யதிக்குத் திருமகனார் சரணாகதம் செ
ய்தருளி ரக்ஷித்த காகவிபீஷணாதிகளாகிற ப்ரபந்நகோஷ்டி
யையும், பிராட்டியார் ரக்ஷித்தருளிய ப்ரபந்நகோஷ்டியானது கீழ்ப்
படுத்திற்றென்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதாலும், எம்பெ
ருமானுக் கேற்பட்ட ஸாஹஸமே 'ப்ரஜயா தேவோதேவகீ
ஸுதே' என்றும், 'யயாப்ரம்ஹிதபுஷ்பே' என்றும், 'ஸ
க்திர்நாராயணீதிவ்யா ஸர்வஸித்திஸுதா | தேவானுகூலதோ
ப்ரஹ்மணஸ்பரமேஷ்டிந: || ஸந்தோஷேணைவ ஸர்வேஷு
த்ரை லோக்யேஷு ஸம்ஸ்தித: | ஸம்ஸாரஸாகரேணைவ தக்ஷிணே
ச ஸ்திதா || ஸர்வலோகஸாகரேணைவ விஷ்ணுஸக்தி யசோ
தா | நாராயணஸம்ஸ்ருதா ஸம்ஸாரஸாகரஸந்துப: | நிஷ்கே
வலஸாகரேணைவ யதாவத்ப்ரவ்ருத்திநிபுணதி | ஸர்வஸம்ஸாரிகாஸ்ஸ்
ரக்ஷணா பராதிகா | தக்ஷஸ்திதிக்ஷணீ தேவீ ஸ்வர்க்கமோக்ஷப்ர
தம்ஜமப: | நிஷ்கேவல ஸாகரேணைவ ஸாக்ஷிதகர்மநிபுணதி' எ
ன்றும் 'நித்யநிரவத்யாமிதஸக்தி கல்யாணகுணஸாகரீ | ஸ
ஹநாராயணீநாத ஸாஹஸா வைஷ்ணவீபரா || தேஸாத்யயா
தஸாகரேவா தபோவந்தோ நமோஸ்து தே |' என்றும், 'ஸக்தி
நாராயணஸம்ஸ்ரயம் நித்யாதேவீஸமேதிகா | ஸ்வதந்த்ரா வி
ஸ்வஸிந்தூநாம் ஹேதுஸ்ஸாக்ஷாத் ப்ரஹ்மஸ்ப்ருதா || என்றும், 'நாயிகாஸ
ர்வஸக்தீநாம் ஸர்வலோக ப்ரஹ்மஸ்ருதீ | ப்ரஹ்மஸ்தேவதேவஸ்ய
ஸர்வகாமப்ரதாயினீ || காருண்யகுணவைபவஸாகரே ப்ரபத்
நஸ்வபாவப்ரதிஷ்டிதா | கமலாஸக்தகுஞ்ஜநித்யம் நித்யம் தக்ஷ
ஸ்திதிக்ஷணீ | ஸாக்ஷம் க்ஷமிதாவிஷ்ணோ தேவதேவஸ்ய மா
ண: | ஸர்வதா தேநவா தத்வம் ஸாக்ஷஸ்ய ப்ரபாவமஷ்டி ||' என்
றும், சஹிதாந்த்யக்ஷதோஷாதி ஸம்வாதங்களில் க்ருத்ஸ்ந
ஸாராத்தத்திற்கும் வக்தாவான ஸம்வான் தாமே யருளிச்செய்தி
ருப்பதாலும், 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய' என்று கூரத்தாழ்
வானும், சந்த்ராயீந கல்யாணப்ரஹ்மபத்காரணம் | ஜகஜ்ஜ
நாநஸம்ஸம் ஸம்ஸம் வந்தாரோஹஸ்ஸ: ||' என்றும் 'சுவேஷ்யஸா
நாஜஹத ஜதி தேயீஸஹோபா:ஸங்கேம் ஸ்ரீஸ்ரீஸூக்தம் பூஜ்ய

ரூபவதீ தாம் ஸ்வாநுரூபாம் | ஸர்வேஶ்வரீம் ஜகத இதி யஃ பரஸ்யேஶ ஸர்வஸ்ய கர்த்ரீம் பதிம்ஸ்யஜகா பர்த்த ராஜாநஸ்பாகஃ’ என்றும், உத்ஸங்கே ஸர்வநிஷ்டஸாலாஹ் ஸேநாதிபத்யம் ஶ்ரீதேவ்யாதேவீ பாம்பூரணீதி கூஹ்வி தே | ஸ்வதந்த்ராஹ்வஜ்ஞாநி பதிதே ஸதிஹாதேஸ: பாரஞ்ஜ நிர்ந்த்ரவேத்ரா நஹிப்ஜ ததஸ்ய நஹிஜ்ஞ பாணஃ ||’ என்றும், ‘தத்ஸர்வாஸ்தாம் நவ்யமஹிமேத்தி ஶ்ருதிரபி’ என்றும், ‘ஈஶாநாம் ஜகதாம் ஸோமரூபாம் ப்ரூஹத்ர ஹாஹ” என்றும், ‘ஸ்வதஶ்ஶ்ரீ ஸ்வ விஷ்ணோஸ்ஸ்வதேவ்யைவேஷம் மவாது கராயத்தலிர்கேஷ ப்ரஹவமாயீநமிஹஃ | ஸ்வபாதீ பத்ராரந்தா ஹயவதிஹாபம் நமிதாணாம் நகாண்டம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஹவதிபநாந்ரா ஹிதமாண ॥ என்றும், தஸ்மாத் வேஶ்வே ஸாதாரணாமாணாஶய: |’ என்றும், ‘ஹவதியா வயோராத்நிஹிரா’ என்றும், ‘யாவயோஸ்ஸாதந்த்ர்யதந்த்ரம் மா’ என்றும், ‘ஐஶ்வர்யக்ஷாரமதி பரதேவம் பாகவேஜ ஹிதஜ்ஞஹிரம் வஹதேவீதீய | ஈஶ்வரநகிஷிதாஹிதம் கந்த தித்ரயாம்பே! கூம்ஜேஸ கஷ்பகோயதாஜரஹாவ: ॥’ என்றும் பகவதியினுடைய பரிபூர்ணத்வத்தை, ஐஶ்வர்யம், ஸ்வாதந்த்ர்யம், ஸ்வாதந்த்ர்யம், வாத்ஸல்யம், ஸௌஹார்த்தம், ஸாம்யம், காருண்யம், காம்பீர்யம், ஸர்வஜ்ஞத்வம், பதிவ்ரதத்வம், பதிபாரதந்த்ர்யம் ஐகரஸ்யாதிகளை ஶ்ரீபராஶரபட்டருமருளிச் செய்திருப்பதாலும், பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ‘உடலும் உயிரும்போல் பூவும் மணமும்போல், ப்ரபையும் ப்ரபாவானும்போல், இருவருள்ளொருவர் பிரிகைக்கு ஸத்தையில்லை யித்யாதிவாக்யங்களாலும், ‘நித்யம் ஸர்வப்ரணயரஹிதம் தேவிநித்யாநபாயம் விஷ்ணோஸ்ஸ்வேநைதத்யநபாயிநீ ஶுக்ல தேநாநத்யக்ஷ்யம்’ என்றும், ‘பகவதிபராம் தைவதம் ஏவம் பதீநஃ’ என்றும் ‘ஏவம் பதீ ஜகதாம் பதீ’ என்றும் ஶ்ரீஸ்துதியிலும், ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும், ஶ்ரீபாதஞ்சஸஹஸ்ர வேஸிஷ்ட்ராத்வேஸாத்தஸ்விஃ ப

த்ரிஷூரத்ரெகெக தெவதாக்வாதி வெஶெஷண வாநிவ்ருஹ்யஃ' என்றும் 'விஶிஷெஷக்யாதி விவக்ஷயாவனக்கவ்யபெதெஶஃ' என்றும், ஸ்ரீந்யாயஸிஜாஞநத்திலும், 'வ்யவஸ்தவெத்ய தகெவஸிண ஓித வெஶிஷ்ட்யவிஹவாகஃ' என்று ஸ்ரீஊஞ்ரஸதிஒகத்திலும், ஸ்ரீஊெிமஊாஞதெஶிகநு அருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'தயாவி ஸாயாரணஶீஶிதவ்யகவ ஸ்ரீஸ்ரீஶயொவெஅுளவ ஸவெஜக்ஶெஷீ' என்று ஹரஹவாஸமருளுவதாலும், 'ஒக்ஷீஸுபம்வா ஸ்நாஷ்தயள வந ஸ்ரீஸளம்ஷயு ஸம்வஷவவிதஸம்' என்று ஸ்ரீ ர ம ஹ ர ா ஜ ஸ்தவத்தி லருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'ஶ்ரணவிஹ்ஹ யெ மெந யெொவாயொ நவிஷ்யெத । வஸ்ராவிஶெஷணக்வஞநொ வாய ஊிக்வஊாவஹெஸ ॥ என்றும், ஸ்ரீஊஷ்வாய்ருஹவ விஶெ ஷண வெஶிஷ்ட்யாவாயெநெவ, நிவ்ராஹஸ்வ்ராநாகஹு ஓஃ। வதீஶ்ணவிஹ்ஹாணாம் யஓாவித ஊவயொநெர யஶா ஶாஸ்ஊநவஸம்யெயஃ |தஸ்ராஶீஊநெவ நார்ாபண ஸ்வ்ரக்ஷக ஸ்வ்ஸ்ரஸ்ஊாஶ்ரயணீயஶ் । கதவவ வதீஶ்ணவிஹ்ஹவிஶிஷொ ஹரவாநு வகவவ ஸிஜொவாயஃ' என்றும், வாஷகாற கெவந வஹவ்யநாவஸம்யாய, வாநாவி ஶாணாமதி ஊஞெ வகூஊெ ஶரண்ய விஶெஷணகெவநாவி ஸ்ரீஊஷ்வ: வ்யாஜ்யெத । ஊதாஹிஸாவஸாயாயா: வாத்ஸம்ரக்ஷணெஸஹகா ஸிக்வ யாஜ்யதவவெதி ஸவ்ஊவஷாத்ய' என்றும் வ்ருதிவாதிஸ யம்கரம்அண்ணவுக்கு சூவாய்னும் நிஷிஒதாகிகவஹவாஊ்ஷி யும் ஸ்வதஞ்ஸ்வதஞருமான ஸ்ரீவரதநாயாவாய்ரென்னும் நயினாச்சாரியர்அருளிச்செய்ததாலுமிங்கு வரஸ்ர வெஶிஷ்ட்யத்தால் ஸிஜொவாயஊிக்வமாகிற ஜகதாரணஊிக்வம்வ்யஸாதியாது. ஆகயிவ்விதமுள்ள காரணஊிக்வாஹாவத்தைக்கொண்டு (தகஃ) வஹவெ்யாகக ந்யாயத்தால் (ஸாயநக்வ விஶெஷணதயாப்ர காஶிக்கும் பிராட்டிக்கு உவாயக்வமும் ஸிஜித்தது. அதாவது; காரணம் ஸ்ரீவிஶிஷ்டமாகையாலும், பிராட்டி நித்யாநவாயிநீ யாகையாலும், இருவருக்குள் பிரிவக்ஷாவ்ய ஸம்ஹாவிதமாகையா லும், உவெயம் ஷியாநமாகையாலும், இவையெல்லாம் ஸவ்

ஸாத்ருச்யவசநமாகையாலும், ஶரணவரணகாலத்திலும் ஸ்ரீஸா பேக்ஷாநபேக்ஷமென்றும், பிராட்டியை யொழியப்பற்றுவது தேவதாந்தரத்தைப்பற்றுவது போலென்றும்பிள்ளை லோகாசா ர்யர்கூறுவதாலும் பிராட்டிக்கும் உபாயத்வம் நிராபாயமே யாம். இங்கு நம்மன்பராகும் ஶ்ரீநிவாஸருடைய ஶ்ரீமத்வாசா ர்யலோகாசார்யர் தத்வத்ரயங்களையுமோத்து, அவைகளுள் ஶுத்த ஸத்வத்தை விசேஷாபாயமாகவுமறிந்து அதற்கொருஸாக்ஷா த்வாரம் ப்ரபத்தியென்பதாவும் தெளிந்து ஸந்த்யாப்ரயோஜனனும் அத்யாஸ்வயநிவ்ருத்தனுய்க் கொண்டு த்ரிவிதஶோகநிவ்ருத்திபூ ர்வகமாகப் பகவான், தன்னைரக்ஷிக்கு மென்றவத்யவஸாயயுக்த னும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்திக்கு அவ்யவஹிதோபா யமாக அவனைஸ்வீகரித்து அவன் திருவடிகளில் ஸ்வாத்மீயமாக நி க்ஷேபங்களையும்ரக்ஷ்யவ்யவஸாயத்தையும் ஸ்வநிக்ஷேபமா கும் ஶரணாகதியெனவும் பேசி, அந்த ஸமர்ப்பணத்திற்கும் பூர்வமொரு புருஷகாரமான பிராட்டிவரணத்தையுமே ற்று, அதனுல்வரும் ஸமமாகிய பகவதநுக்ரஹத்திற்கு விஷ யம் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கும் மிதுநமே யெனவும் அங்கீக ரித்து, அதனுலேயே ஶேஷிகளிருவருமெனவும் பேசி, ஶேஷி த்வத்திற்கு உபயமும் அதிஷ்டாநமெனவும் கைக்கொண்டு, அத னுல் மிதுநமே உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணினசேதனனுக்கு ப்ரா ப்யமெனவும் மொழிந்து, விசேஷாபாயம் ஶ்ரீதும் லக்ஷ்மீபதியா மான் நாராயணனொருவனே, அல்லது மிதுநந்தானே வெனத் திராதகலக்கங்கொண்டு அனேக விடங்களில் லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டரியா ன வஸ்துவுக்கு ப்ராபகதயா வரணீயத்வமும், ப்ராப்யதயா வரணீயத்வமும் உண்டாயிறேயிருப்பது" இத்யாதிகளால் ஸம ஷ்டிகமான விசேஷாபாயமே வரணீய மென்றும் சொல்லி, முடி வில் இப்பிராட்டிமற்ற குணாதிகள் போலே அசேதநமல்லாது சேதநமாதலால் விசேஷோபாயத்வப்ரஸங்கம் வருமென்றுகண் டுவெண்தனியய ரஹஸ்யத்தில்; குணங்களும் விக்ரஹங்களும் அசேதநமாகையாலே ஸாதநத்திலே யனுமயமுண்டு.

ப்ரமாணாநுரூப ஸ்வரூபமாகையாலே இவனுக்கும் ஸ்வரூப வ்யாப்தஸ்வரூபத்வம் உண்டேயாகிலுமிவன் வேதநாஜ்ஞாநமய ஸ்வரூபமாகையாலே உபாயஶரீரத்திலிவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லை" என்று நிஷ்கர்ஷமாக்கேவ லக்ஷணம் ப்ராப்தஹத்தால் எழுதி, இதற்கநுகுணமாக ப்ராகாரத்திற்குப் ப்ரஸ்வராஸாய நகவம் கூட ஸ்வாதந்த்ரமெனவாதித்து ஒடுவிலிப் ப்ராகாரமும் அவனுக்கிரக்கமில்லாவிடில் வ்யர்த்தமெனவும் மொழிந்து பிராட்டிக்குள்ள ப்ராகாரத்வத்தையும் ஶக்தியாதிகளாலிப் படிநாசமாக்கி அதற்கநுகுணமாகவே அந்தரஹஸ்யத்தில் சிறிது முன்பு இவளுடைய ஸ்வரூபம் ஶேஷமாயிருக்கச்செய்தே, ஐஶ்வர்யாதியால்ஶக்தித்வத்திற்கு ஶேஷத்வஸ்ய நபுஞ்ஸகலிங்கவிஷா ஷநாமமும் செய்து ஸ்ரீஆளவந்தார், எம்பெருமானுர் கூரத்தாழ்வான், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை வரையில் வந்தஸம்ப்ரதாயத்தில் நவீநமாயொரு ஹேதுமதியைவிளைவித்தார். அந்த ஶாகையையே வைஶிஷ்ட்யாதித்ரியால் வரிஹரித்தது. இப்பொழுது அவர்வக்ஷத்தில் ஶாதா ப்ராஜாகோடியிலநுஷ்டேயமெனவும், விதாமட்டில் உத்க்ருஷ்டமெனவும், ஶாதாப்ராஜைகளைப் பூஜித்துச்செய்யும ஶ்ருஷாஷணாதிகளை போலோர் ஸம்யம், விதா ஶஹஸ்ராவபஶம் செய்யாதே திரஸ்கரிக்கவுங் கூடுமெனவும்: ஶாதாவில்லாதஸம்யம் பார்த்து ப்ராஜைநானே அப் விதாவை ரக்ஷகனென்றுபடித்தறிந்திருக்கவேண்டுமென்றும், விதாவிற் கிரக்கமில்லாவிடிலிவன் ஶரணவரணமும் வ்யர்த்தமாகுமென்றும் இவ்விதம் விதாவிற்கு ஓர் ஸ்வாதந்த்ர்யவிஶிஷ்டஶக்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஶாத்ருவிதரும் வைஙக்ஷுக்கு ஸம்பாஷம்செய்யும்பொழுது ஶக்திணமாய்விதருமைத்தில் ஶாதருமம் சொருகிவநிமித்தத்தாலே வஸ்து ஶிக்ஷைத்தைப்ரஶஸ்தம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமென்ற வ்யாகரண ப்ரக்ரியையைப்பார்த்தும், 'ஜமத: விதரஶ:" என்றஶிஹாஸ்ரம ப்ரமத்தைக்கண்டும், ஶாதாவைப்பற்றினக்ரியையானும் விதரக்ஷாயமெனவேவதி ப்ரயாந்தயா வெதங்களும் உபோதிக்கின்றன வென்றும், வாக்ஷும் ஶப்தமும் போல் வ்யவஹார

ராதி விஶிஷ்டத்தையும் ஸ்வரூபதோ ஐக்யத்தையுடைய தென்றும், ப்ரக்ருதிஸ்தமும் யதேஷ்டவிநியோகார்ஹ பும்ஸ்த்ரீஸ்வபாவாத்யமாகக்கடவதால் 'ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர்மைத்ரேய பும்நாமா பகவாந் ஹரி: | யோ யோ பவதி பும்நாமா ஸ விஷ்ணுரிதி நிரூப்ய: | யத் ஸ்த்ரீநாம வஸ்து தத்ர லக்ஷ்மீர்வ்யவஸ்திதா || ப்ரக்ருதே: புருஷாத்வாந்யஸ்த்ரீ யோநைவ வித்யதே | ஸமஸ்தம் கிம்பஹூநோக்தேந நரநாரீமயோ ஹரி:' || என்ற பௌராணிகஸ்ரீபாஷ்யாதிகவசநங்களால் வ்யக்தமாவதென்றும் தெளிந்து விஶேஷணங்களான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளெல்லாம் விஶேஷ்யமான தேவதத்தனொருவனையே ப்ரதாநமாகப் பேசுமதுபோல், ஸத்வஸாரூப்யத்வ ஸௌந்தர்யகாந்த்வ ஸௌரப்யாதிகளை விஶேஷணங்களாகவுடைய பகவானொருவனையே விஶேஷணங்களெல்லாம் போதிப்பிக்கின்றன வென்றும், இவ்விதமேதான் வேதநாரூபமாய் ஶாஸ்த்ரமாய் ஸத்ரஸாஹிதமாய் ஸாமாநாரூபமான ஸாரூப்யஸாரூப்யமான விஶேஷ்யங்களை யுடைத்தாயிருக்குமொரு 'ஸ்ரீ' என்ற விஶேஷணமும் ஸர்வதேஶஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் நித்யாநபாயமா யிருக்குமென்று கொள்ளக்குறையில்லை. ஶ்ருதிந்யாயவேதங்களான விடங்களிலெல்லாம் ஸ்வமதிகல்பநாஸாமர்த்யத்தைக்கொண்டு விதண்டையாய் நிரூபிக்கும் நம் ப்ரதிவாதிகளுக்கு ஶ்ருதிந்யாயாதி ப்ரமாணஸித்தமான யிச்சேதனரூபவிசேஷண விஶிஷ்டாத்ரீகாரத்தில் யாதுகுறைபோ வென ஸுதீயர் அறியவும். விஶேஷ்யாதீநம் விஶேஷணமென்று ஶாஸ்த்ரஸித்தமாகையால் ஸ்வாதந்த்ர்யம் வாராது. ஸர்வஶக்தி ஸர்வாதாரத்வ ஶேஷித்வத்தையுடையதால் வேதநமானாலும் ப்ராதான்யம் ஸித்திக்காது. ப்ரதிபத்திகளுக்குப் போலிவைகளுக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸித்தம். 'ஸ்வாதேகாரஸ்யாத்யா' என்றது மிக்காரணத்தைப்பற்றியேயாம். 'தச்சேஷஸாம்யம் ஸ்வாதந்த்ர்யமதிதே' என்றதுமப்படியே. விஶேஷணங்களுக்கு விஶேஷ்யாநுரூப மில்லாதேபோனால் ஸங்கதியில்லை. விஶேஷ்யத்திற்கும் விஶேஷணஸித்தியில்லாத

போது விலையில்லை. நிலையுமில்லை. இதையே நினைத்து ஜொகா வாயரும் 'இருவரும் பிரியிலிருவர் ஸத்தைக்கும்நாசமென்றார்' 'ஸ்வாம்யாஸ்ரயாம்ஸா, ஸ்வாஸ்ரயே ஷாக்ஷராஸ' என்பன விஶேஷணஸௌரவத்தையும், 'ஸதஃஸ்ரீஸம்விஶேஷஜ்ஞஸ்ஸோ, ஸயா நிஷ்த்ராஸ்ஸம்' என்பன விஶேஷ்யஸௌரவத்தையும், அருளிச் செய்கின்றன. 'யாவன்யாஸாயாரணாஹாணராஸயஃ' இத்யாதிகள் உபயஸாயாரணங்கள். தீபத்திலிருந்து விஜ்ரும்பிக்கும் ப்ரபைக்கும் தீபம்போலவே ஒளியும் ஔஷ்ண்யமும் உத்ஹநஶக்தியும் மற்றுமுள்ளவைகளும் ஸமமாயிருக்க ப்ரத்யக்ஷத்திலும் காண்கின்றோம். ப்ரஹாநாந்ததையால் தீபத்தை ஜவந்யமாய் வ்யவஹரிப்பதும் த்ருஷ்டவிஷயமேயாம். அவை யிரண்டிற்கும் த்ருவ்யத்வமும் ஶாஸ்வஸிஜம். ஸ்வரூபா விநாஶாவமும் ப்ரத்யக்ஷம். ஸஜாதீய நாஶே ப்ரஜாதீய நாஶமும் ஸித்தம். ப்ரஹாநாஶத்தில் ஸிதாதீபமென ஸொல்வாயிகாஸியாநமேற்படும். ஆகயிவ்வளவால் ரத்னங்களுக்குள், தத்தங்களுக்கு ஸமாநமான ஶீதகஸ்வாதிவிஶிஷ்ட ப்ரபைகள் காணப்படுவதுபோலும், ஸம்த்ரனிடத்தில் ஶீதப்ரபையே ஸூர்யபூர்விகளிடத்தில் உஷ்ணப்ரபையே என்றபடி தத்ஸமாநமான ப்ரபைகள்போலும் திவ்யஶரீரனான ஸ்வாமிக்கு திவ்யமஹிஷியான ஸ்வாமினியே திவ்யப்ரபாரூபிணியாய், அநுரூபமான ஸ்வாமியிடமுள்ள ஜகத்காரணத்வாதி ஸகலவிஶிஷ்டமாய் ஸ்வஸாதிலைமாய் 'அஸ்யேஶாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ' இத்யாதிகளின்படி வ்யவஹாரஶாமர்த்யமாய் ஸர்வஸாத்ரூபமாய் 'நாநயோர்வித்யதே பரம்' என்றபடி ஸமமான ஸகலஸௌரவத்தையுமுடைத்தாய், தங்களுக்கு மேற்பட்ட யாதொரு வஸ்துவையுமுடைத்தாகாததாய் விளங்குகின்றதென்பதும், ஆகையாலேயே பிராட்டியார் ஜீவகோடிஜுஷ்டையல்லவென்றும் ஈஶ்வரகோடிஜுஷ்டையேயென்றும் தஶ்ஸ இவளும் விஷ்ணு எனறும் ஆக யிரண்டும் விஶிஷ்டாகாரத்தால் விபஜ்யையற்றதென்றும், அதனால் ஶ்ரீமந்நமே ஸித்தாந்தமென்றும் இதன் திரண்டபொருள். இங்ஙனவளவே

விசேஷம். ஆசார்யர்கள் ' நிர்விசேஷம் ஸ்ரீபாத்ரம் ப்ரஹ்மைகமேவாத்விதீயம்' என்றார்கள். இவர்களோ, ' நிர்விசேஷணம் ப்ரஹ்ம ஸர்வம்' என்றார்கள். ஆதலாலிறே யிவர்களைப் ப்ரச்சந்ந பௌத்தர்களென்றது. மேலும் ஸர்வஸ்வாஹாதிகளையிட்டு ப்ரகார முன் ப்ரகாரியும் ஸிந்நவ்யவஹார விஷயமானாலும் விசேஷண விசேஷ்யபாவத்தைக்கொண்டு விசிஷ்டைக்யஞ்சொல்ல யாதொரு குறையுமில்லையெனத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே ' அசேஷ சிதசித் ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைகமேவ தத்வம்' என்று சிதசித்விசிஷ்டமாயிருக்கும் அத்வைதத்தை ப்ரதமமருளிச் செய்தார். ஸமஸ்த சிதசித்துக்களுடைய ஸ்ரூபவும் விசேஷமான ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் பின்னங்களானதுபற்றி ' தத்ர ப்ரகார ப்ரகாரிணோ: ப்ரகாராணாஞ்ச மிதோ பேதேபி விசிஷ்டைக்யாதி விவக்ஷயா ஏகத்வ வ்யபதேச:' என்று ஸுதர்சநாரியருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தையே தத்வத்ரயவிவரணத்தில் ' இப்படி மூன்று தத்வங்களாக வகுத்து விபஜித்தாற்போல் ஸர்வவிசிஷ்ட வேஷத்தாலீசுவரனேகதத்வமாக அநுஸந்திப் பார்க்கும்' என்று தொடங்கி ' அவ்வோஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ப்ரதிஷ்டாரூபங்களான ப்ரயோஜநவிசேஷங்கள் கண்டுகொள்வது' என்றருளிச்செய்தார். ஆக யிதனால் ஜ்ஞாநாதி குணங்களைப் போல் பிராட்டியும் வேதநரூபமான வோர் குணமாவதுபற்றியும், அதுமூலமாய் முன்சொன்னபடி ஸ்வரூபைக்யம் ஸித்திப்பது பற்றியும், பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் விசிஷ்டைக்யங்கொள்ளக் குறையில்லையாகையாலும் ' ஸாம்ப்ரதாயமரீசிதே' என்று ப்ரஸ்தாவஸம்பூர்ண விமர்சநஹர்ஷத்தைக் கூறுகையாலும், இதனால் ' ஸந்நியோகசிஷ்ட' ந்யாயப்படி ஸர்வத்ர ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வசப்தத்தாலும் எம்பெருமானைச்சொன்ன விடமெல்லாம் பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாமென்றாவதால் ஏகதத்வத்திற்கே நிர்ணயம் விஷயமாகக்கூடும். பிராட்டி ஜீவகோடியல்லவென்று முன்பேகூறப்பட்டதாலும், ஸ்வரூபஸ்வரூபித்வாதலாலும், கண தத்ஸ்வபத்திற்கும் ஸவ்யாப்தியை ' யதாஸர்வகதோ விஷ்ணு ஸ்

யைவேயம் ஶ்ரியோஜாத꞉ । க்ஷமயே தஸ்மிந்நாஸாம்ப ஜநநீ த்ரி
வ்யம்பகம் । ஸ்வரூபதோப்யதித்ராதிஜா' இத்யாதியால் ஸ்வரூ
பேண ஸமாவ்யாப்தி கூறுவதாலும், 'விஶிஷ்டம் த்வத்
வாதமாம்' என்று நம்மன்பர் எழுதினதே நிரஸ்தமாக
மாம். ஆனதுபற்றி வ்யூஹத்தை லக்ஷ்யமாகவும், ஶ்ரீவத்ஸாதி
களை அதன் லக்ஷணமாகவும் ஶ்ரீபாஷ்யத்தில் நிரூபித்தருளி
னர். 'வ்யூஹலக்ஷ்மீவத்ஸ' என்றபொழுது ஶ்ரீவிஶிஷ்டமெ
ன்று கூறவில்லையேயெனில்; அதற்காகவே ஸந்நிதானஶிஷ்
ட்யாயம் கூறப்பட்டது. வ்யூஹஸர்கம் முழுவதும் ஶ்ரீயை
க்குறித்து வ்யூஹாவிக்கவில்லையேயெனில்; நாராயணனையுமவை
வ்யூஹாவிக்கவில்லை. ஆகையாலந்த யுக்திகாயுக்திபாம். யயா
ஸம்ஹிதாதித்ரியால் வ்யூஹமே வ்யூஹத்திற்கு ஶ்ரீயால் ஆக
வேண்டியதாக விருக்க, நாராயணனுக்கு வ்யூஹம் ஸித்திக்க
வேறுவழியில்லையே. ஆனதுபற்றி ஶ்ரீவத்ஸமும் வ்யூஹத்திற்கு
லக்ஷணமென தத்வடீகையில் ஶ்ரீதேஶிகனு லருளிச்செய்யப்பட்
டது. இந்த லக்ஷணங்களையெல்லாம் ஶிவாதி தேவதாந்தரத்
திற்கும் வ்யூஹம் ஸம்பவியாதே யிருக்கவேண்டி யருளிச்செய்
யுமவைகளாம். பிள்ளை லோகாசாரியரிடத்தில், வ்யத்யக்ஷமாய்
ஶாஸ்த்ரமாகவும் ஆயுக்தமாகவும் எவ்வளவோ நமதன்பர் பக்ஷத்தி
ற்கு விரோதவாதிகளை யெடுத்துக் காட்டும் நம்மைப்போல், ஸ்வ
தேஶிகனிடத்தில் வாதிகமாயாவது ஆயுக்தமாயாவது நம்மன்
பருக்கு எடுத்துக்காட்டுவது அஸாத்யமேயாம். இதைவிட தர்
ஷணமிருந்தால் ஸ்வாஸ்த்ரித்திற்கோர் விஶேஷணமா யிருக்க
லாகுமாயிருந்தது. மேலும்; வதரஶ்லோகபாஷ்யத்திலும் 'வி
ஷ்ணுயாஸாஸவ ஜஹஸாயகஜ திவெஜ, காலதகேவ நித்ய
தேஶஸ்ராணாம் யதுஹஸ்ததஜ்ஞாநேவ விஶ்வகஸ்காராஃ' என்
றும் 'ஸலக்ஷீகஸ்த்ய ஸாக்ஷாத்ஸ்ய ஸவபுயா ஸ்வப்ரதிஷ்டிதம் ।
ஜகேஹவா க்ஷிதம்ஶேதர ஸம்ஶயஷி விஶ்வதாம் । உபய
ஞாநஶேஷத்ர ஏவாய ஹலஸாஹவ꞉ । அத்ஸ்வாதிக ஸஹ
லத்ர ஹலவ்கவ ஹலக்வத꞉ । ஆநந்தேவேத்ர ஸாமாம்ய ஶ்ரீ

வதஸ் ஈஶ்வர:ஸ்ரீப: ॥ என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நிரவத்யமாய் பெருமாள் பிராட்டியாருடைய வைஶிஷ்ட்யத்தால் காரணத்வாவஸ்தையும், உபாயத்வ ப்ராப்தியும், தத்ப்ரஸித்தியும், ஸித்தித்தன. மேலும்; ஸஞ்சிதபாபவிஶிஷ்டந்யாயத்தால் யதுக்தம் ஸம்வாதமாத்ரே, தத்தத் ஸ்ரீமத்வைஷ்ணவப்ரமேய வைசித்ர்யமாவித்ரவ்யமாயிற்று. 'ப்ரதானஸ்ரீ ப்ரியே ...' என்று தொடங்கி த்ருதீயபக்ஷமாக 'ஜகத் காரணத்வாதி ஸ்வலக்ஷணங்கள் பதிதோதிதோவாசம் । தத்வத்ய ஸர்வேஶ்வரத்வ ஸமாயிக ஈஶ்வரத்வஸித்தி' என்றபக்ஷம் 'ஸ்ரீவிஷ்ணு விஶேஷவிஶேஷ்ய ஸ்ரீஶ்ச ஏக: ப்ரமாணவாந்' என்று இந்தாவது பக்ஷத்தையே ப்ரமாணதமமாகவங்கீகரித்தருளிய விசேஷத்தால் த்ருதீயபக்ஷோத்தரணீய மென்று நிர்ணயமில்லை. உத்தரோத்தரபக்ஷமே பலீயாநு என்று ஸ்ரீதத்த்வஸிந்தாந்தத்தில் 'ஸ்ரீவிஷ்ணுவிஶேஷவிஷய விஷயஸித்தி ஸாரஸ்ய ஸாரணவிஷயக உத்தரோத்தரோபஸ்தாநேந விஷய விஷய ஸர்வ ப்ரமாணவிரோதக்வசித் ப்ராதநாத்' என்றருளிச்செய்ததால், ப்ரதமமான ஜீவ நிரவிஷயகஹேது பரன காரணத்வபக்ஷமென்ன, த்விதீயமான ஜீவகேவலீ விஷயத்வபக்ஷமென்ன, த்ருதீயமான ஜீவாதிந்த்ரிய பக்ஷமென்ன, சதுர்த்தமான பஞ்சீபாவநமான ஸம்ஸாரத்வமென்ன, பஞ்சமமான ஸ்வதந்த்ரமாயுள்ள ஈஶ்வரத்வமென்ன இவ்வைந்து பக்ஷங்களுள் ஸ்வதந்த்ரமாயும் ஈஶ்வரமாயுமுள்ள ஶரண்யத்வமே 'ஸர்வஸாதாரணம் ஸ்ரீமத்பதத்வம் ஸம்பந்தம் ப்ரபத்யே । ஶ்ரிய:பதிமேவ ஶேஷிணம் த்வாம் ஸர்வேஶ்வரம் நிரதிஶயம் ஸர்வஶேஷிணம் । ஶ்ரிய:பதிர்த்தத: ஸ்ரீகாந்தஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய விஷய ஸ்வதந்த்ரதாம் நம்யமானதிக்ஷேத்ர ஶ்ருதிஷ்டி॥' என்ற ஸ்ரீ பராஶரபட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியாலும் ஸ்பஷ்டம் ॥ 'ஸர்வஶக்தஸ்ய ஈஶ்வரஸ்ய' இத்யாதி ஸாரோக்த்யாகாரத்திற்கெல்லாம் ஸர்வ ஶாஸ்த்ரஸித்தமாக ப்ரத்யக்ஷாய விஶேஷத்தால் ஸ்ரீஹயக்ரீவனருளில்லாதே ஶாஸ்த்ரங்களைப் பிதற்றுமவர்களுக்கு ஸ்ரீபட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளர்த்தமாகவேண்டுமென்றால் அஸாத்யமே

யாம். ஆனதால் அநபேக்ஷத்வத்திற்கு விரோதங்களான நான்கு பக்ஷங்களும் நிவ்ருத்தங்களேயாகும். ஆகயிவ்வளவில் ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளெல்லா மிருக்கச்செய்தேயும் பதிபாரதந்த்ர்யம் பதிக்கு ப்ரஸாதாவஹமாதலாலும், தனக்குள்ள சேஷத்வமும் ஸ்வதந்த்ராஸித்தமானதாலும், ஸ்வதந்த்ரசேதநகோடிகளாகும் சேஷவர்க்கங்களுக்கெல்லாம் ஆபாதப்ராணி யாகையாலும், தானே சிறை யிருந்தபொழுது பதிபாரதந்த்ர்யத்தையே காட்டி ராவணனைத்தாம் நேரே நிக்ரஹியாதே ஸம்ச்லேஷி செய்யப்பார்த்திருந்தாள். ராவணன் தலைசாய்ந்ததும் அவனுடைய க்ருதாபராதத்தாலேயே. 'தேநைகேந ஹதம் ஸர்வம், த்ருஷ்ட்வா ராவணஸ்ய யம்' என்று ஸ்வயமேவம் கூசித்தாலும் ஸ்வாதந்த்ர்யகாமல்லவோ ஸத்யஸாக்ஷனுக்கு மிடையூராய் நிற்கக்கண்டோம். ஆகையால் பரசேஷிக்குப் பிராட்டியாகும் விசேஷணவைசிஷ்ட்யத்தை யிட்டு ஸக்ஷாத்ஸ்வரூப நிரபேக்ஷ ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளான யா தொன்றிலும் பாத்யகமேயில்லையென ஸித்தித்தது, மேலும்; க்ருபையும், பாரதந்த்ர்யமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும் பாரார்த்ய காரணக்ஷணமாய்க் கூறின பவநஸம்ச்லேஷண க்ருத்யபக்ஷம், அர க்கிகளை நலியப்புகுந்த திருவடிவிஷயத்தில் ஸ்வாயாநித்துத்தான் ரக்ஷித்தபொழுது ஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்கு ப்ரயோஜநமில்லை யாதலாலிங்கு ஸாக்ஷாத்ரக்ஷகத்வமே பொருளாகும். இல்லையா கில் திருவடியோடுமன்றுடி ரக்ஷித்ததுகொண்டு ஸம்ஸ்வாதந்த்ர் ஹத்வம்போய் ஹநுமத்ஸ்வாதந்த்ர்யத்வமும்லக்ஷணமாய்த்தீரும். ஆகையால் ஸ்வாதந்த்ர்ய லக்ஷணஸம்சய மிங்குசேராது. ஸம் ஸ்வரிக்குள்ள ஸ்வதோரக்ஷகத்வத்தை யழிப்பதற்காக யிப்படி பவநஸம்ச்லேஷணத்திற் கட்டியதாமத்தினை. இவ்வர்த்தங்களை யநுஸந்தித்து மேல் த்ருஷ்டாந்தமாகவே வைசிஷ்ட்யார்த்தத்தை விள ம்புகின்றார். அதாவது;— (வைசிஷ்ட்யம்) விசிஷ்டவேஷமெ ன்பதாவது; (ஸூர்யப்ரகாசவத்) சூரியனும் அதன் ப்ரபையையும் போல் (இதி) என்று (ஸ்ரீசங்கிஸூத்ரேநா:) பரிசேஷித பார தந்த்ர்ய வேஷியாயும், 'தசேஷநிகோத்தநிவாரய பராசரய'

என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ப்ரப்ருதிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டவராயும்; ‹ நமோ வ்யாஸாய விஷ்ணவே › என்றபடி ஸர்வாவதார ஸ்ருதராயும் ப்ரஹ்மஸூத்ரக்ருதராயுமுள்ள ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ மஹர்ஷியினுடைய ஜநகராயுமுள்ள ஸாக்ஷாத் பகவத்பராசர மஹர்ஷியினுடைய (௧௦) ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தின் ப்ரதம அம்சத்தில் ‹‹ தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ ›› என்றுள்ளபடி ஆவிர்ப்பூதமாயிருக்கின்றது, (ஸூ) என்பது ஸர்வ வியக்தம். அதாவது; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணந் ப்ரதமாம்சத்தில் பிராட்டிக்கு க்ஷீரோததி மதநாதி ஸ்தலங்களினின்றும் ஆவிர்பாவம் சொல்லும்பொழுது, மைத்ரேயர் ஸ்ரீபராசர மஹர்ஷியை நோக்கி ஸ்ரீக்குப்பல்விடங்களில் ஜன்மமெவ்விதம் கூடுமென சங்கித்து ப்ரச்நம்பண்ண, அதைக்கேட்டருளிய பராசர பகவானும் எம்பெருமானுக்கு உபேந்த்ர ராம க்ருஷ்ணாதிகளான அவதாரங்களைப்படி ‹‹ அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே ›› என்றபடி ஸ்வேச்சாதீனங்களோ, அப்படியே பிராட்டியாருக்கும் ‹‹ அஜோபி ஸந் அவ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோபி ஸந் ›› இத்யாதிகளின்படி ஸ்வாஸாதாரண ப்ரயோஜனங்களை விடாதேயும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமில்லாதேயு மேற்பட்ட அவதார விசேஷங்களென்றருளிச் செய்தார்.

அதெங்ஙனேயெனில், ‹ நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ । யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ்ததைவேயம் த்விஜோத்தம ॥ அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாணீ நீதிரேஷா நயோ ஹரி: । போதோ விஷ்ணுரியம் புத்திர்தர்மோஸௌ ஸத்க்ரியா த்வியம் ॥ ஸ்ரஷ்டா விஷ்ணுரியம் ஸ்ருஷ்டி: ஸ்ரீர்பூமிர்பூதரோ ஹரி: । ஜ்வாலா ஸ்ரீர்வர்ந்து காமோயஜ்ஞோஸௌ தக்ஷிணா த்வஸௌ ॥ ’ என்றுதுடங்கி ‹ ஏவம் யதா ஜகத்ஸ்வாமீ தேவதேவோ ஜநார்த்தந: । அவதாரம் கரோத்யேஷா ததா ஸ்ரீஸ்தத்ஸஹாயிநீ ॥ ஸுநஸ்ச பத்மா ஸஞ்ஜாதா ஆதித்யோபூத்யதா ஹரி: । யதா து பார்கவோ ராமஸ்ததாபூத்தரணீத்வியம் ॥ என்பன. இவைபோலவே மஹாபாரதத்திலும் வர்த்தநிர்ணய விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷண ஜநநஸவித்து ஒடுவில் தனக்குள் ஸாமயம் தெ

ளியாதே வந்த ஸ்ரீநாரதனுக்கு 'ரக்ஷிஷ்யாமி ஸ்வஹஸ்தம்' என்றருளிச்செய்ய, அதை 'ஸரக்ஷிணே ஸ்ரீந் ரோவிதே கதா க்ரூவோயிம் மதம் ||' எனக்கருத்துற்று ஸ்ரீநாரதனும் நிஸ்ஸம்சயனாய் யதாகதம் சென்றார். ஆனதாலிங்கு ஸ்ரீவராஹஸம்ஹிதையின் உக்தம் 'நாநாயோர்விப்ரதிஷேதோஸ்ய' என்றபடி ஸ்வரூபம் உபய ஸாதாரணமென்று மிவர்களுக்குமேல் வரானவஸ்து கவிஸ மென்றும் இவ்விருவர்களுடைய ஸ்திதியும் யத்ரயத்ராவிவேண எங்கும் கலந்திருக்கின்றதென்றும், யதாஸர்வகதோ விஷ்ணு:' என்றதால், எப்படி விஷ்ணுஸர்வவ்யாபகரோ 'ததைவேயம்' அப்படியே இவளும் ஸர்வவ்யாபிகையெனவும்ஸிஸமாகின்றது. இதற்கனுகுணமாகவே 'வ்யாபகாவதி ஸம்ஸ்லிஷ்டௌ ஏகதத்வ வோதிதௌ | ப்ரகாஸ: பரமாத்மாநம் த்வதீயோர்தெநவ விஷ்ணுதே | கிம் பஹுநோக்தேந நாநயோரோவிஸ: || ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம் விஷ்வ்வ்யாப்யவஸ்திதாதஸ்மாதேஷ ஸர்வவரோ ஸ்ரீதேவ்யபிஸ்வரூபிணீ || யோயோஹ்யதி ஸர்வாத்மஸவி ஷ்ணுரிதி நிஸ்ய: | யோயஸ்யா நாரீஸர்வஸ்வாததத யக்ஷீவஸ்வ வஸ்திதா" || எனஸநத்குமாரஸம்ஹிதையும் குறித்தது '.ஸர்வ ஸர்வஜகத்ஸர்வேஸ்வரி நவ்யந்த: ப்ரஹர:" ! என்றது ஸக்திஸம் ஞிகையான பெரியபிராட்டியாருடைய வைசிஷ்ட்யத்தால் ஸ ர்வதனே ஜகத்காரணபாவதால் பதிவ்ரதாயாத்யத்தை விட்டு வைராஜ்யதோஷம் ஸம்பவியாதெனத்தெளிவித்தது. ஆகை யால் ப்ரவிஷ்டாதுப்ரமாண ப்ரமாணாநுகுணநாய ஸிஸ மான ஸக்தம் ப்ரமாயத்திற்கு இதுவும் அநுகுணமாயிற்று. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீதேஸிகனும் 'ப்ரஹ்மப்ரஹ்மாவதாயாத்மநெ கோக்தா விதாயாய: | ஸர்வஸ்ய ப்ரதமோக்தஸ்யா ஸ்யாதஸம்பந்த ஸ்யாந்த: | என்றருளிச்செய்தார். (தேந) ஆதலால் (இந்திரா) பரமேஸ்வரியான பெரிய பிராட்டியார் (ஸததம்) எப்பொழுதும் (நாராயணேந) ஸர்வஜகதாதாரனான நாராயணனோடு (அவி நாபாவேந) பிரிதலையுடைத்தாகாதவளாகவே(ஸாதி)ஸர்வாதார க்ருதிஷ்டையாகவிளங்குகின்றாள், (உதி) இப்ப்ரகாரமாக(ஸேஷா ஸா

ஸௌஶீல்ய) தத³நுஷ்டா²னங்களையுடைய பூர்வோக்தஸாத⁴னங்களாலும் [ஶாஸ்த்ரோக்தவைஶ்வ] தத³நுஷ்டா²னங்களையுடைய பூர்வோக்தவ்யாக்²யாதாக்களாலும் (தத்ஸ்மிதி) வேத³ப்ரதிபாத்³யமானவேர் ஶக்திவிஶேஷமான விஶேஷணமாயிருக்கச் செய்தேயும், ஸஸ்ரவ ஸ்வாத³ஸ்வாதந்த்ர்யாதி³களை யுடைத்தாயிருக்கச்செய்தேயும், பெருமாளுக்கு ஶேஷபூ⁴தையாயிருந்து தத்³விநாபூ⁴தையாய் தத்³விஶிஷ்டையாயிருத்தல்பற்றி அவனுடைய ப்ரதிபாதன (தத் ௨௩௦) அந்த ஶக்திதத்த்வம் கூறப்பட்டது.

ஆனதால் பூர்வோக்தவிஶ்ரியாய ப்ரகாரம் ஸ்ரீவிஶிஷ்டமான பெருமாளுக்கே காரணத்வமும் உபாயத்வமுமிந்த ஶ்லோகத்தாற் றெளிவிக்கப்பட்டதென்பது தாத்பர்யம். பிள்ளைலோகாசார்யர் தத்த்வநிர்ணயமாகும் ஶ்ரந்தத்தின் ஆரம்பவரையில் வந்து, தமக்கு அஹிதமான ப்ரகரணத்தைக் காணும்பொழுது பிடாலநிமீலந ந்யாயம்போல் நேத்ரநிமீலநம் செய்துகொண்டு, இவ்விஷயம் ஜகத்திலொருவருக்கும் தெரியாதுபோமென்று பூர்வபக்ஷத்தை யெழுதி உத்தரபக்ஷத்தை யெழுதாது மறைத்தார். அதாவது,— 'நிர்தோ³ஷா' பூர்வபக்ஷமும். 'யதா²ஸர்வமஹே தா விஷ்ணுஸ்தேஶோயம் ஶிவோத³:' என்றது உத்தரபக்ஷமும். உபயத்திற்கும் ஶேஷிஸ்வாமித்வமஹத்திற்கு ஏதும் பூர்வபக்ஷ முடியோஜிக்கப்பட்டது. விஶ்வாஸகமானவாக்யம் உபாயத்வத்தில்வ்யவஸிப்பதால்அதன்தெளிவறியாதே ஜகத்தையும் அறியாதராக்கினர். இது பிடாலக்ருத்யமோம். இந்தக்ருத்ய "யத்ர்யாபராதிஶேஷ:" என்ற ந்யாயப்படி வைதிகர்களிடமிப்பொழுதும் காண்கலாகின்றது. அந்தந்த விடங்களில் அப்படியப்படியே பூர்வோத்தரவிரோதஶங்காநிரஸகராய்யாசார்யர்போல் கூடும் சொல்லுமிவர்வழக்கத்தைப்பற்றி முன்பே கூறினோம். 'ஜயாவாணீ' என்றபொழுது பிராட்டிக்கு ஸ்ரீஶிவவாக்யத்தில் ஏதும் வ்யாபகதையைக்கொண்டு ஸர்வவ்யாபகத்வமும் கூறும் நம்மண்பர் 'க்ஷேத்ரவிஷ்ணு' என்றபடி ப்ரஶம்ஸ வாக்யத்திலே ஏதும் விஷ்ணுவிற்கு

ப்ராபகத்வமேற்படுமென்பது தமக்கு பாதகமென்பதை மறந்தார். ஈதோர் பெருவியப்பு. ஶ்லோகத்திலுள்ள பதார்த்தஸங்கதியைக்கண்டு மஹர்ஷியருளிச்செய்யும் ப்ரகாரத்தை மநஸ்ஸில் வாங்காதே, ஏதாவது தன் மனதிற் றோன்றினதைச்சொல்லி இது ஶாஸ்த்ரஸித்தமென்று பரரை ப்ரமிப்பித்துத் திரியுமவர்கள் யார் என்று இங்கு தம்மையே தாம் நோக்கிக்கொண்டு முகவுரையிலுள்ள அவ்வாக்யத்தைப் படித்துவிடுவாராக. இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்நம் ‘ விஷ்ணோஶ்ஶேஷீ ஶௌரிஸ்ஸாவஹந்நோ விதரதிஹ்ய ஸஹஸ்ரவணாதிந । விநயாதிநயாத்வயா: கிஞ்சிஜ்ஜயஞ்ஜகப்ராயயா ஜயந்தி ॥’ என்றதால் ஶேஷஶேஷிவருக்கேயுள்ளதென மஹாகவி ஸ்ரீவேதவ்யாஸரியும் அன்றே சொன்னார். ஆகயிவ்வளவால் ஸர்வேஶ்வராஶ்ரயத்வாதி ஸகலஸ்வாதந்த்ர்யமானது ஸ்ரீவிஶிஷ்டமான தத்வமென்றேயென ஸித்தித்தது.

இப்படி ஸர்வேஶ்வரஶ்லோகத்தால் ஸர்வஶக்தனானவனுக்கு „ஶாந்திஶ்ஶ்வக்ஷத்ரவர்யா” என்றும், „ஸகாஶக்திஹ்ருதயே ஸ்ரீர்வைஷ்ணவீ ஸர்வஜ்ஞாதா நந்தஶக்தி । தேவீ ஷாட்குண்ய ஸம்பூர்ணா ஸர்வஜ்ஞாநாநந்தக்ரியாமயீ” என்றும் தேவாஶக்திஶ்ரேதாஹ்ருதா” என்றும் கூறுகிறபடியே தத்யீநமாய், தத்நவாயமாய் வைத்யர்யக்கமான தத்வக்தியாயுள்ளவளாயும், „ஸர்வஸம்ஸாரதாஹேஶ்வரீ” என்றதால் ஸர்வஸம்ஸாரிதங்களுக்குமீசுவரியாயும், „ஸர்வேஶ்வரஸம்ப்ருதா, ஸம்ஸாரப்ரயா விஶ்வரூபா, விஶ்வஜநநீ விஶ்வரூபா, ஜகத்ரக்ஷிணீ விஶ்வா, ஸர்வாஸவேஶ்வரீ ப்ரியா, ஜகதாதாரஶக்தி விஶ்வவ்யாப்தவ்யவஸ்திதா । ஸ்ரீஶ்ரேயாவிஶ்வரூபிணீ, யதாயோஜநக்ரமாத் ஸர்வமேவைஷ ஸம்பவத: । ததாவ்யாப்திஸர்வம் நிப்ஞ்சஸ்தவேஶ்வரீ ॥” இத்யாதிகளால் ஸர்வதத்ஸர்வதா தனது ஸ்வரூபத்தாலும், ஸ்வபாவத்தாலும் வ்யாபகதையென்ற விஶேஷத்வத்தை யுடையவளாயும், த்ரிவிதசேதநாசேதநங்களையும் தனக்கு ஶேஷமாகவுடையவளாயுமிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய ஸகலமான ஸ்வரூ

வஹித்யாதிகளும். எம்பெருமானுக்குப் போலவிவளுக்குமுள்ள தென உபயவாயாரணமாக 'காருண்யோ, இத்யாதியாலும், 'ஸம வக்ஷம் ஸ்ரீபாதேவீம் நிரவத்யாம் தேவதேவஸ்ய ஹிஷீமிஜஸ நாதிரம்' என்றும், 'யத்வ்யம்ஸாவி நித்யபாவயோஸ்ஸஹ தாஹியவித்'என்றும், 'ஸ்ரீரங்கேஸ்வரமஹிஷி யாவயோஸாம் ராஜாநீம்விதா:, ஸமவதி! யாவயோராஹாரஸ்யா நரதம், தவஸமவதயெஸ்வதே மாணாராஸய:, ஸமவதியாவயோராதிநிஸி தா, யாவயோஸ்ஸ்தத்யஸ்தூக்ஷமம், கநந்யாயீந கலுயாண ஸ்மஙகாரணா। ஜமணிதாநஸம்ஸம் ஸம்ஸம்வநாஸெஹஸஹ: என்றும், வ்யணீஸெஹவதத்வாதா உம்வதீஜமதாம்வதீ, தெவ ஸம்தாவதீந:' என்றும், ஸ்ரீஸ்யாஸாநாயகு ஸமவதாஸாநாஜ ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஸ்ர ஸ்ரீஸூவராஸர கவிதார்க்கிகசிம்ஹங்களருளிச் செய்தார்கள். ஸுவஞ்ஜநிநிகொவஜீவ்யமான தமிழ் மறை யும் 'தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு' என் றும் 'வேரிமாருத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்கும்' என்றும், 'அகலகில்லேனிறையு மலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா' என்று மருளிச்செய்தன. இங்கு தாமரையாள் கேள்வனென்றதால் ஸ்ரீப:பதியொருவனையே யென்பது கருத்து. இல்லையேயாகில் தாமோதரனொருவனையே நோக்குமுணர்வு, இத்யாதி ஸமவதே கஸ்திவாசகமான சொல்லாலருளிச் செய்திருக்கும்படியாயிருக் கும்; பிள்ளை லோகாசார்யரும் 'அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியில் விவ்வகாரம் விட்டுப் பிரிவது' என்றும், வாஸத்தையும் மணத் தையும்போலே ஆகயிச்சேர்த்தி யுத்தேசமாய்விட்டது' என்றும் இவ்வகாரவாவ்யதையாலே கஸேஷ விஷிவெஷிகத்தையும், நாராயண வாச்யதையாலே தனக்குள்ள ஸமவஸெஷத்தை யும் காட்டுகிறாள்' என்றும் பலபடியாலும் ஸமவானுக்கு நிகரா யுள்ள ஸாஸநாயிகாரணத்தையும் கூறினர். ஸகாரவாவெவ்ய பல்லவென்றுமிவளைச் வெதநகோடியிலேஸாநாயிகாரணையாய் படிக்கக்கூடாதென்றும், சிலருக்கு உகாரவாவெவ்யாகத் தான் ருமேனவும், ஸாஸ்ராஜ்யம் ஸவதீகனுக்கே சிறப்பென்று மெழு

திஞர். ஆகையால் ஸவெஜ்ஞரன் ப்ரணவஸ்யமான அகாரத்திற்கு வாச்யமாவதுபோல், பெரிய பிராட்டியாராகும் ஸவேஜ்ஞரியும் அகாரத்திற்கு வாச்யையாகக்கூடுமோ? அது ஶாஸ்த்ரஸம்மதமாஞலும் ஸம்ப்ரதாயஸித்தமோ? அப்படிக்காஞலன்றோ ஸம்ப்ரதாயங்களான ப்ரமாணங்களும், உபபாதநங்களும் ஜீவிக்கக்கூடியவையென ஶங்கித்து, பிராட்டிக்கும் அகாரம் வாசகமாகுமென ஸ்ரீஸட்டபராஶரருடைய திருவுள்ளத்தை ப்ரதர்ஶநம் பண்ணுகிறார்:—

அகாரேண விஷ்ணோர்யதஉபதயதநக்ஷநீ
தஉஞநதாவே தஸ்யஸயஷா உஸ்ருவிஷயா ।
அதோகாரஸ்யாஞநவிதா உருஷேவெயஸிதா
ததோணாக்ஷஜீவகஉவிகஉஞாயாநஸிஸவெக॥

அகாரஉத்ர்யாதி ॥ ஸ்ரீகுணரத்னகோஶத்தில் ஸ்ரீபராஶரபட்டர் ப்ரணவத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்யும்பொழுது ‘அகாரார்த்தோவிஷ்ணு:’ அகாரார்த்தமானது விஷ்ணுவென்ற ஸர்வரக்ஷகன் என்றருளிச்செய்தார். அதையே ஸங்க்ரஹித்திங்கும் (அகார:) ப்ரணவஸ்யமான அகாரமானது (விஷ்ணோர்யத்) உபயஸம்பந்திவஸமான ஸ்ரீஸட்டருடைய அஷ்டஶ்லோகி ப்ரகாரம் விஷ்ணுவிற்கர்த்தமாகுமென்கில் (தஉபதயதநீ) ‘விஷ்ணோரேஷாநபாயிநீ’ என்றும், ‘அநந்யாராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபாயதா’ என்றும் ‘விஷ்ணோ:ஸ்ரீரநபாயிநீ’ என்றும் கூறுகிறபடியே அவ்விஷ்ணுவினுடைய ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் பிரியாத ஸஹதர்மசாரிணியான பெரிய பிராட்டியாரானவள் (தஞ்ஞே ஸதாவெக) ஸ்வரூபம்போல்தஉவப்ரயக்ஷலிஸேயாயிருப்பதால் அந்த விஷ்ணுவில் அஞஸ்யத்தை யுடையவளேயாகில், (ஐயா) இந்த ஜகந்நாதாவானவள் (கயம்) எப்படி (ஸ்ருதே, விஷயா) மகாரத்திற்குப் பொருளாவாள். அதாவது;—ஸ்ரீஸட்டரே அஷ்டஶ்லோகியில் ‘அகாராரவிஷ்ணு:’ என்றும், ஸ்ரீகுணரத்நகோஶத்தில் ‘தஉஞஸநாவாகாம் நவப்ரயஸ்யயதெ ப்ரதி ரவி’ என்றும் உபயதகங்களுக்குமுள்ள அவ்யஞ்ஜியை பரு

ளிச்செய்தாராகையால் அகாரத்தினர்த்தமான விஷ்ணுவில் அந்த
ர்ப்பூதையான பிராட்டிக்கு அவ்வகாரார்த்தம் தவிர, மற்றீகா
ரார்த்தமென்றது அஸங்கதம். 'ஈகாரார்த்தோ ஜீவஸ்து பஞ்சக
ரணம் வைஷ்ணவசிஹ்நம்' என்றதால் விஷ்ணுசேஷபூதமாய் வி
ஷ்ணுசரீரமாயுள்ள ஜீவஸமூஹம் அருளிச்செய்யப்பட்டது.
'உகாரோ(அ)நந்யார்ஹத்வம் நியமயதி ஸம்பந்தமநயோ:' என்ற
தால் அந்த சேஷித்வம் விஷ்ணுவிற்கே அஸாதாரணமென்றும், அவனை
ப்பற்றி ஜீவஸமூஹத்திற்குண்டாயிருக்கும் சேஷத்வமும் அ
வனையே பற்றியதென்றும் அந்யசேஷத்வத்தை விலக்கிற்று.
இப்படியாகும்பொழுது வேதாந்திகளுக்கு உபயமும் சேஷி
யென்ற ஔபகாராயனர் வாக்யத்திற்கும் விரோதமில்லை. இங்ங
னில்லையாகில், ஸ்ரீக்கும் சேஷபூதம் ஜகத் என்ற ஸ்ரீஆளவந்
தார் திருவுள்ளத்திற்கும், ஔபகாயனர் எண்ணத்திற்கும் ஸதி
யாது? ஆகையால் ஈகாரத்தில் லக்ஷ்மியைக்கூட்டுவது அஸம்மத
மாம். அகாரத்தில் கூட்டினாலே 'ஈகாரஸ்து தயோர்தாஸ:'
என்றபடி லக்ஷ்மீதத்வதாஸ்யத்தை உதாரங்களுக்கேற்படும். அத
ற்காகவே ஸ்ரீபட்டரும் 'தத்தனந்யார்ஹாதாம் நவ்யமஹிமேத்'
என்றருளிச்செய்தார். அதையே வ்யாஹரணமாகப்பற்றி 'தத்தன
ந்யார்ஹதாவேக ஸமாச்ரயணோராஸ்தா விஷயா'வென்றது, ஆகை
யாலிது (அஹோ) ப்ரதிகூலமாய் நமதன்பர் அர்த்தம்சொன்ன
து ஆச்சரியம்; (அத:) ஆனதால் (அகாரஸ்யார்த்த:) அகாரத்தி
ற்குள் (ஸங்கதம்) ஆவதற்கு (உபா, ஈஷ) இந்தப் பெரியபிராட்டி
யாரானவள் (அர்ஹைவ) தகுந்தவள்தான், (இதி) என்று நிரூபிக்
கப்பட்டது. ஆகையால் பிராட்டியாரை அகாரார்த்தமாகக்கூ
றுவதற்கு யாதொரு ப்ரதிகூல்யமில்லாமலேற்பட்டதெனக் கரு
த்து. இவ்வகாரம் ஸர்வலோகசரண்யனான எம்பெருமானு
க்கு அகாரம் வாசகமானதுபோலவே, தத்தனந்தர்பூதையாய்,
அதவலவ தத்வ்யாப்தியாய் விளங்கும் பிராட்டியாருக்கும் ப்ர
க்ஷணாவயோகியான கார்யவ்யாப்தி ரேவ்யகாரணத்தைவிட்டு
அகாரம் வாசகமாகக் குறையில்லை. ஆதலாலேயே இவளும் ஸ

வடிவொகமாரமென்யானது. இதையொட்டியே 'ஹவெயமஸ ரணாஹிவஃ' என்று பிராட்டியார் தாமேஅருளிச்செய்தது. 'தஂ ஹரிஃ ஸர்வ லோகாஸாஂ ஸாக்ஷாமெவஶரணஹம் வர வலெஃ' என்றதுபோலவே 'ஶ்ரீபரமொகெ தெவஜாஷாஸாஷா ராம். தாம் வநெநீம் ஶரணஹம் வரவலெ, ஸவ கூதெஷ நஶ்தாம் ஸ்மாவரமெ' என்று உஸபஸாதாரணமாயும், நிரங் குஶமாயும், ஸ்வதந்தமாயுமுள்ள ஜக்ரக்ஷணத்வத்தை ஶ்ருதி களுக்கு ஸாஷொஷித்தன. (தத:) ஆகையால் (ஈணாகவம்) எந்த ஶாஸங்களிலும் வரணிக்காத, ஸாதாரண ஜீவகொடிகளுக்கு ள்ள ஸ்வாதீனத்வமும், (ஜீவத்வேவி) விஹாஷவதியொமி யான ஜீவத்வமும் 'தெஶாஜகாரா தயாராவாக வஸிவெதொ நமெஸூதஃ' என்றபடியே (ஈஶ்வாயாஃ) பெரியபிராட்டியாரு க்கு (நஹவெவி) உண்டாகமாட்டாதிறே. ஆகையால் பிராட்டி க்கு அகாரவாசத்வமேயுள்ளது. மகாரவாசத்வமில்லை. உகா ரவாசத்வத்தை கடாதி ஶ்ருதிகள் கூறினும்; ஶேஷித்வஸாம்ய ருக்குமுண்டானதுபோல் மற்ற ஸம்ஶிந்த்வ விஹாஷாதிகளுமா கக் குறையில்லை. அஸ்ஶ்ரூ வஸ்துக்களாவதால் அநேகம் விஹா க்களிருக்கக் குறையுமில்லை. ஸஹியொமஸிஷ ந்யாயத்தாலும், இப்படி அகாரவாச்யவஸாவநத்தாலும், மகாரவாச்யவ ஸாவத் தாலும், உகாரவாச்யவெவ்யஸிஷாவதிபாதலாலும் நம் நண் பராகிய ஸாகெதராமாநுஜ ஸாநிஶரர் கூறிய ஶ்ரீதத்வதகா ஶிகையிலுள்ள விவரீதாமுந்கமெல்லாம் வாயெண நிரஸ்த ங்களாயின. வரணம் சொன்னவிடமெல்லாம் ஆக்ஷீஸாஹி த்யம் கணாவெணமேவண்டுமென்றும், இல்லையாகிலில்லையென்றும் கூறுவது வாதிஶவாகஹத்திற்கு நிகராம். விஹாவெஷஸதி வெதநத்வம் ஸவெஶ்வராஹுக்குப்போல், இவளுக்கும் வா, ஸமவ ஹம் வதிஶெஷத்வம் வதிவஶகமென்ற யிவருக்கு ஸமவநா தஶெஷத்வஸதி அவிஶெஷவிஷவிஷவாவித்வம் ஶ்ரீயொக்ஷண மென்றுமிலென்ன ஸ்வாயகம். ஆக்ஷணமென்பது ஆக்ஷ்யாநுமண மோ, அல்லது ஆக்ஷணாநுமணமாய் ஆக்ஷ்யம் திரியுமோ. ஶி

ரோபாதாநமாய் உஷ்ணீஷ்கம் நமோ ஸாயா, உஷ்ணீஷாதா நமாய் ஶிரஃகம் நமோ ஸாயாவென ஸாயாவாஸியால் ஸாயாவ்யபதேஶிக்கக்கடவர். லக்ஷணங்களில் விசேஷ விதி வருவதெல்லாம், கதிலக்ஷ்யங்களில் வரும் கவ்யாப்தியைக் கொண்டேயாதலால், லக்ஷ்மீக்கென்று ப்ராதிஸ்விகலக்ஷணங்களு ளவைகளிலேயும் 'கணாகவிஶிஷ்டவேதநகேவலதி விஷ்ணுபத்னீத்வம் லக்ஷ்மீலக்ஷணம்' என்றுண்டாகில் நம்மாலும்ஸம்ப்ரதாயமாகும். ஸூக்ஷ்ம வாக்கிற்கோ ஸூத்ரத்திற்கோ என்ற கணக்காய் வாஸ்தங்களெழுதுவதால்யாது பயன். 'நாராயணாத்ப்ரஜாயதே' இத்யாதிகளைப்போல் 'யஸ்மாத் ஸ்மாநாராயணோஜாயதே' என்று ப்ரமாணம் கிட்டாதவரையில் இதர தேவதைக்கு பரத்வம் ஸித்திப்பதெப்படி யஸ்மாத்யமோ, அப்படியே, லக்ஷ்மீ, ஜீவன், கணாஹந்தை, கதவ்யவ்யாவ்ருத்தி' என்ற நமதன்பர் உபநாந்தாநமான உபப்ரமாணவசந ஸாஹமில்லாதே கேவல ஸ்தாதங்களைக்கண்டு ப்ராமாணிகர் அஞ்சார்களென்பது ந்யாய்யம். ஆகயிவ்வளவால் ஸவர்ணமாநன்யனும் ஸவர்ணமானு மான ஹவானைப்போல், ஸவர்ணமாதோயும், ஸவர்ணயும் ஹவதியுமான பிப்பிராட்டியும் ப்ரணவஸ்மான ககாரவாத்யே யென்பதிதன் கருத்து. சிலவ்யாக்யாதர் ககாரத்திற்கு விஷ்ணுவே பொருளென்றுகூறியதும் பதிப்ரயாநத்தைப்பற்றியாம். ஸந்நிதாநஶிஷ்டந்யாயத்தால் ஸித்தியுண்டென்பது, ப்ரயோகஸ்ரோ ஸந்நிதாநஶிஷ்டந்யாயேந தேவதாகவ்யயநத ஸித்திரேகஃ ப்ரகாரஃ என்ற ஸ்ரீதத்வஸிதாந்தத்தாலும் ஸித்தம்.

இவ்விதம் கூறப்பட்ட பரமார்த்தத்தை ஸ்ரீஹாஷ்யகார ஸமகாலிகளான ஸஹஸ்ர பரமாசார்யர்களும், ஸதிவ்யக்த மாய் அருளிச்செய்தார்களென்று உதாஹரணத்தை ப்ரதீகாரம் செய்வதற்காக ப்ராரம்பிக்கின்றார்;—

யதாஹுர்விஶேஷாத்ஶ்ரீஉதயதிதிஹரர்விஷ்ணுவி
தேதாவிஸ்வஷ்மஷ்டாவ்யஷ்டிஷேணாஃஸ்வாமிணவரஹா
ரவரஸ்ம்யாஜ்ஞயாவாக்ஷிகஸ்ய | தஸ்மாத்வாவிசவா

வ்யாஸக்தா குணகணா யேதாயே வாஸுதேவே
தேதே ஸர்வேऽபி லக்ஷ்ம்யாம் குணமணிவதஹீநா
திகாயாஞ்ச ஸந்தி || ௪ ||

ஶாநஜித ப்ராதி || (ஶாநம், ஸய-௰) வஜ்ரவேதாகமான பெரியபிராட்டியாரைப்பற்றிய வஸ்துவிஶேஷத்தை (விஷ்ணுசித்தா ஶாஸ்ரவி) ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாசார்யவராகிய எங்களாழ்வானும் (விஶேஷாத்) மிகவும் (ஸ்வசகதி) உடையவர்முதலிய பூர்வாசார்யர்களிடமிருந்து வந்த தமது ஸம்ப்ரதாயாநுகுணமென்று (பராஶராஸ்ய ப்ராஜ்ஞயா) பராஶராசார்யனை ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய நிபந்தனத்தால் (விஷ்ணுபுராணே) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (ஸம்யக்) நன்குதெளிவாக (வ்யாசக்ஷ) வ்யாக்யாநம் செய்தருளினர். (பாக்ஷிகஸ்ய) பக்ஷாந்தரத்தைச்சார்ந்த ஸ்ரீதரனும் அதேப்ரகாரமே உசிதமிருக்கும் ஸாரஸ்யத்தைப்பற்றி நன்கு வ்யாக்யாநித்தான். (தஸ்மாத்) ஆனதால் (ப்ராவிக்யோக்தா:) விஷ்ணுவும் முதலிய (ஸகலகுணகணா:) ஸகலகல்யாணகுணகணங்களும் (வாஸுதேவே) ஸ்ரீவாஸுதேவனிடத்தில் (யே, யேதா) எவையெவைகளுளவோ, (தே, தேஸர்வே) அவ்வோகுணங்களெல்லாம் (குணமணிவத்) புஷ்பமும் ஸௌரப்யமும் போலவும், மணமும் வாஸமும் போலவும் (அஹீநாதிகாயாம்) அவிநாபூதஸ்வபாவஸ்வரூபங்களையுடைய (லக்ஷ்ம்யாம்) பெரியபிராட்டியாரிடமும் (ஸந்தி) இருக்கின்றன. அதாவது;— ஸ்ரீபராஶரமஹர்ஷியாலே யருளிச்செய்யப்பட்ட விஶிஷ்டாத்வைத விவேசகமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஈசுவரத்வத்தின் யாதாத்ம்யமென்னவென்று தெளியப்புகுங்கால், ஜகத்காரணத்வத்திற்கு வேண்டிய லக்ஷணங்களெல்லாம் 'யதோவா இமாநி' த்யாதிகளிலோதப்பட்ட லக்ஷணப்படிக்குள்ளது விஷ்ணுவேயெனத் திருவுள்ளம் பற்றி மைத்ரேய ப்ரஶ்நோத்தரமாக 'விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்பூதம் ஜகத்தத்ரைவ ச ஸ்திதம் | ஸ்திதிஸம்யமகர்த்தாஸௌ ஜக

தோவஸ்ய ஜக்தவஸு:॥' என்று விஷ்ணுவையே ஜகத்காரணமாக வருளிச்செய்தார். இவருக்குண்டாகும் ஜந்மாதிகளையும் 'அஜாய மாநோ பஹுதா விஜாயதே' என்ற வோற்றிற்கிணங்கவும் 'அ ஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஸ்வரோபி ஸந் । ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாமி யாத்மமாயயா ॥' என்றபடிக்குமாக கர்ம்வாரவஸ்யமன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ரமா விஸங்கினவும் கூறி னர். 'ப்ரதிஷ்டாம்ஹமவா நபேஷவ்யம்ஸாம் ஹரிரவஜந்மஜ ராதிகம் ஸ்ருஷ்டிம் ॥' என்றதால் 'ஸர்வோபஹந்தாம் யோபிஜ யாதிகாரோ' என்ற வோற்றாலேற்படும் ஸவர்வபாரஷாஸ்ய ப்ரமாணத்தையும் அருளிச்செய்தார். இப்படி யருளிச்செய்து வரச்செய்தேயே பெரிய பிராட்டியாரைப்பற்றிய வ்யவஹாரம் வ ரும்ஸமயத்தில் இவளையும் 'நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா வி ஷ்ணோஸ்ரீரநபாயிநீ' என்று 'விஷ்ணோஸ்ஸ்ரீரநபாயிநீ' ஆ த்யாதி வோற்றால் நிர்ணயிக்கப்பட்டபடியே நித்யையாகவும், ஜகதீஸ்வரியாகவும் அருளிச்செய்து, இவளுக்குண்டாகும் ஜந்ங் களையும் ஸ்வதாரோ த்மே யென்று வஹிர்ணாக நர்மயப்ர மாணமாய் அருளிச்செய்து, இப்படி யிரண்டு வஸ்துக்க ளும் ஜகத்திற்குக் காரணங்களானால் இது வைராஜ்யதோஷத் திற்கு விஷயமாகாதோவென்று ஸங்கித்தருளியதன்மேல் 'யதா ஸர்வகதோவிஷ்ணு ஸ்ததைவேயம் த்விஜோத்தம । தேவதிர்யங் மநுஷ்யேஷு புந்நாமா பகவாந் ஹரி: । ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர்மைத்ரேய நாநயா வித்யதேபரம் ॥ கலாகாஷ்டாநிமேஷாதி காலஸூத்ரஸ்ய கோ ஹரி: । ஜ்யோத்ஸ்நா லக்ஷ்மீ: ப்ரதீபோஸௌ ஸர்வஸ்ஸர்வேஸ்வரோ ஹரி: ॥' ஆத்யாதிகளால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்கு முள்ள ஸம்பந்தத்தையு மருளிச்செய்து 'தவைவ விஷ்ணுநா ஸம் ஜகத்வ்யாப்தம் சராசரம் ।' என்று ஸம்ப்ரமாணத்தால் ப்ரஸாவப்ரஸாவான்கள்போல் பிராட்டியாரால் இந்தஜகத்தெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்றும், இவளுக்குவிஷ்ணு வதியா தலால் வதிவ்யாபாரத்தை நினைத்தும் ஸம்பியோமஸ்விஷ்ணு ந்ர யதனைகொண்டும் 'விஷ்ணோஸ்ஸகாஸாதுத்பூதம்' இத்யாதிகள்

க்ஷரீ யருளப்பட்டனவென்றும் விசதமமாக ஸேவித்து யருளிச் செய்தார். ஸர்வேச்வரீ கோசர ப்ருஹ்மணமாகிய இவ்விஷ்ணுபு ராணத்திற்கு ஸர்வேச்வரதமரான நமது ஸர்வாசார்யர்களாகிய ஸ்ரீஎங்களாழ்வான் வ்யாவ்யாநிக்கும் ஸமயத்தில் ப்ரதிபக்ஷா நுகுணமாகவே 'நித்யைவ;— ஜகன்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபா யிநீ ததா ஜகந்நாதஸ்ய ததைவ தத்ர ஸர்வத்ர; விஷ்ணோ ரிவ ஆவிர்பாவ திரோபாவௌ ஸ்ம்ருதௌ। ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஹ்ருதோபாஸ் தாதேவ நாவிர்பாவேதா, ஸர்வாதீசம் ஸ்வஸ்வ நிர்வ்ருத்யாஸ ஸர்வாவா திரோபாவௌ ஈச்வரேச்வர தாத்ருசநாப்யேதா, ஸதாநவி ரோதய: ।' என்று பெரிய பிராட்டியாருக்குள்ள ஜகந்மாத்ருத்வ, ஜகத்வ்யாபகத்வ, நித்யத்வ, தத்ஸாவிர்பாவ திரோபாவ த்வங்களை யருளிச்செய்தார். இதன்மேல்; ஜகத்வ்யாபகத்வத்தைய ருளிச்செய்கிறார். 'யதேதி' ஸர்வகதோ விஷ்ணு:= எங்கும் நி றையப்பட்ட விஷ்ணுவானவர், யதா; யத்ஸ்வபாவ:= எந்தவிதமான தன்மையை யுடையவரோ, இயஞ்சைவ= இப்பிராட்டியாரும், ததா; தத்ஸ்வபாவேதி= அந்தமாதிரியான தன்மையை யுடையவளேயெ ன்று பொருள். அதாவது;— விஷ்ணோ:= விஷ்ணுவிற்கு, ஸர்வ கதத்வ= எங்கும் நிறைந்திருக்கை யென்ன, ஸத்யஜ்ஞாநாதி ॥ ஸத்யம், ஜ்ஞாநம், ஆநந்தமித்யாத்யுக்தமான. ஸ்வரூபவ= ஸ்வ ரூபமென்ன, கல்யாண= கல்யாணகரமாய் மங்களகரமாயு ள்ள இப்படிப்பட்ட, குணாதீநாம்= நற்குணங்களுக்கும், அதி தேசம்:= அதிதேசம் செய்யப்பட்டது. இதனால் விஷ்ணுவிற்கு ள்ள ஸர்வகதத்வாதிகளும் ஸத்யஜ்ஞாநத்வாதிகளு மிவளுக்கு முளவென்வேயாயின. ஆகயிவ்வளவால் பெருமாளுக்கும் பிரா ட்டியாருக்கும் பதிவ்ரதத்வஹேது மொன்றன்றிக்கே வேறு ஹே

அஸ்மாநவஸ்தாப்ரஸங்கநிபந்த க்ருதாந்த போதகமிரோத திதேசம் ॥ கதவா;— ஸத்யஜ்ஞாநதஸ்யஸ்வஸ்த நஸத்யத்வஸ்த கதமே நஜ்ஞாநமதிதேசம் ॥ உபதேசஸ்த; ஸத்யஜ்ஞாநஜ்ஞாநம் ஸந்தத ஸ்தவோபகமஸ்வாவ.

டும்யாதொன்றும் காண்கவில்லை. (மேலும்; முன்பு ஸர்வகதனான விஷ்ணு எப்படிப்பட்டவனோ, அப்படி யிவனும் என்றருளிச் செய்தார். இப்பொழுது விஷ்ணு எப்படிஸர்வகதரோவென்று மாறி வ்யதிரேகமெடுத்து வ்யாக்யானிக்கின்றார். அதாவது;— யதா= இல்லாவிட்டால், பகவாந்= ஜ்ஞாநாதி ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனுடைய விஷ்ணுவானவர், விபுத்வேந= ஸர்வவ்யாபகத்தால், ஸர்வகத:= எப்படி எல்லாவற்றையு மடைந்தவரோ) என்றது. இங்கு பகவானுக்கு ஸர்வகதத்வமாவது; விசித்ரமான ஸகல வஸ்துக்களிடமுமுள்ள வ்யாப்தி. இது பஹிர்வ்யாப்தியெனவும், அந்தர்வ்யாப்தியெனவு மிருவகைப்படும். பஹிர்வ்யாப்தியாவது;— இவை யில்லாதவிடத்திலு மெங்கும் தானுள்ளனாகை. அந்தர்வ்யாப்தியாவது;— இவை யுள்ளவிடத்தில் தன்னையில்லை யென்னவொண்ணாதபடி கலந்துநிற்கை. 'அணோ ரணீயாந்' நாராயணோணீயாம்ஸ மசேஷாணாமணீயஸாம் |' என்றவிடத்தில் அணுவான ஜீவாத்மாவிற்குள்ளும் அந்தர்வ்யாப்தியைக்கூறி அதனுள்ளிருக்கும் ஸ்வரூபத்தையிட்டு 'அணீயாந்' என்றும் 'அணீயாம்ஸம்' என்றும் நாராயணனைச் சொல்லிற்று. பரமாணுவான ஜீவனுடைய வுள்ளில் மற்றோர் வஸ்துவான ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்திதியைக் கூறும்பொழுது ஜீவனுக்குள்ள அணுத்வலக்ஷணம் விலக்ஷணமாகும். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு அங்கும் ஸாந்நித்யம்செய்யத் தட்டில்லாத ஸாமர்த்த்ய முண்டென்றமட்டிற் கொள்ளவேண்டும். அப்படிக்கொள்ளும்பொழுது அணுத்வத்திற்கு விரோதமில்லை. இதையே வ்ருத்திவாதாநஹேதுகமேவ அந்தர்வ்யாப்திக்கு லக்ஷணமென்று ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனும் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நாராயணோணீயாம்ஸமென்றதற்கு அணுபரிமாணத்வமன்று. ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் உபாஸ்யவிவக்ஷைத்தால் உபாஸகனுடைய உபாஸநாஸௌகர்யத்தை யுத்தேசித்து இப்பரிமாணம் கூறப்படுகின்றதென்று தெளியவுரைத்தருளினார். அஸ்மத்தேசிகனும் இவ்வர்த்தத்தையே 'இது சொல்லுமிடம் உபாஸ்யவிவக்ஷைத்தாலேயென்று ஸூத்ரபாஷ்யாதி ஸித்தம்' என்றருளிச்செய்தார்.

ஆகையால் ஒவ்வொரு வஸ்துக்களிலுமிதற்குப் பூர்ணத்வமும் ஓரோர் உபாஸ்யவஸ்து ப்ரதேஶத்தைப்பற்றி, மற்றுள்ள ஸர்வத்தையும் நியமிக்கக்கூடுமான வல்லமையை யுடைத்தாயிருக்கையேயாம். இங்ஙனல்லாது வஸ்துக்கள்தோறும் பரத்தின் ஸர்வபூர்த்தியன்று. ஒன்றில் ஸமாப்திசொல்லில் மற்றவிடங்களிலது இல்லையாம். ஸர்வலக்ஷணத்திற்கே ஹாநிவரும். அன்றியும்; ஏகவ்யாப்தியில் ஸர்வபூர்த்தி சொல்லில், பின்பு பஹுவ்யாப்திக்கு ஸர்வமும் வேறு வேண்டிவருவதைப்பற்றி விரோதமாம். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு, அணுவான ஜீவனிடம் ஏகவ்யாப்தியென்றது, தன்னையில்லையென்று சொல்லவொண்ணாதபடி கலந்து நிற்கையேயாம். இதையே 'நாராயண ப்ரீயாம்ஸம்' என்று கூறியது. இதுகொண்டு ஸர்வகதவிபுவான ப்ரஹ்மத்திற்கு அணுத்வமுமுண்டெனவோ, அணுத்வமேயுள்ளது விபுத்வம் கௌணத்தாலென்றோ கூறுவது ஸாஹஸமேயாம். இதுபோலவே; அஸ்யாஶ்ச இப்பிராட்டியாருக்கும் 'ஶக்திவஶாத்' ஸர்வத்தையும் நியமிக்கக்கூடுமான ஶக்திவிஶேஷத்தால், அதாவது; ஸ்வபாவத்தாலன்றிக்கே தன்னுடைய நியமனாதி ஶக்தி விஶேஷத்தாலென்றபடி. அணுகேவலி "நாராயண ப்ரீயாம்ஸ"மென்றபடி அணுவான சேதநனுக்கு ஏகத: பகவானுடைய பூர்ணத்வாகாரமாயுள்ள அணுத்வபக்ஷத்திலும், தத்ர தத்ர = அங்கங்கு, ஸந்நிதாநாத் = தன் ஏகவாயித்வத்தால் ஸாந்நித்யத்தை யுடைத்தாயிருத்தல்பற்றி, ஸர்வகதத்வம் = எங்கும் நிறைந்திருக்கையானது உக்தம் = 'ததேவம் விஜாநத:' என்று மஹர்ஷியால் கூறப்பட்டதென்று வ்யாக்யாதம். இங்கே சிலர்; அஸ்யாஶ்ச = இவளுக்கோ, ஶக்திவஶாத் = ஸர்வநியாமகஶக்தி ஜைஷ்ட்யாதிவஹிதேயத: । நித்யாகாராஸ்வபிவேஷாத பூர்ணாகாரவிஶேஷத: ॥ வ்யாப்தி தேஶவிஸம்ஶாதி பூர்ணாகாரவ ஸர்வதா । ஜகத்யாஸ்யக்ஷ்யோணாஸா லக்ஷ்மீரிதிதீயதே ॥ ஏகாஶக்திஸர்வவிஶேஷா ஸர்வநாராதிநீ ॥ என்று அப்பகவானுடைய

ஶேஷபூதமாகிய ஶக்திஶப்தவாச்யையாயிருப்பதால், ஜகத்கேவலி = தத்வைகஷ்பா நிக்ருஷ்டஸ்தல மிருக்கச்செய்தேயும், தத்ர தத்ர = எவ்வெவ்விடத்தில் ஹரவானுடைய ஸாந்நித்யமுளதோ, அவ்வவ்வஸ்தலங்களிலெல்லாம், ஸந்நிதாநாத் = ஸந்நிதாயிகவாதிகளையுடைய இப்பிராட்டியின் ஸாந்நித்ய விஶேஷத்தால், ஸர்வதகவா = ஸர்வவ்யாபிகவமானது, உக்தா = கூறப்பட்டது, என்றும் பொருள் கூறுவர். ஸர்வஶப்தங்களுக்கும் 'ஸர்வாஸ ப்ரகரணாதிஸமாக்ஷ விதாந்தஶேஷ நிர்ணயஃ' என்றபடி ஔசித்யம் நோக்கிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். இங்ஙனில்லையாகில் 'ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்வயம்' இத்யாதிகளுக்கெல்லாம் மோக்ஷஸாதநத்வ ஶ்ரவணமென்றும், ஸர்வபா ஶ்ருதிர்தம்நீரம் ந்யுணம் வேதாஹஸ்ராணீதி' என்றவிடத்தில் சுண்ணாம்பு, நீரே தாஹஸாந்திக்கேதுவென்றும் அர்த்தமாம். ஶப்தங்கள்சிலவிடங்களில் ஸ்வார்த்தவாசகமுள்ளவைகளாகவும், சிலவிடங்களில் ஸமாநார்த்தமுள்ளவைகளாகவும், சிலவிடங்களில் இடுகுறிகளாகவும், ப்ரயோக்தங்களாயிருக்கும். 'ஹரிமர்ஜாலோயபத்தாஹஸ்தாஸ' என்றவிடத்தில் ஓர் குரங்கு தன் கையால் யானையை யடித்ததென ப்ரகரணவஶத்தால் அர்த்தங் கூடாதே ஸிம்ஹமடித்ததென்கில் ஒக்கக்கூடுமாகையால், ஜகாஶப்தத்திற்கு நிக்ருஷ்டமும், பரிமாணமும், நுட்பமும் அர்த்தமாகக்கடவதாய் உசிதம்போல் ஸ்வீகரித்தல்வேண்டும். 'ஜக ப்ருதஹஸ க்ருஶாஸ்யந:' என்றதுபோல் 'ஸர்வஸாக்ஷிணீ ப்ரதிஷ்டா' என்று பிராட்டிக்கும் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமம் கூறிற்று. 'வொகத்யா ஶ்ரிய:' என்றபொழுது ஸ்ரீபராஶரபட்டரும் உபபத்திகளுக்கும் த்ரிலோகாதிபத்வத்தை யருளிச்செய்தார். ஆகையால் ஜகாகவமும், ப்ரஹத்வமும், ஸஷ்சகவமும், ஸௌக்ஷ்ம்யமும் ப்ரகாரந்யாயப்படி யிங்கே யாகக்கடவன. இக்காரணத்தாலேயே அம்ஶமாகிற உத்கர்ஷை ஜகந்நிதாநமென வருளிச்செய்தது. நிதாநமாவது காரணமென்ற பொருளையுடையது. மேலும்; ஸகல நாயிகாரணமாயும்,

ஸர்வஜ்ஞரும் அருளிச்செய்தபடியால் எந்த விஷயத்தைப்பற்றி யும் வைபவிகரணம் ஸமாஹிதமேயாம். இவ்வர்த்தத்திற்கு ப்ரதிஷ்டமாயிருப்பது ஸ்ரீபராசரபட்டர் வாக்ய ப்ரதி வாதிதார்த்த ப்ரதிஷ்டமேயாம். 'பவநிகாமாயாஜநநோநாஹிநீ' என்றபொழுதே, மாயாதீதமாயுள்ளதும், ஶோகதரணாநந்த வைசித்ர்யமானது. 'லக்ஷ்மீநாராயணாப்யாம் தத்வம் ப்ரஹ்மஸநாதநம்!' என்றேஆயிற்று. ஆகைப்பால் பிராட்டியாரை மாயாதீதமான ப்ரஹ்மஶாஸ்த்ரஜங்களாகும் வேதநகோட்யந்தர்ப் பூதையெனக்கூறுவது ஸமஞ்ஜஸமேயாம். 'ஹ்ரீஶ்ச தேஸ்ரீஶ்ச பத்ந்யௌ' இத்யாதி களால்நித்யகோடிகளுக்கும்மேற்பட்டவளென்றதும்நிர்ணீதம். சிலர்இங்கு'ஸ்வஶக்த்யா' என்றதற்கு ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபட்டரருளிச்செய்த ப்ரகாரம் ஈசுவரியானஇவளிடமுள்ளபோ தஶக்திவிஶேஷத்தால் ஸ்வேச்சாரூபத்திலொன்றாகிய 'ஜ்ஞாந' என்ற ஜ்ஞாநத்வம் ப்ரஸாதித்தாலும் அங்கங்குஸாந்நித்யமாத்ரத் தால் ஸர்வவ்யாபித்வம் கூறப்பட்டதென்கிறார்கள். நமதன்ப ரோ; இங்கு ஸ்வஸ்யாஸ்து=இந்த லக்ஷ்மிக்கோ ஶக்திவஶாத்=ஶக்தி வசத்தால், ஜ்ஞாநவ்யாப்தி=ஸ்வரூபத்தால்ஜ்ஞாநத்வமிருக்கச்செ ய்தேயும், தத்ர தத்ர ஸந்நிதாநாத்=அங்கங்கு விக்ரஹமூலமாக ஸாந்நித்யமுள்ளவளாகையால், ஸர்வகதத்வம்ஸர்வவ்யாபித்வமா னது,உக்தம்=கூறப்பட்டதென்றார். இங்கேநமதுநண்பர்மனப்படி பிராட்டிக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் மற்றவேதந கோடிகளுக்குப்போல் ஜ்ஞாநத்வம்ஸித்தமாயிருக்கச்செய்தே 'ஶக்திவஶாத்' என்றொருஹே தர்வயர்த்தமாயிருப்பதால்இதற்குயாதுபொருள்கூறுவார். இது வரையில் தமது ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகையில் கூறவில்லை. ஜவடிதவட னா யென்பாரேல் அதுநமக்குத்தான் ப்ராப்தமாகக்கூடாதோ. ஸர்வத்ர ஜவடிதவடநாஶக்தியைச்சொல்வதுஹேதுவாதிகள் முதலிய பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளுடைய ப்ரக்ரியாவிஶேஷம். ஆ ஆகையால் இதற்கு அவர்வழக்கம்போல் ஜவடிதவடநா ஶக்தி யாலென்பாரேயாகிறார், ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஜ்ஞாநத்வத்திற்கு ஜவடி தவடநாஶக்தி நிஷ்ப்ரயோஜநமாம். இது ஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயமல்லாத ப்ர.

தால் வடிங்களைக் கீழ்மேல்புறட்டுவது வ்யுத்பத்திவிரோதம். இதேவடிம் 'கர்மகேவலீ ஸக்தவஸாத்' என்றிருந்தாலோவெனில் 'தத்தத்கர்மஸாபேக்ஷாத்' என்ற ஹேது மேலொன்று ஜாக்ரதமாயிருக்கின்றது. ஆகையாலிதைப்புறட்டுவது கஷ்டமேயாம். ஆக ஸக்தவஸாத் என்றதற்கு ஸக்திக்கு வஸத்தாலென்பாரேல்; கர்மஸ்வாமிக்கு யாதொருப்ரயோஜனமுமில்லை. ஈச்வரசக்திக்கு வஸமானதாலென்றாலும், 'கர்மகேவலீ என்றதற்கும் ப்ரயோஜநமில்லாது போவதுமின்றி ஸக்திஸ்வதந்த்ர்யவிவக்ஷயிருக்கச் செய்தேவேறு ஸக்தியொன்றுக்கு, என்றதும் கூடாது. ஆனதால் கர்மகேவலீ என்றதற்கு ஸ்வதந்த்ரமான கர்மகேவலக்ருதவலீ எனப்பொருளாகாது. மேலுமிவ் வ்யாக்யானவக்தியானது, ஸ்ருஷ்ட்யாதிகர்த்ருத்வமெனதாக்ஷேவத்ருகொஸத்தாலும், ஸ்ரீபாஷ்யஸூத்ரவிவரணத்தின் தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தினுடையவ்யாக்யானமாகும் ஸ்ரீஸாராஸ்வாதிநியில்' உபபாதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய வ்யாக்யாவக்திகளாலும் நிஸ்சயிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீதேசிகனும் தம்முபபாதநத்திற்கனுகூலமாக ஸிதோபாயஸோபாநாதிகாரத்தில் 'ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தவாதிஹம்ஸாம்ஸ்வஸாஸ்வதாசார்யர்கள் ஸங்க்ருஹித்தார்கள்' என்றருளிச்செய்தார். இப்படிநேர்விரோதமாயிருக்கில் தாமெடுக்காதேயாவது, தாமெடுத்தும் பரிஹரிக்காதேயாவது போகக்காரணமில்லை. நிக்ஷேபரக்ஷையில் 'நிரபாயிகஸௌஹார்த்தஸத்தாதி வ்யாவர்த்யதோஷேகெ: । கர்மஸ்வதந்த்ராஸ்ருஷ்டியாத்ராயிதுஸ்ய: ॥ யதி ஸ்வயேயகஸ்ருஷ்டௌ ஸாஸநம் நிக்ரஹாதிவ । தத்நிக்ரஹாஹ்ய ஜாதீயவிஸஜாதீயதாதி:'। என்றருளிச்செய்யவும்காரணமில்லை. ஆகையால் 'ஸர்வஸ்ரீம் ஸ்வப்ரஹ்மதாநம், நியதீவதயேஸ்ரீ, ஸ்வபாவவிஷ்ணுநாவாம்ஸ ஜகத்ப்ராவம் வராவரம் ।' என்றபடி ஸ்ருஜநத்ப்ராவகத்வம் உபயஸாதாரணமேயென நிஷ்கர்ஷம். மேலும், 'ப்ரயோஜநப்ரதக்ஷ உநவாப்திக்ஷ உபபாதயத்ய ஜதி' என்ற மேல் ஸ்லோகங்களுக்காக வெடுத்த கவதாரிகையின் ஸாரஸ்யமும், 'நாநயோநிஸ்ருஷ்ட்யாதி - கநயோ: ஸூஹ்ரம்

பாரதந்த்ர்ய ஸம்பந்தஸ்யாஸ்ய தச்சேஷத்வ தத்தத் ரஸோ பாய
த்வாதி விசேஷணஸம்பந்தாநாம் தத்தச்சேஷத்வ சேஷித்வ,
என்ற நிர்வசநஸாரஸ்யமும் நமது பக்ஷத்திற்கே அநுகூலமத
மம். இவ்வர்த்தங்களையே கணிசித்து ‹ஸாதரமாக விசேஷித்துச்
சொல்லப்பட்ட பராவராம் ஸம்பந்தாயங்களிலே தெளி
ந்து கொள்வது' என்று ஸ்ரீதேசிகன் ரஹஸ்யத்தில் ஸங்க்ரஹித்
தருளினர். ‹ஒண்டொடியாள் திருமகளும்நீயுமே, உன்தாமரை
மங்கையும் நீயும், நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும்,
வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே, அகலகில்லேனிறை
யும், கோலத்திருமா மகளோடுன்னை' இத்யாதிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ஸம்ப்ரதாயமதங்கள். இவ்விதமுள்ள அர்த்தங்களை நன்கறி
யாதே இவ்வர்த்தங்களோடு ஸமமாக நினைத்தெடுத்த பிள்ளைலோ
காசார்யருடைய ‹அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யமெல்லை காணவொண்ணாத
வைபவம்போலே, இவளுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யம் அநுகூலமாயிருக்க
ச்செய்தே யிவளுடைய ஜாமத்ருத்வ மூண்டான வைபவம்
சொல்லிற்றாகக்கடவது.' என்ற தனியர்த்தமாரும் ரஹஸ்யமத
வாக்யம் பஹுவசநாசாரணிகாவார்த்த ஸ்ரீஸூக்திகளோடும், தத்
ந்யாய ப்ரமாணங்களோடும், ப்ராமாண்ய ந்யாயத்தோடும் வி
ரோதிப்பதால் ஸம்ப்ரதாய விருத்தமென்றென அபிஜ்ஞர்கள்ால்
உபேக்ஷிதமாகவே நிரஸ்தமேயாம். இங்ஙனம் லோகாசார்யருடைய
ஹிதத்திற்காக ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய வ்யாக்யாநவிசேஷத்தில் நவீ
னமாயொருவாக்யத்தைக் கூட்டவந்தவ்யாக்யாதன் ‹‹ஶக்திவஶாத்"எ
ன்று அவஶனைப் ப்ரபோதித்தது, ஸ்வவசாயார்த்த ஸ்வீகாரணத்
திற்கு அநுகூலயுக்தமாய்ப் போயிற்று. அநுகூலமாயிருக்கச்செய்
தேயுமென்றதற்கு அநுகூலைவ என்றுரைத்தும் வ்யர்த்தமாயி
ற்று. இதனாலேயே தமக்கும் கார்யஸித்தி கைகூடித்தென ஸ்வ
ப்ரத்யக்ஷார்த்தத்தைப்போல் ஸங்க்ரஹித்து நமதன்பரும் ஸ்ரீதத்வ
ப்ரகாசிகையை எழுதி வெளியேற்றிவைத்தார். ஸாமர்த்யமதி
த்ராணவாரணா ஶரஶ்ஸ்வரமது எப்பொழுதும் ஸாமர்த்யபக்ஷியாத
லால் ஸம்ஹகணத்ஜிஹ்வையில் வாஸஸ்திருந்ததுபோல் ஸ்வக

கர்மவிதியி லிவ்வீசுவரன் நின்று கடாக்ஷித்தான். அன்றியும்; 'ஸமஸ்தநாராயணாஸிதாந்தஸ்வரூபஸ்வரூபஸ்வபாவ ணவிஷமைஸ்வர்யக்ஷீரா உத்ரஸ்யஸ்விகாதிஸ்யா ஸம்வேத்ய கல்யாணமாணமணா' என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்வத்திகளிலுள்ள வசநங்களுக்கு யாது வ்யோஜநத்தை யிவர்கூறுவர்? அவனுடையது எல்லையில்லாதவைபவத்தை யுடையதென்றால், இவளுடையதும் தத்ஸ்வரூப விஷமைஸ்வர்யாதிகளை யுடையதென்பதற்கு வசனமாக மத்வத்தியவகாசம் கொடாதோ. இதனாலேயே ஸ்ரீதேசிகனும் 'ஸமவதியாவாம் தைவதம் தம்பதீநஃ ।' என்றருளிச்செய்தார். ஶேஷத்வமே கர்த்ருத்வவிஶிஷ்ட ஜீவத்வத்திற் கேதுவெனில்; எம்பெருமானும் 'ஜகத் ஸர்வம் நிஶ்சார்ஹரஃ! கிங்கரஶ ஸர்வஸ்வாமி ।' கயதேஸி தேஹ்ரவாஹோ ஸ்வஹியஸ்வ விவக்ஷிதம் । தாஸ்ய ஸ்வைஶ்வர்ய யோமேந ஜ்ஞாதீநாஞ்ச கரோமி ஹம் ।' என்றிவைகளால் ஆஶ்ரிதர்களுக்குத் தனக்கோருபகாரத்தைக் கருதாமலே உபகரிக்கையால் ஶேஷமாகிறுகையா லிவனுக்கும் ஜீவத்வமும் தத்ஸமமாய் கர்த்ருத்வமும் ப்ரஸம்கிக்கும். இது வீதத்ரிஶய மாகிற உவாயியைக் கொண்டெனில்; அவளுக்கும் ஶோஹாதாய கல்வாவாயியைக் கொண்டெனக் குறையில்லை. பிராட்டிக்குள்ள ஸர்வஶேஷத்வமும் ஸ்வதந்த்ரஸ்வாஸிவமென முன்பே கூறப்பட்டது. அதையொட்டி 'நிரவாயிகஶேஷத்வம் அயோர வ்ருவத்ரதே' என்று நிரவாயிகமாய் இந்த ஜகத் அவ்விருவர்களுக்கும் ஶேஷஹதமெனவும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. ஆகையால் விஷ்ணுவத்நீத்வ ஹேதுவைக் கொண்டென்ற ஸோவாயிகத்வம் நிலையற்றது. விஷ்ணுவத்நியானவள் இந்த ஜகத்திற்கு ஈஶ்வரியென்றபொழுது விஷயம்யாதெனத் தெளியவும். மேலும் அணுவத்ராவஸ்தி பஹிவத்ராவஸ்தி விஷயத்திலும் பிள்ளைலோகாசார்யர் வசிஹ்மித்த வழிக்கே யதாக்ஷமா யெழுத வேண்டுமென்பதும் ஹரம். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீநயினராச்சாரியரும் விரோதவரிஹாரத்தில், 'கர்ணாரவந்தா

வாசகோ(அ)பி ஹோரபி விபூதிவாசக: । தத்ராத்மஶப்தோ வ்யாப்திதேஶஶப்த தாத்பர்யாஹித்வ நிவ்ருத்தயே ॥' என்று ஸங்க்ரஹித்தும், 'ஜீவ ஸ்வரூபாநுரூபஜீவ தேஶாம்ஶீகாரேணஸதி ஜீவாணுத்வவாதோ ந ஸம்பத்யதே । ததநம்ஶீகாரேவா நகதாபி நாநி: । யதிவாநுரூபாம்ஶீகார:, ததாபி தத்வைஸ்வரூபாநுரூப வ்யாப்தேஶஸ்ய நஜீவதேஶத்வம் । யதா பதாநுரூபதேஶஸ்ய நபததேஶத்வம் । ததாவ ஜலாஶயநிஹிதபடாதே: வ்யாப்தேஶே ஜலஸம்ஸர்கேஷி பதஸ்யாவஷ்டப்தேஶஸ்ய ஜலாஸ்பர்ஶவத், ஜீவாவஷ்டப்ய தேஶஸ்ய ஈஶ்வராஸ்பர்ஶவத்வம் ப்ரஸஜ்யேத । தஸ்மாத் ஜீவாவஷ்டப்ய ஸகலதேஶஸ்வஸ்வ ஸமவஸ்தாவஷ்டப்ய ஜதவ்யேணாரணீயா நிதிஶப்தாயா: । நகச்வஶாணிகாநுரூபதேஶாம்ஶீகாரேண தத்தாவஸ்தாநம் வக்தும்ஶக்யதே । நவாஶாணிகாநுரூபநவஸ்தாநாத் ஸமவத்ரவ்ய வ்யாப்திஸம்ஸ: ॥ நஹி ஸமந காலாவ்யாப்திகவிஸ்வரஸ்ய நாவஸ்தித்வாத் ஸமவத ஸ்வவ்ய வ்யாப்திஸம்ஸ: ॥ நவஜீவஸ்வரூபாவஷ்டப்யஸ்ய வரஸ்தஸ்வரூபேணாவஷ்டம்பா நாவவத்தி ஶிதிலாவ்யம். அயோரவஸ்தஸ்ய த்ரவ்யக்வேநஸ்ய: வதிலாதாஹாவாத் । ஸஶப்தவதோ ஹித்ரவ்யயோரநேகாந்யம் வ்ருதிலாத: । கநாந்யாவிஷ்டீநாம் ஸமஷ்டாம் ஸமத்ராஸ்தாவ: ப்ரஸஜ்யேத । யக்வத்ர கேஶ்திதாவஸ்தே ஸமஷ்டாவஸ்தாஷ்டா ஜஹ்யோந வரிணாமேஷ்டா தத்ரஸமத்திநோ ஸமத: வதேக்ஸமஸாயஜ்ஞ்யஸ தஸ்ஸம்கக்வாதி ஸகலமஸ்ணகாதிஷ்டநாநஸ்ஸத்தயா ஸரியாநமேவ வரிஸராவ வ்யாப்தி ஶிதேக்காதிக:॥' என்று விஸ்தரித்துமருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தை ஸ்ரீதேஶிகனும் 'ஸமஸ்த்திலும் சிறியனான ஜீவாத்மாவிற்கு உள்ளென்றொரு ப்ரதேஶமில்லை. விபுக்களான காலாதிகளுக்கு புறம்பென்றொரு ப்ரதேஶமில்லை. இப்படியிருக்க ஈஶ்வரன் எல்லாவஸ்துக்களை யும் உள்ளும்புறமும் வ்யாபித்து நிற்கின்றானென்கை கூடுமோ வென்னில்; இப்படிச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு ஸமஸ்தத்ரவ்யங்களிலும் ஈஶ்வரன் இல்லாத ப்ரதேஶமில்லை யென்கையிலே

தாத்பர்யமாகையாலே இங்கு ஒருவிரோதமுமில்லை' என வருளிச்செய்தார். ஆனதால் 'யோவ்யாவர்த்ததமாஸாவி தயாவ்யாவர்த்ததோ ஹரீஸ்வர:' என்றதும் விரோதமில்லாதே பொருளாயிற்று. கூரநாராயணஜீயரும் தமது உபநிஷத்பாஷ்யத்தில் ஸவ்யாகாரமே சதுர்வ்யாப்தி பஹிர்வ்யாப்திக்குப்பொருள்கூறினர். மேலுமிவர்களுடைய ஸித்தாந்தமே 'கஸ்ரீ: ஸ்ரிய:' என்றும், 'ஸர்வதேவாவிதயா ஸ்ரியா' என்று மிருக்கும் நிலையை ஸ்ரீஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபட்டரும் 'ஸ்வதஸ்ஸ்ரீ:' என்றும், விஷ்ணோஸ்ஸ்வஸி' என்றும் ஸமர்த்தித்தருளினர். ஸ்ரீஸ்தவத்தில் ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஸ்ரரும் வேண்டியபொருளைப்பரக்கவருளிச்செய்தார். சுதர்ஸநஸூரியும்; தேவாதிகதேதாவிஷ்ணோஸ்ஸ்வஹஸ்தே பரிகீர்த்தித:। ஸஷதேவஸாலேஷோஸ்ஸுபஸ்ஸ்ஸ்வஹாவத:॥ ஸர்வஸ்வஸாக்ஷிவேண தக்ஷகிவாதி தள। ஸாதஸ்ஸர்வ ஸாக்ஷிவேண விஷ்ணுபதீய ஸத்ததா। நாராயணஸவிஸாதா ஸர்வஸாவதிஜகத। தாவிவாவேகமிவோவாகளஹேதுர்ஹேதுகஹோவத:। ஸ்யுக்தேநத ஸாஜேஷ ஜநமேதததவோதிதள। தேநவஸ்த்ராவிநாகஸ்ரீவகிரோநமிகாரணம்। நவஸ்கிதோஸகிவிநாகாஸ்யவதிஷ்டதே। ததஸ்ஸர்வஸோ ஸ்ரீதத்த்வதந்த்ரே வேதாந்தவர்ணே:। ஜநமேததயாஜேவா வேதிகேகாவிவஸ்பித தள। ஜ்ஞாநஸக்திவலைஸ்வர்யவீர்யதேஜ: ஸ்வபாவதீம்। சுநந்தாநந்தரூபவாம்தாஸ்வேஹரூம் ஸவர்ணே ஹேதுநீம்॥ ஸர்வதேவஸ்ஸ்வஜ்வகாலே ஸ்வேஷாவாதிஜகதயம்। ஜகதம் ஸ்ருதேவானே ததாகரண ஸாக்ஷிதா। ஸாதஹஜ்ஞமதா தேநாஸநாராஸ்யஹோஸகம்த:॥ (அஷ்டஸ்லோகீவாக்யம்) 'ஜ்ஞாநாநந்தமயம் ரூபம் ப்ரஹ்மணோஸ்வோஸமிய:। ஷேஷ்வேஸ்வர்யவீர்யாதி ஜ்ஞாநயஸ்ஸநாதந:॥ ஸத்யஹரிஷ்டிர்த்தஹ்ஸ்யாஸ்ஸேஸ்வபம் வாஜ்ய। ஸ்வதந்த்ராவிஸாவிஜீநாம் ஹே தாஸாஸ்வோஹாஷ்டதா। ஸக்திநாராயணஸ்யாந் ஸாமித்யாதேவீஸதோஷிதா॥' இத்யாதிகளால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்குமுள்ள நிரவாயிகஸ்வாதந்த்ர்ய நியந்த்ருத்வா வ்யபதேசவநஸ்வ பரஸ்வ ஸத்தாகத்வாதிகளைப் ப்ரமாணித்தரு

ளின. ஆதலாலிறே 'லோகத்ரயாஶ்ரய:' என்ற திருநாமத்திற்கு ஸ்ரீபட்டர் உபயபராயணமாய் வ்யாக்யானம் செய்தருளினர். ஆகையால் ஸ்ரீநீஶ்வரர் ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகையில் விஷ்ணுபுராணவ்யாக்யானவழி தனக்குஸந்தேஹமென்றுகூறியது, நிரூபணமும் ஸம்ப்ரதாயவிருத்தமுமாம். மேலும்; இவர் ஸ்வாமி யாகையெல்லாம் பிராட்டியாருக்கு ஸம்பந்தமும், ஸௌலப்யமும், ஸ்வாபாவிகஸௌசீல்யமும், ஸ்வாபாவிக நிரங்குஶத்வாதிகளுமாதலால் அவைக்ளெல்லாம் இந்த ஶ்லோகத்தால் ஸாதிமா மாயின. அன்றியும்; பிராட்டியாருக்கு விஷ்ணுத்வமும், ஸௌலப்யமும், நிருபாதிக ஶேஷித்வ நியந்த்ருத்வாதிகளும் அவர் தத்த்திற்கு விரோதமாய் ஸ்வாதீநர்களுக்கும், நமக்கும் ஸந்தேஹமாய் ஸித்தன. மேலும்; ஸௌலப்யம் ஸித்த பொழுதே பிராட்டியாருக்கும் ஸர்வாதாரத்வாதி ஸகலகுணங்கள் ஸகலமுமுளவேயாயின. அவையாவன;—'ஶரண்யம் ஸர்வபூதாநாம்' என்றபொழுது 'ஶரண்யாதிநாமிதயெ' என்று ரக்ஷணாயமும், 'ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி கர்த்ரீ' என்றபொழுது 'ஸ்ருஷ்டிஃ ஸத்யம்யிநீ' என்று ஸத்யமும், 'ஸம்ஹாரஃ ஸம்ஹார்த்ரீ' என்றபொழுது 'காந்திஶாந்திஸ்ஸ்மா, ஐஶ்வர்யகாந்திகர்த்ரீ' என்று காந்த்யமும், 'ப்ரியக்ருத் ப்ரீதிவர்த்தன:' என்றபொழுது, 'லக்ஷ்மீஸம்பத்திப்ரதாயினி' என்று ப்ரீத்யமும், 'நித்யத்ருப்தோநிராஶ்ரய:, ஸர்வதஸ்ஸர்வத:' என்றபொழுது 'நித்யஸந்தோஷநித்யத்ருப்தா, ஸர்வதாயாரிணீமஹிஷீ' என்று ஆநந்த்யமும், ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வதோமுக:' என்றபொழுது 'ஸர்வஜ்ஞாஸர்வஹா' என்றுஸர்வஜ்ஞமும், விஶ்வம் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரஸம்ஹர:' என்றபொழுது 'விஶ்வம்ஹராவிஶ்வரூபா, யீஃப்ரஜ்ஞாவிஶ்வஹாரிணீ' 'ஜகத்ஸ்ருஷ்டிவிணீவிஶ்வா' என்று ப்ரஶாஸநமும், 'விஶ்வயோநிஶ்ஶுசிஶ்ரவா:' என்றபொழுது 'ஶ்ராவணீ ஸதாசேதீ' என்றுஶ்ரவணாயமும், 'லோகஸ்வாமீ த்ரிலோகத்ரயக:' என்றபொழுது 'லோகஸ்வாமிநீ, லோக்யதாயநீ, ஸர்வஸம்பத ஸ்வேஶ்வரீ, ஸர்வேஶ்வரீப்ரிய

ஶிதா' என்று ஸாரூப்யமும், 'அயோநிரயோநிஸ்ஸ்வயம்' என்றபொழுது ஸ்வயம்பூஸ்ஸர்வகர்த்தா, ஸர்வகர்த்ரீ ஸ்வயம்பூதாயினீ' என்று அயோநித்வமும், 'யோகீஶஸ்ஸர்வகாமத:' என்றபொழுது 'ஸர்வகாமப்ரதா, ஸர்வார்த்தப்ரதா, இஷ்டப்ரதா' என்று தாதாவமும், ஸர்வஶக்தி ஸ்ருஷ்டிஸ் ஶக்தி:, கரணம் காரணம் கர்த்தா' என்றபொழுது 'ஸர்க்ரியாதேவ தேவானாம், ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயகாரிணீ' என்று க்ரியாத்வமும், 'ஜகத்பாலனலோலுப:' என்றபொழுது 'ஜகத்ரக்ஷணதத்பரா, ஜகதாஶ்ரயிணீ' என்று ஜகத்பாலனமும், 'வரதோ வாஸுதேவ:' என்றபொழுது 'ஸர்வ பக்தாபீஷ்ட ப்ரதாயினீ' என்று வரப்ரதத்வமும், 'ஸஹஸ்ரநாமா ஸஹஸ்ராக்ஷ:' என்றபொழுது 'ஸஹஸ்ரநாம நாமிநீ' என்று ஸஹஸ்ரநாமமும், 'ஸர்வத்ரகோபநிஷத்ஸ்ரீநிவாஸஸ்ஸதாம்கதி:' என்றபொழுது 'ஶ்ரீநிவாஸிநீ ஸாரப்ரியா, தேவதே' என்று ஶ்ரீநிவாஸமும், 'ப்ரத்யுமன் ப்ரத்யுதநந:' என்றபொழுது 'ஸர்வலோக ப்ரகாஶிநீ' என்று லோகப்ரகாஶனமும், 'நைகரூபோ ப்ருஹத்ரூப:' என்றபொழுது 'ஸம்ஹார ஶக்திஸ்ஸ்வரூபா' என்று ரூபாநுஸமும், 'ஹோமமந:' என்றபொழுது 'பதிவ்ரதா ஹோமநிதா' என்று ஸமநிதமும், 'ப்ரஸன்னாத்மா விஶ்வத்ருக், விஶ்வஸ்ஸ்ருஜ் பாத' என்றபொழுது 'ஸமஸ்தவிஶ்வம் ஶக்தி நீ, லோகரக்ஷா விஶ்வஸ்ருஜா' என்று ப்ரஸன்னமும் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்கும் ஸமானாதிகரணமாகவே ஶ்ரீப்ரத்யயமாய் விஶ்வத்தன.

மேலும்; 'அநாதிமத்யநிதநோ தாதா' என்று பெருமாளுக்கு 'தாதா' என்றது ஓர் திருநாமமாகவுமாயிற்று. ஆனதாலிறே ஶ்ரீஸூக்தத்தில் பெருமாளை ஶ்ரீயென்று அருளிச்செய்தது. ஆகை யாலிருவருக்கும் வ்யாபகரணமான லக்ஷணம் ஸ்வதந்த்ர்யாதிஸாம மான பதிவ்ரதத்வமல்லாதே வேறு ஶாஸ்த்ரங்களில் காண்பதரிதே யாகும். இந்த பரதத்வவிசாரத்தில் ப்ரமாணமான ஹநுமதாதிக ளும், ஸ்ரீக பாஷ்யகர ப்ரமாணமான பராஶரகாரர்களுமா

கும் வைஷம்யம், தம்பதிகளுக்குள் ஈஶ்வரத்வாபாவத்தை விளைவிக்காதென்பதற்கு 'யாவத்த்வாத: தாவதேவ பரவஶதா ஶத்ருஸந்நிரஸ்தாநு க்ருதாபவதிமாணாநு பாம்ஸ்வாநு | கமிஷீவைதவநாந்ருதிவைதிபாராயுஷ்ய காருணா க்ஷமேமா ஹோதாம் ஹவதி யாவயோ ராதநி திஷா ||' என்ற ஶ்ரீபட்டபராஶரபாதர் ஶ்ரீஸூக்திவ்யாக்யாநம் || ஆனதால் 'யாவயோஸ்ஸ்வாதந்த்ர்யம்' என்றதும் ஸங்கதமாயிற்று. மேலுமிங்கிவ்வளவே விசேஷம்; லக்ஷ்மீ ஜீவகோடியானால் 'ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்' மென்ற ஶ்ருதிவிரோதிக்கும். 'ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ' என்றதால் பகவத்பத்நீத்வம் ஸித்திக்கும்பொழுது பகவதநுரூபத்வஸம்பாவனையாலும், 'தேவதிர்யங்மநுஷ்யேஷு' இத்யாதியாலும் ஈஶ்வரீத்வ ஸாம்யைகவிஷயத்தை எவ்விதத்திலும் பௌராணிகர் பிராட்டியாரை ஜீவகோடியிற் படுத்தவிரகேயில்லை. ஈஶ்வரத்வமாவது, ஸர்வகார்யஸமர்த்த ஶக்தமேயாம். அல்லாது ஸ்வாதந்த்ர்யமன்று. இல்லாவிட்டால் பாரதந்த்ர்யாதிப்ரவ்ருத்தியில்லாததால் பகவானுக்கே ஈஶ்வரத்வஹானி வருமென்பது பூர்வாசார்ய வாக்யங்களுடைய கருத்து. இவ்விஷயம் முன்பே யொருதரம் விசாரிதம். (௪)

ஆகையிதனால்;—

வ்யாப்தம் த்வயைதந்நிகிலம் இந்த்ரதேவ ஸ்துத்யாம் ப்ரவந்தீ
பராஶரர்ஷி: | ஸ்வாதந்த்ர்யமேவாதிஶயம் ப்ரஸக்த்யா
தாமேத்யாஹ ஸ்வபட்டாபத்யமாராஸ்துலக்ஷ்மீம் ||௫||

என்ற 'வ்யாப்தம்' இத்யாதி ஶ்லோகார்த்தங்களும் வ்யாக்யாதங்களாயின. அதாவது;—(இந்த்ரதேவ:) இந்திரதேவனானவன் தனக்குமுன்னிருந்த ஐஶ்வர்யாதி ஸம்பத்தும் வந்தவுடன், (மாத:) வாரீர் ஜகந்மாதாவான லக்ஷ்மீதேவியாரே! (த்வயா) உம்மால் (வ்யாப்தம்) காண்கவும், காண்கவரிதுமான யிவ்வுலகெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (இதி) என்றும், (பராஶர

ஷிஷ்ட:) ஸ்ரீபராஶரமஹர்ஷியானவர் (ஶ்ரீஶ்ச) பெருமாளும், பிராட்டியாருமாகு மிவ்விருவர்களைக்காட்டிலும் (பரம்) மேல்பட்டவஸ்துவானது (ந) கிடையா, (இதி) என்றும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீஸ்ரீவராஶரவாக்யவாரணரும் (ஸ்வாதந்த்ர்யைஶ்வர்யாதிபி:) 'ஸ்வைஶ்வர்யம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸமஸ்தஜகத்ஸம்ப்ரவர்த்தநே' என்றபடியே ஸ்வைஶ்வர்யமென்ன, ஸ்வாதந்த்ர்யமென்ன இவைமுதலியவைகளால் ஸதிமோதஸலிஷ்டந்யாயப்படியே (லக்ஷ்மீம்) பெரிய பிராட்டியாரை (ஸ்வஸ்யதாஸா) பெருமாளோடு ஸமானவள் (இதி) என்றும் (ஆஹஸ்ம) கூறியருளினரென்றாயிற்று. இதனால் பரதேவதாஸ்வரூபங்களெல்லாம் ஆசார்யர்களால் ஸம்க்ஷேபித்துக் கூறப்பட்டதாயிற்று. இதுகொண்டு லக்ஷ்மீக்குஜகதுத்பத்தியும், நிரூபாதிக ஸ்வைஶ்வர்யஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளும், ஸ்வரூபதஸாம்யமும் உண்டேயென தெவகிஷிவராவாதிகள் ஸஜதமும் சொல்லப்பட்டது. இவ்விதமுள்ள உபயவிஷய லக்ஷ்மீதத்வஸாஹித்ய ப்ரபத்திஸித்தாந்தத்தைவிட, கேவலம் ஶ்ரீமந்நாராயணஸ்வீகாரம் ஸாகாரத்மாமிருந்தாலும் ப்ராணிகர்களுக்குப் ப்ரணமே ஶரணமாவதால் இத்தனை நிர்ணயமேற்படக் காரணமாயிற்று. இதை ப்ரயாநிர்ணய மென்று சொல்வது நாஸ்திகவாதமாமத்தினை. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனும் 'ப்ரணமஶரணாரப் போர்க்த' தென்றருளிச்செய்தார். (ரு)

ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய ப்ராப்யப்ராபகவஞ்சிக்குஅன்பர் சொன்ன பரதேவதாவிரோதமானபொருளைப்பற்றி மேல்பூர்வபக்ஷம்செய்து அவ்வர்த்தை யதார்த்தமல்லவென்று ஸாதர்த்தை பரந்ரவிதிஸமர்த்தமாய்ஸமர்த்தனம் செய்கின்றார்;—

ஶக்திஸ்த்ரீவேதஸ்வவாக்யயொரேக்யஹாஷணம்
ஸமானஸ்தாநந்தா பரதேவதாவிரோதயிசஸ ‖

ஶக்தி ஸ்ரீ ‖ ஒரே ஶ்ரீமஹாலக்ஷ்மியினுடைய ஸேவத்தினின்றும் உத்பவமான யிரண்டு வாக்யங்களுக்கும் ஐக்யத்தை

க்கூறுவது மிகவும் ஸமஞ்ஜஸமானது. அல்லாது வேறு விரோதமாய்க்கூறும் பொருளானது, ஒருகர்த்தாவின்றனது வாக்யமாகையால் கீழிற்கும் மேலிற்கும் பரஸ்பரம் விரோதத்தையுடையதாகும். அதாவது;—நங்களாழ்வாருக்கு ஒரேகர்த்தா ப்ரதமம் விஷ்ணுபக்ஷமாகவும், த்விதீயம் ஈஸ்வரபக்ஷமாகவும் முன்பின் விரோதமாய் அருளிச்செய்வாரேல்; இது அஸமஞ்ஜஸமாய் ஞானதுர்வசிதம்போலாகுமென்றது கருத்து. ஆகையால் எப்படியாவதிரண்டு வாக்யங்களுக்கும் பூர்வோத்தர விரோதமில்லாதே ஸமஞ்ஜஸமாய் கத்யவிவக்ஷாநுஸரணம்போல் ஸமந்வயநம்செய்து பொருளுரைப்பதே ஸமீசீநமென்றாயிற்று. 'ஐக்ஷீநாராயணாத்மகம் ஜகத்ஸர்வம்' என்று ஸ்ரீயாமுநரும் வ்யாக்யாநித்தாருகையால்; ஆசாரிக ஸம்ப்ரதாயப்படிக்கும் வ்யாக்யாநத்திலவதரித்தபொழுது உபயவாக்யங்களுக்குப் பூர்வோத்தர விரோதமாய் வ்யாக்யானிப்பதே யுக்தம். ஆனதுபற்றியே இங்குள்ள வ்யாக்யாநவர்த்திக்கும் ஐககண்ட்யம் செய்து பொருள் கூறப்பட்டது. மேலும்; விகல்பமென்பது ஸம்பாவ்யமாயிருக்கும் விஷயங்களுக்கு ஏற்றமேகூடும். சிலவிடங்களில் ஸம்ஸேயவாக்யத்தாலும் விகல்பஸமுச்சயம் கூடும். அங்கு ஏகதேசம் ஸாகபூர்வ காரணங்களால் ஸமுதாயஸாதாரண்ய விகல்பிக்கக்கூடும். விஷ்ணுவாணஸ்வங்களென்பவை பரஸ்பரம் விரோதங்களாதலாலிங்கு விகல்பிதாயமெனக் கூறுவதும் ப்ரஹஹாஷணஸம். மேலும் ஈஸ்வரவாக்யத்தை பாதித்து வேறோர் ப்ரமாணமும் சொல்வதும், ஈஸ்வரவாக்யத்திற்கு ஸமக்ஷத்தில் வரும் ஸாக்ஷியாலேயே. 'ஸாக்ஷிப்ரமாணக:' இதி ஸ்ரீஸூக்தங்களில் ஸாக்ஷிஸாத்ருஷ்யவிசிஷ்டா ப்ரமாணக்ந்து என்றபடிக்கூறும் ப்ரக்ரியையால் தெளியவும். இங்கு ஈஸ்வரவாக்யத்திற்கு ப்ராமாண்யவைஷம்ய மில்லாததானாலும், ஆத்மநாராயண ஸ்ருதாதி ப்ரமாணங்களுள வாகையாலும் சண்டேஸ்வரவாக்ய ப்ரமாணமும் நிஷ்ப்ரயோஜநமேயாம்: அல்லாதும்; ப்ராமாணிகமான உபப்ரம்ஹணபக்ஷமதவாக்யத்திற்கு விரோதம் வருவதால் அப்படிச்செய்த ஆயம் விவ

ரீதார்த்தமேயாகும். ஆகையாலிது ஸத்துக்களுக்கு ஸம்பாவ காரணமே. ||௩௯||

அபி⁴தா⁴நாதி³கா த⁴ர்மா நியதா ஜீவகோடிஷு ।
ந ருத்³ராப்³ஜ நவிஷ்ணூநாம் ஸம்பத்தீ வர்ண்ய காரணம் ॥

அபி⁴தா⁴நேதி ॥ ஆகையால் அபி⁴மாநாதி³களான த⁴ர்மங்களெல்லாம் அப³த்³தா⁴நந்தஜீவகோடிகளிடமேயொழிய, ருத்³ரனிடமாவது விஷ்ணுவினிடமாவது சொல்லவிரகில்லை. ஏனெனில்; பிராட்டியாரும் பெருமாளுமாகிய தி³வ்யத³ம்பதிகளென்றவிருவருமே இத்தி³வ்ய சேதநாசேதந விலக்ஷணமான ப்ரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாகிறார். இவ்வர்த்த²ம் 'ஜக³த்³தா⁴த்ரீம் த்வாம் ஸம்ஸாரோத³தே⁴: ।' என்ற ஸ்ரீப⁴ட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியிலும், 'யோ வாம் தை³வதம் த³ம்பதீநா:' என்ற ஸ்ரீஸ்துதியிலும் கண்டுகொள்ளவும். இதிலுள்ளவிஶேஷார்த்த²ங்களையெல்லாம் முன்பே கூறினோம். இவ்வர்த்த²த்தை அஹிர்பு³த்⁴ந்யனும் 'ஸூர்யஸ்யேவ ப்ரபா⁴ ஸம்க்ஷேப நைஸர்கி³கீ ஶ்ருதா । ஶ்ருத்³வா ப்ராப்யதே நாரக்ஷாவாவத்³ருஶ்யதீ । லக்ஷ்மீநாராயணாகாரா ஸவித்ரீ தேஜஸாஶ்ரிதா । அவாயாந்து ஸம்ஶ்ரித்ய ஸ்வீக்ருத்ய ஸ்வாந்தர்த³ஶா । லக்ஷ்மீநாராயணௌ விஶ்வம் ஸ்ருஜதோ விஶ்வத: । அவாயாந்து ஸம்ஶ்ரித்ய வாதகாந்து ஸர்வஸாக³ரே । தே³வா தா³யதி³வா தே³ஹா உபாயஸ்த்ரைவ ஸர்வஸ்வே । ஸஜாதேநா யதாவே லக்ஷ்மீநாராயணாவுபௌ⁴ । ஶஶ்வத்ஸாக்ஷாத்³ஸவார்து உவாயாந்து ஜக³திஸ்வயம் । ரக்ஷிஷ்யதி ஹரி: ஶ்ரீஶ்ச ஸ்ரீதாநிதி நிஶ்சயாத் । ஆத்³யதீய ஸம்ஸார நிக்ஷிப்த ஸ்ரீபதே: பதே³ । உபாயம் ப்ரணவ லக்ஷ்மீஶம் த³க்ஷிணேயாம் விதி⁴ஜ்ஞம் । இதி தேஸ ஸம்ஹிதே ஶாஸ்த்ர ஶாஸ்த்ராந்தரகதயம் । உபேக்ஷிதம் பரதே³தவா ஶோபயிஷ்யே நதேஜஸா ॥' என்றருளிச்செய்தான். இங்குலக்ஷ்மிக்கு அணுத்வமும் அதடியாக ஜீவத்வாதி³களுமில்லையென்றபொழுது ஶ்ருதி நீதிகளுக்கு யாத்²ருஶலக்ஷணமென்ற ஶோத்⁴ருத்வம்

'ததா ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹார ஶேஷஸ்ருதே ஶ்ருதேஶ: । யதாத்மநாம் ஹிதார்த்தேஷாம் ஜ்ஞாநே தாவ்யாப்திரிஷ்யதே। ஸ்வாதந்த்ர்யே தஸ்ய நதயோர்பூர்ணதா வ்யாப்திரிஷ்யதே।' என்று பெரியபிராட்டியாராகும் தேவதேவ திவ்யமஹிஷியாலேயே அருளிச்செய்யப்பட்டபடியால், ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது அதவர்வ விஷயக்வமாவது ஶம்ஸ்வாஶ்ரயகொள்த்வஹேதுகமாவது கூடாது. இப்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளோடு அநேகர் திவ்யமஹிஷிக்கு ஶேஷஸ்ருதைகளுள் என்பதை 'தேவிக்வா மநோஜ்ஞாயாஸஹ மஹீ தேவ்யஸஹஸ்ரம்ததா' என்று ஸ்ரீபட்டர் அருளிச்செய்தார். அவையெல்லாம் அவ்யவஹிதையான பெரியபிராட்டியாருக்கு விஷயங்களான ஸ்ருஷ்டி விசேஷங்களாகையால் வேதந கொள்த்வஹேதுகங்களேயாம். இப்பெரிய பிராட்டியார்தாம் 'ததாயக்ஷ்யா ஸ்வாதந்த்ர்யேண விக்ஷ்யஶ்ருண்வஸமாஹித: । ஶ்ருணு தஸ்ய ஸ்வாதந்த்ர்யேண வ்யாப்திஸ்தஸ்யாஸ்யாபணீமதா। யதாயோஜமத்வம் ஸ்வாதந்த்ர்யேண ஸ்வபாவத: । ததாவ்யாப்தம் ததாஸக்தம் நியந்த்ரு தயோஸ்ஸ்வயம் । யதா வ்யாப்தா ததாஸாபி ததாவ்யாப்தாஹமீஶ்வர: । ஈக்ஷித்ருஸ்ய ஸ்வஸேநஸ்ய வைக்ஷண்யமிதம் ப்ரூணு । அதிஷ்டாதா, ஸர்வேஷாம் ஈஶ்வரீவஹாமம ॥ தஸ்யாஸ்ய ஜகதஸ்ஸாஹ ஈஶ்வரோ வேதவிஶ்ருத: । அஸ்யா மமஶேஷம்ஹி விஷ்ணுதி ஸ்ரஷ்டாதிகா । இதி ஶ்ருதிஶிரஸ்ஸித்தம் மமாஶேஷஸ்வ மாநத: ।' என்றும், 'அஸ்யா தேவ்யா மநஸ்தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம் । தேநேயம் ஸ ச தர்மாத்மா முஹூர்த்தமபி ஜீவதி ॥ அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா ॥ அநந்யா ஹி மயா ஸீதா மைதிலீ ஜநகாத்மஜா ॥ தர்மத்ருஷ்டிமவேக்ஷ்யதாம் தர்மத்ருஷ்டிஜந ஸாவஹாம் ॥ ஸஹதர்மசரீ தவ ॥ பாஸ்வர ஸம்பந்தவ்யாக்த காயஸ்வாமிகோ நாராயணஸ்ய ஸந்நிதோமஹிஷீ ந்யாய:' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அகில ஜகத்காரணத்வ, ஶேஷித்வ, ஸர்வஶேஷித்வ, ஸர்வாந்தர்யாமித்வ, ஸர்வஸ்வாமித்வாவாப்யத்வாவ்யக்த்வாதிகளை யுடைத்தானவளெனவாயிற்று. இவ்விதம் உபவாதித்தபொழுது பிராட்டி

யாருக்குப் புருஷகாரத்வமல்லாதே உபாயத்வம் ஸாதஸித்த
மல்லவென்று 'ஸர்வப்ராப்ய ப்ராப்திஹேதுஞாநம் ஸாக்ஷாதேவ
தசரீர: । லக்ஷ்மீபுருஷகாரேண நிர்துஷ்டாபராதிநி ॥
ஸர்வாதி ஸேதநே ஹ்யத்ர நாந்யத்யாலக்ஷணாந்விதம் ॥ என்ற ப்ர
மாணத்தை ப்ரமாணபலமாக எழுதினார். இங்கு 'நாந்யத்யாலக்ஷ
ணாந்விதம்' என்றிருப்பதால் இப்புருஷகாரமல்லாதே வேறு
உபாயத்வாதிகளெல்லாம் பிராட்டிக்கு லக்ஷணமன்றென்று ஸ்ரீ
ஸாரர் பணிப்பு. ஏனெனில்; பிராட்டியாருக்கு உபாயத்வமில்லை
யென்ற, வேறு ப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷமாய்க் கிடைக்காததாவிதை
யே தத்ஸித்தாந்தமெழுதினார்போலும், அது அஸங்கதம். ஏ
னெனில்; உபாயத்வோபேயத்வாதி ஸகல லக்ஷணங்களும் ப்ரமா
ணாந்தரங்களால் ப்ரத்யக்ஷமாய் ஸித்தமாவது மல்லாதே, உபா
யத்வோபேயத்வாதி ஸகலலக்ஷணங்களும் உபயஸாதாரணமா
யிருக்கச்செய்தே பிராட்டிக்கோர் விசேஷலக்ஷணமின்னதென
ஸாக்ஷாத் பெருமாளருளிச்செய்த வாக்யஸாரமேயொழிய 'அந்
யா' என்றதற்கு இதர லக்ஷணாபாவம் கூடச்சேர்ந்தயர்த்தமா
காது. 'ஸ்வயோஸ்ஸர்வ ஸர்வாஸ் புருஷகாரத்வம் விசே
ஷலக்ஷணம், அந்யாலக்ஷணாந்தரம் தஸ்யாநாமதி' என்றதே
'நாந்யத்யாலக்ஷணாந்விதம்' என்றதற்கு நேரானபொருள். இல்
லையாகில் இதரங்களான ப்ரஸித்த பஹுப்ரமாணங்களோடு வி
ரோதிக்கும். ஆனதாலிங்கு உபாயத்வாதி லக்ஷணங்களை
மறுத்துப் பேசின அன்பர் வாக்யமும் மிகவும் அந்யாயம்.
மேலும், உபேயத்வத்தையொத்த லோகமாதா பக்ஷத்திற்கும்
புருஷகாரத்வமானபடியால் அங்கும் உபாயத்வம் ஸித்தம்.
'அஹம் ப்ராப்யோபாயோ ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதிர்விபு ।
லக்ஷ்மீபுருஷகாரேண வல்லபப்ராப்தியோகிநீ ॥' என்றபொழு
தும் லக்ஷ்மீபதியான யாமே நம்முடைய லாபத்திற் குபாயமென்
றதால், ப்ரயத்ந புருஷகாரத்வேந பற்றும்பொழுது ப்ரா
ப்யமும் யோஜிப்பிக்கைக்காக வேண்டும் மென்றும், தத
நந்தரம் உபாயவரணகாலத்தில் பிராட்டியை வேறுபடுத்தாமை.

யாத ஸ்வாதந்த்ர்யநிக்ரஹமான உபேக்ஷாநிவ்ருத்தி வேணுமென்றுமாயிற்று. ஆகையால், புருஷகாரத்வம் உபேக்ஷாத்வநிவ்ருத்திநியதமென்றும், உபாயத்வாதிகள் உபயவ்ருத்திநியதங்களென்றும் தீர்ந்தது. இதற்கனுகுணமாகவே மற்ற வசநங்களுக்கும் அர்த்தம் யோஜிப்பிக்க வேண்டும். இல்லையாகில் முன்கூறியபடி ப்ரமாணஸம்ப்ரதாய ஶாஸ்த்ரங்களுக்கெல்லாம் வையர்த்ய ப்ரஸங்கம் வரும். உபாயத்வம் பிராட்டிக்கில்லையென்ற வசநம் ஸ்வாரஸ்யேந கிடைப்பதும் வ்யாஸதாத்பர்யம் போலவேயாம். ‘இதி தேவீ புருஷகாரத்வ ப்ரார்த்தநாம் ஸ்வீகாரயேத்’ என்ற ஸ்ரீபராஶர ஸூக்திவசநமும் ஸ்ரீக்குப் புருஷகாரத்வத்தைக் கூறிற்றேயொழிய உபாயத்வாதிகளை மறுக்கவில்லை. கூறாதவிடத்தில் ‘அநுக்தமந்யதோ க்ராஹ்யம்’ என்ற ந்யாயப்படி ‘த்ரிஷு ஸ்ரேயஸி ஸாத்யாம்ஶப்ரத:, ஏதத்ஸேவார்ஹ இதி ஸாத்யாம்ஶஸாம்யம்’ என்றவைகளை ஸ்வோபாயநகத்திலிருந்து பூர்வாசார்யர்கள் ஸங்க்ரஹித்தனுஷ்டிப்பதுபோல் ஸங்க்ரஹித்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்விதமுள்ள புருஷகாரத்வம் பிராட்டிக்குள்ளதென்பதை, ஸர்வஜ்ஞநாராயணேத்யாதியால் எம்பெருமானாரும், ‘பஶ்யார்விந்தாக்ஷ தேவம் ததிம்ஹ்ருத் பராயீநோவிபதேவியா’ இத்யாதியால் ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரரும், ‘விதேவகூபகௌந்தேய யாது ஜநநிவாஸ்வதேணூா மஸிஜநேஹாதஶ்யாதோவ்ருத்த்யாஹவதிவகடாக்ஷிதயாஷய: । கிமேதஞ்ஜிகூா ஷ: கஜஹ்ருஜமதீதிக்வ ஶாஷிதோராவாயேவீர்ஸாயர்ஸ்வஜநபவிமாதா தஹவிந: ॥’ என்று ஸ்ரீபராஶரபட்டாசார்யரும் ‘இன்னமுதத் திருமகளென்றிவரை முன்னிட்டெம்பெருமான் திருவடிகளடைகின்றேனே.’ ஶ்ராவ: பரஸ்பராயஷ்யித॥ ப்ரவஶோஞிய த:ஸ்ரீயம்’ இத்யாதிகளின்படியே அநாதியாக ஸ்வதந்த்ர்யவஶ்ய நடக்கிறதாகையால் விலக்ஷணகுணஸம்பந்தங்களையுடையவஸாரீ (புருஷகாரமென்ற) இம்பாவத்தாலேகைகொள்ளுகிறாள்’ என்று ஸ்ரீதேஶிகனும், ‘குணஸம்பந்தஜா ஷ்வஸ்ய விஶேஷா: புருஷகாரதா । ரக்ஷணம் நிஜஸம்பந்தா திதிநிர்ணீயதேபுதை: ॥’ என்று ஸ்ரீநயிநாராச்சாரியரும் அருளிச்

செய்தார்கள். இப்ப்ராயஶ்சித்தாசரண ஸாதநத்தால் மோக்ஷ ஸித்தியா? அல்லது வேறேயொரு உபாயாநுஷ்டாநஸாபேக்ஷத்வ யத்தால் வேண்டுமோ? என்கில்; நம்நண்பர் ஸோமயாஜிவான பிள்ளை லோகாசார்யரும், ததீயரும் வசநபூஷணம் வரையில் ஹர ஸர்வேஶ்வரனென்றதை ஸ்வீகரிக்காததால், தத்ஸம்பந்தமான ப்ரா யஶ்சித்தாசரண விஷயமான விசாரம் செய்வது நிஷ்ப்ர யோஜநமேயாகும். ஶைவாகமஸ்த்ரப்ரயோஜநம்கூட ஸர்வேஶ்வரம் போல் ஸ்வரூபவிரோதமென்று கூறின யிவர்களுக்கு ப்ராய ஶ்சித்தத்தைப்பற்றியாவது ஸ்வீகாரத்தைப்பற்றியாவது விசாரப் படுவது 'காகதந்தபரீக்ஷாவதோ: வேஷஶாஸ்த்ரணம் கிமர்த்தம்' என்று நிர்ணயம் பண்ணப்புகுந்தவன் கணக்கொடொக்கும். ஆகையால் ஹரந்யாஸாநுஷ்டாநம் பண்ணும் நமக்கும், ஸ்வஸ்த்கக்ஷிகளுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திவிஷயமும் ஶைவஸ்வரூபத்திவிஷயமும் உத்தராவவிசா ரமும் ததாஸ்வவைஶ்யஸ்ருதிவிசாரமுமித்யாதிகளெல்லாம் வே ண்டுமேயொழிய, ஸத்யஜ்ஞாநவத்தை யெழுதிவைத்துக்கொண்டு 'த்யாஜ்யோநஸஜ்ஜநம் வேஷிதாபேக்ஷோபவத்ரம் । ரஸவைதஞ் அரஸவீ வயநவஞ்ஞதிபர்ந: । ஸகர்ணகர்ணம் வேஷியாகர் ணநயாகர்க: । நிர்மாணோமாணவஞ்ஞ பரமேத ஸ்க ஸமக்ஷணம் ॥' என்றபடிக்கு வ்யாபாரமவாஸ்பஸிகளாயுள்ள சிலரைச் ஸ்மரணம்செய்வது ஸ்வப்ரயோஜனமு மில்லாதேயிருக்கு மொரு பரஹிம்ஸாரூபமான ஹிம்ஸாகர்ம. இது அவர்க ளுக்கு 'நஹிம்ஸ்யாத்ஸர்வாணிபூதாநி, ஸஹிம்ஸாபரமோதர்ம:' இத்யாதிகளான நிவ்ருத்திரூபஶாஸ்த்ர வசணமாகிற ஸக்ருத் த்யகரணமாகும் மோக்ஷோபாயமாமத்தனே. அதெங்ஙனேயெ னில்; ஶ்ரவணஸம்ரக்ஷணம் பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தில் 'ஸம்ஸ்காரத் திற்கு அவை தன்னையே பச்சையாக்குகை. இரண்டுமிரண்டுங் குலையவேணுமென்றிருக்கில், இரண்டுக்குமிரண்டு முண்டாய்த்து தாம். இரண்டுங்குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்குமிரண்டுமுண் டாய்த்ததாம்.' என்பனவாம். இப்பங்க்திகளுடைய ஸ்வரூபத்தை மணவாளமுனிவர் தமது விஶதவ்யாக்யாநத்தில் விஶதமாய்க்

கூறியிருக்கின்றார். இவ்வபிப்ராயத்தைத் தமதுள்ளில் வைத்த கவிதார்க்கிகஸிம்ஹ வேங்கடார்யரும் 'ஸம்ஸாரஸாகர மக்நாநாம் வ்யுத்பத்திகாரணம் ஸ்ம்ருதம் ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநிநாம் கார்யதே ।' என்றும், 'ப்ராப்தாவதேரேகாந்த்யாதிகம் ஸாவதாநம் வேதவ்யாஸ: தேஷாம் யஜுர்வேதீய: தேஷாம் பேதோ ।' என்றும் சொன்னார். ஆகையால் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்ரீக்குள்ளதென்றுவது, உபாயத்வமுமுண்டென்றுவது, இவையில்லையென்றுவது நமதன்பராகிய லோகாசார்யர்களுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தமது ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகையில் வாதிக்கவேண்டியது அநாவஸ்யகமேயாம். மேலும்; முதலில் ப்ரபையைப் பிடித்துப் போகின்றவன் அதன் ஆஸ்ரயத்தைக் காண்பதுபோல் ப்ரபையினுதவியாலானாலும், ஒடுவில் ஆஸ்ரயத்தைக் காண்கைக்கும் அப்ப்ரபையின் ஸாஹித்யமல்லாதே அஸக்யமாமாவதால் ஸர்வஜ்ஞஸர்வேஸ்வரி பிராட்டியோடு அப்ருதக்ஸித்தமாயிருக்கும் எம்பெருமானே உபாஸ்யராகின்றார். இந்த ஆசார்ய வசநமல்லாத 'நாத்ர ஜாதி: அக்ஷணம்ஸர்வேஷு' என்றவோர் வாக்யத்தை வைத்துக்கொண்டு பிள்ளை லோகாசார்யரென்றவோர் ஸிஷ்யனானவர் தம்மாலியற்றப் பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவஸதாசார நிஷ்கர்ஷமென்ற புஸ்தகத்தில், ஸிவப்ராஹ்மத்தைப் பேசுவதில் அதிமாத்ரப்ரவணியாய் கேவலம் ஸம்வாதியாயிருந்த 'ஜீவஸிவன்' என்ற விஷயத்தை சேர்த்துப் பெரியதாயிருக்குமோரோலை புஸ்தகம் முழுவதும் 'ஆசௌசே ஸிவபூஜாகர்த்தவ்யா, ஸிவபூஜாகர்த்தவ்யாசௌசேவபி, கர்த்தவ்யாசௌசேவபி ஸிவபூஜா' என்று ஸந்த்யாஸத்தில் ராமராமேதி ஸ்மரணம் போடுவதுபோல் வஸ்துவி பாடியெழுதினதையொத்து தன்னிஷ்டப்ரகாரம் வேண்டியவரையிலெழுதிவைத்துக்கொண்டார். ஸம்ப்ரதாயஸித்தர்களான வஸிஷ்டாதிகளெல்லா மிவ்விதமுள்ள அநாத்ருத க்ருதகோபாலதேஸிகபவ்ய ஸம்ஸ்காரிகளைக்கண்டு ஆதரிப்பவரல்லாததாலிதுவரையில் அப்புஸ்தகத்தை யோர் ப்ரமாணமாகவே அங்கீகரிக்காமல் பஹிஷ்காரித்தாவ

ஸனுடைய தபோநுஷ்டாநம்போன்ற நிஷ்டையில் நிலைநின்றருளினர். இதனால் ப்ரதிபக்ஷிகள் விஜயப்ரஸ்தாவம் கூறவுமிடமுண்டு. காலவைஷம்யத்தால் ஔதாஸீந்யத்திலுள்ள வாஸநாவலம்பிகளைஅஷ்டவர்கள் போகச்சேஷமுள்ள ஔதாஸீந்யவ்யாமோஹாதிதோஷதுஷ்டர்களாவது கண்டிஸந்தோஷிக்கவிடமுண்டு. அல்லாதே ; வேதவிஷயத்திலும் ஸாம்ப்ரதாய ஜ்ஞாநத்திலும் ஸிம்ஹமும், ஶரபமும் கண்டபேருண்டமுமாயுள்ள ஸ்ரீவெங்கடநாதஸூரிப்ரபாதி ஸ்ரீகாந்தகாதுமான ஸஹஸ்ரஶாகவேதஸாகரமாகும் ஶாஸ்த்ரத்தில், ஸௌரமார்க்கப்ரக்ரம வீதிகளுக்கெல்லாம் ஸமுத்தான் ஸாநுவிகமாகக்கூட ஸ்தம்பமாவது மிகவும் து:ஸாத்ய மென்பது ஸகலருமறிந்த விஷயம். வாஸ்தவ்யஶீய ஸேதுகளும் திநேதிநே இப்ராதவணத்தில் ஸம்பந்தமாவதுபற்றி ஸமஸ்தவிஷயத்திற்கோர் நிஷ்கர்ஷத்தைக்கூற எவ்விதம் காரணமில்லையோ, அவ்விதமே ப்ரபலப்ரமாண ஸித்தஶாஸ்த்ரத்தை ஸம்ஶயமாக்குவதாக வருகிற வாதிஶக்ரதநிஜவேதவிரோதாநம் அந்த வாதிஶப்தத்தையே ஸம்ஶயமாக்கும். ஆனதால் காரணவாதிகளைப்பற்றியதும், உபாயகவாதிகளை வர்ணித்துக் கூறத்தக்கதுமான ப்ரமாணவசநமொன்று மிதுவரையில் எவராலும் எழுதிவிடப்படாததாலும், வஸ்துத: இல்லாததாலும், ப்ரபலங்களான ஶ்ருதிகளெல்லாம் 'காவேதாரோஹம் ஸாஹஸ்ர நா,* ப்ரியம்வொகேவஜாஷ்டாதேஷாராம், ஸாநோவொகஸேதா ஸுபாதா; ஶம்பாநமேவீ ஹவநஸ்யாயிவந்தீ, ப்ரியம்வஸாநா ஸேதக்ஷோயந்து, ஶம்ஸ்வரீ வஸுதாநாம், ஸர்வஸ்யாநாஜகதிதாவிஷ்ணுபத்நீ' என்று உத்கோஷிப்பதாலும், 'ஸகலஸிம்ஹாதாஸ வபாதிபஸேதுபரிபோஷிணீ । ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீம் । ஸர்வமங்களஹாரிணீ । ஶரணவாரணதாயிநீ । ஜ்யோதிஷ்கஸ்ரு தாவஹா ॥ ஸ்ரீதவித்யாவதேவிகா விமுக்திமோக்ஷதாயிநீ ॥' வென

---

* ஈத்ருஶஸ்ஸாராம் = விஸ்தாரம், ஸவர்ணாவிதீ தித்யம்' இதி வ்யாக்யாநாயபாஷ்யம்.

ஶப்தேக்ஷா ப்ரதிம்பரேம்பதம்வாகதேவ விதம்ஜஷ்ஹரம்வஹதே
விதீயதே । ஸர்வேஷ நதிஞ்ஞாத்விதம் க்ருதஜ்ஞத்வம் யாம்பு ! ஸம்மஜ்ஜ
ஸேகமயாய் கோயேஷாரஹாவ: ॥' இத்யாதி ஶ்ரீவசநாத் ஶ்ரீவி
ஷ்ணுபுராண ஶ்ரீகுணரத்நகோஶ வ்யாக்யாநஸம்ப்ரதாயங்களி
ருப்பதாலும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்வாம்யமும், தத்வ்ய
ாபகமாய் ஜீவஸமஷ்டி நாயிகாத்வமும், தத்வ்யாபகமாய் விஶ்வ
வ்யாபகத்வமும் ஸர்வ ஜகத்காரணத்வமும் இதடியாக
ஸர்வஶேஷித்வமும் கூற எவருக்கு மிடமில்லையாயிற்று.
மேலுமிதனால் லக்ஷ்மீயென்ற தத்வத்தைப்பற்றி ஈஶ்வரனுடைய
ஸங்கல்பமென்பவரும், ஈஶ்வரனே ஸ்த்ரீவேஷமான ஸ்வரூப
மான விக்ரஹாந்தரத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு அதோடு
ஸஹிதனா யிருக்கிறனென்பவரும், கேவலம் ஸ்வேதரஸம்ப
மான ஸ்வரூபம் முதலிய குணங்கள்போல் ஒரு ஈஶ்வரகத வி
சேஷமென்பவரும், ஈஶ்வரனுக்கும் ஈஶ்வரிக்கும் ஸ்வரூபமே ஸ
மமா உள்ளது ஸ்வாதந்த்ர்யமென்பவரும், ஈஶ்வரியின
வள் ஈஶ்வரனுக்கு மிகப்ரீ யென்பவரும், ப்ரக்ருதியினோர்
ஸம்ஶ்லேஷமென்பவரும் நிரஸ்தர்களாயினர். ஆனதால், ஸம
ஸ்தமான யாதொரு ஸ்வஹஸ்தமான ஸ்வாதந்த்ர்யமுண்டோ,
அந்த ஜகத்காரணமே இவ்வளவாலும் உபாயமும் உபேயமு
மாயிற்று. இதைப்பற்றியே 'ஸம்பதீ ஸர்வகாரணம்' என்று
ஶாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்டது. ॥எ॥

ஸர்வ ப்ரகாரம் உபபாதநம் செய்யப்பட்ட விஷயங்களை
யும் கேவலம் குதர்க்கங்களைக்கொண்டு விநாஶம் செய்யப்பார்த்து
துஷ்டிஷ்டமான ஸம்ஸ்க்ருதியில் பேசிக்கொள்வது, ஶிஷ்டாய
ஜ்ஞாநவிதமாய சாஸ்த்ராதிகளை வஹிக்கும் ஸதத்தக்ஷணிக்ஷணக்களைப்
பார்த்து, துஷ்டவதிகளாய் ஶிஷ்டாய ஜ்ஞாநவிதமாய சாஸ்த்ரா
திகளை நிஶ்ஶங்கமாம் த்யஜித்து ஸம்ப்ரதாயநம்செய்யும் ஶ்ரோணிக்ஷண
க்கள் தமது ஶாஸ்த்ரீயதையை அறியாதே மற்றவரை அஶாஸ்த்ரீயாசர
ணமென்று பரிஹஸிப்பது போலாவதுமன்றி, ஸதத்ஸக்ஷிகளா

ன ப்ரபத்யுபாயாந்தரங்களையும், ததீயஸ்ரீஸூக்திகளையும், நம்மை யும் தங்களைப்போல் வர்ணாஶ்ரமாசார ஶக்திபக்தியுக்தராய ஸ்வாதிகாரோசிதகர்மாதிகளை விட்டவரன்றெனவும், தாமே த்யாக விஷயத்தில் தலைவரெனவும், உபதேசித்துத்திரியும் ஶாஸ்த்ரார்த்த ஜ்ஞாநஶூந்யாதிகாரிகள் பலருளரேயாகிலும், அவர்களுக்காக அல்லாதே ஸர்வோபாய நிஷேதாதிக ஸ்வாதிகாரிகளுக்காகவே உபாயாதிக்கப்பட்ட யிவ்வர்த்தங்கள் தாத்பர்யவர்ணிதர்களால் ஸாதுத்தோடு ஶ்ரவணீயங்களேயாகும். மேலும்; பிராட்டிக்கு ப்ரபத்த்யாகாரத்தை நிஷேதம்பண்ணினதால் உபாயோபேயத்வமில்லையெனில்; பெருமாளுக்குக் கேவலோபாய த்வத்தைச் சொல்லுகின்ற ஶாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு உபேயத்வ மில்லையென்கில்; உபேயத்வ விஷயஶாஸ்த்ரம் எப்படி பாதக மாகுமோ, அப்படியே பிராட்டிக்கும் உபாயோபேயத்வ வி ஷயக ஶாஸ்த்ரங்களிருப்பதால் கேவலப்ரபத்த்யாகாரத்வமே யுளதென்கில் ப்ரபத்யுபாய வாக்யவிரோதப்ரஸங்கம் வரும். உபாயத்வாதிகளைப்பற்றி, உபேயத்வ ஶங்கையால் முன்பே பரிஹ்ருதம். ஆகையால் அயத்தி லுத்தரவர்ணத்தில் ப்ரயோ ஜனத்திலுள்ளது விஶேஷணபர மென்றதுபோல், ப்ரபத்யர்த்த ஸம்ப்ரயோஜனத்திற்கும் அர்த்தங்கொள்ளக் குறையில்லை. பூர்வ வாக்யத்திற்கு ப்ரமாணாந்தரத்தைக்கொண்டு பாதகம் வந்தால ன்றி அர்த்தாந்தரத்தை யெழுதுவது ஸமீசீநமாம். இங்கு பூர்வ வாக்யத்திலே ஸாரஸ்யமிருப்பதாலும், அதற்கு பாதகமான ப்ரமாணஶாவத்தாலும் உபலக்ஷணபர மன்றிக்கே விஶேஷண பரமாகவே கொள்வது உசிதம். இவ்வர்த்தத்தை நிஷேதா திக ப்ரபோதிணியான ஸ்ரீஸ்வாமியாசாரியரும் தமது விரோதப ரிஹாரத்தில், "ஸர்வவிஷயவிஷய மிதி நவிஶேஷ்யஸ்ய ஸ்ரீநர பாதிகஶேஷ ஶரணத்வப்ரவிஷேஷ்யம், தத்தத்வதஃ ஸ்ரியஃ ஸ்வ ஶேஷிஸ்வ; ஶம்ஶரணஸ்ய உபாயகத்வம், தஸ்யாஶ்ய தத்ப்ர ஷகாரகத்வம், விஶேஷ்யஶேஷத்வஸ்ய ஶரணதஃ ப்ராப்யா நாம், வி ஶேஷணஶேஷதாயா ஸ்தஸ்யா ஸ்வஶேஷத்வ நிரபேக்ஷ கேவலா

ப்ராயாந்த்ரித்ராதி ஸர்வம் ஸுவ்யவஸ்திதம் ॥ அத ஏவ ஹி ப்ரத்யுக்தி பரப்ரஹ்மஸ்வரூப விஶேஷண நிரூபணாவஸ்தாயாம் ஶாஸ்த்ரகார: பாஷ்யாரம்பே 'ஶ்ரீநிவாஸே ப்ரஹ்மணி' இதி நிர்திஷ்டஸ்ய ஸ்வரூபாநுப்ரவேஶிதயா ஶ்ரீநிவாஸஸ்வரூபகாம் விஶேஷணத்வமாஹ । அத்ர 'தேஹம் த்ராஹ்ரா விஷ்ணுர்ப்ருஹத்திஷு' இத்யாதிஶ்லோக: பாட்ய: ॥ அதஶ்ச ஸாஹித்ய: ஶ்ரியோபதேஶயோ ரூபைஶ்வர்யேஶ்வரி ப்ரமாணஸித்தோ வைஶிஷ்ட்யம் நகதாதி ஆஶ்வநீயதே ॥' என்றருளிச்செய்தார். இங்கு சிலர் உபயத்தில் 'பரணே' என்றபொழுது 'பரணாநு' என்றில்லாததால் எப்படியிருவரையும் உபாயமாகக் கொள்வோமெனில், உபேயதசையி லிருவரையு மொத்த ப்ராப்திக்கு உத்தரகண்டத்தி லுள்ள அகபதநமேன்? பாயிக்காதென்பதால் அவரும் ஸமாதாநிக்கப்படுவர். மேலும்; அம்அஸமாஸமல்லாதே விஶேஷண பதப்ரயோக ஸமுதாயமானதால் ஶ்ரீதேஶிகனும் அதிகாரத்தில் 'பரணாதிதிநிர்தேஶ: பத்நீவைஶிஷ்ட்யபாதக: । இதி தேந் ஷிஷம்ப்ரோக்தம் ஶ்ரீமத்ஸ்ராவிரோதத: ॥ பரணாதிதி பக்ஷத்ரீதி பரப்ரஸம்ஜிதம் । ப்ரம்ஶேஜ்ஞ ரவஹாஸ்ரஞ்ஜக, பதிப்ராயாந்த்ரதொடர்பயாக ॥ என்றும் பரிஹஸித்தருளினர். விஶிஷ்டைக்யத்தைப்பற்றி பரஸ்பராக்த ப்ரமாணங்களையும், தர்சநாந்தர ந்யாயங்களையு மிங்கொருதரம் ஸ்மரிப்பது. 'நாராயணம் ஸம்ஶ்ரயே' என்றாலும் நாரஶப்தம் ஏகீபாவகமாவதால் ஏகீபவதியென்றே கருத்தாகும். அன்றியுமிங்கு 'ஐம்ஶ்ரா ஸஹவரம்' என்றதாலும் பிராட்டிக்குள்ள ஸஹயோகாவரணம் வ்யஞ்ஜிதம். இவ்வர்த்தம் முன்பே கூறப்பட்டது. 'ஸம்ஶ்ரீஹரேராஶ்ரயே' என்றவிடத்திலும்; பதிப்ராயாந்த்ரதைப்பற்றியும், ஸந்நிதிமூலிஷ்ட ந்யாயத்தைப்பற்றியும் பதிதோக்தாபாதாநம். அன்றியும் 'ஶ்ரேயணோ விதாவிஸர்ஜநஸ்ய' என்றருளிச்செய்த விஶேஷணத்திலும் ஶ்ரீஸாஹித்யமேமுகதம் । இங்ஙனில்லையாகில் 'தத்ஸஹஸ்ராபா தாம் நப்ருய்யஸநியதே ஶ்ருதிரபி' என்றதும், வேதஸ்ய

க்ஷாரமதிம் பரமேசஸம்பாதகமித்யுக்த விசேஷஸாரம் ஸஹேதவித்யர்' என்றதுமான தோஷவிரோதம்வரும். மேலும்; உபாயீகாரணமான சேஷித்வமென்ன, தச்சேஷித்வபர்யாப்தமான தமது சேஷத்வமென்ன, இவைகளுடைய தெளிவே ஶோகேஷா பாயமாக வொப்புக்கொண்டவர்களுக்கு ஸ்ரீவிசிஷ்டநாராயணனே உபாயமானனென்னக் குறைபில்லை யாகையாலிவர்கள் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லை யென்பதும் வீணே. அன்றியும்; நமது நண்பராகிய ஸாகேதராமாநுஜ ஶ்ரீநிவாஸர் தமது பாஷ்யத்தின் ப்ரவ்யுரையில் ஸ்ரீமத்பிள்ளைலோகாசார்யர் ஸம்ப்ரதாயஸ்த ராகிய வஸ்துக்களைப்பற்றி, 'இவர் நம்பிள்ளை ஸம்ப்ரதாயஸ் ரென்னுமிடம்ஸித்தம். அவாருளிச்செய்த ஈட்டில் பலவிடங்களில் பாராஷகாரத்வ ப்ரகிருதிமான உபாயத்வம் முதலானவை சொல்லாமையாலும்' என்றெழுதினதுமல்லாமல் ரஹஸ்யத்ரய ஜீவாதுவென்ற க்ரந்தத்தில் 'நத்வயம் ஸமபத உபாயத்வம், ஸ்ரீபதேர்பாராஷகாரத்வ இதி ப்ராப்தே' என்று பூர்வபக்ஷம்பண்ணினதையுமெழுதி மேலிதற்கு 'உபயோரபி ப்ராப்யத்வாபயேவ, ஸ்வாதாரணவிசேஷண ப்ரகிருதிநியமோதத்ருஷ்டவ்ய:' என்றவாக்யத்தால் ஸ்ரீக்கும் ஸ்ரீபதிக்கு மிரண்டிடத்திலும் உபாயோபாயத்வாதி ஸகலங்களுக்கும் ஸம்பந்தமிருக்கச்செய்தேயும் உத்பாரத்வ பாராஷகாரத்வங்களை அவரவர் கார்யமாக ஸேவித்துப்பால் கூறுகவிஹித்துக்கொண்டதா லேற்பட்டவஸாதாரணலக்ஷணாபேமான நியமம்ஜோதமேயொழிய வேறில்லையென்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தையு மெழுதின்தால் ரஹஸ்யத்ரயஜீவாதுவென்ற க்ரந்தம் நமதன்பருக்கு ஸாதகமேயாகாது. அன்றியும் 'உபயோரபி ப்ராப்யத்வாபயேவ' என்றதாலிங்கு நண்பர் நிர்ணயத்திற்கு வெபரீத்யமே மேற்பட்டது. 'ஸ்வம்ஸ்வம் ப்ரகாராந்த பராவத்தயா ஸ்வதத்வ ரண்ணதாஸரணயது' என்று ஸ்ரீஹயவதாசார்யாரும் ஶ்ரீக்ருத்ரணத்தில் நம்மாழ்வார் வாக்யமாக வருளிச்செய்ததாலிருவரையும் வரிக்ரஹித்தாராயிற்று. ஆழ்வாரும் 'ஒண்

டொடியாள், கோலத்திருமாமகளோடுன்னை, நின்றிருவருளும், அகலகில்லேனிறையும், திருவேங்கடத்து, வேரிமாறாத ' இத்யாதிகளால் பிராட்டிக்குள்ள ஸாமாநாதிகரண்யத்தையும் ஸாக்ஷாத்மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும் பரக்கவருளிச்செய்தார். நம்பிள்ளை திருவடிகளான வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையும் தாம்செய்தருளின முப்பத்தியாறாயிரப்படி ஈட்டிலும் ' உபாயத்வேஷிலும் ஸ்வதந்த்ரத்திலும் வாசியறஇருவருமொக்க ஐஶ்வர்யமாயிற்று. ' என்று வ்யாக்யாநித்தருளினர். மேலும்; 'பொன்னுலகாளீரோ ' என்ற பாசுர வ்யாக்யாநத்திலும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷ ப்ரதத்வம் பிராட்டியாருக்கு முண்டெனவருளிச்செய்தார். ஆகையா லீட்டிலும் ஸஹத்வப்ரதாயப்படிக்குள்ள ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ஹாநமில்லை. ஸ்ரீநாராயணஸம்ஹிதையில் கோவிந்தராஜனும் ' சுருதேஷ்வபி த்ருஷ்டம்' இத்யாதி ஸூக்திகளில் ஸாஷேபணத்தை யநுஷ்டித் தார். இப்படி நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஆளவந்தார் துடங்கி ஸ்ரீபட்டர் வடக்குத திருவீதிப்பிள்ளைஸ்ரீதேஶிகர் ஸ்ரீநாராயணஸ்வாமிவரையிலுள்ள ஸகலாசார்யர்களு மோரான்வழியாய் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளிலெங்கும், நம்நேயராகும் தேவீஸ்வரருடைய கோரிக்கையே ஈடேறவிரகில்லாதே போயிற்று. இவ்விதம் மதியில்லாதேபோகவே, விஷ்ணுபத்நீத்வத்தால் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வாதிகள் ஸம்மதங்களெனக்கூற வோர்வழி முடிவிலுதித்தது. அதையும் மேல் ஶ்லோகத்தால் நிராகரிக்கின்றார்;—

> பதிவதிவ பத்நீத்வ மஸாதாரண லக்ஷணம் ।
> அதோ நாநாஸ்வரூபத்வாத் நிரர்த்தம் ‖

பதிவதித்யாதி ‖ (பதித்வதிவ) பதித்வம்போல் (பத்நீத்வம்) பத்நீத்வமும் (அஸாதாரணலக்ஷணம்) மற்றொருவருக்கும் பொதுவில்லாதே யிவ்விருவர்களுக்குமே யுரித்தான வோர் லக்ஷணம். அதாவது;— ' ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ ' என்றபடி எப்படி ஹரியானுக்குஸ்ரீய:பதித்வமானது பரத்வஸூசகமாயிருக்

கும் ஸர்வஜகதீச்வரத்வ நிரூபகமான லக்ஷணமோ, அப்படியே ‘ஸர்வஸ்யாஸ்ய ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ’ என்றபடி விஷ்ணுபத்நீத்வமானது இப்பிராட்டியாருக்கும் ஸாதாரணநிரூபகமாயிருக்கும் ஸர்வஜகதீச்வரத்வ நிரூபகமான லக்ஷணமென்ற தாத்பர்யம். இங்கு இவ்விஷ்ணுபத்நியானவள், இச்சேதநாசேதநமயமான ஜகத்திற்கு ஸ்வாமிநியெனப் பொருள், அல்லாதே இந்த ஜகத்திற் கீச்வரியாயிருப்பவள் விஷ்ணுவிற்குப் பத்நியென்ற பொருளல்ல. இங்கு ஜகதீச்வரத்தையே இவ்வாக்யம்விவக்ஷிக்கவந்தது. இவ்வர்த்தை ‘ஸ்வாமிநீ ஸர்வஜகதாம்’ என்ற ஜீக்கும் ஸர்வஜகதீச்வரீ யென்பதை விளக்குகின்றது. ஆனபற்றி விஷ்ணுபத்நீத்வமாத்ரத்தால் விஷ்ணுபாரார்த்த்யம் ஏற்படுமேயல்லாது மற்ற ஸர்வஜகத்தோடொப்ப ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸாஹவியாது. இவ்வர்த்தம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமாம். உபயசேஷித்வமோ நிஸ்ஸம்சயம். இப்படியிருக்க விஷ்ணுபத்நீத்வம் ஸ்ரீக்கு ஓர் விசேஷமான உத்க்ருஷ்டதாஹேதுவேயாம். ஆகையாலிதைப்பற்றிய ஜநோபாயமும் ‘உத்க்ருஷ்டதேவீயதே’ என்ற கணக்காய் நமதன்பருக்கு வ்யர்த்தமாயிற்று. (௧௦௩) இதனால் ஸ்வாமிநீ ஸ்வபாவத்வ) ஸ்வாமிநீ ஸ்வபாவத்திற்கு (வ்யர்த்தோக்தி:) வைபரீத்யோக்தியானது (நிரர்த்தகா) ப்ரயோஜனமில்லாதது. அதாவது;—விஷ்ணுபத்நீத்வத்தையிட்டு ஸ்ரீக்குக்குறை வுளதேயாகில், ஸ்ரீபதித்வத்தைப்பற்றி விஷ்ணுவிற்கும் குறைவு வரக்குறையில்லை. இங்கு விஷ்ணுஸம்பந்தத்தால் குறைவா? நிரபேக்ஷமான வஸ்துவிற்கு அந்யவஸ்துஸம்பந்தத்தால் குறைவா? பத்நீத்வத்தால் குறைவா? எனில்; விஷ்ணு ஸாமாந்ய வஸ்துவல்லாததால் குறைவில்லை. அந்யவஸ்து ஸம்பந்தமென்றது விஷ்ணுவிற்கும் பாதகமாவதாலிவளுக்கும் பாதகமாகாது. பத்நீத்வம் பாதகமென்பது பாரதந்த்ர்யத்தைப்பற்றியா? ஸஹபதீவர்ணத்தைப்பற்றியா? பாரதந்த்ர்யம் வைபரீத்யத்தைப்பற்றியாதலாலும், ஸர்வஸ்யாதா ஹாவத்தாலும், லௌகிகதம்பதிகள் போல் சாஸ்த்ரஸித்த ப்ரயோஜநமாதலாலும், பதிக்கும்

வதீவிஷயத்தில் வெரோயிக்யம் வாக்கூடுமாகையாலும், வாரத ஜெ்யமென்றது ஷுகரெ்ஷா விஜமானதாலும், உஹயவக்ஷத்திலும் தொஷம் ஸஂஹாவிதமாகாது. வாரதஜெ்யம் கூநெ்யவாவிஜமல்லவானதுபற்றி வதீக்ஷுவும் ஷாஷாயாரண ஷாதஜெ்ய ஹாநிகரமல்ல. ஸஹாயஉராவரணமும் கூநெ்யாநெ்யம் வெரஉ உவெகமேயாம். இந்த ஸஹாயஉராவரணம் நித்யாநுவகவெ மானதால் உவாயஉவெெஸயில் ஹமவான் ரக்ஷகனுக வரிக்கப்படும் பொழுது இப்பிராட்டியும் தஉாஜ்ஸரக்ஷண ரவெயஉத்திற்கு ஸஹகாரிணியாயிருக்க வேண்டியதைப்பற்றியே ‘ஸஹயஉ வரீதவ’ என்று வெஹஜீத்தான ஜநகன் சொன்னான். கூநநயா யீநகஜெ்யாணக்ஷுவும், கூநெ்ஸஂவஉகாரணக்ஷுவுமிங்கே ஷரிப்பது. இவ்வயஉங்களைப்பற்றிய ஊவெ்யவெவஉவக்ஷி ஊஊக்ஷாப்படி முதலிய ரொகாவாயஉ க்ஜதரஹஸ்ய வாஷுகங்களுக்குரை யெழுதிய மணவாளமுனிவர். ‖ அ ‖

இப்படி விஶெஷவதீக்ஷு ஸ்ரீவதிக்ஷுவங்களைப்பற்றிய ஸஂஶெகைளைப் வரிஹரித்து மேல் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்குமுள்ள வெஶிஷ்ட்ய லக்ஷணத்தை உஜ்ஷாநங்களால் நிரவெவிக்கின்றார்:—

வஂஶஜஷூவெயஉவஸ்ஹாஷாஜஜஊஜாஷிதநீரஷுஶெஸா
ஜ்யெண ஸவெத்ஜா வஷெஷஸ்ய யொமாஉவிஷிவி
கரணாத்தாஜ வரக்ஷாஷிவதூ௨ | காஷிஂஸாஷிஂ
விஶெஷாஉரண உவிநமெஶவஂஉஜ தாஉஉவஸஜ்ஜ
கஅததீக்ஷுயொமாஜுவஜாத உவிநாஹாவ உக்தோ
ஹிஉாயாஂ ‖கூ‖

வஂஶஜ இத்யாஷி ‖ (வஂஶஜஃ) ஜமஉாஹாஉகரனுன வஶஜனுன வன் (ஸவெயஉஸ்ய) ஷிநஉணியான ஸூரியனுடைய (ஹாஸா) காஷியால் (காஷிஂ) தமெஉநிவாரக ரவெவமானவோர் தேஜஸ்ஸை

யும் (ஜலதோஜ்ஜிதநீரஜ) நீருண்ட மேகத்தினின்றுதித்த ஜல
மும் (ஶேஷாஶ்ரயேண) ஸ்ருங்களுடைய வாஶ்ரயத்தால் (ஶோபிதம்)
ஸம்ஸாரவைபரீத்யமென்ற வபிஶோபிதையையும், (ஸூத்ரம்)
நூலானது (வர்ணஸ்ஸம்யோகாத்) ரத்னாதி வர்ணங்களுடைய
ஸம்பந்தத்தால் (விசேஷாதரணவ்ருத்தி) மிகவும் கொண்டாடுதலை
யும், (தாலவ்ருக்ஷாதி பத்ரவ்ருத்தி) பனைமரம் முதலியவைகளின்
பத்ரமும் (லிபிகரணாத்) வர்ணவாதி லிபிகளையெழுதுவதால்
(நரை:) ரேகாவர்ஷ்யர்களால் (ஸஜ்யக:) நன்றாக (வாச்யதாம்) வசு
னம் செய்யத்தக்கதன்மையையும் (சுவ) எப்படி யடைந்ததோ,
(தத்வத்) அதுபோல் (வந்தீக்ஷயோகாத்) பெருமாளோடு வந்தீக்ஷ
மாகும் ஸம்பந்தத்தால் (நவமோ) சுந்த்யாஶ்ரயத்தால் புதிதா
யோர் ஏற்றமுண்டாவதில்லையிறே (ஹி) ஏனெனில்; (ஶ்ரியாம்) ஶ்ரு
க்ஷீ விஷயத்தில் (தத்விநாஸ்தவ:) வசிவேதாந்தவ்ரோணங்க
ளால் பெருமாளோடு சுவர்யதிஷத்வமானது (உக்த:) கூறப்பட்டி
ருக்கின்றது. அதாவது;—சூரியனுடைய கிரண ஸம்பந்தத்
தால் எப்படி பத்மராகனவன் ஸ்வயம் சுவர்ணா யிருக்கச்செய்தே
யும் ஸவர்ணனைப் தீர்ந்து தமோநிவாரகனாக வாகின்றானோ,
எப்படி ஆகாசத்திலுள்ள மேகங்கள் மழையைத் தாரதம்யமில்
லாது பொழியச்செய்தே ஸம்ஸாரஸந்தாபவிசேஷ தடாக வஸ்ஸா
திஸம்பந்தத்தால் ஶோபிதாஶோபிதையை யடைகின்றதோ, வர்
ஷஸ்வாநுஷங்கத்தாலெப்படி ஸூத்ரமானது ஸ்ரீரஸாலும்
யரிக்கப்படுகின்றதோ, வீட்டிற்குக் கூறைமேயவும் ரத்யாதிகளைப்
பானம் செய்யவுமுபயோகப்படும் தாலாதிபத்ரங்கள் ஸ்ரீரங்கா
ராயணாதி ஸ்ரீஸூக்திகளுடைய வெழுத்துகளால லங்கரிக்கப்பட்ட
வுடனெப்படி ஸவபூஜந வாச்யங்களாகின்றனவோ அப்படியே
விஷ்ணுவிற்கு வந்தியாகவானவோர் ஸம்பந்தத்தால் ஶ்ரக்ஷீக்குமே
க்ஷிக்ஷம் முதலானவை வந்ததல்ல. ஏனெனில்; தத்தாஶ்ரயமான
வஸ்துக்களும் ஆஶ்ரயிகளும் வேறு வேறு, இப்பிராட்டியாரோ
வெனில்; ‹ விசேஷாசேஷாநவாயிநீ । விசேஷ: ஸ்ரீரநவாயிநீ ।
சுநந்யாஸாவவேணாஹம் । சுநந்யாஹி யோஷிதா । தேநேயம்

ஸமபூ₃தா | தே₃வாதி₃தே₃வதாத்மிகா | தத்₃வைஶேஷிகவாதி₃தஸ்|
யதா₂ப்ரதீ₂ ஸ்வபா₄வத: | நைவஶக்த்யா விநாஶம்ஸ: | நஶக்தி
ஶ்சாஶக்தி: | ஸர்வஜ்ஞாம் ஸர்வதே₃வீம் | ஸாமாந்யவஸ்துநி
தே | நித்யாநபாயினீம் ஶ்ரிபாதே₃வீம் | நித்யாநபாயாம் ஶ்ரியம் |
நவ்யயஹரிப்ரீதே ஶ்ரூதிரவி | அகிலகில்லேனிறையு மலர்மேல்
மங்கை |' இத்யாதி ப்ரமாணங்களால் எம்பெருமானோடு
ஸர்வஶக்தியையாய் ஸ்வதஸித்₃த₄மான ஸ்வரூபஸ்வாதந்த்ர்ய
ஶக்த்யாதிகளை யுடையவளென்பதும், ஸம்ப₃ந்த₄ஸாமாந்யத்தால் வந்
தேறியான ஸஹஜத்வத்தை யுடையவளல்லவென்பதும் தாத்பர்யம்.

இப்படி ஸர்வஸார ஹிநவஸ்துக்களுக்கு ஸம்ப₃ந்த₄வஸ்துக்களு
டைய ஸாமாந்யத்தாலுண்டாகும் பெருமையைக்கூறி மேல்ஸர்வ
ஶக்திஸமான விஶேஷணவிஶேஷ்யபா₄வத்தையுடைய வஸ்துவினி
லையைக்கொண்டு லக்ஷ்மீதத்வத்தின் ஸ்தி₂தியைக் கூறுகின்றார்:—

ஹாஸாத்ராம் ஹாக்ஷஸோவித்ரி ஹரிவநயநணாத்₃ய
யஶித்ரீதிவாவ — தத₂விஷ்ணுஸ்வஶக்த்யா விஶ்வஜக₃தீவ
ஶ்ரூவ்யாவநாவிஷ்ணுஹாவம் ॥ ஶக்திஶக்தஸ்வ ஸிதே₃ந
நஹவதி விஶேஷாம் ஸம்ப்ரஶாயெஶப்ரய ஸ்வாஸ—
தஸாவீராம்ஶ்ரு லக்ஷ்மீந ப்ரயம ஹவஶேத்₃வத்தி ர
க்ஷாதி₃காயெ ॥ ॥க௰॥

ஹாஸேத்யாதி ॥ (ஹாஸா) ஹாஸ்ஸென்ற ப்ரஜ்ஞையால் (ஹா
க்ஷஸ:) ஸம்ப₃ந்த₄னவன் (ஆக்₂யாம்) ஹாக்ஷஸனென்ற பெயரை
யும், (த்ரைலோக்யநயனாத்) மூவுலகத்தையும் யஶிப்பதால் (யா)
யாதொருவள் (யஶித்ரீதி) யஶித்ரீ யென்றுள்ள (ஆக்₂யாஶவி)
பெயரையும் (ஆவஶ்) அடைந்தா(ர்க)ளோ, (தத₂) அதுபோல்
(விஷ்ணு:) விஷ்ணுஶப்₃த₃வாச்யனான எம்பெருமானும் (ஸ்வஶக்த்யா)
தனது ஶக்தியினாலே (ஸவிஶ்வஜக₃தி) எல்லா வுலகத்திலும் (வ்யாப
நாத்) பரவியிருத்தலால், (விஷ்ணுஹாவா) விஷ்ணுஶப்₃த₃வாச்யனென்

ற, யாதவினின்றும் நிஷ்க்ருஷ்டமான விஷ்ணுவஸ்து வ்யாவ்ருத்தத்தை யடைந்தார். இதனால் (ஶக்தி:) ஶக்தியும் (ஶக்தஶ்ச) ஶக்தியை யுடையவனும் (விசேஷணவிசேஷ்யபாவ) விசிஷ்டைக்யத்தில் (ஸமப்ராதாந்ய) ப்ராதாந்யத்தை யுடைத்தாகாததால் (த்வி ஷ்டம்) ஜேதமுள்ளதாக (நபவதி) ஆகாது. (ததாச) ஆகையால் (லக்ஷ்மீ) ஸ்ரீயும் (ஸ்ரீமாம்ஶ்ச) ஸ்ரீயையுடையவனும் (உபத்தி ரக்ஷா திகார்யேஷு) ஸ்ருஷ்டிரக்ஷணாதிகளான கார்யத்தில் (ப்ராதா ந்யவத்) ப்ராதான்யக்காவதில்லை. அதாவது;— எப்படி ஸார்வபௌமன் தனது ஸாஸ்த்ரால் ஸார்வபௌமனென்றதையும், எப்படி பரிக்ஷித்யான வள் ஸம்பந்தத்தால் பரிக்ஷித்யென்றதையு மடைந்தார் களோ, அப்படியே விஷ்ணுவென்ற ஶப்தமும் தனது பத்நீஸமேத மான் சேதனனுடைய ஸம்பந்தத்தோடு ஜகத்தை வ்யாபித் திருப்பதால் சுயத்தையை யடையும். இல்லையாகில் விஷ்ணுவி ற்கு விஷ்ணுத்வமே சமமாகுமென்று கருத்து. இதையே ஶக்தி யும் ஶக்தனும்போல் த்ருஷ்டாந்தவசனத்தீய வாதத்தால் நி ரூபித்து ஸ்ரீமானுக்கு ஸ்ரீத்வம் ஸ்ரீயாலேயே என்று நிஶ் சித்து முடிவில் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்குமுள்ள ஸமப்ராதா ந்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார். இதனால் ப்ரபையும் ப்ரபாவானுமெ ப்படி ஸமப்ராதாந்யமோ, யாரணார்ண ஶக்தியும் பரிக்ஷித்யு மெப் படி ஸமப்ராதாந்யமோ அப்படியே ஸ்ரீயும் ஸ்ரீமானும் ஸமநாதத் தமான தத்வமெனவறியவும். இவ்விஷயத்திற்கு வசநங்களும் ஸமய ப்ரமாணங்களும் ஆதாரங்கள். மேலும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கார்யத்திலும் அவ்விருவர்களுக்கும் சமயமுண்டென்பதும் அப் பொழுதும் ஸமப்ராதாந்யமென்பதும் 'ஸ்ருஷ்டா விஷ்ணுப்ரியா ஸ்ருஷ்டி:' இத்யாதி வசனங்கள் ப்ரமாணத்தால் ஸித்தம். ஆனதா லிது ப்ரஸித்தமான ஸமப்ராதாந்யமென ஶேஷம் கூறிற்று. ॥௧௦॥

கீழ் கூறப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் திரட்டி ஸம்க்ஷேப மாக பிராட்டியாருடைய ஸ்வரூபாதிகளைப்பற்றி மேல் கூறு கின்றார்.

பத்³தா⁴த்³யாதி விலக்ஷணா பரதராசார்யா நித்யா
தி³பி⁴ஸ்ஸாதத்யாதி³ விராட் யதோ²பநிஷதி
யதா² விஷ்ணுத்வமத்யாத்மதா । ஸர்வை பூஜ்யதி
ஸ்பூர்த்யா ஸ்வஸம்வித்⁴வித்⁴தா ஸம்பந்தோ⁴த்ஸவா
ஸேவாபாயோ ஹவிதம் ஸர்வாக்ஷவிஷயேஷு ஸ்வம்
ப⁴யப்⁴ரான்தஃ ॥ ॥கூக॥

பத்³தா⁴தி³த்யாதி ॥ (யா) யாவளொருவள் (பத்³தா⁴தி³) ப³த்³த⁴
முக்தாதி ஸர்வஜநாதி⁴பதயே ஶாஸ்தா ஸஹிதா” என்றபடி பத்³த⁴
முக்தாதிகளான ஸர்வஜீவகோடியைக் காட்டிலும் (அதிவிலக்ஷணா)
மிகவும் வேறுபட்டவளோ; அவ்விதமே (ஸூரயோ) ஸர்வஜீவர்
களாயிருந்து ஒரோரு உபாயாநுஷ்டாநத்தால் முக்தர்களாயிருக்
கும் முக்தஜீவஸமூஹத்தைக் காட்டிலும் (நித்யாதி³பி⁴) மேலும்
“ ஸதா³பஶ்யந்தி ஸூரயஃ ” இத்யாதி ப்ரமாணஸித்³த⁴ர்களாய் ஜீ
வகோடிகளுள் உத்க்ருஷ்டர்களாயுள்ள அநந்தக³ருட³ விஷ்வக்ஸே
நாதி³ நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் (பரதரா) அத்யந்தம் மே
ற்பட்டவளெவளோ, “ ஸர்வப⁴தஸ்யேஶ்வரஸ்ய ஸர்வேஶ்வரநாதா⁴
விஷ்ணோஃ” என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியும் “ ஶோப⁴
யாதேவதீ ஶோபி⁴தஃ ப்ரபந்நாஸிநா । ஸர்வதாஸுருநீ நீ
பாத³பர்யா ப³ராஜஸ்ய ॥” இத்யாதி ஸமஸ்த ஸர்வோபஸம்ஹி
தையும் “ ஶேஷஶேஷாஶநாதி³ ஸர்வம் பரிஜநம் தத்ஸ்வலோ
சித பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயந்த்யா ” என்று ஸ்ரீபா⁴ஷ்யகாரர்
அருளிச்செய்த ப்ரயோக³முமிதற்கு ப்ரமாணங்கள். மேலும்
(ஸாதத்யாதி³பி⁴ஃ) “ ஸர்வம் ஸாதத்யம் ஶ்ருணு ஜகத்
பாத்ரம் பதந்தே ” இத்யாதிகளில் ஸித்³த⁴ த்ரைவித்⁴யந்யாயப்படி
யே ஸாதத்யம் முதலிய (ஸ்ருத்யுபப்³ரும்ஹணைஃ) பரமாத்மா
தாவிற்குறிய ஸர்வஸமூஹங்களால் (யா) யாவள் (விஷ்ணுத்வ
த்ய) “ யதா²ஸர்வக³தோ விஷ்ணுஸ்ததை²வேயம் த்³விஜோத்தம । ”
இத்யாதிகளின்படியே தாத்பர்யஸர்வஜக³த்³வ்யாபகத்வாதிகளையுடைய
விஷ்ணுவோடு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸமானமானவளாக (ஸ்மிதா)

ரிஷிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்டவளோ, மேலும், (யா) யாவளொருவள் (முமுக்ஷுபி:) முமுக்ஷுக்களாலும் (ஸுமேதா) மேலுலகத்தில் (முநிப்ரவரை:) முநிச்ரேஷ்டர்களாலும் (உபாஸ்யா) அடையத் தகுந்தவள் (இதி) என்று (ஸம்விஹிதா) நன்றாக ஶாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றாளோ (ஸத்யா) ஆகையால் அப்படிப்பட்ட பிராட்டியாரானவள் (மோக்ஷவிஷயே) மோக்ஷவிஷயத்தில் (உபாய:) மோக்ஷஸாதநரூபமான ஸித்தஸ்வதந்த்ர ஸாத்யோபாயவஶீ காரகவிஷோபாயமாக (ஸவிதம்) ஆவதற்கு (ஶாஸ்த்ர:) ப்ரமாணரூபமான ஶாஸ்த்ரத்தால் (ஸம்ஶய:) யாது ஸம்ஶயம். இதனால் பெரிய பிராட்டியாரானவள் ஸாமாந்யமான சுத்தாதி ப்ரஹ்மாதி பத்தகோடியென்ன, இதற்கும் மேலுள்ள ஸாமேஷ்வாதி முக்தகோடியென்ன, இதற்கும் மேல் சுத்த ஸம்ஸாரியாய் உத்க்ருஷ்டவேதநகோடியான வநஞமாத விஷ்வக்ஸேநாதி நித்யகோடியென்ன இம்மூன்றுவகை ஜீவகோடிகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணையென்றும், சேதனவ ஸமஸ்தாச்ரயேயென்றும், இதனால் ஸமஸ்தலக்ஷணை யென்றும், நித்யமுக்த ப்ராப்யேயென்றும், பகவத்ப்ராப்யேயென்றும், சேதனவர்க்கவிஷயவேதநங்களுக்கும் நிரூபாதிக ஶேஷியென்று, ஶேஷித்வத்தாலும், நிரூபாதிக ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளாலும் பரம புருஷார்த்தம் வரையிலுள்ள ஸகலபுருஷார்த்தப்ரதே யென்றும், தத்வஜ்ஞாநதே யென்றும், சேதனவ ஸாத்யோபாயேயென்றும், பஹுஶாஸ்த்ரநிர்ணீத ப்ரமாணங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டாளாயிற்று. இவைகட்கு வேண்டிய ப்ரமாணங்களெல்லாம் முற்பட்ட ஶ்லோகவ்யாக்யாந வரிகளிற் கண்டுகொள்வது. மேலும்; ஒரே பதம் பல பொருளுள்ளதால் நாரபதம் ‘ ஜந்நாராயணோநர: ’ என்று ஸமவேஷத்தைக் கூறுவதால் லக்ஷ்மீபதமுமாகக்கூடும். இதுகொண்டு ஐதர ஸாமாநாதி கரண்யத்தை பேற்றி அதன் மூலமாய் ஜீவத்தையும், அதன்மூலமாய் சணாத்வத்தையும், இவைகள் மேடுமாய் மோக்ஷப்ரத்வத்தையும் ஸித்திப்பது ஸாஷாத் க்ருத்யை

யேயறியாத வவவிஜாதுமாகும். ஸஹியொமஸிஷ்டநூாயஉ-ஸி
ஜமான வெம்பெருமானுருடைய வாகூவழி வக்ஷஸ்டநாநதுா
மும் ‹ நவநூயமஹியதெ ஞ்ருதிரவி' என்ற ஸ்ரீபட்டர் வாகூ
வூஉஸ்டநாநதுாமுங்கூட ஸக்ஷ்மீஸஹித நாராயணனுக்கு ‹ ய
தொவா ஐரோநீ' தூாஜி ஞ்ருதி வசுரணங்களோ, மற்ற
ஸ்ரீவாஷுராதுஸ்மூதி வசுராணாவாயஸ் ஸ்ரீஸூக்திகளோ,
அவையெல்லாம் காரணகூாஜிகளை ஸஷுமாய் ஸாஜுமாகக்கூற
வில்லை யென்பது வாஜிஸவாககுஹதசுவுமென்று முன்பேகூறப்
பட்டது. ‹ வதகவெகூவிவக்ஷிதெ, வதகவவநம்' என்று வதகக
வூவஜெஸம் உஸயவஸ்துக்களை வொயிப்பிக்காதென்பதற்கும்,
வதிவதீகநூாயத்தாலும், கூதவதவவூாயாநூா வூாயநூத்
தைப்பற்றி ‹ ஜெவவதகொநாராயண:' ஐதூாஜி வூவஜெஸமெ
ன்ற நூாயத்தாலும், ‹ கூவிவொஉ நூவஸூராஃ ஷீதீயொz
ஸிஹூதவெ' என்று ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸிஜிதுயத்தில் அ
ருளிச்செய்த நூாயத்தாலும் விசெஷண
ஹ-ஸிதையான பிராட்டியாரைக் கூட்டடியே பொருள்
கூறவிடமுண்டென்றதாலும் ஸரோயாநமாவதால் அந்தவக்ஷஸ்
வக்ஷமும் கூஸஜூஸம். மேலும் ஜீவாதுவிஷயத்தில் ஜாதெூக
வவநமாயுள்ள வூயொமத்தையுமறியவும். விஸிஷெஷகூத்தால்
கூஜாதநிமூஹையான பிராட்டிக்கும் உணூபாகூமாகிற நிமூஹ
ம்ஸாஹவிக்கு மென்றதற்குக் கூருக விஹஜிதிதூாஜியால் வூவஸி
தவிஷயமாவதால் கூநெூாநூம் கூவூவஸிதமாய் ஜிஞுமாவதற்கு
க்காரணமில்லை. மேலும் ஸாணாமத விஷயத்திலும் உணூபா
கூஹெதசுகமான நிமூஹவவூஉஸ்டநம் வேண்டுமென்பது கூ
நூாயூமும் கூஸாஸ்பமும் கூயௌகிகவாஉமுமாம். ஸாரோநூ
ஜீவர்களிடம் அவரவர்குற்றத்திற் கிணங்க நிமூஹிப்பதும், ரோகூ
ர்களுக்கு ஹிதகாரிகளான கூஸாஹிவாத ஔஷபவூஉாநாஜிக
ளைப்போலேயாம். ஆகையால் எம்பெருமானுக்குள்ள உணூபா
கூமும் ‹ கூவூவஸிதவிதுஸூ வூஸாஹொவி ஹயாகா:' ஐ
தூாஜி கணக்கிலில்லாத ஈநசுமூஹத்திலேயே வயஸ்வஸிக்கும்.

‘ஆநீதவாந்தம் ஸ்வயாதநேகம்’ என்ற ச்ருதிப்ரகாரம் ப்ர ஜயந்தமேவில் ஸர்வலோகவிப்ரியாந ப்ரக்ஷேபத்தால் ஜந நம்’ கூறப்பட்டிருப்பதாலிங்கு ‘ஸஹபுத்ரே சப்ரியாநே’ என்றபடி ஸஹவிவக்ஷையைக்கொண்டு ‘க்ருபாகேஸ்யாநி ஸந்தாநி ஸர்வாணி ஸாவராணீவ । ஸத்காரோ விநயாஸாஜம் விஹ ரிஷ்யதிஜாதம்’ என்றும், ‘ததோஹநுமதா ஜகஸ்ருஷ்டிம் காரிஷ்யாமீஹவிநயா’ என்றும் ஸ்ரீமஹாபாரத ப்ரகாரம் ஸ்வயம் தனது ப்ரஜையால் சத்ருகோடிகளைச் சேஷணம்செய்வதுபோல் ஈச்வரனை யிவளையிட்டு ஜநநந ஸ்ருஷ்டிகளைச்செய்வதால் க்ருபாப்ரஸ்துமான நிக்ரஹத்தில் நிக்ரஹ ரஹித் தோஷப்ரஸங்கம் வாராது. இதுவிஷயம் ஸ்வசரணா கதைகளான த்ரிஜடாதி ராக்ஷஸிகள் விஷயத்தில்காட்டிய அநுக் ரஹத்திலும், ஜயந்தவிஷயத்தில் பிராட்டி யிசைந்து யாதொ ன்றுங்கூறி யருளாதே ‘ஸமிபஸ்த ஸம்க்ஷோபாம் க்ருபாம் ஸாம பராவநாதநே: । ஸோநயேத் ருஷ்டிகாகாஸ்ய ஸத்ததஸ்ய ஸத்ருஸா ஸ வேகு’ இத்யாதிகளால் நிக்ரஹத்தையே ஒப்பியிருந்ததிலும் கண்டுதெளிவது. ஸ்வசரணாகத விஷயத்திற்கூட தத்க்ருத அபராதத்தை தோஷமாகவும், தத்காலீநஸாரஸ்வ ணத்தை குணமாகவும் விஹித்து நினைப்பது எம்பெருமான் க்ருத்யம், அதைத் தானும் மறந்து அவரையும் மறந்தவர்போல் செய்விப்பது இப்பிராட்டியார் க்ருத்யம். ஆகயிவளது ஸஜாத நிக்ரஹவ்ருத்திற்கிவ்வளவே கருத்து. இங்ஙனில்லையெனில்; அ வ்ருஜவத்ஸனை எம்பெருமானிடமும் தோஷப்ரஸங்கம்வரும். ஆகையால் விசிஷ்டேஷ்டகத்தில் பாம்ஸபமான நிக்ரஹவ்ருத்தி ப்ரஸமும் வருமென்றது ஸநாதோவித ஸாரஹ பேவ்ரா ஹாரம். பதிவந்திகளுக்கு வேதம்மோர் ப்ரகாரத்தையிட்டுக் கூறினால்; வேதங்கூறியதுபற்றி பாவைஸீக்ஷங்கூடமாறி ப திக்கு காவாதிகளும், ஸீக்கு தஹநாவாதிகளும் ஸம்ஹாவிதமெ ன்று கூறுமதுபோன்ற பரிஹாஸாவைஷ நிபந்தநமாமந்திரனை. ‘ஸஹபத்ரேஷுவர்திதவ’ என்றிப்பாசுரம் ஈநாநுக்ரஹமல்லாதே, நி

ஸம்ஹாரத்வ ப்ரயுக்தத்திற்கு வ்யாபகமில்லையென்றால் ஸஜீவமான பொருளாகாது. ஆனதால் ஸம்ஹாரபராவரணமென்றது நிர்ஹேதுக ஸம்ஹாரத்வ ப்ரயுக்தவ்யாபகமாம். மேலும்;— ஸம்ஹாரவிஷயத்தில் ஸம்பந்தத்தால் ஸ்வாதந்த்ர்யம் பிராட்டிக்குக் கூடியதாம், ஸாமான்யாதிவினியான பிராட்டியின் காரணத்வமாகும் ஸாமான்யவிசேஷக தேவத்வப்ரயுக்தத்திற்கு வ்யாபகம்வருமென்ற ஸம்பந்தமேயாம். இவ்வர்த்தத்தை வ்யுத்பாதிக்கின்ற 'தயாவி ஸம்ஹார விவக்ஷாத்ருஷ்டாந்தா:' என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யையைக் கண்டோட்டமிட்டு, இதுபோலவே 'லக்ஷ்ம்யாஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா' என்றவிடத்திலும், கிஞ்ச, 'லக்ஷ்ம்யாஸஹ' என்கிறவிடத்தில் 'ஸஹயுக்தே ப்ரதானே' என்கிறபடியே த்ருதீயையாலே க்ரியைக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் த்ருதீயார்த்தப்ரதானகேவலன பிராட்டிக் ககுப்பம் வசநவிருத்தமாகையால் 'நஹிவசநவிரோதே ந்யாயஸ்ய ப்ரஸரோஸ்தி' என்கிறபடியே கேவல தர்க்கங்களையிட்டு ப்ரபலப்ரமாணங்களான ஸ்ரீவாஸுதேவ ஸாஸ்த்ரநியத ப்ரவ்ருத்திவாக்யங்களான வசநங்களை பாதிக்கலாகாதென்னுமிடம் முன்பேசொன்னோம்.' என்ற வாக்யங்களை ஸுதர்சனாசார்யஸ்வாமிகளார் தமது ஸ்ரீதத்வதீபிகை (க0கூ) வது வாட்டத்திலெழுதினார். இங்கு ரக்ஷணத்திற்குக் காருண்யமே ஸாக்ஷாத்ஸஹேதுவாகையால், தாத்ருசகாருண்யரூபிணியான லக்ஷ்மிக்கு தேவத்வப்ரயுக்தவ்யாபகமில்லாததால் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸம்ஹாரத்திற்போல் கூறுவது ந்யாயவிரோதம். அன்றியும் 'சுநபாவதந்த்ர்யாஸஹ யத்னேந கர்துகாமிஷ்ய' என்றோர் ஸஹஸ்யன் செய்யும் க்ருபாவிசேஷத்தில், ஸ்ருஷ்ட்யாதிவ தாத்ருசயாதாதி க்ரியைக்கு இவள் ககுப்பிரஸ்வதந்த்ரையானாலும், க்ரியாகாரணாதிகளில் ஸக்திக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமுண்டானாலும் ஸக்திஸாஹித்யஹாலே ததோ [illegible] நையில்லையாதலாலும், ஸக்தியும் ஸக்தியும், ஸக்திமத்யாதிவ [illegible] ஸம்பந்தத்திலும் யோக்யதாஹாவத்தை யுக்தப்ரகர்களாதலாலும், ஈச்வர க்ரியாலக்ஷணத்தி

ஹும் தத்த்வ ஜ்ஞாவிஷயத்திலும், தத்யிகாரத்திலும், தத்வஹாமத்திலுமிருவரும் ஸமாநவைமத்தை யுடையவர்களேயாம். இவைகளுக்கு மிதற்குமுன்பே பஹுவசநங்கள் நிரூபிதங்களாயின. 'நாநயோர் லக்ஷணாஹ்வெசு' என்றெடுத்துக் காட்டப்பட்ட நம்மன்பர் வசநத்திற்கு யதார்த்தமாய் நமக்கனுகூலமாயிருக்கும் பொருளும் உரைக்கப்பட்டது. ஸ்ருத்யாதி பஹுவசநம் பிராட்டிக்குள்ள ஸாக்ஷாதுபாயத்வாதிகளை ப்ரதிவாதிக்க, இது அவசநமென்று அன்பர் எழுதியது ஈஶ்வரருக்கே அறியக்கூடியது. இப்படி நிரூபணமாயும் கேவல ஸ்வரூபஹேதுமாயும் தாமெழுதினவர்த்தங்களை, உக்தோக்தத்தால் வசநவிருத்தமென்றும், வசநங்களை பாதிக்கலாகாதென்றும் கூசாமல், பஹுவசநஸ்ருத்யாதி வசநவிருத்தமான லக்ஷ்மீவாயத்வாதி ஸம்வாதார்த்தத்தை நிரூபணமென்றும், கேவல கார்த்தவிருத்தமென்று மெழுதினது மஹாநமஹா ராஜஸாஸிவத்தை யடைந்து ஞானத்திலே ஸந்தோஷித்திருக்கும் ஈஶ்வரஸ்வரூபதர்மமாம். ஸ்வதந்த்ரமும், ஸாக்ஷாத்தாகவும் பிராட்டிக்கு உபாயஸ்ரீரத்திலந்வயமுண்டென முன் பஹுவசநங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதால் ஸ்வதந்த்ரமாகிற ஸர்வோத்கர்ஷகார ஸம்ரோத்தமேயுண்டென்றதுஸர்வோபாயநிஷ்ட ஸஹாநுஸந்தானம். மேலும்; ரக்ஷணம் காருண்ய வ்யாப்யமாகையால் தாத்பர்ய ரக்ஷணார்த்தமானதும், ஸ்வரூபார்த்தவிலிருந்து நிஷ்ணமானதுமான (சஃ) என்றவர்த்தம் ஸமவஆவகமாகும்பொழுது, காருண்யமூர்த்தியான பிராட்டியை விட்டபொழுதே தத்த்வமான காருண்யம் போய் விஷ்ணுவிற்கு ஸாவகமாவது துஷ்கரமேயாம். ஆகையால் காருண்யமூர்த்தியான ஸமவதியைவிடவும் ஸமவானுக்கு ஸ்ரீதரக்ஷணமே ஸுஸம்ஹாவிதமாகும். இவ்வர்த்தத்தை லோகாசார்யருங்கூறினரென முன்பே சொன்னோம். இதனால் ரக்ஷகத்வமான உபாயஸ்வீகாரத்தில் பிராட்டிக்கு அந்வயமில்லையென்று கூறியதும் அஸாரதம். அன்றியும் "காருண்யமூர்த்தயா" காருண்யத்தைத் லக்ஷணமாக

வுடையவள் என்று ஸாகாரமாய் ஸமுதாயமாகச்செய்தே ,, கார ண்யாபத்வேயதி உபாயபதி என்று சிஷ்டமாய் ஸமுதாயம் ஸ க்க ஸேவ்யாமுதத்திற்குவந்த பாயகம் யாது? ஸர்வாணுக்கும் காரணமும் தானாக உபாயநமாகாதேபோனல்; தமது ம ணாரி உபாயநத்திற்கெல்லாம் அந்யஸாபேக்ஷம் வந்து அந் நிரபேக்ஷ ஸாதனத்திற்கு ஹாநமும் ஸாம்பவிக்கும். மேனு மிப்படிக்கோர் வசநவநுமுமில்லை. பூராணாமதி ஸ்ம்ருதிகளா னஸமஸ்ராஜத்தால் பரம்பூருஷனுக்குள்ள ஸஹகாரமும் வசந வநத்தால் மட்டில் காரகமாகக் கூடுமாகையாலிதுபோல் அது ஸாரோணாஹாவத்தால் உபாயந ஹேதுவாகாது. ஸா ஷாவ ஷாவிக்குமே காரணமென்ற ஸ்ருதிவசநத்து வா ஷாவ நிராகிக்ஷுர ஹேதுவாக உபாயிக காரணத் த்தைக் கொள்வது ஸ்வஸிஸாதத்திற்குப் போர்விரோதம்மேறும வாராஷகாரகத்வம் ஜோஷவிஸாரண ஹேதுகமேயாகிய காரணோபாயகமன்று ,,உபாயிவிஷய"த்விலை இங்கு நினைப்பது. ஆகயிப்படி யாதொரு வசநவநும் ந்யாய வநுமில்லாதே பிராட்டிக்கு வடக்கஸேத்மே ந்யாயமண வெழுதினதுமல்லாது, இப்படிப்பட்ட ஸமுதாயத்தைக் கூறிய ராக் வசநமஷணமும், ரஹஸ்யத்ய டீகையையும் பெருமக்கு ள்ளவைகளெனப் புகழ்ந்தெழுதினர். இது வணிக ஸ்ரீவிஷ் ணிஷவரிஷர்களுக்குப் போரவஹாஸ்யம். ஆகயில்லவாஸாது ஸஹயோமதத்டீகையால் பிராட்டியாருக்கு வந்த வ்யாபா மென்றது நிரஸமாயிற்று ஆனல் நமதன்பர் தமது ஸ்ரீக வ்யாக்யிகையில் தமது வ்ருதிவக்ஷிகளான நம்மை ஜெயிக்க ண்டிய வாஜூத்தால் ,,த்ரிடீகையாலே க்ரியக்ரு வ்யாப ப்த டீத்யாவதிக்ஷேநவ" என்று ஸவஸ்வ பமாமிய ட்டார் ,,வைதிகஞஸஹவிதா, ஸ்ருத்தி" என்றவிட க்ஷ விதவேக்ஷபா வாதனுக்கு ஸவாயாத்யுமண்டயாகு ஸம்ஸநாத்வ க்ரியையிலே விதாவும் வாதுயஸஹ நர்கமேபாம். இதுபோலவேதான் ரக்ஷணாத்வேதிரூணி

பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யமிருக்கச்செய்தே ஸஹதர்மிணியான பிராட்டிக்கு பகவதபேக்ஷயா பகவத்வத்தீ க்ஷாத்வாதந்த்ர்யம் பத்யபேக்ஷயாவத்தீக்குண்டென்பது ஸுஸித் த்தாந்தியேயாம். இங்கு நமக்கு விவக்ஷிதம் ரக்ஷணாபேக்ஷாக்ரி யாஶயம் உபபந்நமாயிருக்க வேண்டு மென்பதொன்றேயாம். மேலும்; பிராட்டியை ஸ்வஶேஷிவித்த காரமான வ்யவஹாரத்தி ற்கு ,,ஸ்வாமிநீ" என்றுரைத்த ஶோகாவாயத்துக்கு நிபந்தமென்று தாத்பர்யம். ஏனெனில்; ஸ்வாமிநியான வோர் வஸ்துவிற்கு மற்ற வஸ்துக்கள் பேரிலுள்ள ஸ்வத்வமாவது நியந்த்ருத்வமேயாம். ஆகையால் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீயம் ஸ்ரீ எனவும் குறையில்லை. ஸ்வாஸ்வாமி ஸம்பந்தயாதார்த்திற்கு மிதுவே கருத்து. அன்றியும்; பதக்ஷபதக்ஷாதிகளெல்லாம் பதபதாதிகளை விட்டபொழுதே, பதபதாதி வஸ்துக்களே ஶூந்யமாவதுபோல், தனது பத்நீ ரூபையான பிராட்டியை விட்டபொழுதே பதியான பகவா னுடைய ஸத்தையே ஶூந்யமாகும். இவ்வர்த்தத்தை ‘ யாரய தாத்ஸநாதேஹம் ’ என்று திருவடி மிகவும் விஸ்மயப்பட்டார். ஆனதால்; பதபதக்ஷங்களைப்போல் பிறிவாற்றுமையை யுடை யது பெருமாளும் பிராட்டியுமாகும் ஸம்ஸ்ரதத்வமெனக் கொ ள்ளவேண்டும். இதையே ஶவ்யயஷாவமென ஶ்ரீகுணரத்நகோ ஶாதிகளும் பரிவேதாதாஹ்ருத தத்வார்த்த பஹுவசோ ணங்களும் கூறின. இதை ஶவிரஜஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தால் வந் ததென்று நமதன்பர் எழுதினர். ஜ்ஞானத்தில் ஶவிரஜக்ஷமும், விரஜக்ஷமு மெவ்விதம்? நெருங்கி விழுதலும் பிரிந்துவிழுதலு மாம். விஷயங்களை இந்த்ரியத்வாரா பற்றும் ஜ்ஞானம் நெருங்கி விழுவதென்றால், இந்த ஜ்ஞானமென்பது ஸாவயவ வஸ்துவோ ஶ ஸாவயவ வஸ்துவோவெனில்; ஶஸாவயவ வஸ்துவாகையா லிதற்கு விரஜக்ஷாவிரஜக்ஷம் ஶஸம்பாவிதமேயாம். ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் பிராட்டிக்கு ஜகத்வ்யாபித்வமுண்டெனப் பற்பல வசனங்களுதாஹ்ருதங்களாகையால் ‘ வசனத்தாலும் ’ எ ன்று அன்பர் மொழிந்தது ஶஸாமதம். ஆகையா லெவ்விதத்தி

லும் ‘ ஸவிஶேஷ ஸம்வேதிதஜ்ஞாநத்வாத்’ என்றதிசையாது. சில விடங்களில் ஜ்ஞாநத்திற்கு விஶேஷணவிஶேஷ்யங்கள் கூறப்பட்டதும் ஸம்ஸாரதஶையில் இந்த்ரியத்வாரா உண்டாகும் ஸங்கோசித ஸங்கோசித ஶக்தியோடு கூடின வ்யவஹார வ்யவஹாரணங்களைப் பற்றியேயாம். முக்தாவஸ்தையிலோ ஸ்வரூபாநுபந்தி ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரஸிஷ்ட்ணுவிஷயங்களும் நித்யமுக்த ஸ்வரூபஸாதாரணமா கையால், அங்கு ஸர்வஜ்ஞஜ்ஞாநத்தோடு ஸமாநமுடைய ஸ்வரூ பாநுபந்திஜ்ஞாநத்திற்கும் ஸவிஶேஷ ஸம்வேதிதங்கள் தாதாத்ம்யமே. ஆ கையால் பிராட்டியின் ஸவிஶேஷஸம்வேதித ஜ்ஞாநத்தால் வந்ததெ ன்றது ஸர்வஜ்ஞத்வவிஶேஷத்தால் வரஶேஷமாகும். மேலு மிவர்கூறிய பூர்ணாநந்தமான ப்ரஹ்மவசநமும் ஸஹாவ மே. ஸவ்யக்தி யென்பதற்கு ஸ்வரூபம்போல் ஸவிநாஶ தமென்றேபொருள். ஸஹியோகஶிஷ்டந்யாயம் சொன்னபொ ழுதே மற்ற ஸ்வரூபஸ்வரூபங்கள், ஸ்வரூபஸ்ரீநிவாஸ, ஸதவனவஸ வெரூபாதிகள், ஸவெரூபங்கள், ஸுஶீலதைஸ்வரூபாதி ஸ்வரூபங் களுமிப்பிராட்டியாருக்கும் ஸித்தங்களேயாம்.

ஸ்வரூபஜ்ஞத்வம் உபயருக்கும் ஸாதாரணமென்பதும், ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸூரிகளால் ‘ ஶெஷிகாநஹிஶேஷிநா ஹரிணா நாவிநபா ஜ்ஞாயதே யத்ஸ்வெவ்வ ஶேஷாவிமெவ யாவயோ ஸ்வரூபஜ்ஞதா ஹீயதே ॥ ” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இவ்வர்த்தத்திற்கு ஶேஷமும் “யஸ்யாஸ்தெ ” என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியும் “ ஸநவயிஶுஹிஶேஷஹிஷீ ” என்ற வேதாந்த ஸம்ப்ரஹமும். இங்கு “யாவயோ꞉” என்றுஸாதாரணமா யெடுத்ததாலே ஹமவத்த்வங்கும் ஸாஸமாகவே ஸித்தம். ஆகையால் ஸா ஶெஷாத்ருகாதிகளிவளுக்கில்லையென்று கூறியதும் ஸஸம்மத மேயாம். ஏனெனில்; “ ஸாஶெஷாத்ருஶேஷியதெ” என்ற பொழுதே வாசந ப்ரஹவாஸியையும் விட்டகலாத பிராட்டியின் வெஶிஷ்ட்யம் ஸ்வதஸித்தமாய் வந்து கூடும். இதுவும் ஸஹி யோகஶிஷ்ட ந்யாயஸித்தமேயாம். மேலும்; ஜொகாசாயரும்,

ஸ்தோத்ரத்தில் "லக்ஷ்ம்யாஶ்ச ஸ்வரூபம் யதீத்யம்" என்று சொல்லுகையாலும்" என்றும், ஆகவிப்படி இவளுடைய ஸ்வரூபம் "ப்ரக்ருதி விபூதிஷ்வப்யுபாதாநமாயல்லாதிருக்கையாலும்" என்றும், "இவளுடைய ரக்ஷகத்வ ஶேஷித்வங்கள் லக்ஷ்ம்யாதிஶேஷணையில்லை" என்றும் கூறினர். "ஸ்ரிய:பதிர்நாதிதாவிஶ்ணோ...ஸ்ய" என்றபொழுது, ஸ்விஶேஷணங்களில் பிராட்டியை ப்ரதானமாக "ஸ்வஸ்வரூப ஸம்பந்த ...ணங்களிலும் ப்ரதானம் லக்ஷ்மீ ஸ்வரூபமாகையாலும்" என்ற வாக்யத்தாற் கூறியதால் ஶோகாவாயத்தப்படிக்கும் பிராட்டி ஸாமாந்யதேவதைகளைப்போ ...ழுண்டெனவாயிற்று. அன்றியும் வரதஶ்லோகத்திலுள்ள (ஸ்ரீ) என்ற பதத்திற்கு வ்யாக்யானிக்கும்பொழுது, "ஸ்ரீமானும் நாராயணனுமாயிருந்த என்னை என்றபடி." என்று தனிவரதத்தில் வொகாவயம்பே விவரித்தார். ஆகையாலெவ்விதத்திலும் ஸர்வேஶ்வராநுஜ்ஞா நீஶ்வரர் ஶேஷத்வம் விஷயமேயாம்.

மேலும்;—ஶேஷத்வாதிகளிடமும் ஈஶ்வராவிஶ்வருமென்ற ஶங்கைக்கு உதாஹ்ருதவர்த்த ஶாஸ்த்ரந்யாயத்தால் தெளியவேண்டும். அதெங்ஙனேயெனில்; ஶேஷத்வாதிகளெல்லா மிவளுக்கு நியாமத்யாவத்திலிருப்பதாலும், வ்யாகரண நியமத்தாலும் 'ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம் த்வாமிஹோபஹ்வயே ஶ்ரியம் | ஸ்ரீயை ஸேநா பதிநாதவேதி தத்யாநாஜாநந்தே ஶ்தாரவீக்ஷணே ||' என்று நித்யஸ்ருதிகளான ஶ்ருதமராஸ்வரூப ஸ்வபாவாக்யங்களும் இவ்விஷயே நவஸ்ருதியையும் தத்வாநாயிகரணமாய் அருளிச்செய்திருப்பதாலும், "வகயாமஸ்ய ஸ்ரீஹவநம்" தொடங்கி "தயாஸஹாவஸீநம்" வரையிலுள்ள மூன்று ஶ்லோகங்களால் பிராட்டிக்குள்ள ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை "வேதவேத்ய ஸ்வரூபவைஶ்வர்யே" த்யாதியால் ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியருளப்படுகையாலும், ஶரணாகதிகத்யத்தில் "தவாநாகதஸ்வரூபஸ்வரூப ஸம்பந்த கல்யாணகுணகண" என்றருளிச்செய்வதாலும் பிராட்டியாரின் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிஶேஷத்வாதிகளெல்லாம் ஈஶ்வரனின் ஸந்நிதியோடு கூடியதின்று ஸித்தம் ஸம்ப்ரஹ

த்தில் நிராபாயமாய் ஸம்ப்ரதாயனுக்கு நிகராக ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே அருளிச்செய்திருப்பதாலும் பிராட்டியாருக்குள்ள விபுத்வஸ்வ ரூப வ்யாப்திகளாதிகளெல்லாம் ஸந்தேஹஸஹமென்று ஸ்தாபிக்கரி த்துப்பேச வஶக்யமேயாம். இங்குள்ள ந்யாயத்தை "ஹிரண்ய ஸஹஸ்ர ஸம்வத்ஸராதௌ, ஸ்வாபாதிதேத்யா ப்ரஹேதி" என்றவி டங்களிலும் "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம், யோவை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி" என்ற விடங்களிலுங்கண்டுகொள்வது. அன் றியும், ஸ்ரீஸூக்தத்திலுள்ள ஸ்ரீஸூக்தமும், நாராயண ஸூக்தத் திலுள்ள நாராஸூக்தமும் லக்ஷ்மீவாசகங்களாயிருக்க ப்ரதமஸம் உபலக்ஷணமானால் த்விதீயஸம் யாதாவது? இப்படியோர் வா க்யத்திலிரண்டுதரம் ஸமாநாதிகரணவாசகமே ப்ரயோகிக்கப்பட் டால் விஷயபேதத்தால் பரிஷ்கரிக்க வேண்டியதாகிங்கெங்ஙு னம் பரிஷ்கரிப்பது. நாமோர் ஸூக்தம் கூறினுலிதையே ப்ரதீ தநிபோல் ப்ரதி வக்ஷிகளும் ஸமர்த்தித்துக்கொண்டு மேல் கூசுக்கு ஊக்குத் துடங்குவதாலிதிலுள்ள பரிஷ்காரத்தைஸ்ரீஉத் தரஸ்யத்யயஸாரஸ அயாயிகாரத்தால் தெளிந்துகொள்ளவும். இவையல்லாது நமதன்பர் வேறோர் விதமாய் பூர்வபக்ஷம் செய்தனர். அதாவது; "விஶேஷணகமாவது; "விஶேஷ்யா ஸ்ரியஶ்ரீயகம்" என்பதும் ஸ்வப்ரத்யக்ஷ வேதநாவேதநங்க ளிலிப்படிக் காணுமையாலே ஸமஞ்ஜஸமாமித்தனை. "யஸ்யாஶ்ச க்ஷ்ணாதோ ஸம்பாவிதா வாதநதோவிவி விக்ருபஸ்யா ததத்ததே ப்ரதேஶ ஸாஜ்யாதி ஸாம்யஜதிகாயநாயஸா யாவேவி நஸவபுதவணஸங்கா:" என்கிறபடியே ஸுந்தரக்ரு தரங்களுமிங்கே விவக்ஷிதங்கள்" என்றது. இதற்கு, இங்கு விஶேஷணமென்பது லக்ஷ்மீ விஶேஷ்யமென்பது விஷ்ணு, விஷ்ணு வை ஸாதித்தவை, ஸத்யஜ்ஞாநகாநந்தகாதிகள், அல்லது வ்யாவிகாவாயகாவெயகாதிகள் அல்லதிரண்டுகளும் இந்த யஜுங்கள் யாவும் விஶேஷணமான லக்ஷ்மீயினிடமுமுளவெனப் பூர்வமாக பஹுப்ரமாணங்களாலும், "ஶ்ராவஸிப்ரஹதீ ஸ்ரீரவஸ்ம்ப்ரதீயஜுர்வதீஜதாதிஶ்ருதிவாக்யங்களாலும்ஸிஜம்

இங்குள்ள வ்யூஹாதீ ஸூபம் வ்யூஹத்திற்குள்ள வ்யூஹகதாதி குணபோகத்தை யிவளுக்கு முண்டெனக்காட்டுகிறது. ‘இவ்வர்த்திற்கு உபப்ரும்ஹணங்களாலும் பாதகமில்லாதிருக்க ஸ்வேதவிரோதத்தைபோதம் சுவிபோதித்தும் லக்ஷ்மீபரமாய் ஸவி யர்த்திருக்கையால்’ என்ற வாக்யத்தால் லக்ஷ்மீவிஷயகமிவ்வா நாயமென வொப்பியும், முடிவில் அவையடியாக ஸ்வரூபவைதா விஹகம் பிராட்டிக்கு ஸித்திக்கிறதேயெனக் கரைந்தும், பிரா ட்டிக்கு ஜீவஸாமாநாதிகரண்யத்தைநினைத்து குணவைதவ்யாவ்ருத்தி யேயென ‘ சுநாதிவேதரம்ப்ருஹ’ என்றதுகொண்டு ஸ்வருப்பரூ ஹத்தால் யாதொரு வசநவலமும் ந்யாயவிரோதமு மில்லாதி ருக்கச்செய்தே ஸ்வேதவிரோதத்தைபோதம் நினைத்து ஹாஸ்கா ரமாய் சுயர்த்தைச் சிலவரிகளாற் புறட்டப்பார்த்தார். மேலு மிதேந்யாயத்தை ‘வ்யாவகாவதிஸம்ஸ்லேஷாத், தமேவத்வி ஷ்ணநாவாம்ப ஜகத்வ்யாவ்ருத்தம்; யதாஸவர்கமேதாவிஷ்ணு ஸ்ஸ்த்ரீதேவம்’ இதய்யாதிகளான ஹஸவஹாஸ்ய ஸ்ருதய்யுபப்ரும்ஹண ங்களிலு மாரோபித்தங்கும் பொருளைப் புறப்பட்டப்பார்த்தார். இவ்விஷயம் பற்பல ப்ரமாணங்களால் முன்பே நிரஸ்தமானாலுமி ங்கும் சிலவசநங்களான ‘விஸ்ம்ருஹ்ருத நேநவ்யூஹருதா, விஸ்வ ஸ்ம்ருத்யர்த்தம், ஸ்ருஸ்ரீமஹாமதவர்ஹருதாநாம், சுவே ஸ்ரநாஜக தஃ, ஹவநஸ்யாயிவந்த்ரீ, த்ருவந்ரம் தவர்யஷீ:, ஸ்ருஜாக்ருதி ஷ்டா வொகஸ்ரேதவீ, தயாலக்ஷ்ம்ரீஹ்ரூபவணு வக்ஷஸ்ரூ ணாஸமாஹிதஃ। குணதஸ்வஸ்ரூபேண வ்யாவ்ருத்ஸாயார ணீபதா ॥ யதாயோ ஜகத்வ்யாவ்ருத்தம் ஸ்ரூபேணஸ்வஹாவதஃ । த யைவவ்யாவ்ருத்திம்ஸவர்ம் நிபத்நீவதயெஸ்ரீ ॥ ஜகத்வ்யாவ்ருத்தம்வரா வரம் ॥’ என்பவைகளை உதாஹர்த்து உர்ஜீகரணார்த்தமாக ப்ரத ர்ஷித்தோம். இதனால் ஸ்ருதிகளுக்கு ஸ்ம்ருதிவிரோத மாய்க்கூறப்பட்ட பக்ஷமும் வ்யர்த்தமாக்கப்பட்டது. மேலும்; உப ஷ்டானத்தில் லக்ஷணஸமயமில்லை யென்றதற்கும் விதுவடிகா த்தத்தத்வ விதுகளே வேண்டியதால், முகம் குஷமாகவா வது, குஷம் முகமாகவாவது, இவை இரண்டும் ப்ருதக்மாக

வாவது, இது அவையாகவாவது மாறவேண்டியதில்லை. விதுகவ ஞாநே ஸவடுது ஸவடுவணடுவுராவுியன்று. இப்படியாகும்பொழுது விதுகவத்திற்கே கஸாஹவமும்வணடுவாஹாஉலு விது கவத்திற்குப்பொருளாயிருக்க வண்டுஸாகயபுமே விதுகவமென்ற கநாஹவிராஙமு முண்டாகும். கதிடுவாயுநப்படி ஒத வெராதமாயுள்ள வடிம் தாஉயூ கதுடுவிவக்ஷாவிலமாகவே நின்று, கதுடுராவுாத நாநேத்துடனே நிற்பதே தூஅஸூவின் ஸதைக்குள்ள விஶேஷம். இங்ஙனல்லாது ஶாஸ்மே கூுஷ்மாய்க்காணவேண்டுமென்றது உநுதனுக்கல்லாது வஷுனுக்கு ஈஸஹாவிதமேயாம். இவ்விதம் ஸ்ரீதகவடுகாஶிகையின் வடு வடுவரிவேஉத்தில் பஹுவுகாரமாய் கெஶப்பட்டு ஸ்ரீயின் வெஹவத்தைக் கண்டித்து, அதனால் தனக்கோர் வைஹவத்தை யாஶித்து அது கைகூடாதே, உதுரவரிவேஉத்தால் ஃவாயகவத்தையும் வணிப்பதாய் புறப்பட்டார். இதுவரையில் வுதிவாஜிக்கப்பட்ட வாகயுாயுங்களாலேயே அவ்வுபாயகவத்தையும் ஐக்ஷிக்கு ஸாவித்திருக்கின்றோமாகிலும், மேல் வடுவடுவக்ஷிவாகயுத்தின்பேரில் அடையச் சிலவாகயுக்களை யெழுதுகின்றோம். அவையாவன;- கவிஜஜமீஶாரனை ஸ்ரீஶேஷநாராயணனால் ‚‚யொவெவெஉாம்ஶவ ஹிணொதிதவெஸ" என்றும், ‚‚வுவகாஹாஉஸா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே வுவவநம் செய்யப்பட்ட வெஉவாகயுங்களிலும், வஞராதுஸு கூுதகஸுவகா நாராயணஸுப!" என்றும், ‚‚வகாவஞராதுஸுபஸு" என்றும் சொல்லுகிறபடி வாஞராதுஶாஸுத்திலும், ‚‚கூுஷ்மெஅவாநம் வுாஸம் விஜிநாராயணம் வுஹ! கொஹுநுா ஹவி வெஶெதுப ஶேஹாஹாரத கூுஉவெஸ ||" என்றும், ‚‚நமோவுா ஸாவவிஷ்மெ" என்றும் கூறுகிறபடி வஞஶெஉமான ஶேஹா ஹாரதத்திலும், ‚‚தெவதா வாரஶேயபுஞ யயாவமெஅ தூுமெத ஹவாநு!" என்றும், ‚‚வராஶராதஜா" என்றும், தமெஸுநமோ ஶேநிவராய வராஶராய" என்றும் கூறப்பட்ட ஶேஹாவுஸிஜியையுடைய ஸ்ரீ வராஶர ஶேஹஷியால் உவவுாஹிக்கப்பட்ட

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும் "[illegible]" என்று புகழ்பெற்ற [illegible] ஸ்ருதிகளிலும், "[illegible]" என்றும் "[illegible]" என்று [illegible] த்திலும், ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட [illegible] மஹிமையுடைய ஸ்ரீ[illegible] ப்ரபந்தங்களாகிய [illegible] ங்களிலும், [illegible] ணங்களான ஸ்ரீ[illegible] ஸ்ரீ[illegible] ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய விஷ்ணுபுராண [illegible] ஸ்ரீ[illegible] ஸ்ரீ[illegible] ஸ்ரீதத்த்வ[illegible] ஸ்ரீ[illegible] ஸ்ரீ[illegible] களிலும் [illegible] யால் விசாரித்து நிர்ணயிக்கப்பட்ட [illegible]

ஞாயாயதுங்களை ஸ்வோபாயபூர்வமாயடியேனுக்கு ப்ராப்ய மானபடியே ஸ்வாமிபூத்துப் பார்க்கும்பொழுது பெருமாளுக்குப் போல் பெரியபிராட்டியாருக்கும் உபாயத்வோபேயத்வங்களும், விசேஷாகாரமாயுள்ள புருஷகாரத்வமும் ஆகவாகாரத்ரயங்களு முண்டென நிஸ்ஸம்சயமாயும் ப்ரமாணமாயும் ஸம்ப்ரதாயஸித்த தத்வமாயும் தோன்றிய விஷயத்தைப்பற்றிய ப்ரமாணங்களை யும் தந்நிர்ணய ந்யாயங்களையும் நாதிஸங்க்ரஹ விஸ்தாரமாக மேல் உபபாதிக்கிறதாவது;— நமதன்பர் ஸ்ரீ தத்வ தாஸிகை யின் நிக்ஷேப பாடத்தில் ' ப்ரபத்யோபாயத்வேப்யவஸாநன் தானே ஸமுதாயத்திலே' என்று துடங்கி, ஸம்ப்ரதாயப்ராப்யோ யோகே ஸாக்ஷாதுக்தம் த்வஸ்ய । உக்தீ: புருஷகாரேண ஸஹா ப்ரதிபோதிதீ ॥ தத்ஸ்யாஸ்விசேஷேஷாஸ்ய நிர்தேசே ஷட்ஸ்வப்யதே । கேசித் நித்யஸம்பந்ந: கேவலாப்யாயிகா: புத்: । த்வாம்ஹோஹ ஸம்ஸம் ப்ரபத்ய ஸ்ரீதசோநஸா: । உக்தீம் புருஷகாரேண ப்ரதயதோ புராநந ॥ தச்ச்ஷோ ப்ராப்யஸேநஸ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவோ । ஜ்வா: க்ருதா யுதா: ப்ராப்யதே தாதேவா நந்ய தாநஸா:॥ தச்ப்ராப்யப்ரதி ஜநேந்த்ரம் ஸம்ஸாரே பததாம்ய:॥ உக்தீ: புருஷகாரத்வே நிர்தோஷாபர தேஷிதீ: । தேவாபி தஸ்மேஹ்யதச நாந்யதா லக்ஷணாஸ்வேச॥ ஸாபாயதம் ஹ்ருதயேசாகா ஜகதாபர பரம்பரா। தத்ஸா ப்ராயதுப்ரஜைவம் ஸமதுர்யோநேஸ்வாப்ய யா॥ இதிஜைவம் புரஸ்க்ருத்ய பராஜேவா ஸதாஸ்ருதேச' என்றளவாயுள்ள சில ப்ரமாணவசநங்களையுமிப்படியே ஸ்ரீயாதவ நிசேபிகருடையதென்றும், இராமானுசனுடையதென்றும், திருக் குருகைப்பிரான்பிள்ளானுடையதென்றும், நடாதூர் அம்மாளு டையதென்றும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பட்டருடையதென்றும், ரஹஸ்ய த்ரயஸாரத்தூகா ரஹஸ்யத்ரயஸாரஹஸ்யத்ரயவாசக ப்ரயோ கத்யாஷ்ய வதாலோகி ஷாஷ்யவிரோத பரிஹார அயாயி கார ஸாரஸாராதிகளால் ஸ்ரீதேசிகனுடையதென்றும், ஸ்ரீ நயிநாராச்சாரியருடையதென்றும், பற்பல வாக்யங்களால் 'பிராட்

16

டிக்குப் புருஷகாரத்வமே நிரூபகம், எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமே நிரூபகமென்னுமர்த்தம் ஸகலாசார்ய ஸம்மதமென்றதாயிற்று. அதஏவ ஸர்வஜ்ஞ ஸார்வபௌம நிர்ணீதமான ஸ்ரீவசனபூஷண திவ்யஶாஸ்த்ர வ்யாக்யானத்தில் "புருஷகாரமென்றும், உபாயமென்றும் இவற்றை நிரூபகமாக வருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமும், ஈஶ்வரனுக்குபாயத்வமும் அஸாதாரணமென்று தோற்றுகைக்காக" என்றருளிச்செய்தார். இதற்கு ப்ரமாணம் ஸ்ரீபராங்குஶ பாஷ்யகாராதி வேதாந்த தேஶிகாந்த பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகள்" என்று சில வாக்யங்களையும் [illegible] பக்கம் வரையில் ப்ரபஞ்சித்தெழுதினர்.

இவ்விதம் பத்து பக்கங்கள் வரையில் விஸ்தரித்தெழுதிய பூர்வபக்ஷியான நமதன்பர் யாரைத் தனக்கு ப்ரதிவாதியாக நினைத்திவ்விதமெழுதினதென்று பர்யாலோசிக்குங்கால், பராங்குஶாதி தேஶிகாந்தமான ஸகலாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளும் பரஸ்பரவிரோதமில்லாதே தமது ஸித்தாந்தத்திற்கே யநுகூலமென்று நிர்விவாதமாய் ஸ்ரீதேஶிகனையும் தமது பக்ஷத்திற்கனுகூலரென்றே நிஶ்சயித்துக்கொண்டனர். அதன்பேரிலிம் முனீசுவரர் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லையென்று (௪0) பக்கங்களால் விவாதித்தது நிஷ்ப்ரயோஜனமா யிருக்கின்றது. அல்லாது ஸ்ரீதேஶிகஸூக்திகளையே தமக்குப் பூர்வபக்ஷமாக வெடுத்தால் 'தேஶிகாந்தபூர்வாசார்யர் ஸ்ரீஸூக்திகள் தம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு ப்ரமாணமென்றது நிஷ்ப்ரமாணமும் பூர்வாபர விரோதமுமாம். வேறு ஸ்ரீதத்வஸித்தாஞ்ஜந கர்த்தாவான ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமியே தனக்கு ப்ரதிபக்ஷியென்றால் ஸ்ரீ [illegible]ஹோபிலாசார்ய பரம்பராகத ஸம்ப்ரதாயமு மிப்படியே யிருப்பதாலும் அந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீதேஶிகனருளிச்செய்த ஸ்ரீஸாரஸார நிஷ்டராதலாலும் தத்ஸாரஸார ப்ரமாணமாகவே ஸ்ரீதத்வஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ஸ்ரீதேஶிக ஸித்தாந்தத்தையே அருளிச்செய்ததாலும் இந்த ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமி ப்ரதிபக்ஷியாவதுகூடாது.

ஆகயிந்த ஸாகேதராமாநுஜ மஹாதேஶிகருக்கு ஸ்வதந்த்ரஸித்தம்
ப்ரதிவாதிகளெல்லாம் ப்ரதிவாதிகளாயினர். இவர்ப்ரதிவாதி
களானதிருஷ்டாந்தஸ்ஸையுடைய ஹம்ஸமைபோலிருக்கும்ரஹஸ்யத்ர
யஸாரம்போன்றயிம்மூவரும்ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரநிஷ்டர்களா
தலால் ஸததஸுக்ருதராவான ஸ்ரீமத்கவிதார்க்கிகஸிம்ஹ ஸர்வதந்த்ர
ஸ்வதந்த்ராபரவேதாந்தாசார்யரென்ன ஸ்ரீமத்தேஶிகனே யிவருக்கு
ப்ரதிவாதியும், இவரது ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாராதி ஸ்ரீஸூ
க்திகளே ப்ரதிவாதக்ரந்தங்களுமாம். ஆகையாலிவர் ஸமாதே
ஶமில்லாதவரைப்போல் ஸேநாதிபதியுடைன ஸ்நாநயனுக்குக் க்ஷ
ஹோம ப்ரதர்ஶநம்போலும், விஷயநய நிஜீவந ந்யாயம்
போலும் க்ஷூத்ராதிகளை ப்ரயோஜநம் செய்யவேண்டி யிப்படி
யெழுதினபடியாம். அன்றியும்; ஒரோர் க்ரந்தத்தைப் பரிஶீ
லிக்கப்புகுங்கால் உபக்ரமோப ஸம்ஹாரார்த்தங்களை விசாரி
த்து தவிரோதமாகவே ஶாஸ்த்ரத்திலுள்ள வாக்யங்களுக்கும்
அர்த்தம் செய்யவேண்டியது ஸர்வநந்யாயஶிக்ஷித ஸம்மதபக்ஷி
பக்ஷம். மற்றது பூர்வபக்ஷிபக்ஷம் இவ்விஷயத்தையும் நமதன்
பர், தமது பாஷ்யத்தின் கூரு வது பக்ஷத்தில் 'உபக்ரமோ
பஸம்ஹாரங்களுக்கு விரோதமுண்டாகையால், இரண்டிற்கு
மவிரோதமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணவேணும்.' என்றெழுத
ப்பட்ட வாக்யத்தால் நன்குணர்ந்தவரெனவும் தோன்றுகிறது
என்றாலும்; இவ்வித ந்யாயங்களெல்லாம் தன் மதவாதத்திற்கு
மாத்ரம் ப்ரயுக்தமாகுமென்ற அபிமானமுமுளது. தீவ்யகார்ய
த்தாலே பரம்பரையாய் வருகிற ஸ்ரீதேஶிக ஸம்ப்ரதாயார்த்த
ங்களெல்லாம் பரகாலாதிமஹாவிஷயஸாதி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களெ
ன்ற யிம்மூவருக்குந் தோன்றாதே யிம்முனீச்வரருக்குமாத்ரம் ஸ
ததிவரீதமாய்த் தோற்றக் காரணம் ஸ்வாபிமத மதப்ரக்ரியா
பிநிவேஶமாத்ரமல்லாதே காரணாந்தரமில்லையேயாம். அன்றியும்
ஸ்ரீதேஶிகனருளிச்செய்த உத்தரவஸ்ஸாம்ப்ரதாயமே ப்ரமாணதம
மென்று சிலர் பிதற்றுமது இம்மஹாசார்யருக்கும், பவநஹாரிஷ
ண தீமாம்ஸாகாரருக்கும் ஜ்ஞமில்லாததென்று மிவர் வாக்யங்

களால் தெரியலாயிற்று. மேலும்; இவ்வன்பர்காட்டிய வ்யாஜ ஸாபேக்ஷ காருண்யத்திற்கு லக்ஷணத்திற்கு மேல்உபாயத்வ ஸமர்த்தநபரமான ஸ்ரீதேசிக திவ்யஸூக்திகளும் நம்மாலிப்பொழுது ப்ரதர்சிப்பிக்கப்படுமேயானால் அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் இவருக்கேச் சேர்ந்ததா? அல்லது நமக்கே சேர்ந்ததா? அல்லது உபயருக்கும்சேர்ந்தா? எனில்; வ்யாஜஸாபேக்ஷகாருண்யம்ஸ்ரீக்குலக்ஷணம் உபாயத்வம் அஸம்மதம். அப்படிக்கு ஸ்ரீதேசிகரு அருளிச்செய்யவில்லை. ஆகையால் வ்யாஜஸாபேக்ஷகாருண்யத்திலேயேநோக்கு என்று கூறியதால் உபாயத்வமுமுண்டென நம்மால் ப்ரதர்சநம் பண்ணப்படுமேயாகில் இவருக்காவது அவரைப்போன்ற எந்த ப்ரதிபக்ஷிகளுக்காவது ஸ்வதேசிக ஸ்ரீஸூக்தியில் ஸம்பந்தமே யில்லாதுபோம். ஏனெனில்; ‹உபாயவஸ்துவிசேஷணமாயிருக்கிற வாகாரத்தையிட் டிவளுக்கு உபாயத்வத்திலந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்› என்று மணவாளமுனிவர் ரஹஸ்யத்ரய தீகாஸாரத்தியில் த்வயப்ரகரணத்தில் எழுதினாரென்று கடைவாதவாக்யத்தில் ஸ்வஸித்தாந்தத்தைவெளியிட்டார். ஆகையால் பிராட்டியாருக்கு உபாயசரீரத்தில் அந்வயம் அன்பர் மதத்தில் அத்யந்தாபாவம். இதற்காகவே பிராட்டியாருக்குள்ள விசேஷத்வத்தையும் பாழாக்கி ஜீவகோடியில் சேர்த்து ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யணுவாக்கி அதேவ்யாஜஸாபேக்ஷகாருண்யத்தை காருண்யமொத்ததுபோ விப்பொழுது கூறுவது. இதுவும் பாழாகுமென்ற அபேக்ஷையை முன்பே கூறினோம். ஆனதுபற்றி ஓடவில் ஸமுத்ரமெனவென்றவனைப்போல் ஸத்ஸம்ப்ரதாயங்களையும் பாழாக்கி தத்வதர்சிகளாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் விருத்தமாய் ஸம்பந்தமில்லாதே நெஞ்சில் தோன்றியதைச் சொல்லி ஸமர்த்தரும் யதாஜாதர்போல் திரியவேண்டுமென்றதை லோகோபதேசமாக வுபதேசிக்க வாவெனவித்தே யிவ்விதம் பலர் வாக்யங்களை யெழுதினதும், அதையொட்டியிவரும் ‹ஸதஸம்யாஃ க்ருத்வா ப்ரவிசந்தி । மதாநுமதிகொடு கொடுத்தொகஃ ப்ராப்தாயாஃ ॥› என்றபடி. அவ்வர்த்தங்களைபே ப்ரதிவாதித்

தோர் ப்ரஹ்மமெழுதினார். அதில் முற்படக் காட்டப்பட்ட ஸ்ரீவசநபூஷணவசநங்களில்; 'லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண, லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண, லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே, இதிவைஶிஷ்ட்யம் புருஷகாரஸ்ய ச' என்றவைகளால் லக்ஷ்மிக்குள்ள புருஷகாரத்வம் கூறப்பட்டது. அன்றியும்; 'அஸ்யாஶ்ச விஶேஷாயம், நாந்யாலக்ஷணம் ஸஹஜம்' என்ற இவையிரண்டு வசநங்களும் பெரிய பிராட்டியாருக்குள்ள விசேஷலக்ஷண மிப்புருஷகாரத்வமென்று ஓர் ஆகாரத்தை விசேஷித்துக் கூட்டிற்று. (அஸ்தஸ்யா ஶ்ரியம்விஶேஷஸ்து) என்ற பதம். இதற்கு இவளுக்கிதோர் விசேஷமுமெனப் பொருள். (நாந்யா லக்ஷணம் ஸஹஜம்) என்றதற்கு மிதுவே கருத்தென முன்பே கூறப்பட்டது. ஆகையாலிதுகொண்டு உபாயாகாரத்தை நிவர்த்திக்க வழியில்லை. மேலும், 'அஹம்மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை' என்றபொழுது என்னுடைய ப்ராப்திக்கு நானே உபாயமெனப் பொருளாவதால் தேற்றேகாரங்கொண்டு லக்ஷ்மிக்கு மற்றவுபாயஶரீராமயமில்லையெனப் பார்ப்பாராகையால் ஸ்வஸ்வபத்திற்கு 'லக்ஷ்மீவதிஸ்யாம்' என்ற விசேஷணம் வ்யர்த்தம். அதாவது, ஸ்ரீமானுகிய நானே நேரிட உபாயமென்றது. நேரிடவென்றது ஸக்தியோகாதிகளை யிடையிட வேண்டாமென்ற கருத்தைப்பற்றி. 'ப்ராப்யா ப்ராபகஶ்சைவமோ' என்றதற்கு மிதேபொருள். எவ்விடத்தில் ஸ்ரீ தத்வகளுக்குள் சந்த்ரரை ப்ரமாணம் கூறினும் ஸஹிதோம ஶ்லோந்த்ரயப்படி யிருவரையுமே கூறினதுபோலவே என்று முன்பே பலவிடத்திலும் கூறப்பட்டது. ஆகையால் (மாம்) என்றதற்கும் 'ஸ்ரீவிஶிஷ்டமாம்' என்றே பொருளாகும். 'ஸர்வதாயத்ர: ப்ராப்யஶ்சைவமேவாநந்யமாநஸா:' என்றது உபேயதஶையில் தன்னையே அடைவார்களெனக் கருத்து. இதனால் உபாயஸமப்ராப்தி நிவர்த்திக்கப்பட்டது. மேலும், 'மமைவைஶிஷ்ட்யஸி' என்றதையே ப்ரமாணமாகப்பற்றி லோகாசார்யரும் சரமஶ்லோகத்திற்கு ஸமமாகக் கூறியதால் இங்குள்ள அவகாரம், உபேயத்வத்தை யொத்த ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு ஏன் வாயடைக்கமாகாது ஆகை

யால் எங்கெங்கு எவ்விதம் கூறினும் அந்யதரோக்தவிரு த்தார்த்தநிரஹணம் ஸித்தமேயாம். ஆகையிவ்வளவால் ஸமஸ்த பூர்வபக்ஷ ஸ்ம்ருதிகளிலிருந்து காண்பித்த வசநங்களெல்லாம் தனக்கனுகூலங்களென்று ப்ரமித்தது ப்ரமாதமாய் ஸாத்ய ஸித்தியில்லாதே போயின. லக்ஷ்மிக்குள்ள உபாயத்வமில்லை என்றதற்கு புருஷகார மாத்ரமே, உபாயத்வ மிவளுக்கில்லையென்று பொருள்படக்கூடிய 'நாஸ்தி லக்ஷ்ம்யா உபாயத்வம் புருஷகாரைகவைபவம் ஸ்ம்ருதா' என்றவோர் வசநம் இனி பூர்வஜ்ஞ விஷயத்திற்குப்போல் குபுருஷ விஷயமானவோர் மஹிஷியால் த்ருஷ்டமாகவேணும். அல்லாது ப்ரத்யுத்தரமில்லை. இவைபோலவேதான் மற்ற பராங்குச ஸ்ரீயாமுந ஸ்ரீவத்ஸ ராமாநுஜ தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் அர்த்தப்ரக்ரியையைக் கண்டுகொள்வது. அவைகளுள் ஸ்ரீதேசிகனது ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் அதிகாரத்தில் கூறியருளிய "இப்புருஷகாரம் பலத்திற்குப் பரம்பரயா காரணம்." என்றதற்கு நமதன்பர் பரம்பரயா காரணமென்றிருப்பதால் ஸ்ரீக்கு உபாயசரீரத்தில் அந்வயமில்லையென்று ப்ரமித்தார். ஆகையாலிவ்வாக்யத்தைத் தமது ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகையின் ௬௪, ௬௫, ௬௬வது பக்கங்களில் எழுதிக்காட்டினர். இவ்வாக்யத்திலுள்ள "பரம்பரயா" என்றதற்காயாஸமென்று நினைத்து ஸ்ரீஸாரஸாரமென்ற ரஹஸ்யத்தினின்றும் "அத்தலையில் மஹிஷீத்வப்ரயுக்த வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலும், இத்தலையில் மாத்ருத்வப்ரயுக்தவாத்ஸல்யாதிசயத்தாலும் மறுக்கவொண்ணாத புருஷகாரமுமாய்," என்ற வாக்யத்தையும் விரோதிபரிஹார ரஹஸ்யத்தினின்றும் "அவன் உபாயமாகவும், இவள் புருஷாகாரமாகவும் "யாவத்வாத்ஸல்யதோ தேவி, பாப: பாபம் ப்ரயுயதா ப்ரபத்ஸ்யந்தி தஸ்ரியம்" இத்யாதிகளிற்படியே ஸ்வதந்த்ர வ்யவஸ்தை நடக்கிறதாகையால் விலக்ஷண ப்ராண ஸம்பந்தங்களையுடைய ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி இம்முகத்தால் கைக்கொள்ளுகிறான்." என்ற வாக்யத்தையும், ஸாம்ப்ரதாயவிரோத பரிஹாரத்தினின்றும் "ப்ராணஸம்பந்த ஜ்யேஷ்ட்ய

விஶேஷ: பாரதந்த்ர்யகாரதா। ரக்ஷணம் நிஜஸங்கல்பாத் இதிநிர்ணீயதே புதை:॥” என்ற ஶ்லோகாதிகளான சில வாக்யத்தையும் உதாஹரிக்கவும் செய்தார். இப்பணிப்பெல்லாம் அந்தந்த ஸம்ப்ரதாயங்களின் பூர்வோத்தர வாக்ய பராமர்ஶத்தாலும் ஸ்வாநுஸந்தாநத்தாலும் ஏற்பட்டவை. அதெங்ஙனேயெனில்; ஆசார்யாபிமாநத்தில் ,,ஸாபேக்ஷனை பரதந்த்ரனுக்கபேக்ஷிதம் நிலைகட்டிக்கொடுக்கவென்று” பாரதந்த்ர்யகாரகத்வத்தை ஸ்ரீக்கு ஸ்தாபித்து, இப்பாரதந்த்ர்யகாரகம் ஸ்வயம் ஸஹாவாநுஷ்டாந யோக்ய ஷிஷிப்ரதிஷ்ட்டிதம் ஸித்தமெனவும் ஸங்கட்டி முடிவில் ‘இப்படி யிவளுக்கு ஸவ்யபூர்வ திருவடிகளில் பணிக்கும் ஸம்பந்த ப்ரமாணஸித்தமாகையாலிங்கு மிவ்விஶேஷங்கொள்ள வுசிதம்’ எனவுமருளிச்செய்து ஸாதநத்வம் ஸிஹாவலோகந ந்யாயத்தால் ‘இப்படி பாரதந்த்ர்யகாரகமுதையுமாய் விஶேஷவாய விஶேஷணமுமாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கப்படும்.’ என்றும் எல்லா வஸ்துக்களாலு மாஶ்ரயிக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையுந்தானாஶ்ரயித்திருக்குமென்று பொருளானபோது நாராயணாதி ஶப்தங்கள் ஶ்ரிய:பதிக்குச் சொல்லுங் கட்டளையை,விஷ்ணுபதிக்கும் சொல்லிற்றும்’ என்றும், ‘ஶ்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந்’ என்று வ்யுத்பத்தியானதுபொழுது ‘லக்ஷ்மீ ஸஹஸ்ரநீகேஶா... நீயதே ।’ என்றும், வேரிமாருத பூமேலிருப்பாள்வினைதீர்க்கும்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாயாதிகாரிகளுக்கு விரோதியான கர்மாதிகளைக் கழிக்குமென்றதாம்’ என்றும், இவைகளை யெல்லாம் ஸங்க்ரஹித்து‘ஸாந்த்ரபாய உபேயஸ்வ ஸாரூபவாதி ஸதேவபுண்ய । ப்ராயித: ப்ரதிஸம்பந்தீ ஸ்ரீமாந் நிர்தேக்ஷ்யதாம் ॥’ ஸ்ரீமாநு என்று பொதுவிலேசொன்னாலும் ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே இங்கு ஶ்ரிய:பதி என்றபடி’ என்றும், ‘இங்குமங்குந் திருமாலன்றி யின்மைகண்டு’ என்றுமுபாய தஶையிலும் ஃபலதஶையிலும் ஸ்ரீமத்வைபவத்திற் சொன்ன நித்யயோகத்தை யநுஸந்தித்தார்’ என்றும், ‘சரணாகதி வக்தவ்யதியஶ்ச ப்ரஸஞ்ஜிதம் ... யதேஜோரவஹாஸ்யம் தஸ்வதி ப்ராயநு...

தோஙயாஸ: । நஸத்ராஜிஸந்தீ கேஸரீதீயோக்திஸாஹஸம் । ததாதேத்ரத்யவராத்ரஸ்ய ப்ரஶம்ஸிதம் மஹாஸாஹஸம் ॥" இப்படியிருக்க இவளை விஶேஷணமாகக் கொள்ளில் ஸர்வஶக்தித்வவிரோதம் வருமென்பார்க்கு இப்புருஷகாரத்வாபேக்ஷையிலும், ஸர்வஶக்தித்வவிரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும்' என்றும், இப்படியே ஸஹதர்மசாரிணியான இவளாலே விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஶரண்யனாகையு மீஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்ய நியதமென்று கொண்டால் ஒரு ப்ரமாணத்திற்கும் விரோதமில்லை' என்றும், 'இப்படி த்வயத்தில் பதங்களிலடைவே ஶப்தார்த்தஸ்வபாவங்களாலே புருஷகாரயோகம், அதன் நித்யத்வம், உபாயவைஶிஷ்ட்யம்' என்றும், 'ஸர்வஸ்வாமியாய் ஸர்வப்ரகார நிரதிஶய போக்யனாய், பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத நாராயணனது திருவடிகளில்' என்று துடங்கி 'ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளில் ஸமஸ்த ஸம்பந்தமான ஆத்மரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறேனென்று த்வயத்தில்திரண்ட பொருள்.' என்றும் த்வயாதிகாரத்தில் ஸாதுமாயுள்ள வாக்யபங்க்திகளையும், இவரெடுத்த வாக்யத்திற்கு முற்பட்ட 'இது உத்தரவாக்யத்திற்போலே பூர்வவாக்யத்திலும் விஶேஷணமென்னுமிடமும் உபாய விஶேஷணங்களால் உபாயத்வம் வாராதென்னுமிடமும் ஸித்தோபாயஶோதநத்திலே சொன்னோம்' மென்றும், 'நாராயணன் ஶரண்யனும்பொழுது லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனா யிருக்குமென்கைக்காக பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீஶப்தம்.' என்றும், 'உபாயப்ரவ்ருத்திகளிலிங்கு ப்ரயாநஹேதன் ஸ்ரீமந் நாராயணனாகையாலே யிரண்டிடத்திலுங் கிடக்கிற ஸவிஶேஷண நாராயணஶப்தம் வ்யாவ்ருத்தமாய் நின்றவளவில்.' என்றும், 'ஸமஸ்தநாராயணாதி ஶதாநாமேவ ஸ்வரூபேவரூபே' என்று துடங்கி ஸ்ரீஶப்தாதிப்ரயோகத்தை யருளிச்செய்தார். கலிஹரேப ப்ரத்யநீகத்வாதியாலே ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைப்பரக்கவருளிச்செய்கையாலே நாராயணஶப்தமும் வ்யாவ்ருத்தமாயிற்று. முற்படப்பிராட்டியைச் சொல்லச்செய்தே

பூர்வபக்ஷகாரர்கள் நிர்வாஹாபாஸமாக விஷ்ணுசித்தீயத்தில் நிலை தோற்றுகைக்காக மீண்டும் நாராயணசப்த வ்யாக்யானத்திலு மருளிச்செய்தார். அநந்தரம் 'ஸ்ரீமந்நாராயண' என்று ஸமாஸ பாய வாக்யங்களில் ப்ரஸக்தமான ப்ரவிஸ்யசப்தத்தை யுபபாதநம்பண்ணி யருளினார்.' என்றுமுள்ள அபியுக்தவாக்யங்களையும் யதாஸம்ப்ரதாயமாகப் பர்யாலோசித்து விசாரம் பண்ணும்பொழுது ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுள்ளம் பெரியபிராட்டியார் பூர்வபக்ஷகாரமதத்தாலேயே பரம்பரையாய் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாவாளெனவும், உபாயஸ்வரூபத்தி லன்வயமில்லாதவளெனவும் கூறச்சிறிதேனும் விரகில்லை. ஆகையாலிங்குள்ள 'பரம்பரயா' என்றதற்குக் கருத்தியாதெனில்; ஆசார்யஸமாஸ்ரயணம் தனக்கு மேலுள்ள பூர்வர்க்களில் யோஜிப்பிக்குமாப்போல், இவளிடம் பூர்வபக்ஷகாரர்கள் செய்யப்படும் ஸமாஸ்ரயணமும் தனக்கு மேலுள்ள உபாயத்திலும் மூட்டி வைத்து அதினின்று ஈச்வரஸம்மான உபேயத்திலும் மூட்டி வைக்குமென்பது. இவ்வர்த்தத்தை 'ஆசார்யஸமாஸ்ரயணவத் பரம்பர யோபயோக்ததயா பூர்வபக்ஷகாராவலம்பநேவ' த்யாதிகளால் ஸ்ரீஸாரஸாரத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தார். ஆகயிவ்வாக்யங்களால் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுள்ளம் பூர்வபக்ஷகாரர் [illegible] உபாயத்வமும்பிராட்டிக்குளவென்பதும், உபாயோபேயகாரணத்வமெல்லாம் எம்பெருமானுக் குள்ளதென்பதுமாம். ஸம்ப்ரதாயாகத ஸித்தாந்தமிப்படி யிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீக்கும் பூர்வபக்ஷகாரத்வமே யில்லையென்று யாரோ வோர் ப்ரதிபக்ஷி சொல்வதாய் நினைத்து பூர்வபக்ஷம் செய்தது, ப்ரதிபக்ஷிபக்ஷங்களே [illegible]ன்னதென்று அறியாததென விசுவாசித்துக்களுடைய ஸஹஜம். மஹாவித்வான ஈச்வரர் தமது பூர்வஸ்கத்தின் முகவுரையில் 'ஸ்ரீமந்நிகமாந்ததேசிக னருளிச்செய்த ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஆபாதப்ரதீதியால் தோற்றுகிற சில ஸூக்திகளைக்கொண்டு ஸம்ப்ரதாயத்தினுடைய ப்ரதிகூலத்

ஸிஷாஞுத்தையு முள்ளபடி அறியாமல்' என்றெழுதினர். ஆத லாலிவரே வஷீவெஷாகூ வாக்யாயூநயாயப்படி பிள்ளை லோ காசாயஷருடைய உதவுக்ரியையென்ன, ஸ்ரீவெஷாந்தெஸிக வாகூபித ஸஜஸாவுஷாய வாக்ரியையென்ன இவ்விரண்டினு டையவும் மமுங்கூட முகர்ந்திலராயினர். மேலும் வஷீவெஷா கூகாரதுயம் பிராட்டிக்குள்ளதென ஸாரவுகாஸிகாகார ரும் 'வாகநூலெது வாரூஷகாரகெகாவாயகெகா வெயகவா நாம வாதிவாஜநஸ யாவெகூிதகவாகு ஒகூாஸ்ரெஹாகூாகார துயயொமாவு வணுஅயெவிஉதுவா கூகாரதுயொவயொமி நிதயொமஉவயுதெ, உதிஉஹயநு தஸ்ஸாவுஷாயிகூவ வஷீவஷவெணு கஜவுஷஸஷநு ஹமஞுஹ 'இங்கு உவாயெ தாஜிநா' என்று வெளியிட்டார். தகுமிப்படியிருக்க ஈ நீஸுரர் கூறியது ஸவஷயா கொள்ளாததேயாம். அன்றியும்; ஸ்ரீவிரோயவரிஹாரத்தில் (அக) வது வரிஹாரத்தில் ஸ்ரீக் குள்ள வாரூஷகாரகூத்தை ஸூவித்து இதனுடன் (அச) வது வரிஹாரத்தில் 'வாகனே ரொகெஷாவாயமென்று ஸா ஸும் சொல்லாநிற்க ஸவநீகனுனவன் ஸரணமென்று அயத் தில்சொன்னுல் உவாயதிகூவம் வாஸம்மியாதோவெனில்; மூண விமூஹாஜிகளைப்போலே வநீயுமிங்கு உவாயவிஸேஷணமாய் நிற்கையால் விஸிஷ்டாவாய மேக மாகையாலே ஹாஸூனொரு வனுமே ராக்ஷிநிவதகனென்னுமாப்போல் ஸ்ரீமானொருவனு மே ரக்ஷகனென்ன விரோயமில்லை. இங்ஙனல்லாதபோது ஸு ரஷீவமொன்றையு மொழிந்த மூணாஜிகள் விஸேஷணமாய் நிற்கையாலும் உவாயதிகூவம் வாஸம்மிக்கும். மூணவிமூஹ ங்களுடைய கநெநாநவெஷஷம்போலே விஸேஷணங்களில் வெதநாவெதநவெஷஷமும் உவாயதிகூவமாகாது. இப்படி யானுல் உநூரவணுத்திற்போலே வஷீவஷவணுத்திலும் ஸூரஸ மாகத்தோற்றுகிறவெஸிஷ்டுத்தை வாயிக்கை ஸாஹஸம். வி ஸேஷணங்கள் தோறும் தனித்தனியேயுள்ள உவயொமவிஸே ஷங்களையும் ஸஸநூரஷீவமாக யமாஸாஸும் கண்டுகொள்ளுவது

ஸ்வதந்த்ரனுக்குத்தன் விசேஷணத்தால் ஸாபேக்ஷதைவிருத்தா. பேக்ஷைபோலே ஸர்வசக்திக்குவிரோதமன்று" என்றுஸ்ரீக்குள்ள உபாயத்வத்தையும் அதில்வந்த சங்கா பரிஹாரத்தையும் பரக்கவருளிச்செய்தார். இப்படி அதிஸூக்ஷ்மமாயும் நிஸ்ஸந்தேஹமாயுமருளிச் செய்தவாக்யார்த்தங்களை யாருமறியார்பொல் தத்வ த்ரயஜ்ஞஸர்வஸ்வப்ராப்யநிஷ்டர்களானநம்மிடமே, இம்முனீச்வரர் மோஹாந்தகாரவீதியில் ஸஞ்சீவிகரயம் பண்ணப்போனவர்போலும், ஸ்வஜநகபோத்ருப்ரஜ்ஞா ப்ரபாவத்தை ஸ்வஸ்ரூதாவினிடமேவ வந்நுலிப்பவள் போலும், சரணஸீதன் ஓடியோடிவ்யாப்ராஸ்யத்தில்விழுந்தது போலும் ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகை யென்றவோர்க்ரந்தத்தையெழுதி நம்முன்ப்ரவாரம்பண்ணினர். நாராயணனுக்குமாயிஷ்ரன்நாட்டிலுள்ளோரெல்லாம்.தொஷயாதர்களாகத் தோன்றியது போல் ஸித்தாந்த விரோதமில்லாதே ஸகலக்ரந்தங்களிலும் ப்ரதிவாதிப்பட்டவிதாகிருக விஷயத்தின் அபிப்ராயத்தை வகுதேசமயா வ்யாணத்தால் தானும் ப்ரமித்து சூத்ராகினரிலுள்ள ஆஸாபாஸிகளையும் ப்ரமிப்பிக்கயேற்பட்டார். இதைப்போன்ற ஜந்மவிஷயகரணத்தையுடைய ராமாயணத்தரையும் அவரது க்ரந்தத்தையும் கண்டு ஸத்வஸங்கல்பனோ வ தா த ஸ ஸா க்ஷி க ளோ டு கூட யோக்யதாநுஸாரமாக ஸ ங் க ல் க் க க் க ட வ ன். மேலும் இவ் வ ள வேயல்ல, நிவிஷதாகிருகவ்யாணியும் ஸ்வப்ராசார்யராமாநுஜஸித்தாந்தவிஜயத்வஜருமான ஸ்ரீநயினாராசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்தியையும் தனக்கநுகூலமென்றார். இது பெருவியப்பு. அதாவது .ஸர்வவித்ரஹமேயோமேந யயோவாமோநநிர்த்யதே । வர்த்தாவிசேஷணஞ்ச நோபாயத்வபாவஹேத:' ॥ என்று தொடங்கி பஹுவாக்யங்களால் விஸ்தரித்துக்கொண்டேபோய் ஒடுக்கத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாசார்ய ஸாம்ப்ரதாயமேஸர்வாவதெரவி ஸர்வபராநுஸாரேண ஸாரஷகாரகேண ஸமர்ப்பநஸாரய, பாநரவி சரணாமதிதேஹாதகம் சரண்ய விசேஷணமேநாவி ஸ்ரீமத: ப்ரயுஜ்யதே ஸா

தாத்பர்யஸாரவர்யா ப்ரதிபாஷ்யகாரஸூத்ராணாம் பாத்ர
ஸாரக்ஷேணஸஹகாரிணா யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஸர்வவேதாந்தே" என்றுள்ள வாக்யபங்க்திகள். இவ்வாக்யமும் ப்ரகரணம் வந்த பொழுது முன்பேபொருதரம் கூறப்பட்டது. ஸாரஸாராதிஸ்ரீ ஸூக்திகளும் விவரிக்கப்புக்காலொடு சிலவருக்கு விஷயமேயாவதால் அவைகளுமிவ் வ்யாக்யாநத்தால் வ்யாக்யாதங்கள் போலவேயாம். இப்படி ஸ்ரீதேசிகனும், ஸ்ரீநயினாராசார்யரும் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் பங்க்திகளை யொருவாறு வரி ஷரித்தோமாகிலும் ஸாரோந்யமாயுள்ள பூர்வபக்ஷங்களுக்கும் பரிஹாரம் கண்டிலோமாகையால் அவையாவையெனமேல் ப்ர வசிக்கப்படுவதாவது; ஸ்ரீஆளவந்தார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், ஸ்ரீபட்டர் திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான், நடாதூரம்மாள். ஸ்ரீவேதவ்யாஸபட்டர் முதலிய ஆசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிற் சில பாகத்தையெடுத்து நமதன்பர் உதாஹரித்தவையெல்லாம் ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிக திவ்யஸூக்தி பூர்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயம் போல் ஸ்வஸ்தானத்தில் நமதன்பருக்கு அநுகூலங்களே யல்லே. ஏனெனில், அவையெல்லாம் பராபஷகாரத்வாக்ஷணிகவாக்யங்களேயொழிய, உபாயக்வநிர்வாஹகவாக்யங்களல்ல. ஒவ்வொரு க்ரந்தங்களையுமிங்கு விஸ்தரித்து உபபாதிப்பதால் க்ரந்தம் விஸ்தரிப்பதுபற்றி ஸூசீகடாஹந்யாயத்தால் ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகள் மாத்ரமெடுத்துவிஸ்தரிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் சிற்சில ஈதன்முன்பேயும் உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீதேசிகனையே நம்மன்பர் தமது நெஞ்சில் ப்ரதிபக்ஷியாய் நினைத்து ஸ்ரீதத்வ ப்ரகாசிகையென்ற புஸ்தகமெழுதினரென்பதற்கு யிவர்பூர்வ பக்ஷத்திலுள்ள வாக்யங்களே நிதர்சநம். ஆகையால் நம் மாழ்வார் தொடங்கிவடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை வரையிலுள்ள ஆசா ர்யர்களுடையவும், திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான் தொடங்கி ஸ்ரீ நயினாராசார்யர் வரையிலுள்ள ஆசார்யர்களுடையவும் ப்ராமா ணிக க்ரந்தவிரோதம் அஸந்தேஹவாநத்தில் யத்ருச்சாத்ரவிஸ்தாரம் ஸ்தூலம். ப்ரத்யுத ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகையிலேயே

பரத்வபரத்வப்ரதிபாதக ஸ்ரீஸூக்திவிரோதங்களும் லோகாசார்யாதி ஸ்வாசார்ய ஸூக்தி விரோதங்களும் ஸ்வாஸூக்தி ப்ரதிபாதக விரோதங்களுமுள்ளவை. இவ்விதமுள்ள வாக்யார்த்தை யிவ்விஷயமாகவுள்ள வாதங்களால் ஸம்ப்ரதாயாநுக்ருஹீத ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு பஹுஸ்தலங்களில் ப்ரதர்சிப்பித்தோம். ஆங்காங்கு அவ்வோப்ரமாணங்களைக் கண்டுகொள்வது. ஆகயிதனால் ௧௪-வது புடத்தில் விசாரித்தெழுதிய "பிராட்டிக்குப்புருஷகாரத்வமே நிருபாதகம். எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமே நிருபாதகமென்னுமர்த்தம் ஸமாச்ரயணஸித்த மென்றதாயிற்று." என்ற அவவிசாரம் நிதாந்தம் க்ருதார்த்தமாயிற்று. இதுகொண்டு லோகாசார்ய ரஹஸ்யங்களும், தத்வ்யாக்யாந ஸம்ப்ரதாய ப்ரஸித்தவசனங்களும், இவைகளைக்கொண்டாகும் உத்தரபி ஆசார்யர்களுடைய வசனங்களும் ஸத்யதம விஷயங்களெனவும் தீர்ந்தன. இனி கேவல தர்க்காபாஸங்களால் நமதன்பர் கூறும் விவாதங்களையும் மறுத்து ஸித்தாந்தார்த்தைப்ரதர்சநம் பண்ணுவதாவது; ௧௮-வது புடத்தில் நமதன்பர் செய்த ப்ரதம பக்ஷத்தில், பிராட்டிக்குப்புருஷகாரத்வமே ஸம்மதம், உபாயத்வமே பாதகவசனம். யத்ர்த்தாதி புருஷகாரத்வ பரவசனங்கள் த்ருஷ்டங்களானுலும் அவைகளையும் உபாயபரமாகவே கொள்ளவேணும். ஏனெனில்; ஸ்ரீசப்தம் ச்ரு- ஸேவாயாமென்ற தாதுவினின்று நிஷ்பந்நமாகும்பொழுதும், 'ச்ரு. விஸ்தாரே என்றதாதுவினின்று நிஷ்பந்நமாகும்பொழுதும் ச்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ச்ருணாதி ச குணைர்ஜகத் !" என்ற ததநுஸாரப ப்ரும்ஹண பலத்தால் ஸகல நிவர்த்தகத்வமும் இஷ்டப்ராபகத்வமும்ஸித்தம். ஆகையாலிதுவே உபாயமாய் ஸர்வோபாய விசிஷ்டத்வமேபிராட்டிக்கு லக்ஷணமாய் ஸ்வரூபத்தில் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமேயுள்ளதென்பது."

இது ஸம்ப்ரதாய ஸித்தமல்லவாகையால் இவ்விதமுள்ள

பரிபூர்ணத்வமிவரது ஸ்வாபிமதமே. ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்திலே; ப்ரமாணபலத்தால் ப்ரஹ்மம் ஸ்ரீக்குப் பாரார்த்யகாரகத்வமும், தத்ஸந்நிதானம் ஸர்வதாஸாக்ஷம் தத்ஸந்நிதயா தத்வ்யாப்தி ஸித்தாநாம் ததிஶேஷணஸ்வாநாம் ஸஹோபகாரண ஸித்தஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரயோஜநீயத்வமும் ஶ்ருத்யநுஷ்டாநங்களால் ஸித்தம். இவ்வர்த்தத்தையருளிச்செய்த ஸ்ரீநயினாராசாரியர் ஸ்ரீஸூக்தியையும் முன்பே கூறினோம். ஆகையால் அன்பர் செய்த ப்ரஹ்ம பரிபூர்ணத்வ ப்ரதிவாதித வாக்யங்களெல்லாம் போரவிஷய வாஹாஸ்யங்களாம். மேலும்; ௬௧௬-வது பக்கத்தில், "ஸ்ரீக்கு உத்தரவணத்தால் உபேயத்வத்தை யங்கீகரித்தபொழுது, எப்படி அநந்யோபேயத்வம் வாராதோ அப்படியே பரிபூர்ணத்தில் உபாயத்வாங்கீகாரத்திலும் அநந்யோபாயத்வம் வாராது" என்றெழுதினர். இது ஸம்ஶயமென்றாலும் இதற்கு மறுப்பாக (அக)வது பக்கத்தில் "உபாயத்வம் ஸஹகாரநைரபேக்ஷ்ய ரூபமாயிருக்கையால் விஶேஷணத்தில் அந்வயமற்றிருக்கும். உபேயத்திற்கு அநந்யபோக ஸஹகாரத்தில் ரஸாதிஶயமுண்டாகிறது ஔசித்ய ப்ரஸித்தமாகையால், அங்கு விஶிஷ்டத்வம் விரோதமன்று. ஆகையால் பிராட்டிக்கு சேதனனைக்குறித்து உபாயத்வசெய்யில் பரார்த்தகாரத்வமொழிய காரணத்வாமயமில்லை" என்றெழுதினர்; இதற்கு நியாமகம் இவரது இஷ்டார்த்தஹேது வேறில்லை. ப்ரமாணிகமான லுஹம் ஸத்ருஹமானாலும் அநுபபாதேயமாம்பொழுது, ஶாஸ்த்ரங்கள் ஶாஸ்த்ரதோஷநிரஸநீயங்களே. இந்த ந்யாயமும் நமதாசார்யருக்கு ஜ்ஞாதமானதேயாமென்பதற்கு அவரது ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகையுள், ௧௦௬-வது பக்கத்தில் "நஹிவசந விரோதே ந்யாய: ப்ரபவதி" என்கிறபடியே கேவல தர்க்கங்களையிட்டு ப்ரபல ப்ரமாணங்களான ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ர ஸ்ம்ருதிநியத ஸம்ப்ரதிபாதகங்களான வசநங்களை பாதிக்கலாகாது" என்றவாக்யபங்க்திகளே ப்ரமாணம். ஆகையால் லக்ஷ்ம்யாஸஹ ஹ்ருஷீகேஶோ தேவ்யாகாருண்யரூபயா ரக்ஷகஸ்ஸர்வ ஸித்தாந்தே வேதாந்தே

விபரீதே, ஸஹபத்நீவர்க்க, ஶரணாகதிப்ரகாரேதி। ஶ்ரீ நாராயண ஶரண்யஶரண்ய சந்த்யஶரணஸ்வதாதாரவிந்த யுகளம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே॥ மனஸ்வயபேக்ஷாரகதிம் பரமம் பத்தாவா சஶேஷவித்தம்ஜகி ஹாரம்வஹதே விதீயபு। சஶேஷநகிஞ்சித்யகிதம் க்ருயதித்யயாம்ப? ஆமஜஶே கமயகோய தேஷாரஹாவ:?॥ நப்ரமஹிதேத்ருத்விரவி॥ ஸ்வாத்வாய உபேய ஶ்வ ஸ்வாப்யாதி ஸபேபுணே। ப்ரயிதக:ப்ரதிஸம்பம்ய ஶ்ரீமாஞ்சிமவகுஷாம்। நோவாயவிசுமாவமேஹஸ॥" இத்யாதி ஸமஸ்த வாக்ய ஶ்ரீமந்நாராயணாவாய ஶ்ரீஸந்நிதிகளாகும் ப்ரமாணங்களெல்லாம் "ஸ்வதஸ்ஸஹ" என்று ஸஹகாரித்வாத்தைக்கூட்டியே சொல்லியிருப்பதால் உபாயகவும் ஸஹகாரித்வாஞ்சநிரபேக்ஷ ரூபமென்பது ஸ்வாரஸ்யம். ஆனதால் உத்தரவாக்கியத்திற்போல் பூர்வவாக்யத்திற்கும் பொருள் கூற யாதொன்றாலும் பாதகமாவது ஸ்வாரஸ்யபங்கமாவதில்லை. இவ்விதமே மறுபடியும் (அ௫) வது பாடத்திலும் "ஸர்வஶக்தியான பரமபுருஷனுக்கு ஒரு ஸ்த்ரீஸஹாயம் பண்ணவேண்டாமையாலும் முற்பட ஶ்ரீஸம்பந்தம், பிராட்டி புருஷகாரமாக அவனே ஶரண்யனென்று விஶேஷ்யத்தில் தாத்பர்யமாகக்கடவது" என்றார். இங்கும் ஸர்வஶக்தியானவனுக்குப் புருஷகாரப்ரதீக்ஷேதம் ஓர் ஸ்த்ரீயால் வேண்டுமோ. அப்பொழுது ஸர்வஶக்தித்வத்திற்கு ஹானம் வாராதோ. ஸர்வஶக்தியாயும் நித்யத்ருப்தனுமுள்ள ஒருவனுக்கு வேறோர் ஸ்த்ரீயின் ஸஹாயத்தினாலேயே ரக்ஷணப்ரவ்ருத்தியைச்சொல்லும் நமதன்பர் பக்ஷம் மாத்ரம் ஸர்வஶக்தித்வாதிகளுக்கு ஹானி ஹேதுவாகாதோ இவைகளுக்கு ப்ரமாணமுமுண்டென்கில் உபாயகத்திற்கும் ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களெல்லாம் காண்கவில்லையோ. ஆகையால் தன்பக்ஷத்திற்கில்லாததை பரபக்ஷத்திற்குச் சொல்லியாக்ஷிநிதிஞந்யாயம் விஶ்வவஹாஸ்யம். அன்றியும் பூர்வவாக்யத்திலுள்ள ஶ்ரீஸம்பந்தத்திற்குள்ள விதமான ப்ரயோஜனவிஶேஷங்கள் கூறப்பட்டாலும், அவைகளெல்லாம் உத்தரவாக்ய ஸ்ரீஸஹ

க்ஷேத்திலும் ஸாஹஸிகங்களாகையால் ஸந்தேஹாஸ்பதங்களாயிருக்கும் இரண்டு பக்ஷங்களுக்கும் ப்ரமாணத்தாலாவது அதையொட்டிய ஸத்தர்க்கத்தாலாவது ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்திகளாலாவது ந்யூநாதிக்யம் கூறவிரகேயில்லை. இதில் ஸந்தேஹம் தோன்றும்பொழுது பூர்வாசார்யாதிகளால் ஸாவகாச ஸமாதாநம் ஸித்தம். இவ்வகை பரிவாதியெல்லாம் முன்பே பொருத்தம் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது ப்ரதிபக்ஷி வாக்யத்தின் பேரில் கூறலாகிறேனும். ஆனதால் விரோதித்யாகாது. மேலும்; "ஏகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்னும்பொழுது "ஏகமேவ த்வச்சரணே" என்றும், 'ஸர்வாபேக்ஷாநிரபேக்ஷம்' என்றபொழுது 'லக்ஷ்மீஸஹாயஸ்ஸர்வேஶ:' என்றும் உபயவர்ணங்களிலுமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவங்களுக்கும் ப்ரயோஜநங்களை நிரபேக்ஷவாதமாக ப்ரமாணங்களும் ஸ்வீகரித்தன. இதன் பேரில் நிஹேதுகரைப்போல் பேசும் வாக்யவாதங்களெல்லாம் ஸூக்ஷ்மங்களேயாம். ஶரணாகதியென்பது ஸர்வஶக்யமாயுள்ள விதிவாக்ய ஸாத்யஸாதந ஸாதநமென்று ப்ரதிவாதத்தில் கூறினேனாகையால் 'கேவலம் ஶேஷத்வாநுஸந்தாநம்' மென்பதும் ஸரியல்ல. அன்றியும் ஸர்வஜ்ஞராவான ஶாஸ்த்ரகாரருக்கு அவஸரம். 'ஸாதநாதிகளைப்போல் ஶேஷத்வாநுஸந்தாநமும் ஸ்வரூபவிரோதம்' என்று பலவிடங்களிலும் நம்மால் முன்பே ஸமர்த்திக்கப் பட்டது. நிர்ஹேதுக பக்ஷவாதிகளான பரமைகாந்திகளுக்கு ஶேஷத்வாநுஸந்தாந ஜ்ஞாநமென்பதும் பொருந்தாதெனநிக்ஷேபரக்ஷையிலருளிச்செய்தார். காருண்யாதிகுணயுக்தா லக்ஷ்மீ யென்பதும் நிர்ஹேதுகவாதஸம்பாவநம். பின்னும் (௭௧)வது பக்ஷத்தில் ஸர்வாதிகாரஸாக்ஷாத் ஸாக்ஷாத்குணமே ஶரண்யமென்றதற்கு "ஸர்வஸ்ய ஶரணம் ஹ்ருதி:". என்றபிராட்டியார் வாக்யத்தாலேயே ஶரண்யத்வம் ஸித்தம், அநிஷ்டநிவ்ருத்திப்ரவ்ருத்திகளையெச்செய்வித்தல் ஶரண்யமாயிருக்க அஜ்ஞாத நிக்ரஹையான பிராட்டிக்கு அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வமெப்படியெனில்; அநாத்ய

ஜ்ஞாதியம் வந்தால் ஸாஹஸியாய்க்கிடக்கிற ஜீவனுடைய ஸாஹஸநிவ்ருத்தியே அநிஷ்டநிவ்ருத்தி, ஸமவலோக்ராப்தியே இஷ்டப்ராப்தி இவ்விரண்டுகளுள் புருஷகாரத்தால் ஸமவானுக்கு தோஷவிஸ்மரணம் செய்விப்பதால் வேதனன் ஸமவனிக்ரஹத்திற்கு இலக்காவதில்லை யாகையால் அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வமும் அப்ஸமவானோடுகூட தானும் கூடி அவனுடைய ஶரணவரணத்தை ஸ்வீகரித்தருளி புநரபி ஸாஹஸியாதே செய்வித்துத் தங்களைக் காட்டிக்கொடுப்பதால் ரக்ஷகத்வமும், தங்கள் திருவடிகளில் கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்தைச் செய்விப்பதால் ரக்ஷணஸமர்த்தாநமும் முறையே ஸித்திப்பதால் பிராட்டியாருக்கும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியென்ன இஷ்டப்ராப்தியென்ன யிவ்விரண்டுகளுடைய கார்யத்திலும் அந்வயமுண்டென்றாயிற்று. இது பூர்வோக்த வசநங்களாலும் ஸித்தம். மேலும் அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வம் பிராட்டிக்கு ஸ்வரூபவிரோதமென்று வாதிக்கும் ப்ரதிவாதிக்கு, ஸாரண்யகஶிபுராவண வைதர்ப்யாதிகளுடைய ஸம்ஹாரம் நாராயணஶப்தவாச்யனாய் ரக்ஷிக்கை ஸ்வரூபமாயிருக்கும் விஷ்ணுவிற்கு ஸ்வரூபவிரோதமென்று வாதிக்கும் அநுஷ்டிப்பே நிகராவதெனத் தெளியவும். மேலுமிவ்வன்பர் மதத்தில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியல்லாதே இஷ்டப்ராப்தியென்றொரு விசேஷமில்லையென ப்ரதிவாதத்தில் கூறப்பட்டது. அன்றியும்; உபாயத்வ புருஷகாரத்வ நிரூபக வசநங்கள் அநந்யோபாயத்வங்களென்பது ஸைாந்தம். உபாயத்வமே பிராட்டிக்குள்ளது, புருஷகாரத்வமில்லையென்பதும் ஸாதாரஸம்மதம். இவையெல்லாம் ஸ்வஸ்காஸஸம்ப்ரதாயாநுவர்த்தி ஸ்ரீஸநாதநாவதார்களுண்டானவை. ஆகையால் ' பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி பராமர்ஶமில்லாதவர்களுடைய வார்த்தையாமித்தனை போக்கி ஸாராஸார விவேகஜ்ஞர்களுடைய பேச்சன்று ' என்றெழுதினது தனக்கே ப்ரதீஷ்டி போல் ஸித்தத்து. பின்னும் (எகா) வது பக்கத்தில் ' பிராட்டிக்கும் ஜமப்ராவார ஸாமர்த்யமுண்டெனில்; அப்பொழுது ' ஸ்வாஶ்ரிதாநாம் ' என்ற ஸ்தோத்ரஶாஸ்த்ரவாக்யங்களுக்கு வ

ப்ராணம் ப்ரபத்யே ஸாஹஸிக்ரும்' என்றெழுதினர். இதற்கும் பூர்வமே ஸர்வமும் உக்தப்ராயம். ஆகிலுமிங்கொருதரம் ஸங்க்ரஹிப்பதுயாதெனில்; ஸ்ரீவேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் 'ப்ரஹ்மாதீநாம் க்ருதே [illegible] ஹாவ:!' என்றும் 'ஸர்வம் ஹ்யேதத் ப்ரஹ்மாதீநாம்' ... ஸகலேதரஸமஸ்தவஸ்து ... ஆஹ ... ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்தில் ... என்றும், 'நஹி ஸர்வஜ்ஞாநாம் ஜகத்காரணத்வம் ஸம்பவதி' ... என்றுதுடங்கி ... என்றருளிச்செய்தார். இங்கு ப்ரஹ்மாதீநா மென்றதற்கு நித்ய ஸூரிகளல்லாதே ஸம்ஸாரிகளாகவும் ஹிரண்யகர்ப்பாதி பஞ்சாக்நிகாரி பரமஷ்டிவிஷயமாகவும் வ்யாக்யாநித்து, இவைகளே ஸகலமென்றும் மற்ற நித்யஸூரிகள் வ்யாப்யமாய்ப்பண்ணுமது இங்கு அஸாமஞ்ஜஸமென்றும் திருவுள்ளம்

பற்றி வ்யாவ்ருத்தமே யிவ்வாக்யங்களின் ஸாரதாத்பர்யம். இவைகளைப்பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வத்தில் ப்ரமாணவாக்யங்களென நமதன்பர் எழுதியது ஶ்ருதப்ரகாஶிகாஶய ஸகாரவாக்யதாத்பர்யமாம். ஏனெனில்; இங்கு பிராட்டியார் நித்யாநுகூலஸ்வகோடிந்த்ரமிருப்பதை யல்லவென்பது அவருடைய ஶேஷகாரண ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டிபாலேயே ஸித்திப்பதால் பிராட்டியாரையிவர்களோடு கூட்டி ,,இவ்விதம் பிராட்டிக்கு ஜகத்காரண ஸாமர்த்யங்கொள்ளில் ஶ்ரீதேஶிகாநுக்ருஹீத ஸ்தோத்ரபாஷ்ய விரோதமென்றது போரப்பரிஹஸநீயம். பிராட்டி தத்வத்தின் ஸ்வரூபஸ்வரூபாதிகளை மேல் ,,வக்ஷ்யமாணஸ்யா ஹவநம்" என்று துடங்கி மூன்று ஶ்லோகங்களால் அருளிச்செய்யப்போகிறபடியால் அங்குள்ள விஶேஷார்த்தங்களைக்கொண்டு தெளியவும். அன்றியும்; ஶரண்யதத்வ நிரூபணாநந்தரம் தத்விஷயமாகவே ஆரம்பித்ததால் பிராட்டியாரும் ஈஶ்வராவாந்தர தத்வமே யெனவும் நிர்ணீதம். அங்கு 'ஜகத்ஸ்தைர்யவாம்ஸமாஶ்ரயம்' என்றுமருளிச்செய்தார். இதையொட்டி ,,யஸ்யாவீக்ஷ்யமுகம்" என்று ஶ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரரும் ,,யத்ப்ரூபங்கா: ப்ரமாணம்" என்று ஶ்ரீபட்டரும் அருளிச்செய்தார்கள். இந்த ஶ்லோகபாஷ்யத்திலும் ,,ஶரண்யஶக்தீராதி ஸ்வேச்சாஶ்ரயேண வ்யஞ்ஜிதஸ்ய பகவத ஸாம்ராஜ்யம் ஸ்வகடாக்ஷஸ்யைவ த்ரிலோகே ஸ்தைர்யதாநக்ஷமம் ப்ரதிபாதித” என்றருளப்பட்ட கடாக்ஷிகையிலேயே ஸாம்ராஜ்யம் ஸ்வகடாக்ஷனுக்கே யென்று ஸ்பஷ்டீகரணம் பண்ணியருளினர். ,,ஸ்வஶேஷஶேஷ்யேண" என்ற த்விதீயஶ்லோகவிஷயம் முன்பே கூறப்பட்டது. ,,தயாஸஹாஸீநம்" என்ற த்ருதீயஶ்லோகபாஷ்யத்திலும் ,, தத்வேக்ஷயாபி பகவத: ப்ராயாந்யவ்யஞ்ஜநாய ஸஹஶப்த:" என்றருளிச்செய்தார். ஸஹயோக த்ருதீயாவிஷயம் முன்பே விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் ஸ்தோத்ரபாஷ்யரீத்யாவி பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணாஶ்ரயத்வமில்லையென்னவொண்ணாது. ஸஹயோக விவக்ஷாப்ரதிபாதநாவஸரத்தில் பிராட்டிக்குமிவையுண்டெனவே காரணேண வதா

ரோசிஹாஷ்யத்தில் ஸ்ரீதேஶிகனால் ஸப்ரமாணமாய்க் கூறியரு ளப்பட்டதென முன்பே நம்மாலும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. பஹு வசந ஸாமாந்ய ஸூத்ராதிகளோ பெருமானுக்கு "பஹூஸ்யாம்ப்ர ஜாயேய" என்று ஶ்ருதிப்ரமாணம் கூறுவதாலிங்கும் ஸந்நிதா மஶிஷ்டந்யாயத்தால் பிராட்டியாருக்குமது உண்டாகக்கூடுமாகை யால், இதுகொண்டு ஜீவத்வமென்றது ஸ்ரீஹாஷ்யகாரோக்தவாக்ய ப்ரயோகந்யாயாவரோதத்தாலேயாம். இவ்வாதமுமுன்பே "யதோ வாஜோநி, விஶேஷாஸகாரோத்தூர்தம்" என்ற வசநவ்யாக்யா நாவஸரத்தில் பரக்க நிரூபித்ததன்மேல் விசாரிக்கப்பட்ட து. "ஆகயிதனால் உபாஸ்யக்வாபயோக்த நிரூபாயிக ஜகத் காரணத்வாதியாய் பரஸாத ஸம்ஹாரமானவைகளில்லை" என் றடிக்கினவைகளும் சடக்கெனப் படுத்துப்போயின. இப்படி ஹேயமான த்ரிவித ஹேதநவருத்தில் கூட்டக்கூடாதென்ற ஜொகாவரயுவாக்யமுமறியாத நமதன்பரோடு போராடுவதிங்கு மிகவும் கஶக்யம். "தேவதேவதிவ்யமஹிஷீம்" என்றல்லவோ ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் அருளிச்செயல். திவ்யாதத்வஸாரூபமிருவருக்கு முண்டென்றல்லவோ ஜொகாவாயவாக்யம். அகடிது பட்ட த்தில் விஶேஷணத்வத்தை கயம்கயமிச் நிவாரஹாஹாரமில்லா தேயொத்த நமதன்பர் விஶேஷணத்வரோதத்தால் பிராட்டிக்கு உபாயத்ரீரத்திலயம் சுஸம்ஹாவிதமென்றார். அதைப்பற்றி சிற்சில ந்யாயங்களையுமெழுதினார். இந்த தூரூஹங்களெல் லாம் ஸம்ஶயங்களான வுஹயவணங்களிலும் தாம்யமாகவே செ ல்லுமாகையால் தொஷதூஷணங்கள் உஹயத ஸமம். ஆகையால் உஹயஶேஷித்வாம்ஶிகாகார பக்ஷத்திலும் பஹுதோஷம் ஸம்ஹாவிதமே. பாராஷகாரத்தையாவது, பதிவாரா ரூப்யத்தையாவது, பதிவ்ரதாந்யத்தையாவது ஏற்காதவர்களி டம் "நாராயணாயேதி நாராயணவசம்" இத்யாதிகள் பாய கங்களென்று பஹுவசனம் செய்தால் ஸமஞ்ஜஸமாகுமேயொ ழிய, சுஷுஸ்வக்ஷிகளுக்கு ஜாயகவெஶரும் ஸம்ஹாவிதமன்று.

"பத்ரா யாவஸாரவஸ:, ஸ ஷெவத்ர கெஷாரஃ" என்ற கூடுஹ ங்களெல்லாம் ஸவஹதாவஸாரவஸாவெ உவாயொமெவ தமெஶ யிலும், கிஹிஜ காவஹாவெ, உவெபதஶாவிரொயமும் ஸவர ஸமாய் ஸாஹவிக்குமாதலால் விஶெஷணவிஷய தடுஷணம் உஹயத்ர ஸமோகுமென யிங்கு தெளிவது. 'தணீஹவதி' என்கிற விடத்தில் தணத்திற்கு ஹஉநயொம த்தை யில்லையாகில் 'தண்நஜதம்' என்றபொழுது தணத்திற்குகவெத நகவாகஜ ஸாஜிகவயொம த்தை யெப்படிக்கூடும். ஆகையாலிந்த ந்யாயமும் கஸாமதம். 'ஸீதாஉவாவாதிபஶா ராவவணுஉ ஹாவத்தம்' என்றபொழுது இங்குள்ள வகாரங்கள் ஸஉவயா யஹவத்திவாதகங்களாதலால் கநெந்ராந்யவெஶிஷ்ட்யத்திற்கு க்குறையில்லை. பிராட்டியில்லாத விடத்தில் விஹீஷணாதி ஸம்ர க்ஷணமும், பெருமாளில்லாதவிடத்தில் ஸ்ரீஜடாதிரக்ஷவிகள் ஸம்ரக்ஷணமும் ஸஹியொமஶிஷ்ட ந்யாயத்தை தஜீகாரணம் செய்கின்றன. ஆனதுபற்றியே 'யத்ரயத்ர ஹமவாநவ்வதெ, தத்ரதத்ர ஹமவதவ்யவ்வதெ | யத்ரயத்ரஹமவத்வ்யவ்தெ, தத்ரதத்ர ஹமவாநவ்வகஊவ ||' என்று கொள்வது, ஸஜ ஈந்யாயாநுஹ்ஹீத ஸதவ தாயவிஜமான வயவிஶெஷம். மேலும்; 'தயொஜஹராஹத: வாதாநாஜாராஜீவஉாயவீ" என்றெழுதி வரணாநு என்றிருக்கவேண்டுமென்று காட்டினது மிகவும் விருதவஹாஸ்யமென்று ஸ்ரீஉதெஶிக திவ்யஸூக்தியால் முன்பே காண்பிக்கப்பட்டது. ஆகிலுமிங்கு கூறுவதுயாதெனில்; தயொஃ என்றது தி்வவநமாதலால் திகவ விவக்ஷையால் கூறியது பற்றி, வக்தியங்களை வஹகாரம் செய்ததாய் கஙீகரிக்கவே ணும். ஆதலாலேயே தயொஶ்ரணாநு என்று வஹவவநம் வயாக்கும். 'ஸ்ரீஉஹாராயணவரணள' என்றபொழுதோ, வி ஶெஷணவடுவவத கஉயாரயணுய் நாராயணனை வயாபி த்தது. இதுபோலவேயுள்ள 'மஉராஸஹாரஸ்ய நிஷீவ்யவா தள' என்ற உஹாகவி வயொமத்தாலும் தெளிவது. அன்றி யும் வஹாவஹாவான்களைப்போலேயுள்ள ஸூரவெயாக்

வெதநாஹவ விஶெஷணத்தை, வ்யக்காயுள்ள வெதநா வெதநங்களோடு சேர்த்து பாதகம் சொன்னதும் ‘ஶாஶ்வத ஶிவாதிதே, நித்யாநவாயிநீம், நவ்யஶஷியதெ, வ்யாவ காவதி ஸம்ஶோஷாக.’ ஐத்யாதி வ்யாணவவநங்களுடைய ய ஶாவத்தான கமூாவஷ்யாவநாஷாவத்தாலென்று கொள்ளவே ண்டுவது உசிதம். ‘ஶாஶ்வதஶிவாதி’ என்றதற்கு வத ஶ்ரோகீஹாஷ்யத்தில் ‘தாஶஸம்பாயாதி, விஶொஷாநஹாணீ த்ய்யஃ’ என்று வ்யாவ்யாநமருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஸாரதீபிகாதி வ்யாவ்யாதாக்களுடைய வாக்யங்களெல்லாம் உஹைகதாவின் ஸாரஸாஹிவ்யாயத்தை பாதிக்காதென்னு மிடம்முன்பே சொன்னோமாகையாலதையிங்குங்கண்டுகொள்வது. ஸாரோநூமாய், கத்யவிவக்ஷாநநஶண வ்யாவ்யாநமெல்லா மூவாஷெயமென்பது ஞூஸாங்காஸிக ஸஉயவிரோயம். வ்யாவீந க்ருதமென்றுலோ வ்யாவீநவ்யாஜ்ஞக்ருதமான மஂகாஹாஷ்யத் திலுமிப்வஷ்ஸஂமம் வரும். ஆகையால் ஸாரதீபிகாகார வ்யா வ்யாநம் உஹைகத்யஹிவ்யாய பாதகமாகாது.

மேலும்; ஶேஷக்வஜ்ஞாநாதிகளில்லாதே ஹாவஸீகாரத்தை வ்யாயிக்கமாட்டாளுகையாலும், ‘‘வஶஉநஷ்யஃவக்ஷீவா’ என்று ஶேஷக்வஜ்ஞாநத்திற்கு கவஸாஹாவிதாயிகாரணங்களான வஶவக்ஷிகளுக்கும், ஜ்ஞாதாவான வாவாயநு வ்யாயிக்கக் கூடுமாகையாலும் ஹாவஸீகார வ்யாயனை ஶேஷக்வஜ்ஞாநஹீ நமன்று. அதாவது; வ்யாயயிதாவிற்கு தத்வஸ்வமதஶே ஷத்வஜ்ஞாநனோரா வ்யாயனைக்கிழிதலுண்டாகாதென்பது. அன் றியும் ஸவேணத்தை யின்னவிதமென்றறியாதே ஸ்வாஹவ விரஶமென்றெழுதிவைத்துக்கொண்ட வ்திவக்ஷிக்கே ஶே ஷியின் வஸ்துவாய் கத ஶவஶேஷத்வ விஶிஷ்டமாயுள்ள வெத னனுகும் தன்னை ஶேஷிக்கு ஸவிக்க அஞ்சித் தனக்கேயெ னதஹிஷீமிருத்தலால் உத்கஷொஷம் வ்ஸஂமிக்கும். இங்கு ஸ வநணம் ரக்ஷ்யத்வெந கூறும் வ்யாயநாவம். இவ்வ்யா யனை யிவருக்கு ஸ்வாஹவவிரஶெஸ. ஆனதாலிப்வ்யாய

நாதிகளை யங்கீகரித்து ஈஶ்வரர் பேசினது முற்றிலும் ஸ்வ தந்த்ரஜ்ஞதாவிருத்தம். வ்ருத்திஸம்ஶயபாஞல் நாஸ்திக்யவிருத்தம். ஆகயிரண்டு வழியாலும் ஸ்வரஸவ்யாஹாநிரஸமாயிற்று. ஆகையால் ஹரஸ்வீகார வ்யாஜ்யனையென்றும், ஶேஷத்வாதான ஸம்பாதநமெ ன்றும், பிராட்டிக்கு உபாயஶரீரத்திலந்வயமில்லையென்றுமித்யா திவ்ருத்திபக்ஷிவதிதங்களெல்லாம் வ்ருத்திபக்ஷியின் ஸ்வரூப த்திற்கு ஏதாவதோர் பொருத்தாவாதகமான ஸாஹமுண்டோ வென ஸஹ்ருதயரே ஆலோசிக்கக்கடவர்.

இங்ஙனமிருக்க ஸ்ரீதத்த்வஸிந்தாமணி கர்த்தாவான ஸாக்ஷாத் ஸ்வாமிபேரில் பாய்ந்து ஸ்வாணித்யவ்யாபனாரோக்யத்தால், தானி துவரையில் ஶ்ருதிந்யாயாவேதங்களான வாக்யங்களை 'யெழுதி னதுபோக, அவரே தமது வாணித்ய வ்யாபநாயகமாக வெழு தினரெனவும், அவைகள் தன்னால் நிரஸ்தங்களெனவும் எழுதி னது ஸ்வதாஹநிர்வேஶ வஶீக்ருத ஶக்தியின் மதிவிஶேஷம்.

இப்படி ௧௦. வாதங்களால் ஶ்வதவாதங்களை க்ஷண க்ஷணமாக்கியதும்போராதே வநிவர்த்தகஷாதரமென்று சிலவா க்யங்களையெழுதி அவைகளையும் வணித்ததாக (௧௦அ) வதுவா தம் வரையில் ஆகப்பதினெட்டு வாதங்கள் நிரம்பவும் சிலவரி களை யெழுதினர். அவையாவன;— ௧௩-வது வாதத்தில் 'ஶ ரணஶப்தம் விஶேஷ்யத்திற்போல் தத்விஶேஷணத்திலும் உ பாயக்வஸாபம்யத்தை போதிக்கமாட்டாது.' என்றெழுதின தும் ௧௩நிதம். ஏனெனில்;— இங்கு ஶரணஶப்தம் ரக்ஷகமெ ன்றபொருளை யுடையது. ஏதெதெனில்; 'வரணா' என்றதிரு வடிகள். ஆகையால் ஶரணமென்றதற்கு ஸாக்ஷாத்விஶேஷ்யம் வரணா என்றுனதால் கேவலவரணாரோக்யத்திற்கு ரக்ஷணஸோ ஹாவிதமாவதுபற்றி அந்த வரணஆரா 'மாரோஸ்தாரஸ்ய நிவீஜ்யவாதளா' என்றதுபோல் ஸதாரஞன நாராயணனையும் கருதித்தது. அப்பொழுது ஸாரோநாயிகாரண்யம் உபயத்ருஸ மர்னதுபற்றி ஶரண்யனுக்கும் ஶரண்யைக்கும ஶப்தம் போ த்யமாகக்குறையில்லை. ந்யாயமிப்படியிருக்கையில் ஸாஜ்ருத்

தால் ப்ராணஶப்தத்திற்கு நாராயணஶப்தத்தை ஸாக்ஷாத்ப்ரே ஷ்யமாக நினைத்து ஸ்ரீவேதத்திற்கு அந்யாயத்தைக் கல்பி த்தவர்களெதிரிகள் தம் பூர்வபக்ஷமின்னதென்றும் தமது ஸமா தாநமின்னதென்று மிவைகளிலுள்ள குணதோஷங்களையறி யாதே ஸ்ரீஶப்தத்திலுள்ள ரக்ஷகத்வத்தையே பாரவாலி ப்ரா ணஶப்தம் அபஹரிக்கிறதென்று சொல்லுதல் கூடாதென்று ப ரிஹஸிக்கவந்ததும், அப்படியானால் தமதிஷ்டத்திற்குக் குறை யில்லையென்றதும் 'விதூஷஸாயாஸ்து' ஆதி ஸம்ஹவேதா வி த்யா' என்றதுபோல் அப்பொழுதுதா னாகக்கூடும். தா னாகத்தனது ஸ்வபக்ஷத்தில்கண்ட தன்ராஜத்வத்தை ஜாத்ரத்திலும் ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு ததர்த்தமாக உத்தரர்களை ப்ரயோ நாதிகள் செய்வதுபோல் ஸாதிதமான தமதிஷ்டத்தை ப்ரதிவா தியில்லாதே தாமே ஜயித்ததாகவெண்ணி, அதன்மேலில் பிராட்டி க்குஸர்வரக்ஷகத்வமொப்பில்; அகாரவாச்யத்வம்வரும், நிரர்த்தாயி கஶேஷித்வ நிபந்தநங்கள்வரும், அகாரகாரக்ஷகத்வம்வருமித்யா திவாக்யங்களால் ஸ்வபக்ஷஸம்பாவனைகளை விபரீதமாக நினைத்து உத்பிக்ஷித்தார். இவைகளும் நேரல்ல. ஏனெனில்; வாச்யார்த்தகார அ ராவஸாதாரகாரக்ஷகத்வமுண்டென்பதுமுன்பேகூறப்பட்டது. விஶே ஷண ஆதார ஸாதாரகாரக்ஷகத்வம் உண்டென்பதும் உக்தவாக்யாயத் தால் ஸ்வதஸ்ஸித்தம். ஆக உபய ஆதார ரக்ஷகத்வமிப்பிராட்டியாரு க்கு ஸாமர்த்யமென்பதில் வசநபலத்தாலும் ததர்த்தந்யா யபலத்தாலும் விரோதலேஶமுமில்லை. ஆகையால் "வாச்யா ஷகார ஆதாரரக்ஷகத்வ விஶிஷ்ட லக்ஷ்மீவைஶிஷ்ட்யம் ப்ரத்ய பிஜ்ஞம்." என்றது கிலஷ்டகல்பநம். ஸார்வஸாமர்த்யத்திற்குப் பாதகமில்லாததால் ஸர்வேஶ்வராயமேவிசித்ராவாக்யம். "ஆகை யால் "ஜகாரிணஸ்த விஜ்ஞாநம்" இத்யாதி விரோதமில்லை' ஸ்ரீகுணரத்நகோஶாதி விரோதமில்லை இத்யாதி லேநீஶ்வரர் பணிப்பால், ஸ்வதஃ ப்ரவர்த்தமாநஸூக்திகள் தம் மதத்திற்கு விரோதங்களென்றும், தாமிப்பொழுது பணித்தநவீன வரிஷ்டா

ரத்தால் ஶ்ருதம் „விசித்ரஶக்திஸ்ஸர்வஸ்ய" என்றபடி விசா-
ஜங்களல்லவென்றும் ப்ரகாஶமாயின.

மேலும், கடவது பாட்டத்தில் 'ஶரவாயாஹ்ருத்ரோ' என்று
தொடங்கிய சிலவரிகளால் உபலக்ஷணத்திற்கு ப்ரயோஜநத்தை
பராமர்ஶித்து ஸாமிஷ்டத்தால் அப்ருதக்ஸித்தமான வஸ்துக்களிட-
மும் இந்தவுபலக்ஷணவுபலக்ஷணம் கூடுமென்றார் இது 'ஶ்ரூஹஸ்ய
ஜநநீவேதா' என்ற பாதிஶாஷிதம் போலும், 'ரசிவஸ்ய
யாஸ்யதாவபம்' என்று ப்ரவாரம் பண்ணிவைத்த ராஜவாக்யம்
போலும் மிகவும் ஹாஸாஸ்பதம். அன்றியுமிதன் ஸ்வரூபமாய்
குணவிக்ரஹாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணஸம்பந்தம் வந்து கவளனா
த்தில் பரஹ்ம்யகாதாத்ம்யதர்ஶநத்தில் பாதகம் ஸாஹாய்யமாம். அ-
ங்ஙனன்றிக்கே யதா ஶ்ருதமானவர்த்தம் ஸமர்த்தமாவஹமன்று.
அல்லாதும், 'ப்ரதத்தநாதிவிக்ரஹாஸ்தவேஷ்வி பரோதாதி!
கவேதநவதீஷ்ணாசேஸ்தநஞ விஶேஷணம்' ॥ என்றதால் குண
விக்ரஹாதிகளைப்போல் வேதநாபிவமான இவ்விசேஷணமும்
நித்யநவாயமாயும், அதவைவ யதாயதத்போல் அப்ருதக்ஸித்த
மாயுமிருப்பதால் பிரிந்துக்கூறியது, அஸாமதம். மேலும்;—
'அஜுஹ்வாவோ: பாகாயவாஜும் ஸீஜாயமொவயெக' என்
றது போல், உத்தரவணத்திலுள்ள ஸ்ரீஹஸ்தத்தை ஶ்ருதம் தமது
ஜோகமாராதப்படியொத்து, ஸநாதநாயிகலணயாய்ப்படிக்கப்
பட்ட பதிவத்வணஸ்ய ஸ்ரீஹஸ்தாயத்தைத்தமது மாலபணித்
தவிவரீதாயத்தில் தள்ளவேண்டிய தாராமெஶபால் ஸம்பாதி-
யாவது ப்ரவாஹத்தில் ப்ரக்ஷேபிக்கஸரிப்பது ஸ்ஹகாயம்.
ஆகையால் உத்தரவணத்திற்கு யாத்ருஶமான தோஷாந்தரங்கள்
வருவநமோ, உஹபநிவருவநமோ அவையெல்லாம் பதிவத்வண
ஸ்ய ஸ்ரீஹஸ்தத்திற்கும் தாத்பர்யமேயாகும்.

மேலும், 'ஸ்தோவ' ப்ரத்யயம் இங்கு ப்ரத்யேகமாய் த
த்யொமத்தையே கூறுவதால் ஸ்ரீஶப்தத்தால் பாரமார்க்கத
த்தையும், ஸ்தோப்பால் நித்யாநவாயத்தையும், நிவர்ஹிக்கத்
தட்டில்லை. ஆதலால் 'ஸ்தோவ' ஶப்தத்திலிருந்து கொண்டு

நாராயணனோடு ஸ்ரீக்குள்ள நித்யயோகத்தை உறப்பிக்கின்றது. அதாவது; உபயர்களுக்கு முள்ளவைலக்ஷண்யம் ஸ்ரீக்கு ஸம்பவாவ நவைஹதாஸ்மென்றபடி. இவ்வயுக்திற்கு நித்யாநபாயிநீ' என்ற ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீஸூக்திமும். அன்றியும், ஸாஸ்காரமே ஸாஸ் ஸானது கதியிப்பிக்குமதுபோல் 'சவாம்மாஸுயாம்வெஸாய ஊவபி' என்றபடி எம்பெருமானைப்பிராட்டியார் கதியிப்பிக் கைக்கும் விரோதமில்லை. இந்த நித்யயோகயுத்தினுள்ள த ஸ்ப்ரத்யத்தைப்பற்றி ஸ்ரீஜேஸிகளும் சுவாமிஸ்வஸ்து விற்கு ஸ்ரீராமு என்று ஸ்வபீயப்ரத்யஸாவெக்ஷமாக ஸாரா நாயிகாரண்யம் கூடுமோவென்றும், வ்யக்ஷமாகிய 'கீதிஸ்ரீ வரக நாரீணாம்' என்றும், பூவில்வாழ்மகளாய்' என்றும், ஸ்வ யீயப்ரத்யநிரபெக்ஷமாக ஸாராநாயிகாரண்யங்கூடுமோ வெ ன்றும் சிலர் சொல்லும் வெ்யாஷங்களிரண்டும் ரஷங்கள். ஏங் ஙனமெனில், 'தஊணஸாரகவாக்ஷ்யவெஷ: வ்ராஜகுவஷ' என்கிற ந்யாயத்தால் ஜ்ஞாநமணதையிட்டு ஞாதாவைஜ்ஞாந மென்றுசொல்லலாயிருக்கச்செய்தே 'ஜ்ஞாநவாநு' என்றுஸ்வயீ யப்ரத்யாங்கிதமாகவும், ஸாராநாயிகாரண்ய முண்டாகிறப்போ லேயிங்குங்குறையில்லை. ஆகையால் ஸ்வயீயப்ரத்யரோக்த்தை க்கொண்டு வ்யக்ஷமென்று நிரூபிக்கப்போகாது. 'நரவதிரெ வஸுவெயோகா:' இத்யாஷிகளிற் போலே விவக்ஷாதரம் ஸம்ஸா விதமான விடத்திலிப்ரத்யமில்லாத ஸாராநாயிகாரண்யாரோக்த் த்தைக்கொண்டுவ்யக்ஷமென்றெண்ணவுமொண்ணாது. இங்கு உவாயஷெஸியிலும் ஸபஷெஸியிலும வ்ராணங்கள் நித்ய யோகத்தைச்சொல்லுகையாலும் பிரிவற்றபடிசொல்லிற்றயிற்று" என்றருளிச்செய்தார். ஆனதாலிங்குள்ள ஸதாவர்ப்ரத்யம் நித்யயோகத்தையேகூறுவதென்பதுவொகாவாயர் ரஹஸ்யப்ப டிக்கும் நிஸ்ஸம்ஶயம். ஆனபின்பு 'ஶாவாயாம்வஜூ:' இத்யாஷ்ய வக்ஷிணாஷாஸாரணங்களைக் கொண்டு வ்யக்காக்குவது வி வஶ்ருக்ஷ்யமல்ல. இப்படியே ஸெதாவஷத்தால் ஈஶ்வரப்ரா ஷிக்கு நாராயணனையே சொல்லிற்றென்பது, வ்யாயாந்யாஷி

ஷ்ராயத்தால் பதிரோத்வ்யபதெஶமென்கைக்கு விஶெஷிதபா
கமில்லை யென்றதும், நாந்யாரக்ஷணம்ஹவெக' என்றதால் 'ஐத
ராகாரங்களுக்கு கஹாவம்சொன்னதும், ''வாதஸ்யாஶு விஶெ
ஷொzயம்" என்றதற்கு ''வாதஸ்யாஃ கயண விஶெஷஃ' என்ற
ஸாரஸாரயத்தை விட்டு வகாரம்ஸமுச்சயார்த்தமல்லவென்
றும், இவ்வர்த்தம் கவ்க்ருதமென்றும், 'ஸவாதஸ்யாஶு, ஐசா
விஶெஷஎ; உபாயகவபாரஷகாரகாஸ்வ ஸ்திதயதய
ஜுள' என்று வபதவஷிதம்' என்றபடி ஶ்லோகத்திலில்லாதவதஃ
ங்களை ஶாஸ்த்ரஸ்தாயெஷயில்லாதே கூட்டியும் வசநங்களை மாற்
றியும் சிலவரிகளை யெழுதினதும், உபாயாகாரநிஷேதபரமா
ன வாக்யங்களேயில்லாத திருக்குருகூர்பிரான் பிள்ளான் அருளி
ச்செய்த ஆராயிரப்படிமுழுமையும் தம்ஸிஷாதமாகிய உபாய
கூதிவாரணத்திற்கே ஸாயகமென்றெழுதினதும், ஸஷியோ
மயிஷ்ஷ்யாயமறியாதே 'கஹஸவெதஸ்யாதி வாக்யங்களிலுள்ள
ஸவகாரத்தைக் கொண்டுபிராட்டியாருக்கு ரக்ஷகத்வமில்லை யெ
ன்றெழுதியதும் (ஸ்வஹ்ணிஸ்ரீநிவாஸெ)" என்றுதுடங்கியதால்
ஸதஷிதரஸூஙங்களிலுள்ள ஸ்வஹநாராயண பரபோரஷாதி
ஶப்தங்களையுடைய ஸ்ரீபாஷ்யவக்திகளெல்லாம் 'தாவஸ்திஹரிநா
ராநி' என்றதுபோல் உபக்ரமொவாத ஸ்ரீஸாஹித்யஸ்யொகத்
தால்ஸ்ரீவிஶிஷ்ட நாராயணபரமென்றறியாதுஸ்ரீபாஷ்யத்திலபிரா
ட்டிக்குஉபாயத்வஸமர்த்தகவாக்யங்களில்லையென்றெழுதியதும் ஆ
கயிவைகளெல்லா மிதுவரையில் ஷஷ்டமாய்யாருமறியாதே ஸூக்ஷ்
மமாய் அறிந்திருந்தவர்களுக்கும், ஶௌவஷவவஸய்ர்
ஸ்ரீமவதராமாநுஜஸிஷாந்தத்திற்கு ரூக்ஷதரம் விரோதமும்
கெவலதுராஹகல்பித ராத்தமுமென்றுதெளிவாய்த் தெரிந்து
கொள்ள ஸுகரமான வோர்வழியாயிற்று.

மேலும்;— இவ்வன்பர் பாஸகத்தால்வசநஹரிணத்ஷ
ரமெஸமுதலிய பாஸுகங்களும் கூட எல்லோருக்கும் பக்ஷ
பதாரவிரோதவாக்யஜடிலமாயுள்ள வோர் கயாஜாத பாஸு
கங்களெனவு மறியலாயின.

இவ்விதம் ஸாக்ஷாத்ராமாநுஜமுநீஶ்வரர்வாக்யம் முடிந்ததால் ஸ்ரீநிகமாந்ததேஶிகனையிவர் ஶாஸ்த்ரஸமர்த்தநத்திற்காக ஸ்ரீபாஷ்யதாத்பர்யஸாரமருளிச் செய்தாரென் றெழுதினதை ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டஸாமாஜனங்கள் கிஞ்சிதபி விஶ்வஸிக்கவழியேயில்லை. அன்றியும் ஸம்ப்ரதாயனுடைய ஸ்திதியின் அருமையைப்பற்றி ஆழ்வாரும் தத்வஜ்ஞர்களைக் கொண்டறிவதரிதென்ற கருத்துடன் 'இறை நிலையுணர்வரிது' என்றருளிச்செய்தபடியால் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு ஶாஸ்த்ரத்தையே கைவிளக்காகவுடைய நமக்கு அந்த ஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணித்தபடியே ஸம்ப்ரதாயம் பண்ணிநடக்கவேண்டு மென்றவிஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீஉபாயாதிகாரத்தில் ஸமாஹாரதத்வவசநமாக 'தேவமாநேஷு ஸர்வேஷு ஸமேஷு தேயவிநிர்ணயம் | பாலயந்தேவதாஸ்வபதிஸந்த்யம்ஸி தேஷிணா' என்று கவிதார்கிகஸிம்ஹஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ர ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனுமருளிச்செய்தார். 'ஆசார்யாதீநோபவ' ஜத்ராதிகளும்; வேதங்களுகாதே ஆசார்யன் உபதேஶிக்கும் அர்த்தத்தில் மஹாவிஶ்வாஸத்தோடு கூடியவனுக்கில்லாமே ஷமவ்ருத்திக்கு ஶிஷ்யன் ஸம்மானமென்றகருத்துக்கொண்டவை. இதைவிட்டு ஸ்வயத்னமான கற்பனைகளைக்கொண்டு ப்ரமாணிகாயத்தை திரஸ்காரம் செய்வது ஆஸ்திகக்ருத்யமன்றென்றுமிடம் ப்ரஸித்தாசார்யவசநஸித்தம். பின்னும் ஆசார்யத்ரஞாந்த்ருஷ்டிகளுடைய கொட்டங்களெல்லாம் ப்ரபோதநாயத்தால் ஜாக்ஷிணாத்ரேமாபேஶிகேஷ யென்னும் க்ரந்தத்தில் விஸ்தரேணஸ்பஷ்டீக்ருதங்கள். அது அப்பொழுதிய ஹாதகாத்யவ்யக்திகளுக்கென்றுமிது உதாநீந்தநஹாதர்களுக்கென்றும் ப்ரவ்ருத்தமானவை. அதையன்பர்கண்டிருந்தாலும், கேட்டிருந்தாலும் ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகையெழுதார் போலும். அல்லாதுமிவரது மாதாமஹரான ஸ்ரீஶைலலக்ஷணமுநிக்கும் வரவராசார்யனை ஸ்ரீதொட்டயாசார்யருடைய ஸத்வஸ்திதஶிஷ்யரான ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யார்த்தவிவரணரூபமான தத்த்வஸாரக்ரந்தத்திலும், கண்ணபுர ஸ்ரீக்கு உபாயகவும்

ஸம்ப்ரதாயஸித்தமெனக் காணலாம். இந்த ஸ்ரீஶோபநாசார்யர் ஸ்ரீநிகமாந்ததேஶிகக்ருபாபாத்ரரென்று ஸ்ரீதத்த்வகாஶிகையின் முகவுரையே காட்டுகின்றது. ஆனதுபற்றி நமதன்பருக்கு ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகப்ரதிபாதிதஸம்ப்ரதாயமே ப்ராமாணியமாக வேண்டியிருக்க இதை விட்டு ஶோகாசார்யர் ரஹஸ்யத்ரயஸாரவ்யாக்யாநாதிஸித்தமான அபஸித்தாந்தத்திற்கும் பரபக்ஷபாதமாத்ஸர்யகல்பித விவிதங்களுக்கும் ஸ்ரீதேஶிகதிவ்யஸூக்திகளை நபநம் பண்ணுவதற்குப் புறப்பட்டது அநாவஶ்யகமேயாம். ந்யாயமிப்படியிருக்கச் செய்தே கேவலவைஜ்ஞயாரண பக்ஷபாதத்தால் இதரும் தாம் தம்முடைய ஜந்மஸித்தஸம்ப்ரதாயமான ஸ்ரீதேஶிகாநுக்ருஹீதஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை மறந்ததும், ப்ரதிஷ்டமாயெழுதவாரம்பித்ததும் போராதே மாதாபாரம்பரியமே யின்னதே ஶாஸ்த்ரமென்று நிரமிக்கச்செய்தே ஸ்ரீதேஶிகனை மறந்ததும் அதிவிஸ்மயகரம். ஆகையாலும் இந்நீஶ்வரருடைய வாக்யங்களை ஶிஷ்டர்கள் பார்க்கிலுமிவரை ஸ்ரீதேஶிகத்விட்டென்றும், ஸ்ரீதேஶிக பக்ஷவாதியன்றென்றும் கூறக்கூசார்கள். ஆகையா லிவர் எழுதிய ஸ்ரீதத்த்வகாஶிகையிலுள்ள கம்ப்ருவது பாடத்தில் காணும் ஶோகாசார்ய ஸ்ரீஶைலநாத பரமேஶ்ருதிக' ளென்ற வடுக்கிற்பட்ட ஶோகாசார்யப்ரப்ருதிகளைன பாஹ்யஜாரகாத்ருஷ்டிகளின் ஸித்தாந்தம் அபஸித்தாந்தமல்லாதே ஸித்தாந்தமாகாது. ஆனபின்பு ஸ்ரீவரதாசார்யதேஶிக ஸ்வாமி ஸம்ப்ரதாயங்களாகிற திருவஷ்டாக்ஷரத்வய சரமஶ்லோகம் போன்ற ரஹஸ்யத்ரயஸாரங்களான மூன்று ஸம்ப்ரதாயங்களும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகாசார்யர்களும், இவர்களருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளுமே ஸாத்விகஉத்தமங்களாய், ஸாரஸர்வஸ்வங்களாய் விஶதீக்ருதங்களாய், ஸ்ரீமத்வேதாந்தஸித்தாந்தார்த்தங்களாய், அநவரதம்பவத்ஸஹ்ருதங்களாய், வ்யாஸமுநிக்குஹ்ருதாஹ்ருதங்களாய், மிகவும் சிறப்புள்ள வைகளாயுமுள்ளவை. அதிகம்பீரமான மஹாஸ்ருதங்கள் போலும் அதிவிஶிஷ்டங்களாயுமிருக்கும் அஸ்மத்பக்ஷ ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள

வகிரஹஸ்ராயு வ்யுத்பத்தி வஸ்த்ருகளிலொன்றையாவது ஒருங்கே பொருவர் சுயிகரிக்கலும்வாகஜநம்சநயமென்றால், ஸமாநாயவி வஸ்தியாயுள்ளவோர் வவநஸ்ருஷணமோ கதிரஹஸ்ருஸம்ஜ ஸமாயிருப்பது. அன்பாது இப்பணிப்பெல்லாம் விசுத்தக்ஷவாக மல்லாதே கேவலம் ஸஸம்பயஸ் கேந்வாக்ஷவாதிகபெவநரோ ஷமாம். ஆனதால் ஸ்வாஸவாஸிகள் ஜ்ருதித்து பெளஷ்ருஷ தவ்யவஸாந் செய்ய இனியவகாஸமே ஸம்ஹவியாது. கேஹ நொஜ்ரவவஷனை வனுக்கு ஜூஹ்தமே சுத்ஜ்ஞாஹாவமாதலால் சுதிசுதிவபஜாயங்களுண்டாயினும், இதிஹாஸதஷஸிதமாயினும் ஷவணவணிக்கிறகு கவசுஷாவசுதையறிவதரிதாகு மாப்போ லவேயாம். ஆகயிவ்வளவால்‚வைதாஜ்ஜீதிவிஷக்ஷணா’என்றஸ்லோ கத்தின் கருத்து ஸவாவயோணங்களாலும், தஜநவெதஸவநாயங்களாலும், வஷவாவாயஸிகைகளாலும், ஆவாயவரம்பராகதாவிஷ்ஞாவாரங்களாலும், சுவஹிதமான வஜேஃ கூணவஸ்துதியாலும், பெரியபிராட்டியாருக்குப் வாராஷகா ரிஸ்வா வாயஸ்வா வெயசுவங்களாகிற மூன்றுகாரங்களுமுள வெனவஸ்காஸிப்பிக்கலாயின. (கக)

இதி சுஷ்ணாவெஸிஷ்டவாதஸம் வஷணஃ ॥

அத தத்வ ஜ்ஞாநநிதவிருவாதா: ॥

ஸாக்ஷாவஜநந ஹேதவெஹிகஷா வெஸிஷ்டஸ்கூயதி, தத்வெஷாக்ஷ ஸவாஜாதவிஷம் கஸா அவொவதா ஜா:, யொகாவாயக்ருதம் ஸஹஸ்ரவிஷம் ஸ்ரீஹாஷ்ய ஜ்யேஷ்டம் தத ஸஜஸம்ஹஸ்திரக்ஷணாயஹிக்ருதம் தஸ் வணநாயெதிவ॥ ॥கஉ॥

ஸாக்ஷாவஜந் நெத்யாதி ॥ வாகெதராமாநுஜாநீஸ்வர ரால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீதத்வவ்யாகாஸிகையின் சுதிதத்தில் ஸா

ஸாதாவஜநத்திற்காக ஸ்ரீவைசிஷ்ட்யமானது ஸ்ரீநிகமாந்ததேசிகனால் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்றும், அது ஸர்வோபயோகியாயுமென்றும், இதைக்கண்டு ஸாத்விகர் ஸ்வாதந்த்ரீதியால் ஹ்ருஷிக்கப்போகாதென்றும் காண்கிறது. இவையெல்லாம் யதார்த்தமாறுவதைப்போல் ஸாங்க்யவாதமத பஹுவிதவாதங்களையும், ஸர்வோபநிஷத்ப்ரத்யக்ஷாதி நிஷேபரமான வாதங்களையும் பரக்க ஸ்ரீவைசிஷ்ட்யவாதத்திற்கு முன்னந்த ப்ரதிபக்ஷியைக்குறித்து அருளிச்செய்தாரென வாமொழிக்கி விவைகளுஞ் ஸாக்தர்களுடைய ஸ்வஜநாயமெனக் கூடாமையால் ஸ்ரீவைசிஷ்ட்யவாதம்ஸாக்தாவஜநாயமென்றதும் ஸங்கதமல்ல. ஆனால் உண்மையாதெனில்; யோகாசார்யரால் செய்யப்பட்ட கூடார்த்தஸாரஹஸ்யங்கள் முழுமையும் ஸமஸ்தப்ரமாணஜ்யேஷ்ட ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கிணங்காதஸாம்ப்ரதாயிகாம்ஷமானதால் அந்த ரஹஸ்யஸ்தார்த்தங்களை வர்ணிப்பதற்காகவும், ஸாத்ந்ரமாய் ஸம்ப்ரதாயத்தின் நிலையை ரக்ஷிப்பதற்காகவுமே நிக்ஷேபரக்ஷாதி ஸாரஸாரமான ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரதிவாதகஸ்ரீஸூக்திகளை யருளிச்செய்ததெனத் தெளியவும். யோகாசார்ய ரஹஸ்ய வசிகளெல்லாம் ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களல்லாதவையென்று முன்பே பலபல விடங்களிலும் ஸப்ரமாணமாய் உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீதேசிகரஹஸ்யத்ரயஸாரஸ்வாமி ஜோகாயஸாம்ப்ரதாய ப்ரஹாவாரக்ஷா ப்ரஹாவல்யவஸ்தாயிகாரங்களில் „சிலர், சிலர்” என்று பூர்வபக்ஷம் செய்யப்பட்டவைகளெல்லாம் யோகாசார்யரஹஸ்யங்கள் மேலேயே என்பது த்ரயஸாவயோகநத்தால் விசமாகும். இவ்விதமாய் பூர்வபக்ஷீகரித்து ஸம்ப்ரதாயார்த்தை நிஷேத்யம் செய்தருளியிருக்கச்செய்தேயே, கலாஹிவாதப்ராஷிதியிலுங்கூட வைஷ்ணவன் கூறுமாப்போல், ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகளும் நமக்கே அநுகூலமென்று தத்வத்ரயாதிகாரம் துடங்கி சில்லரையதிகாரங்களுக்கு ஸ்வஸம்ப்ரதாயாநுகூலமாய் நயனம் பண்ணப்பார்ப்பதும், முடிவில் அதுவும் மாட்டாமே யபாருவதும், விரோதி

ஷைவவைஷ்ணவஸமயிகளின் ஸங்கேதக்ருத்யம். ஆகையாலிறே ஶ்ரீ நீலகண்டரும் தமது வாதக்ரந்தத்தில் இவ்விதமே ஶ்ரீதேஶிகரை விஶேஷ ஸம்ஹாரராக வெழுதி வெளியிட்டார். ஶாக்ததேவதாவாதியின்ன தென்பதை ஶ்ரீதேஶிகாநுக்ரஹீதவாதஸங்க்ரஹஸ்த்தத்திலி ணியாவது பார்த்துத்தெளியக்கடவர். இப்படி வாதிவேதாந்த விரோதமாய் எழுதிவெளியிட்ட ஶ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகாமதவிஷ யம் முழுமையும் நமதிந்த ஶ்ரீதத்த்வநிர்ணயத்தில் இவ்வளவேயும் ஸப்ரமாணமாய் வம்ஶிக்கப்பட்டபடியால், ஶ்ரீதேஶிகரு ஶ்ரீ ஸூக்திகள் தன்னயோர்வாதங்களென்றுசில வாதங்களாற்கூறி, ஒடு வில் தனதநயர்வதிவாதமே யென்று ஒப்பி, அதை ஶாக்தவி ஷய மென்றும் த்யஜித்து, ஆகிலும் ஶ்ரீவேதாந்ததேஶிகரொ கதேஶிகாபிப்ராயங்களை விசார்யாபிகரணந்யாயப்படிஸமரஸப் படுத்தவேண்டு மென்றுமெழுதியதும் கல்பஸாக்ஷிஸாக்ஷிதஸ மம். ஆகையால் வாதிவேதாந்தவிரோதமாய் ஶாக்தாவஜர்நவ ரமென்பதும் நிரஸ்தம். (கஉ)

ததஃ பரம்லோகமஹாநுபவநகாரஶாலோ ஷிதநீத்யாவாத | ததாப்யத்ர தத்ஸம வைஷ்ணவம் கவிஹ்ராதிவம் வஸ்துத்ருத்யதே ||கங||

தத உதாத்த் ॥ ததநந்தரம் லோகாசார்யரும் ஶ்ரீதேஶிக ருல் வர்ணித்தருளப்பட்டதன்பேரில் அதற்கு ஜ்ஞநமாகத்தன் பின் ஶாஸ்த்ரோக்தமான யாதொரு ந்யாயமும் கவுஹ்யமாய்ப்போனதால் யாதொருப்ரயோமும் செய்யாமல் தர்மஷீவஸ்துயிலேயே வீற்றி ருக்க, அதுமுதல் அழகியஅந்தஶ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயம்வேறுப டாமலோரேவிதமாகக்காணப்பட்டதன்றோ. (கங)

அவ்விதமிருக்கினும் ப்ராரம்பத்தில் நாம்கூறியபடி சிற் சிலர்;—

விஶேஷாபூர்ணஶிரதஸ்வாயஹவஸமீராகாரஷிஹ்ராஃவரே, கா லம் தாவஸம்பாஜபஸ்ய ஸததம் யாஜ்ஞஷிஸஷிஸயே । ஷதா

ஶாஸ்த்ரஸ்ய ப்ரவ்ருத்திகாரணே யோயம் ப்ரயாஸோ ம
ஹாத்மநாம் ஸமீசீநாத்மநாம் ஸமீசீநாத் ப்ரயோஜநாய
தேதேதஸ்ஸந்து ॥ ॥கச॥

எம்பெருமான் ஸந்நிதிகளுள் ஆழ்வார்களுக்கருளிய திவ்ய ஸூக்தி ஸந்திரங்களைத் தாங்கள் ஆச்ரயித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதற்காகச் சிவசூலம் போன்ற குறியையுடையவர்களாய், அதனாலேயே மிகவும் தாமஸப்ரக்ருதிகளாய்க்கொண்டு மற்றஸாத்விகர்களோடு எப்பொழுதும் வாதங்களால் கலஹம் செய்கின்றனர். மேலுமிவ்விதமுள்ள கலஹத்தை வ்யாஜபண்ணி வைப்பதில்ஸாயக தரங்களான பற்பலபுஸ்தகங்களை, தர்மஶாஸ்த்ரமாகும் வழியில் நடக்கப்பட்ட எந்த தர்மவித்துக்கள் ஸாத்யத்திற்காக ப்ரக்ஷணம் செய்தாரோ, அவையெல்லாமொடுவில் அவருக்கு வ்யர்த்தங்களாகவாயின, ॥கச॥

ஸ்ரீபாஷ்யகாரப்ரப்ருதி பூர்வபூர்வோக்தவைபவ
ப்ரபாவோ, வேதாந்தாசார்ய நாம்நா வராசார்யவர்ய
ஸ்ய ஸம்ப்ரதாயவர்த்தநா: । ஸ்ரீவேதாந்தகுரோ: ப்ர
திதஸ்ஸந்தாநஸ்ய கோஶஸ்தோகோ. ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ர
ஸக்த்யா க்ருதி விதத கோஶஸ்தோகோ ஹ்ருதிஷ்ட ॥கரு॥

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலிய பூர்வாசார்யர்களால் ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யரென்ற திருநாமத்தையுடைய ஸர்வாசார்யஶ்ரேஷ்டராகும் ஸ்வாமியினுடைய ப்ரபாவமானது அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் அறிவில்லாத அவர்கள் அதை நோக்கக்கடவர். மேலுமிவ்வ்யக்திவிசேஷிகளுக்கு அழகிய வேதாந்த விஷய கவிவாதவிஷயத்தில் எதிர்த்தட்டான வ்வேதாந்தி வாதஸம்பந்தமாக இவ்வேதாந்தாசார்யருடைய ஶததூஷிணீமுதலியவைகளான ஸ்ரீகோஶஸ்தோகமும், ஸ்ரீந்யாயவிசார விஷயத்திலோ ஸகலஸம்ப்ரதாய விரோதமான வாதஜ்ஞாநகாதத்ருஷ்டி பதப்ரதிநிபத வாக்யகோஶஸ்தோகமுமாம். ॥கரு॥

இவ்விதம் ஸ்வகோஷ்டீ நிவேச வசீக்ருத தேசிகர்களான சிற்சிலர்;—

வேதாந்தாசார்யவர்யஸ்ய ஸம்ப்ரதாயே நவீநதா ।
யதி கேசித் வதேயுஸ் தம் ஶ்ரீரங்கநாதே நவீநதா ॥ கசு ॥

ஸ்ரீதேசிகாசார்யவர்யருக்கு ஸ்ரீந்யாயாதிஸம்ப்ரதாய விஷயத்தில் நவீநதையுண்டெனக் கூறுவாரேல்; இவ்விதம் வேதாந்தாசார்யனென்ற திருநாமத்தை ப்ரஸாதித்தருளிய ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீரங்கநாதனிடமே அந்நவீநதை கூறப்பட்டதாகும். ॥கசு॥

ஏவம் காலஸ்ய தோஷாத் கலிபுருஷக்ருதா ஸாமர்த்யே
ப்ரவேசாத் ஸ்வயம்வராயித்வாத் ஶ்ரீபாஷ்யாதிஷு கதஞ்சித்
ஶ்ரீபாஷ்யக்ருந்நிக்ரஹாத் । விசேஷ்யாதிஹத்யம் கந்தைகாவித்
யதீச்சதி தாவேதவர்ஜ்யாயவக்ஷா ஸம்பந்த ஹிம்ஸ்யா
வாதாப்ரதிஹதத்வம் நஷ்டமேவ தேசிகஷு ॥ கஎ ॥

இவ்விதம் கலிகாலரூபமான காலத்தின் தோஷத்தாலும், மூவாயிரப்படி குருபரம்பராவரையிலும் ப்ரபந்நஸாரத்திலும் கூறியபடி கலி வர்ஷத்தே ஜநித்து அக்கலிபுருஷனாற் செய்யப்பட்ட ஸாமர்த்யமான ஸம்ஶயத்தில் ப்ரவேசத்தாலும், ஸ்வயம்வராயிருந்ததாலும், ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்ரீஸூக்திகளிலுள்ள ஶ்ருதப்ரகாசிகாவ்யாக்யாநம் பாஷ்யார்த்த ப்ரபந்நஜநத்யாதிவர்ஜிகளாயிருந்தாலும், ஏதவனவ ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய நிக்ரஹத்தாலும், விசேஷ்ய நிறைந்த வேதாந்தங்களாகிற கந்தைகளில் மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் கூடிய வர்ஜியாலும், ஸ்ரீபாஷ்யகாராதி தேசிகர்களுடைய அவதாரஸ்தலமான ஸ்ரீவேங்கடேசருடைய திருவடி ஸம்பந்தமுள்ள ஸாமர்த்தக்களான உத்தமப்ராஹ்மணர்களையடிக்கடி த்ரிகரணங்களாலும் ஹிம்ஸிப்பது கொண்டுண்டான பாபத்தாலும், அப்ரதிஹதர்களான

ஸௌம்ய-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இம் க்ரந்தவிஷயத்தில் ப
ரமாசார்யரான ஸ்ரீபாஷ்யகாராதி பூர்வாசார்யர்களுடைய திருவுள்
ளமின்னதென்று தோன்றவே தோன்றாது. இவ்வளவையே திரு
வுள்ளம் பற்றி முன்பே ஸ்ரீதேசிகனும் ஐஹாமுஷ்மிக ஸம்ப்ரத
ாயப்ரவேசனக்ஷமோ பவதி । ஸம்ப்ரதாய நிர்ணயப்ரதே
சிகேந்த்ர வசநாஜ்ஞா:॥ என்று அருளிச்செய்தார். ॥கள॥

ஸ்வஸ்வாமிஸம்பந்தி யதிராஜ ப்ராப்தாசார்யாதிதேவதாஹ
ந்தா ஸ்ரீமாந் வாஸராமாநுஜ முநிகருணா ப்ராப்த ஸத்
ஸ்வரூபாய: ஸ்ரீவேதாந்தராமாநுஜ குருவிபுதஸஞ்
ஞோ ஸ்தோ ஸ்ரீஸ்ருதி ஸ்ரீபாஷ்யாக்த ஸ்ருத்யாக்யவஸ
தநிராஸாய கோசப்ரகாசம் ॥ ॥கஅ॥

இந்த ப்ரகாரம் ஸ்ரீபாஷ்யகாராவதரித ஸம்ப்ரதாயத் ஸ்ரீரங்கநாராயணாசார்யபாத ஸம்பந்தமாகும் கம்பாஜத்திற்கு ஸந்தோஷகரமான யதிராஜனும், வாதிகளுடைய துராக்ரஹப்ரவாஹங்களுக்கு ஹந்தாவும், ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸம்யமி ஸார்வபௌம கடாக்ஷபாத்ர ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ முநிவர ப்ரஸாத ஸஞ்ஜீவி கருணையால் ப்ராப்தமான ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தையுடையவருமான ஸ்ரீவேதாந்தராமாநுஜாசார்யரென்ற விபுதர், பற்பல பண்டிதஸ்வாமிகளால் ஸந்தோஷமித்தருளப்பட்டவராய்க் கொண்டு, ஸ்ரீபாஷ்யத்திலருளிச்செய்யப்பட்ட ஸமாசாரஸஹாயத்தால் சோம்பேறியவர்களுக் கனுகூலமான ஸௌம்ய-ஸ்ரீவைஷ்ணவதத்தின் நிரஸனத்தின்பொருட்டு மிகவும் விளங்குமிச்ஸ்ரீகோசத் தையியற்றினர். ॥கஅ॥

மேலும்;—

வேதாந்த லக்ஷ்மணார்யேண க்ருதஸ்ஸ்ரீதத்வநிர்ணய:।
ப்ரீதயே ஹயவதந ஸம்வேத்யாவேதாந்தவிஹாரிண: ॥௧௧௯॥

இதி ஸ்ரீதத்வநிர்ணயே உத்தரபாக:।

ஸ்ரீதத்வநிர்ணயஸ்ய ஸம்பூர்ண:॥

இவ்விதம் ஸ்ரீவேதாந்தராமாநுஜாசார்யரால் செய்யப்பட்ட இந்த ஸ்ரீதத்வநிர்ணயமென்ற ஸ்ரீகோசமானது உபநிஷத்துகளினுள்ளிலும், ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருடைய ஹ்ருதயத்திலும் திருவிளையாடிக்கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மீநாராயணாத்மக திவ்யதம்பதிகளுடைய ஆநந்தத்தின் பொருட்டாகக்கடவது. ॥௧௧௯॥

ஸம்பூர்ணஞ்ச ஸ்ரீதத்வநிர்ணயவிவரணம் ॥

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம:॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:॥

ஓம் ॥

தத் ஸத்

Printed at the "STANDARD PRESS" Kumbakonam.

ஸ்ரீரஸ்து ॥

ஸ்ரீ தத்வநிர்ணயத்திலுள்ள
எழுத்துப்பிழைகளும் திருத்தங்களும்.

ஶுத்தாஶுத்தபத்ரிகா ॥

	பக்கம்.	வரி	அஶுத்தம் பிழை.	ஶுத்தம் திருத்தம்.
A	5	22	ராமநுஜ	ராமாநுஜ
	10	23	கௌஶிக	ஸ்ரீவத்ஸ
	17	19	யப்படி	வபடி
	52	15	விடக	விடம்க
	55	13	தோஷமில்லையென்றது	இல்லையென்ற
	60	4	பிளை	பிள்ளை
	61	9	தரிக்க	கரிக்க
B	4	2	ஸ்ரீஜைவ	ஸ்ரீஶைவ
	13	6	கோட்ட	கேட்ட
C	21	13	கியுரத்து	கீபுரத்து
	18	20	வஜ்ரும்	வாயஜ்ரும்
	30	6	கனையும்	களையும்
	56	6	கக்வ	ஶக்வா
	58	9	வைவள	வைஷள
	59	28	கீஂ	கிஂ
	66	14	ந்தி	பந்தி
	67	9	தாண	தான
	68	16	க்திவிரு	க்திக்குவிரு
	72	24	கொண்டா	கொண்டோ
	73	31	களுச்கு	களுக்கு
	76	20	நராய	நாராய
D	3	25	ஶெக	ஶோக
	14	15	நிரவா	நிராவா

பக்கம்.	வரி	ஸம்ஸ்க்ருதம் பிழை.	ஸம்ஸ்க்ருதம் திருத்தம்.
,,	23	[illegible]	[illegible]
36	21	[illegible]	[illegible]
40	26	[illegible]	[illegible]
42	1	[illegible]	[illegible]
,,	3	உவெய	உவாய
43	11	[illegible]	[illegible]
44	19	[illegible]	[illegible]
,,	27	[illegible]	[illegible]
45	,,	கக்டவ	கக்கடவ
51	2	[illegible]	[illegible]
59	13	[illegible]	[illegible]
63	6	{ [illegible]	{ [illegible]யையும்
,,	,,	யா	[illegible]ணியுமா
65	11	[illegible]	[illegible]
70	13	[illegible]	[illegible]
75	17	[illegible]விற்கு	[illegible]விற்குள்ள
79	26	[illegible]	[illegible]
80	18	[illegible]	[illegible]
81	1	[illegible]	[illegible]
83	21	[illegible]	[illegible]
89	13	[illegible]	[illegible]
91	2	[illegible]	[illegible]
,,	9	[illegible]	[illegible]
,,	28	[illegible]	[illegible]
92	7	புயாட்டு	பிராட்டி
93	27	கைகொள்	கைக்கொள்
96	8	[illegible]	[illegible]
98	22	[illegible]	[illegible]
98	23	[illegible]	[illegible]
99	10	உவாயயா	உவாயயா

பக்கம்.	வரி	அஶுத்தம் பிழை.	ஶுத்தம் திருத்தம்.
,,	17	வ்வு	ய்வு
10[illegible]	4	ச்யச	ச்செ
103	8	த்யாஜ்ய	த்யாஜ்ய
104	13	வடிவெடுத்த	வடிவெடுக்த
107	25	வாராஸோ	வாஸோ
112	2	ஓவஹாம	ஓஹாம
,,	15-16	ஸ்ரீஸ்ரீ	ஸ்ரீ
115	23	ஸாஸோநா	ஸஸோநா
118	6	நாயஸெ	நாயஸெ
123	3	ஸெஸ்தஸ்	ஸெஸ்தாஸ்
127	24	நிஸ்வக்ஷ	நிமஸ்வக்ஷ
128	6	வாஸினி	வாஸிணி
129	27	வியவான	வியமான
132	10	யெனமெல்	யெனமேல்
,,	12	கருகை	குருகை
,,	29	வாநத்தில்	வாஜநத்தில்
138	21	ஶுஶ்ரூக்வா	ஶுஶ்ரூத்க்வா
143	19	கணே	களோ
144	9	கூடிம்	கூடும்

வங்கீபுரம் வேதாந்தாசார்யதாஸரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீதத்வநிர்ணயம் பிழைதிருத்தமும், ஷை புஸ்தகம் ஸம்ஸ்க்ருத வாதத்தில் 77-ம் பக்கம்முதல் 80-ம் பக்கம்முடிய பிழைதிருத்தி ரீ பிரிண்டும் குமாண்டூர் அ. முத்துவய்யங்காரால் கும்பகோணம் வைதிகவர்த்தினீ பிரஸ்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

28—2—1914.